

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-168-18

Druk nr 3050
Warszawa, 23 listopada 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie niektórych ustaw w
związku z zapewnieniem stosowania
rozporządzenia 2016/679.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Cyfryzacji.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia

2016/679^{1), 2)}

-
- ¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2).
- ²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ustawę z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich, ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela, ustawę z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu, ustawę z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, ustawę z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawę z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym, ustawę z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich, ustawę z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ustawę z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, ustawę z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, ustawę z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawę z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, ustawę z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach, ustawę z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, ustawę z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, ustawę z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawę z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, ustawę z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, ustawę z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie, ustawę z dnia 31 maja 1996 r. o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, ustawę z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, ustawę z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ustawę z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi, ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustawę z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka, ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, ustawę z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe, ustawę z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludzie śródlądowej, ustawę z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. –

Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych, ustawę z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, ustawę z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, ustawę z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym, ustawę z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, ustawę z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawę z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych, ustawę z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, ustawę z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawę z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, ustawę z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego, ustawę z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ustawę z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawę z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, ustawę z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawę z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia, ustawę z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, ustawę z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, ustawę z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, ustawę z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska, ustawę z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, ustawę z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawę z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim, ustawę z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956–1989, ustawę z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym, ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, ustawę z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych, ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, ustawę z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, ustawę z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, ustawę z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia, ustawę z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, ustawę z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej, ustawę z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, ustawę z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, ustawę z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych, ustawę z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich, ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ustawę z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych, ustawę z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego, ustawę z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, ustawę z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, ustawę z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków, ustawę z dnia 28 listopada 2014 r. –

Art. 1. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. § 1. Kodeks postępowania administracyjnego normuje również sposób wykonywania obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w postępowaniach wymienionych w art. 1 i art. 2.

§ 2. Wykonywanie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, odbywa się niezależnie od obowiązków organów

Prawo o aktach stanu cywilnego, ustawę z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, ustawę z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny, ustawę z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim, ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, ustawę z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych, ustawę z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, ustawę z dnia 25 czerwca 2015 r. o leczeniu niepłodności, ustawę z dnia 10 lipca 2015 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, ustawę z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, ustawę z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, ustawę z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji, ustawę z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, ustawę z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, ustawę z dnia 29 kwietnia 2016 r. o szczególnych zasadach wykonywania niektórych zadań z zakresu informatyzacji działalności organów Krajowej Administracji Skarbowej, ustawę z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym, ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, ustawę z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, ustawę z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawę z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, ustawę z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym, ustawę z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym, ustawę z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, ustawę z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów, ustawę z dnia 21 kwietnia 2017 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie, ustawę z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, ustawę z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej, ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawę z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze skróceniem okresu przechowywania akt pracowniczych oraz ich elektroniczną, ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy, ustawę z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, ustawę z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych oraz ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

³⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2.

administracji publicznej przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego i nie wpływa na tok i wynik postępowania.

§ 3. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na tok i wynik postępowania.”;

2) w art. 54 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. W wezwaniu zawiera się również informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, chyba że wezwany posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”;

3) w art. 61 dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Organ administracji publicznej przekazuje informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do strony, chyba że strona posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”;

4) w art. 61a w § 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepis art. 61 § 5 stosuje się odpowiednio.”;

5) w art. 65 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Zawiadomienie o przekazaniu sprawy zawiera również informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w zakresie danych przetwarzanych przez organ przekazujący, chyba że wnoszący podanie posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”;

6) w art. 66 w § 1 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Do zawiadomienia stosuje się odpowiednio przepis art. 65 § 1a.”;

7) w art. 73 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Wgląd w akta sprawy w przypadku, o którym mowa w art. 236 § 2, następuje z pominięciem danych osobowych osoby składającej skargę.”;

8) po art. 74 dodaje się art. 74a w brzmieniu:

„Art. 74a. Przepis art. 73 § 1 nie narusza prawa osoby, której dane dotyczą, do skorzystania z uprawnień wynikających z art. 15 rozporządzenia 2016/679.”;

9) po art. 122g dodaje się art. 122h w brzmieniu:

„Art. 122h. § 1. W sprawie załatwianej milcząco organ administracji publicznej przekazuje informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, na stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w siedzibie.

§ 2. Przekazanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w sposób określony w § 1, nie zwalnia organu administracji publicznej z obowiązku ich przekazania przy pierwszej czynności skierowanej do strony.”;

10) po art. 217 dodaje się art. 217a w brzmieniu:

„Art. 217a. Organ administracji publicznej przekazuje informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do strony, chyba że strona posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”;

11) po art. 226 dodaje się art. 226a w brzmieniu:

„Art. 226a. Organy właściwe w sprawach skarg i wniosków przekazują informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, skarżącemu lub wnioskodawcy przy pierwszej czynności skierowanej do tych osób.”;

12) w art. 231 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w zakresie danych przetwarzanych przez organ przekazujący skargę, dołącza się do zawiadomienia o przekazaniu skargi.”;

13) w art. 236 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 i 3 w brzmieniu:

„§ 2. W przypadku wszczęcia albo wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności decyzji, jej uchylenia albo zmiany na skutek skargi, o której mowa w art. 233 zdanie drugie, art. 234 pkt 2 lub art. 235, w stosunku do strony i uczestnika postępowania art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się.

§ 3. Na każdym etapie postępowania, o którym mowa w § 2, skarżący może zezwolić organowi na udostępnienie swoich danych stronie postępowania.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich (Dz. U. z 2016 r. poz. 1207) w dziale I dodaje się rozdział III w brzmieniu:

„Rozdział III

Przetwarzanie danych osobowych przez izby morskie

Art. 19a. Izby morskie przekazują informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przy

pierwszej czynności skierowanej do osoby, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.

Art. 19b. 1. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach przed izbami morskimi sprawują:

- 1) w zakresie działalności Izby Morskiej w Szczecinie oraz Izby Morskiej w Gdańsku – Przewodniczący Odwoławczej Izby Morskiej;
- 2) w zakresie działalności Odwoławczej Izby Morskiej – Prezes Sądu Okręgowego w Gdańsku.

2. W ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 1, właściwe organy:

- 1) rozpatrują skargi związane z przetwarzaniem danych osobowych;
- 2) podejmują działania mające na celu upowszechnianie wśród nadzorowanych administratorów danych i podmiotów przetwarzających wiedzy o obowiązkach wynikających z rozporządzenia 2016/679;
- 3) współpracują z innymi organami sprawującymi nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w ramach postępowań prowadzonych przez sądy i trybunały oraz z organami nadzorczymi w rozumieniu art. 51 rozporządzenia 2016/679, w tym dzielą się informacjami oraz świadczą wzajemną pomoc, w celu zapewnienia spójnego stosowania rozporządzenia 2016/679.

3. Organy, o których mowa w ust. 1, są uprawnione do:

- 1) nakazywania administratorowi danych lub podmiotowi przetwarzającemu albo ich przedstawicielom dostarczenia wszelkich informacji potrzebnych do realizacji zadań tych organów;
- 2) zawiadamiania administratora danych lub podmiotu przetwarzającego o podejrzeniu naruszenia przepisów rozporządzenia 2016/679;
- 3) uzyskiwania od administratora danych i podmiotu przetwarzającego dostępu do danych osobowych i informacji niezbędnych do realizacji zadań organu nadzorczego;
- 4) uzyskiwania dostępu do pomieszczeń administratora danych i podmiotu przetwarzającego, w tym do sprzętu i środków służących do przetwarzania danych;
- 5) wydawania ostrzeżeń administratorowi danych lub podmiotowi przetwarzającemu, dotyczących możliwości naruszenia przepisów rozporządzenia 2016/679;
- 6) udzielania upomnień administratorowi danych lub podmiotowi przetwarzającemu w przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia 2016/679;

7) wzywania administratora danych lub podmiotu przetwarzającego do dostosowania przetwarzania danych do przepisów rozporządzenia 2016/679.

4. Do przyjmowania i rozpatrywania skarg związanych z przetwarzaniem danych osobowych przez izby morskie stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdziału 5a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314, 1356, 1499 i 1629) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. Dane osobowe przetwarzane w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności;
- 3) testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez pozyskiwanie danych osobowych i przekazywanie ich podmiotom zewnętrznym z wykorzystaniem technik kryptograficznych;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych organów;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych organów;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000, 1076, 1608 i 1629) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 22¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 22¹. § 1. Pracodawca żąda od osoby ubiegającej się o zatrudnienie podania danych osobowych obejmujących:

- 1) imię (imiona) i nazwisko;
- 2) datę urodzenia;
- 3) dane kontaktowe wskazane przez taką osobę;
- 4) wykształcenie;

- 5) kwalifikacje zawodowe;
- 6) przebieg dotychczasowego zatrudnienia.

§ 2. Pracodawca żąda podania danych osobowych, o których mowa w § 1 pkt 4–6, gdy jest to niezbędne do wykonywania pracy określonego rodzaju lub na określonym stanowisku.

§ 3. Pracodawca żąda od pracownika podania dodatkowo danych osobowych obejmujących:

- 1) adres zamieszkania;
- 2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 3) inne dane osobowe pracownika, a także dane osobowe dzieci pracownika i innych członków jego najbliższej rodziny, jeżeli podanie takich danych jest konieczne ze względu na korzystanie przez pracownika ze szczególnych uprawnień przewidzianych w prawie pracy;
- 4) wykształcenie i przebieg dotychczasowego zatrudnienia, jeżeli nie istniała podstawa do ich żądania od osoby ubiegającej się o zatrudnienie.

§ 4. Pracodawca żąda podania innych danych osobowych niż określone w § 1 i 3, gdy jest to niezbędne do wypełniania obowiązku pracodawcy nałożonego przepisem prawa.

§ 5. Udostępnienie pracodawcy danych osobowych następuje w formie oświadczenia osoby, której dane dotyczą. Pracodawca może żądać udokumentowania danych osobowych osób, o których mowa w § 1 i 3, w zakresie niezbędnym do ich potwierdzenia.”;

- 2) po art. 22¹ dodaje się art. 22^{1a} i art. 22^{1b} w brzmieniu:

„Art. 22^{1a}. § 1. Zgoda osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika może stanowić podstawę przetwarzania przez pracodawcę innych danych osobowych niż wymienione w art. 22¹ § 1 i 3, z wyjątkiem danych osobowych, o których mowa w art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

§ 2. Brak zgody, o której mowa w § 1, lub jej wycofanie, nie może być podstawą niekorzystnego traktowania osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika, a także nie może powodować wobec nich jakichkolwiek negatywnych konsekwencji, zwłaszcza nie może stanowić przyczyny uzasadniającej odmowę zatrudnienia, wypowiedzenie umowy o pracę lub jej rozwiązanie bez wypowiedzenia przez pracodawcę.

§ 3. Przetwarzanie, o którym mowa w § 1, dotyczy danych osobowych udostępnianych przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie lub pracownika na wniosek pracodawcy lub danych osobowych przekazanych pracodawcy z inicjatywy osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika.

Art. 22^{1b}. § 1. Zgoda osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika może stanowić podstawę przetwarzania przez pracodawcę danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, wyłącznie w przypadku, gdy przekazanie tych danych osobowych następuje z inicjatywy osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika. Przepis art. 22^{1a} § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Przetwarzanie danych biometrycznych pracownika jest dopuszczalne także wtedy, gdy podanie takich danych jest niezbędne ze względu na kontrolę dostępu do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie może narazić pracodawcę na szkodę, lub dostępu do pomieszczeń wymagających szczególnej ochrony.

§ 3. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w § 1, mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie do przetwarzania takich danych wydane przez pracodawcę. Osoby dopuszczone do przetwarzania takich danych są obowiązane do zachowania ich w tajemnicy.”;

3) w art. 22²:

a) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. Monitoring nie obejmuje pomieszczeń udostępnianych zakładowej organizacji związkowej.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Monitoring nie obejmuje pomieszczeń sanitarnych, szatni, stołówek oraz palarni, chyba że stosowanie monitoringu w tych pomieszczeniach jest niezbędne do realizacji celu określonego w § 1 i nie naruszy to godności oraz innych dóbr osobistych pracownika, w szczególności poprzez zastosowanie technik uniemożliwiających rozpoznanie przebywających w tych pomieszczeniach osób. Monitoring pomieszczeń sanitarnych wymaga uzyskania uprzedniej zgody

zakładowej organizacji związkowej, a jeżeli u pracodawcy nie działa zakładowa organizacja związkowa – uprzedniej zgody przedstawicieli pracowników wybranych w trybie przyjętym u danego pracodawcy.”,

c) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. Przepis § 9 nie narusza przepisów art. 12 i art. 13 rozporządzenia 2016/679.”;

4) w art. 229:

a) w § 1¹ pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przyjmowane do pracy u innego pracodawcy na dane stanowisko w ciągu 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniego stosunku pracy, jeżeli posiadają aktualne orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie i pracodawca ten stwierdzi, że warunki te odpowiadają warunkom występującym na danym stanowisku pracy, z wyłączeniem osób przyjmowanych do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych.”,

b) po § 1² dodaje się § 1³ w brzmieniu:

„§ 1³. Pracodawca żąda od osoby, o której mowa w § 1¹ pkt 2 oraz w § 1², aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na danym stanowisku oraz skierowania na badania będące podstawą wydania tego orzeczenia.”,

c) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Pracodawca przechowuje orzeczenia wydane na podstawie badań lekarskich, o których mowa w § 1, 2 i 5, orzeczenia i skierowania uzyskane na podstawie § 1³ oraz skierowania, o których mowa w § 4a.”,

d) po § 7 dodaje się § 7¹ w brzmieniu:

„§ 7¹. W przypadku stwierdzenia, że warunki określone w skierowaniu, o którym mowa w § 1³, nie odpowiadają warunkom występującym na danym stanowisku pracy, pracodawca zwraca osobie przyjmowanej do pracy to skierowanie oraz orzeczenie lekarskie wydane w wyniku tego skierowania.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967) w art. 85w ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Administratorem danych zgromadzonych w rejestrze jest minister właściwy do spraw oświaty i wychowania.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu (Dz. U. z 2016 r. poz. 2050) po art. 20e dodaje się art. 20f i art. 20g w brzmieniu:

„Art. 20f. Trybunał Stanu jest administratorem danych przetwarzanych w ramach prowadzonych przez niego postępowań.

Art. 20g. 1. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych przez Trybunał Stanu w ramach prowadzonych przez niego postępowań wykonuje Krajowa Rada Sądownictwa.

2. Do nadzoru, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 175dd § 2 i 3 oraz działu I rozdziału 5a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 23, z późn. zm.⁴⁾) stosuje się odpowiednio.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1184, 1467 i 1669) po dziale I dodaje się dział Ia w brzmieniu:

„DZIAŁ Ia

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 16a. 1. Przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez adwokata tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 6.

2. Przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 w przypadku danych osobowych pozyskanych przez adwokata w związku z udzielaniem pomocy prawnej nie stosuje się.

Art. 16b. Obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 6, nie ustaje, w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez adwokata w związku z udzielaniem pomocy prawnej występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Art. 16c. 1. Okres przechowywania danych osobowych wynosi:

- 1) 5 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone – w przypadku danych osobowych przetwarzanych przez organy adwokatury oraz

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 3, 5, 106, 138, 771, 848, 1000, 1045, 1443, 1544 i 1669.

- organy izb adwokackich w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji zadań publicznych określonych w ustawie oraz danych osobowych przetwarzanych w ramach nadzoru nad adwokaturą;
- 2) 10 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone – w przypadku danych osobowych przetwarzanych:
 - a) w toku prowadzonych przez organy adwokatury oraz organy izb adwokackich:
 - postępowań administracyjnych,
 - postępowań w zakresie skarg i wniosków,
 - innych przewidzianych przez ustawę lub wydane na podstawie ustawy akty prawne organów samorządu adwokackiego postępowań dotyczących adwokatów, aplikantów adwokackich lub osób ubiegających się o wpis na listę adwokatów lub listę aplikantów adwokackich, a także osób przystępujących do egzaminu wstępnego na aplikację adwokacką i egzaminu adwokackiego,
 - b) w ramach nadzoru nad postępowaniami, o których mowa w lit. a,
 - c) przez adwokatów w ramach wykonywania zawodu;
 - 3) 15 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone – w przypadku danych osobowych przetwarzanych w toku prowadzonych przez organy adwokatury oraz organy izb adwokackich postępowań dyscyplinarnych wobec adwokatów i aplikantów adwokackich oraz podczas wykonywania kompetencji nadzorczych nad postępowaniami dyscyplinarnymi w sprawach adwokatów i aplikantów adwokackich.

2. Po upływie okresów, o których mowa w ust. 1, w przypadku danych osobowych przetwarzanych przez adwokatów w ramach wykonywania zawodu, dane osobowe ulegają usunięciu. W pozostałych przypadkach stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650).”.

Art. 8. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) po rozdziale 1 dodaje się rozdział 1a w brzmieniu:

„Rozdział 1a

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 5a. 1. Przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez radcę prawnego tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 3.

2. Przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 w przypadku danych osobowych pozyskanych przez radcę prawnego w związku z udzielaniem pomocy prawnej nie stosuje się.

Art. 5b. Obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 3, nie ustaje, w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez radcę prawnego w związku z udzielaniem pomocy prawnej występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Art. 5c. 1. Okres przechowywania danych osobowych wynosi:

- 1) 5 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone
 - w przypadku danych osobowych przetwarzanych przez organy samorządu radców prawnych w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji zadań publicznych określonych w ustawie oraz danych osobowych przetwarzanych w ramach nadzoru nad działalnością samorządu radców prawnych;
- 2) 10 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone
 - w przypadku danych osobowych przetwarzanych:
 - a) w toku prowadzonych przez organy samorządu radców prawnych:
 - postępowań administracyjnych,
 - postępowań w zakresie skarg i wniosków,
 - innych przewidzianych przez ustawę lub wydane na podstawie ustawy akty prawne organów samorządu radców prawnych postępowań

dotyczących radców prawnych, aplikantów radcowskich lub osób ubiegających się o wpis na listę radców prawnych lub listę aplikantów radcowskich, a także osób przystępujących do egzaminu wstępnego na aplikację radcowską i egzaminu radcowskiego,

- b) w ramach nadzoru nad tymi postępowaniami,
 - c) przez radców prawnych w ramach wykonywania zawodu;
- 3) 15 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone – w przypadku danych osobowych przetwarzanych w toku prowadzonych przez organy samorządu radców prawnych postępowań dyscyplinarnych wobec radców prawnych i aplikantów radcowskich oraz podczas wykonywania przewidzianych przez ustawę kompetencji nadzorczych nad postępowaniami dyscyplinarnymi w sprawach radców prawnych i aplikantów radcowskich.

2. Po upływie okresów, o których mowa w ust. 1, w przypadku danych osobowych przetwarzanych przez radców prawnych w ramach wykonywania zawodu, dane osobowe ulegają usunięciu. W pozostałych przypadkach stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650).”.

Art. 9. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2018 r. poz. 1916) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 25 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wpis dotyczący osoby fizycznej uprawnionej według treści prawa lub roszczenia bądź osoby fizycznej, której roszczenie zostało zabezpieczone przez wpis ostrzeżenia, obejmuje jej imię (imiona) i nazwisko (nazwiska), numer PESEL, chyba że odrębne przepisy nie przewidują nadawania tego numeru, oraz imię ojca i imię matki.”;

- 2) w art. 68² po ust. 5 dodaje się ust. 5¹ w brzmieniu:

„5¹. W przypadku gdy administratorem hipoteki jest osoba fizyczna, w księdze wieczystej wpisuje się jej imię (imiona) i nazwisko (nazwiska), numer PESEL, chyba że odrębne przepisy nie przewidują nadawania tego numeru, oraz imię ojca i imię matki.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1285) po art. 93a dodaje się art. 93b i art. 93c w brzmieniu:

„Art. 93b. 1. W związku z przetwarzaniem przez ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa

danych osobowych uzyskanych w toku prowadzenia postępowań na podstawie art. 93a prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przysługuje w zakresie, w jakim nie wpływa ono na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

2. Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa informuje o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą.

3. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650), minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa ustala okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Art. 93c. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań, o których mowa w art. 93a.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 25a dodaje się art. 25b w brzmieniu:

„Art. 25b. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) jest administratorem danych, o których mowa w art. 25a ust. 1 i 2, przetwarzanych przez powołaną przez niego gminną komisję rozwiązywania problemów alkoholowych.”;

2) w art. 42 ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Dane utrwalone za pomocą urządzeń monitorujących są przetwarzane wyłącznie przez osoby posiadające pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych w celu realizacji zadań określonych w ustawie. Osoby te są zobowiązane do zachowania tych danych w poufności.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16d po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, zawiera następujące dane zainteresowanego:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) adres zamieszkania;
- 3) adres korespondencyjny;
- 4) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej, jeżeli zostały podane do wykorzystania;
- 5) rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 6) podpis własnoręczny, kwalifikowany podpis elektroniczny lub podpis zaufany.”;

2) w art. 21:

a) w ust. 1:

– pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) koordynowanie zadań w dziedzinie informatyzacji, telekomunikacji i teleinformatyki oraz zarządzania informacją podległych mu archiwów państwowych, w szczególności w zakresie:

- a) zakupu, projektowania, budowy, wdrażania, rozwoju, integracji i eksploatacji systemów informatycznych i teleinformatycznych wyposażonych w środki zabezpieczające dane osobowe przetwarzane

w tych systemach, w tym udostępniania tych systemów archiwom państwowym oraz realizacji dostaw i robót budowlanych niezbędnych do wykonywania tych zadań,

b) wymiany danych pomiędzy systemami, o których mowa w lit. a;”;

– po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) wykonywanie zadań, o których mowa w pkt 10, a także zapewnienie utrzymania i serwisu systemów informatycznych i teleinformatycznych oraz zabezpieczanie danych osobowych przetwarzanych w tych systemach;”;

b) w ust. 1a wyrazy „ust. 1 pkt 1 i 4” zastępuje się wyrazami „ust. 1 pkt 1, 4 i 10”;

3) art. 22a otrzymuje brzmienie:

„Art. 22a. Podmioty, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2–3a oraz ust. 2, w zakresie prowadzonej działalności archiwalnej mogą, na podstawie umowy albo porozumienia zawartych z Naczelnym Dyrektorem Archiwów Państwowych lub właściwym archiwum państwowym, nieodpłatnie korzystać z systemów informatycznych i teleinformatycznych, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 10 lit. a.”;

4) po art. 22a dodaje się art. 22b–22d w brzmieniu:

„Art. 22b. 1. Do przetwarzania danych osobowych przez jednostki, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2, w zakresie ich działalności archiwalnej, a także w zakresie przechowywania przez jednostki, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1, dokumentacji określonej w art. 51a ust. 1 i art. 51r, ogranicza się stosowanie:

1) art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w ten sposób, że przetwarzający przyjmują od osoby, której dane dotyczą, pisemne sprostowanie lub uzupełnienie dotyczące jej danych osobowych, nie dokonując ingerencji w materiały archiwalne;

2) art. 18 ust. 1 lit. a i b rozporządzenia 2016/679, w zakresie niezbędnym do zapewnienia korzystania z materiałów archiwalnych zgodnie z ustawą, bez naruszania istoty ochrony danych osobowych zawartych w tych materiałach, także

w przypadku pierwotnego zbierania danych w sposób bezprawny albo w przypadku nieprawdziwości, nieścisłości bądź niekompletności danych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, sprostowanie lub uzupełnienie jest przechowywane i udostępniane odrębnie od materiałów archiwalnych, a informację o ich wniesieniu zamieszcza się w odpowiednich środkach ewidencji.

3. Wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia 2016/679, następuje w zakresie, w jakim dane osobowe podlegające udostępnieniu mogą być ustalone za pomocą istniejących środków ewidencyjnych.

4. Administrator danych informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 1 i 3, na swojej stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie.

5. Zabezpieczenia stosowane przez jednostki, o których mowa w art. 22, polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania chronionych danych osobowych wyłącznie pracowników posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu pracowników, o których mowa w pkt 1, do zachowania przetwarzanych danych w poufności.

Art. 22c. 1. Jednostki, o których mowa w art. 22, w ramach działalności archiwalnej, wdrażają zabezpieczenia wolności i praw osób, których dotyczą dane zawarte w materiałach archiwalnych, w szczególności w trakcie ich udostępniania, niezależnie od przepisów art. 16b ust. 2 i 3, przez anonimizację danych osobowych, zawieranie z użytkownikami zasobu archiwalnego umów wyłączających dalsze przetwarzanie danych osobowych oraz przez pseudonimizację danych w systemach informatycznych i teleinformatycznych.

2. Stosowanie zabezpieczeń w postaci anonimizacji i pseudonimizacji nie jest obowiązkowe, jeżeli:

- 1) przetwarza się, w tym udostępnia, dane osobowe za zgodą osoby, której dane dotyczą, jej pełnomocnika, przedstawiciela ustawowego lub opiekuna prawnego;
- 2) osoba, której dane dotyczą, dobrowolnie i świadomie podała je uprzednio do publicznej wiadomości, ze skutkiem bezprzedmiotowości ich ochrony.

3. Zabezpieczenia wolności i praw, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio do dokumentacji niestanowiącej materiałów archiwalnych, o ile nie sprzeciwia się to celom postępowania z tą dokumentacją.

Art. 22d. Jednostki wymienione w art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz w ust. 2 pkt 2 przetwarzają dane osobowe, odpowiednio:

- 1) wieczyście;
- 2) przez okres wynikający z art. 5 ust. 1 pkt 2.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w pkt 44 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 45 w brzmieniu:
„45) rozporządzenie 2016/679 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾).”;

- 2) w art. 13b dodaje się ust. 8–11 w brzmieniu:

„8. Zarząd drogi albo zarządca drogi wykonuje obowiązek, o którym mowa w:

- 1) art. 13 ust. 1 lit. a–c rozporządzenia 2016/679 – pobierając opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, w szczególności zamieszczając stosowne informacje w miejscu, w którym opłata ta jest wnoszona;
- 2) art. 13 ust. 1 lit. d–f i ust. 2 rozporządzenia 2016/679 – zamieszczając informacje w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, o czym informuje w sposób określony w pkt 1 osoby, których dane osobowe są przetwarzane.

9. Zarząd drogi albo zarządca drogi informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 8, zamieszczając stosowne informacje w miejscu, w którym opłata jest wnoszona, w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej oraz w miejscu widocznym w siedzibie.

10. Dane osobowe przetwarzane w związku z poborem opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, przechowuje się przez okres ustalony zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 6 ust. 2b ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650).

11. Dane osobowe, o których mowa w ust. 10, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
 - 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.”;
- 3) po art. 13b dodaje się art. 13ba w brzmieniu:

„Art. 13ba. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.”;

- 4) w art. 13f dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W związku z poborem opłaty dodatkowej zarząd drogi albo zarządca drogi wykonują obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres i treść nie uległy zmianie.

5. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia opłaty dodatkowej.”;

- 5) po art. 13hb dodaje się art. 13hba w brzmieniu:

„Art. 13hba. 1. W związku z poborem opłaty elektronicznej, podmiot pobierający tę opłatę wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie, oraz za pośrednictwem strony internetowej zawierającej informacje dotyczące poboru opłaty elektronicznej.

2. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia opłaty elektronicznej.”;

- 6) w art. 16i w ust. 1:

- a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) niezwłocznie informować podmiot pobierający opłaty, z którym zawarł umowę, o której mowa w art. 16e ust. 1 pkt 1 albo art. 16h pkt 1, o danych, w

tym danych osobowych użytkownika EETS, koniecznych do realizacji tej umowy, w tym dostarczonych użytkownikom EETS urządzeniach, o których mowa w art. 16l ust. 1, oraz przypisaniu tych urządzeń do pojazdu samochodowego i użytkownika EETS;”;

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) współpracować z podmiotem uprawnionym do kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, o którym mowa w art. 13l ust. 1, w tym przekazywać temu podmiotowi dane osobowe użytkowników EETS naruszających obowiązki, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3, art. 13i ust. 4a lub 4b, na zasadach określonych w umowie, o której mowa w art. 16e ust. 1 pkt 1 albo art. 16h pkt 1;”;

7) po art. 20g dodaje się art. 20h w brzmieniu:

„Art. 20h. 1. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, właściwy podmiot lub osoba przez niego upoważniona, na podstawie pisemnego wniosku, udostępnia nieodpłatnie dane osobowe przetwarzane w związku z poborem opłaty elektronicznej oraz wykonywaniem zadania, o którym mowa w art. 20 pkt 12:

- 1) Policji,
- 2) Inspekcji Transportu Drogowego,
- 3) Żandarmerii Wojskowej,
- 4) Straży Granicznej,
- 5) Biuru Nadzoru Wewnętrznego,
- 6) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 7) Agencji Wywiadu,
- 8) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,
- 9) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,
- 10) Służbie Wywiadu Wojskowego,
- 11) prokuratorowi,
- 12) sądom,
- 13) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorowi izby administracji skarbowej, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego,
- 14) Służbie Ochrony Państwa

– w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, wskazuje:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) okoliczności, z których wynika konieczność pozyskania żądanych danych;
- 3) dane podlegające udostępnieniu.

3. Właściwy organ może wyrazić zgodę na udostępnienie za pomocą środków komunikacji elektronicznej danych osobowych, o których mowa w ust. 1, podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5 i 7–14, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem lub zakresem wykonywanych zadań.

4. Udostępnianie danych osobowych, o których mowa w ust. 1, w sposób określony w ust. 3, następuje po złożeniu przez podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5 i 7–14, wniosku zawierającego:

- 1) określenie zakresu danych podlegających udostępnieniu;
- 2) określenie osób uprawnionych do przetwarzania danych, o których mowa w pkt 1;
- 3) oświadczenie, że podmioty te posiadają:
 - a) urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie kto, kiedy, w jakim celu i jakie dane uzyskał, oraz
 - b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

5. Właściwy organ udostępnia Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego dane osobowe, o których mowa w ust. 1, w sposób, o którym mowa w ust. 3, jeżeli jednostka organizacyjna Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, będąca odbiorcą danych, złoży oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 3.

6. Właściwy organ nie udostępnia na podstawie ust. 1 i 3 danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, chyba że podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest ustawowo upoważniony do przetwarzania tych danych.”;

8) w art. 24n dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 6 i 7, minister właściwy do spraw transportu wykonuje obowiązek wskazany w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby składającej wniosek, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybnactwie śródlądowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1476) w art. 6d po ust. 25 dodaje się ust. 25a w brzmieniu:

„25a. Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie zamieszcza i aktualizuje na swojej stronie internetowej:

- 1) wykaz obwodów rybackich;
- 2) imię i nazwisko albo nazwę uprawnionego do rybnactwa w obwodzie rybackim;
- 3) wskazane przez uprawnionego do rybnactwa dane kontaktowe uprawnionego;
- 4) okres obowiązywania umów użytkowania obwodu rybackiego.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 2179) art. 17c otrzymuje brzmienie:

„Art. 17c. 1. Rzecznik może przetwarzać wszelkie informacje, w tym dane osobowe, niezbędne do realizacji swoich ustawowych zadań.

2. Rzecznik może przetwarzać dane osobowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), wyłącznie w celu ochrony wolności i praw człowieka i obywatela przy realizacji swoich ustawowych zadań.

3. Rzecznik dopuszcza do przetwarzania danych osobowych osoby posiadające pisemne upoważnienie. Warunkiem udzielenia upoważnienia jest pisemne zobowiązanie się osoby upoważnianej do zachowania przetwarzanych danych osobowych w poufności.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1669) po art. 5 dodaje się art. 5a i art. 5b w brzmieniu:

„Art. 5a. 1. W związku z przetwarzaniem przez Głównego Geodetę Kraju, marszałków województw, starostów albo prezydentów miast na prawach powiatu, wojewodów, organów i podmiotów tworzących i utrzymujących zintegrowany system informacji o nieruchomościach oraz wojewódzkich inspektorów nadzoru geodezyjnego i kartograficznego danych osobowych uzyskanych odpowiednio przy:

- 1) prowadzeniu państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego,
- 2) przechowywaniu kopii zabezpieczających baz danych, o którym mowa w art. 7b ust. 1 pkt 4,
- 3) koordynacji usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu,
- 4) tworzeniu i utrzymywaniu zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach,
- 5) prowadzeniu postępowań kontrolnych, o których mowa w art. 9,
- 6) wydawaniu dzienników praktyki zawodowej, o których mowa w art. 44b ust. 5, oraz prowadzeniu rejestrów wydanych dzienników praktyki zawodowej,
- 7) nadawaniu uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii oraz prowadzeniu centralnego rejestru osób posiadających uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii,

8) prowadzeniu postępowań dyscyplinarnych

– prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, które nie skutkują wszczęciem postępowania administracyjnego, przysługuje w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osób, od których dane pozyskano.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, informują o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane są przetwarzane.

3. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) albo przepisów odrębnych, podmioty, o których mowa w ust. 1, ustalają okres przechowywania tych danych w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Art. 5b. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację zadań wskazanych w art. 5a ust. 1 pkt 1–5, 7 i 8.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2291 oraz z 2018 r. poz. 398, 723, 1469, 1629 i 1669) w dziale I dodaje się rozdział 8 w brzmieniu:

„Rozdział 8

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 78b. § 1. Przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez notariusza tajemnicy, o której mowa w art. 18.

§ 2. Przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 w przypadku danych osobowych pozyskanych przez notariusza przy dokonywaniu czynności notarialnych nie stosuje się.

Art. 78c. Obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 18, nie ustaje, w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przy dokonywaniu czynności notarialnych występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Art. 78d. Okres przechowywania danych osobowych zgromadzonych przez Krajową Radę Notarialną, rady izb notarialnych oraz komisje kwalifikacyjne przy wykonywaniu zadań określonych w ustawie wynosi 10 lat od zakończenia postępowania, w którym dane zostały zgromadzone. Przepis art. 90 § 1 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 18. W ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205 oraz z 2018 r. poz. 317, 1338 i 1563) po art. 49 dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Art. 49a. 1. W przypadku niecierpiącym zwłoki dyrektor urzędu morskiego, realizując zadania określone w dziale III w rozdziale 4 niniejszej ustawy, wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez zamieszczenie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej oraz w siedzibie urzędu w widocznym miejscu.

2. Wystąpienie przez osobę, której dane dotyczą, z żądaniem ograniczenia przetwarzania, określonym w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wstrzymuje ani nie ogranicza wykonywania przez dyrektora urzędu morskiego zadań określonych w dziale III w rozdziale 4 niniejszej ustawy.”.

Art. 19. W ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 399, 730 i 1608) w art. 11 po ust. 1 dodaje się ust. 1¹ i 1² w brzmieniu:

„1¹. Wpis na listę, o której mowa w ust. 1, obejmuje co najmniej:

- 1) imię (imiona) i nazwisko;
- 2) dane kontaktowe wskazane przez osobę ubiegającą się o wpis na listę.

1². Przetwarzanie danych osobowych innych niż wymienione w ust. 1¹ jest dopuszczalne za zgodą osoby ubiegającej się o uzyskanie wpisu na listę, o której mowa w ust. 1.”.

Art. 20. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 1471 i 1479) w art. 2 dodaje się ust. 4–8 w brzmieniu:

„4. W przypadku niecierpiącym zwłoki organy Inspekcji Ochrony Środowiska, realizując zadania, o których mowa w ust. 1, 1a i 3, wykonują obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez zamieszczenie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej oraz w siedzibie urzędu w widocznym miejscu.

5. W związku z przetwarzaniem przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska danych osobowych w toku realizacji zadań określonych w ust. 1, 1a i 3 prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia 2016/679, przysługuje w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

6. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska informują o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 5, odpowiednio przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej.

7. Dane osobowe, o których mowa w ust. 5, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

8. Wystąpienie przez osobę, której dane dotyczą, z żądaniem ograniczenia przetwarzania danych osobowych, określonym w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wstrzymuje ani nie ogranicza wykonywania przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska zadań, o których mowa w ust. 1, 1a i 3.”.

Art. 21. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 620 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 14g i art. 14h otrzymują brzmienie:

„Art. 14g. 1. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej zapewnia funkcjonowanie Systemu Wspomagania Decyzji Państwowej Straży Pożarnej, zwanego dalej „SWD PSP”, stanowiącego system teleinformatyczny wspierający:

- 1) wykonywanie zadań krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego przez jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej;
- 2) przyjmowanie zgłoszeń alarmowych z centrów powiadamiania ratunkowego, o których mowa w ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 867 i 1115).

2. Utrzymanie, rozbudowa i modyfikacje SWD PSP są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, oraz z części, których dysponentami są właściwi wojewodowie.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) minimalny zbiór funkcjonalności SWD PSP, w tym sposób funkcjonowania tego systemu w sytuacjach awaryjnych,
- 2) sposób przydzielania, zawieszania oraz uchylania dostępu do tego systemu użytkownikom Państwowej Straży Pożarnej oraz jednostkom ochrony przeciwpożarowej

– uwzględniając potrzebę zapewnienia optymalnego poziomu współpracy między tym systemem a systemem teleinformatycznym systemu powiadamiania ratunkowego.

Art. 14h. 1. Państwowa Straż Pożarna przetwarza dane osobowe w SWD PSP w celu ochrony życia, zdrowia, mienia lub środowiska przed pożarem, klęską żywiołową lub innym miejscowym zagrożeniem, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań wynikających z ustawy, uzyskane w związku z prowadzeniem działań ratowniczych oraz obsługą zgłoszenia alarmowego, o której mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego, w tym dane osobowe osoby zgłaszającej oraz osób, których zgłoszenie dotyczy.

2. Jednostka organizacyjna Państwowej Straży Pożarnej, w związku z przetwarzaniem danych osobowych w SWD PSP, wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez zamieszczenie informacji na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w siedzibie.

3. Osoba występująca z żądaniem na podstawie art. 15 rozporządzenia 2016/679 obowiązana jest do podania informacji o okolicznościach zdarzenia, którego to żądanie dotyczy, w tym daty i miejsca zdarzenia oraz numeru telefonu, z którego zostało wykonane połączenie dotyczące powiadomienia o zdarzeniu.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom i niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych osób posiadających pisemne upoważnienie;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

5. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, są przechowywane wyłącznie przez okres niezbędny do realizacji zadań wynikających z ustawy. Dane te podlegają przeglądowi nie rzadziej niż co 5 lat od dnia ich uzyskania.

6. Kierownicy jednostek organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej publikują informację o ograniczeniach, o których mowa w ust. 2 i 3, na swoich stronach podmiotowych w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronach internetowych albo w widocznym miejscu w siedzibach jednostek.”;

- 2) po art. 14h dodaje się art. 14ha w brzmieniu:

„Art. 14ha. 1. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej, komendanci wojewódzcy Państwowej Straży Pożarnej, komendanci powiatowi (miejscy) Państwowej Straży Pożarnej, Rektor-Komendant Szkoły Głównej Służby Pożarniczej i

komendanci szkół Państwowej Straży Pożarnej są współadministratorami danych osobowych przetwarzanych w SWD PSP.

2. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej ustala podział obowiązków współadministratorów, o których mowa w ust. 1, wynikających z przepisów rozporządzenia 2016/679.

3. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej planuje i realizuje rozbudowę oraz modyfikację SWD PSP oraz podejmuje działania mające na celu:

- 1) zapewnienie ochrony przed nieuprawnionym dostępem do SWD PSP;
- 2) zapewnienie integralności danych w SWD PSP;
- 3) zapewnienie dostępności do SWD PSP dla podmiotów przetwarzających dane w tym systemie;
- 4) przeciwdziałanie uszkodzeniom SWD PSP;
- 5) określenie zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określenie zasad zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewnienie rozliczalności działań dokonywanych na danych SWD PSP;
- 8) zapewnienie poprawności danych, w tym danych osobowych przetwarzanych w SWD PSP;
- 9) wykonywanie kopii bezpieczeństwa.

4. Komendanci wojewódzcy Państwowej Straży Pożarnej, komendanci powiatowi (miejscy) Państwowej Straży Pożarnej, Rektor-Komendant Szkoły Głównej Służby Pożarniczej i komendanci szkół Państwowej Straży Pożarnej, w zakresie właściwości swojego działania, zapewniają utrzymanie SWD PSP oraz podejmują działania, o których mowa w ust. 3.

5. Współadministratorzy tworzą i aktualizują ewidencję osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych w SWD PSP, upoważniają do przetwarzania tych danych oraz prowadzą rejestr czynności przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 30 rozporządzenia 2016/679.

6. Przepisy art. 14h oraz art. 14ha stosuje się odpowiednio do przetwarzania danych osobowych w SWD PSP przez jednostki ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 1a–8.”.

Art. 22. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1313, 1592 i 1669) po art. 28a dodaje się art. 28b w brzmieniu:

„Art. 28b. 1. Państwowa Straż Pożarna jest uprawniona do przetwarzania informacji, w tym przetwarzania danych osobowych, w celu prowadzenia postępowań kwalifikacyjnych do służby w Państwowej Straży Pożarnej, przenoszenia do służby w Państwowej Straży Pożarnej oraz w zakresie wynikającym z przebiegu stosunku służbowego strażaków, także po jego ustaniu, w tym przetwarza dane osobowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

2. Administratorami danych osobowych, o których mowa w ust. 1, są: Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej, komendanci wojewódzcy Państwowej Straży Pożarnej, komendanci powiatowi (miejscy) Państwowej Straży Pożarnej, Rektor-Komendant Szkoły Głównej Służby Pożarniczej, komendanci szkół Państwowej Straży Pożarnej, Dyrektor Centrum Naukowo-Badawczego Ochrony Przeciwpożarowej i Dyrektor Centralnego Muzeum Pożarnictwa, zwani dalej „administratorami”, w zakresie, w jakim przetwarzają te dane.

3. Informacje, w tym dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom i niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratorów;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

4. Administratorzy dokonują przeglądu danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie rzadziej niż co 10 lat od dnia ich pozyskania, w celu potwierdzenia zasadności ich dalszego przetwarzania.

5. W ramach Państwowej Straży Pożarnej inspektorów ochrony danych, o których mowa w art. 37 rozporządzenia 2016/679, wyznacza się w: Komendzie Głównej Państwowej Straży Pożarnej, Szkole Głównej Służby Pożarniczej, szkołach Państwowej Straży Pożarnej, Centrum Naukowo-Badawczym Ochrony Przeciwpożarowej, Centralnym Muzeum Pożarnictwa, komendach wojewódzkich Państwowej Straży

Pożarnej dla obszaru województwa oraz komendach miejskich Państwowej Straży Pożarnej I kategorii. Wyznaczając inspektora ochrony danych, uwzględnia się strukturę organizacyjną i wielkość jednostek organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej.”.

Art. 23. W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2018 r. poz. 1457, 1560 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 13a dodaje się art. 13b w brzmieniu:

„Art. 13b. 1. Inne formy wychowania przedszkolnego, szkoły, placówki, organy prowadzące, organy sprawujące nadzór pedagogiczny oraz inne podmioty realizujące zadania i obowiązki określone w ustawie przetwarzają dane osobowe w zakresie niezbędnym dla realizacji zadań i obowiązków wynikających z tych przepisów.

2. Nauczyciele oraz inne osoby pełniące funkcje lub wykonujące pracę w podmiotach, o których mowa w ust. 1, są obowiązani do zachowania w poufności informacji uzyskanych w związku z pełnioną funkcją lub wykonywaną pracą, dotyczących zdrowia, potrzeb rozwojowych i edukacyjnych, możliwości psychofizycznych, seksualności, orientacji seksualnej, pochodzenia rasowego lub etnicznego, poglądów politycznych, przekonań religijnych lub światopoglądowych uczniów.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się:

- 1) w przypadku zagrożenia zdrowia ucznia;
 - 2) jeżeli uczeń, a w przypadku ucznia niepełnoletniego jego rodzic, wyrazi zgodę na ujawnienie określonych informacji;
 - 3) w przypadku gdy przewidują to przepisy szczególne.”;
- 2) w art. 92k w ust. 2 w pkt 2 lit. g otrzymuje brzmienie:
- „g) zgodę rodziców uczestnika albo zgodę pełnoletniego uczestnika na przetwarzanie danych osobowych w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony zdrowia uczestnika;”.

Art. 24. W ustawie z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1983) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6a po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Okres przechowywania danych osób, o których mowa w ust. 1, wynosi 80 lat.”;

- 2) w art. 7 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Okres przechowywania danych osób, o których mowa w ust. 1, wynosi 80 lat.”;
- 3) w art. 7a po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W związku z przyznawaniem dorocznych nagród organy, o których mowa w ust. 1, przetwarzają dane przez okres niezbędny do realizacji zadań, o których mowa w ust. 1. Organy, o których mowa w ust. 1, dokonują przeglądu tych danych co 5 lat.”;
- 4) w art. 7b po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W związku z przyznawaniem stypendiów organy, o których mowa w ust. 1, przetwarzają dane przez okres niezbędny do realizacji zadań, o których mowa w ust. 1. Organy, o których mowa w ust. 1, dokonują przeglądu tych danych co 5 lat.”;
- 5) w art. 14 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W rejestrze, o którym mowa w ust. 1, gromadzone są następujące dane:

 - 1) oznaczenia instytucji kultury, w szczególności podmiotu, z którym organizator wspólnie prowadzi instytucję kultury, oraz imię i nazwisko pełnomocnika organizatora dokonującego wpisu;
 - 2) organizacji instytucji kultury, w szczególności:
 - a) imię i nazwisko dyrektora instytucji kultury i jego zastępców albo oznaczenie osoby fizycznej, której powierzono pełnienie obowiązków dyrektora albo której powierzono zarządzanie instytucją kultury,
 - b) imiona i nazwiska pełnomocników instytucji kultury uprawnionych do dokonywania czynności prawnych w imieniu instytucji oraz zakres ich upoważnień,
 - c) imię i nazwisko pełnomocnika organizatora dokonującego wpisu;
 - 3) dotyczące mienia instytucji kultury, w szczególności imię i nazwisko pełnomocnika organizatora dokonującego wpisu;
 - 4) połączenia, podziału i likwidacji instytucji kultury, w szczególności imię i nazwisko likwidatora oraz imię i nazwisko pełnomocnika organizatora dokonującego wpisu.”.

Art. 25. W ustawie z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2018 r. poz. 400, 730 i 1567) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 32a dodaje się art. 32b w brzmieniu:

„Art. 32b. Przed podjęciem decyzji o nadaniu orderu lub odznaczenia Prezydent może zwrócić się do właściwych organów, organizacji lub instytucji o przekazanie informacji, które mogą mieć istotne znaczenie w sprawie o nadanie orderu lub odznaczenia.”;

2) uchyla się art. 37a.

Art. 26. W ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 2225 oraz z 2018 r. poz. 138 i 730) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. 1. Organy administracji publicznej w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, pracodawcy, organy emerytalne i rentowe oraz szkoły i uczelnie wyższe są obowiązane udzielać wojskowemu organowi emerytalnemu pomocy i informacji, w tym udostępniać dane osobowe, w sprawach świadczeń przewidzianych w ustawie oraz wydawać bezpłatnie, na ich żądanie, wszelkie dokumenty, w tym zaświadczenia, niezbędne do ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości albo potwierdzenia istnienia prawa do świadczeń.

2. Wojskowy organ emerytalny jest uprawniony do bezpłatnego pozyskiwania drogą elektroniczną informacji niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości albo do potwierdzenia istnienia prawa do świadczeń od organów emerytalnych lub rentowych oraz z rejestrów publicznych, w szczególności:

- 1) z rejestru PESEL,
 - 2) z systemu informacji oświatowej,
 - 3) z Centralnego Wykazu Ubezpieczonych,
 - 4) z ogólnopolskiego wykazu studentów i ogólnopolskiego wykazu doktorantów
- w celu potwierdzenia aktualności posiadanych danych, pozyskania danych kontaktowych lub umożliwienia weryfikacji prawa do świadczeń.

3. Wojskowy organ emerytalny informacje, o których mowa w ust. 2, może uzyskiwać w drodze pisemnej wymiany informacji.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby

Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, 138, 730 i 912) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. 1. Organy administracji publicznej w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, pracodawcy, organy emerytalne i rentowe oraz szkoły i uczelnie wyższe są obowiązane udzielać organom emerytalnym pomocy i informacji, w tym udostępniać dane osobowe, w sprawach świadczeń przewidzianych w ustawie oraz wydawać bezpłatnie, na ich żądanie, wszelkie dokumenty, w tym zaświadczenia, niezbędne do ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości albo potwierdzenia istnienia prawa do świadczeń.

2. Organy emerytalne są uprawnione do bezpłatnego pozyskiwania drogą elektroniczną informacji niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości albo do potwierdzenia istnienia prawa do świadczeń od organów emerytalnych lub rentowych oraz z rejestrów publicznych, w szczególności:

- 1) z rejestru PESEL,
 - 2) z systemu informacji oświatowej,
 - 3) z Centralnego Wykazu Ubezpieczonych,
 - 4) z ogólnopolskiego wykazu studentów i ogólnopolskiego wykazu doktorantów
- w celu potwierdzenia aktualności posiadanych danych, pozyskania danych kontaktowych lub umożliwienia weryfikacji prawa do świadczeń.

3. W przypadku awarii systemów teleinformatycznych służących do pozyskiwania informacji drogą elektroniczną zgodnie z ust. 2, organy emerytalne uzyskują te informacje w drodze pisemnej wymiany informacji.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1316, 1608 i 1669) w art. 8:

- 1) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:

„1a. Udostępnienie pracodawcy danych osobowych osób uprawnionych do korzystania z Funduszu, w celu przyznania ulgowej usługi i świadczenia oraz dopłaty z Funduszu i ustalenia ich wysokości, następuje w formie oświadczenia. Pracodawca może żądać udokumentowania danych osobowych w zakresie niezbędnym do ich potwierdzenia. Potwierdzenie może odbywać się w szczególności na podstawie

oświadczeń i zaświadczeń o sytuacji życiowej (w tym zdrowotnej), rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

1b. Do przetwarzania danych osobowych dotyczących zdrowia, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie do przetwarzania takich danych wydane przez pracodawcę. Osoby dopuszczone do przetwarzania takich danych są obowiązane do zachowania ich w tajemnicy.

1c. Pracodawca przetwarza dane osobowe, o których mowa w ust. 1a, przez okres niezbędny do przyznania ulgowej usługi i świadczenia, dopłaty z Funduszu oraz ustalenia ich wysokości, a także przez okres niezbędny do dochodzenia praw lub roszczeń.

1d. Pracodawca dokonuje przeglądu danych osobowych, o których mowa w ust. 1a, nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym w celu ustalenia niezbędności ich dalszego przechowywania. Pracodawca usuwa dane osobowe, których dalsze przechowywanie jest zbędne do realizacji celu określonego w ust. 1a i 1c.”;

2) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1–1b, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1881 oraz z 2018 r. poz. 1608). Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, 1276, 1496 i 1669) po art. 84a dodaje się art. 84aa i art. 84ab w brzmieniu:

„Art. 84aa. 1. W związku z przetwarzaniem przez organy administracji architektoniczno-budowlanej i organy nadzoru budowlanego danych osobowych w toku realizacji zadań określonych w ustawie prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia

2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przysługuje w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

2. Organy administracji architektoniczno-budowlanej informują o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, lub w trybie określonym w art. 5a ust. 1, w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej.

3. Organy nadzoru budowlanego informują o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą.

4. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) albo przepisów odrębnych, organy administracji architektoniczno-budowlanej i organy nadzoru budowlanego ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

5. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Art. 84ab. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na:

- 1) prowadzenie rejestrów i ewidencji, o których mowa w art. 82b ust. 1 i 7, art. 84 ust. 2 i art. 88a ust. 1 pkt 3;
- 2) przebieg i wynik postępowań, o których mowa w art. 97 ust. 1;
- 3) czynności związane z kontrolą przestrzegania i stosowania prawa budowlanego.”.

Art. 30. W ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ochrona praw osób, o których mowa w art. 10a ust. 1, jest zadaniem Rzecznika Praw Pacjenta, które realizuje w szczególności przy pomocy Rzeczników Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego.”,

b) w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dostępu do dokumentacji medycznej osoby, o której mowa w art. 10a ust. 1;”;

2) w art. 18e ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dane utrwalone za pomocą urządzeń monitorujących mogą być przetwarzane wyłącznie przez osoby posiadające pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych, w szczególności sędziów oraz Rzeczników Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego, w celu realizacji zadań określonych w ustawie. Osoby posiadające pisemne upoważnienie są zobowiązane do zachowania tych danych w poufności.”.

Art. 31. W ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2014) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 37a dodaje się art. 37aa i art. 37ab w brzmieniu:

„Art. 37aa. 1. W związku z poborem opłat za przejazd autostradą podmioty wskazane w art. 37a ust. 1a wykonują obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie, oraz za pośrednictwem strony internetowej zawierającej informacje dotyczące poboru opłat za przejazd autostradą.

2. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia opłat za przejazd autostradą.

Art. 37ab. 1. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, podmioty, o których mowa w art. 37a ust. 1a, lub osoby przez nie upoważnione, na podstawie pisemnego wniosku, udostępniają nieodpłatnie dane osobowe przetwarzane w związku z poborem opłat za przejazd autostradą:

- 1) Policji,
- 2) Inspekcji Transportu Drogowego,
- 3) Żandarmerii Wojskowej,
- 4) Straży Granicznej,
- 5) Biuru Nadzoru Wewnętrznego,
- 6) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 7) Agencji Wywiadu,
- 8) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,
- 9) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,
- 10) Służbie Wywiadu Wojskowego,
- 11) prokuratorowi,
- 12) sądom,
- 13) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorowi izby administracji skarbowej, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego,
- 14) Służbie Ochrony Państwa

– w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, wskazuje:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) okoliczności, z których wynika konieczność pozyskania żądanych danych;
- 3) dane podlegające udostępnieniu.

3. Właściwy podmiot może wyrazić zgodę na udostępnienie za pomocą środków komunikacji elektronicznej danych osobowych, o których mowa w ust. 1, podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5 i 7–14, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem lub zakresem wykonywanych zadań.

4. Udostępnianie danych osobowych, o których mowa w ust. 1, w sposób określony w ust. 3, następuje po złożeniu przez podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5 i 7–14, wniosku zawierającego:

- 1) określenie zakresu danych podlegających udostępnieniu;
- 2) określenie osób uprawnionych do przetwarzania danych, o których mowa w pkt 1;

- 3) oświadczenie, że podmioty te posiadają:
 - a) urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu i jakie dane uzyskał, oraz
 - b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

5. Właściwy podmiot udostępnia Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego dane osobowe, o których mowa w ust. 1, w sposób, o którym mowa w ust. 3, jeżeli jednostka organizacyjna Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego będąca odbiorcą danych złoży oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 3.

6. Właściwy podmiot nie udostępnia na podstawie ust. 1 i 3 danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, chyba że podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest ustawowo upoważniony do przetwarzania tych danych.”;

- 2) w art. 63d dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad lub drogowa spółka specjalnego przeznaczenia wykonują obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w stosunku do osoby, której dane osobowe są przetwarzane w związku z kontrolą, o której mowa w ust. 1, przy pierwszej czynności skierowanej do tej osoby, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.

6. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na wykonywanie uprawnień Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad lub drogowej spółki specjalnego przeznaczenia, o których mowa w ust. 1–4.”.

Art. 32. W ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 997, 1000, 1629 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2:
 - a) pkt 1a otrzymuje brzmienie:

„1a) dane statystyczne – dane dotyczące zjawisk, zdarzeń, obiektów i działalności podmiotów gospodarki narodowej oraz życia i sytuacji osób fizycznych, w tym dane osobowe, pozyskane bezpośrednio od respondentów albo z systemów informacyjnych administracji publicznej, rejestrów urzędowych lub niepublicznych systemów informacyjnych, od momentu ich zebrania na potrzeby wykonywania zadań statystyki publicznej;”;

- b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:
 - „8) operat do badań statystycznych – wykaz objętych badaniami statystycznymi podmiotów gospodarki narodowej, osób fizycznych oraz innych podmiotów podlegających obserwacji statystycznej uporządkowany według określonych cech, zawierający dane jednostkowe wraz z ich identyfikacją teleadresową;”
 - c) po pkt 11a dodaje się pkt 11b w brzmieniu:
 - „11b) osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą – osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629 i 1633) i inna osoba fizyczna prowadząca działalność na własny rachunek w celu osiągnięcia zysku oraz osoba fizyczna prowadząca indywidualne gospodarstwo rolne;”
 - d) w pkt 14 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 15 w brzmieniu:
 - „15) niepubliczne systemy informacyjne – systemy zbierania, gromadzenia i przetwarzania informacji prowadzone przez podmioty inne niż organy i podmioty, o których mowa w pkt 13, w szczególności podmioty wykonujące działalność w zakresie:
 - a) sprzedaży lub dostawy energii elektrycznej,
 - b) zbiorowego odprowadzania ścieków i zbiorowego zaopatrzenia w wodę,
 - c) przesyłu, dystrybucji i obrotu paliwami gazowymi,
 - d) obrotu, przesyłu i wytwarzania energii cieplnej,
 - e) telekomunikacji,
 - f) ubezpieczeń,
 - g) transportu i leasingu,
 - h) zarządzania portami lotniczymi,
 - i) zarządzania i administrowania nieruchomościami.”;
- 2) w art. 5:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Służby statystyki publicznej:
 - 1) zbierają, gromadzą i opracowują dane od podmiotów gospodarki narodowej i o tych podmiotach oraz ich działalności, a także dane od osób fizycznych i o tych osobach, ich życiu i sytuacji, oraz dane dotyczące zjawisk, zdarzeń i obiektów;

- 2) przechowują, łączą pozyskane dane i wtórnie je wykorzystują w celu realizacji zadań określonych w ustawie.”;
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dostęp służb statystyki publicznej do danych oraz przekazywanie tym służbom danych następuje nieodpłatnie.”;
- 3) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. 1. Służby statystyki publicznej zbierają dane, w tym dane osobowe, z dostępnych źródeł określonych w ustawie i wydanych na jej podstawie aktach wykonawczych albo w odrębnych ustawach.

2. W celu realizacji zadań określonych w ustawie, w tym badań statystycznych, służby statystyki publicznej zbierają dane:

 - 1) z rejestrów urzędowych;
 - 2) z systemów informacyjnych administracji publicznej;
 - 3) z niepublicznych systemów informacyjnych;
 - 4) od respondentów.

3. Służby statystyki publicznej zbierają również dane powszechnie dostępne z innych źródeł niż określono w ust. 2.

4. Dane, o których mowa w ust. 2 i 3, są zbierane z wykorzystaniem dostępnych technik, w tym z wykorzystaniem zautomatyzowanych narzędzi elektronicznych lub informatycznych.

5. Dane ze źródeł, o których mowa w ust. 1 i ust. 2 pkt 1–3, są przekazywane lub udostępniane w formatach, o których mowa w art. 18a ust. 2 i 3.”;
- 4) w art. 6:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W ramach prowadzonych badań statystycznych dane od respondentów są zbierane metodą obserwacji pełnej lub metodą reprezentacyjną na wylosowanej próbie danej zbiorowości lub metodą doboru celowego.”;
 - b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Badania statystyczne z udziałem osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, dotyczące działalności gospodarczej tych osób, są prowadzone na zasadzie obowiązku.

5. Badania statystyczne, o których mowa w ust. 3, w których osoby fizyczne udzielają bezpośrednio odpowiedzi, są prowadzone po uprzednim ich

poinformowaniu o podstawie prawnej badania, celu badania i gwarancjach zachowania tajemnicy statystycznej oraz czy badanie jest prowadzone na zasadzie obowiązku czy dobrowolności.”;

5) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Dane osobowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, nie mogą być zbierane na zasadzie obowiązku w badaniach statystycznych prowadzonych z udziałem osób fizycznych.”;

6) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Dane jednostkowe identyfikowalne zebrane przez statystykę publiczną podlegają bezwzględnej ochronie. Dane te mogą być wykorzystywane wyłącznie do opracowań, zestawień i analiz statystycznych oraz do tworzenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego operatu do badań statystycznych; udostępnianie lub wykorzystywanie tych danych dla innych niż podane w ustawie celów jest zabronione (tajemnica statystyczna).”;

7) w art. 13:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy administracji publicznej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Narodowy Fundusz Zdrowia, Komisja Nadzoru Finansowego, a także inne państwowe lub samorządowe osoby prawne, organy rejestrowe oraz inne podmioty prowadzące rejestry urzędowe lub niepubliczne systemy informacyjne, przekazują lub udostępniają nieodpłatnie służbom statystyki publicznej zgromadzone dane w szczegółowym zakresie, postaci i terminach, określonych w programie badań statystycznych statystyki publicznej, w szczególności w postaci zbiorów danych z systemów teleinformatycznych, w tym wyników pomiarów, danych monitoringu środowiska, a w przypadku braku systemu teleinformatycznego – w innej utrwalonej postaci.”;

b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organy i podmioty, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem podmiotów prowadzących niepubliczne systemy informacyjne, są obowiązane do:”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego jest uprawniony do zgłaszania organom i podmiotom, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem podmiotów prowadzących niepubliczne systemy informacyjne, wniosków dotyczących zawartości informacyjnej i wymogów jakości danych w nich zawartych w celu umożliwienia wykorzystania tych danych na potrzeby statystyki publicznej.”;

8) w art. 35a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Służby statystyki publicznej przetwarzają dane osobowe określone w art. 35b ust. 1 w celu statystycznym, obejmującym w szczególności:

- 1) organizację i prowadzenie badań statystycznych, w tym spisów powszechnych, o których mowa w art. 18 lub odrębnych ustawach, oraz badań statystycznych, opracowań i analiz, o których mowa w art. 21 ust. 2;
- 2) opracowywanie i ogłaszanie prognoz demograficznych;
- 3) prowadzenie badań i analiz statystycznych, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 11;
- 4) opracowywanie wyników badań statystycznych, w tym wyników spisów powszechnych;
- 5) prowadzenie analiz i opracowań statystycznych;
- 6) prowadzenie prac naukowych i badawczo-rozwojowych, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 15;
- 7) prowadzenie i aktualizację operatu do badań statystycznych, o którym mowa w rozdziale 5a;
- 8) realizację zadań wynikających z uczestnictwa Rzeczypospolitej Polskiej w Europejskim Systemie Statystycznym (ESS), Europejskim Systemie Banków Centralnych (ESBC) i członkostwa w organizacjach międzynarodowych.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Służby statystyki publicznej przetwarzają dane osobowe do celów prowadzenia i aktualizacji krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1.”;

9) po art. 35a dodaje się art. 35aa w brzmieniu:

„Art. 35aa. Dane osobowe od momentu ich zebrania bezpośrednio od respondentów albo z systemów informacyjnych administracji publicznej i rejestrów

urzędowych lub niepublicznych systemów informacyjnych na potrzeby wykonywania zadań określonych w ustawie stają się danymi statystycznymi i objęte są tajemnicą statystyczną, o której mowa w art. 10, z wyłączeniem prowadzenia krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej.”;

10) w art. 35b:

a) w ust. 1:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Służby statystyki publicznej przetwarzają dla celów statystycznych następujące dane osobowe:”;
- pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) imiona i nazwiska;
 - 2) data urodzenia;”;
- po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) kraj urodzenia i miejsce urodzenia;”;
- po pkt 5 dodaje się pkt 5a–5c w brzmieniu:
 - „5a) dane biometryczne;
 - 5b) dane genetyczne;
 - 5c) seksualność lub orientacja seksualna;”;
- po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:
„12a) pozostawanie osób we wspólnym pożyciu;”;
- po pkt 14 dodaje się pkt 14a i 14b w brzmieniu:
 - „14a) dochód, w tym wynagrodzenie;
 - 14b) składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne;”;
- po pkt 16 dodaje się pkt 16a–16c w brzmieniu:
 - „16a) użytkowanie gospodarstwa rolnego;
 - 16b) kierowanie gospodarstwem rolnym;
 - 16c) adres miejsca pracy;”;
- pkt 20 otrzymuje brzmienie:
 - „20) adres zameldowania, adres zamieszkania lub adres miejsca pobytu;”;
- po pkt 20 dodaje się pkt 20a i 20b w brzmieniu:
 - „20a) kraj poprzedniego zamieszkania;
 - 20b) kraj wyjazdu;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, są przetwarzane przez służby statystyki publicznej w ramach badań statystycznych, które dostarczają informacji o życiu i sytuacji osób fizycznych lub o wybranych aspektach życia i sytuacji tych osób, w następujących obszarach:

- 1) ludność, procesy demograficzne i migracje;
- 2) gospodarstwa domowe i rodziny;
- 3) aktywność obywatelska i społeczno-polityczna, członkostwo i wspieranie organizacji społecznych i politycznych;
- 4) pracujący, bezrobotni i bierni zawodowo, według cech społeczno-ekonomicznych;
- 5) prowadzenie działalności gospodarczej, rolnej i leśnej;
- 6) dojazdy do pracy;
- 7) warunki pracy, choroby zawodowe;
- 8) wypadki i poszkodowani;
- 9) czas pracy;
- 10) źródła utrzymania, w tym dochody, wynagrodzenia i ich struktura;
- 11) składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz okresy składkowe i wymiar etatu;
- 12) świadczenia z ubezpieczeń społecznych;
- 13) sytuacja finansowa i zamożność osób oraz gospodarstw domowych i rodzin;
- 14) wydatki i spożycie ilościowe przez osoby i gospodarstwa domowe;
- 15) warunki mieszkaniowe i wyposażenie gospodarstw domowych;
- 16) budżet czasu;
- 17) subiektywne oceny dotyczące jakości życia i sytuacji społeczno-ekonomicznej;
- 18) pomoc społeczna, w tym beneficjenci pomocy społecznej;
- 19) ubóstwo i wykluczenie społeczne;
- 20) wspieranie rodziny i piecza zastępcza;
- 21) świadczenia na rzecz rodziny;
- 22) opieka nad dziećmi i młodzieżą;
- 23) szkolnictwo wyższe, w tym nauczyciele akademicy, studenci i doktoranci;
- 24) oświata i wychowanie, w tym uczniowie i nauczyciele;

- 25) aktywność edukacyjna, w tym kształcenie ustawiczne;
 - 26) uczestnictwo ludności w sporcie, rekreacji, turystyce oraz kulturze, w tym wypoczynek dzieci i młodzieży;
 - 27) zachorowania i leczenie, korzystanie z usług medycznych, zachowania prozdrowotne i antyzdrowotne;
 - 28) ograniczenia wykonywania podstawowych czynności życiowych;
 - 29) dostęp i korzystanie z usług społecznych i publicznych;
 - 30) ruch graniczny osób i pojazdów;
 - 31) kapitał ludzki i społeczny;
 - 32) zachowania społeczno-religijne;
 - 33) relacje społeczne;
 - 34) społeczeństwo informacyjne;
 - 35) bezpieczeństwo, zagrożenie przestępczością, przemoc;
 - 36) udział w korzystaniu i ochronie środowiska.”,
- c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Służby statystyki publicznej przetwarzają dane uzyskane w wyniku analizy danych osobowych, o których mowa w ust. 1, w obszarach określonych w ust. 2 (dane wywiedzione i dane wywnioskowane).”,
- d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Dane, o których mowa w ust. 1, mogą być pozyskiwane bezpośrednio od osoby fizycznej, której dotyczą, lub pełnoletniego domownika albo z systemów informacyjnych administracji publicznej, rejestrów urzędowych lub niepublicznych systemów informacyjnych.”,
- e) uchyla się ust. 4;
- 11) w art. 35c:
- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
 - b) w ust. 1:
 - w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) informatyzacji – z rejestru PESEL, centralnej ewidencji pojazdów i rejestru stanu cywilnego,”,
 - po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) Ministra Sprawiedliwości – z centralnej bazy danych ksiąg wieczystych,”,

c) dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Służby statystyki publicznej przetwarzają dane osobowe określone w art. 35b ust. 1 oraz informacje o życiu i sytuacji osób fizycznych lub o wybranych aspektach życia i sytuacji tych osób, o których mowa w art. 35b ust. 2, pochodzące z niepublicznych systemów informacyjnych w szczegółowym zakresie określonym w programie badań statystycznych statystyki publicznej.

3. Służby statystyki publicznej przetwarzają dane osobowe, o których mowa w art. 8, zbierane z systemów informacyjnych administracji publicznej, rejestrów urzędowych i niepublicznych systemów informacyjnych, zapewniając gwarancje ich pełnej ochrony na zasadach określonych w ustawie.”;

12) art. 35d i art. 35e otrzymują brzmienie:

„Art. 35d. 1. Dane osobowe po ich zebraniu przez służby statystyki publicznej, jeżeli pozwala na to cel ich przetwarzania, są pseudonimizowane.

2. Pseudonimizacja dokonywana jest niezwłocznie, po określeniu niezbędnego zakresu podmiotowego i przedmiotowego, w sposób i zgodnie z trybem, o którym mowa w ust. 4.

3. Odwrócenie pseudonimizacji następuje wyłącznie w zakresie niezbędnym do uzyskania celu statystycznego.

4. Sposób i tryb pseudonimizacji danych osobowych określa, w drodze zarządzenia, Prezes Głównego Urzędu Statystycznego.

Art. 35e. 1. Dane osobowe, jeżeli jest to niezbędne do realizacji zadań określonych w ustawie, w zakresie dotyczącym celów statystycznych, są łączone z danymi pochodzącymi z różnych badań statystycznych, rejestrów urzędowych, systemów informacyjnych administracji publicznej i niepublicznych systemów informacyjnych.

2. Wykorzystywanie danych do celów innych niż określone w ustawie, w szczególności do podejmowania decyzji lub indywidualnych rozstrzygnięć wobec konkretnej osoby fizycznej, jest zabronione.”;

13) uchyla się art. 35f;

14) art. 35g otrzymuje brzmienie:

„Art. 35g. Przepisy art. 35a–35c, art. 35d ust. 1 i art. 35h stosuje się do innych organów i podmiotów prowadzących badania statystyczne, o których mowa w art. 20, w zakresie prowadzonych przez nie badań statystycznych.”;

15) po art. 35g dodaje się art. 35h w brzmieniu:

„Art. 35h. 1. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu wykonywania zadań określonych w ustawie przez służby statystyki publicznej nie stosuje się art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21 rozporządzenia 2016/679.

2. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu realizacji zadań określonych w ustawie przez służby statystyki publicznej wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, następuje przez umieszczenie informacji wskazanych w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej i stronie internetowej Głównego Urzędu Statystycznego.

3. Informacja o sposobie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przekazywana jest razem z informacjami, o których mowa w art. 6 ust. 5.”;

16) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Art. 39. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego zapewnia przechowywanie zgromadzonych danych zgodnie z zasadami określonymi w art. 10, art. 35d i rozdziale 5a.”;

17) po rozdziale 5 dodaje się rozdział 5a w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Operat do badań statystycznych

Art. 39a. 1. W celu realizacji badań statystycznych Prezes Głównego Urzędu Statystycznego prowadzi operat do badań statystycznych, zwany dalej „OBS”, w którym znajdują się informacje o podmiotach podlegających obserwacji statystycznej według określonych cech.

2. OBS prowadzony jest w systemie teleinformatycznym.

3. Dane osobowe, w zależności od podmiotu podlegającego obserwacji statystycznej, są przechowywane w OBS nie dłużej niż przez 100 lat.

Art. 39b. 1. OBS podlega stałej i bieżącej aktualizacji w celu umożliwienia prowadzenia obserwacji statystycznej podmiotu tej obserwacji w czasie i przestrzeni.

2. OBS jest aktualizowany danymi pochodzącymi z rejestrów urzędowych i systemów informacyjnych oraz badań statystycznych, w tym spisów powszechnych.

Art. 39c. 1. Dane gromadzone w OBS są wykorzystywane wyłącznie przez służby statystyki publicznej do prowadzenia badań statystycznych, w tym spisów powszechnych.

2. Dane gromadzone w OBS mogą być udostępniane wyłącznie w trybie, o którym mowa w art. 20 ust. 4.

3. Dane w OBS są gromadzone, opracowywane i przechowywane z zachowaniem szczególnych warunków bezpieczeństwa i bezwzględnej ochrony danych, o której mowa w art. 10.”;

18) w art. 42 uchyla się ust. 2;

19) w art. 53 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przekazywanie danych w formie i trybie określonym w programie badań statystycznych statystyki publicznej, a w przypadku spisów powszechnych – w odrębnej ustawie, odbywa się odpowiednio na koszt podmiotu obserwacji statystycznej lub gestora systemu informacyjnego administracji publicznej albo prowadzącego rejestr urzędowy albo niepubliczny system informacyjny.”.

Art. 33. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2017 r. poz. 869 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 650, 771, 1629 i 2126) po art. 15b dodaje się art. 15c w brzmieniu:

„Art. 15c. 1. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu nadania NIP wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, następuje przez umieszczenie informacji określonych w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie organu oraz na stronie internetowej lub w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu lub urzędu obsługującego ten organ. W takim przypadku, pozyskując dane osobowe, organ przekazuje osobie, której dane dotyczą, informacje o sposobie wykonania tego obowiązku.

2. Organy, o których mowa w art. 14a, mogą upoważniać do przetwarzania danych osobowych osoby zatrudnione lub pełniące służbę w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań

powierzonych tym osobom. Upoważnienie jest wydawane w formie pisemnej w drodze imiennego upoważnienia, upoważnienia stanowiskowego lub aktu wewnętrznego, w tym statutu, regulaminu lub zarządzenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Organy te prowadzą rejestr osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych.

3. Dane osobowe przetwarzane przez organy, o których mowa w art. 14a, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności przez pozyskiwanie i przekazywanie danych osobowych podmiotom zewnętrznym z wykorzystaniem technik kryptograficznych;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do CRP KEP;
- 6) zapewnieniu integralności danych w CRP KEP;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.”.

Art. 34. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2018 r. poz. 2033) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 21 w ust. 3 uchyla się pkt 2;
- 2) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Osoba ubiegająca się o przystąpienie do egzaminu, o którym mowa w art. 21 ust. 1, składa wniosek o dopuszczenie do egzaminu zawierający:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) adres zamieszkania;
- 3) datę i miejsce urodzenia;
- 4) numer PESEL;
- 5) dane kontaktowe wnioskodawcy;
- 6) podpis.

2. W celu weryfikacji tożsamości osoba przystępująca do egzaminu, o którym mowa w art. 21 ust. 1, okazuje komisji egzaminacyjnej dowód osobisty lub inny dokument potwierdzający tożsamość.”.

Art. 35. W ustawie z dnia 31 maja 1996 r. o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1001 oraz z 2018 r. poz. 1552) w art. 4:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienie do świadczenia jest przyznawane decyzją Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych na podstawie wniosku zainteresowanej osoby i dokumentów oraz dowodów potwierdzających rodzaj i okres represji.”;

2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię lub imiona oraz nazwisko, nazwisko rodowe, datę i miejsce urodzenia, imiona rodziców, aktualne obywatelstwo i obywatelstwo w czasie podlegania represjom, numer PESEL, adres miejsca zamieszkania lub adres korespondencyjny wnioskodawcy, numer telefonu lub adres poczty elektronicznej, o ile wnioskodawca je posiada.”;

3) uchyla się ust. 3.

Art. 36. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 377, 650, 723 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych jest administratorem danych przetwarzanych w celach związanych z działalnością Państwowej Komisji Egzaminacyjnej do Spraw Doradztwa Podatkowego oraz organizacją egzaminu na doradcę podatkowego.

2. Krajowa Izba Doradców Podatkowych jest administratorem danych przetwarzanych w celach realizacji zadań lub obowiązków przez organy samorządu doradców podatkowych.

3. Do przetwarzania danych osobowych są dopuszczone osoby posiadające pisemne upoważnienie.

4. Dane osobowe przetwarzane w celu realizacji zadań lub obowiązków określonych w ustawie podlegają przeglądowi nie rzadziej niż co 5 lat od dnia ich uzyskania.”;

2) w art. 37 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie

swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez doradcę podatkowego tajemnicy zawodowej, o której mowa w ust. 1 i 3.

6. Przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 w przypadku danych osobowych pozyskanych przez doradcę podatkowego w związku z wykonywaniem doradztwa podatkowego nie stosuje się.

7. Obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w ust. 1 i 3, nie ustaje, w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez doradcę podatkowego w związku z wykonywaniem doradztwa podatkowego występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.”.

Art. 37. W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2012 r. poz. 392, z 2015 r. poz. 1064 oraz z 2018 r. poz. 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) prowadzi konsultacje publiczne oraz współdziała z samorządem terytorialnym, organizacjami społecznymi i przedstawicielstwami środowisk zawodowych i twórczych;”;

2) po art. 39a dodaje się art. 39b w brzmieniu:

„Art. 39b. W zakresie niezbędnym do przygotowania projektu dokumentu rządowego, przygotowania i prowadzenia uzgodnień, konsultacji publicznych, opiniowania tego projektu oraz jego rozpatrywania Rada Ministrów, Prezes Rady Ministrów, członek Rady Ministrów, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, inny podmiot, którego upoważnienie wynika z przepisów odrębnych, podmiot działający z upoważnienia Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo członka Rady Ministrów oraz Rządowe Centrum Legislacji przetwarzają dane osobowe, w tym dane, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾).”.

Art. 38. W ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 i 1629) w art. 6n w ust. 1 pkt 1otrzymuje brzmienie:

- „1) wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, z uwzględnieniem art. 6m ust. 1a i 1b, obejmujący objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia, informacje wskazane w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾) oraz pouczenie, że deklaracja stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego; uchwała zawiera także informację o terminach i miejscu składania deklaracji;”.

Art. 39. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2018 r. poz. 617, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 dodaje się ust. 11 i 12 w brzmieniu:

„11. Marszałek województwa, Minister Obrony Narodowej oraz wojewoda, w celu wykonywania zadań związanych z realizacją stażu podyplomowego lekarzy i lekarzy dentystów, przetwarzają zgodnie ze swoją właściwością dane lekarzy i lekarzy dentystów obejmujące:

- 1) stopień żołnierza w służbie czynnej;
- 2) imię i nazwisko;
- 3) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 4) datę urodzenia;
- 5) adres miejsca zamieszkania;
- 6) numer prawa wykonywania zawodu;
- 7) posiadane specjalizacje;
- 8) powody i okresy absencji w pracy;
- 9) przewidywany i faktyczny termin porodu;
- 10) informację o orzeczonej niepełnosprawności;
- 11) informację o trybie rozwiązania umowy o pracę.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 679, 1515, 1532, 1544, 1629 i 1669.

12. Dane, o których mowa w ust. 11 pkt 8–11, nie mogą być przetwarzane w celu innym niż finansowanie stażu podyplomowego, przedłużenie stażu podyplomowego i nadzór nad odbywaniem stażu podyplomowego, a dostęp do nich mogą mieć wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie do przetwarzania tych danych wydane przez marszałka województwa, Ministra Obrony Narodowej lub wojewodę. Osoby posiadające pisemne upoważnienie są zobowiązane do zachowania tych danych w poufności.”;

2) w art. 16h dodaje się ust. 10 i 11 w brzmieniu:

„10. Wojewoda, minister właściwy do spraw zdrowia, minister właściwy do spraw wewnętrznych i Minister Obrony Narodowej, w celu wykonywania zadań związanych z realizacją szkolenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentystów, przetwarzają, zgodnie ze swoją właściwością, dane lekarzy i lekarzy dentystów obejmujące:

- 1) stopień żołnierza w służbie czynnej lub funkcjonariusza w stosunku służby;
- 2) imię i nazwisko;
- 3) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 4) datę urodzenia;
- 5) adres miejsca zamieszkania;
- 6) numer prawa wykonywania zawodu;
- 7) posiadane specjalizacje;
- 8) powody i okresy absencji w pracy;
- 9) przewidywany i faktyczny termin porodu;
- 10) informację o orzeczonej niepełnosprawności;
- 11) informacje o trybie rozwiązania umowy o pracę.

11. Dane, o których mowa w ust. 10 pkt 8–11, nie mogą być przetwarzane w celu innym niż finansowanie szkolenia specjalizacyjnego, przedłużanie szkolenia specjalizacyjnego i nadzór nad odbywaniem szkolenia specjalizacyjnego, a dostęp do nich mogą mieć wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie do przetwarzania tych danych wydane przez wojewodę, ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Ministra Obrony Narodowej. Osoby posiadające pisemne upoważnienie są zobowiązane do zachowania tych danych w poufności.”.

Art. 40. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5d dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:
„2. Rada gminy określa, w drodze uchwały, wzór wniosku o wypłatę dodatku energetycznego.
3. Dane osobowe przetwarzane w zakresie niezbędnym do wypłacenia dodatku energetycznego przechowuje się przez okres nie dłuższy niż 5 lat od dnia zaprzestania wypłacania tego dodatku.”;
- 2) w art. 32d w ust. 4 wyraz „przekazuje” zastępuje się wyrazem „udostępnia”.

Art. 41. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077) w art. 115 § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. Groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej; nie stanowi groźby zapowiedź spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem lub zachowaniem zagrożonym administracyjną karą pieniężną.”.

Art. 42. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 80b uchyla się ust. 4;
- 2) w art. 100ab uchyla się ust. 2;
- 3) w art. 100g uchyla się ust. 7;
- 4) po dziale Vb dodaje się dział Vc w brzmieniu:

„Dział Vc

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 140o. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629 i 1637.

osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg i wynik kontroli, o których mowa w art. 129 ust. 1, 4 i 4a, art. 129a ust. 1, art. 129b ust. 1, art. 129c ust. 1 oraz art. 129d ust. 1, ani na uprawnienie właściwego organu do nałożenia kary.”.

Art. 43. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1921) po art. 6a dodaje się art. 6b i art. 6c w brzmieniu:

„Art. 6b. § 1. Sądy wojskowe są administratorami danych przetwarzanych w postępowaniach sądowych.

§ 2. Do przetwarzania danych osobowych w postępowaniach sądowych przepisów art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, nie stosuje się.

§ 3. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach sądowych wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 13 rozporządzenia 2016/679, następuje przez umieszczenie informacji określonych w art. 13 rozporządzenia 2016/679 na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w widocznym miejscu w budynku sądu.

Art. 6c. § 1. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach sądowych wykonują:

- 1) w zakresie działalności wojskowego sądu garnizonowego – prezes wojskowego sądu okręgowego;
- 2) w zakresie działalności wojskowego sądu okręgowego – Krajowa Rada Sądownictwa.

§ 2. Do nadzoru, o którym mowa w § 1, przepisy art. 175dd § 2 i 3 oraz działu I rozdziału 5a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1371 oraz z 2018 r. poz. 1375) w art. 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Administratorem danych gromadzonych w systemie e-krew jest minister właściwy do spraw zdrowia.”.

Art. 45. W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000, 1076 i 1925) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 2a dodaje się art. 2b w brzmieniu:

„Art. 2b. 1. Pracodawca przetwarza dane osobowe, w tym dane o stanie zdrowia osób:

- 1) pozostających z nim w stosunku pracy oraz niepracujących byłych pracowników,
- 2) niepełnosprawnych wykonujących pracę nakładczą,
- 3) uczestniczących w procesie rekrutacji, odbywających szkolenie, staż, przygotowanie zawodowe albo praktyki zawodowe lub absolwenckie,
- 4) należących do grup wymienionych w art. 5 załącznika nr 1 do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. WE L 214 z 09.08.2008, str. 3, z późn. zm.⁷⁾) oraz do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.⁸⁾),
- 5) będących członkami rodzin pracowników i niepracujących byłych pracowników,
- 6) o których mowa w art. 21 ust. 2c i ust. 2e pkt 3

– dla celów określonych w ustawie.

2. Przedstawienie pracodawcy dokumentów potwierdzających dane osobowe o stanie zdrowia jest dobrowolne.

⁷⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 320 z 30.11.2013, str. 22.

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 329 z 15.12.2015, str. 28; Dz. Urz. UE L 149 z 07.06.2016, str. 10; Dz. Urz. UE L 156 z 20.06.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 28.

3. W celu realizacji zadań, o których mowa w art. 25a, art. 25c, art. 25d i art. 26a–26c, działania mogą być podejmowane w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych.

4. Przetwarzanie, o którym mowa w ust. 3, może obejmować dane osobowe o stanie zdrowia.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 i 4, administrator danych zapewnia odpowiednie środki służące ochronie interesu lub podstawowych praw, wolności i prawnie uzasadnionych interesów osoby, której dane dotyczą, w tym w szczególności zapewnia tej osobie prawo do uzyskania interwencji ludzkiej, prawo do wyrażenia własnego stanowiska oraz zakwestionowania decyzji podjętej w sposób zautomatyzowany.

6. Zabezpieczenia przetwarzania danych osobowych przez podmioty i osoby realizujące zadania wynikające z ustawy polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

7. Pracodawcy, o których mowa w ust. 1, podmioty i osoby realizujące zadania wynikające z ustawy przechowują dane osobowe wyłącznie przez okres nie dłuższy niż jest to niezbędne i w zakresie koniecznym do realizacji celów przetwarzania danych osobowych oraz dokonują przeglądu przydatności przetwarzania danych osobowych nie rzadziej niż co 5 lat.

8. Okres przechowywania danych przetwarzanych przez podmioty, o których mowa w art. 6 ust. 1, wynosi 50 lat.”;

- 2) w art. 6 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Zespoły orzekające o niepełnosprawności przetwarzają dane osobowe, w tym dane o stanie zdrowia, wyłącznie dla celów realizacji zadań oraz w zakresie niezbędnym do ich wykonania.

6. Zabezpieczenia przetwarzania danych osobowych przez zespoły orzekające o niepełnosprawności polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;

- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich poufności.”;
- 3) w art. 6c w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Wojewoda pełni bezpośredni nadzór nad powiatowymi zespołami przy pomocy wojewódzkich zespołów.”;
- 4) w art. 6ca:
 - a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Powiatowy zespół, na wniosek osoby niepełnosprawnej lub jej przedstawiciela ustawowego, wystawia legitymację dokumentującą niepełnosprawność albo legitymację dokumentującą stopień niepełnosprawności.”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Wniosek o wystawienie legitymacji lub jej duplikatu zawiera dane osobowe osoby ubiegającej się o wydanie legitymacji lub jej duplikatu lub dane przedstawiciela ustawowego tej osoby obejmujące:
 - 1) imię i nazwisko;
 - 2) datę i miejsce urodzenia;
 - 3) płeć;
 - 4) numer PESEL;
 - 5) adres miejsca zamieszkania, jeżeli jest inny niż adres miejsca zameldowania;
 - 6) dane kontaktowe;
 - 7) dane o dokumencie tożsamości.”,
 - c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
„5. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego może określić na swojej stronie Biuletynu Informacji Publicznej wzór wniosku o wydanie legitymacji dokumentującej niepełnosprawność albo stopień niepełnosprawności lub ich duplikatów.”;
- 5) w art. 6d w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) dane dotyczące imienia i nazwiska, numeru PESEL, płci i obywatelstwa osób, o których mowa w ust. 3 pkt 4, formy ich zatrudnienia i wymiaru czasu pracy;”.

Art. 46. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1309 i 1669) po art. 37b dodaje się art. 37c w brzmieniu:

„Art. 37c. 1. Wykonując obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia

2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, komornik:

- 1) przekazuje osobie, której dane dotyczą, informacje określone w art. 13 ust. 1 lit. a i c rozporządzenia 2016/679, podczas pozyskiwania od niej tych danych;
- 2) zamieszcza w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie kancelarii lub na stronie internetowej kancelarii pozostałe podlegające udostępnieniu informacje, o czym informuje osobę, której dane dotyczą, podczas pozyskiwania od niej danych osobowych.

2. Obowiązki wynikające z art. 15 rozporządzenia 2016/679 realizowane są na zasadach określonych w art. 9 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego i wyłącznie w zakresie, w jakim nie narusza to obowiązku zachowania przez komornika tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 20.

3. W zakresie prowadzonych postępowań lub czynności podejmowanych przez komornika na podstawie art. 2 ust. 3 i ust. 4 pkt 1 i 3, art. 16 rozporządzenia 2016/679 stosuje się wyłącznie w zakresie i na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

4. W ramach wykonywania przez komornika zadań, o których mowa w art. 2 ust. 3 i ust. 4 pkt 1 i 3, skorzystanie przez osobę, której dane dotyczą, z prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, odbywa się w sposób przewidziany w art. 767 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.”

Art. 47. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. § 1. Ustawa normuje również sposób wykonywania przez organy podatkowe obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 771, 1000, 1039, 1075, 1499, 1540, 1544, 1629, 1693 i 2126.

osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

§ 2. Wykonywanie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, odbywa się niezależnie od obowiązków organów podatkowych przewidzianych w ustawie i nie wpływa na tok i wynik procedur podatkowych.

§ 3. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na tok i wynik procedur podatkowych.”;

2) w art. 119zn:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Wskaźnik ryzyka ustala izba rozliczeniowa w STIR nie rzadziej niż raz dziennie, opierając się na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, jeżeli zachowane są cele i warunki określone w dziale IIIB.”,

b) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Przetwarzanie, o którym mowa w § 2, może opierać się na danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne oraz danych biometrycznych, jeżeli zachowane są cele i warunki określone w dziale IIIB.”;

3) w art. 159 po § 1a dodaje się § 1b w brzmieniu:

„§ 1b. Wezwanie zawiera również informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, chyba że wezwany posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”;

4) w art. 165 dodaje się § 9 w brzmieniu:

§ 9. Organ podatkowy przekazuje informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do strony, chyba że strona posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”;

5) w art. 165a w § 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepis art. 165 § 9 stosuje się odpowiednio.”;

6) w art. 170 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Zawiadomienie o przekazaniu podania zawiera również informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w zakresie danych przetwarzanych przez organ przekazujący, chyba że wnoszący podanie posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”;

- 7) w art. 171 w § 1 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:
„Do zawiadomienia stosuje się odpowiednio przepis art. 170 § 1a.”;
- 8) po art. 179 dodaje się art. 179a w brzmieniu:
„Art. 179a. Przepis art. 178 § 1 nie narusza prawa osoby, której dane dotyczą, do skorzystania z uprawnień wynikających z art. 15 rozporządzenia 2016/679.”;
- 9) w art. 283 w § 2 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:
„9) wskazanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679.”;
- 10) po art. 306a dodaje się art. 306aa w brzmieniu:
„Art. 306aa. Organ podatkowy przekazuje informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do wnioskodawcy, chyba że wnioskodawca posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”.

Art. 48. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 1373) po art. 59 dodaje się art. 59a w brzmieniu:

„Art. 59a. 1. W przypadku przetwarzania danych osobowych w celu wykonywania zadań określonych w art. 3 ust. 2 pkt 6a i 7, realizację uprawnień, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, zapewniają podmioty, które przekazują dane do NBP w sposób określony w art. 23a ust. 2.

2. NBP informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 1, przez udostępnienie tych informacji w miejscu powszechnie dostępnym w swojej siedzibie oraz na stronie podmiotowej NBP w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej NBP.

3. Okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, ustala administrator danych zgodnie z celami ich przetwarzania, biorąc pod uwagę przepisy odrębne dotyczące terminów. NBP dokonuje przeglądu tych danych osobowych co 5 lat.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez zagwarantowanie, aby proces pozyskiwania i przekazywania danych osobowych podmiotom zewnętrznym wykorzystywał techniki kryptograficzne;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych NBP;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych NBP;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.

5. Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych nie przysługuje prawo dostępu do danych jednostkowych, o których mowa w art. 23 ust. 2, 2a, 3 i 3a, oraz zestawień statystycznych, opracowań i ocen, o których mowa w art. 23 ust. 6.

6. Jeżeli jest to konieczne ze względu na wymagania bezpieczeństwa związane z kontrolą dostępu do informacji lub pomieszczeń, NBP żąda od osób świadczących usługi na rzecz NBP lub osób realizujących transporty wartości pieniężnych oraz ich pracowników danych biometrycznych w postaci odcisków palców, głosu, geometrii dłoni, układu naczyń krwionośnych palców lub dłoni. Dane biometryczne mogą być przechowywane wyłącznie przez czas realizacji usług świadczonych przez te osoby na rzecz NBP lub realizacji transportów pieniężnych.”

Art. 49. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2361 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106, 138, 650, 685, 723, 864, 1000, 1075, 1499 i 1629.

1) w art. 4 w ust. 1 w pkt 46 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 47 i 48 w brzmieniu:

„47) rozporządzenie 2016/679 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾);

48) profilowanie – profilowanie osób fizycznych w rozumieniu art. 4 pkt 4 rozporządzenia 2016/679.”;

2) w art. 22aa:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Rękojmia, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw banku w sposób ostrożny i stabilny.”,

b) dodaje się ust. 10–12 w brzmieniu:

„10. W celu zapewnienia ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem, bank identyfikuje inne niż wymienione w ust. 1 kluczowe funkcje w banku, z którymi związany jest zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności umożliwiające wywieranie znaczącego wpływu na kierowanie bankiem. Bank zapewnia, że osoby pełniące te funkcje spełniają odpowiednio wymagania określone w ust. 1.

11. Bank żąda od kandydata na członka zarządu lub rady nadzorczej oraz od osoby ubiegającej się o pełnienie kluczowej funkcji w banku przedłożenia:

1) dokumentów lub oświadczeń dotyczących:

- a) zmiany imienia, nazwiska lub obywatelstwa,
- b) sytuacji materialnej i stanu majątku;

2) informacji niezbędnych do oceny spełniania warunków określonych w ust. 1, dotyczących:

- a) miejsca zamieszkania lub pobytu,
- b) wykształcenia, zawodu, umiejętności i doświadczenia zawodowego, w tym dotychczasowego przebiegu pracy zawodowej, ukończonych szkoleń zawodowych, miejsca i stanowiska pracy, funkcji pełnionych w organach podmiotów sektora finansowego,

- c) postępowań karnych i postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe prowadzonych przeciwko kandydatowi lub osobie ubiegającej się o pełnienie kluczowej funkcji w banku,
- d) nałożonych sankcji administracyjnych,
- e) sankcji administracyjnych nałożonych na inne podmioty w związku z zakresem odpowiedzialności kandydata lub osoby ubiegającej się o pełnienie kluczowej funkcji w banku,
- f) postępowań sądowych, które mogą mieć negatywny wpływ na reputację kandydata lub osoby ubiegającej się o pełnienie kluczowej funkcji w banku, oraz postępowań administracyjnych, dyscyplinarnych lub egzekucyjnych, w których występował lub występuje jako strona,
- g) znajomości języka polskiego oraz języków obcych,
- h) sposobu działania w życiu, środowisku i kontaktach zawodowych oraz sposobu zachowania się wobec osób pokrzywdzonych przez jego działania.

12. Dane osobowe, o których mowa w ust. 11, przechowuje się nie dłużej niż przez okres 25 lat.”;

3) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 lit. u otrzymuje brzmienie:

„u) podmiotu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowej realizacji wypłat środków gwarantowanych,”;

4) w art. 105a po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, a także instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, mogą w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego podejmować decyzje, opierając się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, danych osobowych – również stanowiących tajemnicę bankową – pod warunkiem zapewnienia osobie, której dotyczy decyzja podejmowana w sposób zautomatyzowany, prawa do otrzymania stosownych wyjaśnień co do podstaw podjętej decyzji, zakwestionowania tej decyzji, wyrażenia własnego stanowiska oraz do uzyskania interwencji ludzkiej.

1b. Decyzje, o których mowa w ust. 1a, mogą być podejmowane wyłącznie w oparciu o następujące kategorie danych:

- 1) dotyczących osoby fizycznej:
 - a) imiona i nazwisko,
 - b) nazwisko rodowe,
 - c) imiona rodziców,
 - d) data i miejsce urodzenia,
 - e) wiek,
 - f) płeć,
 - g) obywatelstwo,
 - h) stan cywilny,
 - i) seria i numer dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość,
 - j) numer PESEL, o ile został nadany,
 - k) numer identyfikacji podatkowej, o ile został nadany,
 - l) adres zamieszkania, adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy, aktualny adres pobytu czasowego inny niż adres zamieszkania lub zameldowania, adres do korespondencji,
 - m) tytuł prawny do zajmowanego lokalu,
 - n) miejsce pracy,
 - o) zawód,
 - p) wykształcenie,
 - q) forma zatrudnienia,
 - r) sytuacja finansowa, w tym dochody i wydatki,
 - s) liczba osób w gospodarstwie domowym,
 - t) ustrój majątkowy małżonków;
- 2) dane dotyczące zobowiązania:
 - a) źródło zobowiązania,
 - b) kwota i waluta,
 - c) numer i stan rachunku prowadzonego w banku lub innej instytucji ustawowo upoważnionej do udzielania kredytów, nazwę i adres siedziby bądź oddziału banku lub innej instytucji ustawowo upoważnionej do udzielania kredytów,
 - d) data powstania zobowiązania,

- e) warunki spłaty zobowiązania,
 - f) ustanowione zabezpieczenia prawne,
 - g) przebieg realizacji zobowiązania,
 - h) stan zadłużenia z tytułu zobowiązania,
 - i) data wygaśnięcia zobowiązania,
 - j) przyczyny niewykonania zobowiązania lub dopuszczenia się zwłoki, o której mowa w art. 105a ust. 3,
 - k) przyczyny wygaśnięcia zobowiązania.”;
- 5) art. 106d otrzymuje brzmienie:
- „Art. 106d. Banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje utworzone na mocy art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu, oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, mogą przetwarzać i wzajemnie udostępniać informacje, w tym informacje objęte tajemnicą bankową, w przypadkach:
- 1) uzasadnionych podejrzeń, o których mowa w art. 106a ust. 3;
 - 2) przestępstw lub uzasadnionych podejrzeń popełnienia przestępstw dokonywanych na szkodę banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i ich klientów, w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania tym przestępstwom.”;
- 6) po art. 106d dodaje się art. 106e w brzmieniu:
- „Art. 106e. Do przetwarzania danych osobowych przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu, oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, przepisu art. 15 rozporządzenia 2016/679 w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 106, oraz zapobiegania przestępstwom, zgodnie z art. 106a i art. 106d, nie stosuje się.”.

Art. 50. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.¹¹⁾) po art. 34 dodaje się art. 34a w brzmieniu:

„Art. 34a. 1. Zakład może wykonać obowiązek informacyjny, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez zamieszczenie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w miejscu publicznie dostępnym w centrali lub terenowych jednostkach organizacyjnych oraz na stronie internetowej lub w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Zakładu. W takim przypadku Zakład, podczas pozyskiwania danych osobowych, informuje osobę, której dane dotyczą, o miejscu udostępnienia tych informacji.

2. Wykonywanie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, odbywa się niezależnie od obowiązków Zakładu i nie wpływa na przebieg i wynik postępowań prowadzonych przez Zakład.”.

Art. 51. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) w art. 117 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wniosek o potwierdzenie okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10 i ust. 2 pkt 6a, zawiera imię lub imiona oraz nazwisko wnioskodawcy, datę i miejsce urodzenia, imiona rodziców, numer PESEL, adres miejsca zamieszkania lub adres korespondencyjny, numer telefonu lub adres poczty elektronicznej, o ile wnioskodawca je posiada.”.

Art. 52. W ustawie z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka (Dz. U. z 2017 r. poz. 922) art. 10c otrzymuje brzmienie:

„Art. 10c. 1. Rzecznik może przetwarzać wszelkie informacje, w tym dane osobowe, niezbędne do realizacji swoich ustawowych zadań.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 106, 138, 357, 398, 650, 697, 730, 771, 1076, 1544, 1577, 1613, 1629, 1669 i 2126.

2. Rzecznik może przetwarzać dane osobowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), wyłącznie w celu ochrony wolności i praw człowieka i obywatela przy realizacji swoich ustawowych zadań.

3. Rzecznik dopuszcza do przetwarzania danych osobowych osoby posiadające pisemne upoważnienie. Warunkiem udzielenia upoważnienia jest pisemne zobowiązanie się osoby upoważnianej do zachowania przetwarzanych danych osobowych w poufności.”

Art. 53. W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1218 i 1544) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Sprawiedliwości jest administratorem danych zgromadzonych w Rejestrze.”.

Art. 54. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 792 i 1669) w art. 86c dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2–5 w brzmieniu:

„2. W przypadku przyjmowania, weryfikacji i przetwarzania przez Prezesa Agencji informacji o zdarzeniach radiacyjnych, a także informacji o próbach nielegalnego przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancji promieniotwórczych, obowiązki, o których mowa w art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), są realizowane przez zamieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Prezesa Agencji, stronie internetowej oraz w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie Agencji.

3. Prezes Agencji informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 2, zamieszczając stosowne informacje w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie

podmiotowej Prezesa Agencji, stronie internetowej oraz w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie Agencji.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2, przechowuje się przez okres ustalony zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650).

5. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.”.

Art. 55. W ustawie z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2018 r. poz. 613) w art. 22f po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Członkowie zarządu jednostki zarządzającej powinni mieć wiedzę, umiejętności i doświadczenie odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków oraz dawać rękojmię należytego wykonywania tych obowiązków. Rękojmia, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw jednostki zarządzającej w sposób ostrożny i stabilny. Do oceny rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania jednostką zarządzającą stosuje się odpowiednio przepisy art. 22aa ust. 10–12 ustawy – Prawo bankowe.”.

Art. 56. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1725 oraz z 2018 r. poz. 1669) po art. 8c dodaje się art. 8d i art. 8e w brzmieniu:

„Art. 8d. 1. W związku z przetwarzaniem przez właściwe organy krajowych i okręgowych izb samorządu zawodowego architektów i inżynierów budownictwa danych osobowych uzyskanych w toku realizacji zadań określonych w ustawie prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych

oraz uchylecia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przysługuje, jeżeli nie wpływa na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

2. Właściwe organy krajowych i okręgowych izb samorządu zawodowego architektów i inżynierów budownictwa informują o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą.

3. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) albo przepisów odrębnych, właściwe organy krajowych i okręgowych izb samorządu zawodowego architektów i inżynierów budownictwa ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Art. 8e. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na:

- 1) prowadzenie postępowań kontrolnych;
- 2) prowadzenie list oraz rejestru, o których mowa w art. 8c, art. 19 ust. 1 pkt 10 oraz art. 39, w tym ich tworzenie, ewidencjonowanie i utrzymywanie oraz aktualizację i udostępnianie danych;
- 3) postępowania w sprawach świadczenia usług transgranicznych, o których mowa w art. 20a;
- 4) uznawanie kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 33a i art. 33c–33e;
- 5) prowadzenie postępowań dyscyplinarnych, o których mowa w rozdziale 5.”.

Art. 57. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2128 oraz z 2018 r. poz. 1137 i 1694) w art. 9 po ust. 2g dodaje się ust. 2h i 2i w brzmieniu:

„2h. W przypadku niecierpiącym zwłoki dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, realizując zadania, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2, 4–8 i 10, wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez podanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej oraz w siedzibie urzędu w widocznym miejscu.

2i. Wystąpienie przez osobę, której dane dotyczą, z żądaniem ograniczenia przetwarzania danych osobowych, określonym w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wstrzymuje ani nie ogranicza wykonywania przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2, 4–8 i 10.”.

Art. 58. W ustawie z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina (Dz. U. poz. 168) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Osobom fizycznym i jednostkom organizacyjnym wyróżniającym się w ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina, w szczególności w kultywowaniu wiedzy i pamięci o kompozytorze, prowadzeniu badań i współdziałaniu w rozwijaniu wiedzy o twórczości i osobie Fryderyka Chopina, popularyzowaniu jego twórczości, a także pozyskiwaniu, gromadzeniu, zabezpieczaniu i udostępnianiu przedmiotów oraz miejsc związanych z jego życiem i twórczością, nadaje się odznakę honorową „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina”, zwaną dalej „Odznaką”.

2. Odznakę nadaje się tej samej osobie fizycznej albo jednostce organizacyjnej tylko jeden raz.

3. Odznakę nadaje minister z własnej inicjatywy lub na wniosek:

- 1) innego ministra lub kierownika urzędu centralnego;
- 2) terenowego organu administracji rządowej albo organu jednostki samorządu terytorialnego;

- 3) kierownika placówki zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 2040);
- 4) podmiotu prowadzącego statutową działalność kulturalną, organizacji społecznej lub stowarzyszenia, działających na rzecz ochrony dziedzictwa Fryderyka Chopina;
- 5) kierownika publicznej albo niepublicznej szkoły artystycznej;
- 6) instytutu badawczego albo innej jednostki naukowej prowadzącej badania naukowe i poszerzającej wiedzę o życiu i twórczości Fryderyka Chopina.

4. Wniosek zawiera dane wnioskodawcy, w tym nazwę lub imię i nazwisko, adres do korespondencji, uzasadnienie wniosku oraz dane kandydata:

- 1) w przypadku gdy kandydatem jest osoba fizyczna:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) obywatelstwo,
 - d) adres zamieszkania albo do korespondencji,
 - e) wykształcenie i posiadane tytuły naukowe,
 - f) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej,
 - g) informacje w zakresie ochrony dziedzictwa Fryderyka Chopina;
- 2) w przypadku gdy kandydatem jest jednostka organizacyjna:
 - a) nazwę,
 - b) siedzibę i adres,
 - c) charakter prowadzonej działalności,
 - d) datę utworzenia,
 - e) osiągnięcia w zakresie ochrony dziedzictwa Fryderyka Chopina.

5. Okres przechowywania danych osobowych zawartych we wniosku wynosi 80 lat.

6. Wniosek podlega zaopiniowaniu przez komisję do spraw opiniowania wniosków o nadanie Odznaki, zwaną dalej „komisją”, która rekomenduje ministrowi osobę lub jednostkę organizacyjną do nadania Odznaki.

7. W skład komisji wchodzi od 5 do 9 osób, powoływanych przez ministra na okres roku, uznawanych za autorytety artystyczne i naukowe w dziedzinie badania życia i twórczości Fryderyka Chopina. Członkowie komisji pełnią swoje funkcje społecznie.

8. Informacje o nadanych Odznakach są podawane do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra i zawierają następujące dane osobowe:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) posiadane tytuły naukowe;
- 3) informacje dotyczące działalności zawodowej z uwzględnieniem działalności w zakresie ochrony dziedzictwa Fryderyka Chopina.

9. Minister wydaje legitymację potwierdzającą nadanie Odznaki.

10. W przypadku zgubienia, zniszczenia lub kradzieży Odznaki lub legitymacji wydaje się odpowiednio ich duplikaty na wniosek odnaczonego za zwrotem kosztów.

11. Minister określi, w drodze rozporządzenia, tryb rozpatrywania wniosku, sposób wręczenia Odznaki i noszenia miniatury Odznaki, tryb działania komisji, w tym sposób wybierania Przewodniczącego i Sekretarza, wzór wniosku, wzór Odznaki i jej miniatury, wzór legitymacji potwierdzającej nadanie Odznaki, uwzględniając wyeliminowanie możliwości ponownego składania wniosku o tej samej treści, sprawne przeprowadzenie postępowania o nadanie Odznaki, ujednoczenie sposobu składania wniosków, wzornictwo stosowane w polskiej falerystyce oraz godne i uroczyste uhonorowanie osób fizycznych oraz jednostek organizacyjnych, którym jest nadawana Odznaka.”.

Art. 59. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2163) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 8;
- 2) uchyla się art. 25a;
- 3) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 28a. Detektyw lub zatrudniający go przedsiębiorca przetwarza dane osobowe zebrane w toku wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1, bez zgody osób, których dane dotyczą, wyłącznie w zakresie realizacji usługi detektywistycznej.

Art. 28b. 1. Po zrealizowaniu usługi detektywistycznej detektyw lub zatrudniający go przedsiębiorca obowiązany jest przekazać zleceniodawcy dane osobowe zebrane podczas wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1.

2. W przypadku rezygnacji zleceniodawcy z odbioru danych osobowych zebranych podczas wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1, albo nieodebrania ich w ustalonym terminie dane te podlegają zniszczeniu po upływie 5 lat od dnia zakończenia realizacji usługi detektywistycznej, nie później niż bezpośrednio po wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru.

3. Z czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, detektyw lub zatrudniający go przedsiębiorca sporządza notatkę, którą dołącza do księgi realizacji umowy. Notatka powinna zawierać:

- 1) informację o przekazaniu albo zniszczeniu przetwarzanych danych osobowych oraz opis tej czynności;
- 2) datę przekazania lub zniszczenia przetwarzanych danych osobowych;
- 3) podpis zleceniodawcy, w przypadku odebrania przetwarzanych danych osobowych, oraz podpis sporządzającego notatkę.

4. Niszczenie przetwarzanych danych osobowych przez detektywa odbywa się w obecności przedsiębiorcy lub wyznaczonej przez niego osoby. Przedsiębiorca lub wyznaczona przez niego osoba podpisuje notatkę, o której mowa w ust. 3.

5. Detektyw lub zatrudniający go przedsiębiorca może przekazać dane osobowe zebrane w toku wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1, wyłącznie innemu detektywowi wyznaczonemu przez przedsiębiorcę do współdziałania w ramach realizowanej usługi detektywistycznej albo do przejęcia dalszej realizacji usługi detektywistycznej.

Art. 28c. Do przetwarzania danych osobowych zebranych w toku wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 13 ust. 1 i 2 oraz art. 15 ust. 1 lit. a, c i g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾).

Art. 28d. Przedsiębiorca realizujący usługi detektywistyczne informuje o ograniczeniach, o których mowa w art. 28c, na swojej stronie internetowej lub przez wywieszenie w stałym miejscu wykonywania swojej działalności.”.

Art. 60. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 23, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 175a w § 1:
 - a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Administratorami danych:”,
 - b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) referendarzy sądowych, asystentów sędziów, dyrektorów sądów oraz ich zastępców, kuratorów sądowych, aplikantów aplikacji sądowej, aplikantów kuratorskich, urzędników oraz innych pracowników sądów,”
 - c) część wspólna otrzymuje brzmienie:
„– są prezesi i dyrektorzy właściwych sądów oraz Minister Sprawiedliwości, w zakresie realizowanych zadań.”;

- 2) po art. 175d dodaje się art. 175da–175dd w brzmieniu:

„Art. 175da. Administratorami danych przetwarzanych w systemach teleinformatycznych obsługujących postępowania sądowe, w systemach teleinformatycznych, w których prowadzone są rejestry sądowe, oraz w systemach teleinformatycznych, w których prowadzone są urządzenia ewidencyjne (sądowe systemy teleinformatyczne), są sądy w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości albo realizacji zadań z zakresu ochrony prawnej, prezesi właściwych sądów oraz Minister Sprawiedliwości w ramach realizowanych zadań.

Art. 175db. Administratorami danych osobowych przetwarzanych w postępowaniach sądowych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości albo realizacji zadań z zakresu ochrony prawnej są sądy.

Art. 175dc. § 1. Do przetwarzania danych osobowych w postępowaniach sądowych, w rejestrach sądowych albo w sądowych systemach teleinformatycznych nie stosuje się przepisów art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

§ 2. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach sądowych wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 13 rozporządzenia 2016/679, następuje przez umieszczenie informacji określonych w art. 13 rozporządzenia 2016/679 na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w widocznym miejscu w budynku sądu.

Art. 175dd. § 1. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych, których administratorami są sądy, zgodnie z art. 175da i art. 175db, wykonują:

- 1) w zakresie działalności sądu rejonowego – prezes sądu okręgowego;
- 2) w zakresie działalności sądu okręgowego – prezes sądu apelacyjnego;
- 3) w zakresie działalności sądu apelacyjnego – Krajowa Rada Sądownictwa.

§ 2. W ramach nadzoru, o którym mowa w § 1, właściwe organy:

- 1) rozpatrują skargi związane z przetwarzaniem danych osobowych;
- 2) podejmują działania mające na celu upowszechnianie wśród nadzorowanych administratorów danych i podmiotów przetwarzających wiedzy o obowiązkach wynikających z rozporządzenia 2016/679;
- 3) współpracują z innymi organami sprawującymi nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w ramach postępowań prowadzonych przez sądy i trybunały oraz z organami nadzorczymi w rozumieniu art. 51 rozporządzenia 2016/679, w tym dzielą się informacjami oraz świadczą wzajemną pomoc, w celu zapewnienia spójnego stosowania rozporządzenia 2016/679.

§ 3. Organy, o których mowa w § 1, są uprawnione do:

- 1) nakazywania administratorowi danych lub podmiotowi przetwarzającemu albo ich przedstawicielom dostarczenia wszelkich informacji potrzebnych do realizacji zadań tych organów;
- 2) zawiadamiania administratora danych lub podmiotu przetwarzającego o podejrzeniu naruszenia przepisów rozporządzenia 2016/679;
- 3) uzyskiwania od administratora danych i podmiotu przetwarzającego dostępu do danych osobowych i informacji niezbędnych do realizacji zadań organu nadzorczego;
- 4) uzyskiwania dostępu do pomieszczeń administratora danych i podmiotu przetwarzającego, w tym do sprzętu i środków służących do przetwarzania danych;
- 5) wydawania ostrzeżeń administratorowi danych lub podmiotowi przetwarzającemu dotyczących możliwości naruszenia przepisów rozporządzenia 2016/679;

- 6) udzielania upomnień administratorowi danych lub podmiotowi przetwarzającemu w przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia 2016/679;
- 7) wzywania administratora danych lub podmiotu przetwarzającego do dostosowania przetwarzania danych do przepisów rozporządzenia 2016/679.

§ 4. Do przyjmowania i rozpatrywania skarg związanych z przetwarzaniem danych osobowych przez sądy w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości albo realizacji zadań z zakresu ochrony prawnej stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdziału 5a.”.

Art. 61. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1014) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 9 dodaje się art. 9a i art. 9b w brzmieniu:

„Art. 9a. 1. W zakresie niezbędnym do wykonywania swoich ustawowych zadań kurator zawodowy, kierownik zespołu kuratorskiej służby sądowej oraz kurator okręgowy przetwarzają dane osób, których dotyczy postępowanie, obejmujące:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę urodzenia;
- 3) pochodzenie rodowe;
- 4) numery identyfikacyjne;
- 5) czynniki określające fizyczną, fizjologiczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość, a w szczególności dotyczące osobistej postawy, zachowania, zainteresowań, zdrowia i usług opieki zdrowotnej, majątku, sytuacji materialnej i bytowej, zatrudnienia, wykształcenia, edukacji, nauki, oddziaływań wychowawczych, życia rodzinnego, funkcjonowania w środowisku, sposobu spędzania czasu wolnego, uzależnień, dysfunkcji, lokalizacji;
- 6) dane adresowe i kontaktowe;
- 7) biometryczne cechy fizyczne;
- 8) informacje o przestrzeganiu porządku prawnego, zarzutach i okolicznościach naruszeń prawa, wykonaniu obowiązków, prowadzonych postępowaniach sądowych i administracyjnych, skazaniach, ukaraniach i rozstrzygnięciach w postępowaniu sądowym lub administracyjnym.

2. W zakresie niezbędnym do wykonywania swoich ustawowych zadań kurator zawodowy, kierownik zespołu kuratorskiej służby sądowej oraz kurator okręgowy

przetwarzają dane innych osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z osobami objętymi postępowaniem, obejmujące:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę urodzenia;
- 3) pochodzenie rodowe;
- 4) numery identyfikacyjne;
- 5) informacje o osobistej postawie, zachowaniu;
- 6) informacje o zdrowiu;
- 7) informacje o majątku, sytuacji materialnej i bytowej;
- 8) informacje o zatrudnieniu;
- 9) informacje o wykształceniu;
- 10) informacje o oddziaływaniu wychowawczym, życiu rodzinnym, funkcjonowaniu w środowisku;
- 11) informacje o uzależnieniach;
- 12) informacje o dysfunkcjach;
- 13) dane adresowe i kontaktowe;
- 14) informacje o przestrzeganiu porządku prawnego, zarzutach i okolicznościach naruszeń prawa, prowadzonych postępowaniach sądowych i administracyjnych, skazaniach, ukaraniach i rozstrzygnięciach w postępowaniu sądowym lub administracyjnym.

3. Administrator danych osób, których dotyczy postępowanie, w tym Policja, Straż Graniczna, inne organy lub instytucje państwowe, organy samorządu terytorialnego, stowarzyszenia i inne organizacje społeczne, organy sądowych postępowań wykonawczych, instytucje pomocy społecznej i pieczy zastępczej, podmioty lecznicze w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 160, z późn. zm.¹²⁾), jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 2 pkt 1–8 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, 1000, 1290 i 1669), oraz publiczne i niepubliczne uczelnie w rozumieniu ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668 i 2024) są obowiązane udostępnić kuratorowi zawodowemu, kierownikowi zespołu kuratorskiej

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 138, 650, 1128, 1375, 1532, 1629, 1669 i 1693.

służby sądowej, kuratorowi okręgowemu, w zakresie niezbędnym do wykonywania ich ustawowych zadań, dane osobowe, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Administrator danych udostępnia dane kuratorowi zawodowemu, kierownikowi zespołu kuratorskiej służby sądowej, kuratorowi okręgowemu nieodpłatnie.

Art. 9b. Administratorem danych przetwarzanych w celu wykonania zadań lub obowiązków przez kuratora sądowego jest prezes właściwego sądu.”;

2) w art. 87 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kuratorowi społecznemu, w związku z wykonywaniem czynności zleconych przez sąd, sędziego lub kuratora zawodowego, przysługują uprawnienia, o których mowa w art. 9 i art. 9a.”.

Art. 62. W ustawie z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1345) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13d dodaje się ust. 18 w brzmieniu:

„18. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, oraz informuje o ograniczeniu, o którym mowa w art. 13da ust. 1, w związku z realizacją czynności, o których mowa w:

1) ust. 12 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 12;

2) ust. 13 i 14 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie.”;

2) po art. 13d dodaje się art. 13da i art. 13db w brzmieniu:

„Art. 13da. 1. W związku z przetwarzaniem przez wójta, burmistrza, prezydenta miasta albo wojewodę danych osobowych uzyskanych w toku prowadzenia postępowań w przedmiocie uchwalania miejscowych planów odbudowy prawo, o którym mowa w

art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia 2016/679, przysługuje, o ile nie wpływa na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

2. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650), organy, o których mowa w ust. 1, ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

3. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Art. 13db. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań w przedmiocie uchwalania miejscowych planów odbudowy.”.

Art. 63. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 430, 650 i 1544) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. W stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej przeprowadza się postępowanie kwalifikacyjne.

2. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej organizuje i prowadzi postępowanie kwalifikacyjne w stosunku do kandydatów ubiegających się o przyjęcie:

- 1) do służby lub pracy w Komendzie Głównej Żandarmerii Wojskowej, Centrum Szkolenia Żandarmerii Wojskowej w Mińsku Mazowieckim i Oddziale Zabezpieczenia Żandarmerii Wojskowej w Warszawie;
- 2) do służby w korpusie oficerów zawodowych w pozostałych jednostkach organizacyjnych Żandarmerii Wojskowej.

3. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej może upoważnić właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej do organizacji lub przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego.

4. Komendant oddziału Żandarmerii Wojskowej organizuje i prowadzi postępowanie kwalifikacyjne w stosunku do innych niż wskazanych w ust. 2 pkt 2 kandydatów ubiegających się o przyjęcie do służby lub pracy w podległych mu jednostkach organizacyjnych.

5. Postępowanie kwalifikacyjne ma na celu ustalenie, czy kandydat posiada predyspozycje i spełnia warunki do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej.

6. Kandydat ubiegający się o przyjęcie do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej może być poddany badaniom psychologicznym lub psychofizjologicznym.

7. Kandydaci ubiegający się o przyjęcie do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej wypełniają ankietę kwalifikacyjną i wniosek o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego.

8. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej lub osoby przez niego upoważnione w ramach postępowania kwalifikacyjnego przeprowadzają:

- 1) wobec kandydata do pracy:
 - a) rozmowę kwalifikacyjną,
 - b) sprawdzenie w Krajowym Rejestrze Karnym (KRK), Krajowym Systemie Informacyjnym Policji (KSIP) i Krajowym Centrum Informacji Kryminalnych (KCIK) oraz ewidencjach i kartotekach powszechnie niedostępnych, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412, 650, 1000, 1083 i 1669),
 - c) wywiad o kandydacie w miejscu zamieszkania i pracy,
 - d) badania psychologiczne oraz badania psychofizjologiczne – w przypadku stanowisk wymagających szczególnych predyspozycji;
- 2) wobec kandydata do służby, czynności wymienione w pkt 1 lit. a–c oraz:
 - a) egzamin ze sprawności fizycznej,
 - b) egzamin z poziomu znajomości języków obcych,
 - c) badania psychologiczne,
 - d) badania psychofizjologiczne – w przypadku stanowisk wymagających szczególnych predyspozycji.

9. Żandarmeria Wojskowa, w celu przeprowadzenia postępowań kwalifikacyjnych, przetwarza:

- 1) w przypadku kandydata do pracy:
 - a) wizerunek,
 - b) nazwiska, w tym nazwiska rodowe,
 - c) imię lub imiona,
 - d) imię ojca,
 - e) imię i nazwisko panieńskie matki,
 - f) stan cywilny,
 - g) datę urodzenia,
 - h) miejsce urodzenia,
 - i) obywatelstwa,
 - j) serię i numer dowodu osobistego,
 - k) numer PESEL,
 - l) posiadany stopień wojskowy lub inny stopień w instytucji określonej w art. 17a ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173 i 138),
 - m) serię i numer książeczki wojskowej,
 - n) adres miejsca zamieszkania,
 - o) serię i numer paszportu,
 - p) miejsce pracy lub służby,
 - q) dochody,
 - r) dane dotyczące służby albo zatrudnienia,
 - s) wykształcenie,
 - t) wyniki rozmowy kwalifikacyjnej,
 - u) wyniki wywiadu w miejscu zamieszkania i pracy,
 - v) wyniki sprawdzeń w kartotekach niedostępnych powszechnie, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych,
 - w) wyniki sprawdzeń w Krajowym Rejestrze Karnym (KRK), Krajowym Systemie Informacyjnym Policji (KSIP) i Krajowym Centrum Informacji Kryminalnych (KCIK),
 - x) wynik badania psychologicznego,

- y) wynik badania psychofizjologicznego;
- 2) w przypadku kandydata do służby, informacje wymienione w pkt 1 oraz:
 - a) wyniki testu sprawnościowego,
 - b) wyniki sprawdzianu kwalifikacji językowych.

10. Przepis ust. 8 pkt 2 lit. d stosuje się odpowiednio do żołnierzy Żandarmerii Wojskowej przed wyznaczeniem na stanowiska służbowe, w przypadku stanowisk wymagających szczególnych predyspozycji.

11. Informacje, o których mowa w ust. 9, przetwarza się przez okres niezbędny do prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego oraz pełnienia służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej, a także wykonywania ustawowych zadań przez Żandarmerię Wojskową.

12. Informacje, o których mowa w ust. 9, uzyskane podczas postępowania kwalifikacyjnego zakończone wynikiem negatywnym przetwarza się przez okres 5 lat, licząc od dnia zakończenia tego postępowania.

13. Informacje, o których mowa w ust. 9, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych.

14. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego do Żandarmerii Wojskowej oraz wzór ankiety kwalifikacyjnej i wniosku o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego, mając na względzie zapewnienie sprawnego przebiegu postępowania kwalifikacyjnego oraz wyłonienia osób spełniających wymogi do pełnienia służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej.”;

- 2) w art. 9 uchyla się ust. 1a.

Art. 64. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2200, z późn. zm.¹³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 55a i art. 55b otrzymują brzmienie:

„Art. 55a. 1. Inspekcja jest uprawniona do profilowania danych osobowych w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 129a ust. 1 pkt 3 lit. b i art. 129g ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

2. W związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 50, Inspekcja wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.

3. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na wykonywanie przez Inspekcję zadań, o których mowa w art. 50.

Art. 55b. 1. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy lub osoby przez nich upoważnione udostępniają nieodpłatnie, na podstawie pisemnego wniosku, dane osobowe przetwarzane w związku z realizacją zadań określonych w ustawie:

- 1) Policji,
- 2) Żandarmerii Wojskowej,
- 3) Straży Granicznej,
- 4) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 5) Agencji Wywiadu,
- 6) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,
- 7) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,
- 8) Służbie Wywiadu Wojskowego,
- 9) prokuratorowi,

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 12, 79, 138, 650, 1039, 1480, 1481, 1544, 1592 i 1629.

- 10) sądom,
- 11) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorowi izby administracji skarbowej, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego,
- 12) Biuru Nadzoru Wewnętrznego,
- 13) Służbie Ochrony Państwa

– w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) wskazanie okoliczności, z których wynika konieczność pozyskania żądanych danych;
- 3) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy mogą wyrazić zgodę na udostępnienie za pomocą środków komunikacji elektronicznej danych, o których mowa w ust. 1, podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5–13, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem lub zakresem wykonywanych zadań.

4. Udostępnianie danych w sposób, o którym mowa w ust. 3, następuje po złożeniu przez podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5–13, wniosku zawierającego:

- 1) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu;
- 2) wskazanie osób uprawnionych do przetwarzania danych, o których mowa w pkt 1;
- 3) oświadczenie, że podmioty te posiadają:
 - a) urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał, oraz
 - b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy udostępniają Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego dane w sposób, o którym mowa w ust. 3, jeżeli jednostka organizacyjna Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego będąca odbiorcą danych złoży oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 3.

6. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy nie udostępniają na podstawie ust. 1 i 3 danych osobowych wskazanych w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, chyba że podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest ustawowo upoważniony do przetwarzania tych danych.”;

- 2) w art. 55c uchyla się ust. 5;
- 3) uchyla się art. 82;
- 4) w art. 82g uchyla się ust. 3;
- 5) po art. 89c dodaje się art. 89d w brzmieniu:

„Art. 89d. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg kontroli prowadzonych na podstawie przepisów niniejszego rozdziału ani na uprawnienie właściwego organu do nałożenia kary.”.

Art. 65. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629 i 1637) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 21a dodaje się art. 21b w brzmieniu:

„Art. 21b. 1. W związku z przetwarzaniem przez Prezesa Urzędu danych osobowych uzyskanych w toku prowadzenia postępowań, o których mowa w ustawie, prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), przysługuje w zakresie, w jakim nie wpływa ono na ochronę praw i wolności osób, od których dane pozyskano.

2. Prezes Urzędu informuje o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, a także w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej.

3. Dane osobowe przetwarzane w toku postępowań, o których mowa w ustawie, przechowuje się przez okres ustalony zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 6 ust. 2b ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650).

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 3, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.”;

2) w art. 27 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg i wynik kontroli prowadzonych przez Prezesa Urzędu na podstawie ustawy.”;

3) w art. 134 po ust. 1f dodaje się ust. 1g i 1h w brzmieniu:

„1g. W związku z badaniem okoliczności i przyczyn zdarzeń lotniczych Komisja oraz Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego, o której mowa w art. 140, są uprawnione do przetwarzania danych osobowych dotyczących zdrowia, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679.

1h. Komisja oraz Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego wykonują obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, chyba że informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, są w posiadaniu tej osoby, a zakres tych informacji lub ich treść nie uległy zmianie.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1874) po dziale IV dodaje się dział IVa w brzmieniu:

„DZIAŁ IVa

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 43a. Do przetwarzania danych osobowych w celu realizacji zadań, obowiązków lub uprawnień wynikających z ustawy stosuje się odpowiednio przepisy działu Ia ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze i rozdziału 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.”.

Art. 67. W ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Jeżeli ustawa wymaga uzyskania zgody usługobiorcy, stosuje się przepisy o ochronie danych osobowych.”;

2) uchyla się art. 16 i art. 17;

3) w art. 18:

a) uchyla się ust. 1–4,

b) w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) oznaczenia identyfikujące usługobiorcę;”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Usługodawca nieodpłatnie udostępnia dane, w tym dane eksploatacyjne, przetwarzane w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną, organom państwa uprawnionym na podstawie odrębnych przepisów na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań.”;

4) w art. 19 uchyla się ust. 1, 2, 4 i 5;

5) uchyla się art. 20–22.”.

Art. 68. W ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2107) po art. 12 dodaje się art. 12a i art. 12b w brzmieniu:

„Art. 12a. § 1. Sądy administracyjne są administratorami danych przetwarzanych w postępowaniach sądowych.

§ 2. Do przetwarzania danych osobowych w postępowaniach sądowych przepisów art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, nie stosuje się.

§ 3. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach sądowych wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 13 rozporządzenia 2016/679, następuje przez umieszczenie informacji określonych w art. 13 rozporządzenia 2016/679 na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w widocznym miejscu w budynku sądu.

Art. 12b. § 1. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych przez wojewódzkie sądy administracyjne w postępowaniach sądowych sprawuje Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego.

§ 2. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych przez Naczelnny Sąd Administracyjny w postępowaniach sądowych sprawuje Krajowa Rada Sądownictwa.

§ 3. Do nadzoru, o którym mowa w § 1 i 2, przepisy art. 175dd § 2 i 3 oraz działu I rozdziału 5a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio.”.

Art. 69. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 8 dodaje się art. 8a i art. 8b w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. W związku z przetwarzaniem przez wójta, burmistrza, prezydenta miasta, marszałka województwa, wojewodę, zarząd województwa albo zarząd związku metropolitalnego danych osobowych, uzyskanych w toku prowadzenia postępowań dotyczących sporządzania aktów planistycznych, o których mowa w ustawie, prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przysługuje, jeżeli nie wpływa na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

2. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650), organy, o których mowa w ust. 1, ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

3. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

Art. 8b. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań dotyczących sporządzania aktów planistycznych.”;

- 2) w art. 11 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 oraz informuje o ograniczeniu, o którym mowa w art. 8a ust. 1, w związku z realizacją czynności, o których mowa w:
- 1) ust. 1 pkt 3, 7 i 9 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie;
 - 2) ust. 1 pkt 1 i 8 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej i w widocznym miejscu w swojej siedzibie oraz w obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, albo w ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 7.”;
- 3) w art. 17 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 oraz informuje o ograniczeniu, o którym mowa w art. 8a ust. 1, w związku z realizacją czynności, o których mowa w:
- 1) ust. 1 pkt 4, 9 i 12–14 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie;
 - 2) ust. 1 pkt 1 i 11 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej, w widocznym miejscu w swojej siedzibie oraz w obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, albo w ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 9.”;
- 4) w art. 37b dodaje się ust. 7 w brzmieniu:
- „7. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 oraz informuje o ograniczeniu, o którym mowa w art. 8a ust. 1, w związku z realizacją czynności, o których mowa w:
- 1) ust. 3 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie;
 - 2) ust. 2 pkt 8 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej, w widocznym miejscu w swojej siedzibie oraz w obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 2 pkt 8.”;

5) w art. 38b dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Zarząd województwa wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 oraz informuje o ograniczeniu, o którym mowa w art. 8a ust. 1, w związku z realizacją czynności, o których mowa w:

- 1) ust. 2 pkt 5 i 6 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie;
- 2) ust. 2 pkt 4 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej, w widocznym miejscu w swojej siedzibie oraz w obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 2 pkt 4.”;

6) w art. 41 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Marszałek województwa wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 oraz informuje o ograniczeniu, o którym mowa w art. 8a ust. 1, w związku z realizacją czynności, o których mowa w:

- 1) ust. 1 pkt 3 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie;
- 2) ust. 1 pkt 1 – przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej, w widocznym miejscu w swojej siedzibie oraz w obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”.

Art. 70. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2117 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650, 927, 1338 i 1629) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez osobę, której dane dotyczą,

nie wpływa na przebieg kontroli prowadzonych przez Prezesa UTK ani na uprawnienie tego organu do nałożenia kary.”;

2) w art. 28h po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W związku z badaniem poważnych wypadków, wypadków lub incydentów Komisja jest uprawniona do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, w zakresie danych dotyczących zdrowia.

1b. Komisja wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, chyba że informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, są w posiadaniu tej osoby, a zakres tych informacji lub ich treść nie uległy zmianie.”.

Art. 71. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 98 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Fundusz przetwarza dane osobowe dotyczące zdrowia w zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w ust. 1–2 i art. 102a.

7. Fundusz przetwarza dane osobowe dotyczące wyroków skazujących oraz naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa w zakresie niezbędnym do:

- 1) dochodzenia zwrotu odszkodowania, o którym mowa w art. 11 ust. 3, art. 43 i art. 58;
- 2) zaspokajania roszczeń, o których mowa w ust. 1–2;
- 3) ustalenia okoliczności zdarzenia oraz rozmiaru szkody, o którym mowa w art. 16 ust. 3 i art. 102 ust. 3, 4 i 7;
- 4) kontroli spełnienia obowiązków zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i ubezpieczenia OC rolników, o której mowa w art. 84 ust. 2 pkt 2 lit. a i ust. 3 pkt 2 lit. b, oraz dochodzenia opłaty za niespełnienie tych obowiązków, o którym mowa w art. 90 i art. 91;
- 5) realizacji zadań, o których mowa w art. 102a;
- 6) dochodzenia zwrotu świadczenia i poniesionych kosztów, w przypadkach określonych w art. 110 ust. 1, a także określenia sytuacji materialnej i majątkowej, o którym mowa w art. 94 i art. 110 ust. 2;
- 7) wypłaty świadczeń, o których mowa w art. 111, art. 113 i art. 114.”;

2) po art. 98a dodaje się art. 98b w brzmieniu:

„Art. 98b. W celu realizacji zadań, o których mowa w art. 84 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2, art. 98, art. 102 i art. 102a, Fundusz może podejmować decyzje w indywidualnych przypadkach w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych, w tym profilowanie.”;

3) w art. 102 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Fundusz przetwarza dane, o których mowa w ust. 2–4 oraz art. 103, w celu kontroli spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego oraz w celu identyfikacji i weryfikacji zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową albo dla innych celów, po modyfikacji, która nie pozwoli na ustalenie tożsamości osoby, której dane dotyczą.”;

4) w art. 105:

a) uchyla się ust. 3,

b) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Dane do Funduszu są przekazywane bezpłatnie.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Prawo, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), w zakresie danych osobowych przekazanych do Funduszu, jest wykonywane przez sprostowanie tych danych po wniesieniu żądania do zakładu ubezpieczeń.”;

5) w art. 122 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Do zadań Biura należy:”;

6) po art. 136 dodaje się art. 136a–136d w brzmieniu:

„Art. 136a. Biuro przetwarza dane osobowe dotyczące zdrowia w zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 123 pkt 1 i 2.

Art. 136b. Biuro przetwarza dane osobowe dotyczące wyroków skazujących oraz naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa, w zakresie niezbędnym do:

- 1) ustalenia okoliczności zdarzenia oraz rozmiaru szkody, o którym mowa w art. 16 ust. 3;
- 2) rozpatrzenia zgłoszonego żądania odszkodowawczego oraz podjęcia czynności w celu ustalenia odpowiedzialności za spowodowanie szkody i wysokości odszkodowania, o których mowa w art. 83–83b;
- 3) organizowania likwidacji szkód lub bezpośredniej likwidacji szkód, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3 i 4;
- 4) zaspokajania roszczeń, o których mowa w art. 123–125;
- 5) realizacji zadań, o których mowa w art. 132–136.

Art. 136c. W celu realizacji zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 123 pkt 1 i 2, Biuro może podjąć decyzje w indywidualnych przypadkach w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych.

Art. 136d. Biuro przechowuje otrzymane dane przez 21 lat.”.

Art. 72. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 8a dodaje się art. 8b w brzmieniu:

„Art. 8b. 1. Centrum przetwarza dane osobowe:

- 1) uczestników obejmujące: imię i nazwisko, numer PESEL, datę urodzenia, dane adresowe, stan cywilny, wykształcenie, doświadczenie lub kwalifikacje zawodowe, pochodzenie etniczne, stan zdrowia, nałogi, skazania, orzeczenia o ukaraniu, a także inne orzeczenia wydane w postępowaniu sądowym lub administracyjnym,
- 2) członków rodziny lub przedstawiciela ustawowego uczestnika obejmujące: imię i nazwisko, numer PESEL, datę urodzenia, dane adresowe

– w zakresie niezbędnym do realizacji usług określonych w art. 3 ust. 1.

2. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu realizacji usług przez Centrum wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, następuje przez umieszczenie

informacji określonych w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 w widocznym miejscu w budynku, w którym realizowane są usługi.

3. O ograniczeniu, o którym mowa w ust. 2, administrator danych informuje osobę, której dane dotyczą, najpóźniej przy pierwszej czynności skierowanej do tej osoby.

4. Zabezpieczenia stosowane przez administratora danych w celu ochrony danych osobowych polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

5. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, przechowuje się przez okres 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zakończono realizację usług.

6. Centrum i osoby realizujące usługi określone w art. 3 ust. 1 zobowiązane są do zachowania w poufności wszelkich informacji i danych, które uzyskały przy realizacji tych usług.”;

- 2) po art. 18e dodaje się art. 18f w brzmieniu:

„Art. 18f. 1. Podmioty, o których mowa w art. 18 ust. 1, przetwarzają dane uczestników klubów integracji społecznej, w tym dane obejmujące: imię i nazwisko, numer PESEL, datę urodzenia, dane adresowe, stan cywilny, wykształcenie, doświadczenie lub kwalifikacje zawodowe, pochodzenie etniczne, stan zdrowia, nałogi, skazania, orzeczenia o ukaraniu, a także inne orzeczenia wydane w postępowaniu sądowym lub administracyjnym, imię i nazwisko, numer PESEL, datę urodzenia, dane adresowe członków rodziny lub przedstawiciela ustawowego, w zakresie niezbędnym do prowadzenia reintegracji zawodowej i społecznej.

2. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu reintegracji zawodowej i społecznej podmioty, o których mowa w art. 18 ust. 1, wykonują obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przez umieszczenie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w widocznym miejscu w budynku, w którym prowadzone są działania w ramach reintegracji zawodowej i społecznej.

3. O ograniczeniu, o którym mowa w ust. 2, administrator danych informuje osobę, której dane dotyczą, najpóźniej przy pierwszej czynności skierowanej do tej osoby.

4. Zabezpieczenia stosowane przez administratora danych w celu ochrony danych osobowych polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

5. Podmioty, o których mowa w art. 18 ust. 1, obowiązane są do zachowania w poufności wszelkich informacji i danych, które uzyskały przy prowadzeniu działań w ramach reintegracji zawodowej i społecznej.”.

Art. 73. W ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Rejestr zawiera dane osobowe obejmujące: imię, nazwisko i adres lub nazwę i adres siedziby właściciela lub posiadacza zabytku lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy.”;

- 2) w art. 22 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Ewidencje, o których mowa w ust. 1, 2, 4 i 6, mogą zawierać dane osobowe obejmujące:

- 1) imię, nazwisko i adres lub nazwę i adres siedziby właściciela lub użytkownika zabytku;
- 2) imię, nazwisko i podpis autora karty ewidencyjnej lub adresowej lub imię i nazwisko osoby, która wypełniła kartę ewidencyjną;
- 3) imię i nazwisko lub nazwę wykonawcy prac konserwatorskich, prac restauratorskich, badań konserwatorskich lub badań archeologicznych przy zabytku.”;

- 3) w art. 23 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wykaz zawiera dane osobowe obejmujące: imię, nazwisko i adres lub nazwę i adres siedziby właściciela lub posiadacza zabytku.”.

Art. 74. W ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173 i 138) w art. 58:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Oficerowie zawodowi, z wyjątkiem oficerów zajmujących stanowiska służbowe sędziów sądów wojskowych oraz stanowiska służbowe prokuratorów do spraw wojskowych, oraz podoficerowie pełniący zawodową służbę wojskową w organach finansowych i logistycznych są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie o stanie majątkowym dotyczy majątku osobistego oraz objętego małżeńską wspólnością majątkową.”;

2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje, w tym dane osobowe, obejmujące w szczególności:

- 1) imiona, nazwisko oraz nazwisko rodowe;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) imiona i nazwiska ojca i matki oraz ich nazwiska rodowe;
- 4) numer PESEL oraz serię i numer dowodu osobistego;
- 5) obywatelstwo i płeć;
- 6) numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej;
- 7) miejsce zatrudnienia, stanowisko lub funkcje;
- 8) posiadane nieruchomości oraz ich adresy;
- 9) posiadane zasoby pieniężne;
- 10) posiadane akcje lub udziały w spółkach prawa handlowego;
- 11) nabyte mienie od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, jednostek samorządu terytorialnego oraz ich związków lub komunalnej osoby prawnej, które podlegało zbyciu w drodze przetargu;
- 12) członkostwo, zatrudnienie lub wykonywanie czynności w zarządzie, radzie nadzorczej, komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego, komisji rewizyjnej spółdzielni lub zarządu fundacji prowadzącej działalność gospodarczą;
- 13) prowadzone działalności gospodarcze;
- 14) składniki mienia ruchomego o wartości powyżej 10 000 zł;
- 15) zobowiązania pieniężne o wartości powyżej 10 000 zł;
- 16) wynagrodzenia za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej;
- 17) dochody z majątku wspólnego oraz z majątku osobistego;

- 18) dane dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia przez małżonka funkcji w spółkach handlowych lub spółdzielniach;
- 19) inne przychody i świadczenia.”.

Art. 75. W ustawie z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1970) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. W przypadku niecierpiącym zwłoki dyrektor urzędu morskiego albo dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, realizując zadania, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez podanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w siedzibie urzędu.

2. Wystąpienie przez osobę, której dane dotyczą, z żądaniem ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wstrzymuje ani nie ogranicza wykonywania przez dyrektora urzędu morskiego albo dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej zadań określonych w art. 6 ust. 1 i 2.”.

Art. 76. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952, z późn. zm.¹⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 22 w ust. 3 wyrazy „może przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarza”;
- 2) w art. 23:
 - a) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Informacje, o których mowa w ust. 8, są przetwarzane przez ministra właściwego do spraw rodziny i wojewodów w celu monitorowania realizacji świadczeń rodzinnych oraz w celu umożliwienia organom właściwym i wojewodom weryfikacji prawa do świadczeń rodzinnych oraz przez podmioty

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 107, 138, 650, 730, 912, 1000, 1544 i 1669.

wymienione w ust. 10 w celu, w którym informacje te zostały im udostępnione. Organy właściwe i wojewodowie przekazują dane do rejestru centralnego, wykorzystując oprogramowanie, o którym mowa w ust. 7.”,

b) w ust. 10b w zdaniu pierwszym wyrazy „może przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarza”;

3) w art. 29:

a) użyte w ust. 1 wyrazy „może gromadzić i przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarza”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1c w brzmieniu:

„1a. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

1b. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, zabezpiecza się w sposób odpowiedni do zagrożeń i ryzyka wystąpienia sytuacji, o których mowa w ust. 1a, w tym w szczególności biorąc pod uwagę, czy dane osobowe przetwarzane są w sposób zautomatyzowany czy też w inny sposób niż zautomatyzowany, oraz z uwzględnieniem zapewnienia kontroli nad tym, jakie dane osobowe, kiedy i przez kogo były przetwarzane.

1c. Osoby przetwarzające dane osobowe, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do zachowania ich w poufności.”.

Art. 77. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. –Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1986) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Zamawiający udostępnia dane osobowe, o których mowa w art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w celu

umożliwienia korzystania ze środków ochrony prawnej, o których mowa w dziale VI, do upływu terminu na ich wniesienie.”;

2) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Zamawiający realizuje obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 13 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, przez zamieszczenie wymaganych informacji w ogłoszeniu o zamówieniu, ogłoszeniu o konkursie, w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, w regulaminie konkursu lub przy pierwszej czynności skierowanej do wykonawcy.

2. W przypadku gdy wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, zamawiający może żądać od osoby, której dane dotyczą, wskazania dodatkowych informacji mających na celu sprecyzowanie żądania, w szczególności podania nazwy lub daty postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu.

3. Skorzystanie przez osobę, której dane dotyczą, z uprawnienia do sprostowania lub uzupełnienia danych osobowych, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia 2016/679, nie może skutkować zmianą wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu ani zmianą postanowień umowy w zakresie niezgodnym z ustawą.

4. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie ogranicza przetwarzania danych osobowych do czasu zakończenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu.

5. Zamawiający informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 2 i 4 i art. 97 ust. 1a, na stronie internetowej prowadzonego postępowania lub konkursu, w ogłoszeniu o zamówieniu, ogłoszeniu o konkursie, w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, regulaminie konkursu lub w inny sposób dostępny dla osoby, której dane dotyczą.

6. Zamawiający przetwarza dane osobowe zebrane w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego lub w konkursie w sposób gwarantujący zabezpieczenie przed ich bezprawnym rozpowszechnianiem.

7. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 rozporządzenia 2016/679, mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie. Osoby dopuszczone do przetwarzania takich danych są obowiązane do zachowania ich w poufności.”;

- 3) w art. 11 po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. W przypadku danych osobowych zamieszczonych przez zamawiającego w Biuletynie Zamówień Publicznych, prawa, o których mowa w art. 15 i art. 16 rozporządzenia 2016/679, są wykonywane w drodze żądania skierowanego do zamawiającego.

6b. Prezes Urzędu Zamówień Publicznych zapewnia techniczne utrzymanie systemu teleinformatycznego, przy użyciu którego udostępniany jest Biuletyn Zamówień Publicznych, oraz określa okres przechowywania danych osobowych zamieszczanych w Biuletynie Zamówień Publicznych.”;

- 4) w art. 96 po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Zasada jawności, o której mowa w ust. 3, ma zastosowanie do wszystkich danych osobowych, z wyjątkiem danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, zebranych w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu. Ograniczenia zasady jawności, o których mowa w art. 8 ust. 3–5, stosuje się odpowiednio.

3b. Od dnia zakończenia postępowania o udzielenie zamówienia, w przypadku gdy wniesienie żądania, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, spowoduje ograniczenie przetwarzania danych osobowych zawartych w protokole i załącznikach, zamawiający nie udostępnia tych danych zawartych w protokole i w załącznikach, chyba że zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 18 ust. 2 rozporządzenia 2016/679.”;

- 5) w art. 97 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, wymaga niewspółmiernie dużego wysiłku, zamawiający może żądać od osoby, której dane dotyczą, wskazania dodatkowych informacji mających w szczególności na celu sprecyzowanie nazwy lub daty zakończonego postępowania o udzielenie zamówienia.

1b. Skorzystanie przez osobę, której dane dotyczą, z uprawnienia do sprostowania lub uzupełnienia, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia 2016/679, nie może naruszać integralności protokołu oraz jego załączników.”;

- 6) po art. 143d dodaje się art. 143e w brzmieniu:

„Art. 143e. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 29 ust. 3a, umowa zawiera postanowienia dotyczące sposobu dokumentowania zatrudnienia oraz kontroli spełniania

przez wykonawcę lub podwykonawcę wymagań dotyczących zatrudnienia na podstawie umowy o pracę oraz postanowienia dotyczące sankcji z tytułu niespełnienia wymagań, o których mowa w art. 29 ust. 3a.

2. W celu weryfikacji zatrudnienia przez wykonawcę lub podwykonawcę na podstawie umowy o pracę osób wykonujących wskazane przez zamawiającego czynności w zakresie realizacji zamówienia umowa przewiduje możliwość żądania przez zamawiającego w szczególności:

- 1) oświadczenia wykonawcy lub podwykonawcy o zatrudnieniu pracownika na podstawie umowy o pracę,
 - 2) poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii umowy o pracę zatrudnionego pracownika,
 - 3) innych dokumentów
- zawierających informacje, w tym dane osobowe, niezbędne do weryfikacji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w szczególności: imię i nazwisko zatrudnionego pracownika, datę zawarcia umowy o pracę, rodzaj umowy o pracę, zakres obowiązków pracownika.”.

Art. 78. W ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 i 1693) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 23 ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego prowadzi i rozwija rejestr centralny obejmujący dane dotyczące jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, a także dane dotyczące osób i rodzin ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej lub korzystających z tych świadczeń oraz form udzielonej pomocy społecznej, gromadzone przez jednostki organizacyjne pomocy społecznej na podstawie przepisów ustawy, oraz przetwarza te dane w celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1. Jednostki organizacyjne pomocy społecznej przekazują dane do rejestru centralnego, wykorzystując oprogramowanie, o którym mowa w ust. 4.”;

- 2) w art. 25 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Podmioty uprawnione, którym zlecono realizację zadania z zakresu pomocy społecznej, a w przypadku wykonywania zleconego zadania poprzez jednostki organizacyjne pomocy społecznej – te jednostki, są administratorami danych osobowych przetwarzanych w celu udzielania świadczeń z pomocy społecznej przez te podmioty i jednostki.”;

3) w art. 100:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmioty i osoby realizujące zadania w zakresie pomocy społecznej określone w niniejszej ustawie przetwarzają dane osobowe osób, do których stosuje się niniejszą ustawę, oraz członków ich rodzin w zakresie i w celu niezbędnym do realizacji zadań wynikających z niniejszej ustawy.”,

b) dodaje się ust. 3–7 w brzmieniu:

„3. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu udzielenia świadczeń, o których mowa w art. 106 ust. 2, oraz w celu świadczenia usług w ośrodkach wsparcia, rodzinnych domach pomocy, mieszkaniach chronionych i domach pomocy społecznej, wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, następuje przez zamieszczenie informacji określonych w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w widocznym miejscu w budynku, w którym udzielane są świadczenia lub świadczone usługi.

4. Administrator danych informuje o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 3, najpóźniej przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą.

5. Jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 110 ust. 1, art. 111, art. 112 ust. 1, 2 i 7 oraz art. 113 ust. 1 i 3, realizujące zadania w zakresie pomocy społecznej określone w niniejszej ustawie są administratorami danych osobowych przetwarzanych w celu przyznawania i udzielania świadczeń z pomocy społecznej.

6. Zabezpieczenia stosowane przez administratora danych w celu ochrony danych osobowych polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

7. Podmioty i osoby realizujące zadania w zakresie pomocy społecznej określone w niniejszej ustawie zobowiązane są do zachowania poufności wszelkich informacji i danych, które uzyskały przy wykonywaniu tych zadań.”;

4) po art. 134l dodaje się art. 134m w brzmieniu:

„Art. 134m. 1. Organizacje partnerskie oraz Krajowy Ośrodek przetwarzają dane osobowe osób korzystających z pomocy określonej w Programie Operacyjnym obejmujące:

- 1) imię i nazwisko, liczbę osób wchodzących w skład gospodarstwa domowego, w tym w podziale na: płeć, wiek, przynależność do grupy docelowej Programu Operacyjnego, tj. osoby bezdomne, osoby niepełnosprawne, migranci i osoby obcego pochodzenia, pozostałe osoby;
- 2) dochód osoby lub rodziny;
- 3) powody udzielenia pomocy na podstawie art. 7.

2. Wypełnienie obowiązków informacyjnych określonych w przepisach o ochronie danych osobowych, w toku udzielania pomocy określonej w Programie Operacyjnym, następuje przez zamieszczenie informacji o przetwarzaniu danych osobowych:

- 1) w przypadku organizacji partnerskich – w widocznym miejscu w budynku, w którym udzielana jest pomoc;
- 2) w przypadku Krajowego Ośrodka – na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej.

3. Zabezpieczenia stosowane przez administratora danych w celu ochrony danych osobowych polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

4. Podmioty i osoby realizujące zadania określone w Programie Operacyjnym obowiązane są do zachowania poufności wszelkich informacji i danych, które uzyskały przy realizacji zadań.”.

Art. 79. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1570 oraz z 2018 r. poz. 650) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie

ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), przez osobę, której dane są przetwarzane w związku z realizacją przez Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego oraz wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego zadań w zakresie:

- 1) gromadzenia informacji o wynikach zleconych badań próbek wyrobów budowlanych, przeprowadzonych kontrolach wyrobów budowlanych wprowadzonych do obrotu lub udostępnianych na rynku krajowym, wydanych postanowieniach, decyzjach i opiniach,
- 2) prowadzenia krajowego wykazu zakwestionowanych wyrobów budowlanych, o którym mowa w art. 15

– nie wpływa na realizację zadań w tym zakresie.”.

Art. 80. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, 1149, 1544, 1629, 1669 i 2077) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

- a) uchyla się ust. 4,
- b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Minister właściwy do spraw pracy prowadzi w systemie teleinformatycznym centralny rejestr danych osobowych osób fizycznych ubiegających się o pomoc określoną w ustawie lub korzystających z tej pomocy oraz innych osób, zwany dalej „rejestrem centralnym”.

4b. Minister właściwy do spraw pracy przetwarza w rejestrze centralnym dane osobowe osób fizycznych w celu realizacji przez publiczne służby zatrudnienia zadań ustawowych, w tym weryfikacji uprawnień i danych, rejestracji i ustalania statusu, zapewnienia pomocy określonej w ustawie, wydawania decyzji w zakresie statusu i świadczeń, prowadzenia postępowań kontrolnych, realizacji obowiązków sprawozdawczych i obowiązków w zakresie statystyki publicznej oraz określania planów dalszych działań.”,

- c) uchyla się ust. 5,

d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a–5k w brzmieniu:

„5a. W rejestrze centralnym minister właściwy do spraw pracy przetwarza dane osobowe:

- 1) bezrobotnych korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia, w tym pozyskane od agencji zatrudnienia w ramach realizacji działań, o których mowa w art. 66d;
- 2) poszukujących pracy korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia;
- 3) osób niezarejestrowanych korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia;
- 4) cudzoziemców zamierzających podjąć lub podejmujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) poręczycieli pomocy określonej w ustawie;
- 6) przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629 i 1633);
- 7) innych podmiotów korzystających z pomocy określonej w ustawie;
- 8) zamierzających powierzyć lub powierzających wykonywanie pracy;
- 9) będących podmiotami powierzającymi wykonywanie pracy cudzoziemcowi;
- 10) osób ubezpieczonych;
- 11) płatników składek;
- 12) pracowników publicznych służb zatrudnienia;
- 13) pracowników Ochotniczych Hufców Pracy, korzystających z systemów informatycznych i narzędzi udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy.

5b. W rejestrze centralnym są przetwarzane następujące kategorie danych osobowych bezrobotnych:

- 1) imię (imiona) i nazwisko;
- 2) obywatelstwo albo obywatelstwa;
- 3) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;

- 4) imiona rodziców;
- 5) data i miejsce urodzenia;
- 6) nazwisko rodowe;
- 7) płeć;
- 8) stan cywilny;
- 9) informacje o sytuacji rodzinnej obejmujące:
 - a) dane osobowe małżonka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz informacja o jego pozostawaniu albo niepozostawaniu w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy,
 - b) dane osobowe dzieci pozostających na utrzymaniu: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość, datę i miejsce urodzenia,
 - c) w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniem: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość,
 - d) dane osobowe osoby lub osób zależnych obejmujące dla każdej osoby: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 10) adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy oraz adres do korespondencji;
- 11) adres poczty elektronicznej lub numer telefonu lub inne dane kontaktowe, o ile posiadają;
- 12) informacje dotyczące wykształcenia, zainteresowania podjęciem szkolenia i pracy;
- 13) informacje dotyczące rodzaju i stopnia niepełnosprawności oraz przeciwwskazań do wykonywania zawodu, jeżeli dotyczy;

- 14) informacje o byciu dłużnikiem alimentacyjnym w rozumieniu przepisów o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, jeżeli dotyczy;
- 15) dane dotyczące doświadczenia zawodowego;
- 16) informacje niezbędne do ustalenia statusu lub udzielenia pomocy określonej w ustawie;
- 17) informacje dotyczące:
 - a) oddalenia od rynku pracy – oznaczającego informacje o umiejętnościach, czasie pozostawania bez pracy, miejscu zamieszkania pod względem oddalenia od potencjalnych miejsc pracy i dostępności do nowoczesnych form komunikowania się z powiatowym urzędem pracy i pracodawcami oraz
 - b) gotowości do podjęcia pracy – oznaczającej informacje o zaangażowaniu w samodzielne poszukiwanie pracy, gotowości do dostosowania się do wymagań rynku pracy, dyspozycyjności, powodach skłaniających do podjęcia pracy, powodach rejestracji w powiatowym urzędzie pracy, dotychczasowej oraz aktualnej gotowości do współpracy z powiatowym urzędem pracy, innymi instytucjami rynku pracy lub pracodawcami;
- 18) informacje o pomocy udzielonej na podstawie ustawy, jej przyjęciu albo odmowie jej przyjęcia;
- 19) informacje o pomocy udzielonej przez:
 - a) jednostki organizacyjne pomocy społecznej w zakresie określonym w przepisach o pomocy społecznej, przekazywane przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego,
 - b) jednostki obsługujące świadczenia rodzinne w zakresie określonym w przepisach o świadczeniach rodzinnych, przekazywane przez ministra właściwego do spraw rodziny,
 - c) ośrodki pomocy społecznej w związku z realizacją działań, o których mowa w art. 50 ust. 2 pkt 2,
 - d) agencje zatrudnienia w związku z realizacją działań, o których mowa w art. 61b i art. 66n,
 - e) podmioty realizujące działania z zakresu reintegracji społecznej w ramach Programu Aktywizacja i Integracja, o którym mowa w art. 62a,
 - f) podmioty realizujące programy specjalne, o których mowa w art. 66a;

- 20) informacje o gotowości do wyrażenia zgody albo jej braku na:
 - a) udział w badaniach rynku pracy prowadzonych przez publiczne służby zatrudnienia, organy administracji rządowej, samorządowej lub na ich zlecenie,
 - b) przetwarzanie danych osobowych wraz z ich zakresem na podstawie przepisów Unii Europejskiej o sieci EURES;
- 21) informacje przekazywane przez Państwową Inspekcję Pracy w zakresie określonym w przepisach o Państwowej Inspekcji Pracy.

5c. W rejestrze centralnym są przetwarzane, w przypadku:

 - 1) poszukujących pracy – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1–13, 15, 16 i 18–20;
 - 2) osób niezarejestrowanych korzystających z pomocy określonej w ustawie – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1–11, 16, 18 i 20, a w przypadku osób biorących udział w kształceniu ustawicznym finansowanym ze środków KFS – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1–11, 15, 16, 18 i pkt 20 lit. a;
 - 3) poręczycieli pomocy określonej w ustawie – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1, 3 i 10;
 - 4) cudzoziemców, zamierzających podjąć lub podejmujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – dane, o których mowa w art. 90c ust. 8 i 9;
 - 5) przedsiębiorców – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1–11, 16, 18 i pkt 20 lit. a, oraz:
 - a) numer identyfikacji podatkowej NIP,
 - b) numer identyfikacyjny REGON,
 - c) adres prowadzenia działalności gospodarczej,
 - d) numer faksu i adres strony internetowej, o ile posiada,
 - e) informacje określone w art. 18e ust. 1 i art. 18g, w przypadku gdy przedsiębiorca jest agencją zatrudnienia,
 - f) informacje dotyczące prowadzonej działalności szkoleniowej, w przypadku gdy przedsiębiorca jest instytucją szkoleniową w rozumieniu ustawy,

- g) powiadomienia okręgowego inspektora pracy o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów ustawy, w tym warunków prowadzenia agencji zatrudnienia,
 - h) dane określone w art. 50 ust. 14a–16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.¹¹⁾),
 - i) informacje o pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia,
 - j) dane dotyczące doświadczenia zawodowego, w przypadku przedsiębiorców biorących udział w kształceniu ustawicznym finansowanym ze środków KFS;
- 6) innych podmiotów korzystających z form pomocy określonych w ustawie – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1–11, 16, 18 i pkt 20 lit. a, oraz:
- a) numer identyfikacji podatkowej NIP, o ile posiada,
 - b) numer identyfikacyjny REGON, o ile posiada,
 - c) adres prowadzenia działalności,
 - d) numer faksu i adres strony internetowej, o ile posiada,
 - e) powiadomienia okręgowego inspektora pracy o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów ustawy, w tym warunków prowadzenia agencji zatrudnienia,
 - f) dane określone w art. 50 ust. 14a–16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych,
 - g) informacje o pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia,
 - h) dane dotyczące doświadczenia zawodowego, w przypadku osób biorących udział w kształceniu ustawicznym finansowanym ze środków KFS;
- 7) osób fizycznych powierzających lub zamierzających powierzyć wykonywanie pracy – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1–11, 16 i pkt 20 lit. a, oraz:
- a) numer identyfikacji podatkowej NIP, o ile posiada,
 - b) numer identyfikacyjny REGON, o ile posiada,
 - c) numer faksu i adres strony internetowej, o ile posiada,

- d) powiadomienia okręgowego inspektora pracy o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów ustawy, w tym warunków prowadzenia agencji zatrudnienia,
 - e) dane określone w art. 50 ust. 14a–16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych,
 - f) informacje o pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia;
- 8) osób fizycznych będących podmiotami powierzającymi wykonywanie pracy cudzoziemcowi – dane, o których mowa w art. 90c ust. 7;
- 9) osób ubezpieczonych – dane zgromadzone na koncie ubezpieczonego oraz osób ubezpieczonych, przekazywane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie określonym w tych przepisach;
- 10) płatników składek – dane zgromadzone na koncie płatnika składek, przekazywane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie określonym w tych przepisach;
- 11) pracowników publicznych służb zatrudnienia – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1, oraz:
- a) miejsce pracy i dane teled adresowe wykorzystywane do użytku służbowego,
 - b) nazwa i opis zajmowanego stanowiska,
 - c) ukończone szkolenia, a w przypadku szkoleń inicjowanych przez pracodawcę lub finansowanych albo współfinansowanych ze środków Funduszu Pracy, także koszt szkolenia oraz źródło finansowania,
 - d) login, informacje o hasle, informacje o aktywności konta pracownika i nadane uprawnienia do systemów teleinformatycznych, jeżeli dotyczy;
- 12) pracowników Ochotniczych Hufców Pracy korzystających z systemów informatycznych i narzędzi udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy – kategorie danych, o których mowa w ust. 5b pkt 1, oraz:
- a) miejsce pracy i dane teled adresowe wykorzystywane do użytku służbowego,
 - b) nazwa i opis zajmowanego stanowiska,
 - c) ukończone szkolenia z zakresu korzystania z systemów informatycznych i narzędzi udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy,

d) login, informacje o hasle, informacje o aktywności konta pracownika i nadane uprawnienia do systemów teleinformatycznych, jeżeli dotyczy.

5d. Dane osobowe przetwarzane przez publiczne służby zatrudnienia w rejestrze centralnym podlegają zabezpieczeniom polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

5e. Dane osobowe, o których mowa w ust. 5a, są przetwarzane w rejestrze centralnym przez okres 50 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zakończono udzielanie pomocy.

5f. Rejestr centralny jest zbiorem danych pozyskiwanych:

- 1) z rejestrów danych wojewódzkich urzędów pracy;
- 2) z rejestrów danych powiatowych urzędów pracy;
- 3) od osób fizycznych ubiegających się, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw pracy, o pomoc określoną w ustawie świadczoną przez wojewódzkie urzędy pracy i powiatowe urzędy pracy.

5g. Wojewódzki urząd pracy przekazuje do rejestru centralnego kategorie danych, o których mowa w ust. 5a pkt 1–3, 6–8, 10 i 12, w zakresie określonym w ust. 5b i 5c.

5h. Powiatowy urząd pracy przekazuje do rejestru centralnego kategorie danych, o których mowa w ust. 5a, 5b i ust. 5c pkt 1–11.

5i. W celu zapewnienia prawidłowej realizacji zadań przez publiczne służby zatrudnienia oraz ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego ministrowi właściwemu do spraw pracy udostępniane są następujące kategorie danych, w tym danych osobowych, w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań, przetwarzane przez:

- 1) ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego – dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 5a pkt 1–2, 7, 10 i 11, w zakresie określonym w ust. 5b pkt 1–6, 8–12, 15, 16 i pkt 19 lit. a;
- 2) ministra właściwego do spraw rodziny – dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 5a pkt 1, 2, 10 i 11, w zakresie określonym w ust. 5b pkt 1–6, 8–11, 14, 16 i pkt 19 lit. b;

- 3) Zakład Ubezpieczeń Społecznych – dane określone w art. 50 ust. 14–16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych;
- 4) Państwową Inspekcję Pracy – informacje przekazywane przez Państwową Inspekcję Pracy w zakresie określonym w przepisach o Państwowej Inspekcji Pracy.

5j. Do udostępniania danych, o którym mowa w ust. 5i, przepis ust. 6f stosuje się odpowiednio.

5k. Spełnienie zabezpieczeń, o których mowa w ust. 5d, zapewniają w przypadku:

- 1) pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw pracy – minister właściwy do spraw pracy;
 - 2) pracowników wojewódzkiego urzędu pracy – dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy;
 - 3) pracowników powiatowego urzędu pracy – dyrektor powiatowego urzędu pracy;
 - 4) pracowników jednostek organizacyjnych pomocy społecznej i jednostek obsługujących świadczenia rodzinne, o których mowa w ust. 6c i 6d – administratorzy danych właściwi dla tych jednostek.”,
- e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Dane z rejestru centralnego mogą być udostępniane w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne innym podmiotom realizującym zadania publiczne na podstawie odrębnych przepisów.”,

- f) po ust. 6 dodaje się ust. 6a–6h w brzmieniu:

„6a. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia wojewódzkim urządowi pracy, a także ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, dane z rejestru centralnego, o których mowa w ust. 5a pkt 1–3, 6–8, 10 i 12 w zakresie określonym w ust. 5b i 5c.

6b. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia powiatowym urządowi pracy w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, dane z rejestru centralnego, o których mowa w ust. 5a, 5b i ust. 5c pkt 1–11, oraz dane osób fizycznych, o

których mowa w ust. 5h pkt 3, w zakresie określonym w ust. 5b pkt 1, 3, 10, 11 i 16.

6c. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia jednostkom organizacyjnym pomocy społecznej w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w odrębnych przepisach, następujące dane z rejestru centralnego, o których mowa w ust. 5a pkt 1–2, 7, 10 i 11 w zakresie określonym w ust. 5b pkt 1–6, 8–12, 15–16 i 18.

6d. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia jednostkom obsługującym świadczenia rodzinne w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w odrębnych przepisach, dane z rejestru centralnego, o których mowa w ust. 5a pkt 1, 2, 10 i 11, w zakresie określonym w ust. 5b pkt 1–6, 8–11, 14, 16 i 18.

6e. Dane, o których mowa w ust. 6a i 6b, są udostępniane w drodze ich wymiany pomiędzy systemem teleinformatycznym, w którym prowadzony jest rejestr centralny, oraz:

- 1) systemem teleinformatycznym, udostępnianym przez ministra właściwego do spraw pracy i wykorzystywanym przez wojewódzki urząd pracy, oraz ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego do realizacji zadań określonych w ustawie;
- 2) systemem teleinformatycznym, udostępnianym przez ministra właściwego do spraw pracy i wykorzystywanym przez powiatowy urząd pracy do realizacji zadań określonych w ustawie.

6f. Dane, o których mowa w ust. 6c i 6d, są udostępniane w drodze ich wymiany pomiędzy systemem teleinformatycznym, w którym prowadzony jest rejestr centralny, oraz:

- 1) systemem teleinformatycznym, w którym prowadzony jest rejestr ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego;
- 2) systemem teleinformatycznym, w którym prowadzony jest rejestr ministra właściwego do spraw rodziny.

6g. Dane, o których mowa w ust. 6a–6f, są udostępniane na wniosek dotyczący określonej osoby fizycznej, złożony z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych, o których mowa w ust. 6e i 6f.

6h. Przepisy ust. 6a–6g stosuje się do podmiotów w nich wymienionych, które spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) zapewniają możliwość identyfikacji osoby uzyskującej informacje oraz zakresu, daty i celu ich uzyskania;
- 2) zapewniają zabezpieczenia uniemożliwiające wykorzystanie informacji niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) zapewniają, że dostęp do danych jest nadzorowany i rejestrowany zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.”;

2) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Wojewódzkie urzędy pracy i powiatowe urzędy pracy, w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, pozyskują dane z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, o którym mowa w art. 50 ust. 14–16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, są przekazywane w drodze ich wymiany odpowiednio pomiędzy systemami teleinformatycznymi, o których mowa w art. 4 ust. 6e.”;

3) w art. 8:

a) w ust. 1 pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„18) współpraca z ministrem właściwym do spraw pracy w zakresie tworzenia rejestru centralnego, o którym mowa w art. 4 ust. 4a;”;

b) po ust. 1b dodaje się ust. 1ba–1bc w brzmieniu:

„1ba. W celu realizacji zadań ustawowych wojewódzki urząd pracy prowadzi rejestr danych o rynku pracy w województwie, w tym rejestr danych osobowych osób fizycznych, zwany dalej „rejestrem danych wojewódzkiego urzędu pracy”.

1bb. W rejestrze danych wojewódzkiego urzędu pracy są przetwarzane dane osobowe:

- 1) bezrobotnych, w tym pozyskane od agencji zatrudnienia w ramach realizacji działań, o których mowa w art. 66d, korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia,

- 2) poszukujących pracy korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia,
 - 3) osób niezarejestrowanych korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia,
 - 4) przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców,
 - 5) innych podmiotów korzystających z pomocy określonej w ustawie,
 - 6) osób fizycznych powierzających lub zamierzających powierzyć wykonywanie pracy,
 - 7) osób ubezpieczonych,
 - 8) pracowników publicznych służb zatrudnienia
- o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 5b i 5c.

1bc. Przepisy art. 4 ust. 5d i 5e oraz ust. 6a–6h dotyczące zabezpieczeń, okresu przetwarzania i usuwania oraz dostępu do danych stosuje się odpowiednio do rejestru danych wojewódzkiego urzędu pracy.”;

4) w art. 33:

a) po ust. 2d dodaje się ust. 2e i 2f w brzmieniu:

„2e. Profil pomocy dla bezrobotnego ustalany jest przez pracownika powiatowego urzędu pracy na podstawie wywiadu przeprowadzonego z bezrobotnym, wspieranego systemem teleinformatycznym udostępnianym przez ministra właściwego do spraw pracy.

2f. Pracownik powiatowego urzędu pracy nie może ustalać profilu pomocy dla bezrobotnego wyłącznie w sposób polegający na zautomatyzowanym przetwarzaniu informacji o bezrobotnym, w tym jego danych osobowych.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a–5d w brzmieniu:

„5a. W celu realizacji zadań ustawowych powiatowy urząd pracy prowadzi rejestr danych o rynku pracy w powiecie, w tym rejestr danych osobowych osób fizycznych, zwany dalej „rejestrem danych powiatowego urzędu pracy”.

5b. W rejestrze danych powiatowego urzędu pracy są przetwarzane dane osobowe osób fizycznych, o których mowa w art. 4 ust. 5a, 5b i ust. 5c pkt 1–11.

5c. Przepisy art. 4 ust. 5d i 5e oraz ust. 6a–6h dotyczące zabezpieczeń, okresu przetwarzania i usuwania oraz dostępu do danych stosuje się odpowiednio do rejestru danych powiatowego urzędu pracy.

5d. Pozyskiwanie i udostępnianie danych bezrobotnych i poszukujących pracy, o których mowa w art. 4 ust. 5a pkt 1 i 2, w zakresie określonym w ust. 5b i ust. 5c pkt 1, między powiatowymi urzędami pracy oraz jednostkami organizacyjnymi pomocy społecznej lub jednostkami obsługującymi świadczenia rodzinne realizującymi zadania na obszarze tego samego powiatu, jest dokonywane w drodze wymiany danych pomiędzy systemem teleinformatycznym, udostępnianym przez ministra właściwego do spraw pracy i wykorzystywanym przez powiatowy urząd pracy do realizacji zadań określonych w ustawie oraz systemami wykorzystywanymi przez te jednostki do realizacji zadań z zakresu pomocy społecznej i świadczeń rodzinnych. Przepis art. 4 ust. 6g stosuje się odpowiednio.”,

c) uchyla się ust. 6–9;

5) w art. 46 uchyla się ust. 5a.

Art. 81. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2148) w art. 11 w pkt 1 wyrazy „art. 117 ust. 1–4” zastępuje się wyrazami „art. 117 ust. 1–4a”.

Art. 82. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. W celu realizacji zadań i obowiązków związanych z postępowaniami w sprawach dotyczących pomocy publicznej administratorem danych jest:

- 1) Prezes Urzędu – w sprawach dotyczących pomocy publicznej innej niż pomoc publiczna w rolnictwie lub rybołówstwie;
- 2) minister właściwy do spraw rolnictwa – w sprawach dotyczących pomocy publicznej w rolnictwie lub rybołówstwie;
- 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych – w sprawach dotyczących pomocy publicznej innej niż pomoc publiczna w rolnictwie lub rybołówstwie udzielonej przez naczelników urzędów skarbowych i dyrektorów izb administracji skarbowej;

- 4) podmiot udzielający pomocy w postępowaniach związanych z udzielaniem pomocy publicznej.

2. Dane beneficjentów pomocy lub podmiotów udzielających pomocy obejmujące numer identyfikacji podatkowej, nazwę, podstawę prawną udzielenia pomocy, dzień udzielenia pomocy, wielkość przedsiębiorcy, informacje o siedzibie, miejscu zamieszkania i rodzaju prowadzonej działalności, wartość pomocy, formę oraz przeznaczenie pomocy, udostępnia się na stronie internetowej Prezesa Urzędu lub ministra właściwego do spraw rolnictwa.”.

Art. 83. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 po pkt 2e dodaje się pkt 2f w brzmieniu:

„2f) rozporządzeniu 2016/679 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾);”;

- 2) po art. 13a dodaje się art. 13b w brzmieniu:

„Art. 13b. Fundusz inwestycyjny, товариство, alternatywna spółka inwestycyjna i zarządzający ASI, a także podmioty, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2, w zakresie ich działalności, o której mowa w tych przepisach oraz w art. 32 ust. 2b, będące administratorami przetwarzającymi dane osobowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 rozporządzenia 2016/679, nie są obowiązane do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 15 rozporządzenia 2016/679, w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom.”;

- 3) art. 193 otrzymuje brzmienie:

„Art. 193. Fundusz sekurytyzacyjny oraz podmiot, z którym товариство zawarło umowę o zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami, zbierają i przetwarzają dane osobowe dłużników sekurytyzowanych wierzytelności jedynie w celach związanych z zarządzaniem wierzytelnościami sekurytyzowanymi.”;

- 4) w art. 281 w ust. 1 w pkt 15 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w związku z toczącym się postępowaniem przed tym organem, jeżeli jest to niezbędne w toczącym się postępowaniu.”;

- 5) w art. 286b ust. 16 otrzymuje brzmienie:

„16. Komisja może przekazać organowi nadzoru państwa trzeciego informacje dotyczące sprawy indywidualnej prowadzonej przez Komisję, jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w rozporządzeniu 2016/679 – w przypadku danych osobowych, oraz jeżeli ich przekazanie jest niezbędne dla realizacji zadań określonych ustawą. Komisja może również, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w rozporządzeniu 2016/679, wyrazić zgodę na dalsze przekazanie tych informacji organowi nadzoru innego państwa trzeciego.”.

Art. 84. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1954) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 57 w ust. 1 uchyla się pkt 3;
2) w art. 78 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w przypadku abonenta będącego konsumentem:

- a) dane, o których mowa w art. 169 ust. 1,
- b) adres miejsca zamieszkania i adres korespondencyjny – jeżeli jest on inny niż adres miejsca zamieszkania,
- c) numer PESEL – w przypadku obywatela Rzeczypospolitej Polskiej,
- d) nazwę, serię i numeru dokumentu potwierdzającego tożsamość, a w przypadku cudzoziemca, który nie jest obywatelem państwa członkowskiego albo Konfederacji Szwajcarskiej – numer paszportu lub karty pobytu.”;

- 3) w art. 159 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dane dotyczące użytkownika, z zastrzeżeniem art. 161 ust. 2;”;

- 4) w art. 161:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przetwarzanie danych osobowych użytkownika – innych niż wskazane w art. 159 ust. 1 pkt 2–5 – będącego osobą fizyczną odbywa się na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych.”,

b) uchyla się ust. 3;

5) art. 174 otrzymuje brzmienie:

„Art. 174. Do uzyskania zgody abonenta lub użytkownika końcowego zastosowanie mają przepisy o ochronie danych osobowych.”;

6) po art. 174 dodaje się art. 174¹ w brzmieniu:

„Art. 174¹. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązany jest wdrożyć odpowiednie techniczne i organizacyjne środki ochrony zapewniające bezpieczeństwo przetwarzania danych osobowych. Niezależnie od wymogów wskazanych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanym dalej „rozporządzeniem 2016/679”, środki ochrony co najmniej:

- 1) zapewniają, aby dostęp do danych osobowych miała osoba posiadająca pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) chronią przechowywane lub przekazywane dane osobowe przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą lub zmianą oraz nieuprawnionym lub bezprawnym przechowywaniem, przetwarzaniem, dostępem lub ujawnieniem, oraz
- 3) zapewniają wdrożenie polityki bezpieczeństwa w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych.”;

7) w art. 174a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych zawiadamia Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych o naruszeniu danych osobowych w terminie i na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 611/2013 z dnia 24 czerwca 2013 r. w sprawie środków mających zastosowanie przy powiadamianiu o przypadkach naruszenia danych osobowych, na mocy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o prywatności i łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 173 z 26.06.2013, str. 2), zwanego dalej „rozporządzeniem 611/2013.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych zapewnia bezpieczne środki elektroniczne służące do powiadamiania o przypadkach naruszenia danych osobowych, o których mowa w ust. 1, oraz informacje dotyczące trybu dostępu do tych środków i ich stosowania.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy naruszenie danych osobowych może mieć niekorzystny wpływ na prawa abonenta lub użytkownika końcowego będącego osobą fizyczną, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych niezwłocznie zawiadamia o takim naruszeniu również abonenta lub użytkownika końcowego na zasadach określonych w rozporządzeniu 611/2013, z zastrzeżeniem ust. 5.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zgodę, o której mowa w art. 3 ust. 5 rozporządzenia 611/2013, na mocy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o prywatności i łączności elektronicznej, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wydaje w drodze decyzji.”,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 3, nie jest wymagane, jeżeli dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych wykazał wdrożenie technologicznych środków ochrony, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia 611/2013, które uniemożliwiają odczytanie danych przez osoby nieuprawnione oraz zastosowanie tych środków do danych, których ochrona została naruszona.”,

f) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych wykazuje spełnienie warunków, o których mowa w ust. 5, przekazując niezwłocznie Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych odpowiednią dokumentację.”,

g) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych nie zawiadomił abonenta lub użytkownika końcowego będącego osobą fizyczną o fakcie naruszenia danych osobowych, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych może nałożyć, w drodze decyzji, na dostawcę obowiązek przekazania abonentom

lub użytkownikom końcowym, będącym osobami fizycznymi takiego zawiadomienia, biorąc pod uwagę możliwe niekorzystne skutki naruszenia.”,

h) uchyla się ust. 7 i 8,

i) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. W przypadku gdy naruszenie danych osobowych ma wpływ na abonentów lub użytkowników końcowych będących osobą fizyczną z innych państw członkowskich, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych informuje inne zainteresowane organy z państw członkowskich.”;

8) art. 174b i art. 174c otrzymują brzmienie:

„Art. 174b. Do sprawowanej przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych kontroli wykonywania przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązków, o których mowa w art. 174¹, art. 174a oraz art. 174d, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669).

Art. 174c. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych, kierując wystąpienie, o którym mowa w art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych, do dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych uwzględnia wytyczne Komisji Europejskiej dotyczące realizacji obowiązku powiadomienia abonenta lub użytkownika końcowego będącego osobą fizyczną o naruszeniu jego danych osobowych i wskazuje okoliczności, formę i sposób takiego powiadomienia. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych może publikować wystąpienia na swojej stronie podmiotowej BIP, o ile nie będą one zawierać informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa.”;

9) w art. 174d w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych prowadzi rejestr naruszeń danych osobowych, w tym faktów towarzyszących naruszeniom, ich skutków i podjętych działań, zawierający w szczególności.”;

10) po art. 210 dodaje się art. 210a w brzmieniu:

„Art. 210a. 1. Kto nie wypełnia obowiązku:

1) wdrożenia technicznych i organizacyjnych środków ochrony, o których mowa w art. 174¹,

2) informacyjnego, względem Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, o którym mowa w art. 174a ust. 1,

- 3) informacyjnego, względem abonenta lub użytkownika końcowego, o którym mowa w art. 174a ust. 3,
- 4) prowadzenia rejestru naruszeń danych osobowych, o którym mowa w art. 174d ust. 1

– podlega karze pieniężnej nakładanej przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym.

2. Do kar nakładanych na podstawie ust. 1 stosuje się odpowiednio art. 209 ust. 1a–3 oraz art. 210. Uprawnienia Prezesa UKE określone w tych przepisach przysługują Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych.”.

Art. 85. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510, 1515, 1532, 1544, 1552, 1669 i 1925) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 188:
 - a) w ust. 1:
 - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Fundusz przetwarza dane osobowe ubezpieczonych w celu:”,
 - w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:
„12) prowadzenia prac analitycznych i prognostycznych związanych z realizacją świadczeń opieki zdrowotnej.”,
 - b) w ust. 1a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Fundusz przetwarza dane osobowe osób, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, w celu:”,
 - c) ust. 1b otrzymuje brzmienie:
„1b. Fundusz przetwarza dane osobowe osób, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4, w celu rozliczania kosztów refundacji leków.”,
 - d) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Fundusz przetwarza dane osobowe osób uprawnionych do świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie przepisów o koordynacji oraz umów międzynarodowych w celu:”,
 - e) ust. 2a otrzymuje brzmienie:
„2a. Fundusz przetwarza dane osobowe w celu realizacji zadań określonych w art. 97 ust. 3 pkt 2 i 3a.”,

- f) w ust. 2b wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Fundusz przetwarza następujące dane osobowe pacjentów z innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 97a ust. 2 i 5:”;
- g) ust. 2c otrzymuje brzmienie:
„2c. Fundusz przetwarza dane osobowe związane z wystawieniem recept na refundowane leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyroby medyczne oraz z ich realizacją w aptece lub wystawianiem zlecenia na zaopatrzenie w wyroby medyczne, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 38 ust. 4 ustawy o refundacji.”;
- h) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Minister właściwy do spraw zdrowia przetwarza dane osobowe:”;
- i) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1–3, minister właściwy do spraw zdrowia i Fundusz przetwarzają następujące dane osobowe:”;
- 2) w art. 188a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W celu realizacji zadań określonych w ustawie Fundusz przetwarza następujące dane osobowe osób wystawiających recepty na refundowane leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyroby medyczne, osób wystawiających zlecenie na zaopatrzenie w wyroby medyczne, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 38 ust. 4 ustawy o refundacji, osób udzielających świadczeń na podstawie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz ubiegających się o zawarcie takich umów:”;
- 3) w art. 188b wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W celu realizacji zadań określonych w art. 97a ust. 2 pkt 3 Fundusz przetwarza następujące dane dotyczące osób wykonujących zawody medyczne:”;
- 4) w art. 188ba:
a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Fundusz przetwarza dane osobowe osób ubiegających się o nadanie dostępu lub korzystających z aplikacji udostępnianych przez Fundusz świadczeniodawcom oraz niebędącym świadczeniodawcami osobom uprawnionym i osobom przez nie upoważnionym, w celu korzystania z usług informatycznych i komunikacji z Funduszem.”;

- b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, Fundusz przetwarza następujące dane:”;
- 5) w art. 188c ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Fundusz przetwarza dane w zakresie realizacji programów lekowych, o których mowa w ustawie o refundacji.”;
- 6) w art. 188d wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Jednostka samorządu terytorialnego, w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 9a i art. 9b, przetwarza dane dotyczące:”;
- 7) w art. 191:
- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1. Minister właściwy do spraw zdrowia przetwarza dane dotyczące ubezpieczenia zdrowotnego w zakresie niezbędnym do realizacji zadań wynikających z ustawy.
2. Fundusz przetwarza dane osobowe świadczeniobiorców innych niż ubezpieczeni, w celu:
- 1) rozliczania ze świadczeniodawcami;
 - 2) kontroli:
 - a) rodzaju, zakresu i przyczyn udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej,
 - b) przestrzegania zasad legalności, gospodarności, rzetelności i celowości finansowania udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej;
 - 3) monitorowania stanu zdrowia i zapotrzebowania świadczeniobiorców innych niż ubezpieczeni na świadczenia opieki zdrowotnej, leki i wyroby medyczne.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Minister właściwy do spraw zdrowia przetwarza dane osobowe świadczeniobiorców innych niż ubezpieczeni, w celu:

 - 1) finansowania świadczeń opieki zdrowotnej;
 - 2) kontroli:
 - a) rodzaju, zakresu i przyczyn udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej,
 - b) przestrzegania zasad legalności, gospodarności, rzetelności i celowości finansowania udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej;

- 3) monitorowania stanu zdrowia i zapotrzebowania świadczeniobiorców innych niż ubezpieczeni na świadczenia opieki zdrowotnej, leki i wyroby medyczne.”,
- c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia oraz Fundusz przetwarzają następujące dane:”,
- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Minister Obrony Narodowej, Minister Sprawiedliwości, minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz minister właściwy do spraw zdrowia przetwarzają informacje niezbędne do realizacji zadań wynikających z ustawy.”.

Art. 86. W ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1505 oraz z 2018 r. poz. 1669) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 29a. 1. Przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez tłumacza przysięgłego tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 14 ust. 1.

2. Przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, w przypadku danych osobowych pozyskanych przez tłumacza przysięgłego w związku z tłumaczeniem, nie stosuje się.

Art. 29b. Obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 14 ust. 1, nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych w związku z tłumaczeniem występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Art. 29c. Okres przechowywania danych osobowych zgromadzonych przez tłumacza przysięgłego w związku z tłumaczeniem wynosi 4 lata od zakończenia roku

kalendarzowego, w którym dane zostały zgromadzone. Po upływie tego okresu dane osobowe podlegają usunięciu, chyba że dalsze ich przechowywanie jest niezbędne dla ochrony praw lub dochodzenia roszczeń.”.

Art. 87. W ustawie z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458, 1669 i 1693) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. 1. Podmioty zapewniające organom właściwym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych siedzibę, obsługę prawną i administracyjno-techniczną są administratorami danych przetwarzanych przez te organy.

2. Administratorzy danych upoważniają do przetwarzania danych osobowych osoby zapewniające obsługę prawną i administracyjno-techniczną właściwym organom w zakresie niezbędnym do realizacji powierzonych zadań. Upoważnienie jest wydawane w formie pisemnej w drodze imiennego upoważnienia, upoważnienia stanowiskowego lub aktu wewnętrznego, w tym statutu, regulaminu lub zarządzenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

3. Administratorzy danych prowadzą rejestr osób uprawnionych do przetwarzania danych osobowych na podstawie upoważnień lub w związku z pełnieniem funkcji w organach właściwych w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

4. Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, osoby przetwarzające dane są obowiązane zachować w poufności dane osobowe oraz sposoby ich zabezpieczenia.

5. Przekazywanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, odbywa się niezależnie od obowiązków organów przewidzianych w ustawie i nie wpływa na przebieg i wynik prowadzonych postępowań.

6. Administrator danych przekazuje informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, przy pierwszej czynności organu skierowanej do osoby, której dane dotyczą, chyba że osoba posiada te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.

7. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wstrzymuje, ani nie ogranicza wykonywania przez organy właściwe w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych realizacji zadań wynikających z przepisów prawa.”;

2) po art. 173 dodaje się art. 173a w brzmieniu:

„Art. 173a. Przepis art. 173 ust. 1 nie narusza prawa osoby, której dane dotyczą, do skorzystania z uprawnień wynikających z art. 15 rozporządzenia 2016/679.”.

Art. 88. W ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669) po art. 15a dodaje się art. 15b w brzmieniu:

„Art. 15b. 1. Podmiot publiczny w celu ochrony interesu prawnego lub faktycznego osoby fizycznej, w szczególności w związku z realizowanymi na jej rzecz usługami, może wykorzystywać jej dane kontaktowe gromadzone w rejestrze publicznym lub systemach teleinformatycznych. Brak odpowiedzi osoby fizycznej na próbę nawiązania przez podmiot publiczny kontaktu z wykorzystaniem danych kontaktowych nie może negatywnie wpłynąć na jej sytuację prawną lub faktyczną.

2. Podmiot publiczny, wykorzystując dane kontaktowe osoby fizycznej, informuje ją o podstawie prawnej nawiązania kontaktu.”.

Art. 89. W ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, z 2015 r. poz. 1324 oraz z 2018 r. poz. 1717) w art. 5 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Osoba fizyczna lub podmiot posiadający zarejestrowany odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny może dokonać zgłoszenia zaprzestania używania tych urządzeń. Operator wyznaczony w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe dokonuje wyrejestrowania odbiorników radiofonicznych lub telewizyjnych.

6. Po wyrejestrowaniu odbiornika usunięcie danych osobowych osób, o których mowa w ust. 5, następuje po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym dokonano wyrejestrowania odbiornika, pod warunkiem że osoby te nie są zadłużone w uiszczaniu opłat abonamentowych oraz nie toczą się przeciwko nim postępowania w sprawie zaległości w uiszczaniu opłat abonamentowych albo postępowania egzekucyjne.

7. W przypadku spłaty zadłużenia w opłatach abonamentowych lub zakończenia toczących się postępowań, o których mowa w ust. 6, po dacie wyrejestrowania odbiornika, usunięcie danych osobowych nastąpi po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania.”.

Art. 90. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1390) w art. 9c:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie zespołu interdyscyplinarnego oraz grup roboczych w zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w art. 9b, przetwarzają:

- 1) dane osób, co do których istnieje podejrzenie, że są dotknięte przemocą w rodzinie oraz osób dotkniętych przemocą w rodzinie:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) imiona rodziców,
 - c) wiek,
 - d) adres miejsca zamieszkania lub pobytu,
 - e) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej lub inny sposób kontaktu, jeżeli posiada,
 - f) stan zdrowia,
 - g) nałogi,
 - h) skazania, orzeczenia o ukaraniu, inne orzeczenia wydane w postępowaniu sądowym lub administracyjnym,
 - i) sytuacja rodzinna,
 - j) sytuacja zawodowa i źródła utrzymania,
 - k) sytuacja mieszkaniowa;
- 2) dane innych osób pozostających we wspólnym gospodarstwie z osobą, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc w rodzinie, lub z osobą stosującą przemoc w rodzinie:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) stosunek pokrewieństwa z osobą, co do której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc w rodzinie,
 - c) wiek,
 - d) sytuacja zawodowa i źródła utrzymania,
 - e) w przypadku dzieci – dane szkoły i klasy, do której uczęszcza dziecko;

- 3) dane osób, co do których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc w rodzinie, oraz osób stosujących przemoc w rodzinie:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) wiek,
 - c) stan cywilny,
 - d) adres miejsca zamieszkania lub pobytu,
 - e) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej lub inny sposób kontaktu, jeżeli posiada,
 - f) stosunek pokrewieństwa z osobą, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą w rodzinie,
 - g) stan zdrowia,
 - h) nałogi,
 - i) skazania, orzeczenia o ukaraniu, inne orzeczenia wydane w postępowaniu sądowym lub administracyjnym,
 - j) sytuacja zawodowa i źródła utrzymania;
- 4) dane osób zgłaszających podejrzenie stosowania przemocy w rodzinie oraz świadków przemocy:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) adres miejsca zamieszkania,
 - c) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej lub inny sposób kontaktu, jeżeli posiada.”;
- 2) dodaje się ust. 4–7 w brzmieniu:

„4. Poza przypadkami wskazanymi w ustawie do dokumentacji wytworzonej przy realizacji zadań, o których mowa w art. 9b, dostęp mają wyłącznie członkowie zespołu interdyscyplinarnego oraz grup roboczych oraz osoby wskazane w ust. 1 pkt 1 i 3.

5. Osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 3, mają dostęp do dokumentacji, z wyłączeniem dostępu do dokumentacji zawierającej dane osób dotkniętych przemocą w rodzinie oraz osób zgłaszających podejrzenie stosowania przemocy w rodzinie, których udostępnienie mogłoby spowodować zagrożenie życia, zdrowia lub bezpieczeństwa osób dotkniętych przemocą w rodzinie lub osób zgłaszających podejrzenie stosowania przemocy w rodzinie, w szczególności z wyłączeniem dostępu do:

 - 1) formularzy „Niebieska Karta” zawierających dane osób dotkniętych przemocą w rodzinie;

- 2) protokołów z posiedzeń zespołu interdyscyplinarnego oraz grup roboczych, chyba że dotyczą wyłącznie działań podejmowanych wobec osób, co do których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc w rodzinie, oraz osób stosujących przemoc w rodzinie;
- 3) notatek i dokumentów wytworzonych przy realizacji zadań, o których mowa w art. 9b, chyba że dokumenty te dotyczą wyłącznie działań podejmowanych wobec osób, co do których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc w rodzinie, oraz osób stosujących przemoc w rodzinie;
- 4) innych dokumentów zgromadzonych przy realizacji zadań, o których mowa w art. 9b, których udostępnienie mogłoby spowodować zagrożenie życia, zdrowia lub bezpieczeństwa osób dotkniętych przemocą w rodzinie bądź osób zgłaszających podejrzenie stosowania przemocy w rodzinie.

6. Administratorem danych przetwarzanych na podstawie przepisów niniejszego artykułu jest ośrodek pomocy społecznej zapewniający obsługę organizacyjno-techniczną zespołu interdyscyplinarnego.

7. Zabezpieczenia stosowane przez administratora danych w celu ochrony danych osobowych polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.”.

Art. 91. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 po pkt 4w dodaje się pkt 4x w brzmieniu:

„4x) rozporządzeniu 2016/679 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾);”;

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 650, 685, 723, 771 i 1669.

2) po art. 83j dodaje się art. 83k w brzmieniu:

„Art. 83k. Firmy inwestycyjne będące administratorami przetwarzającymi dane osobowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 rozporządzenia 2016/679 nie są obowiązane do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 15 rozporządzenia 2016/679, w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom.”;

3) w art. 149 w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu:

„14) Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w zakresie niezbędnym do realizacji przez niego ustawowych zadań.”.

Art. 92. W ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1919) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. 1. Wnioski o wydanie dokumentu paszportowego zawierają:

- 1) numer PESEL;
- 2) nazwisko;
- 3) nazwisko rodowe oraz inne nazwiska, jeżeli były zmieniane;
- 4) imię (imiona);
- 5) imiona rodziców i nazwisko rodowe matki;
- 6) datę i miejsce urodzenia;
- 7) płeć;
- 8) podpis osoby, dla której ma być wydany dokument paszportowy, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 18 ust. 2 i 3;
- 9) imię, nazwisko, rodzaj, serie i numery dokumentów tożsamości, datę i podpisy rodziców lub ustanowionych przez sąd opiekunów albo jednego z rodziców lub ustanowionych przez sąd opiekunów wyrażających zgodę na wydanie dokumentu paszportowego osobie małoletniej;
- 10) opcjonalnie numer telefonu lub adres poczty elektronicznej;
- 11) pouczenie o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdziwych danych lub zatajenie danych;
- 12) miejscowość, datę i podpis osoby składającej wniosek;
- 13) datę i podpis osoby odbierającej dokument paszportowy;
- 14) adnotacje urzędowe.

2. Wniosek o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego składany do wojewody i ministra właściwego do spraw wewnętrznych, oprócz danych wskazanych w ust. 1, zawiera także adres do korespondencji, datę i podpis osoby odbierającej anulowany, posiadany dotychczas, dokument paszportowy, a wniosek o wydanie paszportu tymczasowego w przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 3, zawiera także adres miejsca stałego pobytu.

3. Wniosek o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego składany do konsula, oprócz danych wskazanych w ust. 1, zawiera także adres do korespondencji za granicą, datę i podpis osoby odbierającej anulowany, posiadany dotychczas, dokument paszportowy, a wniosek o wydanie paszportu tymczasowego w przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 3, zawiera także adres miejsca stałego pobytu.

4. Wniosek o wydanie paszportu dyplomatycznego lub paszportu służbowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, oprócz danych wskazanych w ust. 1, zawiera także:

- 1) adres do korespondencji;
- 2) aktualne miejsce pracy i stanowisko;
- 3) zobowiązanie posiadacza dokumentu paszportowego do zwrotu dokumentu paszportowego niezwłocznie po wykorzystaniu lub w przypadku utraty prawa do korzystania z tego dokumentu.”;

2) w art. 46:

- a) uchyla się ust. 2,
- b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. W centralnej ewidencji przetwarza się:

- 1) dane, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1–5 i 9 i art. 25;
- 2) nazwisko rodowe;
- 3) imiona i nazwiska rodowe rodziców;
- 4) podpis posiadacza;
- 5) dane biometryczne w postaci odcisków palców;
- 6) dane biometryczne w postaci wizerunku twarzy;
- 7) serię i numer, oznaczenie organu wydającego i datę ważności dowodu osobistego;
- 8) adres i datę zameldowania na pobyt stały;
- 9) kraj miejsca zamieszkania;
- 10) kraj poprzedniego miejsca zamieszkania;

- 11) datę wymeldowania z miejsca pobytu stałego;
- 12) adres i datę zameldowania na pobyt czasowy;
- 13) datę wymeldowania z miejsca pobytu czasowego;
- 14) datę zgonu;
- 15) dane dotyczące wniosku o wydanie dokumentu paszportowego:
 - a) numer wniosku,
 - b) nazwę organu realizującego wniosek,
 - c) status wniosku oraz datę jego aktualizacji;
- 16) dane dotyczące dokumentu paszportowego:
 - a) dane, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 7, 8 i 10,
 - b) status dokumentu paszportowego oraz datę jego aktualizacji,
 - c) dane dotyczące wniosku, o którym mowa w art. 17 ust. 1, art. 38 ust. 1 pkt 1 i ust. 3:
 - dane dotyczące tożsamości osoby, której wniosek dotyczy,
 - dane dotyczące organu, który wniosek złożył,
 - sygnaturę i podstawę prawną wniosku,
 - datę wpływu wniosku,
 - datę wycofania wniosku przez uprawniony organ,
 - d) informacje o zastosowaniu oraz uchyleniu lub zmianie przez uprawniony organ środka zapobiegawczego w postaci zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem dokumentu paszportowego lub o tymczasowym zatrzymaniu dokumentu paszportowego przez uprawniony organ:
 - dane dotyczące tożsamości osoby, wobec której zastosowano środek zapobiegawczy lub tymczasowe zatrzymanie dokumentu paszportowego,
 - dane dotyczące organu, który zastosował środek zapobiegawczy lub zawiadomił o tymczasowym zatrzymaniu dokumentu paszportowego,
 - datę wpływu i sygnaturę akt sprawy,
 - datę wydania oraz dane dotyczące organu, który uchylił lub zmienił środek zapobiegawczy,

- e) informacje o decyzji wydanej na podstawie art. 39 ust. 1:
 - datę i przyczynę wydania decyzji,
 - nazwę organu wydającego decyzję,
 - sygnaturę akt;
 - 17) dane dotyczące książeczek paszportowych paszportów tymczasowych oraz naklejek personalizacyjnych do paszportów tymczasowych utraconych przed spersonalizowaniem lub wybrakowanych w procesie sporządzania:
 - a) serię i numer książeczki paszportowej paszportu tymczasowego,
 - b) serię i numer naklejki personalizacyjnej do paszportu tymczasowego,
 - c) datę i przyczynę utraty książeczki paszportowej paszportu tymczasowego lub naklejki personalizacyjnej do paszportu tymczasowego,
 - d) datę i przyczynę wybrakowania książeczki paszportowej paszportu tymczasowego lub naklejki personalizacyjnej do paszportu tymczasowego;
 - 18) dane dotyczące dokumentów paszportowych utraconych przed odbiorem przez obywatela polskiego:
 - a) serię i numer dokumentu paszportowego,
 - b) datę i przyczynę utraty dokumentu paszportowego;
 - 19) dane dotyczące książeczek paszportowych wybrakowanych w procesie sporządzania:
 - a) serię i numer książeczki paszportowej,
 - b) datę i przyczynę wybrakowania książeczki paszportowej w czasie sporządzania;
 - 20) dane dotyczące utraconych niespersonalizowanych książeczek paszportowych:
 - a) serię i numer książeczki paszportowej,
 - b) datę i przyczynę utraty książeczki paszportowej.
4. Dane do centralnej ewidencji są przekazywane:
- 1) z ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych, zwanych dalej ewidencjami paszportowymi, w zakresie danych, o których mowa w ust. 3 pkt 1–18;
 - 2) bezpośrednio przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w zakresie danych, o których mowa w ust. 3 pkt 19 i 20.”;

3) w art. 47:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy paszportowe prowadzą, w zakresie swoich zadań, ewidencje paszportowe.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W ewidencjach paszportowych przetwarza się dane, o których mowa w art. 46 ust. 3 pkt 1–19, oraz adres do korespondencji.”;

4) po art. 47 dodaje się art. 47a i art. 47b w brzmieniu:

„Art. 47a. 1. Danych przetwarzanych w centralnej ewidencji i ewidencjach paszportowych nie usuwa się, z wyjątkiem danych, o których mowa w art. 46 ust. 3 pkt 5.

2. Dane biometryczne w postaci odcisków palców przechowuje się w centralnej ewidencji i ewidencjach paszportowych do czasu wpisania przez organ paszportowy do ewidencji paszportowej potwierdzenia przyjęcia sporządzonego dokumentu paszportowego.

3. W przypadku wydania przez organ paszportowy decyzji o odmowie wydania dokumentu paszportowego dane biometryczne w postaci odcisków palców przechowuje się w centralnej ewidencji i ewidencjach paszportowych do czasu wpisania przez organ do ewidencji paszportowej informacji o odmowie wydania dokumentu paszportowego z powodów, o których mowa w art. 17 ust. 1, oraz numeru akt sprawy o wydanie dokumentu paszportowego.

Art. 47b. 1. Organ paszportowy przyjmujący wniosek o wydanie dokumentu paszportowego dokonuje z urzędu sprawdzenia danych w ewidencjach paszportowych, w centralnej ewidencji oraz w rejestrze PESEL, o którym mowa w ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r. poz. 1382 i 1544), porównuje dane w nich zamieszczone z danymi zawartymi we wniosku o wydanie dokumentu paszportowego oraz w przedkładanej dokumentacji.

2. W przypadku stwierdzenia niezgodności danych, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1–5 i 9 oraz w art. 46 ust. 3 pkt 2, 3 i 7–14, w ewidencjach i rejestrach, o których mowa w ust. 1, z danymi zawartymi we wniosku o wydanie dokumentu paszportowego oraz przedkładanej dokumentacji organ, który stwierdził niezgodność, podejmuje

działania celem ich usunięcia, zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności.

3. W przypadku braku bezpośredniego dostępu do rejestru PESEL, o którym mowa w ust. 1, o stwierdzonej niezgodności konsulowie niezwłocznie zawiadamiają ministra właściwego do spraw informatyzacji.”;

5) uchyla się art. 48;

6) w art. 49:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Centralna ewidencja i ewidencje paszportowe są prowadzone w systemie teleinformatycznym, w którym jest prowadzony zbiór danych o osobie i wszystkich sporządzonych dla tej osoby dokumentach paszportowych.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organy paszportowe przekazują, w formie elektronicznej, za pośrednictwem ewidencji paszportowych do centralnej ewidencji, dane z ewidencji paszportowych niezwłocznie po rozpatrzeniu wniosku o wydanie dokumentu paszportowego lub wydaniu decyzji o odmowie wydania lub unieważnieniu dokumentu paszportowego.”;

7) po art. 49 dodaje się art. 49a–49c w brzmieniu:

„Art. 49a. 1. Utrzymanie i rozwój centralnej ewidencji, w celu realizacji zadań określonych w ustawie, zapewnia minister właściwy do spraw informatyzacji, w tym:

- 1) zapewnia ochronę przed nieuprawnionym dostępem do centralnej ewidencji;
- 2) zapewnia integralność danych w centralnej ewidencji;
- 3) zapewnia dostępność systemu teleinformatycznego, w którym prowadzona jest centralna ewidencja, dla podmiotów przetwarzających dane w tej ewidencji;
- 4) przeciwdziała uszkodzeniom systemu teleinformatycznego, w którym prowadzona jest centralna ewidencja;
- 5) określa zasady bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określa zasady zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewnia rozliczalność działań dokonywanych na danych centralnej ewidencji;
- 8) zapewnia poprawność danych przetwarzanych w centralnej ewidencji.

2. Minister właściwy do spraw informatyzacji wykonuje obowiązki, o których mowa w art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem

danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

Art. 49b. 1. Utrzymanie i rozwój systemu teleinformatycznego, za pomocą którego organy paszportowe prowadzą ewidencje paszportowe, w celu realizacji zadań określonych w ustawie, zapewnia minister właściwy do spraw wewnętrznych, w tym:

- 1) zapewnia ochronę przed nieuprawnionym dostępem do ewidencji;
- 2) zapewnia integralność danych w ewidencjach;
- 3) zapewnia dostępność systemu teleinformatycznego, w którym prowadzone są ewidencje, dla podmiotów przetwarzających dane w tych ewidencjach;
- 4) przeciwdziała uszkodzeniom systemu teleinformatycznego, w którym prowadzone są ewidencje;
- 5) określa zasady bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określa zasady zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewnia rozliczalność działań dokonywanych na danych ewidencji.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych zapewnia funkcjonowanie wydzielonej sieci umożliwiającej łączność elektroniczną między centralną ewidencją a ewidencjami paszportowymi.

3. Minister właściwy do spraw zagranicznych zapewnia funkcjonowanie wydzielonej sieci zapewniającej łączność elektroniczną między centralną ewidencją a ewidencjami paszportowymi prowadzonymi przez konsulów.

4. Organy paszportowe wykonują obowiązki, o których mowa w art. 15 rozporządzenia 2016/679.

Art. 49c. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw informatyzacji, minister właściwy do spraw zagranicznych, konsul oraz wojewoda posiadają dostęp do centralnej ewidencji.”;

- 8) uchyla się art. 50–52;
- 9) w art. 53 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Dokumentację, o której mowa w ust. 1, przechowuje się na zasadach i w trybie określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 6 ust. 2b ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650).”;

10) po rozdziale 6 dodaje się rozdział 6a w brzmieniu:

„Rozdział 6a

Udostępnianie danych

Art. 54a. Minister właściwy do spraw informatyzacji, dane zgromadzone w centralnej ewidencji, z wyłączeniem danych biometrycznych w postaci odcisków palców, udostępnia:

- 1) Policji,
- 2) Straży Granicznej,
- 3) Biuru Nadzoru Wewnętrznego,
- 4) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 5) Agencji Wywiadu,
- 6) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,
- 7) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych,
- 8) prokuratorowi,
- 9) sądom,
- 10) Służbie Więziennej,
- 11) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,
- 12) Służbie Wywiadu Wojskowego,
- 13) Żandarmerii Wojskowej,
- 14) Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych,
- 15) Służbie Ochrony Państwa

– w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

Art. 54b. Dane z centralnej ewidencji udostępnia się:

- 1) w trybie pełnej teletransmisji danych;
- 2) w trybie jednostkowym.

Art. 54c. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji może wyrazić zgodę, w drodze decyzji administracyjnej, na udostępnienie danych zgromadzonych w centralnej ewidencji, podmiotom, o których mowa w art. 54a, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, po złożeniu jednorazowego, uproszczonego wniosku, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;

- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem ustawowo określonych zadań.

2. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia udostępnienia danych w trybie pełnej teletransmisji danych, jeżeli podmioty uprawnione nie spełniają wymogów określonych w ust. 1.

Art. 54d. 1. W trybie jednostkowym z centralnej ewidencji minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia dane dotyczące dokumentu lub jego posiadacza z wyłączeniem danych biometrycznych w postaci odcisków palców, na jednorazowy wniosek podmiotów, o których mowa w art. 54a, złożony w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej.

2. W trybie, o którym mowa w ust. 1, dane udostępnia się nieodpłatnie.

Art. 54e. 1. Organy paszportowe udostępniają dokumentację, o której mowa w art. 53 ust. 1, znajdującą się w ich posiadaniu.

2. Dokumentację paszportową udostępnia się na uzasadniony wniosek złożony przez osobę, której ta dokumentacja dotyczy albo przez podmiot, o którym mowa w art. 54a, jeżeli uzyskanie danych przez ten podmiot jest uzasadnione zakresem wykonywanych zadań określonych w ustawach szczególnych.

3. Dokumentację paszportową udostępnia się nieodpłatnie.

Art. 54f. 1. Organy paszportowe na wniosek osoby, której dane dotyczą, złożony w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, wydają zaświadczenie zawierające pełny odpis danych dotyczących tej osoby przetwarzanych w prowadzonych przez nie ewidencjach paszportowych, z wyłączeniem danych biometrycznych w postaci odcisków palców.

2. Zaświadczenie sporządza się, w zależności od żądania wnioskodawcy, w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego, który podlega przekazaniu przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej. Zaświadczenia wydawane w formie dokumentu elektronicznego opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem zaufanym.

3. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2, może mieć formę wydruku z systemu teleinformatycznego.

Art. 54g. 1. Organ paszportowy udostępnia z ewidencji paszportowej dane dotyczące dokumentu lub jego posiadacza, z wyłączeniem danych biometrycznych w postaci odcisków palców, na jednorazowy wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 54a, złożony w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej.

2. W trybie, o którym mowa w ust. 1, dane udostępnia się nieodpłatnie.

Art. 54h. Minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór wniosku o udostępnienie danych z ewidencji paszportowych i z centralnej ewidencji w trybie jednostkowym,
- 2) wzór wniosku o udostępnianie danych z centralnej ewidencji w trybie pełnej teletransmisji danych,
- 3) wzór wniosku o udostępnienie dokumentacji, o której mowa w art. 53 ust. 1 – uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawności i bezpieczeństwa udostępniania danych oraz dokumentacji, o której mowa w art. 53 ust. 1.”.

Art. 93. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, 650, 685 i 1075) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Dla realizacji celu, o którym mowa w art. 2, Komisja przetwarza dane osobowe, w tym dane, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w zakresie danych dotyczących zdrowia.

2. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, mogą przetwarzać wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie. Osoby posiadające pisemne upoważnienie są zobowiązane do zachowania tych danych w poufności na zasadach, o których mowa w art. 16 ust. 1.

3. Dane, o których mowa w ust. 1, Komisja przetwarza przez okres 25 lat.

4. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań, innych czynności nadzorczych, a także na korzystanie z uprawnień, o których mowa w art. 6, możliwość złożenia

zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 6b.

5. Komisja jest administratorem danych dla danych osobowych przetwarzanych przez sąd polubowny, o którym mowa w art. 18 ust. 1, oraz przez komisje egzaminacyjne, o których mowa w ustawie z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej i ustawie z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami.”.

Art. 94. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344, 1356 i 1629) w art. 15 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rejestr rolników jest jawny, z wyłączeniem, określonych w art. 14 ust. 3 pkt 1, adresu miejsca zamieszkania rolnika oraz adresów członków grupy.”.

Art. 95. W ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2195 oraz z 2018 r. poz. 650, 1115, 1544, 1629 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 24b ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Dysponent lotniczych zespołów ratownictwa medycznego będący jednostką nadzorowaną przez ministra właściwego do spraw zdrowia administruje SWD PRM, który umożliwia bezpieczne przetwarzanie danych, w tym kontrolę dostępu użytkowników do danych, oraz dokumentuje dokonywane przez nich zmiany, umożliwiając w szczególności odtworzenie historii każdego zgłoszenia alarmowego i powiadomienia o zdarzeniu.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, wojewodowie, dysponent lotniczych zespołów ratownictwa medycznego będący jednostką nadzorowaną przez ministra właściwego do spraw zdrowia i dysponenci zespołów ratownictwa medycznego przetwarzają dane zarejestrowane w SWD PRM, w tym nagrania rozmów, dane osobowe osoby zgłaszającej, dane innych osób wskazanych w trakcie przyjmowania zgłoszenia, pozycje geograficzne, dane teled adresowe lub opis zdarzenia, i udostępniają je na wniosek sądu, prokuratury, Policji, Rzecznika Praw Pacjenta lub Narodowego Funduszu Zdrowia.”;

2) art. 24c otrzymuje brzmienie:

„Art. 24c. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia, wojewodowie, dysponent lotniczych zespołów ratownictwa medycznego będący jednostką nadzorowaną przez ministra właściwego do spraw zdrowia i dysponenci zespołów ratownictwa medycznego są współadministratorami danych w SWD PRM oraz innych danych uzyskanych w związku z przyjmowaniem oraz obsługą zgłoszeń alarmowych i powiadomień o zdarzeniach z wykorzystaniem SWD PRM.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia:

- 1) wydaje i cofa upoważnienia do przetwarzania danych osobowych w SWD PRM dla pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zdrowia, krajowych i wojewódzkich konsultantów, o których mowa w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2017 r. poz. 890 oraz z 2018 r. poz. 1669) w zakresie, o którym mowa w pkt 2;
- 2) określa zakres danych, które mogą być udostępniane krajowym i wojewódzkim konsultantom oraz podmiotom, o których mowa w art. 39;
- 3) określa uprawnienia w SWD PRM;
- 4) przetwarza dane w SWD PRM niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 19 ust. 1 oraz art. 24a ust. 1;
- 5) realizuje obowiązki wynikające z art. 19 i art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

3. Wojewodowie:

- 1) wydają i cofają upoważnienia do przetwarzania danych osobowych w SWD PRM dla pracowników urzędu;
- 2) nadają i cofają uprawnienia w SWD PRM;
- 3) przetwarzają dane w SWD PRM niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 19 ust. 2;
- 4) realizują obowiązki wynikające z art. 15 i art. 16 rozporządzenia 2016/679 w zakresie wprowadzonych przez nich danych do SWD PRM;
- 5) realizują obowiązki wynikające z art. 19 i art. 34 rozporządzenia 2016/679.

4. Dysponent lotniczych zespołów ratownictwa medycznego będący jednostką nadzorowaną przez ministra właściwego do spraw zdrowia:

- 1) przetwarza w SWD PRM dane niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 27a ust. 2 i art. 48;
- 2) przetwarza dane w celu zapewnienia utrzymania, rozbudowy, modyfikacji i obsługi technicznej SWD PRM;
- 3) wydaje i cofa upoważnienia do przetwarzania danych osobowych w zakresie obejmującym zadania wynikające z administrowania SWD PRM;
- 4) nadaje i cofa uprawnienia w SWD PRM w ramach realizacji powierzonych zadań;
- 5) może powierzyć przetwarzanie danych przetwarzanych w SWD PRM podmiotom wyspecjalizowanym w zapewnianiu obsługi technicznej systemów teleinformatycznych, w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji zadań związanych z utrzymaniem i funkcjonowaniem, rozbudową i modyfikacjami SWD PRM;
- 6) realizuje obowiązki wynikające z art. 15 i art. 16 rozporządzenia 2016/679 w zakresie wprowadzonych przez niego danych do SWD PRM w zakresie danych wprowadzonych przez dysponenta;
- 7) realizuje obowiązki wynikające z art. 19 i art. 34 rozporządzenia 2016/679.

5. Dysponenci zespołów ratownictwa medycznego:

- 1) wydają i cofają upoważnienia do przetwarzania danych osobowych w SWD PRM dla pracowników;
- 2) nadają i cofają uprawnienia w SWD PRM;
- 3) przetwarzają dane w SWD PRM w celu i zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy;
- 4) realizują obowiązki wynikające z art. 15 i art. 16 rozporządzenia 2016/679 w zakresie wprowadzonych przez nich danych do SWD PRM;
- 5) realizują obowiązki wynikające z art. 19 i art. 34 rozporządzenia 2016/679.

6. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom i niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie;

2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

7. Podmioty, o których mowa w ust. 2–5, podejmują działania mające na celu:

- 1) zapewnienie ochrony przed nieuprawnionym dostępem do SWD PRM;
- 2) zapewnienie integralności danych w SWD PRM;
- 3) zapewnienie dostępności SWD PRM dla podmiotów przetwarzających dane w tym systemie;
- 4) przeciwdziałanie uszkodzeniom SWD PRM;
- 5) określenie zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określenie zasad zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewnienie rozliczalności w SWD PRM;
- 8) zapewnienie poprawności danych przetwarzanych w SWD PRM.

8. Podmioty wyspecjalizowane w zapewnieniu obsługi technicznej systemów teleinformatycznych, którym powierzono przetwarzanie danych osobowych w SWD PRM, nie mogą powierzać przetwarzania danych innym podmiotom ani udostępniać danych innym podmiotom niż upoważnionym na podstawie przepisów prawa.

9. W przypadku zaistnienia konieczności udostępnienia danych osobowych podmiotom upoważnionym na podstawie przepisów prawa, podmiot wyspecjalizowany w zapewnieniu obsługi technicznej systemów teleinformatycznych, który udostępnił dane, informuje o tym fakcie administratora SWD PRM, nie później niż w terminie 3 dni od dnia zaistnienia tego faktu.

10. W przypadku zaistnienia okoliczności skutkujących zaprzestaniem przetwarzania danych przetwarzanych w SWD PRM przez podmioty wyspecjalizowane w zapewnianiu obsługi technicznej systemów teleinformatycznych, podmioty te są obowiązane, w terminie 3 dni od dnia zaistnienia okoliczności skutkujących zaprzestaniem przetwarzania danych, do przekazania przetwarzanych danych administratorowi SWD PRM.

11. Podmioty, o których mowa w ust. 2–5, realizują obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w związku z przetwarzaniem danych osobowych w SWD PRM, przez zamieszczenie informacji na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej.

12. Osoba zwracająca się z żądaniem na podstawie art. 15 rozporządzenia 2016/679 obowiązana jest do podania informacji o okolicznościach zdarzenia, którego to żądanie dotyczy, w tym daty i miejsca zdarzenia oraz numeru telefonu, z którego zostało wykonane połączenie dotyczące powiadomienia o zdarzeniu.

13. Podmioty, o których mowa w ust. 2–5, publikują informację o ograniczeniach, o których mowa w ust. 12, na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej.

14. Podmioty, o których mowa w ust. 2–5, prowadzą ewidencję osób upoważnionych do przetwarzania danych, którym wydały upoważnienia do przetwarzania danych osobowych w SWD PRM.”;

3) w art. 24e:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw zdrowia, wojewodowie, dysponent lotniczych zespołów ratownictwa medycznego będący jednostką nadzorowaną przez ministra właściwego do spraw zdrowia oraz dysponenci zespołów ratownictwa medycznego przy użyciu SWD PRM przetwarzają i udostępniają dane:

- 1) dotyczące usługobiorców w rozumieniu art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia, w zakresie określonym w art. 4 ust. 3 tej ustawy;
- 2) obejmujące dane osobowe osób wykonujących zadania wojewódzkich koordynatorów ratownictwa medycznego;
- 3) obejmujące dane osobowe osób wykonujących zadania dyspozytora medycznego;
- 4) obejmujące dane osobowe osób wykonujących zadania członków zespołów ratownictwa medycznego;
- 5) obejmujące dane osobowe osób wykonujących wyłącznie zadania kierowców, o których mowa w art. 36 ust. 3;
- 6) obejmujące dane osobowe osób wykonujących na podstawie danych z SWD PRM zadania polegające na: zarządzaniu, kontroli, sporządzaniu raportów statystycznych i analiz;
- 7) obejmujące dane osobowe osób dokonujących zgłoszenia na numer alarmowy, numery ich telefonów oraz stopień pokrewieństwa z osobą w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, jeżeli dotyczy;

- 8) umożliwiające wymianę dokumentów elektronicznych między usługodawcami oraz usługodawcami a płatnikami w rozumieniu art. 2 pkt 9 lit. a i pkt 15 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia.

3. Dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1–5, 7 i 8, są udostępniane:

- 1) Narodowemu Funduszowi Zdrowia;
 - 2) jednostce podległej ministrowi właściwemu do spraw zdrowia, właściwej w zakresie systemów informacyjnych ochrony zdrowia;
 - 3) konsultantom krajowym i wojewódzkim, o których mowa w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowia, w zakresie, o którym mowa w art. 24c ust. 2 pkt 2;
 - 4) podmiotom, o których mowa w art. 39, w zakresie określonym w art. 24c ust. 2 pkt 2.”
- b) uchyla się ust. 4.

Art. 96. W ustawie z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2093 oraz z 2018 r. poz. 12 i 1693) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. W przypadku gdy spółka wykonuje obowiązek zarządcy drogi, o którym mowa w art. 20 pkt 12 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, przepis art. 20h tej ustawy stosuje się odpowiednio.”;

- 2) w art. 7a dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Drogowa spółka specjalnego przeznaczenia staje się administratorem danych osobowych, których administratorem był Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, w związku z decyzjami administracyjnymi i postanowieniami, o których mowa w ust. 1, jak również sprawami, o których mowa w ust. 2, oraz umowami i porozumieniami, o których mowa w ust. 3.”.

Art. 97. W ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1401 i 1560) po art. 6c dodaje się art. 6d w brzmieniu:

„Art. 6d. 1. W przypadku pracownika zatrudnionego na stanowisku umożliwiającym dostęp do informacji o bezpieczeństwie obiektu infrastruktury krytycznej i osoby ubiegającej się o zatrudnienie na tym stanowisku, operator

infrastruktury krytycznej żąda od pracownika i tej osoby przedłożenia informacji dotyczących karalności, w tym informacji, czy ich dane osobowe są zgromadzone w Krajowym Rejestrze Karnym.

2. Operator infrastruktury krytycznej żąda od pracownika danych biometrycznych w postaci odcisków palców, głosu, obrazu rogówki lub sieci żył palców, jeżeli podanie takich danych jest konieczne ze względu na kontrolę dostępu do informacji o bezpieczeństwie obiektu infrastruktury krytycznej i pomieszczeń.

3. Operator infrastruktury krytycznej przechowuje informacje i dane, o których mowa w ust. 1 i 2, wyłącznie przez okres zatrudnienia pracownika, którego te dane dotyczą.”.

Art. 98. W ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 883 oraz z 2018 r. poz. 398) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. Okres przechowywania danych osobowych zgromadzonych przez doradcę restrukturyzacyjnego przy wykonywaniu uprawnień i obowiązków wynikających z licencji wynosi 5 lat od zakończenia postępowania, w którym dane zostały zgromadzone. Po upływie tego okresu dane osobowe podlegają usunięciu, chyba że dalsze ich przechowywanie jest niezbędne dla ochrony praw lub dochodzenia roszczeń.”.

Art. 99. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 554, 650, 1000, 1544 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15:
 - a) w ust. 8b w zdaniu pierwszym wyrazy „mogą być przetwarzane” zastępuje się wyrazami „są przetwarzane”,
 - b) w ust. 8cb w zdaniu pierwszym wyrazy „może przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarza”;
- 2) w art. 22 w ust. 1 wyrazy „mogą gromadzić i przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarzają”;
- 3) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. 1. Dane osobowe, o których mowa w art. 22 ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.”.

Art. 100. W ustawie z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 10) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. Postępowanie administracyjne w sprawie zmiany imienia i nazwiska jest prowadzone z wykorzystaniem danych zawartych w rejestrze stanu cywilnego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 2064, z 2017 r. poz. 1524 oraz z 2018 r. poz. 696 i 1669) oraz w rejestrze PESEL, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r. poz. 1382 i 1544), w zakresie niezbędnym dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie.”.

Art. 101. W ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 1318 i 1524 oraz z 2018 r. poz. 1115 i 1515) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 24:
 - a) uchyla się ust. 4,
 - b) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Jeżeli podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych zawarł umowę o powierzeniu przetwarzania danych osobowych, o której mowa w art. 28 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, realizacja tej umowy nie może powodować zakłócenia udzielania świadczeń zdrowotnych, w szczególności w zakresie zapewnienia, bez zbędnej zwłoki, dostępu do danych zawartych w dokumentacji medycznej.

6. Podmiot, któremu powierzono przetwarzanie danych osobowych w związku z realizacją umowy o powierzeniu przetwarzania danych osobowych, o

której mowa w art. 28 ust. 3 rozporządzenia 2016/679, jest obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem uzyskanych w związku z realizacją tej umowy. Podmiot ten jest związany tajemnicą także po śmierci pacjenta.”;

2) w art. 26 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organom władzy publicznej, w tym Rzecznikowi Praw Pacjenta, Narodowemu Funduszowi Zdrowia, organom samorządu zawodów medycznych oraz konsultantom w ochronie zdrowia, a także Rzecznikowi Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego, w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te podmioty ich zadań, w szczególności nadzoru i kontroli;”;

3) w art. 28 ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Opłaty, o której mowa w ust. 1, nie pobiera się w przypadku udostępnienia dokumentacji medycznej:

- 1) pacjentowi albo jego przedstawicielowi ustawowemu po raz pierwszy w żądanym zakresie i w sposób, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2 i 5 oraz w ust. 3;
- 2) w związku z postępowaniem przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, o której mowa w art. 67e ust. 1.”;

4) w art. 30a:

- a) uchyla się ust. 10,
- b) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Osoby, które w związku z realizacją umowy o powierzeniu przetwarzania danych osobowych, o której mowa w art. 28 ust. 3 rozporządzenia 2016/679, uzyskały dostęp do informacji związanych z pacjentem, są obowiązane do zachowania ich w tajemnicy, także po śmierci pacjenta.”;

5) w art. 47:

- a) w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) ochrona praw pacjentów korzystających ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez szpital psychiatryczny, o którym mowa w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878);”;

- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zadanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3a, Rzecznik realizuje w szczególności przy pomocy Rzeczników Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego,

których zadania i zakres działania określa ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego.”;

6) po art. 47 dodaje się art. 47a w brzmieniu:

„Art. 47a. 1. Rzecznik może przetwarzać wszelkie informacje, w tym dane osobowe niezbędne do realizacji swoich ustawowych zadań.

2. Rzecznik przetwarza dane osobowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, wyłącznie w celu ochrony praw pacjentów przy realizacji zadań, o których mowa w art. 47 ust. 1 pkt 1–3a i 7–10.

3. Administratorem danych, o których mowa w ust. 1 i 2, jest Rzecznik.

4. Dane osobowe podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób pisemnie do tego upoważnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu się osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych.”.

Art. 102. W ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1559) w art. 15 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Szef Służby Cywilnej przetwarza dane osobowe członków korpusu służby cywilnej oraz zbiera, wykorzystuje i przetwarza inne informacje w celu realizacji ustawowych zadań.”.

Art. 103. W ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 624, 1045, 1443 i 1669) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„Art. 56. 1. Krajowa Szkoła jest administratorem danych osobowych aplikantów, kandydatów na aplikantów, wykładowców i kandydatów na wykładowców Krajowej Szkoły oraz osób objętych szkoleniem lub doskonaleniem zawodowym prowadzonym przez Krajową Szkołę, osób przystępujących do egzaminów przeprowadzanych na podstawie ustawy oraz członków komisji i zespołów powoływanych na podstawie ustawy, a także danych osobowych zawartych w aktach udostępnianych Krajowej Szkole dla celów dydaktycznych, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań Krajowej Szkoły.

2. Minister Sprawiedliwości jest administratorem danych osobowych przetwarzanych w celu realizacji zadań, obowiązków lub uprawnień wynikających z ustawy.”.

Art. 104. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 1829) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu wniosku, może zwrócić się do właściwych organów, organizacji lub instytucji o udzielenie informacji, które mogą mieć istotne znaczenie w sprawie o nadanie obywatelstwa polskiego.

7. Organy, organizacje lub instytucje, o których mowa w ust. 6, obowiązane są udzielić pisemnej informacji w terminie 30 dni od dnia otrzymania zapytania. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin ten może być przedłużony do 3 miesięcy, o czym organ lub instytucja obowiązana do udzielenia informacji, powiadamia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w art. 49 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu wniosku, może zwrócić się do właściwych organów, organizacji lub instytucji o udzielenie informacji, które mogą mieć istotne znaczenie w sprawie o zrzeczenie się obywatelstwa polskiego.”.

Art. 105. W ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956–1989 (Dz. U. poz. 741, z 2011 r. poz. 622 oraz z 2014 r. poz. 496) w art. 4 w ust. 2:

1) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) imię lub imiona i nazwisko wnioskodawcy, datę i miejsce urodzenia, imiona rodziców, numer PESEL, numer telefonu lub adres poczty elektronicznej oraz adres miejsca zamieszkania lub adres korespondencyjny oraz stopień pokrewieństwa lub powinowactwa łączący go ze zmarłą ofiarą zbiorowego wystąpienia wolnościowego;”;

2) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) imię lub imiona i nazwisko osoby, o której mowa w art. 1 ust. 1, nazwisko rodowe, datę i miejsce urodzenia, imiona rodziców, numer PESEL, jeśli był nadany, oraz datę zgonu;”;

3) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wskazanie formy wypłaty świadczenia pieniężnego wraz z informacją o nazwie banku i numerze rachunku bankowego wnioskodawcy w przypadku wyboru tej formy wypłaty;”.

Art. 106. W ustawie z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1054 oraz z 2018 r. poz. 1616 i 1633) w art. 17:

1) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Głównemu Inspektorowi oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, do dnia 30 listopada każdego roku, wykaz producentów, o których mowa w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności (Dz. U. z 2017 r. poz. 1853), którzy spełnili określone wymagania dotyczące produkcji ekologicznej zgodnie z przepisami dotyczącymi rolnictwa ekologicznego, według stanu na dzień 15 listopada tego roku;”;

2) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Jeżeli w wyniku kontroli przeprowadzonej przez jednostkę certyfikującą zostanie stwierdzona konieczność uzupełnienia lub zmiany danych zawartych w wykazie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jednostka certyfikująca uzupełnia lub zmienia ten wykaz, według stanu na dzień 31 grudnia tego roku, i przekazuje go Głównemu Inspektorowi oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w sposób i w formie określonej w ust. 1 pkt 1, w terminie do dnia 14 stycznia roku następującego po roku przekazania tego wykazu.”.

Art. 107. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1271 i 1669) w art. 6:

1) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) podmiotach korzystających ze środowiska, osobach uprawnionych do reprezentowania tych podmiotów oraz osobach będących użytkownikami Krajowej bazy:

- a) imię i nazwisko,
- b) nazwę podmiotu i jego formę prawną,

- c) adres miejsca zamieszkania,
 - d) adres siedziby,
 - e) adres poczty elektronicznej, adres strony internetowej, numer telefonu komórkowego, numer telefonu stacjonarnego,
 - f) numer PESEL, a w przypadku braku numeru PESEL – serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość,
 - g) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS);”;
- 2) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Dane osobowe przetwarzane w ramach Krajowego systemu podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.”.

Art. 108. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 16a dodaje się art. 16b w brzmieniu:

„Art. 16b. Do działalności kas stosuje się odpowiednio przepisy art. 106d i art. 106e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”;

- 2) w art. 18 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do oceny rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania kasą stosuje się odpowiednio przepisy art. 22aa ust. 1 oraz ust. 10–12 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”;

- 3) w art. 51 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Członkowie zarządu kasy powinni mieć wiedzę, umiejętności i doświadczenie, odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków, oraz dawać rękojmię należytego wykonywania tych obowiązków.

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106, 138, 650, 723, 771, 864, 1000, 1075, 1499, 1544 i 1629.

Rękojmia, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw kasy w sposób ostrożny i stabilny. Do oceny rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania kasą stosuje się odpowiednio przepisy art. 22aa ust. 10–12 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”.

Art. 109. W ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1472) w art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Włączenie do infrastruktury zbiorów i usług danych przestrzennych należących do osób trzecich może nastąpić na ich wniosek, za zgodą właściwego organu wiodącego lub z inicjatywy organu wiodącego za zgodą osób trzecich, jeżeli jest to zgodne z interesem publicznym, a włączane zbiory i usługi danych przestrzennych są zgodne z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa i odpowiadają obowiązującym standardom technicznym.”.

Art. 110. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 470, 650, 723, 730, 771, 1000 i 1104) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 2 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:
„8) rozporządzeniu 2016/679 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾).”;
- 2) art. 3 otrzymuje brzmienie:
„Art. 3. 1. Do przetwarzania danych osobowych o dłużniku przez biuro informacji gospodarczej w związku z udostępnianiem informacji gospodarczych:
 - 1) przepis art. 19 rozporządzenia 2016/679 stosuje się w ten sposób, że biuro informacji gospodarczej informuje o sprostowaniu lub usunięciu lub ograniczeniu przetwarzania danych osobowych w zakresie określonym w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. a i c, pkt 3 lit. a, b i d oraz pkt 4 lit. b–f i h–j odbiorcę, któremu ujawniono dane osobowe, jeżeli nie upłynęło 90 dni od dnia ich otrzymania przez odbiorcę;
 - 2) nie stosuje się przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679.

2. Realizacja uprawnienia dłużnika do żądania ograniczenia przetwarzania danych osobowych w przypadku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. a i b rozporządzenia 2016/679, następuje w trybie określonym w art. 21a ust. 1. Obowiązki biura informacji gospodarczej w zakresie ograniczenia przetwarzania danych osobowych określa art. 21a ust. 3.

3. Do przetwarzania danych osobowych przez wierzycieli w związku z przekazaniem do biura informacji gospodarczej informacji gospodarczych o dłużniku będącym osobą fizyczną nie stosuje się przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679.

4. O ograniczeniach, o których mowa w ust. 1, biuro informacji gospodarczej informuje osobę, której dane dotyczą, najpóźniej przy pierwszej czynności skierowanej do tej osoby.

5. O ograniczeniu, o którym mowa w ust. 3, wierzyciel informuje dłużnika w wezwaniu do zapłaty, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 albo art. 15 ust. 1 pkt 3 albo art. 15 ust. 1a.

6. Administrator danych zapewnia odpowiednie środki służące ochronie interesu lub podstawowych praw i wolności osoby, której dane dotyczą.”;

3) po art. 22a dodaje się art. 22b w brzmieniu:

„Art. 22b. 1. Każdy ma prawo dostępu do dotyczących go informacji gospodarczych przechowywanych przez biuro, przekazanych zgodnie z art. 14–18.

2. Osoby fizyczne mają prawo dostępu do przechowywanych przez biuro danych osobowych ich dotyczących na zasadach określonych w rozporządzeniu 2016/679. Wysokość opłat, które biuro może pobrać zgodnie z rozporządzeniem 2016/679, określa cennik uchwalany przez zarząd biura.

3. Dostęp do danych w zakresie, o którym mowa w ust. 2, dla dłużników będących konsumentami jest bezpłatny, jeżeli następuje nie częściej niż raz na 6 miesięcy.

4. W przypadku podmiotów niebędących osobami fizycznymi, dostęp do danych, o którym mowa w ust. 1, podlega opłacie zgodnie z obowiązującym w biurze cennikiem, która nie może być wyższa niż 0,5% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847 oraz z 2018 r. poz. 650).”;

4) w art. 23:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Organ administracji publicznej nie może żądać okazywania, przekazywania lub załączania do wniosku dokumentu albo wydruku, o którym mowa w ust. 2. Przepis stosuje się odpowiednio do informacji udostępnionych na podstawie art. 22b ust. 1 i 2.”.

Art. 111. W ustawie z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1464 oraz z 2018 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 55 otrzymuje brzmienie:

„Art. 55. 1. Rejestr Dowodów Osobistych jest rejestrem centralnym prowadzonym w systemie teleinformatycznym.

2. Utrzymanie i rozwój Rejestru Dowodów Osobistych, w celu realizacji zadań określonych w ustawie, zapewnia minister właściwy do spraw informatyzacji, w tym:

- 1) zapewnia ochronę przed nieuprawnionym dostępem do Rejestru Dowodów Osobistych;
- 2) zapewnia integralność danych w Rejestrze Dowodów Osobistych;
- 3) zapewnia dostępność systemu teleinformatycznego, w którym Rejestr Dowodów Osobistych jest prowadzony, dla podmiotów przetwarzających dane w tym rejestrze;
- 4) przeciwdziała uszkodzeniom systemu teleinformatycznego, w którym Rejestr Dowodów Osobistych jest prowadzony;
- 5) określa zasady bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określa zasady zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewnia rozliczalność działań dokonywanych na danych Rejestru Dowodów Osobistych;
- 8) zapewnia poprawność danych przetwarzanych w Rejestrze Dowodów Osobistych.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych na wniosek ministra właściwego do spraw informatyzacji może uczestniczyć w realizacji zadań związanych z rozwojem Rejestru Dowodów Osobistych oraz zapewnieniem poprawności danych przetwarzanych w tym rejestrze.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych zapewnia funkcjonowanie wydzielonej sieci umożliwiającej dostęp organom, o których mowa w ust. 7, do Rejestru Dowodów Osobistych.

5. Minister właściwy do spraw zagranicznych zapewnia funkcjonowanie wydzielonej sieci umożliwiającej dostęp konsulom do Rejestru Dowodów Osobistych.

6. Dane do Rejestru Dowodów Osobistych wprowadzają bezpośrednio w czasie rzeczywistym:

- 1) organ gminy właściwy do wydania dowodu osobistego w zakresie:
 - a) danych zawartych we wniosku o wydanie dowodu osobistego określonych w art. 28 pkt 1–7, wraz z zeskanowaną fotografią albo plikiem zawierającym fotografię, oraz danych określonych w art. 56 ust. 1 pkt 3 lit. b, pkt 4 lit. d tiret od trzeciego do szóstego i lit. e,
 - b) daty i przyczyny pozostawienia wniosku o wydanie dowodu osobistego bez rozpoznania,
 - c) numeru i daty wydania decyzji administracyjnej o odmowie wydania dowodu osobistego, o której mowa w art. 32,
 - d) numeru i daty wydania decyzji administracyjnej o stwierdzeniu nieważności dowodu osobistego, o której mowa w art. 52;
- 2) minister właściwy do spraw wewnętrznych – w zakresie danych określonych w art. 56 ust. 1, z wyłączeniem danych wprowadzonych przez organ gminy.

7. W celu realizacji zadań określonych w ustawie dostęp do Rejestru Dowodów Osobistych posiadają: organ gminy, wojewoda, konsul, minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz minister właściwy do spraw informatyzacji.

8. Minister właściwy do spraw informatyzacji wykonuje obowiązki, o których mowa w art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾.”;

- 2) w art. 56 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:
 - „2. Danych zgromadzonych w Rejestrze Dowodów Osobistych nie usuwa się.
 3. W Rejestrze Dowodów Osobistych gromadzi się dane dotyczące wszystkich dowodów osobistych spersonalizowanych dla danej osoby, w tym nieważnych i spersonalizowanych wadliwie.”;

3) po art. 56 dodaje się art. 56a i art. 56b w brzmieniu:

„Art. 56a. 1. Organ gminy, przyjmując wniosek o wydanie nowego dowodu osobistego, z urzędu dokonuje sprawdzenia danych zawartych we wniosku o wydanie dowodu osobistego z danymi zawartymi w Rejestrze Dowodów Osobistych oraz w rejestrze PESEL, o którym mowa w ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 poz. 1382 i 1544).

2. W przypadku stwierdzenia niezgodności danych zawartych we wniosku z danymi zawartymi w rejestrach, o których mowa w ust. 1, organ, który stwierdził niezgodność danych, podejmuje działania w celu ich usunięcia zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności.

Art. 56b. W przypadku stwierdzenia błędu lub braku danych w Rejestrze Dowodów Osobistych w odniesieniu do danych, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 2–4 i 6, organy według swojej właściwości przekazują niezwłocznie informację o potrzebie ich sprostowania lub uzupełnienia do ministra właściwego do spraw informatyzacji, z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego.”;

4) uchyla się art. 57–58;

5) w art. 66 uchyla się ust. 4.

Art. 112. W ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r. poz. 1382 i 1544) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Rejestr PESEL jest centralnym zbiorem danych, o których mowa w art. 8, prowadzonym w systemie teleinformatycznym.

2. Utrzymanie i rozwój rejestru PESEL, w celu realizacji zadań określonych w ustawie, zapewnia minister właściwy do spraw informatyzacji, w tym:

- 1) zapewnia ochronę przed nieuprawnionym dostępem do rejestru PESEL;
- 2) zapewnia integralność danych w rejestrze PESEL;
- 3) zapewnia dostępność systemu teleinformatycznego, w którym rejestr PESEL jest prowadzony, dla podmiotów przetwarzających dane w tym rejestrze;
- 4) przeciwdziała uszkodzeniom systemu teleinformatycznego, w którym rejestr PESEL jest prowadzony;
- 5) określa zasady bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określa zasady zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewnia rozliczalność działań dokonywanych na danych rejestru PESEL;

8) zapewnia poprawność danych przetwarzanych w rejestrze PESEL.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych na wniosek ministra właściwego do spraw informatyzacji może uczestniczyć w realizacji zadań związanych z rozwojem rejestru PESEL oraz zapewnieniem poprawności danych w tym rejestrze.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych zapewnia funkcjonowanie wydzielonej sieci umożliwiającej dostęp do rejestru PESEL organom, o których mowa w ust. 7, z wyłączeniem konsulów.

5. Minister właściwy do spraw zagranicznych zapewnia funkcjonowanie wydzielonej sieci umożliwiającej dostęp konsułom do rejestru PESEL.

6. Minister właściwy do spraw informatyzacji wykonuje obowiązki, o których mowa w art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾).

7. W celu realizacji zadań określonych w ustawie organ gminy, kierownik urzędu stanu cywilnego, organy paszportowe, wojewoda, minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz minister właściwy do spraw informatyzacji posiadają dostęp do rejestru.”;

2) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Rejestr mieszkańców jest prowadzony zgodnie z właściwością miejscową przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zwanego dalej „organem gminy”.

2. Utrzymanie i rozwój rejestru mieszkańców zapewnia organ właściwy do jego prowadzenia, który w zakresie tego rejestru podejmuje działania wskazane w art. 6 ust. 2.”;

3) w art. 10 po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Zapisy w dziennikach systemów (logach) przechowywane są przez 5 lat od dnia ich utworzenia.”;

4) w art. 11 po ust. 2a dodaje się ust. 2b i 2c w brzmieniu:

„2b. Usuwanie niezgodności może polegać w szczególności na sprostowaniu danych nieprawidłowych lub uzupełnianiu danych.

2c. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, adres do korespondencji – jeżeli korespondencja ma być prowadzona drogą pocztową, oraz uzasadnienie.”;

5) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. Danych i zapisów zgromadzonych w rejestrze PESEL i rejestrach mieszkańców nie usuwa się, z zastrzeżeniem art. 10 ust. 6 i 6a.”;

6) uchyla się art. 45a.

Art. 113. W ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2016) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg kontroli oraz na uprawnienie właściwego organu do nałożenia kary.”.

Art. 114. W ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2018 r. poz. 603, 650, 1544 i 1629) użyte w art. 3a w ust. 2 wyrazy „mogą przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarzają”.

Art. 115. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 160, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do praktyk zawodowych, o których mowa w art. 18 ust. 4 i 6 oraz art. 19 ust. 4 i 6, jeżeli w ramach tych praktyk nie prowadzi się obserwacji pomieszczeń, o której mowa w art. 23a ust. 1.”;

2) po art. 23 dodaje się art. 23a w brzmieniu:

„Art. 23a. 1. Kierownik podmiotu wykonującego działalność leczniczą może określić w regulaminie organizacyjnym sposób obserwacji pomieszczeń:

1) ogólnodostępnych, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa pacjentów lub pracowników pomieszczeń,

2) w których są udzielane świadczenia zdrowotne oraz pobytu pacjentów, w szczególności pokoi łóżkowych, pomieszczeń higieniczno-sanitarnych, przebieralni, szatni, jeżeli wynika to z przepisów odrębnych
– za pomocą urządzeń umożliwiających rejestrację obrazu (monitoring).

2. Nagrania obrazu uzyskane w wyniku monitoringu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawierające dane osobowe, podmiot wykonujący działalność leczniczą przetwarza wyłącznie do celów, dla których zostały zebrane i przechowywane przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia nagrania.

3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2, uzyskane w wyniku monitoringu nagrania obrazu zawierające dane osobowe podlegają zniszczeniu, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.”;

3) w art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Aktualne informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 4, 9, 11 i 12 oraz art. 23a ust. 1, podaje się do wiadomości pacjentów przez ich wywieszenie w widoczny sposób w miejscu udzielania świadczeń oraz na stronie internetowej podmiotu wykonującego działalność leczniczą i w Biuletynie Informacji Publicznej, w przypadku podmiotu obowiązującego do jego prowadzenia.”.

Art. 116. W ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2017 r. poz. 1845 oraz z 2018 r. poz. 697, 1515 i 1544) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) administrator danych – administratora, o którym mowa w art. 4 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾);”;

2) w art. 9a w ust. 2 uchyla się zdanie drugie;

3) w art. 19:

a) uchyla się ust. 5,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Dane zawarte w rejestrach medycznych, o których mowa w ust. 1, mogą być udostępniane w celu prowadzenia badań naukowych i do celów statystycznych w formie uniemożliwiającej ich powiązanie z konkretną osobą fizyczną.”,

c) uchyla się ust. 9,

d) w ust. 15 uchyla się zdanie drugie.

Art. 117. W ustawie z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 389, 848, 1045 i 1443) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 2 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) sprawuje nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych przez Trybunał Konstytucyjny, Trybunał Stanu, Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny oraz sądy apelacyjne, w ramach prowadzonych przez nie postępowań.”;

2) w art. 20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada obraduje na posiedzeniach plenarnych. Obrady są transmitowane za pośrednictwem Internetu, chyba że Rada podejmie uchwałę o wyłączeniu jawności posiedzenia. Rada wyłącza jawność posiedzenia w całości lub części, jeżeli jawność mogłaby prowadzić do ujawnienia informacji podlegających ochronie na zasadach określonych w ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412, 650, 1000, 1083 i 1669) lub naruszyć ważny interes prywatny przez ujawnienie danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾).”.

Art. 118. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, 1076 i 1544) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) w ust. 1 wyrazy „mogą przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarzają”,

b) uchyla się ust. 2,

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.”;

2) w art. 161 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.”.

Art. 119. W ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092) w art. 55 w ust. 2 po wyrazach „Kontroler udostępnia akta kontroli po anonimizacji” dodaje się wyrazy „lub pseudonimizacji”.

Art. 120. W ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1482) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wykaz ratowników wodnych wraz z dokumentami potwierdzającymi spełnianie przez nich warunków określonych w art. 2 pkt 5;”;

2) w art. 14 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Dane osobowe, o których mowa w ust. 3, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.”;

3) w art. 25 w ust. 2 w pkt 6 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) przetwarzania danych osobowych, w tym danych dotyczących stanu zdrowia, osób, którym udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych.”.

Art. 121. W ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz. U. poz. 1241, z 2013 r. poz. 7 oraz z 2018 r. poz. 1115) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wykaz ratowników górskich wraz z dokumentami potwierdzającymi spełnianie przez nich warunków określonych w art. 2 pkt 9;”;

2) w art. 7 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Dane osobowe, o których mowa w ust. 3, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;

2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.”;

3) w art. 40 w ust. 2 w pkt 6 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) przetwarzania danych osobowych, w tym danych dotyczących stanu zdrowia, osób, którym udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych.”.

Art. 122. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. 1. Dostawcy, organizacje płatnicze i podmioty prowadzące systemy płatności przetwarzają dane osobowe w zakresie niezbędnym do zapobiegania oszustwom związanym z wykonywanymi usługami płatniczymi, prowadzeniem schematu płatniczego lub prowadzeniem systemu płatności oraz dochodzenia i wykrywania tego rodzaju oszustw przez właściwe organy.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 62, 650, 723, 864, 1000, 1075 i 1629.

2. Dostawcy przetwarzają dane osobowe użytkowników niezbędne do świadczenia usług płatniczych wyłącznie za zgodą użytkownika.”;

2) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. Dostawcy, organizacje płatnicze i podmioty prowadzące systemy płatności będący administratorami danych nie są obowiązani do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), w zakresie w jakim jest to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom.”.

Art. 123. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 937 i 2018) po art. 38 dodaje się art. 38a w brzmieniu:

„Art. 38a. 1. Minister Obrony Narodowej prowadzi bazę weteranów i weteranów poszkodowanych oraz przetwarza dane, o których mowa w ust. 2, w celu realizacji uprawnień tych osób, wynikających z ustawy.

2. W bazie, o której mowa w ust. 1, gromadzone są dane weteranów i weteranów poszkodowanych:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) numer PESEL;
- 3) data i miejsce urodzenia;
- 4) adres zamieszkania lub adres do korespondencji;
- 5) numer telefonu kontaktowego;
- 6) informacje o udziale w działaniach poza granicami państwa, w tym: nazwa i rodzaj misji, miejsce, okres przebywania i nazwa zajmowanego stanowiska służbowego lub pełnionej funkcji;
- 7) wysokość uszczerbku na zdrowiu, organ wydający orzeczenie oraz numer i data wydania orzeczenia;
- 8) numer i data protokołu powypadkowego i organ sporządzający protokół;
- 9) numer i data wydania decyzji o przyznaniu świadczeń odszkodowawczych, oraz organ wydający decyzję;

- 10) numer i data wydania decyzji o przyznaniu statusu weterana lub weterana poszkodowanego;
- 11) data potwierdzenia doręczenia decyzji o przyznaniu statusu weterana lub weterana poszkodowanego;
- 12) numer i data wydania decyzji pozbawiającej statusu weterana lub weterana poszkodowanego;
- 13) wysokość dodatku weterana poszkodowanego, nazwa organu wypłacającego i termin rozpoczęcia wypłaty;
- 14) seria i numer legitymacji weterana lub weterana poszkodowanego oraz data jej wydania;
- 15) data potwierdzenia odbioru legitymacji weterana lub weterana poszkodowanego;
- 16) numer i data wydania decyzji przyznającej weteranowi poszkodowanemu pomoc na naukę, wysokość przyznanej pomocy i data jej wypłaty;
- 17) nazwa organu wypłacającego pomoc finansową na naukę;
- 18) numer i data wydania decyzji wstrzymującej wypłatę pomocy finansowej na naukę;
- 19) numer i data wydania decyzji o przyznaniu zapomogi weteranowi lub weteranowi poszkodowanemu, data wypłaty zapomogi, jej wysokość i nazwa organu wypłacającego;
- 20) wysokość zwrotu kosztów udziału w uroczystościach oraz nazwa podmiotu zapraszającego do udziału w uroczystości.

3. Dane, o których mowa w ust. 2 pkt 3–5, są gromadzone na podstawie informacji zawartej we wniosku o przyznanie statusu weterana lub weterana poszkodowanego.

4. Dane, o których mowa w ust. 2, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, polegającym co najmniej na dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych.”.

Art. 124. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 169, 650, 1481 i 1629) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne

rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg kontroli, o której mowa w art. 99 ust. 1.”.

Art. 125. W ustawie z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 837 oraz z 2018 r. poz. 650) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Generalny Dyrektor, realizując zadania określone w ustawie, wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przy pierwszej czynności skierowanej do wykonawcy lub przedsiębiorcy, chyba że posiada on te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.

2. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na prawa i obowiązki Generalnego Dyrektora wynikające z ustawy, w tym na dokonywanie weryfikacji, o której mowa w art. 5 ust. 3, wypłatę kwot, o których mowa w art. 7 ust. 1, oraz prawo do roszczeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 i 2.”.

Art. 126. W ustawie z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 925 i 1669) po art. 34 dodaje się art. 34a w brzmieniu:

„Art. 34a. Komisja wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.”.

Art. 127. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, 1000, 1479, 1544, 1564 i 1592) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 80 po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1c w brzmieniu:

„1a. Marszałek województwa w celu realizacji zadań związanych z prowadzeniem BDO przetwarza dane osobowe i jest administratorem tych danych osobowych.

1b. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, przechowuje się:

- 1) w przypadku ewidencji odpadów – przez okres 5 lat od końca roku kalendarzowego, w którym zostały sporządzone dokumenty ewidencji odpadów;
- 2) bezterminowo – w przypadku pozostałych danych.

1c. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1a, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.”;

2) w art. 81 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Administratorem danych osobowych przetwarzanych w systemie BDO jest minister właściwy do spraw środowiska.”.

Art. 128. W ustawie z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 425) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. Dane osobowe przetwarzane w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności;
- 3) testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez pozyskiwanie danych osobowych i przekazywanie ich podmiotom zewnętrznym z wykorzystaniem technik kryptograficznych;

- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych organów;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych organów;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.”.

Art. 129. W ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 867 i 1115) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) wprowadzanie i ewidencjonowanie w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 10, danych dotyczących treści zgłoszeń alarmowych, w tym nagrań rozmów telefonicznych obejmujących całość zgłoszenia alarmowego, danych osób zgłaszających i innych osób wskazanych w trakcie przyjmowania zgłoszenia, pozycji geograficznych, informacji o miejscu zdarzenia i jego rodzaju oraz skróconego opisu zdarzenia;”;
- 2) art. 10 otrzymuje brzmienie:
 - „Art. 10. 1. Wykonywanie zadań centrum jest wspomagane przez system teleinformatyczny.
 2. Dane, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, są przechowywane w systemie teleinformatycznym przez 3 lata.
 3. Utrzymanie i rozwój systemu teleinformatycznego zapewnia minister właściwy do spraw administracji publicznej.
 4. Minister właściwy do spraw administracji publicznej może powierzyć, w drodze porozumienia, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych wykonywanie czynności w zakresie zapewnienia utrzymania powierzchni serwerowej. W takim przypadku realizacja zadania jest finansowana z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.
 5. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, wojewodowie lub podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 2, są współadministratorami danych przetwarzanych w systemie teleinformatycznym uzyskanych w związku z obsługą zgłoszeń alarmowych.

6. Dane osobowe przetwarzane w systemie teleinformatycznym podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom i niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez współadministratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

7. Minister właściwy do spraw administracji publicznej:

- 1) wydaje upoważnienia do przetwarzania danych osobowych w systemie teleinformatycznym dla pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw administracji publicznej, realizujących zadania z zakresu systemu powiadamiania ratunkowego;
- 2) określa zakres przetwarzania danych.

8. Wojewodowie lub podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 2:

- 1) wydają upoważnienia do przetwarzania danych osobowych w systemie teleinformatycznym dla pracowników urzędu, realizujących zadania z zakresu powiadamiania ratunkowego;
- 2) określają zakres przetwarzania danych.

9. Podmioty, o których mowa w ust. 7 i 8:

- 1) zapewniają ochronę przed nieuprawnionym dostępem do systemu teleinformatycznego;
- 2) zapewniają integralność danych w systemie teleinformatycznym;
- 3) zapewniają dostępność systemu teleinformatycznego dla podmiotów przetwarzających dane w tym systemie;
- 4) przeciwdziałają uszkodzeniom systemu teleinformatycznego;
- 5) określają zasady bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określają zasady zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewniają rozliczalność działań dokonywanych na danych w systemie teleinformatycznym;
- 8) zapewniają poprawność danych przetwarzanych w systemie teleinformatycznym.

10. Minister właściwy do spraw administracji publicznej zapewnia:

- 1) zachowanie ciągłości funkcjonowania systemu teleinformatycznego;

2) rozwiązania techniczne przeznaczone do szkolenia operatorów numerów alarmowych.

11. Minister właściwy do spraw administracji publicznej usuwa dane dotyczące treści zgłoszeń alarmowych przetwarzane w systemie teleinformatycznym po upływie terminu, o którym mowa w ust. 2.

12. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, wojewoda lub podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 2, przetwarza dane w systemie teleinformatycznym uzyskane w związku z wykonywaniem zadań centrum, o których mowa w art. 8, w tym dane, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, podane przez zgłaszającego.

13. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w systemie teleinformatycznym wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, następuje przez zamieszczenie informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej ministra właściwego do spraw administracji publicznej, wojewody lub podmiotu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, na ich stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w ich siedzibie.

14. Wojewoda lub podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 2, udostępnia dane przetwarzane w systemie teleinformatycznym, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, na wniosek sądu, prokuratury lub Policji.

15. Osoba występująca z żądaniem na podstawie art. 15 rozporządzenia 2016/679 jest obowiązana do podania informacji o okolicznościach zdarzenia, którego to żądanie dotyczy, w tym daty i miejsca zdarzenia oraz numeru telefonu, z którego zostało wykonane połączenie dotyczące powiadomienia o zdarzeniu.”;

3) uchyla się art. 10a i art. 11.

Art. 130. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 683 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Administrator będący przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646, 1479, 1629 i 1633), wykonuje obowiązki informacyjne określone w art. 13

rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanym dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w zakresie umów, o których mowa w rozdziale 2 i 3, przez wywieszenie w widocznym miejscu w lokalu przedsiębiorstwa lub udostępnienie na swojej stronie internetowej stosownych informacji.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli osoba, której dane dotyczą, nie ma możliwości zapoznania się z informacjami, o których mowa w art. 13 rozporządzenia 2016/679.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do administratora danych, który:

- 1) przetwarza dane, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, lub
- 2) udostępnia je innym administratorom, z wyjątkiem przypadku gdy:
 - a) osoba, której dane dotyczą, wyraziła zgodę na udostępnienie swoich danych, albo
 - b) udostępnienie danych jest niezbędne do wypełnienia obowiązku ciążącego na administratorze.”.

Art. 131. W ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431 i 1544) w art. 71 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego jest administratorem danych osobowych gromadzonych w centralnym systemie teleinformatycznym.”.

Art. 132. W ustawie z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2018 r. poz. 1984) po art. 38 dodaje się art. 38a i art. 38b w brzmieniu:

„Art. 38a. 1. W przypadku przetwarzania danych osobowych przez ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w celu realizacji zadań określonych w ustawie prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.

Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przysługuje w zakresie, w jakim nie wpływa na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

2. Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa informuje o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą.

3. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) albo z przepisów odrębnych, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa ustala okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Art. 38b. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane są przetwarzane w związku z realizacją przez ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa zadań w zakresie:

- 1) prowadzenia postępowań kontrolnych,
- 2) prowadzenia centralnego rejestru charakterystyki energetycznej budynków, o którym mowa w art. 31,
- 3) wpisywania i aktualizacji danych osób uprawnionych do sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej oraz osób uprawnionych do kontroli systemu ogrzewania lub systemu klimatyzacji, spełniających wymagania, o których mowa odpowiednio w art. 17, art. 22, art. 24, art. 27 oraz art. 34 do wykazów, o których mowa w art. 31 ust. 1 pkt 1 i 2,

- 4) weryfikacji świadectw charakterystyki energetycznej oraz protokołów z kontroli systemu ogrzewania lub systemu klimatyzacji, o których mowa w art. 36 – nie wpływa na realizację zadań w tym zakresie.”.

Art. 133. W ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 2064, z 2017 r. poz. 1524 oraz z 2018 r. poz. 696 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. 1. Rejestr stanu cywilnego jest prowadzony w systemie teleinformatycznym.

2. Utrzymanie i rozwój rejestru stanu cywilnego, w celu realizacji zadań określonych w ustawie, zapewnia minister właściwy do spraw informatyzacji, w tym:

- 1) zapewnia ochronę przed nieuprawnionym dostępem do rejestru stanu cywilnego;
- 2) zapewnia integralność danych w rejestrze stanu cywilnego;
- 3) zapewnia dostępność systemu teleinformatycznego, w którym rejestr stanu cywilnego jest prowadzony, dla podmiotów przetwarzających dane w tym rejestrze;
- 4) przeciwdziała uszkodzeniom systemu teleinformatycznego, w którym rejestr jest prowadzony;
- 5) określa zasady bezpieczeństwa przetwarzanych danych, w tym danych osobowych;
- 6) określa zasady zgłoszenia naruszenia ochrony danych osobowych;
- 7) zapewnia rozliczalność działań dokonywanych na danych w rejestrze stanu cywilnego;
- 8) zapewnia poprawność danych przetwarzanych w rejestrze stanu cywilnego.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych na wniosek ministra właściwego do spraw informatyzacji może uczestniczyć w realizacji zadań związanych z rozwojem rejestru stanu cywilnego oraz zapewnieniem poprawności danych przetwarzanych w tym rejestrze.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych zapewnia funkcjonowanie wydzielonej sieci umożliwiającej łączność elektroniczną pozwalającą na dostęp organom, o których mowa w ust. 6, do rejestru stanu cywilnego.

5. Wpisu w rejestrze stanu cywilnego dokonuje kierownik urzędu stanu cywilnego lub zastępca kierownika urzędu stanu cywilnego.

6. W celu realizacji zadań określonych w ustawie kierownik urzędu stanu cywilnego, zastępca kierownika urzędu stanu cywilnego, wojewoda, minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz minister właściwy do spraw informatyzacji posiadają dostęp do rejestru.

7. Minister właściwy do spraw informatyzacji wykonuje obowiązki, o których mowa w art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾.”;

2) w art. 28:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli osoba, której dotyczy akt urodzenia lub akt małżeństwa, żyje dłużej niż okres przechowywania tego aktu przez kierownika urzędu stanu cywilnego, akt jest przechowywany do czasu sporządzenia dla tej osoby aktu zgonu lub zarejestrowania informacji o zgonie tej osoby.

4. Po upływie okresów, o których mowa w ust. 1 i 3, akty stanu cywilnego oraz akta zbiorowe rejestracji stanu cywilnego kierownik urzędu stanu cywilnego przekazuje w ciągu 2 lat do właściwego archiwum państwowego.”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Po upływie okresów, o których mowa w ust. 1 i 3, a przed przekazaniem akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego do właściwego archiwum państwowego, ich udostępnianie następuje zgodnie z art. 26 ust 4.”;

3) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. Dokumenty z rejestru stanu cywilnego wydaje się przez okresy przechowywania aktów, o których mowa w art. 28 ust. 1 i 3, a także po upływie tych okresów, a przed przekazaniem aktów stanu cywilnego do właściwego archiwum państwowego.”;

4) w art. 124 w ust. 8 dodaje się zdanie drugie i trzecie w brzmieniu:

„Po przeniesieniu aktu stanu cywilnego do rejestru stanu cywilnego dane wykorzystane do przeniesienia aktu ulegają trwałemu usunięciu z systemu komputerowego. Do czasu przeniesienia aktu stanu cywilnego do rejestru stanu cywilnego kierownik urzędu stanu cywilnego jest administratorem danych zgromadzonych w systemie komputerowym.”;

5) w art. 128 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Jeżeli dla osoby, dla której sporządzono akt urodzenia lub małżeństwa w księdze stanu cywilnego prowadzonej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nie sporządzono aktu zgonu lub nie zarejestrowano informacji o zgonie, księgę urodzeń i małżeństw, mimo upływu okresów, o których mowa w ust. 1, przechowuje się do czasu sporządzenia dla osoby, której akt dotyczy, aktu zgonu lub zarejestrowania informacji o zgonie tej osoby.

1b. Weryfikacji sporządzenia dla osoby aktu zgonu lub zarejestrowania informacji o zgonie tej osoby dokonuje się w rejestrze stanu cywilnego lub rejestrze PESEL. W przypadku stwierdzenia, że dla osoby nie sporządzono aktu zgonu i nie zarejestrowano informacji o zgonie oraz stwierdzenia, że osoba nie ma nadanego numeru PESEL kierownik urzędu stanu cywilnego jest uprawniony do przekazania ksiąg do właściwego archiwum państwowego, po upływie okresów, o których mowa w ust. 1.”;

6) w art. 129 uchyla się ust. 5;

7) w art. 130 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Z ksiąg stanu cywilnego prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, po upływie okresów, o których mowa w art. 128 ust. 1 i 1a, odpisów nie wydaje się.

4. Akty stanu cywilnego sporządzone w księgach stanu cywilnego prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, po upływie okresów, o których mowa w art. 128 ust. 1 i 1a, nie podlegają przeniesieniu do rejestru stanu cywilnego. Udostępnianie ich oraz akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego lub skorowidzów alfabetycznych przez kierownika urzędu stanu cywilnego przed przekazaniem księgi stanu cywilnego do właściwego archiwum państwowego odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.”;

8) po art. 130 dodaje się art. 130a w brzmieniu:

„Art. 130a. 1. Dokumenty, o których mowa w art. 44 ust. 1, z aktów sporządzonych w księgach stanu cywilnego prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i przekazanych do archiwum państwowego przed upływem okresów, o których mowa w art. 128 ust. 1 i 1a, wydaje się po przeniesieniu aktu do rejestru stanu cywilnego przez kierownika, który akt sporządził lub przechowywał i przekazał do archiwum.

2. Kierownik urzędu stanu cywilnego dokonuje przeniesienia aktu, o którym mowa w ust. 1, na podstawie uwierzytelnionej przez archiwum kopii aktu i wpisuje w akcie stanu cywilnego sporządzonym w księdze przechowywanej w archiwum państwowym wzmiankę dodatkową o jego przeniesieniu do rejestru stanu cywilnego i zakazie udostępniania aktu na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach przez właściwe archiwum państwowe. Wzmianka o zakazie udostępnienia aktu jest unieważniana przez kierownika urzędu stanu cywilnego, który wzmiankę sporządził po przekazaniu przeniesionego aktu do właściwego archiwum państwowego, zgodnie z art. 131.”;

9) art. 131 otrzymuje brzmienie:

„Art. 131. 1. Akty stanu cywilnego przeniesione do rejestru stanu cywilnego z ksiąg aktów stanu cywilnego prowadzonych na podstawie przepisów dotychczasowych, dla których minęły okresy przechowywania określone w art. 128 ust. 1, przekazuje się z rejestru stanu cywilnego do właściwego archiwum państwowego w ciągu 10 lat od dnia przeniesienia, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 5 ust. 2c ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.

2. Jeżeli osoba, której dotyczy akt urodzenia lub akt małżeństwa żyje dłużej niż okres, o którym mowa w ust. 1, akt jest przechowywany w rejestrze stanu cywilnego do czasu sporządzenia dla tej osoby aktu zgonu lub zarejestrowania informacji o zgonie tej osoby.

3. Dla weryfikacji sporządzenia dla osoby aktu zgonu lub zarejestrowania informacji o zgonie tej osoby stosuje się odpowiednio art. 128 ust. 1b.”.

Art. 134. W ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 481, 730 i 912) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Organy administracji publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, pracodawcy oraz organy emerytalne i rentowe są obowiązane udzielać komisjom lekarskim pomocy i informacji, w tym udostępniać dane osobowe, w związku z orzecznictwem lekarskim oraz wydawać bezpłatnie, na ich żądanie, wszelkie dokumenty, w tym zaświadczenia, niezbędne do wydania orzeczenia lekarskiego.

2. Komisje lekarskie są uprawnione do bezpłatnego pozyskiwania drogą elektroniczną informacji niezbędnych do wydania orzeczenia od organów emerytalnych lub rentowych oraz z rejestrów publicznych, w szczególności:

- 1) z rejestru PESEL,
 - 2) z Systemu Informacji Medycznej i innych rejestrów, o których mowa w przepisach o systemie informacji w ochronie zdrowia,
 - 3) z Centralnego Wykazu Ubezpieczonych
- w celu potwierdzenia aktualności posiadanych danych, pozyskania danych kontaktowych lub umożliwienia wydania orzeczenia.

3. W przypadku awarii systemów teleinformatycznych służących do pozyskiwania informacji drogą elektroniczną zgodnie z ust. 2 komisje lekarskie uzyskują te informacje w drodze pisemnej wymiany informacji.”.

Art. 135. W ustawie z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny (Dz. U. z 2017 r. poz. 1832 i 2161 oraz z 2018 r. poz. 1544 i 1669) w art. 21:

- 1) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „mogą przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarzają”;
- 2) w ust. 1a we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „może przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarza”;
- 3) w ust. 4 wyrazy „mogą być przetwarzane” zastępuje się wyrazami „są przetwarzane”;
- 4) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

7. Osoby przetwarzające dane osobowe, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do zachowania ich w poufności.”.

Art. 136. W ustawie z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 514 i 650) po art. 114 dodaje się art. 114a w brzmieniu:

„Art. 114a. 1. W przypadku niecierpiącym zwłoki okręgowy inspektor rybołówstwa morskiego, realizując zadania, o których mowa w art. 107 ust. 1 pkt 1, wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, poprzez podanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, na swojej stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej oraz w siedzibie urzędu w widocznym miejscu.

2. Wystąpienie przez osobę, której dane dotyczą, z żądaniem ograniczenia przetwarzania danych osobowych, określonym w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wstrzymuje ani nie ogranicza wykonywania przez okręgowego inspektora rybołówstwa morskiego zadań, o których mowa w art. 107 ust. 1 pkt 1.”.

Art. 137. W ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1269, 1276, 1544, 1629 i 1669) w art. 159 uchyla się ust. 1.

Art. 138. W ustawie z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 690) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera imię lub imiona oraz nazwisko wnioskodawcy, datę i miejsce urodzenia, imiona rodziców, numer PESEL, adres miejsca zamieszkania lub adres korespondencyjny, numer telefonu lub adres poczty elektronicznej.

2b. W przypadku wniosków składanych przez członka rodziny zmarłego działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych, oprócz danych, o których mowa w ust. 2a, wniosek zawiera datę zgonu działacza lub osoby represjonowanej, jego imię lub imiona, nazwisko rodowe, datę i miejsce jego

urodzenia, imiona rodziców, numer PESEL, o ile był nadany, oraz stopień pokrewieństwa lub powinowactwa łączący go z osobą wnioskującą.”;

- 2) w art. 8 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2–4 w brzmieniu:

„2. Wniosek o świadczenie pieniężne zawiera imię i nazwisko wnioskodawcy, datę urodzenia, numer PESEL, adres miejsca zamieszkania lub adres korespondencyjny, numer telefonu lub adres poczty elektronicznej oraz nazwę banku i numer rachunku bankowego, na który ma być przekazane świadczenie pieniężne, jeżeli wnioskodawca wybiera taką formę wypłaty.

3. Wniosek o przyznanie pomocy pieniężnej zawiera dane, o których mowa w ust. 2, a także imiona, nazwiska, stopień pokrewieństwa oraz dochód netto osób, z którymi wnioskodawca prowadzi wspólne gospodarstwo domowe.

4. Do wniosku o przyznanie pomocy pieniężnej należy dołączyć kopie dokumentów, które będą stanowić podstawę ustalenia stanu zdrowia, sytuacji rodzinnej i materialnej osoby występującej o przyznanie pomocy pieniężnej lub osób prowadzących wspólne gospodarstwo domowe z wnioskodawcą, w szczególności:

- 1) orzeczenie o inwalidztwie, o niezdolności do pracy lub o stopniu niepełnosprawności;
- 2) dokument potwierdzający wysokość dochodu netto, w szczególności aktualną decyzję o waloryzacji renty lub emerytury, zaświadczenie pracodawcy o wysokości wynagrodzenia za pracę;
- 3) nakaz płatniczy podatku rolnego oraz zaświadczenie z urzędu gminy o wielkości gospodarstwa rolnego w hektarach przeliczeniowych;
- 4) zaświadczenie o kontynuowaniu przez dziecko wnioskodawcy nauki w gimnazjum, szkole ponadgimnazjalnej, szkole ponadpodstawowej lub szkole wyższej;
- 5) decyzję o uznaniu lub odmowie uznania danej osoby za bezrobotną oraz utracie statusu bezrobotnego, przyznaniu, odmowie przyznania, wstrzymaniu lub wznowieniu wypłaty oraz utracie lub pozbawieniu prawa do zasiłku, stypendium i innych finansowanych z Funduszu Pracy świadczeń niewynikających z zawartych umów albo oświadczenie o pozostawaniu w ewidencji bezrobotnych lub poszukujących pracy.”;

3) w art. 10:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pomoc pieniężna może być przyznana osobom uprawnionym znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej, zdrowotnej lub w związku z zaistnieniem zdarzeń losowych.”,

b) w ust. 5 w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku trudnej sytuacji materialnej, zdrowotnej lub zaistnienia zdarzeń losowych – do wysokości 150% najniższej emerytury.”.

Art. 139. W ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1201) w art. 7 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Dane osobowe przetwarzane w związku z administrowaniem systemem podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.”.

Art. 140. W ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. o leczeniu niepłodności (Dz. U. z 2017 r. poz. 865) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 37 uchyla się ust. 8;
- 2) w art. 47 uchyla się ust. 3.

Art. 141. W ustawie z dnia 10 lipca 2015 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1267) w art. 25 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Agencja jest administratorem danych zgromadzonych w systemie elektronicznej rejestracji i przechowywania danych, o którym mowa w art. 125 ust. 2 lit. d rozporządzenia nr 1303/2013.”.

Art. 142. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 1:
 - a) po pkt 33 dodaje się pkt 33a w brzmieniu:

„33a) profilowanie – profilowanie osób fizycznych w rozumieniu art. 4 pkt 4 rozporządzenia 2016/679;”;
 - b) po pkt 37 dodaje się pkt 37a w brzmieniu:

„37a) rozporządzenie 2016/679 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾);”;
- 2) w art. 35 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie do Polskiej Izby Ubezpieczeń, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz osób w nich zatrudnionych w zakresie wykonywania ustawowych zadań.”;
- 3) po art. 35 dodaje się art. 35a i art. 35b w brzmieniu:

„Art. 35a. Zakład ubezpieczeń może przetwarzać dane osobowe, w tym dane osobowe objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy, o którym mowa w art. 35 ust. 1, w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa na szkodę zakładu ubezpieczeń w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania temu przestępstwu.

Art. 35b. Do przetwarzania danych osobowych przez zakład ubezpieczeń przepisu art. 15 rozporządzenia 2016/679 w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom, nie stosuje się.”;
- 4) w art. 38 w ust. 6 i w ust. 8 w zdaniu drugim skreśla się wyraz „pisemnej”;
- 5) w art. 39 w ust. 1 skreśla się użyty dwukrotnie w różnym rodzaju i przypadku wyraz „pisemny”;

6) w art. 41:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakład ubezpieczeń może podejmować decyzje w indywidualnych przypadkach, opierając się wyłącznie o zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie, danych osobowych w celu:

- 1) dokonania oceny ryzyka ubezpieczeniowego – w przypadku danych osobowych dotyczących ubezpieczonych,
- 2) wykonania czynności ubezpieczeniowych, o których mowa w art. 4 ust. 9 pkt 1 i 2 – w przypadku danych osobowych dotyczących ubezpieczonych, ubezpieczających i uprawnionych z umowy ubezpieczenia

– pod warunkiem zapewnienia osobie, której dotyczy zautomatyzowana decyzja, prawa do otrzymania stosownych wyjaśnień co do podstaw podjętej decyzji, zakwestionowania tej decyzji, wyrażenia własnego stanowiska oraz do uzyskania interwencji ludzkiej.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Decyzje, o których mowa w ust. 1, mogą być podejmowane wyłącznie w oparciu o następujące kategorie danych dotyczących osoby fizycznej:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) nazwisko rodowe;
- 3) imiona rodziców;
- 4) datę i miejsce urodzenia;
- 5) wiek;
- 6) płeć;
- 7) obywatelstwo;
- 8) numer PESEL, o ile został nadany;
- 9) numer identyfikacji podatkowej, o ile został nadany;
- 10) numer i seria dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 11) charakter wykonywanej pracy (branża);
- 12) miejsce zamieszkania;
- 13) okres ubezpieczenia;
- 14) przebieg ubezpieczenia;
- 15) suma ubezpieczenia;

- 16) stan cywilny;
- 17) stan zdrowia ubezpieczonego;
- 18) sytuacja finansowa;
- 19) data i numer rejestracji szkody, data wystąpienia szkody oraz data zgłoszenia szkody lub roszczenia;
- 20) identyfikujące umowę ubezpieczenia, której szkoda dotyczy;
- 21) identyfikujące przedmiot ubezpieczenia.

1b. Zakład ubezpieczeń może przetwarzać dane osobowe, o których mowa w ust. 1a, dotyczące ubezpieczonych, ubezpieczających lub innych uprawnionych z umowy ubezpieczenia, bez zgody osoby, której te dane dotyczą, w celach, o których mowa w art. 33 ust. 3, nie dłużej niż 12 lat od dnia rozwiązania umowy ubezpieczenia.”,

c) uchyla się ust. 2;

7) w art. 42 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 i 2, zakład ubezpieczeń, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i Rzecznik Finansowy przetwarzają dane osobowe osób odpowiedzialnych za zajście zdarzenia losowego, o których mowa w art. 10 rozporządzenia 2016/679.”.

Art. 143. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2017 r. poz. 1858) w art. 11 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Dane osobowe przetwarzane w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy i Umowy FATCA podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;

- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez zagwarantowanie, by proces pozyskiwania i przekazywania danych osobowych podmiotom zewnętrznym wykorzystywał techniki kryptograficzne;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych organów, o których mowa w ust. 1;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych organów, o których mowa w ust. 1;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.”.

Art. 144. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1398) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wykonuje obowiązek określony w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie, a w przypadku czynności, o których mowa w art. 6 ust. 2, dodatkowo w obwieszczeniu i ogłoszeniu.”;

- 2) po art. 24 dodaje się art. 24a i art. 24b w brzmieniu:

„Art. 24a. 1. W przypadku przetwarzania danych osobowych przez wójta, burmistrza, prezydenta miasta, w celu realizacji zadania polegającego na sporządzeniu gminnego programu rewitalizacji prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g rozporządzenia 2016/679, przysługuje w zakresie, w jakim nie wpływa na ochronę praw i wolności osoby, od której dane pozyskano.

2. W przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) organy, o których mowa w ust. 1, ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy.

3. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

4. Organy, o których mowa w ust. 1, informują o ograniczeniu, o którym mowa w ust. 1, przez zamieszczenie stosownych informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie, a w przypadku czynności, o których mowa w art. 6 ust. 2, dodatkowo w obwieszczeniu i ogłoszeniu.

Art. 24b. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań.”.

Art. 145. W ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2018 r. poz. 2134) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 12 w ust. 3 wyrazy „może przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarza”;
- 2) w art. 14:
 - a) w ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Informacje, o których mowa w ust. 2, są przetwarzane przez ministra właściwego do spraw rodziny i wojewodę w celu monitorowania realizacji świadczeń wychowawczych oraz w celu umożliwienia organom właściwym i wojewodom weryfikacji prawa do świadczeń wychowawczych oraz przez podmioty wymienione w ust. 4 w celu, w jakim informacje te zostały im udostępnione.”,
 - b) w ust. 4a w zdaniu pierwszym wyrazy „może przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarza”;
- 3) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Bank krajowy oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, o których mowa w art. 13 ust. 5 pkt 3, oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na potrzeby złożenia wniosku i załączników do wniosku określonych w art. 13 ust. 4, składanych w postaci elektronicznej za pomocą systemu, o którym mowa odpowiednio w art. 13 ust. 5 pkt 2 lub 3, w imieniu organu właściwego, przetwarzają następujące dane osobowe

dotyczące osób ubiegających się o świadczenie wychowawcze oraz członków ich rodzin:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) data urodzenia;
- 3) adres miejsca zamieszkania;
- 4) stan cywilny;
- 5) obywatelstwo;
- 6) płeć;
- 7) numer PESEL, a w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL – numer i serię dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 8) adres poczty elektronicznej i numer telefonu – w przypadku osoby występującej o przyznanie świadczenia wychowawczego – o ile je posiada;
- 9) dochód;
- 10) informacje wynikające z zaświadczeń i oświadczeń, o których mowa w art. 13 ust. 4 pkt 3.

2. Osoby upoważnione przez bank krajowy, spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową albo Zakład Ubezpieczeń Społecznych do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do zachowania ich w poufności.

3. Bank krajowy, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych zapewniające możliwość złożenia wniosku i załączników do wniosku określonych w art. 13 ust. 4, za pomocą systemu, o którym mowa odpowiednio w art. 13 ust. 5 pkt 2 lub 3, zapewniają niezbędne środki techniczne i organizacyjne służące zapewnieniu bezpieczeństwa przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, oraz środki określone w art. 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

4. Bank krajowy, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych zapewniające możliwość złożenia wniosku i załączników do wniosku określonych w art. 13 ust. 4, za pomocą systemu, o którym mowa odpowiednio w art. 13 ust. 5 pkt 2 lub 3, udostępniają organowi właściwemu informacje służące

potwierdzeniu spełniania obowiązków określonych w art. 28 rozporządzenia 2016/679, a także umożliwiają organowi właściwemu przeprowadzenie audytów i inspekcji.

5. W przypadku gdy bank krajowy, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa lub Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w celu umożliwienia złożenia wniosku i załączników do wniosku określonych w art. 13 ust. 4, za pomocą systemu, o którym mowa w art. 13 ust. 5 pkt 2 lub 3, korzystają z usług innego podmiotu, który będzie przetwarzał dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podmiot ten przetwarza dane osobowe w imieniu organu właściwego. Przepisy ust. 2–4 oraz art. 13 ust. 21 stosuje się odpowiednio.”;

4) w art. 24:

a) w ust. 1 wyrazy „mogą przetwarzać” zastępuje się wyrazem „przetwarzają”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1c w brzmieniu:

„1a. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych lub podmiot przetwarzający;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

1b. Osoby przetwarzające dane osobowe, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do zachowania ich w poufności.

1c. W przypadku określonym w art. 14a pisemne upoważnienie, o którym mowa w ust. 1a pkt 1, wydaje odpowiednio bank krajowy, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa albo Zakład Ubezpieczeń Społecznych.”.

Art. 146. W ustawie z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1243 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy ustawy nie naruszają prawa dostępu do informacji publicznej ani wolności jej rozpowszechniania, ani przepisów innych ustaw określających zasady, warunki i tryb dostępu lub ponownego wykorzystywania informacji będących informacjami sektora publicznego.”,

b) dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:

„3. Do przetwarzania danych osobowych w celu udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania przepisu art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, nie stosuje się.

4. Do przetwarzania przez użytkownika, w celu ponownego wykorzystywania, danych osobowych:

- 1) osób pełniących funkcje publiczne mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji,
- 2) osób fizycznych reprezentujących osoby prawne, w tym ich dane kontaktowe,
- 3) obejmujących nazwę (firmę), NIP albo imię i nazwisko kontrahenta podmiotu zobowiązanego

– przepisów art. 14 ust. 1–4 rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się.

5. Obowiązek, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia 2016/679, podmiot zobowiązany wykonuje przez zaktualizowanie danych odpowiednio na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, w centralnym repozytorium lub w inny sposób.”;

2) w art. 14 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) informacji sektora publicznego zawierającej dane osobowe.”.

Art. 147. W ustawie z dnia 29 kwietnia 2016 r. o szczególnych zasadach wykonywania niektórych zadań z zakresu informatyzacji działalności organów Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2192) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W ramach realizacji projektów informatycznych, o których mowa w art. 1, spółka celowa wykonuje na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych zadania publiczne w zakresie:”;

2) w art. 17 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Dane osobowe przetwarzane w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez zagwarantowanie, by proces pozyskiwania i przekazywania danych osobowych podmiotom zewnętrznym wykorzystywał techniki kryptograficzne;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych spółki celowej;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych spółki celowej;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.”;

3) w art. 18:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Spółka celowa jest obowiązana do wyznaczenia inspektora ochrony danych.”;

b) uchyla się ust. 2;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku stwierdzenia naruszenia ustawy, przepisów o ochronie danych osobowych lub przepisów o ochronie tajemnic prawnie chronionych inspektor ochrony danych podejmuje działania zmierzające do wyjaśniania okoliczności tego naruszenia, zawiadamiając o tym niezwłocznie zarząd spółki celowej i ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”.

Art. 148. W ustawie z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 405) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Sprawiedliwości jest administratorem danych osobowych zgromadzonych w Rejestrze.”.

Art. 149. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1937 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 685, 723 i 1637) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. Fundusz przetwarza dane osobowe w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w art. 5 ust. 1–6.”;

2) w art. 42 uchyla się ust. 4;

3) w art. 45 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, przetwarza dane osobowe w zakresie niezbędnym do realizacji wypłat środków gwarantowanych.”.

Art. 150. W ustawie z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. poz. 1920 oraz z 2018 r. poz. 1669 i 1693) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zamawiający udostępnia dane osobowe, o których mowa w art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w celu umożliwienia korzystania ze środków ochrony prawnej, o których mowa w rozdziale 10, do upływu terminu na ich wniesienie.”;

2) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. Zamawiający przechowuje dokumentację postępowania, w tym umowę koncesji, przez okres 5 lat od dnia zakończenia postępowania o zawarcie umowy koncesji, w sposób gwarantujący jej nienaruszalność. Jeżeli czas trwania umowy

koncesji przekracza 5 lat, zamawiający przechowuje umowę przez cały czas jej trwania.”;

3) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Zamawiający realizuje obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 13 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, przez zamieszczenie wymaganych informacji w ogłoszeniu o koncesji, wstępnym ogłoszeniu informacyjnym, zaproszeniu do ubiegania się o zawarcie umowy koncesji, w dokumentach koncesji lub przy pierwszej czynności skierowanej do wykonawcy.

2. W przypadku gdy w postępowaniu o zawarcie umowy koncesji albo po jego zakończeniu wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, zamawiający może żądać od osoby, której dane dotyczą, wskazania dodatkowych informacji mających na celu sprecyzowanie żądania, w szczególności nazwy lub daty postępowania o zawarcie umowy koncesji.

3. Skorzystanie przez osobę, której dane dotyczą, z uprawnienia do sprostowania lub uzupełnienia, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia 2016/679, nie może skutkować zmianą wyniku postępowania o zawarcie umowy koncesji ani zmianą postanowień umowy koncesji w zakresie niezgodnym z ustawą oraz naruszeniem integralności przechowywanej dokumentacji postępowania.

4. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie ogranicza przetwarzania danych osobowych do czasu zakończenia postępowania o zawarcie umowy koncesji.

5. Zamawiający informuje o ograniczeniach stosowania przepisów rozporządzenia 2016/679, o których mowa w ust. 2 i 4, na stronie internetowej prowadzonego postępowania, w ogłoszeniu o koncesji, wstępnym ogłoszeniu informacyjnym, zaproszeniu do ubiegania się o zawarcie umowy koncesji, w dokumentach koncesji lub w inny sposób dostępny dla osoby, której dane dotyczą.”;

4) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. 1. W przypadku danych osobowych zamieszczonych przez zamawiającego w Biuletynie Zamówień Publicznych, prawa, o których mowa w art. 15 i art. 16 rozporządzenia 2016/679, są wykonywane w drodze żądania skierowanego do zamawiającego.

2. Prezes Urzędu Zamówień Publicznych zapewnia techniczne utrzymanie systemu teleinformatycznego przy użyciu którego udostępniany jest Biuletyn Zamówień Publicznych oraz określa okres przechowywania danych osobowych zamieszczanych w Biuletynie Zamówień Publicznych.”;

5) w art. 26 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Sposób dokumentowania zatrudnienia oraz uprawnienia zamawiającego, o których mowa w ust. 7 pkt 1 i 2, uwzględniają możliwość żądania przez zamawiającego:

- 1) oświadczenia koncesjonariusza lub podwykonawcy o zatrudnieniu pracownika na podstawie umowy o pracę,
- 2) poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii umowy o pracę zatrudnionego pracownika,
- 3) innych dokumentów

– zawierających informacje, w tym dane osobowe, niezbędne do weryfikacji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w szczególności: imię i nazwisko zatrudnionego pracownika, datę zawarcia umowy o pracę, rodzaj umowy o pracę, zakres obowiązków pracownika.”;

6) w art. 29 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Zamawiający przetwarza dane osobowe zebrane w toku oraz po zakończeniu postępowania o zawarcie umowy koncesji w sposób gwarantujący ich zabezpieczenie przed ich bezprawnym rozpowszechnianiem.”;

7) w art. 30 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 rozporządzenia 2016/679, mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie. Osoby dopuszczone do przetwarzania takich danych są obowiązane do zachowania ich w poufności.”.

Art. 151. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 34 dodaje się art. 34a w brzmieniu:

„Art. 34a. 1. Organ KAS może upoważnić do przetwarzania danych osobowych osoby zatrudnione lub funkcjonariuszy pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych KAS w zakresie niezbędnym do realizacji zadań powierzonych tym

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 1000, 1039, 1499, 1544, 1577 i 1654.

osobom. Upoważnienie jest wydawane w formie pisemnej w drodze imiennego upoważnienia, upoważnienia stanowiskowego lub aktu wewnętrznego, w tym statutu, regulaminu lub zarządzenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Organ KAS prowadzi rejestr osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do Krajowej Szkoły Skarbowości.”;

2) w art. 35:

a) w ust. 3 w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) innych dokumentów i informacji przekazanych organom KAS w celu realizacji zadań ustawowych;”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej, naczelnik urzędu skarbowego oraz naczelnik urzędu celno-skarbowego wprowadzają do CRDP dane zawarte w dokumentach i informacjach, o których mowa w ust. 3 pkt 1.”;

3) w art. 45 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy KAS, w celu realizacji ustawowych zadań w zakresie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 6 i 8, mogą przetwarzać informacje, w tym dane osobowe, od osób prawnych, jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej oraz osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, o zdarzeniach mających bezpośredni wpływ na powstanie lub wysokość zobowiązania podatkowego lub należności celnych, a także występować do tych podmiotów o udostępnienie dokumentów zawierających informacje, w tym dane osobowe.”;

4) w art. 47:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– mogą przetwarzać niezbędne informacje zawierające dane osobowe.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dane, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, mogą być przetwarzane przez organy KAS wyłącznie, gdy jest to niezbędne ze względu na

zakres lub charakter prowadzonego postępowania lub przeprowadzanych czynności.”;

5) po art. 47 dodaje się art. 47a–47d w brzmieniu:

„Art. 47a. Organy KAS przetwarzają dane osobowe, w tym w CRDP, w celach realizacji zadań lub obowiązków określonych w ustawie, przez okres niezbędny do osiągnięcia tych celów.

Art. 47b. Prowadzenie działalności analitycznej, prognostycznej i badawczej dotyczącej zjawisk pozostających we właściwości KAS oraz dokonywanie analizy ryzyka, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 10 i 12a, może polegać na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, w tym profilowaniu, lub na zautomatyzowanym podejmowaniu decyzji, wywołującym skutki prawne wobec osoby profilowanej lub której dane podlegają zautomatyzowanemu przetwarzaniu danych.

Art. 47c. 1. W celu wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, organy KAS mogą zamieszczać informacje o przetwarzaniu danych osobowych w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie organu oraz na stronie internetowej lub w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu lub urzędu obsługującego ten organ. W takim przypadku organ KAS podczas pozyskiwania danych osobowych przekazuje osobie, której dane dotyczą, informacje o miejscu udostępnienia tych informacji.

2. Wykonywanie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, odbywa się niezależnie od obowiązków organów KAS i nie wpływa na przebieg i wynik procedur, o których mowa w dziale IV i V.

Art. 47d. Dane osobowe przetwarzane w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez zagwarantowanie, by proces pozyskiwania i przekazywania

- danych osobowych podmiotom zewnętrznym wykorzystywał techniki kryptograficzne;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych KAS;
 - 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych KAS;
 - 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.”;
- 6) po art. 145 dodaje się art. 145a w brzmieniu:
- „Art. 145a. 1. Przetwarzanie danych osobowych, o których mowa w:
- 1) art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, z wyłączeniem danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe oraz danych genetycznych,
 - 2) art. 10 rozporządzenia 2016/679
- dotyczących funkcjonariuszy, jest dopuszczalne wyłącznie w zakresie, w jakim jest to niezbędne do realizacji zadania ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub dyrektora izby administracji skarbowej nałożonego przepisem prawa.
2. Przetwarzanie danych biometrycznych funkcjonariusza jest dopuszczalne także wtedy, gdy podanie takich danych jest niezbędne ze względu na kontrolę dostępu do pomieszczeń wymagających szczególnej ochrony lub szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie może narazić na szkodę organy, o których mowa w ust. 1.
3. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, mogą być dopuszczeni wyłącznie funkcjonariusze posiadający pisemne upoważnienie do przetwarzania takich danych wydane przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub dyrektora izby administracji skarbowej. Funkcjonariusze dopuszczeni do przetwarzania takich danych są obowiązani do zachowania ich w tajemnicy.
4. W zakresie nieuregulowanym ustawą do spraw związanych z przetwarzaniem danych osobowych przepisy art. 22² i art. 22³ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000, 1076, 1608 i 1629), zwanej dalej „Kodeksem pracy”, stosuje się odpowiednio.”;
- 7) art. 214 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 214. Do funkcjonariusza stosuje się przepisy Kodeksu pracy dotyczące uprawnień pracowników związanych z rodzicielstwem, chyba że przepisy ustawy są korzystniejsze.”.

Art. 152. W ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) po art. 35 dodaje się art. 35a i art. 35b w brzmieniu:

„Art. 35a. 1. Trybunał jest administratorem danych przetwarzanych w ramach prowadzonych przez niego postępowań.

2. Do przetwarzania danych osobowych w postępowaniach prowadzonych przez Trybunał przepisów art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególnie przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, nie stosuje się.

3. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach prowadzonych przez Trybunał wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 13 rozporządzenia 2016/679, następuje przez umieszczenie informacji określonych w art. 13 rozporządzenia 2016/679 na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w widocznym miejscu w budynku Trybunału.

Art. 35b. 1. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych przez Trybunał w ramach prowadzonych przez niego postępowań wykonuje Krajowa Rada Sądownictwa.

2. Do nadzoru, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 175dd § 2 i 3 oraz działu I rozdziału 5a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio.”.

Art. 153. W ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, 1000, 1290 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 30 dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a. 1. Inne formy wychowania przedszkolnego, szkoły, placówki, organy prowadzące, organy sprawujące nadzór pedagogiczny oraz inne podmioty realizujące zadania i obowiązki określone w ustawie przetwarzają dane osobowe w zakresie niezbędnym dla realizacji zadań i obowiązków wynikających z tych przepisów.

2. Nauczyciele oraz inne osoby pełniące funkcje lub wykonujące pracę w podmiotach, o których mowa w ust. 1, są obowiązani do zachowania w poufności informacji uzyskanych w związku z pełnioną funkcją lub wykonywaną pracą,

dotyczących zdrowia, potrzeb rozwojowych i edukacyjnych, możliwości psychofizycznych, seksualności, orientacji seksualnej, pochodzenia rasowego lub etnicznego, poglądów politycznych, przekonań religijnych lub światopoglądowych uczniów.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się:

- 1) w przypadku zagrożenia zdrowia ucznia;
 - 2) jeżeli uczeń, a w przypadku ucznia niepełnoletniego jego rodzic, wyrazi zgodę na ujawnienie określonych informacji;
 - 3) w przypadku gdy przewidują to przepisy szczególne.”;
- 2) w art. 68 w ust. 1 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne zapewniające zgodność przetwarzania danych osobowych przez szkołę lub placówkę z przepisami o ochronie danych osobowych.”.

Art. 154. W ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 oraz z 2018 r. poz. 723, 1544 i 1669) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Do przetwarzania danych osobowych, w tym danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w celu realizacji ustawowych zadań Prokuraturii Generalnej oraz Prezesa Prokuraturii Generalnej określonych w ustawie oraz w ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1182, 1669, 1735 i 2024), przepisy art. 15 ust. 1 i 3 i art. 19 rozporządzenia 2016/679 stosuje się w zakresie, w jakim nie narusza to tajemnicy Prokuraturii Generalnej, o której mowa w rozdziale 4.

2. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na wykonywanie zadań Prokuraturii Generalnej lub Prezesa Prokuraturii Generalnej.

3. Przepisu art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się w przypadku danych osobowych pozyskanych przez Prokuratorię Generalną w związku z udzielaniem pomocy prawnej podmiotom, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 i 3.

4. Prezes Prokuratorii Generalnej dokonuje przeglądu danych osobowych pod względem niezbędności ich przechowywania:

- 1) co 2 lata – w odniesieniu do danych przetwarzanych w związku z realizacją przez Prezesa Prokuratorii Generalnej zadań, o których mowa w ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym;
- 2) co 10 lat – w odniesieniu do danych przetwarzanych w związku z realizacją przez Prokuratorię Generalną lub Prezesa Prokuratorii Generalnej pozostałych zadań ustawowych.

5. Prezes Prokuratorii Generalnej na wniosek osoby, której dane dotyczą, informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 1–3.

6. Obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w rozdziale 4, nie ustaje w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez Prokuratorię Generalną w związku z dokonaniem czynności, o których mowa w art. 38 ust. 1, występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.”.

Art. 155. W ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1182, 1669, 1735 i 2024) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów prowadzi listę:

- 1) członków organów zarządzających i nadzorczych spółek oraz pełnomocników wspólnika, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników;
- 2) osób będących akcjonariuszami spółek z udziałem Skarbu Państwa reprezentującymi co najmniej jedną dwudziestą kapitału zakładowego;
- 3) osób, które złożyły egzamin, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. h–j, oraz osób, które uzyskały uprawnienia do zasiadania w organach nadzorczych na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów.

2. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów oraz podmioty, o których mowa w art. 8 ust. 1, są współadministratorami danych osobowych osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w zakresie wykonywania uprawnień przekazanych przez Prezesa Rady Ministrów. Wzajemne prawa i obowiązki współadministratorów określa porozumienie.

3. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów może udostępnić podmiotom, o których mowa w art. 8 ust. 1, dane osobowe osób, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te podmioty uprawnień przekazanych przez Prezesa Rady Ministrów.”.

Art. 156. W ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260 oraz z 2018 r. poz. 1669 i 2159) po art. 109 dodaje się art. 109a w brzmieniu:

„Art. 109a. Minister właściwy do spraw gospodarki może powierzyć, w drodze porozumienia, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wykonywanie zadań związanych z wdrożeniem, utrzymaniem i rozwojem systemu teleinformatycznego wspierającego wykonywanie umów, o których mowa w art. 109.”.

Art. 157. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. 648 oraz z 2018 r. poz. 723 i 1499) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Dane osobowe przetwarzane w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez zagwarantowanie, by proces pozyskiwania i przekazywania danych osobowych podmiotom zewnętrznym wykorzystywał techniki kryptograficzne;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.”;

2) w art. 30 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Raportująca instytucja finansowa wykonuje obowiązki określone w art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾) w terminie pozwalającym na zrealizowanie przez osobę raportowaną jej uprawnień, określonych w art. 15–20 tego rozporządzenia, przed przekazaniem informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 oraz art. 36 ust. 1.”.

Art. 158. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów (Dz. U. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 138, 1000, 1039 i 1539) w art. 4 uchyla się ust. 6.

Art. 159. W ustawie z dnia 21 kwietnia 2017 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. 1051) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) prowadzenie czynności wyjaśniających zmierzających do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie zawodnika lub, w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5–9, osoby pomagającej w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego;”;

2) po art. 27 dodaje się art. 27a w brzmieniu:

„Art. 27a. W związku z planowaniem i przeprowadzaniem kontroli antydopingowej w okresie podczas zawodów oraz w okresie poza nimi, Agencja przetwarza następujące dane osobowe kontrolerów:

- 1) wizerunek twarzy;
- 2) płeć;
- 3) podpis;
- 4) adres poczty elektronicznej;
- 5) numer telefonu;
- 6) informacje o realizowanej dotychczas kontroli antydopingowej.”;

3) w art. 29:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Agencja, przeprowadzając kontrolę antydopingową w okresie podczas zawodów lub w okresie poza nimi, wykonuje zadanie realizowane w interesie publicznym, którego celem jest zapewnienie uczciwości współzawodnictwa sportowego, ujawnienie przestępstw, o których mowa w art. 48 ust. 1 i art. 49, oraz ochrona zdrowia zawodników.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Dane osobowe zawodników podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazaniu, polegającym co najmniej na dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych oraz pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.”,

c) ust. 4–8 otrzymują brzmienie:

„4. Dane osobowe zawodników mogą być przetwarzane w systemie teleinformatycznym.

5. Agencja przechowuje dane osobowe zawodników przez okres niezbędny do zakończenia czynności związanych z kontrolą antydopingową oraz ustaleniem odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, nie dłużej jednak niż przez okres 10 lat od dnia ich uzyskania.

6. Dane osobowe zawodników, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2, 8, 13 i 18, Agencja może przechowywać przez okres dłuższy niż określony w ust. 5, jeżeli są one niezbędne dla ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie.

7. Nie rzadziej niż co 18 miesięcy Agencja dokonuje weryfikacji zgromadzonych danych osobowych zawodników, z wyjątkiem danych, o których mowa w ust. 6, które Agencja weryfikuje nie rzadziej niż co 10 lat.

8. Z zastrzeżeniem ust. 6, po upływie terminu, o którym mowa w ust. 5, lub po przeprowadzeniu weryfikacji, o której mowa w ust. 7, zgromadzone dane osobowe zawodników lub dane takie uznane za zbędne podlegają protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu, które zarządza Dyrektor Agencji.”,

d) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację zadania, o którym mowa w ust. 1.”.

Art. 160. W ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2018 r. poz. 398 i 1669) po art. 2 dodaje się art. 2a i art. 2b w brzmieniu:

„Art. 2a. Polska Izba Biegłych Rewidentów jest administratorem danych przetwarzanych w celach realizacji zadań lub obowiązków przez organy samorządu biegłych rewidentów, związanych z działalnością Komisji Egzaminacyjnej oraz organizacją egzaminów dla kandydatów na biegłych rewidentów.

Art. 2b. 1. Dane osobowe przetwarzane w celu realizacji zadań lub obowiązków określonych w ustawie i rozporządzeniu nr 537/2014 podlegają przeglądowi nie rzadziej niż co 5 lat od dnia ich uzyskania.

2. Dane osobowe podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.

3. Obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 78 i art. 95, nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych w związku z

wykonywaniem zawodu biegłego rewidenta albo wykonywaniem zadań przez podmioty, o których mowa w tych przepisach, występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.”.

Art. 161. W ustawie z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej (Dz. U. poz. 2217 oraz z 2018 r. poz. 1000 i 1544) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. Świadczeniodawca udzielający świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej jest obowiązany do przetwarzania, przechowywania i udostępniania danych osobowych zawartych w deklaracji wyboru oraz w informacjach, o których mowa w art. 16–18, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 1318 i 1524 oraz z 2018 r. poz. 1115 i 1515) oraz zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.”.

Art. 162. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r. poz. 5, 650, 771, 847, 848, 1045 i 1443) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412, 650, 1000, 1083 i 1669) oraz przepisów o ochronie danych osobowych Sąd Najwyższy niezwłocznie publikuje wydane przez siebie orzeczenie, a po sporządzeniu jego uzasadnienia – również uzasadnienie orzeczenia, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Sądu Najwyższego.”;

2) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. § 1. Sąd Najwyższy jest administratorem danych przetwarzanych w postępowaniach sądowych.

§ 2. Do przetwarzania danych osobowych w postępowaniach sądowych przepisów art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, nie stosuje się.

§ 3. W związku z przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach sądowych wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 13 rozporządzenia 2016/679, następuje przez umieszczenie informacji określonych w art. 13 rozporządzenia 2016/679 na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w widocznym miejscu w budynku Sądu Najwyższego.”;

3) po art. 97 dodaje się art. 97a w brzmieniu:

„Art. 97a. § 1. Nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach sądowych wykonuje Krajowa Rada Sądownictwa.

§ 2. Do nadzoru, o którym mowa w § 1, przepisy art. 175dd § 2 i 3 oraz działu I rozdziału 5a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio.”.

Art. 163. W ustawie z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze skróceniem okresu przechowywania akt pracowniczych oraz ich elektroniczną (Dz. U. poz. 357) w art. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w art. 22¹ w § 3 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) numer rachunku płatniczego, jeżeli pracownik nie złożył wniosku o wypłatę wynagrodzenia do rąk własnych.”;

Art. 164. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. 723, 1075 i 1499) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Art. 66. Do przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w Rejestrze nie stosuje się przepisów art. 15 ust. 1 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾).”.

Art. 165. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647, 1544 i 1629) uchyla się art. 50.

Art. 166. W ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771, 1443 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 159 dodaje się art. 159a w brzmieniu:

„Art. 159a. 1. Dane osobowe zawarte w systemie teleinformatycznym, utworzonym do dnia 1 stycznia 2021 r., o którym mowa w art. 158 ust. 1, podlegają z dniem uruchomienia systemu zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, w szczególności poprzez stosowanie proporcjonalnych środków technicznych i organizacyjnych gwarantujących zapewnienie ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemu teleinformatycznego.

2. Administratorami danych znajdujących się w systemie są komornicy w zakresie, w jakim dane te dotyczą prowadzonych przez nich spraw.”;

2) po art. 164 dodaje się art. 164a w brzmieniu:

„Art. 164a. 1. Wykonując obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, komornik:

- 1) przekazuje osobie, której dane dotyczą, informacje określone w art. 13 ust. 1 lit. a i c rozporządzenia 2016/679, podczas pozyskiwania od niej tych danych;
- 2) zamieszcza w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie kancelarii lub na stronie internetowej kancelarii pozostałe podlegające udostępnieniu informacje, o czym informuje osobę, której dane dotyczą, podczas pozyskiwania od niej danych osobowych.

2. Obowiązki wynikające z art. 15 rozporządzenia 2016/679 realizowane są na zasadach określonych w art. 9 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego i wyłącznie w zakresie, w jakim nie narusza to obowiązku zachowania przez komornika tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 27.

3. W zakresie prowadzonych postępowań lub czynności podejmowanych przez komornika na podstawie art. 3 ust. 3 i ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy, art. 16 rozporządzenia 2016/679 stosuje się wyłącznie w zakresie i na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

4. W ramach wykonywania przez komornika zadań, o których mowa w art. 3 ust. 3 i ust. 4 pkt 1 i 2, skorzystanie przez daną osobę z prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, odbywa się wyłącznie w sposób przewidziany w art. 767 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.”;

3) w art. 276:

a) w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Organ, który otrzymał wniosek w formie, o której mowa w ust. 1, skierowany przez podmiot zobowiązany na podstawie art. 48 do korzystania z urządzeń teletransmisji danych, odmawia, w drodze postanowienia, wszczęcia postępowania.”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w art. 48 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Podmiotom, o których mowa w art. 46 ust. 1, które nie posiadają decyzji o wyrażeniu zgody na udostępnienie danych za pomocą urządzeń teletransmisji danych, o której mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, dane z rejestru PESEL albo rejestru mieszkańców udostępnia się w sposób określony w art. 47 w liczbie nieprzekraczającej trzystu danych jednostkowych w roku kalendarzowym.”;

Art. 167. W ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. 1. Administrator, który otrzymał dane osobowe od podmiotu realizującego zadanie publiczne, nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, w przypadku gdy podmiot przekazujący dane osobowe wystąpił z żądaniem w tym zakresie ze względu na konieczność prawidłowego wykonania zadania publicznego mającego na celu:

1) zapobieganie przestępczości, wykrywanie lub ściganie czynów zabronionych lub wykonywanie kar, w tym ochronę przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobieganie takim zagrożeniom;

- 2) ochronę interesów gospodarczych i finansowych państwa obejmującą w szczególności:
- a) realizację i dochodzenie dochodów z podatków, opłat, niepodatkowych należności budżetowych oraz innych należności,
 - b) wykonywanie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych i niepieniężnych oraz wykonywanie zabezpieczenia należności pieniężnych i niepieniężnych,
 - c) przeciwdziałanie wykorzystywaniu działalności banków i instytucji finansowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi,
 - d) ujawnianie i odzyskiwanie mienia zagrożonego przypadkiem w związku z przestępstwami,
 - e) prowadzenie kontroli, w tym kontroli celno-skarbowych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, administrator udziela odpowiedzi na żądanie wniesione na podstawie art. 15 rozporządzenia 2016/679 w sposób, który uniemożliwia ustalenie, że administrator przetwarza dane osobowe otrzymane od podmiotu wykonującego zadanie publiczne.”;

- 2) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Do przetwarzania danych osobowych w ramach wykonywania konstytucyjnych i ustawowych kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie nieobjętym bezpieczeństwem narodowym, stosuje się odpowiednio przepisy art. 4–7, art. 11, art. 12, art. 16, art. 17, art. 24 ust. 1 i 2, art. 25 ust. 1 i 2, art. 28–30, art. 32, art. 34, art. 35, art. 37–39 i art. 86 rozporządzenia 2016/679 oraz przepisy art. 6 i art. 11 ustawy.

2. Przetwarzanie danych, o których mowa w art. 9 i art. 10 rozporządzenia 2016/679, następuje w zakresie niezbędnym do realizacji konstytucyjnych i ustawowych kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli prawa lub wolności osoby, której dane dotyczą, nie są nadrzędne w stosunku do realizacji zadań wynikających z tych kompetencji.”;

- 3) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Podmiot, który wyznaczył inspektora, może wyznaczyć osobę zastępującą inspektora w czasie jego nieobecności, z uwzględnieniem kryteriów, o których mowa w art. 37 ust. 5 i 6 rozporządzenia 2016/679.

2. W związku z wykonywaniem obowiązków inspektora w czasie jego nieobecności do osoby go zastępującej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące inspektora.

3. Podmiot, który wyznaczył osobę zastępującą inspektora, zawiadamia Prezesa Urzędu o jego wyznaczeniu w trybie określonym w art. 10 oraz udostępnia jego dane zgodnie z art. 11.”;

4) w art. 57 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Administrator może wystąpić do Prezesa Urzędu z wnioskiem o przeprowadzenie uprzednich konsultacji, o których mowa w art. 36 rozporządzenia 2016/679.”.

Art. 168. W ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668 i 2024) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 176 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) art. 24 ust. 9, art. 177–180, art. 182–226, art. 259–262, art. 264, art. 266, art. 267 ust. 1, art. 268–270, art. 322, art. 343, art. 345, art. 346, art. 348–350, art. 351 ust. 4, art. 354, art. 355, art. 360–362, art. 408, art. 409 ust. 2–5, art. 410, art. 411, art. 420, art. 423, art. 425–428, art. 432, art. 469a i art. 469b;”;

2) w art. 258 uchyla się ust. 3;

3) po dziale XIV dodaje się dział XIVa w brzmieniu:

„DZIAŁ XIVa

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 469a. Obowiązek wynikający z realizacji żądania zgłoszonego na podstawie art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, wykonuje podmiot, który pozyskał dane od osoby, której dane dotyczą.

Art. 469b. 1. Do przetwarzania danych osobowych przez podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 i 4–7, do celów badań naukowych i prac rozwojowych wyłącza się stosowanie art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21 rozporządzenia 2016/679, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo, że prawa określone w tych przepisach uniemożliwią lub

poważnie utrudnią realizację celów badań naukowych i prac rozwojowych i jeżeli wyłączenia te są konieczne do realizacji tych celów.

2. W zakresie niezbędnym do prowadzenia badań naukowych i prac rozwojowych dopuszcza się przetwarzanie danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych oraz przetwarzanie danych genetycznych, danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej lub danych dotyczących zdrowia, seksualności lub orientacji seksualnej tej osoby, pod warunkiem że publikowanie wyników tych badań i prac następuje w sposób uniemożliwiający identyfikację osoby fizycznej, której dane zostały przetworzone.

3. Przy przetwarzaniu danych osobowych, o których mowa w ust. 1 i 2, administrator danych wdraża odpowiednie zabezpieczenia techniczne i organizacyjne praw i wolności osób fizycznych, których dane osobowe są przetwarzane, zgodnie z rozporządzeniem 2016/679, w szczególności przez pseudonimizację albo szyfrowanie danych, nadawanie uprawnień do przetwarzania minimalnej liczbie osób niezbędnych do prowadzenia badań naukowych i prac rozwojowych, kontrolę dostępu do pomieszczeń, w których przechowywane są dokumenty zawierające dane osobowe, oraz opracowanie procedury określającej sposób zabezpieczenia danych.

4. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1 i 2, poddaje się anonimizacji niezwłocznie po osiągnięciu celu badań naukowych lub prac rozwojowych. Do tego czasu dane, które można wykorzystać do identyfikacji danej osoby fizycznej, zapisuje się osobno. Można je łączyć z informacjami szczegółowymi dotyczącymi danej osoby fizycznej wyłącznie, jeżeli wymaga tego cel badań naukowych lub prac rozwojowych.

5. Do przetwarzania danych osobowych w celu przygotowania pracy dyplomowej lub rozprawy doktorskiej wymaganej do uzyskania odpowiednio dyplomu ukończenia studiów lub stopnia naukowego przepisy ust. 1–4 stosuje się.”.

Art. 169. Rejestr centralny utworzony na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 80 w brzmieniu dotychczasowym, zawierający dane osób, o których mowa w art. 4 ust. 5a ustawy zmienianej w art. 80, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, staje się rejestrem centralnym, o którym mowa w art. 4 ust. 4a ustawy zmienianej w art. 80, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 170. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 5k ustawy zmienianej w art. 80 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, spełnią zabezpieczenia określone w art. 4 ust. 5d ustawy zmienianej w art. 80, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do dnia 31 grudnia 2018 r.

Art. 171. Art. 130a i art. 131 ustawy zmienianej w art. 133, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się odpowiednio do aktów urodzenia i małżeństwa sporządzonych w księdze stanu cywilnego dotyczących osób, dla których nie sporządzono aktu zgonu lub nie zarejestrowano informacji o zgonie, jeżeli księgi urodzeń i małżeństw, w których sporządzono te akty, zostały przekazane do właściwego archiwum państwowego na podstawie art. 128 ustawy zmienianej w art. 133, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 172. Przeglądu danych osobowych, o którym mowa w art. 8 ust. 1d ustawy zmienianej w art. 28 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, za rok 2018, pracodawca dokonuje w terminie do dnia 31 marca 2019 r.

Art. 173. 1. Biuro informacji gospodarczej prowadzące działalność w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy dostosuje regulamin zarządzania danymi do przepisów ustawy zmienianej w art. 110, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i przekaze nie później niż w terminie 14 dni od dnia jego uchwalenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia.

2. W razie nieprzekazania przez biuro informacji gospodarczej ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia regulaminu zarządzania danymi w terminie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro.

3. Prawomocna decyzja o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro powoduje rozwiązanie spółki, w formie której jest prowadzone biuro.

4. Regulamin zarządzania danymi przekazany i niezatwierdzony do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zwraca się w celu dostosowania, o którym mowa w ust. 1.

Art. 174. Przepis art. 143e ustawy zmienianej w art. 77, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do postępowań o udzielenie zamówienia publicznego wszczętych po wejściu w życie niniejszej ustawy.

Art. 175. W sprawach wszczętych na podstawie art. 57 ustawy zmienianej w art. 167, w brzmieniu dotychczasowym, i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, uprzednich konsultacji nie udziela się, a wszczęte postępowania umarza się.

Art. 176. 1. Pracodawca, który w dniu wejścia w życie ustawy stosuje monitoring pomieszczeń udostępnianych zakładowej organizacji związkowej, o którym mowa w art. 22² § 2 ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu dotychczasowym, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy zaprzestaje stosowania monitoringu takich pomieszczeń, o czym niezwłocznie informuje zakładową organizację związkową.

2. Pracodawca, który w dniu wejścia w życie ustawy stosuje monitoring pomieszczeń sanitarnych, o którym mowa w art. 22² § 2 ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym, jest zobowiązany do uzyskania zgody na dalsze stosowanie monitoringu zakładowej organizacji związkowej, a jeżeli u pracodawcy nie działa zakładowa organizacja związkowa – zgody przedstawicieli pracowników wybranych w trybie przyjętym u danego pracodawcy, nie później niż w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadku nieuzyskania takiej zgody pracodawca w terminie nieprzekraczającym 3 dni zaprzestaje stosowania monitoringu takich pomieszczeń, o czym niezwłocznie informuje zakładową organizację związkową albo przedstawicieli pracowników.

Art. 177. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 14g ust. 5 ustawy zmienianej w art. 21 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 14g ust. 3 ustawy zmienianej w art. 21, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 2) art. 21 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 34, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 34, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 3) art. 6 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 58, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 58, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;

- 4) art. 33 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 80, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 33 ust. 5 tej ustawy, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 5) art. 38 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 142, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 38 ust. 9 tej ustawy, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 178. Uchwały wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 6n ustawy zmienianej w art. 38, zachowują moc do czasu wydania uchwał na podstawie art. 6n ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 179. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 92 pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 95 pkt 1 i 2, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

UZASADNIENIE

Spis treści

1) Opis ogólny.....	9
2) Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096)	12
3) Ustawa z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich (Dz. U. z 2016 r. poz. 1207).....	16
4) Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314, 1356, 1499 i 1629).....	21
5) Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000, 1076, 1608 i 1629)	24
6) Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967).....	26
7) Ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu (Dz. U. z 2016 r. poz. 2050)	27
8) Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1184, 1467 i 1669) i ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115)	27
9) Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2018 r. poz. 1916)	32
10) Ustawa z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1285)	32
11) Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137)	33
12) Ustawa z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650)	34
13) Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068).....	37
14) Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1476)	42
15) Ustawa z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 2179).....	43
16) Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1669).....	43
17) Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2291 oraz z 2018 r. poz. 398, 723, 1469, 1629 i 1669).....	45
18) Ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205 oraz z 2018 r. poz. 317, 1338 i 1563)	51
19) Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 399, 730 i 1608)	51
20) Ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 1471 i 1479)	52
21) Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 620 i 1669)	53
22) Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1313, 1592 i 1669)	56

23) Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2018 r. poz. 1457, 1560 i 1669) .	57
24) Ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1983)	58
25) Ustawa z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2018 r. poz. 400, 730 i 1567)	59
26) Ustawa z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 2225 oraz z 2018 r. poz. 138 i 730)	59
27) Ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, 138, 730 i 912)	62
28) Ustawa z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1316, 1608 i 1669).....	62
29) Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, 1276, 1469 i 1669)	63
30) Ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878)	64
31) Ustawa z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2014).....	65
32) Ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 997, 1000, 1629 i 1669)	67
33) Ustawa z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2017 r. poz. 869 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 650, 771, 1629 i 2126)	80
34) Ustawa z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2018 r. poz. 2033)	83
35) Ustawa z dnia 31 maja 1996 r. o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1001 oraz z 2018 r. poz. 1552)	83
36) Ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 377, 650, 723 i 1669)	84
37) Ustawa z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2012 r. poz. 392, z 2015 r. poz. 1064 oraz z 2018 r. poz. 1669)	87
38) Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 i 1629).....	90
39) Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2018 r. poz. 617, 650, 697, 1515, 1532, 1544, 1629 i 1669).....	90
40) Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629 i 1637).....	91
41) Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077).....	91
42) Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990)	93

43) Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1921)	94
44) Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1371 oraz z 2018 r. poz. 1375)	94
45) Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000, 1076 i 1925)	94
46) Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1309 i 1669)	97
47) Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, 650, 723, 771, 1000, 1039, 1075, 1499, 1540, 1544 i 1629, 1693 i 2126)	103
48) Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 1373)...	109
49) Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.) .	111
50) Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.)	115
51) Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270)	116
52) Ustawa z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka (Dz. U. z 2017 r. poz. 922)	116
53) Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1218 i 1544)	116
54) Ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 792 i 1669)	117
55) Ustawa z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2018 r. poz. 613)	118
56) Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1725 oraz z 2018 r. poz. 1669)	118
57) Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2128 oraz z 2018 r. poz. 1137 i 1694)	120
58) Ustawa z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina (Dz. U. poz. 168) ...	121
59) Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2163)	121
60) Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 23, 3, 5, 106, 138, 771, 848, 1000, 1045, 1443, 1544 i 1669)	123
61) Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1014)	130
62) Ustawa z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1345)	135
63) Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 430, 650 i 1544)	136
64) Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2200 oraz z 2018 r. poz. 12, 79, 138, 650, 1039, 1480, 1481, 1544, 1592 i 1629)	137
65) Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629 i 1637)	141

66) Ustawa z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1874)	143
67) Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650)	144
68) Ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2107)	146
69) Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945)	146
70) Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2117 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650, 927, 1338 i 1629).....	147
71) Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473) .	148
72) Ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828 oraz z 2018 r. poz. 650)	160
73) Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067)	162
74) Ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173 i 138).....	162
75) Ustawa z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1970)	163
76) Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952, z późn. zm).....	163
77) Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1986)	164
78) Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 i 1693)	174
79) Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1570 oraz z 2018 r. poz. 650)	177
80) Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, 1544, 1629, 1669 i 2077).....	178
81) Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2148)	179
82) Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362)	180
83) Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355).....	182
84) Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1954).....	183
85) Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510, 1515, 1532, 1544, 1552, 1669 i 1925).....	185
86) Ustawa z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1505 i 1669)	185

87) Ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458, 1669 i 1693).....	190
88) Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669).....	193
89) Ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, z 2015 r. poz. 1324 oraz z 2018 r. poz. 1717)	194
90) Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1390)	195
91) Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, z późn. zm.).....	195
92) Ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1919)	196
93) Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, 650, 685 i 1075).....	199
94) Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344, 1356 i 1629).....	200
95) Ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2195 oraz z 2018 r. poz. 650, 1115, 1544, 1629 i 1669)	201
96) Ustawa z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2093 oraz z 2018 r. poz. 12 i 1693)	202
97) Ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1401 i 1560)	202
98) Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 883 oraz z 2018 r. poz. 398)	203
99) Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 554, 650, 1000, 1544 i 1669)	204
100) Ustawa z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 10) .	204
101) Ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 1318 i 1524 oraz z 2018 r. poz. 1115 i 1515).....	204
102) Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1559).....	207
103) Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 624, 1045, 1443 i 1669)	207
104) Ustawa z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 1829)	207
105) Ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956–1989 (Dz. U. poz. 741, z 2011 r. poz. 622 oraz z 2014 r. poz. 496)	209
106) Ustawa z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1054 oraz z 2018 r. poz. 1616 i 1633).....	209
107) Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1271 i 1669)	209

108) Ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, z późn. zm.)	211
109) Ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1472)	211
110) Ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 470, 650, 723, 730, 771, 1000 i 1104).....	212
111) Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1464 oraz z 2018 r. poz. 730).....	214
112) Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r. poz. 1382 i 1544)	215
113) Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2016)	215
114) Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2018 r. poz. 603,650, 1544 i 1629)	216
115) Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 160, 138, 650, 1128, 1375, 1532, 1629, 1669 i 1693).....	216
116) Ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2017 r. poz. 1845 oraz z 2018 r. poz. 697, 1515 i 1544)	217
117) Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 389, 848, 1045 i 1443)	218
118) Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, 1076 i 1544).....	218
119) Ustawa z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092)	219
120) Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1482)	219
121) Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz. U. poz. 1241, z 2013 r. poz. 7 oraz z 2018 r. poz. 1115)	219
122) Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003 oraz z 2018 r. poz. 62, 650, 723, 864, 1000, 1075 i 1629)	220
123) Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 937 i 2018).....	221
124) Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 169, 650, 1481 i 1629).....	221
125) Ustawa z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 837 oraz z 2018 r. poz. 650)	222
126) Ustawa z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 925 i 1669).....	223
127) Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, 1000, 1479, 1544, 1564 i 1592)	223

128) Ustawa z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 425)	224
129) Ustawa z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 867 i 1115)	224
130) Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 683 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650)	225
131) Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431 i 1544)	227
132) Ustawa z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2018 r. poz. 1984).....	227
133) Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 2064, z 2017 r. poz. 1524 oraz z 2018 r. poz. 696 i 1669)	228
134) Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 481, 730 i 912)	229
135) Ustawa z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny (Dz. U. z 2017 r. poz. 1832 i 2161 oraz z 2018 r. poz. 1544 i 1669).....	230
136) Ustawa z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 514 i 650)....	230
137) Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1269, 1544, 1629 i 1669).....	231
138) Ustawa z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 690).....	232
139) Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1201).....	232
140) Ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o leczeniu niepłodności (Dz. U. z 2017 r. poz. 865)	233
141) Ustawa z dnia 10 lipca 2015 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1267)	233
142) Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669).....	233
143) Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2017 r. poz. 1858)	239
144) Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1398)	239
145) Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2018 r. poz. 2134)	240
146) Ustawa z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1243 i 1669)	242
147) Ustawa z dnia 29 kwietnia 2016 r. o szczególnych zasadach wykonywania niektórych zadań z zakresu informatyzacji działalności organów Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2192).....	245

148) Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 405)	246
149) Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1937 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 685, 723 i 1637)	246
150) Ustawa z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. poz. 1920 oraz z 2018 r. poz. 1669 i 1693).....	248
151) Ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, 650, 723, 1000, 1039, 1499, 1544, 1577 i 1654).....	256
152) Ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072)	260
153) Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, 1000, 1290 i 1669)	260
154) Ustawa z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 oraz z 2018 r. poz. 723, 1544 i 1669)	261
155) Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1182, 1669, 1735 i 2024).....	268
156) Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260 oraz z 2018 r. poz. 1669 i 2159)	269
157) Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. 648 oraz z 2018 r. poz. 723 i 1499).....	269
158) Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 138, 1000, 1039 i 1539).....	270
159) Ustawa z dnia 21 kwietnia 2017 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. 1051).....	270
160) Ustawa z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2018 r. poz. 398 i 1669).....	272
161) Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej (Dz. U. poz. 2217 oraz z 2018 r. poz. 1000 i 1544).....	273
162) Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r. poz. 5, 650, 771, 847, 848, 1045 i 1443)	273
163) Ustawa z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze skróceniem okresu przechowywania akt pracowniczych oraz ich elektroniczną (Dz. U. poz. 357)	274
164) Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. 723, 1075 i 1499)	274
165) Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647, 1544 i 1629)	274
166) Ustawa z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771, 1443 i 1669)	275
167) Ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669).....	277

168) Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668 i 2024)	281
169) Opis końcowy – postanowienia wynikające z Regulaminu pracy Rady Ministrów.....	286

Opis ogólny

Od dnia 25 maja 2018 r. zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.), zwane dalej „RODO”. Tym samym, począwszy od tej daty, polski porządek prawny musi zapewniać skuteczne stosowanie przepisów RODO. W tym celu konieczne stało się, poza uchwaleniem nowej ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669), także dokonanie licznych zmian w innych ustawach. Z uwagi na liczbę i charakter zmian koniecznych do wprowadzenia, a także w trosce o zapewnienie spójnego podejścia, zdecydowano się dokonać ich w jednym projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679. Celem projektu ustawy jest dostosowanie polskiego porządku prawnego do RODO m.in. przez usunięcie przepisów, które są sprzeczne z RODO lub które powielają rozwiązania RODO. Celem projektu ustawy jest także dostosowanie RODO (przez implementację wymagających tego przepisów) do specyfiki polskiego porządku prawnego.

W projekcie ustawy zostały wprowadzone także przepisy, które stanowią ograniczenia RODO, a które zostały wprowadzone zgodnie z art. 23 RODO. Zostały one wprowadzone wyłącznie w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji zadań przez administratorów danych.

W toku prac nad przepisami sektorowymi zapewniającymi stosowanie RODO został powołany zespół roboczy składający się z przedstawicieli Ministra Cyfryzacji, Ministra Spraw Zagranicznych, Rządowego Centrum Legislacji oraz Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych (poprzednio: Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych). Zespół w toku prac i dyskusji uzgodnił niżej opisane podejście mające na celu zapewnienie systemowej spójności projektowanych regulacji.

W zakresie konieczności regulowania katalogu przetwarzanych danych osobowych uznano, że kwestia potrzeby uregulowania w poszczególnych ustawach katalogu danych osobowych wymaga oceny ad casum. Dokonując analizy, czy istnieje potrzeba regulowania katalogu danych na poziomie ustawowym, należało uwzględnić:

1) czy istotą zadania jest przetwarzanie danych osobowych – jako przykład takiego zadania można wskazać prowadzenie rejestrów publicznych. W tym przypadku istnieje konieczność określenia na poziomie ustawowym, w sposób precyzyjny, zamkniętego katalogu przetwarzanych danych (co już obecnie wynika ze standardów konstytucyjnych);

2) czy z zadania określonego w przepisach prawa powszechnie obowiązującego w sposób precyzyjny i jednoznaczny (innego niż zadanie, którego istotą jest przetwarzanie danych) można wywieść konieczność przetwarzania określonych danych osobowych – jeżeli tak, wówczas nie należy tworzyć katalogu danych, gdyż wynika on z samego zadania;

3) w przypadku gdy z zadania nie można wyinterpretować, jakie dane osobowe są przetwarzane podczas jego wykonywania, konieczne wydaje się uzupełnienie przepisu materialnego, aby można było wywieść z niego konieczność przetwarzania precyzyjnie określonych danych; przykładowo w przypadku przepisów dotyczących przyznawania świadczeń należy wskazać, jakie wymogi powinna spełnić osoba ubiegająca się o to świadczenie (będą one jednocześnie wyznaczały zakres danych osobowych przetwarzanych w ramach tego zadania).

Odnosnie przetwarzania danych osobowych w postępowaniach administracyjnych uznano, że nadmiarowe i niecelowe jest tworzenie w przepisach sektorowych, zawierających materialne podstawy dla prowadzenia postępowań, regulacji, które upoważniają organ prowadzący postępowanie do przetwarzania danych osobowych w toku tego postępowania. Aktualność w tym zakresie zachowuje wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 grudnia 2011 r., sygn. akt I OSK 521/11, CBOSA, w którym wskazano, że „(...) mimo braku w przepisach kpa upoważnienia do przetwarzania danych osobowych, noszącego cechy upoważnienia o charakterze generalnym, należy przyjąć, że przetwarzanie danych osobowych przez organ administracji dla celów prowadzonego postępowania jest niezbędne dla wykonania uprawnień i obowiązków przyznanych organowi w przepisach kpa. Tym samym takie przetwarzanie danych jest niezbędne dla wykonania uprawnień organu administracji publicznej w znaczeniu, jakie temu pojęciu nadaje przepis art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych i jako takie jest działaniem dopuszczalnym”. Aktualnie, taka podstawa znajduje się w art. 6 ust. 1 lit. c RODO. Powyższe oznacza, że organ nie musi żądać od strony postępowania administracyjnego udzielenia zgody na przetwarzanie danych osobowych w toku postępowania, jak również, że nie ma potrzeby tworzenia szczególnych podstaw prawnych w ustawach pozwalających na przetwarzanie danych w toku postępowań administracyjnych. Dodatkowo w przypadku, gdy oprócz art. 63 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (przepis regulujący wnioski o wszczęcie postępowania administracyjnego) przepisy ustawy zawierają dodatkowy katalog danych, który ma być dołączony do wniosku, nie jest konieczne dodawanie odrębnego blankietowego

przepisu, że organ, rozpatrując ten wniosek, przetwarza dane osobowe, które zawarte są we wniosku. W przypadku prowadzonego już postępowania administracyjnego, w tym postępowania wyjaśniającego, zgodnie z ustawą z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, organ dążąc do wyjaśnienia sprawy, zbiera dowody. Stanowi to wystarczającą przesłankę do przetwarzania danych osobowych stron i uczestników postępowania.

W zakresie konieczności zawierania w projektowanych przepisach przepisu literalnie wskazującego administratora danych, należy wskazać, że zgodnie z art. 4 pkt 7 RODO, pojęcie „administrator” oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę lub inny podmiot, który samodzielnie lub wspólnie z innymi ustala cele i sposoby przetwarzania danych osobowych; jeżeli cele i sposoby takiego przetwarzania są określone w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego, to również w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego może zostać wyznaczony administrator lub mogą zostać określone konkretne kryteria jego wyznaczenia. Definicja „administratora” zawarta w RODO nie odbiega od dotychczasowej definicji obowiązującej na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138 i 723). Konstytutywnymi elementami tej definicji są: (1) ustalenie celów przetwarzania danych osobowych oraz (2) ustalenie sposobów przetwarzania danych osobowych. Administratorem zatem jest ten, kto decyduje o celach i sposobach przetwarzania danych osobowych. Uznano zatem, że jeżeli z przepisów prawa w sposób jasny i nie budzący wątpliwości wynika, kto ustala cele i sposoby przetwarzania, to nie ma potrzeby wskazywania w przepisie *expressis verbis*, że dany podmiot jest administratorem danych.

W zakresie współadministrowania, zgodnie z art. 26 RODO, jeżeli co najmniej dwóch administratorów wspólnie ustala cele, a także sposoby przetwarzania, są oni współadministratorami. Współadministratorzy mają obowiązek w sposób przejrzysty określić zakresy swojej odpowiedzialności dotyczącej wypełniania obowiązków wynikających z rozporządzenia. Wydaje się, że ten zakres odpowiedzialności powinien wynikać z przepisów prawa, które ustanawiają danych administratorów jako współadministratorów. Współadministratorami w rozumieniu ww. przepisu nie są zatem administrator i podmiot przetwarzający. W przypadku, gdy mamy do czynienia ze współadministrowaniem, konieczne jest uregulowanie zakresów odpowiedzialności współadministratorów w kontekście obowiązków wynikających z RODO.

Przyjęto również, że niezasadne jest tworzenie regulacji powielającej przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. W ustawach, w których znajdują się przepisy dotyczące zatrudnienia, nie jest uzasadnione powielanie przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, dotyczących przetwarzania danych osobowych pracowników i osób ubiegających się o zatrudnienie. Jednocześnie, jeżeli zakres wymagań na dane stanowisko wynika z przepisów ustawy, nie ma potrzeby dodatkowego regulowania, jakie dane osobowe są przetwarzane. Należy przy tym mieć na uwadze, że w tzw. pragmatykach często występują

wprost odwołania do ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy „w zakresie nieuregulowanym”.

Założono także, że w przypadku, gdy z przepisów ustawy wynika uprawnienie organu do przeprowadzania kontroli, za nadmiarowe i zbędne należy uznać dodawanie regulacji, stanowiących *expressis verbis*, że kontrolujący przetwarzają dane osobowe pozyskane w toku kontroli. Wynika to bowiem z ogólnej kompetencji organu do przeprowadzania kontroli.

Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096)

Należy wskazać, że zgodnie z motywem 1 RODO, ochrona osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych jest jednym z praw podstawowych. Art. 8 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (dalej „Karta praw podstawowych”), oraz art. 16 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej „TFUE”) stanowią, że każda osoba ma prawo do ochrony danych osobowych jej dotyczących. Artykuł 8 Karty Praw Podstawowych wskazuje natomiast, że każdy ma prawo do ochrony danych osobowych, które go dotyczą. Dane te muszą być przetwarzane rzetelnie w określonych celach i za zgodą osoby zainteresowanej lub na innej uzasadnionej podstawie przewidzianej ustawą. Każdy ma prawo dostępu do zebranych danych, które go dotyczą, i prawo do dokonania ich sprostowania. Przestrzeganie tych zasad podlega kontroli niezależnego organu.

Mając na uwadze powyższe w ramach prac nad projektem ustawy uznano, iż zasadne staje się wprowadzenie do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, zwany dalej „kpa”, tj. aktu, który kodyfikuje administracyjne prawo proceduralne, przepisów, które będą odnosiły się do wymagań i obowiązków ciążących na administratorach danych wynikających z RODO. Jednocześnie intencją ustawodawcy jest, aby stosowanie obowiązków wynikających z RODO odbywało się obok przewidzianych w kpa procedur administracyjnych, w szczególności procedur sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Jak już wskazano w RODO ochrona danych osobowych stanowi prawo podstawowe. Administracyjne prawo proceduralne, w tym uregulowania kodeksu postępowania administracyjnego co do zasady służą natomiast realizacji norm prawa materialnego i ich konkretyzacji (choć oczywiście w ustawach proceduralnych występują również samoistne normy materialno-prawne). Oznacza to tym samym, że przedmiotem decyzji administracyjnej jest rozstrzygnięcie czy stronie postępowania służy lub nie służy uprawnienie albo możliwe lub nie jest niemożliwe nałożenie obowiązku z mocy aktu prawa powszechnie obowiązującego. W efekcie należy uznać, iż przedmiotem postępowań uregulowanych w kpa nie jest ochrona danych osobowych (jako prawo) lecz realizacja obowiązków nałożonych na organ administracji publicznej w postaci wydania decyzji administracyjnej. Oczywiście w toku postępowania administracyjnego organy administracji publicznej winny przestrzegać przepisów dotyczących ochrony danych osobowych oraz realizować obowiązki wynikające z przepisów o ochronie danych osobowych.

Jednakże realizacja ww. obowiązków nie stanowi głównego celu i przedmiotu postępowania administracyjnego (oczywiście z wyjątkiem postępowań prowadzonych przed Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych).

Z uwagi na powyższe zdecydowano się na wprowadzenie do kpa nowego art. 2a, który wskazuje, że kodeks normuje również sposób przekazywania w toku postępowań, o których mowa w art. 1 i art. 2 informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Przekazywanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, odbywa się niezależnie od obowiązków organów administracji publicznej przewidzianych w kpa i nie ma wpływu na ich przebieg i wynik postępowań, o których mowa w art. 1 i art. 2.

Celem powyższej regulacji jest wprowadzenie do kpa przepisów wskazujących na sytuacje, w których organy administracji publicznej będą zobowiązane realizować art. 13 RODO oraz jednoznaczne podkreślenie odrębności ww. regulacji od postępowania administracyjnego. Od strony proceduralnej przepisy kpa zapewniają stronom i uczestnikom postępowania gwarancje prawno-procesowe związane z ich sytuacją prawną, w tym uwzględniające poszanowanie ich danych osobowych (np. ograniczające jawność akt postępowania). Zasadność podkreślenia na gruncie kpa rozdzielenia sfery ochrony danych osobowych w zakresie obowiązków informacyjnych od postępowań prowadzonych na gruncie kpa potwierdza art. 77 RODO, który wskazuje, iż każda osoba, której dane dotyczą, ma prawo wnieść skargę do organu nadzorczego, w szczególności w państwie członkowskim swojego zwykłego pobytu, swojego miejsca pracy lub miejsca popełnienia domniemanego naruszenia, jeżeli sądzi, że przetwarzanie danych osobowych jej dotyczące narusza RODO. W konsekwencji należy uznać, iż osobie której dane dotyczą przysługują na gruncie RODO odrębne od uprawnień wynikających z kpa uprawnienia związane z przetwarzaniem danych osobowych.

W dotychczasowym stanie prawnym również taki model ochrony danych osobowych funkcjonował i w ocenie ustawodawcy wejście w życie RODO nie zmienia dotychczasowej praktyki stosowania prawa. Nie zmienia to faktu, iż w toku postępowania administracyjnego organ nadzoru, tj. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych, może względem organu prowadzącego postępowanie administracyjne zastosować środki wynikające z art. 58 RODO.

Jednocześnie należy wyjaśnić, że nie zdecydowano się na wprowadzenie regulacji dotyczących spełniania obowiązków informacyjnych w RODO w przepisach rozdziału „Zasady ogólne” kpa, gdyż przepisy ww. rozdziału, a w szczególności regulacje zawarte w art. 9 i art. 10 kpa, stanowią realizację uprawnień stron postępowania i dotyczą stricte przedmiotu postępowania, na co wskazuje m.in. treść art. 9 kpa, w którym wskazuje się, że organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Naruszenie art. 9 lub art. 10 kpa może mieć wpływ na wynik postępowania administracyjnego, a w szczególności na możliwość zastosowania przez organ odwoławczy art. 138 § 2 kpa.

Wprowadzenie regulacji odnoszącej się do RODO w ww. rozdziale mogłoby prowadzić do błędnych wniosków, iż ww. regulacja stanowi element procedury, a ewentualne naruszenie obowiązków informacyjnych wynikających z RODO może mieć wpływ na wynik postępowania, co nie jest intencją projektodawcy. Należy także wskazać, iż organ administracji publicznej obowiązany jest przekazać informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, wyłącznie w takim zakresie w jakim dotyczą one przetwarzanych danych osobowych. Natomiast w zakresie praw, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. b RODO, wyłącznie o takich prawach, które możliwe są do zrealizowania w toku postępowania administracyjnego.

W konsekwencji organ administracji publicznej z uwagi na przetwarzanie danych na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO nie będzie zobowiązany do informowania stron postępowania o prawie do wniesienia sprzeciwu, o prawie do przenoszenia danych, o prawie do zapomnienia, a także o prawie do cofnięcia zgody na przetwarzanie danych osobowych. Korzystanie z ww. praw zostało bowiem wyłączone na gruncie samego RODO w zakresie, w jakim podstawą przetwarzania danych osobowych jest obowiązek ciążyący na administratorze wynikający z przepisów prawa (tj. art. 6 ust. 1 lit. c RODO). Nie jest konieczne w ramach procedury zawartej w kpa dokonywanie uzupełnienia regulacji o obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 14 RODO. Zgodnie z art. 14 ust. 5 lit. c RODO administrator danych osobowych, pozyskując dane osobowe nie od osoby, której dane dotyczą nie jest obowiązany spełniać obowiązku informacyjnego z art. 14 ust. 1 i 2 RODO, gdy pozyskiwanie lub ujawnianie jest wyraźnie uregulowane prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego, któremu podlega administrator, przewidującym odpowiednie środki chroniące prawnie uzasadnione interesy osoby, której dane dotyczą. Wydaje się to również uzasadnione z uwagi na cechy postępowania administracyjnego. Konieczne jest wprowadzenie określonych ograniczeń praw osób których dane dotyczą w zakresie niezbędnym dla prawidłowego prowadzenia postępowania administracyjnego (moment spełnienia obowiązku informacyjnego).

Wprowadzone w kpa przepisy wskazujące na momenty, w których ma nastąpić spełnienie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, uwzględniają specyfikę działań organów oraz styczności tych organów ze stronami postępowania przy okazji prowadzenia postępowania administracyjnego. Pozwoli to na zrealizowanie celów RODO, a jednocześnie nie będzie wiązało się z dodatkowymi obowiązkami dla organów. Zgodnie z propozycją zawartą w projekcie realizacja obowiązku, o którym mowa w art. 13 RODO następuje co do zasady przy pierwszej czynności organu skierowanej do osoby fizycznej (w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, w wezwaniu do uzupełnienia itp. w zależności która z tych czynności następuje jako pierwsza), chyba, że jest już ona w posiadaniu tych informacji np. w formularzu który ściągnęła ze strony internetowej i go wypełniła celem przesłania do organu.

Nie zdecydowano się na wprowadzenie odrębnej regulacji w art. 49 dotyczącej zawiadomienia w formie obwieszczenia dostosowującej do RODO, przepis ww. wskazuje wprost, iż „§ 1. Jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego

obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej.”. W ocenie projektodawcy art. 49 kpa wskazuje na zawiadomienie stron o wszczęciu postępowania, co jednoznacznie wskazuje, iż obwieszczenie nie stanowi nowej instytucji prawnej, a jedynie szczególny przypadek zawiadomienia, o którym mowa w art. 61 kpa. W przypadku milczącej decyzji o obowiązku informacyjnym z art. 13 ust. 1 i 2 RODO można mówić wyłącznie w stosunku do strony, gdyż co do zasady jedynie w przypadku jednej strony postępowania można mówić o milczącym załatwieniu sprawy.

Zmiany proponowane w art. 73 kpa oraz art. 236 kpa mają na celu realizację artykułu 86 RODO, zgodnie z którym dane osobowe zawarte w dokumentach urzędowych, które posiada organ lub podmiot publiczny lub podmiot prywatny w celu wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym, mogą zostać przez ten organ lub podmiot ujawnione zgodnie z prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego, któremu podlegają ten organ lub podmiot, dla pogodzenia publicznego dostępu do dokumentów urzędowych z prawem do ochrony danych osobowych na mocy RODO. Nie zdecydowano się na wprowadzenie w postępowaniu skargowym ogólnego przepisu wskazującego iż art. 226b kpa stanowiący, że organy właściwe w sprawach skarg i wniosków, nie przekazują osobom nieuprawnionym, danych osoby których dane osobowe zostały zamieszczone w skardze lub wniosku, informacji o danych osobowych, chyba że osoba składająca skargę wyraziła na to zgodę. W ocenie projektodawcy uniemożliwiłoby to załatwianie skarg, gdy skarga jest skargą skierowaną na działanie określonego pracownika w związku z wypełnieniem lub niewłaściwym wypełnieniem przez niego obowiązków służbowych oraz uniemożliwiłoby rozpatrywanie skarg i wniosków na organy samorządu terytorialnego (np. wójta) oraz przez organy ustawodawcze samorządu terytorialnego. Osoba która wnosi skargę do organu na działanie organu musi mieć świadomość, iż jej dane osobowe będą przetwarzane przez ten organ w celu rozpatrzenia skargi (i prowadzenia w tym zakresie postępowania wyjaśniającego). Z tego też względu ustawodawca w przepisach wskazał, iż brak podstawowych danych osobowych osoby wnoszącej skargę stanowi podstawę do jej nierozpatrywania. Wskazana sytuacja w sposób istotny różni się od sytuacji, w której skarga wpływająca do organu stanowi materiał, który albo będzie dołączony do sprawy i będzie stanowił materiał przemawiający za wszczęciem postępowania wobec innej strony postępowania administracyjnego, albo stanie się materiałem już prowadzonego postępowania. W takim zakresie w sposób w ramach zabezpieczenia praw i wolności osoby składającej skargę, co do zasady, jej dane osobowe nie powinny być ujawniane stronom i uczestnikom postępowania administracyjnego, chyba że osoba taka jest stroną takiego postępowania. W takim przypadku znajdą zastosowanie ogólne reguły jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego.

Regulacja zawarta w kodeksie reguluje jedynie elementy proceduralne, w których w toku postępowania administracyjnego należy przekazać informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Sam natomiast obowiązek przekazywania wskazanych informacji reguluje

RODO. Należy podkreślić, iż przepis art. 2a kpa nie może być stosowany w oderwaniu od ww. przepisów rozporządzenia oraz ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych. Należy wskazać, że zgodnie z rozporządzeniem oraz art. 6 ww. ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy tej oraz RODO nie stosuje się do:

1) przetwarzania danych osobowych przez jednostki sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 1, 3, 5, 6 i 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.), w zakresie, w jakim przetwarzanie to jest konieczne do realizacji zadań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa narodowego, jeżeli przepisy szczególne przewidują niezbędne środki ochrony praw i wolności osoby, której dane dotyczą;

2) działalności służb specjalnych w rozumieniu art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1920, z późn. zm.).

Oznacza to tym samym, iż na powyższe podmioty nie zostały nałożone obowiązki wynikające z RODO, a tym samym także obowiązek przekazywania w toku swojej działalności informacji, o których mowa w art. 13 ust 1 i 2 tego rozporządzenia. W takim przypadku przepisy kpa odnoszące się do obowiązków informacyjnych oraz innych zagadnień związanych z ochroną danych osobowych, np. w przypadku służb specjalnych nie będą miały zastosowania, a strona postępowania lub inna osoba, której dane dotyczą, powinna posiadać informację o wyłączeniu ww. przepisów kpa w związku z ustawą o ochronie danych osobowych i podstawie prawnej tego wyłączenia. Informacja ta może zostać zawarta w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania albo wezwaniu kierowanym do uczestnika postępowania.

W wyniku analizy ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870) uznano, że na skutek wprowadzonych do kpa zmian w przepisach dotyczących przetwarzania danych osobowych (w szczególności w zakresie propozycji dodania art. 61 § 5 kpa oraz nadania nowego brzmienia art. 65 i art. 66 kpa), nie jest konieczne dokonywanie zmian prawnych w samej ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach. Zgodnie bowiem z art. 15 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach w zakresie nieuregulowanym w ustawie do petycji stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096).

Ustawa z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich (Dz. U. z 2016 r. poz. 1207)

Przepis art. 19a ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich określa sposób realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 i 2 RODO – będzie on realizowany przez izby morskie przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, chyba że posiada już ona te informacje a zakres tych informacji lub ich treść nie uległy zmianie.

Zaproponowane doprecyzowanie stosowania RODO ma na celu umożliwienie izbom morskim sprawną realizację podstawowych funkcji, dla których zostały powołane. Z całą

pewnością podstawowym oczekiwaniem obywateli w stosunku do organów administracji jest sprawne załatwianie spraw, zarówno o charakterze zbiorowym, jak i indywidualnym.

Zaproponowane doprecyzowanie jest więc niezbędne i proporcjonalne, ponieważ przy jego wprowadzaniu należy wyważyć interes publiczny, rozumiany jako zaspokajanie potrzeb obywateli jako ogółu, oraz interes indywidualny, przejawiający się w korzystaniu z pełni praw wskazanych w RODO, przy czym propozycja ta nie narusza istoty podstawowych praw i wolności.

Zgodnie z art. 55 ust. 3 RODO organy nadzorcze nie są właściwe do nadzorowania operacji przetwarzania danych dokonywanych przez sądy w ramach sprawowania przez nie wymiaru sprawiedliwości. Art. 55 ust. 3 RODO wprowadza istotny wyłom od ogólnej zasady dotyczącej nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych. Jednakże motyw 20 tego rozporządzenia dopuszcza możliwość powierzenia nadzoru nad operacjami przetwarzania danych osobowych specjalnym organom w systemie wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego.

Pojęcie sądu i wymiaru sprawiedliwości na gruncie prawa UE ma znaczenie autonomiczne względem prawa krajowego, a izby morskie spełniają definicję sądu w rozumieniu prawa UE.

Artykuł 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 326/391, z 26.10.2012, str. 395–406), dalej jako „KPP”, ustanawia prawo do sądu (akapit drugi) i do skutecznego środka odwoławczego przed sądem, w razie naruszenia praw i wolności zagwarantowanych przez prawo UE (akapit pierwszy). Stosunek akapitu pierwszego do akapitu drugiego art. 47 KPP wydaje się być podobny do relacji zachodzącej pomiędzy art. 13 i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, dalej jako „EKPCz”.

Zakres gwarancji art. 13 EKPCz co do zasady zawiera się w treści art. 6 EKPCz. Tym samym ten ostatni przepis stanowi *lex specialis* względem pierwszego. Podobnie na gruncie art. 47 KPP treść normatywna rekonstruowana z akapitu przed pierwszym zawiera się w treści akapitu drugiego art. 47 KPP. Prawo do środka odwoławczego przed sądem stanowi zatem szczególną egzemplifikację prawa do sądu.

Artykuł 47 KPP ustanawia prawo dostępu do sądu niezawisłego i bezstronnego, ustanowionego na mocy ustawy. Niezawisłość, bezstronność i ustanowienie na mocy ustawy stanowią zatem cechy ustrojowe organu, jakim jest sąd w rozumieniu art. 47 KPP.

Analogiczne wymagania w stosunku do organu krajowego, który można uznać za „sąd” zawarte są w art. 6 ust. 1 EKPCz. Zgodnie z art. 52 ust. 3 KPP w zakresie, w jakim zawiera ona prawa, które odpowiadają tym zagwarantowanym w EKPCz, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję. W efekcie dla określenia standardu prawa do sądu w prawie UE relewantne będzie również orzecznictwo ETPCz. Tym samym rozumienie „sądu” na gruncie KPP powinno być zbieżne z rozumieniem przyjmowanym przez ETPCz.

Pierwszym z atrybutów „sądu”, które wymienia art. 47 KPP, jest jego niezawisłość. Problem niezawisłości, a także bezstronności organu sądowego był przedmiotem analizy TSUE

w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r. w sprawie C-175/11 H.I.D. i B.A. przeciwko Refugee Applications Commissioner i inni, <http://curia.europa.eu/juris/>.

Trybunał przypomniał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem niezawisłość sądu oznacza, że jest on podmiotem trzecim do organu wydającego skarżone rozstrzygnięcie, najczęściej organu administracyjnego wydającego decyzję. Ponadto stwierdził, że niezawisłość powinna być rozpatrywana w dwóch aspektach. W aspekcie zewnętrznym „zakłada ochronę organu przed interwencjami i naciskami zewnętrznymi, mogącymi zagrozić niezawisłości osądu przez jego członków rozpatrywanych przed nim sporów”. Z kolei aspekt wewnętrzny „łączy się z pojęciem bezstronności i dotyczy jednakowego dystansu do stron sporu i ich interesów związanych z przedmiotem tego sporu.” Zdaniem TSUE, „istnienie tych środków zaskarżenia wydaje się samo w sobie zabezpieczać Refugee Appeals Tribunal przed ewentualnymi próbami poddania się zewnętrznym interwencjom lub naciskom mogącym zagrozić niezawisłości jego członków”.

W przypadku izb morskich mechanizmy zapewnienia niezawisłości ich orzecznictwa przewidują:

1) art. 7a i art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich – w odniesieniu do sędziów (delegowanie na czas określony lub nieokreślony);

2) art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich – w odniesieniu do ławników (kadencyjność);

3) art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich – w odniesieniu do niepodlegania orzecznictwa izb morskich nadzorowi właściwych ministrów lub prezesa sądu okręgowego;

4) art. 34 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich – w zakresie samodzielności izb morskich co do rozstrzygania wszelkich zagadnień wynikających w toku postępowania;

5) art. 40, art. 41, art. 45 i art. 46 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich – w zakresie środków odwoławczych;

6) art. 20 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich – odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego w kwestiach nieuregulowanych w ustawie o izbach morskich do postępowania w sprawie wypadków morskich (podstawowe zadanie izb morskich).

Z cechą niezawisłości sądu wiąże się ściśle konieczność ustanowienia go na mocy ustawy.

Zdaniem A. Wróbla i N. Półtorak można w tym miejscu odwołać się do analogicznego wymogu sformułowanego na gruncie EKPCz. Ustanowienie na podstawie ustawy zapewnia ustrojową niezawisłość sądownictwa od władzy wykonawczej. Stąd powinno także odnosić się do stworzenia ustrojowych i organizacyjnych podstaw dla funkcjonowania sądu. W przypadku izb morskich ich zadania oraz pozycja ustrojowa zostały uregulowane w ustawie z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich.

Z art. 47 KPP wynika zasada wyłącznej kompetencji zdefiniowanych w powyższy sposób sądów do wykonywania określonych funkcji władczych państwa. Funkcje te, zwane w orzecznictwie TSUE funkcjami sądowymi, polegają na sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Nieprzypadkowo art. 47 KPP umieszczony został w tytule VI KPP zatytułowanym „Wymiar sprawiedliwości”. Pojęcie to musi zostać zinterpretowane w szerszym kontekście, tj. w świetle EKPCz oraz wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich.

Zdaniem B. Banaszaka, „większość definicji władzy sądowniczej i wymiaru sprawiedliwości zawiera wspólne jądro. Jest nim uznanie, że w obu przypadkach chodzi o szczególny rodzaj postępowania, którego rezultatem jest wiążące rozstrzygnięcie sporu prawnego, dokonane przez niezależny organ państwowy na podstawie obowiązującego prawa, po dokładnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy”. Podobny pogląd prezentuje L. Garlicki prowadzący swoje rozważania na gruncie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który twierdzi, że „pojęcie « wymiaru sprawiedliwości » nigdy nie zyskało jasnego określenia ani w doktrynie, ani w orzecznictwie. (...) Punktem wyjścia jest przedmiotowa (materialna) płaszczyzna rozważań, traktująca « wymiar sprawiedliwości » jako szczególnej postaci władczego działania państwa. Za « wymiar sprawiedliwości » (...) uznać więc należy « wiążące rozstrzygnięcie sporów o prawo, w których przynajmniej jedną ze stron jest jednostka lub inny podmiot podobny ». Zarazem jednak (...) rozstrzygnięcie sporów (spraw) tylko wtedy można uznać za « wymiar sprawiedliwości », jeżeli dokonywane jest przez « sądy »” .

Odnosząc się z kolei do funkcji sprawowania wymiaru sprawiedliwości na gruncie EKPCz, wskazać można m.in. na wyrok ETPCz z dnia 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, sygn. 16034/90 <https://hudoc.echr.coe.int/>, w którym ETPCz uznał, że sąd powinien być wyposażony w „kompetencję do wydawania wiążących rozstrzygnięć, które nie mogą być zmieniane przez jakikolwiek organ pozasądowy na niekorzyść strony zainteresowanej”. Takie rozstrzygnięcia poddane muszą być kontroli sądu, którego kognicja pozwalać musi na weryfikację w pełnym zakresie. Wynika z tego, że z zasady monopolu sądów na sprawowanie wymiaru sprawiedliwości wynika przede wszystkim zasada ostateczności ich orzeczeń. Rozumiana jest ona w sposób względny: rozstrzygnięcie sądowe nie może być zmienione przez żaden organ, z wyjątkiem innego sądu (co do zasady wyższego szczebla). Odnosząc powyższe rozważania na grunt KPP należy wskazać, że brzmienie akapitu pierwszego art. 47 KPP wyklucza, aby sprawy raz rozpoznane przez sąd mogły stać się przedmiotem odwołania do organu niebędącego sądem. Innymi słowy, każde naruszenie praw i wolności zagwarantowanych przez prawo Unii (o którym mowa w akapicie pierwszym) czy też sprawa (o której mowa w akapicie drugim) musi ostatecznie podlegać rozpoznaniu przez sąd rozumiany jako organ o określonych cechach ustrojowych.

KPP powierza sprawowanie wymiaru sprawiedliwości w obszarze prawa UE sądom, tj. organom o odpowiednich cechach ustrojowych określonych przez art. 47 KPP.

Przenosząc powyższe na grunt ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich należy zauważyć, że mają one określony zakres kognicji (właściwości, cech ustrojowych) wynikający z art. 1–5 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich, a ich orzeczenia podlegają kontroli

instancyjnej zgodnie z art. 40, art. 41, art. 45 i art. 46 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich, w tym przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Ich orzeczenia nie mogą być zmienione przez organy nadzoru z uwagi na brzmienie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich. Ponadto zakres przepisów o postępowaniu przed izbami morskimi wykazuje znaczne podobieństwo do rozwiązań proceduralnych przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego i Kodeksie postępowania karnego, a także jest odmienny od reguł postępowania przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego. Izby morskie wydają orzeczenia (a nie decyzje administracyjne), do których stosuje się posiłkowo przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie z art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli sąd państwa członkowskiego poweźmie wątpliwość co do wykładni aktów prawa pierwotnego albo wykładni lub ważności aktów prawa pochodnego UE uprawniony jest do wystąpienia w tym zakresie z pytaniem prejudycjalnym do TSUE.

Prawo pierwotne UE nie zawiera definicji „sądu”, o którym tu mowa. Dlatego TSUE zgodnie z zasadą autonomicznej i jednolitej wykładni prawa UE wypracował w orzecznictwie materialne cechy, które powinien spełniać organ krajowy, aby uznać go za uprawniony do skorzystania z procedury prejudycjalnej.

Orzecznictwo TSUE wskazuje w pierwszej kolejności na ustrojowe cechy organów sądowych, zwłaszcza na ich umocowanie jako władzy zewnętrznej wobec ciała, które wydało zaskarżoną decyzję.

Do kolejnych cech należą: niezawisłość członków, stałość, utworzenie na podstawie co najmniej ustawy, obowiązkowa właściwość, orzekanie w procedurze spornej, orzekanie na podstawie prawa, wiążąca moc orzeczeń, wydanie orzeczenia o charakterze sądowym albo wykonywanie funkcji sądowych.

Wypracowane w orzecznictwie TSUE przesłanki kwalifikacji organów sądowych można ująć w dwóch grupach, tj.: w grupie cech ustrojowych i cech funkcjonalnych organu sądowego. Do cech ustrojowych zaliczyć należy niezależność organu i niezawisłość jego członków, stałość i utworzenie na podstawie co najmniej ustawy. Przesłanki ustrojowe stanowią zatem o cechach, jakie powinien spełniać organ sądowy w znaczeniu instytucjonalnym.

Z kolei przesłanki funkcjonalne, są zbiorem tych cech, które identyfikować można jako „wydawanie orzeczenia o charakterze sądowym” lub „wykonywanie funkcji sądowych”. Do przesłanek funkcjonalnych zalicza się wydanie rozstrzygnięcia o sytuacji prawnej jednostki; obowiązkową właściwość; orzekanie w procedurze spornej; orzekanie na podstawie prawa; wiążącą moc orzeczenia i jego względną ostateczność. Te ostatnie cechy ocenia się na gruncie konkretnego postępowania. Wymienione atrybuty tworzą funkcjonującą w prawie UE materialną definicję organu sądowego w rozumieniu art. 267 TFUE.

Z uwagi na ich spełnianie przez izby morskie zasadne jest ich objęcie odrębnym systemem nadzoru, analogicznie do sądów powszechnych, przy których działają.

Art. 19b ust. 1 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich przewiduje, że nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach przed izbami morskimi sprawują:

1) w zakresie działalności Izby Morskiej w Szczecinie oraz Izby Morskiej w Gdańsku – Przewodniczący Odwoławczej Izby Morskiej;

2) w zakresie działalności Odwoławczej Izby Morskiej – Prezes Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Organy te, zgodnie z treścią motywu 20 RODO, powinny w szczególności zapewnić przestrzeganie przepisów ogólnego rozporządzenia, zwiększać wiedzę w wymiarze sprawiedliwości o jego obowiązkach wynikających z tego rozporządzenia oraz rozpatrywać skargi związane z operacjami przetwarzania danych.

Zakres zadań i uprawnień organów sprawujących nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach prowadzonych przez izby morskie, o którym mowa w art. 19b ust. 2 i 3 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich, został określony w oparciu o zadania i uprawnienia organu nadzorczego uregulowane w art. 57 i art. 58 RODO, przy czym ich wybór został dokonany z uwzględnieniem specyfiki izb morskich. Proponowany zakres nadzoru polegać będzie przede wszystkim na:

- 1) ocenie przestrzegania przepisów RODO;
- 2) zwiększaniu wiedzy w izbach morskich o obowiązkach wynikających z RODO;
- 3) rozpatrywaniu skarg związanych z operacjami przetwarzania danych osobowych.

Proponuje się, aby szczególny sposób sprawowania nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych dotyczył prowadzonych przez izby morskie postępowań. W pozostałym zakresie działalności izb morskich – innym niż dotyczący postępowań prowadzonych przez izby morskie – nadzór pozostanie w zakresie właściwości centralnego organu nadzorczego (Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych), np. w zakresie dotyczącym kwestii kadrowych czy finansowych.

Generalna zasada nadzoru oparta jest o system kontroli rozproszonej. Oznacza to, że nie wskazuje się jednego organu, który pełniłby funkcję organu nadzorczego, a jedynie istniejącym podmiotom powierza się pełnienie tej funkcji. Podmioty będące organami nadzoru nad poszczególnymi izbami morskimi zachowują samodzielność i niezależność od izb morskich podlegających nadzorowi.

Proponowane rozwiązania są analogiczne do rozwiązań proponowanych na gruncie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Z tego względu w art. 19b ust. 4 ustawy o izbach morskich przyjęto, że do przyjmowania i rozpatrywania skarg związanych z przetwarzaniem danych osobowych przez izby morskie stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdziału 5a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314, 1356, 1499 i 1629)

Przepis art. 5a wprowadza do ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (dalej „u.p.e.a.”) określenie minimalnych zabezpieczeń

zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych osobowych przetwarzanych w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy. Tak więc do przetwarzania danych osobowych dopuszczone będą wyłącznie osoby do tego uprawnione, zobowiązane na piśmie do zachowania danych w poufności. Przepis zobowiązuje do testowania i doskonalenia środków technicznych i organizacyjnych, zapewnienia bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych oraz integralności danych w systemach informatycznych organów. Przepis nakłada również obowiązek określenia zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych. Analogiczne rozwiązania przewiduje projektowany art. 11a ustawy z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych, dalej „ustawy o wzajemnej pomocy”, ponieważ zgodnie z jej art. 4 dochodzenie oraz zabezpieczenie należności pieniężnych państw członkowskich lub państw trzecich odbywa się w trybie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Ze względu na wprowadzenie do ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych przepisów art. 3–5 przewidujących możliwość ograniczenia/wyłączenia stosowania niektórych przepisów RODO w odniesieniu do administratorów realizujących zadania publiczne, nie istnieje potrzeba powielania tych przepisów w zmianach dotyczących u.p.e.a. i ustawy o wzajemnej pomocy. Przepisy art. 3–5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych mają bowiem zastosowanie wprost do organów publicznych i innych podmiotów realizujących zadania publiczne w przypadku zaistnienia przesłanek wskazanych w tych przepisach. Oznacza to, że administratorzy danych realizujący zadania publiczne będą mogli powołać się na treść tych przepisów i w konsekwencji odmowę realizacji praw przysługujących osobie, której dane dotyczą, w szczególności gdy ograniczenie to będzie służyło ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym Unii lub państwa członkowskiego, w szczególności ważnemu interesowi gospodarczemu lub finansowemu Unii lub państwa członkowskiego, w tym kwestiom pieniężnym, budżetowym i podatkowym, zdrowiu publicznemu i zabezpieczeniu społecznemu (art. 23 ust. 1 lit. e RODO).

Wyłączenia przewidziane w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych umożliwiają realizację zadań publicznych wynikających z u.p.e.a. oraz ustawy o wzajemnej pomocy. Natomiast wprowadzenie zaproponowanych zmian w obu ustawach (u.p.e.a. i ustawie o wzajemnej pomocy) ma na celu realizację warunku wprowadzenia ograniczeń, o którym mowa w art. 23 ust. 2 lit. d i f RODO, poprzez wprowadzenie obowiązku wprowadzenia zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu.

Podkreślić należy, że przepisy u.p.e.a. oraz ustawy o wzajemnej pomocy zapewniają realizację wymogów określonych w art. 23 ust. 2 RODO w sposób następujący:

- 1) cele przetwarzania lub kategorie przetwarzania – cele przetwarzania danych osobowych wynikają z treści u.p.e.a. oraz ustawy o wzajemnej pomocy, które określają ustawowe zadania i sposób ich realizacji przez organy administracji publicznej oraz innych

uczestników postępowania egzekucyjnego (zabezpieczającego), przetwarzanie danych jest zatem niezbędne do wykonywania zadań realizowanych w interesie publicznym, w ramach sprawowania władzy publicznej;

- 2) kategorie danych osobowych – zadania realizowane w ramach postępowania egzekucyjnego (zabezpieczającego) oraz postępowania dotyczącego realizacji wniosku o pomoc wymagają przetwarzania bardzo szerokiego zakresu danych osobowych, dlatego też przyjmuje się, że jest to zakres określony w art. 4 pkt 1 RODO. Rodzaj przetwarzanych danych jest jednak zdeterminowany celem postępowania, a więc co do zasady są to przede wszystkim dane identyfikacyjne oraz dane dotyczące sytuacji majątkowej zobowiązanego;
- 3) zakres wprowadzonych ograniczeń – zakres wprowadzonych ograniczeń odnoszący się do administratora wykonującego zadanie publiczne został określony w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych; zaproponowane przepisy u.p.e.a. oraz ustawy o wzajemnej pomocy nie przewidują dodatkowych wyłączeń;
- 4) zabezpieczenia zapobiegające nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu – art. 18 u.p.e.a. oraz art. 4 ust. 2 ustawy o wzajemnej pomocy przewidują odpowiednie stosowanie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Przepisy kpa regulują natomiast kwestie udostępniania akt zawierających dane osobowe i ograniczają do nich dostęp. Postępowanie jest jawne wyłącznie dla jego stron; dodatkowo w projektowanych przepisach wprowadzono obowiązek wprowadzenia zabezpieczeń zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych osobowych. Określone zostały w katalogu otwartym środki techniczne i organizacyjne, jakie powinny zostać zastosowane w celu realizacji zasady minimalizacji danych;
- 5) określenie administratora lub kategorii administratorów – zgodnie z art. 4 pkt 7 RODO administratorem jest m. in. organ publiczny, który samodzielnie lub wspólnie z innymi ustala cele i sposoby przetwarzania danych osobowych. Cele przetwarzania danych osobowych w postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz w postępowaniu dotyczącym pomocy w dochodzeniu należności są zdeterminowane zadaniami organów egzekucyjnych, wierzycieli oraz innych uczestników tych postępowań. Celem podstawowym postępowania egzekucyjnego jest doprowadzenie do wykonania przez zobowiązanych ich obowiązków o charakterze pieniężnym lub obowiązków o charakterze niepieniężnym, a postępowania zabezpieczającego – zabezpieczenie wykonania tych obowiązków. W postępowaniu dotyczącym pomocy w dochodzeniu należności cele są tożsame, jednak dotyczą tylko należności pieniężnych i międzynarodowej współpracy w ich egzekucji;
- 6) okresy przechowywania oraz mające zastosowanie zabezpieczenia z uwzględnieniem charakteru, zakresu i celów przetwarzania lub kategorii przetwarzania – przetwarzanie danych ograniczone jest realizacją zadań ustawowych, okres przechowywania danych osobowych zawartych w aktach spraw egzekucyjnych wynika z instrukcji kancelaryjnych

określanych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, z późn. zm.). Okres przechowywania tych akt wynosi najczęściej 10 lat;

- 7) ryzyka naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą – organy administracji działają wyłącznie na podstawie i w granicach prawa, stronom postępowania przysługują określone przepisami uprawnienia, a także środki zaskarżenia działań organów administracji publicznej;
- 8) prawo osób, których dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniach, o ile nie narusza to celu ograniczenia – ograniczenia stosowania RODO zostały zawarte w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych, przy czym ograniczenia te związane są z realizacją przez organy administracji publicznej władztwa publicznego, a więc z realizacją nałożonych na organy obowiązków ustawowych. Prawo do uzyskania informacji, o której mowa w art. 23 ust. 2 lit. f RODO, wynika z art. 3–5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych.

Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000, 1076, 1608 i 1629)

Zmiany mają na celu przede wszystkim dostosowanie brzmienia obowiązujących przepisów prawa pracy do art. 6 ust. 1 lit. c. RODO, który wprowadził przesłankę istnienia „obowiązku prawnego” jako podstawy pobierania danych osobowych. Przepisy RODO przyznają także państwom członkowskim swobodę w określeniu zasad przetwarzania przez pracodawców danych osobowych pracowników, w tym poprzez uzależnienie ich gromadzenia od wyrażenia zgody osoby ubiegającej się o zatrudnienie bądź pracownika.

Nowe brzmienie przepisów Kodeksu pracy w art. 22¹ § 1–3 wskazuje na kategorie danych osobowych, które są niezbędne do pozyskania przez pracodawcę, w związku z podejmowaniem przez niego działań przed zawarciem umowy o pracę oraz po jej zawarciu.

W związku z tym, pracodawca żąda ich udostępnienia przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie lub pracownika. Udokumentowanie danych osobowych pozyskanych od tych osób może nastąpić tylko w zakresie niezbędnym do ich potwierdzenia. Jednocześnie norma prawna nie zwalnia pracodawców od konieczności oceny, czy wszystkie z gromadzonych danych konieczne są do celu, jakim jest zatrudnienie określonej osoby. Nie każdy stosunek pracy uzasadnia bowiem gromadzenie informacji o wykształceniu, kwalifikacjach zawodowych lub przebiegu dotychczasowego zatrudnienia osoby ubiegającej się o zatrudnienie. W związku z powyższym projekt przewiduje, że pracodawca żąda podania danych osobowych, o których mowa w § 1 pkt 4–6, gdy jest to niezbędne do wykonywania pracy określonego rodzaju lub na określonym stanowisku. Powyższa norma służy pełnej realizacji przewidzianej w art. 5 ust. 1 lit. c RODO zasady minimalizmu przetwarzania danych. Inne dane osobowe (niewymienione w katalogu obligatoryjnych danych pozyskiwanych przez pracodawcę) będą mogły być pobierane m.in. gdy będzie to niezbędne do wypełniania obowiązku pracodawcy nałożonego przepisem

prawa. Przy czym należy podkreślić, że obowiązek taki wynikać może zarówno z przepisów Kodeksu pracy, jak i odrębnych przepisów prawnych. Przykładem takiej regulacji może być art. 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, zgodnie z którym w służbie cywilnej może być zatrudniona osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Gromadzenie danych osobowych osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika, zgodnie z projektem, możliwe będzie również na podstawie zgody. Zgoda, o której mowa w projekcie, musi odpowiadać wszystkim wymogom przewidzianym zarówno w RODO, jak również w projektowanych przepisach Kodeksu pracy. W szczególności, w przypadku danych szczególnie chronionych, dane osobowe będą mogły być przetwarzane wyłącznie, gdy przekazanie tych danych osobowych następuje z inicjatywy osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika (w przeciwieństwie do przetwarzania danych zwykłych, które mogą być pozyskiwane z inicjatywy pracodawcy, pracownika lub osoby ubiegającej się o zatrudnienie), co wyraźnie przesądza projekt. Zastosowanie znajdzie tutaj również treść art. 9 RODO, który jednoznacznie przesądza wymóg odbierania w takim przypadku zgody „wyraźnej” – czego brak jest w przypadku art. 6 RODO. W związku z powyższym w ocenie projektodawcy, zgoda o której mowa w art. 9 RODO oraz przepisach Kodeksu pracy, powinna mieć formę wyraźnego działania w postaci np. wyraźnego oświadczenia woli pracowników i nie będzie wystarczającym uznanie, że zgodą jest wyraźne działanie potwierdzające, przyzwalające na przetwarzanie danych osobowych. Projekt przesądza także, że do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO, mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie do przetwarzania takich danych nadane przez pracodawcę, a osoby dopuszczone do ich przetwarzania są obowiązane do zachowania tajemnicy.

Z możliwości przetwarzania danych osobowych osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika na podstawie ich zgody wyłączone jednak zostaną dane osobowe, o których mowa w art. 10 RODO (tj. dane osobowe dotyczące wyroków skazujących i naruszeń prawa). Oznacza to, iż tego rodzaju dane osobowe będą mogły być przetwarzane wyłącznie w przypadku, kiedy przepis prawa będzie przewidywać obowiązek ich żądania przez pracodawcę lub obowiązek ich udostępnienia przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie lub pracownika (na podstawie art. 10 RODO). Biorąc pod uwagę istniejącą praktykę, pokazującą silne dążenie pracodawców do pozyskiwania tego rodzaju danych oraz nierówność stron stosunku pracy, istnieje zbyt duże ryzyko, że dane te byłyby w stosunkach pracy pobierane za zgodą nadmiarowo. Taka regulacja ma zatem zapobiec tego rodzaju sytuacjom.

Jednocześnie zgodnie z projektowanymi przepisami brak zgody lub jej późniejsze wycofanie nie będzie mogło powodować żadnych negatywnych konsekwencji dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika w zakresie stosunku pracy.

Mając również na względzie konieczność wyjaśnienia spójności przepisów Kodeksu pracy z RODO należy wskazać, iż projektowane regulacje opierają się na trzech podstawach prawnych przetwarzania danych osobowych wynikających z ww. rozporządzenia. Pracodawca

pozyskując obligatoryjne dane osobowe osoby ubiegającej się o zatrudnienie lub pracownika spełni przesłankę niezbędności wypełnienia „obowiązku prawnego” ciążącego na administratorze, zawartą w art. 6 ust. 1 lit. c RODO. Dane osobowe, które pracodawca będzie przetwarzał na podstawie zgody pracownika, będą zawarte w podstawie określonej w art. 6 ust. 1 RODO, a w przypadku danych szczególnie chronionych na podstawie art. 9 ust. 2 lit. a RODO. W pozostałym zakresie zastosowanie znajdą inne przesłanki przetwarzania danych osobowych przewidziane w art. 6 i art. 9 RODO. Przykładem może być chociażby art. 9 ust. 2 lit. c RODO, w którym mowa, że podstawą przetwarzania danych osobowych może być ochrona żywotnych interesów osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby fizycznej, a osoba, której dane dotyczą, jest fizycznie lub prawnie niezdolna do wyrażenia zgody. W przypadku danych biometrycznych projektodawca zaproponował, aby mogły być one także pobierane od pracownika i przetwarzane w sytuacjach, w których podanie takich danych będzie niezbędne ze względu na kontrolę dostępu do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie może narazić pracodawcę na szkodę lub dostępu do pomieszczeń wymagających szczególnej ochrony.

W projekcie proponuje się także zmienić brzmienie art. 22² Kodeksu pracy, który dotyczy monitoringu zakładu pracy lub terenu wokół zakładu pracy, poprzez wprowadzenie regulacji wyłączającej możliwość monitorowania pomieszczeń zakładowej organizacji związkowej. W opinii projektodawcy monitoring pomieszczeń związkowych rodzi duże prawdopodobieństwo naruszenia zasady wolności i niezależności związków zawodowych.

W ustawie zostało doprecyzowane, że instalacja monitoringu wizyjnego w pomieszczeniach sanitarnych wymaga dodatkowo – oprócz wystąpienia przesłanek wskazanych w art. 22² § 2 zdanie pierwsze, uzyskania przez pracodawcę uprzedniej zgody zakładowej organizacji związkowej (a jeżeli u pracodawcy nie działa zakładowa organizacja związkowa – uprzedniej zgody przedstawicieli pracowników wybranych w trybie przyjętym u danego pracodawcy). Pozwoli to na ochronę prywatności pracowników, a jednocześnie pracodawca zyska możliwość przekonania pracowników (w tym związków zawodowych) do stosowania ww. monitoringu w przypadku, gdy przemawiają za tym potrzeby pracodawcy (oraz gdy nie naruszy to godności i innych dóbr osobistych pracowników). Dodatkowo w art. 229 Kodeksu pracy wprowadzono zmiany redakcyjne oraz doprecyzowujące zakres orzeczeń lekarskich, których może żądać pracodawca oraz tryb zwrotu orzeczeń.

Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967)

Zmiana w art. 85w ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela ma charakter dostosowawczy i polega na pominięciu w dotychczasowej treści przepisu powołania ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu (Dz. U. z 2016 r. poz. 2050)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawa z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu znajduje się na stronie 124 uzasadnienia.

Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1184, 1467 i 1669) i ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115)

Przepisy RODO dotyczą w dużej mierze zadań realizowanych na podstawie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze oraz ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wykonywanych przez Ministra Sprawiedliwości, organy samorządu zawodowego adwokatów i radców prawnych oraz adwokatów i radców prawnych w ramach prowadzonej działalności zawodowej. Odrębne określanie administratorów danych osobowych w ustawie – Prawo o adwokaturze oraz w ustawie o radcach prawnych nie jest jednak konieczne albowiem wprost z ww. ustaw wynika kto jest administratorem danych osobowych oraz jaki jest zakres przetwarzanych danych osobowych.

Analiza przepisów RODO pozwala na wniosek, że stosowanie przewidzianej tam regulacji w pełnym zakresie skutkować będzie naruszeniem jednego z podstawowych obowiązków ciążących na adwokatach i radcach prawnych, jako osobach zaufania publicznego, tj. obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Stąd niezbędne jest wprowadzenie ograniczeń stosowania niektórych przepisów rozporządzenia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1–3 ustawy – Prawo o adwokaturze adwokat obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z udzielaniem pomocy prawnej. Obowiązek zachowania tajemnicy nie może być ograniczony w czasie. Adwokata nie można zwolnić od obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej co do faktów, o których dowiedział się udzielając pomocy prawnej lub prowadząc sprawę.

Analogiczne uregulowania w odniesieniu do radców prawnych przewiduje art. 3 ust. 1-3 ustawy o radcach prawnych.

Zakres tajemnicy zawodowej adwokata i radcy prawnego jest więc bardzo szeroki. Cytowane przepisy posługują się pojemnym zwrotem „zachować w tajemnicy wszystko”. Obejmuje on wszelkie fakty, o których adwokat i radca prawny powziął wiadomość w związku z udzielaniem pomocy prawnej. Zauważenia wymaga, że tajemnica zawodowa tzw. prawniczych zawodów regulowanych zaufania publicznego była także wielokrotnie przedmiotem analizy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zwłaszcza w odniesieniu do adwokatów prowadzących własne kancelarie. Prezentowane w tym zakresie rozstrzygnięcia są

aktualne także względem radców prawnych. Utrwalony jest także kierunek orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którym – biorąc pod uwagę kryteria wspólnotowe oraz występujące w przepisach prawa wewnętrznego państw członkowskich – tajemnica zawodowa między adwokatem (radcą prawnym) a klientem powinna być również przedmiotem ochrony w przepisach unijnych. Konsekwencją takiego stanowiska, jak się wydaje, jest treść regulacji zawartej w art. 90 RODO.

Z uwagi na powyższe, wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą, przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18, art. 19 RODO, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez adwokata i radcę prawnego tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 6 ustawy – Prawo o adwokaturze oraz art. 3 ustawy o radcach prawnych.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że podstawy ograniczeń w zakresie ochrony danych osobowych, które proponuje się w art. 7 i art. 8 projektowanej ustawy, mieszczą się w katalogu określonym w art. 23 ust. 1 RODO, nie wykraczają poza zakres określony w Konstytucji RP, a także są zgodne z zasadą proporcjonalności. Wprowadzane regulacje mogą wprowadzić ograniczać prawa osób, których dane osobowe dotyczą, zwłaszcza w sytuacji, gdy dotyczą osoby trzeciej, a nie klienta adwokata czy radcy prawnego, jednak są one niezbędne dla prawidłowego wykonywania przez adwokatów i radców prawnych obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Wprowadzane ograniczenia znajdują umocowanie w art. 23 ust. 1 lit. g, tj. zapobieganie naruszeniom zasad etyki w zawodach regulowanych oraz art. 23 ust. 1 lit. i, tj. ochronie osoby, której dane dotyczą lub praw i wolności innych osób.

Zastosowanie podstaw derogacyjnych zawartych w art. 23 ust. 1 lit. g oraz lit. i RODO w odniesieniu do adwokatów i radców prawnych znajduje uzasadnienie w przepisie art. 17 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Umieszczenie tego przepisu w pierwszym rozdziale Konstytucji RP zatytułowanym „Rzeczpospolita” świadczy o zaliczeniu przez ustawodawcę normy z niego wynikającej do zasad ustrojowych. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego ukształtowało zakres podmiotowy przepisu art. 17 ust. 1 Konstytucji RP i nie ulega wątpliwości, że obejmuje on zwłaszcza samorządy zawodowe adwokatów, radców prawnych i notariuszy. Wskazana norma konstytucyjna uzasadnia także pozycję adwokatów i radców prawnych w zakresie obowiązków dotyczących ochrony danych osobowych.

Podkreślenia wymaga, że obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma charakter publicznoprawny. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego ustanowiono go w interesie klientów, a nie prawniczych zawodów regulowanych, przy czym nie jest on wyrazem uprzywilejowania grupy zawodowej, lecz właśnie obowiązkiem związanym z wykonywaniem zawodu zaufania publicznego. Oznacza to, że prawo do prywatności i poufności informacji nie przysługuje adwokatom i radcom prawnym, lecz ich klientom. Na przedstawicielach tych zawodów ciąży zatem obowiązek respektowania tego prawa, bowiem ich relacje z klientami opierają się właśnie przede wszystkim na zaufaniu. Klienci mają więc prawo oczekiwać, że w

każdym przypadku ich prawo do prywatności będzie stanowiło dobro najwyższe podlegające szczególnej ochronie. W konsekwencji w przypadku, gdy dane osobowe pozyskane przez adwokata i radcę prawnego dotyczą osoby trzeciej a nie klienta (np. jego małżonka w przypadku sprawy o rozwód), będzie dochodziło do kolizji prawa do prywatności klienta (którego realizację zapewnia tajemnica zawodowa) z prawem do żądania ochrony danych osobowych, osoby, której dane zostały adwokatowi (radcy prawnemu) ujawnione.

Proponowane ograniczenie zakresu obowiązków wynikających z art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 RODO, co do adwokatów i radców prawnych jest ściśle związane z charakterem wykonywanego zawodu i bezwzględny obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej oraz niezbędne dla ochrony praw i wolności innych osób (art. 23 ust. 1 lit. i RODO). Adwokaci i radcowie prawni będą przetwarzać dane osobowe osób trzecich uzyskane od klientów dla potrzeb prowadzonych spraw, co podlega rygorystycznej tajemnicy adwokackiej (radcowskiej), w tym obrończej. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej jest nieograniczony w czasie. Oznacza to, że nawet jeżeli ustanie stosunek łączący adwokata (radcę prawnego) z klientem czy członkostwo w samorządzie zawodowym, to nie spowoduje wygaśnięcia obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej obejmującej uzyskane informacje. Jest zatem oczywiste, że nałożenie na nich obowiązków wynikających ze wskazanych przepisów RODO oznaczałoby automatycznie naruszenie interesów prawnych ich klientów, w tym konstytucyjnego prawa do sądu, ale także innych wolności i praw konstytucyjnych oraz środków ich ochrony, którym służy uzyskiwanie pomocy prawnej świadczonej przez profesjonalnych pełnomocników.

Dochodzenie swoich praw przez obywateli wiąże się z koniecznością przetwarzania przez ich pełnomocników danych osób trzecich, które w te prawa godzą. W tym kontekście przykładowo można wskazać, że nie do przyjęcia byłoby informowanie sprawcy przestępstwa oszustwa o celu przetwarzania jego danych w momencie uzyskania tych danych od pokrzywdzonego klienta, w celu zawiadomienia organów ścigania o popełnionym przestępstwie, ani informowanie osoby, wobec której ma być wytoczone powództwo o ustalenie ojcostwa, która ukrywa swoją tożsamość. Podobnie w przypadku postępowania spadkowego, kiedy od uzyskania określonych danych osobowych zależy ostateczne rozstrzygnięcie sprawy. W takich przypadkach stosowanie przepisów art. 15 ust. 1 i 3 prowadziłoby do ujawnienia faktu przetwarzania danych osobowych do celów procesowych i naruszałoby prawo mandantów do ochrony ich interesów.

Uzasadnione jest natomiast także ograniczenie stosowania art. 18 i art. 19 RODO w zakresie, w jakim stosowanie tych przepisów kolidowałoby z obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. Zatem w sytuacji zgłoszenia żądania z art. 18 RODO przez osobę trzecią, w przypadku, gdy jej dane osobowe zostały ujawnione adwokatowi czy radcy prawnemu przez klienta kancelarii, przyznawanie pierwszeństwa wykonaniu obowiązków określonych w powołanym przepisie nad obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej (w tym obrończej), skutkować będzie naruszeniem praw i interesów klienta oraz podważeniem wiarygodności zawodu adwokata i radcy prawnego. Będzie także narażało interesy mandanta, uniemożliwiając mu skuteczne dochodzenie swoich praw i roszczeń.

Podobny skutek miałyby stosowanie art. 18 oraz art. 19 RODO (prawo do ograniczenia przetwarzania i związany z nim obowiązek informacyjny) w toku postępowania toczącego się w sprawach klientów adwokatów lub radców prawnych, w których są dochodzone roszczenia wobec osób fizycznych, albo w których reprezentacja procesowa dotyczy osób pozwanych. W niektórych kategoriach spraw dane osobowe są kluczowe dla rozstrzygnięcia, jak np. w sprawach o ustalenie obowiązku alimentacyjnego, rozwód, zniesienie współwłasności, czy też roszczeń wynikających z deliktu.

Wyłączenie stosowania przepisu art. 19 RODO wobec adwokatów i radców prawnych w zakresie, w jakim jego stosowanie naruszałoby obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej jest również uzasadnione. Podkreślenia wymaga, że adwokaci (radcowie prawni) sporządzają projekty umów, które zawierają dane osobowe nie tylko stron (klientów kancelarii) ale także osób trzecich. W sytuacji, gdy klient rezygnuje z usług adwokata (radcy prawnego), a klient żąda usunięcia jego danych osobowych, adwokat jest zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej mimo, że do zawarcia umowy nie dochodzi. W takiej sytuacji realizacja przez adwokata obowiązku, o którym mowa w zdaniu drugim art. 19 RODO (zawiadomienia o usunięciu danych osobowych także osoby trzeciej, której dane dotyczą) skutkowałaby naruszeniem obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

Powyższe przykłady obrazują że wyłączenie przepisów art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 RODO w zakresie ujętym w projekcie jest niezbędne dla ochrony tajemnicy zawodowej adwokata i radcy prawnego, a tym samym służy zapobieganiu naruszeniom zasad etyki zawodowej (art. 23 ust. 1 lit. g). W konsekwencji jest jednak także niezbędne dla ochrony praw i wolności innych osób (art. 23 ust. 1 lit. i), tj. osób które korzystają z usług adwokata i radcy prawnego i działają w przekonaniu, że informacje o tym nie zostaną ujawnione innym osobom. Ograniczenia dotyczą wyłącznie danych osób trzecich a nie klientów, stąd też uznać należy je za proporcjonalne.

Podkreślenia wymaga jednak, że opisane wyżej ograniczenia stosowania wymienionych przepisów RODO wobec adwokatów i radców prawnych nie będzie oznaczało, że dane osobowe, o których adwokat (radca prawny) dowiedział się przy udzielaniu pomocy prawnej nie podlegają żadnej ochronie. W istocie bowiem przepisy ustawy – Prawo o adwokaturze oraz ustawy o radcach prawnych zapewniają wzmożoną ochronę tajemnicy zawodowej. Zatem, istniejące w ustawie rygory i ograniczenia w zakresie dotyczącym przetwarzania i ujawniania danych osobowych osób korzystających z ich usług, uzasadniają wprowadzenie odstępstw od stosowania niektórych przepisów rozporządzenia.

W odniesieniu do przepisu art. 21 RODO, zauważyć należy, że ustawodawca unijny przyznał uprawnienie do zgłoszenia sprzeciwu jedynie w przypadku, gdy dane przetwarzane są na podstawie art. 6 ust. 1 lit. e lub f. Te podstawy przetwarzania mogą zaistnieć w przypadku adwokatów lub radców prawnych. Nie można zatem wykluczyć sytuacji, gdy takie żądanie zostanie zgłoszone przez osobę, której dane dotyczą, co uniemożliwi przetwarzanie danych osobowych, a w konsekwencji zablokuje możliwość dochodzenia roszczeń na rzecz klienta, czy uniemożliwi dalsze prowadzenie tego postępowania sądowego, prowadząc do jego

przewlekłości. Spektakularnym przykładem ukazującym niezbędną wyłączenia jest także zastosowanie prawa do sprzeciwu wobec przetwarzania danych osobowych, które paraliżowałoby wykonywanie funkcji pełnomocników procesowych i uniemożliwiłoby wykonywanie jakichkolwiek czynności przedprocesowych na rzecz klientów, tym samym rażąco naruszając ich prawa konstytucyjne.

W tej sytuacji uzasadnione jest wyłączenie stosowania tej regulacji w odniesieniu do danych osobowych pozyskanych przez adwokata i radcę prawnego przy świadczeniu pomocy prawnej. Wyłączenie znajduje uzasadnienie w art. 23 ust. 1 lit. e i f. Zapewnienie prawidłowego i sprawnego prowadzenia postępowań sądowych jest zadaniem nadrzędnym, podlegającym ochronie, a zaproponowane wyłączenie stanowi środek niezbędny i proporcjonalny do osiągnięcia tego celu.

Jednocześnie należy wskazać, że zakres obowiązków nałożonych na adwokata i radcę prawnego w zakresie dotyczącym ochrony tajemnicy zawodowej w tym danych osobowych, minimalizuje potencjalne ryzyka naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, stąd nie ma potrzeby dodatkowej regulacji określającej te ryzyka (art. 23 ust. 2 lit. g RODO).

Podkreślenia wymaga także, że wprowadzane ograniczenia są niezbędne, a dodatkowo, niezależnie od tego, że służą ochronie praw i wolności innych osób (art. 23 ust. 1 lit. i RODO), służą też interesowi publicznemu, przez umożliwienie efektywnego korzystania z prawa do pomocy prawnej, a w konsekwencji prawa do sądu.

Ponadto proponuje się wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez adwokata oraz radcę prawnego w związku ze świadczeniem pomocy prawnej występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Nie oznacza to, że dane osobowe gromadzone przez adwokata (radcę prawnego) nie będą chronione. Podstawową ochronę zapewnia im bowiem tajemnica zawodowa, do przestrzegania której przedstawiciele ww. zawodów są zobowiązani i za naruszenie której ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną. Kwestia przestrzegania tajemnicy zawodowej podlega wnikliwej kontroli organów nadzoru, realizowanej przez państwo w interesie publicznym.

Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma charakter publicznoprawny. Ustanowiono go w interesie klientów i nie jest on wyrazem uprzywilejowania grupy zawodowej, lecz właśnie obowiązkiem związanym z wykonywaniem zawodu zaufania publicznego. Oznacza to, że prawo do prywatności i poufności informacji nie przysługuje adwokatom (radcom prawnym), lecz ich klientom. Na przedstawicielach tych zawodów ciąży zatem obowiązek respektowania tego prawa, bowiem ich relacje z klientami opierają się właśnie przede wszystkim na zaufaniu.

W kontekście powyższego, podkreślić należy, że brak jest podstaw by przedkładać uprawnienia kontrolne organu nadzorczego nad prawo osób fizycznych lub prawnych korzystających z usług przedstawicieli ww. zawodów. Tajemnica zawodowa chroni prawo tych osób w szerokim zakresie, a nadto, chroni ich dane osobowe.

Zgodnie z wytycznymi przewidzianymi w art. 23 ust. 2 RODO, projektowane przepisy przewidują także okresy przechowywania danych osobowych, w zakresie, w jakim nie były one dotychczas uregulowane.

Jako zasadę przyjęto termin 5 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone (art. 16c ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo o adwokaturze i art. 5c ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych). Regulacje szczególne wynikają ze specyfiki poszczególnych kategorii spraw.

Proponowany okres 10 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone – w przypadku opisanych w art. 16c ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo o adwokaturze i art. 5c ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wynika w zakresie danych adwokatów i radców prawnych oraz absolwentów odpowiedniej aplikacji z regulacji ustawowych dotyczących możliwości ponownego wpisu bez egzaminu na listę adwokatów lub radców prawnych osób skreślonych z listy oraz uprawnienia do wpisu w terminie 10 lat od zdania egzaminu, a w przypadku danych osobowych przetwarzanych przez adwokatów i radców prawnych w ramach wykonywania zawodu – z możliwości zgłoszenia roszczeń cywilnoprawnych przez klienta lub osobę trzecią.

Proponowany okres 15 lat od zakończenia postępowania, w którym dane osobowe zostały zgromadzone, w przypadku danych osobowych przetwarzanych w toku prowadzonych przez organy adwokatury oraz organy izb adwokackich postępowań dyscyplinarnych wobec adwokatów i aplikantów adwokackich oraz podczas wykonywania przewidzianych przez ustawę kompetencji nadzorczych nad postępowaniami dyscyplinarnymi w sprawach adwokatów i aplikantów adwokackich, wynika z terminów zatarcia kar dyscyplinarnych.

Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2018 r. poz. 1916)

Zmiana w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece jest podyktowana koniecznością uregulowania w akcie prawnym rangi ustawy zakresu danych osób fizycznych, podlegających ujawnieniu w księdze wieczystej. Obecnie rodzaj danych osobowych wpisywanych w księgach wieczystych określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym (Dz. U. poz. 312, z późn. zm.). Zaproponowany w projektowanym art. 25 ust. 4 i art. 68² ust. 5¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece zakres danych jest identyczny jak ten określony w § 33 rozporządzenia w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym.

Ustawa z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1285)

W celu ochrony osób biorących udział w ramach postępowań lustracyjnych zasadne jest ograniczenie uprawnienia wynikającego z art. 15 ust. 1 lit. g RODO. Charakter postępowań

lustracyjnych, prowadzonych często w oparciu o informacje uzyskane od osób trzecich, w pełni uzasadnia wprowadzenie ochrony ich danych osobowych. Prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO, w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, przysługiwać będzie w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osób, od których dane pozyskano. Skorzystanie z przedmiotowego ograniczenia nie będzie zatem automatyczne i zależeć będzie od oceny spełnienia odpowiednich przesłanek przez organ przetwarzający dane osobowe. Jednocześnie wskazano, że z uwagi na ww. ograniczenie art. 15 ust. 1 lit. g RODO dodano dodatkowe gwarancje dla osób, których dane dotyczą w postaci zobowiązania administratora o poinformowaniu o ograniczeniu osoby, której dane dotyczą przy pierwszej czynności do niej skierowanej. Ponadto wskazano, że w przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa samodzielnie ustala okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Ponadto wyraźnie wskazano, że wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych), nie wpływa na przebieg postępowań kontrolnych związanych z lustracją spółdzielni. Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w ww. zakresie).

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137)

W projekcie zawarto zmiany w ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Z uwagi na zawarte w RODO definicje m.in. administratora danych osobowych, pojawiają się wątpliwości kto jest administratorem danych osobowych. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że to gminne komisje rozwiązywania problemów alkoholowych zostaną uznane za administratora danych osobowych. Należy pamiętać, że gminne komisje to ciała społeczne, które powoływane są przez wójta, burmistrza, prezydenta miasta do realizacji określonych zadań, np. podejmowania czynności

zmierzących do orzeczenia o zastosowaniu wobec osoby uzależnionej od alkoholu obowiązku poddania się leczeniu w zakładzie leczenia odwykowego. Gminne komisje, w skład których wchodzi przede wszystkim osoby przeszkolone w zakresie profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, nie posiadają odpowiednich narzędzi i środków, by być uznane za administratora danych osobowych, zwłaszcza, że ich obsługą administracyjną zajmują się zazwyczaj urzędy miasta/gminy. Dlatego też w obecnym stanie prawnym przyjmowano (w tym Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Najwyższa Izba Kontroli), że administratorem danych przetwarzanych przez komisje jest wójt, burmistrz albo prezydent miasta, co potwierdza brzmienie art. 25a ust. 4 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi: „Przed przystąpieniem do wykonywania czynności związanych z procedurą zobowiązania do poddania się leczeniu odwykowemu członkowie gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych składają, w formie pisemnej, wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta), oświadczenie o następującej treści (...)”. Mając na uwadze powyższe, wydaje się zasadne uregulowanie tej kwestii bezpośrednio w przepisach prawa przez dodanie w ww. ustawie art. 25b w zaproponowanym brzmieniu.

Znowelizowano także art. 42 ust. 14 ustawy tak, by nie odnosił się do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r o ochronie danych osobowych.

Ustawa z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650)

Celem proponowanych zmian w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, zwanej dalej „ustawą” – jest zharmonizowanie jej z wymogami RODO. Ustawowe zmiany realizują również wskazania zawarte w art. 6 ust. 2 oraz art. 89 ust. 3 RODO, które dotyczą wprowadzania przez państwa członkowskie przepisów dostosowujących, a także stanowienia w prawie krajowym wyjątków od praw osób, których dane dotyczą.

Projektowane przepisy zmierzają do zrównoważenia ochrony danych osobowych z działalnością archiwalną, a w szczególności gromadzeniem i zapewnieniem dostępności publicznych zasobów informacyjnych. Ustawodawca uznał bowiem, że szerokie korzystanie z nich ma doniosłe znaczenie naukowe i kulturotwórcze, a przez to leży w interesie publicznym. Dał temu wyraz m.in. poprzez gwarancję bezpłatności udostępniania państwowego zasobu archiwalnego.

W obowiązującym brzmieniu ustawa stanowi, że udostępnianie materiałów archiwalnych w sposób określony w art. 16d ust. 2 pkt 1 następuje „po pisemnym zgłoszeniu”. Nie określa natomiast informacyjnej zawartości zgłoszenia. Kontekst przepisu wskazuje, że czynność ta, utrwalona na piśmie, jest spersonalizowana, służy zidentyfikowaniu osoby zainteresowanej. Wobec tego zachodzi potrzeba sprecyzowania zakresu danych przetwarzanych w zgłoszeniu, odpowiednio do jego celu związanego z działalnością archiwalną.

W związku ze zmianami w ustawie, które wprost wynikają z RODO, zachodzi również potrzeba zmodyfikowania przepisu określającego zakres działania Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych. W obowiązującym brzmieniu wskazuje on mylnie na odpowiedzialność tego organu za zabezpieczenie danych osobowych w systemach informatycznych i teleinformatycznych obsługujących działalność archiwalną, w stosunku do których nie jest on administratorem ani przetwarzającym dane. Jednocześnie uwzględnić należało przypadki, w których organ ten pełni funkcję administratora systemów informatycznych i teleinformatycznych, a wówczas na zasadach ogólnych odpowiada za bezpieczeństwo przetwarzanych w nich danych osobowych.

Ponadto dodano uprawnienie Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych do stanowienia aktów prawa wewnętrznego w zakresie działania polegającego na koordynacji projektowania, tworzenia i funkcjonowania takich systemów. Niezbędne było również rozszerzenie na systemy informatyczne ustawowego upoważnienia do korzystania z systemów na podstawie umowy przez jednostki państwowej sieci archiwalnej niepodlegające Naczelnemu Dyrektorowi Archiwów Państwowych.

Wymogi integralności i autentyczności materiałów archiwalnych jako świadectw historii wykluczają ingerencję w nie poprzez literalne sprostowanie lub uzupełnienie danych osobowych, o którym mowa w art. 16 RODO. Zmiana treści tych materiałów rażąco kolidowałoby z celami działalności archiwalnej. Powyższe wymogi nie sprzeciwiają się natomiast dołączaniu dodatkowych informacji przez osoby zainteresowane. Wykładnia językowa może jednak prowadzić do rozumienia sprostowania jako całkowitego zatarcia informacji kwestionowanych i zastąpienie ich innymi, uważanymi za poprawne. Odpowiednio, uzupełnienie mogłoby być rozumiane jako zastąpienie pierwotnego zestawu danych przez zestaw poszerzony, bez wyróżniania (zaznaczania) różnicy między nimi. Osoby te zasadnie mogą więc przyjmować projektowane rozwiązanie jako ograniczenie ich praw. Niezbędne jest wobec tego wyraźne wyłączenie oczekiwanego przez zainteresowanych usunięcia wybranych informacji, odpowiadające przepisom art. 89 ust. 3 RODO.

Przesłanki ograniczenia przetwarzania danych, określone w art. 18 RODO, są niespójne lub wprost kolidują z przesłankami podejmowania działalności archiwalnej (realizacji celów archiwalnych w interesie publicznym). Materiały archiwalne gromadzone są przez archiwa ze względu na ich trwałą wartość informacyjną, a ich ewentualne wady – w tym nieprawidłowość lub sprzeczność z prawem – uważane są za chronioną cechę oryginalną, świadectwo przeszłości. Wady te, w świetle ustawy, nie sprzeciwiają się przetwarzaniu informacji, w tym danych osobowych, z zastrzeżeniem odrębnego statusu ich udostępniania. Ograniczenie przetwarzania danych, o którym mowa w art. 18 RODO, byłoby natomiast równoznaczne ze zredukowaniem działalności archiwalnej w stosunku do nich do przechowywania, z wykluczeniem ich ewidencjonowania, opracowania, a także zabezpieczenia, w tym konserwacji ewentualnie niezbędnej do zapobieżenia utracie dokumentów. Ograniczenie praw osób, których dane dotyczą, należy odnieść do art. 18 ust. 1 lit. a i b, gdyż w tym zakresie wykonywanie tych praw poważnie utrudniałoby lub uniemożliwiłoby prowadzenie działalności archiwalnej – co stanowi przesłankę wyjątku z art. 89 ust. 3 RODO.

Powyższe ograniczenie obowiązków i praw nie powoduje ryzyka bezprawnego udostępniania chronionych danych osobowych, gdyż podlega ono odrębnie określonym zabezpieczeniom, zarówno w zakresie projektowanych zmian w ustawie, jak i jej obowiązujących przepisów. Nie wyłącza też wewnętrznych procedur w archiwach, które mają na celu uniemożliwienie wglądu w dane nieupoważnionym pracownikom. Te zabezpieczenia i procedury zapobiegają naruszeniu istoty ochrony danych.

Z drugiej strony należy jednak wziąć pod uwagę, że bezpieczeństwo danych osobowych nie jest wartością bezwzględnie nadrzędną w stosunku do innych prawnie chronionych wartości, w tym m.in. wolności badań naukowych. Z tego względu nie można całkowicie wykluczyć warunkowego udostępniania materiałów archiwalnych zawierających niezabezpieczone dane osobowe, jeśli jest to uzasadnione celami udostępnienia, a wynikowe opracowania byłyby zanonimizowane.

Ze względu na ograniczenia wiedzy archiwów co do zawartości materiałów archiwalnych przejmowanych od ich wytwórców albo dysponentów, powstaje ryzyko niepełnej realizacji przez archiwa prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą – na podstawie art. 15 RODO. Niemożność zapewnienia dostępu nie znajduje oparcia w odrębnie ustanowionym przyzwoleniu na ograniczone wykonywanie obowiązków informacyjnych, a więc wymaga odrębnego zastrzeżenia w prawie krajowym.

Archiwa nie używają danych osobowych tak, jak czynią to urzędy administracji i organy władzy publicznej, ale przede wszystkim zapewniają warunki korzystania z nich przez osoby trzecie. Z reguły nie dysponują ani nie sporządzają ewidencji na poziomie danych jednostkowych. Typowe, zgodne z przyjętą metodyką środki ewidencji zasobu archiwalnego odznaczają się wysoką skutecznością wyszukiwania, ale nie dają całkowitej gwarancji poprawnego wyniku. Natomiast lustrowanie zgromadzonych zasobów w celu pełnej identyfikacji zawartych w nich danych osobowych, a także rozszerzenie szczegółowego indeksowania na całość materiałów archiwalnych, które mogą zawierać chronione, dane osobowe poważnie utrudniłoby wykonywanie innych zadań zaliczanych do działalności archiwalnej w rozumieniu ustawy. Projektowane ograniczenie obowiązków i praw wynikłych z art. 15 ust. 1 i 3 RODO spełnia więc warunki art. 89 ust. 3 tego rozporządzenia.

Zabezpieczenia danych osobowych obejmują typowe środki – zwłaszcza anonimizację i pseudonimizację – a także utrwalone w ustawie ograniczenia prawa do korzystania z informacyjnych zasobów, określane jako przesłanki odmowy dostępu do materiałów archiwalnych. Szczególne miejsce wśród tych ograniczeń zajmują wyspecjalizowane karencje dostępowe, odniesione do wybranych typów dokumentacji zawierającej dane osobowe. Na wypadek kolizji pozytywnych i negatywnych uprawnień informacyjnych – w sytuacjach, gdy gwarancje korzystania z informacji nie mogłyby zostać urzeczywistnione w razie anonimizacji albo pseudonimizacji danych – przewiduje się umowne zobowiązanie użytkowników zasobu archiwalnego do nierozpowszechniania danych jednostkowych, z którymi się zapoznali w archiwum. Wśród tego rodzaju gwarancji wolność badań naukowych ma rangę wartości konstytucyjnej. Wyjątki na rzecz udostępniania danych osobowych byłyby dopuszczalne pod warunkiem nadrzędności potrzeb poznawczych w stosunku do przesłanek

ochrony danych (zwłaszcza w razie niepewnej ochrony danych i pomniejszej istotności jej naruszenia), a także z wyłączeniem tzw. danych sensytywnych.

Powyższe zabezpieczenia należało rozszerzyć również na dokumentację niestanowiącą materiałów archiwalnych, gdyż na mocy przepisów szczególnych również ona podlega przechowywaniu – z zasady przejściowo – przez archiwa.

Archiwa przetwarzają dane osobowe w celu wykonywania bieżących zadań ustawowych i statutowych, a także dane osobowe zawarte w przechowywanym przez nie zasobie archiwalnym. Okresy przetwarzania tych pierwszych skorelowane są z okresami przechowywania akt spraw i zbiorów dokumentacji, określonymi w przepisach kancelaryjnych, wydawanych na podstawie ustawy i odpowiednich przepisów wykonawczych. Tak ustalone okresy obejmują czas bezpośredniej przydatności dokumentacji oraz czas, w którym zachowuje ona ewentualne znaczenie dowodowe, przydatna jest ze względu na roszczenia, kontrole, dochodzenia itp. Natomiast składniki narodowego zasobu archiwalnego z mocy ustawy przechowywane są bezterminowo (wieczyście).

Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068)

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w projektowanej ustawie wprowadzono przepisy mające na celu zapewnienie, że organy realizujące poszczególne zadania na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w sposób jednolity będą realizować obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Szczególne rozwiązanie zaproponowano wyłącznie dla przypadku, w którym zarząd drogi albo zarządca drogi przetwarza dane osobowe w związku z poborem opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Przy poborze tych opłat zasadą jest, że podmiot zobowiązany do uiszczenia opłaty nie kontaktuje się z podmiotem je pobierającym (np. za pośrednictwem korespondencji pisemnej). Jednocześnie ww. opłata jest skierowana do nieograniczonego kręgu osób korzystających z dróg publicznych. Dlatego też część obowiązków z art. 13 RODO pobierający opłatę będzie wykonywał poprzez zamieszczenie stosownych informacji w miejscu, w którym opłata ta jest wnoszona, a więc będzie je bezpośrednio przekazywał obowiązanemu do uiszczenia opłaty umieszczając je np. na parkometrze. Pozostałe informacje wymagane zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 RODO będą zamieszczane na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej podmiotu pobierającego opłatę, przy czym, co istotne, informacja o tym (odnośnik do strony BIP) będzie dostępna w miejscu, w którym opłata jest pobierana. Przedmiotowe regulacje znajdują się w art. 13b ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

W ocenie projektodawcy opisane powyżej rozwiązanie, z którego wynika, że część obowiązków informacyjnych nie będzie realizowana poprzez bezpośrednie udzielenie ich osobie korzystającej z drogi publicznej stanowi ograniczenie stosowania art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Ograniczenie to nie narusza jednak istoty podstawowych praw i wolności, jak również jest środkiem niezbędnym i proporcjonalnym służącym ważnemu interesowi państwa członkowskiego. Przynajmniej, wskazanym w rozporządzeniu warunkiem wprowadzenia

ograniczeń jest zagwarantowanie, że nie będzie ono naruszało istoty podstawowych praw i wolności. Generalnie bowiem najważniejsze informacje, dotyczące m. in. administratora danych osobowych, celu przetwarzania danych osobowych oraz jego podstawy prawnej, będą bezpośrednio przekazywane korzystającemu z drogi publicznej. Dostęp do pozostałych informacji będzie zapewniony za pośrednictwem strony internetowej podmiotu pobierającego opłatę, przy czym co istotne wyjaśnienie w jaki sposób można uzyskać dostęp do tych informacji, będzie również bezpośrednio przekazywane zainteresowanej osobie, w miejscu, w którym opłata jest wnoszona.

Kolejnym wskazanym w RODO warunkiem wprowadzenia ograniczeń jest wykazanie, że są one niezbędne i proporcjonalne w demokratycznym społeczeństwie. W tym kontekście zauważyć należy, że celem istnienia i funkcjonowania organów administracji publicznej jest sprawne zarządzanie państwem przejawiające się poprzez zaspokajanie zbiorowych i indywidualnych potrzeb obywateli, wynikających ze współżycia ludzi w społecznościach (patrz próba definicji pojęcia administracja publiczna w: J. Boć (red.), *Administracja publiczna*, Wrocław 2002, s. 10). Administracja publiczna działa więc na rzecz dobra wspólnego, którego synonimem jest interes publiczny. Z tego względu istotnym jest zapewnienie organom administracji możliwości skutecznego i efektywnego wykonywania powierzonych jej zadań, co leży w interesie wszystkich obywateli. Jednocześnie z punktu widzenia państwa istotnym jest zapewnienie, że administrowanie państwem organizowane jest w sposób możliwie jak najbardziej oszczędny, nie obciążając przy tym nadmiernie obywateli, którzy w praktyce w dużej części pokrywają koszty funkcjonowania administracji publicznej. Zaproponowane rozwiązanie w zakresie sposobu wykonywania obowiązków informacyjnych wymaganych RODO ma na celu zapewnienie, że w przypadku poboru opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania jego realizacja nie będzie skutkowałą koniecznością poniesienia nadmiernych kosztów przez administrację samorządową, przy jednoczesnym zagwarantowaniu, że nie jest naruszana istota podstawowych praw i wolności obywateli. Mając powyższe na względzie, zaproponowane ograniczenie stosowania RODO jest niezbędne i proporcjonalne w demokratycznym społeczeństwie.

Jednocześnie w art. 13b ust. 9–11 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych zamieszczono regulacje wymagane zgodnie z art. 23 ust. 2 RODO. Uregulowano w szczególności kwestie związane z zabezpieczeniami mającymi na celu zapobieganie nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, okresem przechowywania danych osobowych oraz prawie osób, której dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniu.

W zakresie regulacji zawartych w ustawie o drogach publicznych dotyczących poboru opłat za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania dodaje się również art. 13ba, w którym wskazuje się, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia tych opłat. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem

stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od konieczności wykonania obowiązku uiszczenia opłaty za postój. Zainteresowana osoba ma więc prawo do skorzystania z prawa, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, ale nie skutkuje to brakiem konieczności wniesienia opłaty pobieranej na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Zastrzec w tym miejscu należy, że nie jest konieczne wprowadzenie do powyższego przepisu analogicznej regulacji, która dotyczyłaby prawa do sprzeciwu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO. Sprzeciw ten przysługuje bowiem wyłącznie w przypadku gdy przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. e lub f RODO. Tymczasem przetwarzanie danych osobowych w zakresie niezbędnym do poboru opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania ma miejsce na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO, to znaczy jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze. Opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera wprawdzie zarząd drogi, a w przypadku jego braku – zarządca drogi, ale obowiązek ten spoczywa na tym podmiocie na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa, a więc ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych oraz uchwały rady gminy (rady miasta), uchwalanej na podstawie art. 13b ust. 3 tej ustawy. W konsekwencji, przy przetwarzaniu danych osobowych na tej podstawie prawo do sprzeciwu nie przysługuje i nie ma potrzeby wskazywania w przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, że skorzystanie z tego prawa nie wpływa na obowiązek uiszczenia opłaty za postój. W związku z wprowadzeniem opisanych powyżej regulacji dotyczących stosowania niektórych przepisów RODO w odniesieniu do opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, konieczne jest dodanie odpowiednich przepisów, które stosownie uregulują te kwestie w odniesieniu do opłaty dodatkowej, którą pobiera się w przypadku nieuiszczenia opłaty za postój. Przedmiotowe zmiany wprowadza się w art. 13f ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

W art. 13f ust. 4 wskazuje się w jaki sposób realizowane są – w przypadku poboru opłaty dodatkowej – obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Określa się, że obowiązki te wykonuje się przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane osobowe są przetwarzane. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że w omawianej procedurze nie stosuje się przepisów Kpa. Konieczne jest wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje wprowadzić w Kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej.

W art. 13f ust. 5 wprowadza się natomiast analogiczny przepis do tego, który dodaje się w art. 13ba ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, przez co również w przypadku opłaty dodatkowej jednoznacznie przesądza się, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia tej opłaty. Uzasadnienie

przedmiotowego przepisu jest przy tym identyczne do tego jakie przedstawiono przy art. 13ba ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

Również w tym przypadku nie ma konieczności wprowadzenia do omawianego przepisu regulacji, która dotyczyłaby prawa do sprzeciwu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO. Obowiązek poboru opłaty dodatkowej przez zarząd drogi albo zarządcę drogi wynika bowiem bezpośrednio z art. 13f ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Oznacza to, że w przedmiotowym przypadku przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO i prawo do sprzeciwu nie przysługuje.

Konsekwentnie, projektodawca proponuje wprowadzenie w art. 13hba regulacji dotyczące stosowania niektórych przepisów RODO w odniesieniu do wykonywania zadania ustawowego jakim jest pobór opłaty elektronicznej.

W ust. 1 powyższego przepisu wskazuje się w jaki sposób realizowane są – w przypadku poboru opłaty elektronicznej – obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Po pierwsze, przesądza się, że przedmiotowe obowiązki wykonuje się przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane osobowe są przetwarzane. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że w omawianej procedurze nie stosuje się przepisów Kpa. Konieczne jest wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje wprowadzić w Kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej. Po drugie, projektodawca uważa za bezwzględnie konieczne, aby ww. informacje znalazły się również na stronie internetowej zawierającej informacje dotyczące poboru opłaty elektronicznej. Przedmiotowe rozwiązanie ma na celu zapewnienie szerokiego dostępu do omawianych informacji dla wszystkich użytkowników, którzy korzystają z dróg krajowych na terytorium RP, objętych obowiązkiem wnoszenia opłaty elektronicznej.

W ust. 2 dodawanym w art. 13hba ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, analogicznie jak w przypadku opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania oraz opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 13f ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, wprowadza się regulację wskazującą, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia opłaty elektronicznej. Uzasadnienie dla przedmiotowego rozwiązania jest identyczne do tego jakie przedstawiono przy zmianach wprowadzanych w art. 13ba oraz art. 13f ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

Również w tym przypadku nie ma konieczności wprowadzenia do omawianego przepisu regulacji, która dotyczyłaby prawa do sprzeciwu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO. Obowiązek poboru opłaty elektronicznej wynika bowiem bezpośrednio z art. 13hb ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Oznacza to, że w przedmiotowym przypadku przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO i prawo do sprzeciwu nie przysługuje.

Zmiany zaproponowane w art. 16i ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych mają na celu jednoznaczne wskazanie, że w związku ze świadczeniem Europejskiej Usługi Opłaty Elektronicznej (EETS) dostawca EETS jest obowiązany przekazywać dane osobowe użytkowników EETS podmiotom pobierającym opłaty za przejazd oraz kontrolującym prawidłowość uiszczenia opłaty elektronicznej. Dane te są bowiem niezbędne dla prawidłowej realizacji umów zawartych z dostawcami EETS przez podmioty pobierające opłaty oraz dla skutecznego wykonywania ustawowych uprawnień kontrolnych przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego, w tym do prowadzenia postępowań administracyjnych w sprawie nałożenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 13k ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

W projektowanym art. 20h uregulowano tryb udostępniania danych zgromadzonych przez podmioty realizujące ustawowe obowiązki na mocy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w związku z poborem opłaty elektronicznej oraz działaniami mającymi na celu przeciwdziałanie niszczeniu dróg (np. system wag preselekcyjnych) uprawnionym organom państwa. Znaczna część ww. danych jest nie tylko niezbędna do wykonywania zadań ustawowych przez ww. podmioty, ale jest również pomocna dla służb nadzorujących przestrzeganie prawa, w tym Krajowej Administracji Skarbowej, która odpowiada za nadzór nad realizacją dochodów z podatków. Niezbędne jest więc stworzenie rozwiązania prawnego na szczeblu ustawowym umożliwiającego z informatyzowaniem wymiany informacji pomiędzy podmiotami działającymi na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych a uprawnionymi organami państwa. Zaproponowane zmiany wpłyną na poprawę efektywności działania organów aparatu administracji publicznej, a także na obniżenie kosztów funkcjonowania systemów informatycznych, obsługujących każdą z instytucji współpracujących. Wskazano zamknięty katalog służb i innych podmiotów, które będą miały dostęp do danych gromadzonych na podstawie ustawy o drogach publicznych w zakresie niezbędnym do realizacji przez nie ustawowych zadań. W powyższym katalogu wymieniono służby i inne podmioty, które wykonują zadania istotne z punktu widzenia interesu publicznego, takie jak ochrona bezpieczeństwa państwa, ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego, ochrona ważnego interesu finansowego RP lub UE. Podkreślić w tym miejscu należy, że proponowane przepisy nie nakładają na podmioty wskazane w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych obowiązku gromadzenia i przetwarzania danych, które nie są lub nie mogą być pozyskiwane w związku z wykonywaniem zadań ustawowych przez dany podmiot. Wymaga podkreślenia, że proponowane rozwiązania będą miały zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy odrębne przepisy, regulujące funkcjonowanie właściwych organów państwa, nie określają w inny sposób pozyskiwania przez nie danych. Intencją projektodawców nie jest bowiem w przedmiotowym zakresie wprowadzenie dodatkowych utrudnień dla podmiotów, które już pozyskują obecnie dane w trybie pisemnym. Powinno więc to się odbywać na dotychczas obowiązujących zasadach uregulowanych w przepisach odrębnych. W projektowanych przepisach uregulowano tryb udostępniania danych znajdujących się w posiadaniu właściwych administratorów ze względu na potrzebę

zabezpieczenia bezpieczeństwa narodowego i obronności, bezpieczeństwa publicznego, prowadzonych czynności dochodzeniowo-śledczych i prokuratorskich w sprawach karnych oraz ważnego interesu ekonomicznego i finansowego Państwa, za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu przede wszystkim usprawnienie wymiany danych poprzez umożliwienie ich przekazywania w trybie automatycznym. W tym przypadku zastosowano więc inną konstrukcję niż w zakresie udostępniania tych danych w trybie pisemnym. Zasadą więc będzie, że udostępnianie danych w trybie automatycznym będzie następować zgodnie z rozwiązaniami wprowadzanymi w ust. 3–5, a nie przepisami właściwych ustaw regulujących funkcjonowanie poszczególnych organów, służb i innych instytucji państwowych. Jako, że poszczególne ustawy ustrojowe w różny sposób regulują kwestię dostępu ww. podmiotów do danych za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej albo w ogóle nie przewidują tego typu rozwiązań, zasadnym jest wprowadzenie przepisu umożliwiającego dostęp wszystkim podmiotom wymienionym w projektowanym ust. 3, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, na takich samych zasadach. W celu uzyskania danych w trybie automatycznym właściwe organy muszą spełniać dodatkowe warunki. Zasadą będzie pozyskiwanie danych za pomocą środków komunikacji elektronicznej wyłącznie w przypadku uzyskania stosownej zgody administratora danych osobowych. Wprowadza się jednocześnie gwarancję, że w ramach udostępniania danych nie będą przekazywane dane wrażliwe, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO – jedynym wyjątkiem będzie przypadek, w którym podmiot wnioskujący posiada stosowne upoważnienie do przetwarzania tego typu danych na podstawie właściwych przepisów odrębnych.

W art. 24n ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych dodaje się ust. 10, który określa sposób realizacji obowiązków informacyjnych określonych w art. 13 ust. 1 i 2 RODO przez ministra właściwego do spraw transportu przy wykonywaniu zadania obejmującego wydawanie i przedłużanie certyfikatów audytorów bezpieczeństwa ruchu drogowego na podstawie art. 24n ust. 5 i 6 ww. ustawy. Dodawany przepis przesądza, że obowiązek informacyjny jest wykonywany przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane osobowe są przetwarzane. Przedmiotowa regulacja jest niezbędna z tego powodu, że w omawianej procedurze co do zasady nie stosuje się przepisów Kpa (procedury Kpa stosuje się wyłącznie w przypadku odmowy wydania albo przedłużenia certyfikatu). Konieczne jest wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje uregulować w Kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej.

Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1476)

W art. 6d ust. 25a ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym przewidziano, iż dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego

Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie będzie zamieszczał na swojej stronie internetowej, tak jak to jest obecnie praktykowane w ramach udostępniania informacji publicznej, wykaz obwodów rybackich wraz z uprawnionymi do rybactwa w tych obwodach rybackich, ich dane kontaktowe oraz okres obowiązywania umów użytkowania obwodu rybackiego.

Katalog zamieszczanych danych został ograniczony do niezbędnego minimum i danych wskazanych przez uprawnionego do rybactwa, zgodnie z zasadą minimalizacji zamieszczanych danych osobowych. Katalog ten dotyczy zarówno osób fizycznych, jak i uprawnionych do rybactwa niebędących osobami fizycznymi.

Informacje te są niezbędne do uzyskania od użytkownika rybackiego zezwolenia na amatorski połów ryb, o którym mowa w art. 7 ust. 2a ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym, a także do celów kontrolnych.

Brak stosownego wskazania w ustawie mógłby prowadzić do kwestionowania podstaw prawnych publicznego zamieszczania takiej informacji (danych osobowych), zwłaszcza w kontekście wymogów z art. 6 ust. 1 lit. c oraz ust. 3 lit. b RODO.

Ustawa z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 2179)

Zmiana w ustawie z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich ma charakter dostosowawczy. Rzecznik ma prawo również przetwarzać dane osobowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 RODO wyłącznie w celu ochrony wolności i praw człowieka i obywatela przy realizacji swoich ustawowych zadań.

Wykonywanie zadań konstytucyjnych i ustawowych przez Rzecznika Praw Obywatelskich wiąże się z koniecznością przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 RODO. Przepisy te, dopuszczając odstępstwo od zakazu przetwarzania danych osobowych o charakterze szczególnym, ustanawiają jednocześnie wymóg zapewnienia odpowiednich i konkretnych środków ochrony praw podstawowych. Z tego względu konieczne jest dodanie w art. 17c ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich ust. 3, zgodnie z którym Rzecznik dopuszcza do przetwarzania danych osobowych osoby posiadające pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych. Warunkiem udzielenia pisemnego upoważnienia jest pisemne zobowiązanie się osoby upoważnianej do zachowania w poufności przetwarzanych danych osobowych. Wprowadzenie tego przepisu realizuje wymogi wynikające z art. 9 ust. 2 i art. 10 RODO.

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1669)

W związku z przetwarzaniem danych osobowych uzyskanych przy realizacji zadań związanych z:

- 1) prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego,

- 2) przechowywaniem kopii zabezpieczających baz danych, o którym mowa w art. 7b ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, dalej Pgik,
- 3) koordynacją usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu,
- 4) tworzeniem i utrzymywaniem zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach,
- 5) prowadzeniem kontroli, o których mowa w art. 9 Pgik,
- 6) wydawaniem dzienników praktyki zawodowej, o których mowa w art. 44b ust. 5 Pgik, oraz prowadzeniem rejestrów wydanych dzienników praktyki zawodowej,
- 7) nadawaniem uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii oraz prowadzeniem centralnego rejestru osób posiadających uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii,
- 8) prowadzeniem postępowań dyscyplinarnych

ograniczono stosowanie art. 15 ust. 1 lit. g RODO (tj. jeżeli dane osobowe nie zostały zebrane od osoby, której dane dotyczą, osobie tej przysługuje prawo dostępu do wszelkich dostępnych informacji o źródle pozyskania jej danych osobowych). Prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO, w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, które nie skutkują wszczęciem postępowania administracyjnego, przysługiwać będzie w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osób, od których dane pozyskano. Chodzi tu np. o sytuację, w której wszczęto kontrolę działalności przedsiębiorcy wykonującego prace geodezyjne lub kartograficzne pod kątem rzetelności ich wykonywania na podstawie zawiadomienia osoby trzeciej czy np. sytuację postępowania dyscyplinarnego w którym pozyskano informacje o nieprawidłowościach od takiej osoby. W sytuacjach takich dane osoby będącej źródłem informacji nie powinny być udostępniane wnioskującemu podmiotowi.

Zarówno w ww. przykładach jak i w innych sytuacjach wskazanych przepisem skorzystanie z przedmiotowego ograniczenia nie jest automatyczne i zależy od oceny spełnienia odpowiednich przesłanek przez organ przetwarzający dane osobowe.

Jednocześnie wskazano, że z uwagi na ww. ograniczenie art. 15 ust. 1 lit. g RODO dodano dodatkowe gwarancje dla osób, których dane dotyczą w postaci zobowiązania administratora o poinformowaniu o ograniczeniu osoby, której dane dotyczą przy pierwszej czynności do niej skierowanej. Ponadto wskazano, że w przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) lub z innych przepisów Główny Geodeta Kraju, marszałkowie województw, starostowie albo prezydenci miast na prawach powiatu, wojewodowie, organy i podmioty tworzące i utrzymujące zintegrowany system informacji o nieruchomościach oraz wojewódzcy inspektorzy nadzoru geodezyjnego i kartograficznego ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności

udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Ponadto wyraźnie wskazano, iż wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych) nie wpływa na realizację zadań wskazanych w art. 5a ust. 1 pkt 1–5, 7 i 8, czyli zadań związanych z:

- 1) prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego,
- 2) przechowywaniem kopii zabezpieczających baz danych, o którym mowa w art. 7b ust. 1 pkt 4 Pgik,
- 3) koordynacją usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu,
- 4) tworzeniem i utrzymywaniem zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach,
- 5) prowadzeniem kontroli, o których mowa w art. 9 Pgik,
- 6) nadawaniem uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii oraz prowadzeniem centralnego rejestru osób posiadających uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii,
- 7) prowadzeniem postępowań dyscyplinarnych.

Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie).

W przedmiotowej ustawie nie wprowadzono ograniczeń stosowania art. 21 ust. 1 RODO (tj. prawo osoby, której dane osobowe dotyczą do sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych osobowych opartego na art. 6 ust. 1 lit. e lub f RODO), bowiem podstawą przetwarzania danych osobowych przez organy realizujące zadania wskazane w ww. ustawie jest art. 6 ust. 1 lit. c RODO (przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze). Oznacza to, że art. 21 ust. 1 RODO nie ma wówczas zastosowania.

Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2291 oraz z 2018 r. poz. 398, 723, 1469, 1629 i 1669)

Przepisy RODO dotyczą w dużej mierze zadań realizowanych na podstawie ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie wykonywanych przez Ministra Sprawiedliwości, organy samorządu zawodowego notariuszy oraz notariuszy w ramach prowadzonej działalności zawodowej. Podkreślić jednak należy, że odrębne określanie administratorów danych osobowych w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, dalej ustawa – Prawo o notariacie, nie jest konieczne albowiem wprost z ustawy wynika kto jest administratorem danych osobowych oraz jaki jest zakres przetwarzanych danych osobowych.

Analiza przepisów RODO pozwala na wniosek, że stosowanie przewidzianej tam regulacji w pełnym zakresie skutkować będzie naruszeniem jednego z podstawowych

obowiązków ciążących na notariuszu, jako osobie zaufania publicznego (art. 2 § 1 ustawy – Prawo o notariacie), tj. obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Stąd niezbędne jest ograniczenie stosowania niektórych przepisów RODO.

Zgodnie z art. 18 § 1 ustawy – Prawo o notariacie, notariusz obowiązany jest zachować w tajemnicy okoliczności spraw, o których powziął wiadomość ze względu na wykonywane czynności notarialne. Zakres tajemnicy zawodowej notariusza, wyznaczony przez art. 18 § 1 ustawy – Prawo o notariacie, jest szeroki. Cytowany przepis posługuje się bowiem pojemnym zwrotem „zachować w tajemnicy okoliczności sprawy”. *Lege non distinguente* obejmuje on wszelkie okoliczności sprawy, o których notariusz powziął wiadomość ze względu na wykonywane czynności notarialne. W doktrynie podkreśla się przy tym, że użyty w powyższym przepisie zwrot „okoliczności sprawy” dotyczy wiadomości nie tylko bezpośrednio związanych z czynnością notarialną, lecz także wiążących się z prywatnością stron czynności. Kierunek ten nawiązuje do szerokiego ujmowania czynności notarialnej i obejmuje zarówno okoliczności poprzedzające dokonanie czynności, jak i „ze względu na wykonane czynności”.

Zauważenia wymaga, że tajemnica zawodowa, tzw. prawniczych zawodów regulowanych zaufania publicznego była także wielokrotnie przedmiotem analizy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zwłaszcza w odniesieniu do adwokatów prowadzących własne kancelarie. Prezentowane w tym zakresie rozstrzygnięcia są aktualne także względem notariuszy. Utrwalony jest także kierunek orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którym – biorąc pod uwagę kryteria wspólnotowe oraz występujące w przepisach prawa wewnętrznego państw członkowskich – tajemnica zawodowa między notariuszem a klientem powinna być również przedmiotem ochrony w przepisach unijnych. Konsekwencją takiego stanowiska, jak się wydaje, jest treść regulacji zawartej w art. 90 RODO.

Zachowanie tajemnicy zawodowej, stanowi jedną z podstawowych zasad obowiązujących notariusza, wymienionych w Kodeksie Etyki Zawodowej (§ 6 uchwały nr 19/97 Krajowej Rady Notarialnej z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie Kodeksu Etyki Zawodowej Notariusza).

Z uwagi na powyższe, wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 RODO, stosuje się w zakresie w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez notariusza tajemnicy, o której mowa w art. 18, jest niezbędne dla ochrony tajemnicy zawodowej.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że podstawy ograniczeń w zakresie ochrony danych osobowych, które wprowadzono w art. 17 projektowanej ustawy, mieszczą się w katalogu określonym w art. 23 ust. 1 RODO, nie wykraczają poza zakres określony w Konstytucji RP, a także są zgodne z zasadą proporcjonalności. Wprowadzane regulacje mogą wprawdzie ograniczać prawa osób, których dane osobowe dotyczą, zwłaszcza w sytuacji, gdy dotyczą osoby trzeciej a nie klienta kancelarii notarialnej, jednak są one niezbędne dla prawidłowego wykonywania przez notariuszy obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Wprowadzane ograniczenia znajdują umocowanie w art. 23 ust. 1 lit. g tj. zapobieganie

naruszeniom zasad etyki w zawodach regulowanych oraz art. 23 ust. 1 lit. i tj. ochronie osoby, której dane dotyczą lub praw i wolności innych osób.

Zastosowanie podstaw derogacyjnych zawartych w art. 23 ust. 1 lit. g oraz lit. i RODO w odniesieniu do notariuszy znajduje uzasadnienie w przepisie art. 17 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Umieszczenie tego przepisu w pierwszym rozdziale Konstytucji RP zatytułowanym „Rzeczpospolita” świadczy o zaliczeniu przez ustawodawcę normy z niego wynikającej do zasad ustrojowych. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego ukształtowało zakres podmiotowy przepisu art. 17 ust. 1 Konstytucji RP i nie ulega wątpliwości, że obejmuje on zwłaszcza samorządy zawodowe adwokatów, radców prawnych i notariuszy. Wskazana norma konstytucyjna uzasadnia także pozycję notariuszy w zakresie obowiązków dotyczących ochrony danych osobowych.

Podkreślenia wymaga, że obowiązek notariusza zachowania tajemnicy zawodowej ma charakter publicznoprawny. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego ustanowiono go w interesie klientów, a nie prawniczych zawodów regulowanych, przy czym nie jest on wyrazem uprzywilejowania grupy zawodowej, lecz właśnie obowiązkiem związanym z wykonywaniem zawodu zaufania publicznego. Oznacza to, że prawo do prywatności i poufności informacji nie przysługuje notariuszom, lecz ich klientom.

Na przedstawicielach tych zawodów ciąży zatem obowiązek respektowania tego prawa, bowiem ich relacje z klientami opierają się właśnie przede wszystkim na zaufaniu. Klienci mają więc prawo oczekiwać, że w każdym przypadku ich prawo do prywatności będzie stanowiło dobro najwyższe podlegające szczególnej ochronie. W konsekwencji, w przypadku, gdy dane osobowe pozyskane przez notariusza, dotyczą osoby trzeciej a nie jego klienta, będzie dochodziło do kolizji prawa do prywatności klienta kancelarii notarialnej (którego realizację zapewnia tajemnica zawodowa) z prawem do żądania na podstawie przepisów RODO ochrony danych osobowych, osoby, której dane zostały notariuszowi ujawnione.

Tak będzie np. w przypadku wykonania przez notariusza obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3 RODO, przewidującego uprawnienie osoby, której dane dotyczą, uzyskania dostępu do szczegółowo wymienionych tam danych oraz kopii danych osobowych podlegających przetwarzaniu. Dotyczy np. sytuacji, gdy notariusz sporządził testament, w którym powołano do dziedziczenia osobę X. Testator podał notariuszowi dane osobowe spadkobiercy testamentowego, przy czym z różnych względów, nie chciał, żeby jego ostatnia wola została ujawniona przed śmiercią. Nie zastrzeżono zatem w akcie notarialnym obejmującym testament, by ktokolwiek mógł otrzymywać wypisy tego aktu notarialnego. Testator ma gwarancję, że tajemnica zawodowa, do dochowania której zobowiązany jest notariusz zapobiegnie ujawnieniu jego ostatniej woli, jednak notariusz, na mocy art. 15 ust. 1 i 3 RODO miałby obowiązek ujawnienia dokonanej czynności notarialnej (celów przetwarzania), w przypadku, gdy wystąpiłaby do niego o wykonanie tych obowiązków osoba powołana do dziedziczenia.

Jeszcze bardziej drastyczny przypadek kolizji dóbr klienta notariusza oraz osoby, której dane dotyczą, będzie w sytuacji, gdy testator (klient kancelarii notarialnej) w testamencie sporządzonym u notariusza, wydziedziczył swojego syna, albowiem kilkakrotnie dotkliwie go pobił (art. 1008 pkt 2 k.c.). Zdecydował się na wydziedziczenie, mimo że obawia się o swoje zdrowie i życie, mając pewność, że syn przed jego śmiercią nie dowie się o wydziedziczeniu, bowiem notariusz związany jest tajemnicą zawodową.

W konsekwencji wykonanie przez notariusza obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3 RODO, oznaczało będzie naruszenie tajemnicy zawodowej. Nadto, w opisanej sytuacji może też mieć dotkliwie konsekwencje dla testatora (dla jego życia lub zdrowia), nie sposób bowiem przewidzieć reakcji wydziedziczonego. Przedłożenie przez notariusza wykonania obowiązków wynikających z rozporządzenia nad obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej podważy zaufanie obywateli do notariatu oraz zasadność uznania notariuszy za osoby zaufania publicznego.

Przepis art. 17 RODO, zgodnie z ust. 3 lit. b, nie będzie miał zastosowania do notariuszy i innych administratorów określonych w ustawie – Prawo o notariacie albowiem, przepisy prawa nakładają na nich obowiązek przetwarzania danych osobowych przez ściśle określone okresy (np. w przypadku notariuszy jest to okres 10 lat, kiedy notariusz przechowuje akty notarialne i inne czynności notarialne w kancelarii jest uprawniony w tym okresie od wydawania ich wypisów, odpisów lub wyciągów).

Uzasadnione jest także ograniczenie stosowania art. 18 i art. 19 RODO w zakresie w jakim stosowanie tych przepisów naruszałoby obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej notariusza. W sytuacji zgłoszenia żądania z art. 18 RODO przez osobę trzecią, w przypadku gdy jej dane osobowe zostały ujawnione notariuszowi, przyznawanie pierwszeństwa wykonaniu obowiązków określonych w powołanym przepisie nad obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej notariusza, skutkować będzie naruszeniem praw i interesów klienta kancelarii, podważeniem wiarygodności zawodu notariusza oraz zagrożeniem bezpieczeństwa obrotu prawnego.

Przykładowo w przypadku zawarcia umowy zbycia udziałów w spółce, gdy jeden ze współników jest cudzoziemcem. Umowa taka ma formę pisemną z podpisami notarialnie poświadczonymi, w której wskazano dane osobowe pozostałych osób posiadających udziały w spółce. W opisanym przypadku, gdyby osoba, której dane osobowe zostały wskazane w umowie, wystąpiła do notariusza z żądaniem ograniczenia przetwarzania danych na podstawie art. 18 RODO, notariusz spełniając jej żądanie, nie mógłby przestać kopii umowy do ministra właściwego do spraw administracji, a informując o wstrzymaniu przetwarzania, uchybiłby obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej.

Jeszcze bardziej jaskrawy przykład naruszenia interesów klienta kancelarii dotyczy sytuacji, gdy w umowie sprzedaży lokalu mieszkalnego, sporządzonej w formie aktu notarialnego, wskazano dane osobowe krewnych zbywcy, którzy zamieszkują w tym lokalu i co do których zbywca zapewnił, że opuszczą lokal przed wydaniem go nabywcy. Zgłoszenie przez te osoby żądania ograniczenia przetwarzania ich danych osobowych (art. 18), skutkowałoby

wstrzymaniem przetwarzania danych osobowych, a w niektórych przypadkach mogłoby wstrzymać skuteczne złożenie wniosku o wpis do księgi wieczystej (art. 92 § 4 ustawy – Prawo o notariacie). Naruszyłoby to prawa stron umowy i zagroziło bezpieczeństwu obrotu (brak wniosku o wpis do księgi wieczystej skutkującego automatycznym ujawnianiem w księdze wzmianki o wniosku, skutkowałoby możliwością ponownego zbycia nieruchomości).

Wyłączenie stosowania przepisu art. 19 RODO wobec notariuszy w zakresie w jakim jego stosowanie naruszałoby obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej jest również uzasadnione. Podkreślenia wymaga, że notariusze sporządzają projekty aktów notarialnych. Również one mogą zawierać dane osobowe nie tylko stron (klientów kancelarii) ale także osób trzecich. W sytuacji, gdy klient rezygnuje z usług notariusza, a klient żąda usunięcia jego danych osobowych, notariusz jest zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej mimo, że do zawarcia umowy nie dochodzi. W takiej sytuacji realizacja przez notariusza obowiązku, o którym mowa w zdaniu drugim art. 19 (zawiadomienia o usunięciu danych osobowych także osoby trzeciej, której dane dotyczą) skutkowałaby naruszeniem obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

Powyższe przykłady obrazują, że wyłączenie przepisów art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 RODO w zakresie ujętym w projekcie jest niezbędne dla ochrony tajemnicy zawodowej notariusza, a tym samym służy zapobieganiu naruszeniom zasad etyki w zawodzie regulowanym – zawodzie notariusza (art. 23 ust. 1 lit. g). W konsekwencji jest jednak także niezbędne dla ochrony praw i wolności innych osób (art. 23 ust. 1 lit. i), tj. osób które korzystają z usług notariusza i działają w przekonaniu, że informacje o tym nie zostaną ujawnione innym osobom. Wprowadzane ograniczenia są istotnie minimalizowane i dotyczą wyłącznie danych osób trzecich a nie klientów notariusza, stąd też ograniczenie uznać należy za proporcjonalne.

Podkreślenia wymaga, że opisane wyżej ograniczenia stosowania wymienionych przepisów RODO wobec notariuszy nie będzie oznaczało, że dane osobowe, o których notariusz dowiedział się ze względu na dokonywane czynności notarialne nie podlegają żadnej ochronie. W istocie bowiem przepisy ustawy – Prawo o notariacie zapewniają wzmożoną ochronę tajemnicy zawodowej. Istniejące rygory i ograniczenia w zakresie dotyczącym przetwarzania i ujawniania danych osobowych osób korzystających z ich usług, uzasadniają wprowadzenie odstępstw od stosowania niektórych przepisów rozporządzenia.

W odniesieniu do przepisu art. 21 RODO, zauważyć należy, że osoby wykonujące zawód notariusza przetwarzają dane osobowe na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO (przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze). Prawnym obowiązkiem notariuszy jest dokonywanie czynności notarialnych i są to jedyne podmioty, którym ustawodawca w polskim porządku prawnym przyznał taką kompetencję. Należy jednak zauważyć, że równocześnie w przypadku notariuszy przetwarzanie jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym (art. 6 ust. 1 lit. e) – dokonywanie czynności notarialnych, w szczególności sporządzanie aktów notarialnych dotyczących obrotu nieruchomościami ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa obrotu, a zatem wykonywane jest

w interesie publicznym. Ustawodawca unijny przyznał uprawnienie do zgłoszenia sprzeciwu jedynie w przypadku, gdy dane przetwarzane są na podstawie art. 6 ust. 1 lit. e lub f. Nie można zatem wykluczyć sytuacji, gdy takie zadanie zostanie zgłoszone przez osobę, której dane dotyczą, co w konsekwencji uniemożliwi notariuszowi przetwarzanie danych osobowych, a tym samym dokonywanie takich czynności jak wydawanie wypisów, odpisów, wyciągów. W przypadku, gdy dotyczyło to będzie danych zawartych w akcie notarialnym obejmującym testament, a w tym czasie z żądaniem wydania wypisu testamentu zwróci się sąd w toku postępowania o stwierdzenie nabycia spadku, zgłoszenie sprzeciwu (nawet nieuzasadnionego) uniemożliwi dalsze prowadzenie tego postępowania, prowadząc do jego przewlekłości. W tej sytuacji uzasadnione jest wyłączenie stosowania tej regulacji w odniesieniu do danych osobowych pozyskanych przez notariusza przy dokonywaniu czynności notarialnych. Wyłączenie znajduje uzasadnienie w art. 23 ust. 1 lit. e i f – zapewnienie prawidłowego i sprawnego prowadzenia postępowań sądowych jest zadaniem nadrzędnym, podlegającym ochronie, a zaproponowane wyłączenie stanowi środek niezbędny i proporcjonalny do osiągnięcia tego celu.

Jednocześnie należy wskazać, że obowiązki nałożone na notariusza w zakresie dotyczącym ochrony danych osobowych minimalizuje potencjalne ryzyko naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, stąd nie ma potrzeby dodatkowej regulacji określającej te ryzyka (art. 23 ust. 2 lit. g RODO). Nie ma również zastosowania dyrektywa zawarta w art. 23 ust. 2 lit. h RODO.

Ponadto proponuje się wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez notariusza w związku z dokonywaniem czynności notarialnych występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Nie oznacza to, że dane osobowe gromadzone przez notariusza nie będą chronione. Podstawową ochronę zapewnia im bowiem tajemnica zawodowa, do przestrzegania której przedstawiciele ww. zawodów są zobowiązani i za naruszenie której ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną. Kwestia przestrzegania tajemnicy zawodowej podlega wnikliwej kontroli organów nadzoru, realizowanej przez państwo w interesie publicznym.

Obowiązek notariusza zachowania tajemnicy zawodowej ma charakter publicznoprawny. Ustanowiono go w interesie klientów i nie jest on wyrazem uprzywilejowania grupy zawodowej, lecz właśnie obowiązkiem związanym z wykonywaniem zawodu zaufania publicznego. Oznacza to, że prawo do prywatności i poufności informacji nie przysługuje notariuszom, lecz ich klientom. Na przedstawicielach tych zawodów ciąży zatem obowiązek respektowania tego prawa, bowiem ich relacje z klientami opierają się właśnie przede wszystkim na zaufaniu.

W kontekście powyższego, podkreślić należy, że brak jest podstaw by przedkładać uprawnienia kontrolne organu nadzorczego nad prawo osób fizycznych lub prawnych korzystających z usług przedstawicieli ww. zawodów. Tajemnica zawodowa chroni prawo tych osób w szerokim zakresie, a nadto, chroni ich dane osobowe.

Zgodnie z wytycznymi przewidzianymi w art. 23 ust. 2 RODO, projektowane przepisy przewidują także okresy przechowywania danych osobowych, w zakresie, w jakim nie były one dotychczas uregulowane. Dotyczy to okresu przechowywania danych osobowych gromadzonych przez rady izb notarialnych i Krajową Radę Notarialną. Okres ten został określony na 10 lat od zakończenia postępowania, w którym dane zostały zgromadzone. Jest to termin zbieżny z okresem przechowywania danych osobowych przez notariuszy. Po upływie tego okresu, procedura postępowania z danymi osobowymi będzie analogiczna jak w przypadku aktów notarialnych.

Ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205 oraz z 2018 r. poz. 317, 1338 i 1563)

Dyrektorzy urzędów morskich, realizując zadania publiczne na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej oraz innych ustaw szczególnych, przetwarzają dane osobowe osób fizycznych wykonujących czynności związane przede wszystkim z transportem towarów oraz przewozem pasażerów.

Należy wskazać, że organy administracji morskiej prowadzą kontrolę spełniania wymogów bezpieczeństwa. Podejmowane przez te organy działania mają m.in. zapobiec potencjalnym naruszeniom. Ponadto w przypadku wystąpienia naruszeń ww. organy podejmują działania, które zapobiegają wypadkom w obszarach morskich, zapewniając tym samym bezpieczeństwo publiczne. Charakter części zadań wykonywanych przez dyrektorów urzędów morskich jest zbliżony więc do tych wykonywanych przez Policję lub Inspekcję Transportu Drogowego w zakresie kontroli przestrzegania przepisów ruchu drogowego.

Proponowany art. 49a ust. 2 wskazuje, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację przeprowadzanej przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej kontroli lub inspekcji. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od realizacji obowiązków organu administracji morskiej określonych w rozdziale 4 działu III ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej. Doprecyzowanie to ma na celu zapobieżenie sytuacji, w której armatorzy oraz członkowie załóg statków będą nadużywać ww. prawa, co w praktyce skutkowałoby znaczącym utrudnieniem, w tym wydłużeniem, postępowań mających na celu zapewnienie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa publicznego.

Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 399, 730 i 1608)

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy, mediatorem może być osoba z listy ustalonej przez ministra właściwego do spraw pracy w uzgodnieniu z organizacjami związkowymi oraz

organizacjami pracodawców reprezentatywnymi w rozumieniu ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240, z późn. zm.). W obecnie obowiązującej ustawie brak jest jednak jakichkolwiek przepisów dotyczących zakresu danych osobowych gromadzonych przez ministra. Zgodnie z zasadą minimalizacji danych, dla celów związanych z prowadzeniem listy mediatorów niezbędne będzie podanie imienia (imion) i nazwiska oraz danych kontaktowych osoby ubiegającej się o wpis na listę. Przetwarzanie innych danych osobowych niż wyżej wymienione będzie możliwe za zgodą osoby ubiegającej się o uzyskanie wpisu.

Ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 1471 i 1479)

Przedstawiona propozycja dodania w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska w art. 2 po ust. 3 kolejnych przepisów, tj. ust. 4–8, ma na celu m.in. wskazanie wyłączenia stosowania RODO w zakresie art. 15 ust. 1 lit. g w związku z art. 23 ust. 1 lit. h RODO dopuszczającym ograniczenie w prawie państw członkowskich lub w Unii Europejskiej zakresu niektórych wyraźnie w nim wskazanych obowiązków i praw przewidzianych w rozporządzeniu, o ile takie wyłączenie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym „funkcjom kontrolnym, inspekcyjnym lub regulacyjnym związanym, nawet sporadycznie, ze sprawowaniem władzy publicznej w przypadkach, o których mowa w lit a–e oraz g”.

Wskazany przepis odwołuje się do bezpieczeństwa narodowego, obrony, bezpieczeństwa publicznego w szczególności do ważnego interesu gospodarczego lub finansowego Unii lub państwa członkowskiego, w tym m. in. kwestii pieniężnych, budżetowych i podatkowych. Wskazane pojęcia bezpieczeństwa narodowego i bezpieczeństwa publicznego są znane od czasów dyrektywy 95/46/WE wzbudzają one jednak dyskusje w doktrynie, ponieważ ani RODO, ani dyrektywa 2016/680 ich nie definiuje i w ogóle problematycznym pozostaje objęcie tej tematyki przez prawo Unii Europejskiej, czy też pozostawienie jej w wyłącznej kompetencji państw członkowskich. Natomiast w związku z odwołaniem się do kwestii pieniężnych, budżetowych, podatkowych należy wskazać, iż w piśmiennictwie podnosi się, iż pojęcia te mają charakter generalny i mogą być rozumiane szeroko.

Charakteryzując pozycję ustrojową Inspekcji Ochrony Środowiska dalej IOŚ należy wskazać, iż zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, jest ona powołana do kontroli przestrzegania przepisów o ochronie środowiska oraz badania i oceny stanu środowiska. Wykonuje zadania kontrolne, monitoringowe, podejmuje decyzje wstrzymujące działalność prowadzoną z naruszeniem wymagań dotyczących środowiska, przeciwdziałając poważnym awariom. IOŚ gwarantuje bezpieczeństwo ekologiczne państwa stanowiące element bezpieczeństwa narodowego. Inspekcja realizując zadania w ramach walki z szarą strefą w gospodarce odpadowej działa w ramach opisanego powyżej ważnego

interesu finansowego państwa. Należy ponadto wskazać, iż ochrona środowiska stanowi klauzulę konstytucyjną limitującą ochronę danych osobowych.

Stosowanie art. 13 RODO w formie przewidzianej przez unijnego ustawodawcę wiązałoby się z ewentualnym utrudnieniem prowadzonego postępowania kontrolnego, które w przypadku IOŚ ma charakter niezwykle złożone (wielokrotnie prowadzone jest na podstawie licznych przepisów prawnych) i ukierunkowane jest na zapewnienie bezpieczeństwa ekologicznego. Pozyskiwanie danych osobowych ma charakter podrzędny w stosunku do wskazanego powyżej celu, dlatego też dopełnienie obowiązku z art. 13 ust. 1 i 2 poprzez publikowanie informacji w niezbędnym zakresie w BIP albo na stronie podmiotowej administratora danych umożliwi również kontrolowanemu skupienie się na tematyce ochrony środowiska i w sposób radykalny uprości postępowanie.

Stosowanie art. 15 ust. 1 lit. g RODO gwarantuje realizację osobie, której dane dotyczą, prawa do uzyskania informacji o wszelkich źródłach pozyskania danych jej dotyczących, w przypadku kiedy dane osobowe zostały pozyskane z innych źródeł (nie od niej). W sytuacji prowadzenia w IOŚ spraw dotyczących nielegalnych działań w gospodarowaniu odpadami, kiedy IOŚ w szerokim zakresie współpracuje z organami ścigania, KAS czy Strażą Graniczną oraz pozyskuje informacje od osób fizycznych, przekazanie informacji o źródłach danych ograniczy, czy wręcz uniemożliwi skuteczne prowadzenie sankcyjnych działań przez szereg organów. Ww. prawo dostępu umożliwi osobom fizycznym wcześniej kontrolowanym w obszarze szarej strefy uzyskiwanie informacji od kogo ich dane osobowe zostały pozyskane oraz podejmowanie działań odwetowych. Projektowany przepis art. 2 ust. 6 jest tylko dodatkowym sposobem przekazywania informacji o ograniczeniach stosowania RODO. Stąd wystarczające wydaje się spełnienie obowiązku informowania o tych ograniczeniach tylko w jeden z wymienionych w projektowanym art. 2 ust. 6 sposobów.

Przepis projektowanego art. 2 ust. 7 przewiduje wymóg wprowadzenia dodatkowego zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą. Zgodnie z tym przepisem do przetwarzania danych osobowych, będą dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie. Ponadto osoby te będą obowiązane do zachowania powyższych danych osobowych w poufności.

Z uwagi na uprawnienia kontrolne Inspekcji realizacja uprawnienia osoby, której dane dotyczą, gwarantowana w art. 18 ust. 1 wiązałoby się z istotnym utrudnieniem prowadzenia postępowania kontrolnego.

Propozycja dodania tych przepisów stanowi spełnienie wymagania zawartego w art. 6 ust. 3 w związku z art. 6 ust. 1 lit. e RODO, który wymaga, aby przepis prawa krajowego określał obowiązek, którego realizacja wiązałaby się z koniecznością przetwarzania danych osobowych.

Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 620 i 1669)

Projektowana zmiana ustawy z dnia z 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej dotyczy zmiany treści przepisów art. 14g i art. 14h oraz dodania art. 14ha w zakresie przetwarzania danych osobowych w Systemie Wspomagania Decyzji Państwowej Straży Pożarnej, dalej SWD PSP. Zmiana ta jest podyktowana wejściem w życie z dniem 25 maja 2018 r. RODO. Nowelizacja odnosi się do uregulowania kwestii ochrony danych osobowych w PSP oraz jednostkach ochrony przeciwpożarowej, które przetwarzane są następnie w SWD PSP, w kontekście możliwości ograniczenia praw podmiotów danych wskazanych w art. 13 i art.15 RODO. Ograniczenie praw podmiotów danych jest możliwe na podstawie art. 23 ust. 1 lit. c i e RODO, o ile ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym służącym bezpieczeństwu publicznemu oraz innym ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym Unii lub państwa członkowskiego, w szczególności ważnemu interesowi gospodarczemu lub finansowemu Unii lub państwa członkowskiego, w tym kwestiom pieniężnym, budżetowym i podatkowym, zdrowiu publicznemu i zabezpieczeniu społecznemu.

Działania ratownicze realizowane przez jednostki ochrony przeciwpożarowej, w tym PSP, związane są z szeroko pojętym bezpieczeństwem publicznym, w tym ratowaniem życia, zdrowia i mienia osób, co stanowi jedno z kluczowych zadań państwa. W procesie działań ratowniczych jednym z najistotniejszych elementów, wręcz kluczowym, jest czas. Zanim jednostka OSP lub PSP podejmie działania ratownicze musi nastąpić zgłoszenie zdarzenia. Im szybciej to nastąpi, tym szybciej ta jednostka podejmie przedmiotowe działania. Konieczne jest zatem aby proces obsługi zgłoszenia zdarzenia był skrócony oraz uproszczony w celu oszczędzania czasu. Dla optymalnego przyjęcia zgłoszenia niezbędne jest zatem wprowadzenie szczególnego trybu realizacji obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO oraz prawa dostępu do danych, o którym mowa w art. 15 RODO. Nie jest bowiem wskazane, aby osoba zgłaszająca zdarzenie zagrażające życiu, zdrowiu lub mieniu musiała np. wysłuchiwać w słuchawce telefonu formułek dotyczących m.in.: kto i w jakim celu przetwarza jej dane osobowe, do czego ona ma prawo oraz jakie są obowiązki PSP lub jednostki ochrony przeciwpożarowej w tym zakresie (art. 13 ust. 1 i 2 RODO). Takie czynności powodują stratę cennego czasu, a na to państwo i obywatele nie mogą sobie pozwolić. W zakresie przepisu art. 15 RODO wprowadzono rozwiązanie, w którym osoba, zwracająca się w trybie tego przepisu z żądaniem udostępnienia danych osobowych na swój temat znajdujących się w SWD PSP, obowiązana będzie do podania informacji o okolicznościach zdarzenia, którego to żądanie dotyczy, w tym jego datę, miejsce i numer telefonu, z którego dokonano zgłoszenia zdarzenia. Takie rozwiązanie powoduje, że PSP będzie mogło udzielić stosownej informacji osobie zainteresowanej swymi danymi osobowymi w sytuacji, gdy doprecyzuje ona okoliczności zgłoszenia zdarzenia, gdyż ilość oraz różnorodność danych gromadzonych w SWD PSP, a zwłaszcza dotyczących osób mających to samo imię i nazwisko, może skutkować podaniem błędnych informacji.

Rozwiązania przyjęte w projekcie wskazują na sposób realizacji przedmiotowych obowiązków z RODO przez publikację informacji o ograniczeniach w Biuletynie Informacji

Publicznej lub stronach internetowych albo w widocznym miejscu w siedzibach jednostek, gdzie zostaną wskazane informacje niezbędne dla osoby, której dane są przetwarzane, odnośnie kontaktu z administratorem w celu umożliwienia weryfikacji tych danych. Jednocześnie wprowadzono ustawową gwarancję, że dane osobowe są przechowywane wyłącznie przez okres niezbędny do realizacji zadań wynikających z ustawy oraz podlegają przeglądowi, nie rzadziej niż co 5 lat od dnia ich uzyskania.

W tym kontekście wskazać należy, iż w pełni zrozumiałe jest, że prawa wynikające z art. 51 Konstytucji RP muszą być przestrzegane, lecz jednocześnie wskazać należy, iż przepis art. 31 pkt 3 Konstytucji RP stanowi, że w szczególnych przypadkach związanych z bezpieczeństwem, porządkiem publicznym, ochroną środowiska oraz ochroną zdrowia prawa te mogą być ograniczone drogą ustawy. Powyższe oznacza, że test proporcjonalności, który odnosi się do ochrony wartości określonych Konstytucją RP, przeniesiony na grunt ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, wykazuje konieczność wprowadzenia postulowanych rozwiązań prawnych w kontekście istoty ochrony interesu obywateli RP, których życie, zdrowie i mienie są wartościami równie mocno chronionymi przez Konstytucję RP, o ile nie mocniej, a co za tym idzie stanowią one argumenty przemawiające za ograniczeniami z RODO zawartymi w projekcie, który to projekt wprowadza również stosowne gwarancje ochrony danych osobowych.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, zawierające wskazane ograniczenia, zostały zastosowane w zakresie niezbędnym dla zapewnienia bezpieczeństwa publicznego oraz realizacji zadań publicznych przez jednostki organizacyjne PSP i jednostki ochrony przeciwpożarowej, zajmujące się: ratownictwem, ochroną przeciwpożarową, ochroną przeciwpowodziową, a także przeciwdziałaniem negatywnym skutkom klęsk żywiołowych i tzw. miejscowych zagrożeń. Ze względu na fakt, że centralnym organem administracji rządowej w sprawach organizacji krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego oraz ochrony przeciwpożarowej jest Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej, który kieruje formacją korzystającą z SWD PSP, to należało uwzględnić w projekcie przedmiotowej nowelizacji również jednostki ochrony przeciwpożarowej wymienione w art. 15 pkt 1a–8 ustawy. Jednostki te bowiem współpracują w ramach tego systemu z PSP, a także samodzielnie realizują zadania z ustawy, w tym przyjmują zgłoszenia alarmowe i prowadzą działania ratownicze.

Szeroki katalog podmiotów oraz liczba osób, których dane osobowe gromadzone są i przetwarzane w systemie SWD PSP w związku z prowadzeniem działań ratowniczych oraz obsługą zgłoszenia alarmowego (szacunkowo około kilka mln rocznie) wyklucza, aby administrator informował wszystkie te osoby, których dane dotyczą o prawach im przysługujących z RODO, a szczególnie, że dane większości tych samych osób przetwarzanych w SWD PSP są jednocześnie przetwarzane w szerszym zakresie w innych systemach (np. SWD Policji, czy przez Państwowe Ratownictwo Medyczne). Proponowane ograniczenia w zakresie art. 13 i art. 15 RODO wynikają zatem z konieczności zapewnienia prawidłowego oraz sprawnego wykonywania przez PSP oraz jednostki ochrony przeciwpożarowej przypisanych im

ustawowo zadań. Ograniczenia znajdują swoje uzasadnienie w treści art. 23 ust. 1 RODO: w lit. c (bezpieczeństwo publiczne), częściowo w lit. d (ochrona przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobieganie takim zagrożeniom), częściowo w lit. e (ważne cele leżące w ogólnym interesie publicznym), oraz częściowo w lit. h (funkcje kontrolne i regulacyjne związane ze sprawowaniem władzy publicznej w przypadkach, o których mowa w lit. c, e i g).

Nowelizacja przepisu art. 14g ustawy związana jest z koniecznością zmodyfikowania SWD PSP pod kątem wdrożenia rozwiązań teleinformatycznych odnoszących się do RODO, gdyż z dniem jego wejścia w życie stracił rację bytu przepis art. 14h ust. 5 ustawy w dotychczasowym brzmieniu: „W odniesieniu do danych, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się obowiązku określonego w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych”. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. już nie obowiązuje, a zatem przepisy RODO stanowią obecnie wyznacznik dla nowych rozwiązań w SWD PSP, co wymaga stosownych zmian w ustawie oraz akcie wykonawczym do niej. Wprowadzenie przepisu art. 14ha do ustawy stanowi konsekwencję przyjęcia rozwiązań chroniących dane osobowe w SWD PSP w oparciu o przepisy art. 14g i art. 14h ustawy. Przepis ten odnosi się do współadministratorów SWD PSP oraz wskazuje na techniczne aspekty, które służą funkcjonowaniu i utrzymaniu tego systemu.

Projekt nowelizacji ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej został uzupełniony o wymaganą przez przepisy unijne regulację zobowiązującą administratora danych do wdrożenia odpowiednich zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych osobowych.

Wejście w życie projektowanych zmian ustawy nie spowoduje powstania dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa ponad przewidziane w ustawie budżetowej na 2018 r.

Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1313, 1592 i 1669)

Projektowana zmiana w postaci dodania do ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej zwanej dalej „ustawą o PSP”, nowego przepisu art. 28b dotyczącego przetwarzania danych osobowych podyktowana jest koniecznością uregulowania przedmiotowej materii w tej ustawie w kontekście wejścia w życie z dniem 25 maja 2018 r. RODO. Przetwarzanie danych osobowych w PSP, dotyczących kandydatów do służby oraz obecnych i byłych strażaków, od dnia 25 maja 2018 r., poddane zostało reżimowi RODO oraz przepisom nowej ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669), dla których to danych administratorami będą wszyscy kierownicy jednostek organizacyjnych PSP, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o PSP.

Na podstawie art. 37 ust. 1 lit. a RODO organ publiczny jako podmiot przetwarzający dane ma obowiązek powołania inspektora ochrony danych (w przypadku PSP 357 inspektorów). Przepis art. 37 ust. 3 RODO umożliwia wyznaczenie jednego inspektora ochrony danych dla kilku takich organów z uwzględnieniem struktury organizacyjnej i wielkości. Korzystając z tego przepisu proponuje się w PSP budowę systemu ochrony danych osobowych na poziomie

Komendy Głównej PSP, SGSP, Szkół PSP, CNBOP-PIB, CMP, Komend Wojewódzkich PSP oraz Komend Miejskich PSP I kategorii. Koncepcja stworzenia takiej struktury w PSP uzyskała pełną akceptację Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej. Możliwość budowy takiej struktury wynika wprost z przepisów art. 37 RODO, niemniej jednak wprowadzenie takiej regulacji do ustawy o PSP jest wskazane ze względu na specyfikę działania i organizacji PSP. Tego typu konstrukcja systemu ochrony danych osobowych ma wpływ nie tylko na ograniczenie ilości inspektorów ochrony danych, co wiąże się nierozłącznie z ograniczeniem ilości etatów i oszczędnościami dla budżetu, ale również pozwoli na lepszy dobór kadry i przygotowanie merytoryczne mniejszej jej liczby na szczeblu wojewódzkim, co przełoży się na lepszy poziom zapewnienia bezpieczeństwa osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych w sytuacji podległych komend powiatowych/miejskich PSP, które nie przetwarzają dużej ilości tego rodzaju danych. Na poziomie komend powiatowych/miejskich PSP (nie dot. Komend Miejskich PSP I kategorii) bowiem zostanie wskazana jedna osoba odpowiedzialna za koordynację działań i kontakty z inspektorem ochrony danych na poziomie komendy wojewódzkiej PSP, co pozwoli w sposób racjonalny zarządzać posiadanymi zasobami kadrowymi.

Projekt nowelizacji ustawy o PSP został uzupełniony o wymaganą przez przepisy unijne regulację zobowiązującą administratora danych do wdrożenia odpowiednich zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych osobowych (procedury prawne określą administratorzy), jak również ich przechowywaniu przez okres niezbędny oraz zobowiązanie do weryfikacji tych danych nie rzadziej niż co 10 lat od dnia ich uzyskania.

Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2018 r. poz. 1457, 1560 i 1669)

1. Dodanie art. 13b: projektowane dodanie nowego art. 13b w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty ma na celu doprecyzowanie obowiązków jednostek organizacyjnych i innych podmiotów realizujących zadania i obowiązki określone w tej ustawie, związanych z przetwarzaniem danych osobowych. Zmiana uwzględnia przesłanki przetwarzania danych osobowych określone w RODO.

Projektowany przepis art. 13b ust. 2 nakładający na nauczycieli oraz innych pracowników podmiotów wymienionych w ust. 1, realizujących czynności związane z przetwarzaniem tzw. danych wrażliwych, obowiązek zachowania w poufności informacji, które powzięli w toku wykonywania czynności służbowych, stanowi wzmocnienie gwarancji ochrony podstawowych praw i interesów osób, których dane są przetwarzane na podstawie przepisów prawa w celu realizacji praw i obowiązków edukacyjnych.

2. Zmiana w art. 92k ust. 2 pkt 2 lit. g: zmiana ma charakter dostosowawczy i polega na pominięciu w dotychczasowej treści przepisu powołania ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1983)

W projektowanej zmianie przepisów ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, uwzględniono brzmienie art. 6 ust. 1 lit. c RODO (określającego podstawę przetwarzania danych osobowych), zgodnie z którym przepis prawa krajowego powinien określać obowiązek, którego realizacja wiązałaby się z koniecznością przetwarzania danych osobowych.

W związku z powyższym w przepisach ustawy zaproponowano zmiany polegające na określeniu zakresu przetwarzanych danych.

W szczególności zmiany wprowadzane do art. 14 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej mają na celu określenie na poziomie ustawowym, w sposób precyzyjny, zamkniętego katalogu danych osobowych przetwarzanych w rejestrach publicznych, tj. rejestrach instytucji kultury prowadzonych przez poszczególnych organizatorów. Przewidziane w dodawanym ust. 1a katalogi danych obejmują jedynie te dane osobowe, które są aktualnie przetwarzane w ww. rejestrach publicznych.

Natomiast w zakresie okresu przechowywania danych osobowych doprecyzowano poszczególne przepisy. Proponuje się wskazanie 80-letniego okresu przechowywania danych osobowych w związku z nadaniem odznaki honorowej „Zasłużony dla Kultury Polskiej”, nadaniem Medalu „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, przyznaniem nagrody za osiągnięcia w dziedzinie twórczości artystycznej, upowszechniania i ochrony kultury oraz przyznaniem stypendium osobom zajmującym się twórczością artystyczną, upowszechnianiem kultury oraz opieką nad zabytkami. Natomiast w przypadku danych zawartych we wnioskach o przyznanie stypendium albo o przyznanie dorocznych nagród, proponuje się aby dane były przetwarzane, przez okres niezbędny do realizacji zadań związanych z przyznawaniem tych stypendiów albo dorocznych nagród. Z zastrzeżeniem obowiązku przeglądu tych danych co 5 lat przez organy przyznające stypendia albo doroczne nagrody.

Dane osobowe laureatów trzystopniowego Medalu „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (złotego, srebrnego i brązowego) i odznaki honorowej „Zasłużony dla Kultury Polskiej” powinny być przechowywane tak długo z kilku powodów. Po pierwsze: każde z tych odznaczeń można otrzymać tylko raz. Nie zawsze jednak wnioskodawca ma wiedzę na temat otrzymanych przez kandydata odznaczeniach i zdarzają się powtórne wnioski o to samo odznaczenie. Po drugie: ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej określa minimum 5-letni okres między przyznaniem kolejnych stopni Medalu „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, a ich nadanie uzasadnione jest wyłącznie znaczącymi osiągnięciami kandydata po otrzymaniu stopnia niższego. W związku z tym okres przyznania następnego stopnia Medalu może wydłużyć się. Po trzecie: laureaci odznaczeń resortowych lub ich spadkobiercy występują o potwierdzenie przyznania odznaczenia (np. przy wystąpieniach o świadczenia specjalne na podstawie art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), wydanie miniatury oraz duplikatu

medalu i legitymacji nawet po kilkudziesięciu latach. Przykładem jest tu nieistniejąca już od 2005 roku odznaka „Zasłużony Działacz Kultury”, w której sprawie wpływa do MKiDN kilka wystąpień rocznie. Tak długie przechowywanie danych osobowych służyć będzie wyłącznie laureatom odznaczeń resortowych.

W efekcie wprowadzanych zmian nie ma konieczności wydania żadnego nowego aktu wykonawczego wynikającego z upoważnień zawartych w danej ustawie.

Ustawa z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2018 r. poz. 400, 730 i 1567)

Stosownie do art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadaje ordery z własnej inicjatywy lub na wniosek Prezesa Rady Ministrów oraz Kapituł Orderów. Odznaczenia nadawane są z inicjatywy własnej Prezydenta lub na wniosek Prezesa Rady Ministrów, ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz wojewodów.

Nadawanie odznaczeń państwowych z inicjatywy własnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności mając na względzie nadawanie orderów, może być zainicjowane przez: Kancelarię Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a także ministrów, kierowników urzędów centralnych, wojewodów lub jednostki organizacyjne podległe tym organom oraz osoby fizyczne, organy samorządowe, organizacje społeczne i zawodowe. W przypadkach takich inicjatyw niezbędne może okazać się uzupełnienie bądź zasięgnięcie dodatkowej opinii o osobie proponowanej do odznaczenia. Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej musi zwrócić się wówczas do właściwych organów, organizacji lub instytucji o przekazanie informacji lub opinii w zakresie tej sfery działalności osoby proponowanej do odznaczenia, za którą ma ona być uhonorowana, czy też mogących mieć wpływ na podjęcie decyzji o nadaniu odznaczenia państwowego. Uzyskane informacje pozwalają na rzetelną ocenę zasług osoby proponowanej do odznaczenia.

Zmiana polegająca na uchyleniu art. 37a ustawy z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach jest zmianą o charakterze technicznym, polegającą na uchyleniu zawartego w tym artykule odesłania do art. 27 ust. 1 i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Po wejściu w życie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych odesłanie do art. 27 ust. 1 stało się bezprzedmiotowe w związku z czym należy je usunąć z systemu prawa. Również odesłanie do art. 28 ust. 1 należało uchylić, gdyż ust. 1 w tym artykule został uchylony już przez ustawę z dnia 25 sierpnia 2001 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych.

Ustawa z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 2225 oraz z 2018 r. poz. 138 i 730)

Celem projektowanej zmiany art. 35 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin jest dostosowanie przepisów tej ustawy, zwanej dalej „wojskową ustawą zaopatrzeniową”, do unijnego systemu ochrony danych osobowych.

Stosownie do obecnie obowiązujących przepisów, osoby zainteresowane nabyciem uprawnień do wojskowego zaopatrzenia emerytalnego, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. poz. 194 oraz z 2018 r. poz. 1797), zobowiązane są do złożenia szeregu dokumentów uzasadniających przyznanie prawa do tych świadczeń. Jednakże przedkładane dokumenty, w ocenie wojskowych organów emerytalnych, często budzą zastrzeżenia i wątpliwości na etapie ich weryfikacji. Zapewnienie dostępu do rejestrów usprawni postępowanie organów w zakresie ustalania prawa do świadczeń emerytalno-rentowych. Konieczne jest zatem stworzenie materialno-prawnej podstawy do udostępniania danych osobowych wojskowym biurom emerytalnym, które są z kolei niezbędne do wykonywania obowiązków ustawowych.

Nowelizacja art. 35 wojskowej ustawy zaopatrzeniowej polega na uzupełnieniu katalogu organów i instytucji zobligowanych do pomocy i udzielania informacji wojskowym organom emerytalnym w sprawach świadczeń (emerytur, rent inwalidzkich i rent rodzinnych). Zaproponowane brzmienie art. 35 oparto na jego dotychczasowym brzmieniu oraz doprecyzowano w zakresie szkół i uczelni wyższych, a także wprowadzono rozwiązania wzorujące się na art. 23b ust. 4 i 6 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952, z późn. zm.).

Jednoznaczne potwierdzenie prawa dostępu do rejestrów publicznych ma znaczenie dla sprawnego wykonywania zadań wojskowych biur emerytalnych, np. w zakresie dostępu do aktualnych danych adresowych (rejestr PESEL), w sytuacji konieczności skontaktowania się ze świadczeniobiorcą, który jest niedostępny pod adresem, którym dysponuje organ emerytalny. Dostęp wojskowych organów emerytalnych do rejestrów ewidencji ludności jest konieczny w przypadku potrzeby potwierdzenia życia lub ustalenia daty zgonu – w sytuacji zwrotu korespondencji oraz zwrotu świadczeń przekazywanych przez operatora pocztowego. Dostęp do danych umożliwi również wojskowym organom emerytalnym uniknięcie nadpłat w przypadku zgonu świadczeniobiorcy lub pobierania tego świadczenia przez osobę nieuprawnioną (najczęściej osobę zamieszkującą z tą osobą), lub na podstawie upoważnień do konta bankowego, na które przekazywane jest świadczenie. Obecnie procedura pozyskania powyższych informacji odbywa się w drodze indywidualnych zapytań kierowanych do MSWiA, co w sposób znaczący wydłuża postępowanie wyjaśniające i możliwość dochodzenia zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. Ponadto dostęp do danych z rejestru ewidencji jest niezbędny w sytuacji weryfikacji danych osobowych wnioskodawcy, kiedy występują rozbieżności w przedstawionych dokumentach.

W zakresie projektowanego udostępnienia danych z systemu informacji oświatowej, ogólnopolskiego wykazu studentów i ogólnopolskiego wykazu doktorantów wskazać należy, że osoby pobierające wojskową rentę rodzinną są zobowiązane do przedłożenia zaświadczenia potwierdzającego naukę w szkole. Dotyczy to osób, które przekroczyły wiek 16 lat i mogą uzyskać prawo do renty rodzinnej z tytułu nauki do 25. roku życia. Pracownicy wojskowych biur emerytalnych zajmujący się ustalaniem świadczeń napotykają problemy, np. chcąc w ramach kontroli uzyskać zaświadczenie z uczelni wyższej, potwierdzające faktyczny okres nauki, w przypadku weryfikacji prawa do wojskowej renty rodzinnej.

W odpowiedzi na wnioski wojskowych biur emerytalnych, uczelnie wyższe odmawiają wystawienia zaświadczenia, potwierdzającego faktyczny okres nauki, argumentując to brakiem podstawy prawnej dla organu emerytalnego do żądania ww. dokumentu. Z tego powodu postępowanie wyjaśniające prowadzone przez wojskowe organy emerytalne jest niejednokrotnie wydłużone w czasie. Dochodzenie zwrotu nienależnie pobranych rent rodzinnych jest największym problemem wojskowych organów emerytalnych. W wielu przypadkach organ nawet nie może dochodzić zwrotu świadczeń z uwagi na upływ terminu. Udostępnienie rejestrów skróci procedurę dochodzenia tych świadczeń, co tym samym może spowodować skrócenie okresu pobierania nienależnego świadczenia i poprawić ściągalność tych zwrotów.

W zakresie projektowanego dostępu do danych z Centralnego Wykazu Ubezpieczonych zaznaczyć trzeba, że w myśl art. 7 wojskowej ustawy zaopatrzeniowej, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w tej ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Dostęp do wspomnianego wykazu umożliwi organom emerytalnym wyeliminowanie sytuacji, w których dochodziłoby do wypłaty dwóch świadczeń emerytalnych – np. z ZUS i WBE (pomimo wskazanego zakazu ustawowego).

W wielu przypadkach dochodzenie zwrotu nadpłat nie jest możliwe, gdy wypłata świadczeń przekracza trzyletni okres ich pobierania. Dostęp do tego rejestru zmniejszy skalę wypłat podwójnych świadczeń emerytalno-rentowych, co w większości przypadków jest skutkiem świadomego działania osób mających uprawnienia do dwóch świadczeń: z systemu powszechnego i z systemu zaopatrzeniowego.

Wprowadzenie projektowanej nowelizacji przepisu art. 35 wojskowej ustawy zaopatrzeniowej znacząco przyspieszy zainicjowanie procedury wstrzymania wypłaty nienależnych świadczeń oraz skróci tok postępowania dotyczącego dochodzenia zwrotu tych świadczeń. Wojskowe organy emerytalne, tak jak pozostałe jednostki sektora finansów publicznych, stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.), są obowiązane do dokonywania wydatków publicznych w sposób celowy. Projektowana zmiana art. 35 wojskowej ustawy zaopatrzeniowej pozwoli również, wzorem Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA, na

ujednoczenie i uporządkowanie stosowanych praktyk w tym zakresie oraz uproszczenie procedur, a tym samym wyeliminowanie zbędnej biurokracji.

Ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, 138, 730 i 912)

Projektowane zmiany przepisów wynikają z wejścia w życie przepisów RODO. Celem projektowanych zmian jest dostosowanie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin zwanej dalej „ustawą zaopatrzeniową”, do unijnego systemu ochrony danych osobowych.

Konieczna jest sanacja obowiązującego stanu prawnego i stworzenie materialno-prawnej podstawy dla podmiotów do udostępniania danych osobowych Zakładowi Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, które są niezbędne do wykonywania obowiązków ustawowych tego organu.

Nowelizacja art. 36 ustawy zaopatrzeniowej, polega na uzupełnieniu katalogu organów i instytucji zobligowanych do pomocy i udzielania informacji organom emerytalnym w sprawach świadczeń. Powyższe wynika z problemów na jakie napotykają pracownicy zajmujący się ustalaniem świadczeń, np. chcąc uzyskać zaświadczenie z uczelni wyższej, potwierdzające faktyczny okres nauki, w przypadku weryfikacji prawa do świadczenia (renty rodzinnej). W odpowiedzi na wnioski Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o udostępnienie danych, uczelnie wyższe odmawiają wystawienia zaświadczenia, argumentując to brakiem umocowania prawnego organu emerytalnego do żądania ww. dokumentu. Zaproponowane brzmienie art. 36 oparto na jego dotychczasowym brzmieniu oraz doprecyzowano w zakresie szkół i uczelni wyższych oraz wprowadzono rozwiązania wzorujące się na art. 23b ust. 4 i 6 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952, z późn. zm.). Jednoznaczne potwierdzenie prawa dostępu do rejestrów publicznych ma znaczenie dla sprawnego wykonywania zadań organów emerytalnych, np. w zakresie dostępu do aktualnych danych adresowych (rejestr PESEL) w sytuacji konieczności skontaktowania się ze świadczeniobiorcą, który jest niedostępny pod adresem, którym dysponuje organ emerytalny.

Ustawa z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1316, 1608 i 1669)

Art. 8 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, dalej: zfsś zawiera generalną zasadę uwzględniania sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z zfsś przy przyznawaniu jej ulgowych usług i świadczeń z funduszu oraz ustalaniu ich wysokości. Szczegółowe zasady i warunki ustalania sytuacji socjalnej osób uprawnionych, w tym ich potwierdzania są przedmiotem regulaminu zfsś. Realizacja zasady zawartej w tym przepisie w zakresie obowiązku przetwarzania przez pracodawcę danych osobowych osób uprawnionych do korzystania z funduszu, w tym danych wrażliwych, gdyż dotyczących ich sytuacji zdrowotnej, na potrzeby zakładowej działalności socjalnej wymaga jej sprecyzowania i dostosowania do regulacji zawartych w RODO.

Proponuje się wprowadzić formę oświadczenia przy udostępnianiu pracodawcy informacji o sytuacji socjalnej osób uprawnionych z zachowaniem możliwości żądania ich udokumentowania jedynie w zakresie niezbędnym do ich potwierdzenia, w szczególności na podstawie oświadczeń i zaświadczeń o sytuacji życiowej (w tym zdrowotnej), rodzinnej i materialnej.

Mając na względzie specjalny charakter danych osobowych obejmujących informacje o sytuacji prywatnej osób uprawnionych, niezbędnych w celu przyznania i ustalenia wysokości usług i świadczeń socjalnych (w szczególności danych o sytuacji zdrowotnej), proponuje się, aby do przetwarzania tych danych były uprawnione wyłącznie osoby upoważnione przez pracodawcę. Przechowywanie takich danych będzie wyznaczone przez okres niezbędny do przyznania tych świadczeń.

Zabezpieczeniu danych socjalnych służyć ma również wprowadzane do art. 8 ustawy o zfsś rozwiązanie o corocznym przeglądzie przez pracodawcę danych socjalnych w celu ustalenia niezbędności ich przechowywania, z tym, że termin przeglądu danych za rok 2018 proponuje się ustalić przepisem przejściowym do końca marca 2019 r.

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, 1276, 1469 i 1669)

Wprowadzono ograniczenie stosowanie art. 15 ust. 1 lit. g RODO w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, które nie skutkują wszczęciem postępowania administracyjnego i tylko w zakresie, w jakim ma to wpływ na ochronę praw i wolności osób, których dane dotyczą. Chodzi tu w szczególności o kontrole organów nadzoru budowlanego w zakresie przestrzegania i stosowania przepisów (dotyczące np. samowolnego wykonywania robót budowlanych lub budowy obiektów budowlanych, samowolnych zmian sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, samowolnego przystąpienia do użytkowania obiektu budowlanego), które bardzo często są inicjowane wskutek zawiadomień przez postronne w sprawie osoby fizyczne. W sytuacji zgłoszenia przez osobę fizyczną do organów nadzoru budowlanego prawdopodobieństwa nieprzestrzegania przepisów prawa budowlanego przez inną osobę fizyczną zasadne jest wyłączenie obowiązku organu nadzoru budowlanego polegającego na poinformowaniu osoby fizycznej podejrzanej o

nieprzestrzeganie przepisów prawa budowlanego o wszelkich danych dotyczących źródła pozyskania jej danych osobowych. Wykonanie ww. obowiązków przez organy nadzoru budowlanego spowodowałoby z kolei naruszenie prawa do ochrony danych osobowych osoby zgłaszającej nieprawidłowości.

Jednocześnie wskazano, że z uwagi na ww. ograniczenie art. 15 ust. 1 lit. g RODO dodano dodatkowe gwarancje dla osób, których dane dotyczą w postaci zobowiązania administratora o poinformowaniu o ograniczeniu osoby, której dane dotyczą przy pierwszej czynności do niej skierowanej. Ponadto wskazano, że w przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych, nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Ponadto wyraźnie wskazano, iż wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych) nie wpływa na:

- 1) prowadzenie rejestrów i ewidencji, o których mowa w art. 82b ust. 1 i ust. 7, w art. 84 ust. 2 i w art. 88a ust. 1 pkt 3 ustawy,
- 2) przebieg i wynik postępowań, o których mowa w art. 97 ust. 1 ustawy (wszczynanie postępowań w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie),
- 3) czynności związane z kontrolą przestrzegania i stosowania prawa budowlanego.

Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie).

W przedmiotowej ustawie nie wprowadzono ograniczeń stosowania art. 21 ust. 1 RODO (tj. prawo osoby, której dane osobowe dotyczą do sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych osobowych opartego na art. 6 ust. 1 lit. e lub f RODO), bowiem podstawą przetwarzania danych osobowych przez organy realizujące zadania wskazane w ww. ustawie jest art. 6 ust. 1 lit. c RODO (przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze). Oznacza to, że art. 21 ust. 1 RODO nie ma wówczas zastosowania.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878)

Wprowadzone zmiany w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego mają na celu wprowadzenie systemowej spójności przepisów tej ustawy i ustawy

z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 1318, z późn. zm.), w zakresie organu obowiązującego do ochrony praw osób korzystających ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez szpital psychiatryczny. W nowelizowanym art. 10b ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, jednoznacznie stanowi się, że organem takim jest Rzecznik Praw Pacjenta, który realizuje swoje zadanie w szczególności przy pomocy Rzeczników Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego. Zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, to Rzecznik Praw Pacjenta jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony praw pacjentów, określonych w tej ustawie oraz w przepisach odrębnych. Natomiast, jak wynika z art. 10d ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, Rzecznicy Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego, są jedynie pracownikami Biura Rzecznika Praw Pacjenta. W projektowanej zmianie art. 18e ust. 5 tej ustawy doprecyzowano przepisy o tzw. monitoringu wizyjnym.

Ustawa z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2014)

Analogicznie jak to zaproponowano w przepisach ustawy o drogach publicznych regulujących pobór opłaty elektronicznej, w art. 37aa ust. 1 dodawanym w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, określa się zasady wykonywania obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, przez podmioty pobierające opłaty za przejazd autostradą. Po pierwsze, przesądza się, że przedmiotowe obowiązki wykonuje się przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane osobowe są przetwarzane. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że w omawianej procedurze nie stosuje się przepisów Kpa. Konieczne jest wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje uregulować w Kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej. Po drugie, projektodawca uważa za bezwzględnie konieczne, aby ww. informacje znalazły się również na stronie internetowej zawierającej informacje dotyczące poboru opłat za przejazd autostradą. Przedmiotowe rozwiązanie ma na celu zapewnienie szerokiego dostępu do omawianych informacji dla wszystkich użytkowników, którzy korzystają z autostrad płatnych na terytorium RP.

W ust. 2 dodawanym w art. 37aa ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, analogicznie jak w przypadku opłaty elektronicznej, wprowadza się regulację wskazującą, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na obowiązek wniesienia opłaty za przejazd autostradą. Uzasadnienie przedmiotowego przepisu jest przy tym identyczne do tego jakie przedstawiono przy zmianach wprowadzanych w ustawie o drogach publicznych w odniesieniu

do przepisów regulujących pobór opłat za korzystanie z dróg krajowych. Również w tym przypadku nie ma konieczności wprowadzenia do omawianego przepisu regulacji, która dotyczyłaby prawa do sprzeciwu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO. Obowiązek poboru opłaty za przejazd autostradą wynika bowiem bezpośrednio z art. 37a ust. 1 i 1a ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Oznacza to, że w przedmiotowym przypadku przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO i prawo do sprzeciwu nie przysługuje.

W art. 37ab ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym wprowadza się regulacje dotyczące trybu udostępniania uprawnionym organom państwa danych osobowych zgromadzonych w związku z poborem opłat za przejazd autostradą. Uzasadnienie dla wprowadzenia przedmiotowych przepisów jest analogiczne do tego, które przedstawiono w uzasadnieniu do art. 20h ustawy o drogach publicznych, dotyczącym udostępniania danych osobowych przetwarzanych m.in. w związku z poborem opłaty elektronicznej.

Kolejne zmiany w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym proponuje się w art. 63d, który reguluje kwestię kontroli budowy i eksploatacji autostrady w zakresie przestrzegania warunków umowy o budowę i eksploatację autostrady.

W pierwszej kolejności dodaje się ust. 5, w którym wyraźnie wskazano, że w przypadku przetwarzania danych osobowych w związku z prowadzoną kontrolą, organ kontrolny realizuje obowiązki, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, przy pierwszej czynności skierowanej do tej osoby. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że w omawianej procedurze kontrolnej nie stosuje się przepisów Kpa. Konieczne jest wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje uregulować w Kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej.

Oprócz tego dodaje się ust. 6, w którym wprowadza się regulację wskazującą, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na uprawnienia Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad oraz drogowej spółki specjalnego przeznaczenia, przysługujące tym podmiotom na mocy art. 63d ust. 1–4 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Uprawnienia te obejmują nie tylko prawo do kontroli przestrzegania warunków umowy o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady, lecz również wezwanie spółki do usunięcia, w wyznaczonym terminie, stwierdzonych nieprawidłowości, a nawet do wypowiedzenia umowy o budowę i eksploatację autostrady albo wyłącznie eksploatację autostrady. Omawiany przepis ust. 6 nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od ww. uprawnień wykonywanych przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad oraz drogową spółkę specjalnego przeznaczenia. Zainteresowana osoba

ma więc prawo do skorzystania z prawa, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, ale nie skutkuje to pozbawieniem możliwości wykonywania uprawnień określonych w art. 63d ust. 1–4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym przez podmioty wskazane w tych przepisach.

Zastrzec w tym miejscu należy, że nie jest konieczne wprowadzenie do powyższego przepisu analogicznej regulacji, która dotyczyłaby prawa do sprzeciwu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO. Sprzeciw ten przysługuje bowiem wyłącznie w przypadku gdy przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. e lub f RODO. Tymczasem przetwarzanie danych osobowych w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań określonych w art. 63d ust. 1–4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym ma miejsce na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO, to znaczy jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze. W konsekwencji, przy przetwarzaniu danych osobowych na tej podstawie prawo do sprzeciwu nie przysługuje i nie ma potrzeby wskazywania w przepisach ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, że skorzystanie z tego prawa nie wpływa na realizację zadań przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad oraz drogową spółkę specjalnego przeznaczenia.

Ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 997, 1000, 1629 i 1669)

Projektowana nowelizacja ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, zwanej dalej „ustawą” lub „ustawą o statystyce publicznej”, ma przede wszystkim za zadanie dostosowanie przepisów ustawy do wymogów zasad przetwarzania danych osobowych, wprowadzonych przepisami RODO.

W tym celu została dokonana analiza obowiązujących przepisów ustawy w zakresie zasad przetwarzania danych osobowych dla celów statystycznych, zawartych w rozdziale 4a ustawy oraz w jej przepisach ogólnych. W konsekwencji konieczne okazało się przeprowadzenie szeregu zmian, tak aby wprowadzone rozwiązania legislacyjne, wynikające z RODO, były spójne i miały zastosowanie do całokształtu działań służb statystyki publicznej.

W przypadku statystyki publicznej dane osobowe stanowią część zbieranych, opracowywanych, gromadzonych i przechowywanych danych statystycznych. Dane osobowe, tak samo jak inne dane, z chwilą ich zebrania przez służby statystyki publicznej, stają się danymi statystycznymi i są objęte tajemnicą statystyczną. Tajemnica statystyczna jest określona w art. 10 ustawy i gwarantuje pełną poufność zebranych danych. Jednakże z uwagi na postanowienia RODO konieczne stało się szersze ujęcie zmian.

Wprowadzone zmiany obejmują: przepisy dotyczące przetwarzania danych osobowych, na które składają się zmiany w obowiązującym rozdziale 4a, w przepisach ogólnych, wprowadzenie nowego rozdziału 5a oraz zmiany wynikowe związane z zamieszczeniem w ustawie przepisów projektowanej nowelizacji.

W pkt 1 wprowadzającym zmiany w art. 2 ustawy o statystyce publicznej, modyfikacji w stosunku do obecnie obowiązujących definicji uległy definicje danych statystycznych i operatu do badań statystycznych. Definicja osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą została przeniesiona z art. 42 ust. 2 ustawy. Wprowadzenie nowej definicji niepublicznych systemów informacyjnych wynika ze wskazania tych systemów jako jednego ze źródeł danych, z których statystyka publiczna może zbierać dane, jeżeli jest to konieczne w celu realizacji zadań ustawowych. Związane jest to również z faktem, że zgodnie z obowiązującym art. 13 ust. 5 i art. 18 ust. 3 ustawy służby statystyki publicznej są obowiązane do wykorzystywania danych już zgromadzonych i przechowywanych w istniejących rejestrach i systemach informacyjnych prowadzonych przez różnego rodzaju podmioty i organy. Możliwość pozyskiwania danych z tych systemów stanowić będzie istotne źródło danych ze względu na ich duży wpływ na efektywny proces tworzenia oficjalnych statystyk. Korzyści z wykorzystania danych z niepublicznych systemów informacyjnych wyrażają się w:

- 1) redukcji obciążeń administracyjnych – zmniejszeniu obciążeń respondentów obowiązkami związanymi z dostarczaniem informacji dla statystyki: ograniczenie zakresu i częstotliwości zbieranych danych bezpośrednio od respondentów,
- 2) większej elastyczności i szybszej reakcji na nowe potrzeby informacyjne użytkowników – dostarczaniu informacji adekwatnych do ich potrzeb (zakresu informacyjnego, dezagregacji przestrzennej i dziedzinowej),
- 3) poprawie efektywności tworzenia statystyk,
- 4) zwiększeniu dokładności danych wynikowych, oszacowań,
- 5) zwiększeniu aktualności danych wynikowych – skróceniu czasu przetwarzania danych,
- 6) możliwości rezygnacji z tradycyjnego zbierania danych na formularzach statystycznych w całości lub części.

W ocenie projektodawcy wskazane korzyści przeważają nałożone na przedsiębiorców obciążenia związane z przekazywaniem danych z niepublicznych systemów informacyjnych na potrzeby statystyki publicznej.

Warto podkreślić, że wykorzystywanie danych z tego typu źródeł informacji miało już miejsce w przypadku narodowego spisu powszechnego ludności i mieszkań w 2011 r. Wówczas wykorzystywane były dane, będące w posiadaniu zarządców zasobów mieszkaniowych, przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży energii elektrycznej oraz dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Ich wartość informacyjna pozwala na traktowanie ich jako cennych źródeł informacji wykorzystywanych do celów statystycznych.

W pkt 2 wprowadzone zostało nowe brzmienie art. 5 w celu jednoznacznego wskazania działań wykonywanych przez służby statystyki publicznej w związku z realizowaniem zadań określonych w ustawie. Podkreślona została funkcjonująca zasada nieodpłatnego dostępu do danych i ich przekazywania do celów statystycznych przez podmioty obowiązane, co koreluje z

rozstrzygnięciami przewidzianymi przez ustawodawcę w obowiązujących przepisach art. 13 ust. 1 oraz art. 53 ustawy.

W pkt 3 w dodawanym art. 5a wskazane zostały źródła danych wykorzystywanych przez służby statystyki publicznej. W art. 5a ust. 1 został przeniesiony z aktualnie obowiązującego art. 5 ust. 1 pkt 1. Natomiast ust. 2 i 3 odnoszą się do źródeł danych wykorzystywanych do celów służb statystyki publicznej. Przepisy porządkują i określają źródła danych. Zakłada się, że głównymi źródłami danych, wykorzystywanych do celów statystycznych będą rejestry urzędowe i systemy informacyjne administracji publicznej, następnie niepubliczne systemy informacyjne i dane pozyskiwane bezpośrednio od respondentów. Działanie takie związane jest z dążeniem służb statystyki publicznej do redukcji obciążeń informacyjnych respondentów na rzecz wykorzystywania danych już znajdujących się w systemach informacyjnych i rejestrach publicznych i niepublicznych. Jednocześnie, mając na względzie konieczność zapewnienia rzetelnego, obiektywnego i systematycznego informowania o sytuacji ekonomicznej, demograficznej, społecznej oraz środowiska naturalnego projektodawca odniósł się również do źródeł danych, które pojawiają się w wyniku stałego i postępującego rozwoju technologicznego oraz rozwoju sposobów eksplorowania informacji będących jego efektem i narzędzi umożliwiających analizę tych danych. Należy mieć na względzie, że ustawodawca pozostawia otwarty krąg tematów badań statystycznych, wskazując w art. 4 ustawy, że badania statystyczne mogą dotyczyć każdej dziedziny życia społecznego i gospodarczego oraz występujących w nim zjawisk dających się obserwować i analizować z wykorzystaniem metod statystycznych. Tym samym konieczne jest zapewnienie możliwości faktycznej realizacji ustawowych zadań służb statystyki publicznej. A jednocześnie wykorzystywanie nowych źródeł informacji może mieć wpływ na redukcję obciążeń informacyjnych respondentów, która to przesłanka była już powyżej wskazana. Z kolei ust. 5 projektowanego art. 5a precyzuje format przekazywanych lub udostępnianych danych, odwołując się w tym zakresie do obowiązującego przepisu art. 18a ust. 2 i 3 ustawy. Przepis ten określa techniczne zasady przekazywania danych. Efektywne wykorzystanie wszystkich istniejących źródeł informacji oraz możliwość wdrożenia nowych, wymaga odpowiednich sposobów eksplorowania informacji i wykorzystania narzędzi umożliwiających analizę tych danych. W ust. 4 ustawodawca wskazał, że w tym celu będzie wykorzystywał dostępne techniki i odpowiednie narzędzia.

W pkt 4 wprowadzana jest zmiana w art. 6. W ust. 1 doprecyzowane zostały metody zbierania danych od respondentów. Natomiast dodawane ust. 4 i 5 odnoszą się do zasad udziału w badaniach statystycznych osób fizycznych i osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. W szczególności w przypadku badań, dotyczących działalności gospodarczej osób fizycznych konieczne było uszczegółowienie ogólnej zasady dobrowolnego udziału osób fizycznych w badaniach statystycznych prowadzonych przez służby statystyki publicznej. Uszczegółowienie to polega na wskazaniu, zgodnie z dotychczasową metodologią i praktyką badań statystycznych, że badania, dotyczące działalności gospodarczej prowadzonej przez osoby fizyczne, prowadzone są na zasadzie ich obowiązkowego udziału. Podkreślić

należy, że badania te dotyczą prowadzonej działalności gospodarczej, a nie samych osób prowadzących taką działalność. Przedmiotowa nowelizacja nie wprowadza nowych rozwiązań w tym zakresie. Dodawany ust. 5 tego przepisu został przeniesiony z obowiązującego art. 35b ust. 4. W ocenie projektodawcy zabieg taki, ze względu na treść przepisu uzasadnia przeniesienie go do przepisów ogólnych ustawy.

W pkt 5 zaproponowane zostało doprecyzowanie brzmienia obecnego art. 8 ustawy. W obowiązującym brzmieniu przepis art. 8 wylicza dane wrażliwe, o których mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922, z późn. zm.) – art. 27 ust. 1. W związku z utratą mocy tego aktu konieczne stało się odwołanie do obowiązujących przepisów w tym zakresie. Zasada, że dane te nie mogą być zbierane na zasadzie obowiązku w badaniach statystycznych prowadzonych z udziałem osób fizycznych została utrzymana.

W pkt 6, dotyczącym art. 10 ustawy wprowadzono wyrazy „statystykę publiczną” w odniesieniu do zbierania danych, które objęte są tajemnicą statystyczną, tak aby jednoznacznie wskazać, że dane jednostkowe identyfikowalne zbierane na potrzeby statystyczne są nią objęte. Pozostała część konstrukcji przepisu nie uległa zmianie w stosunku do brzmienia obecnie obowiązującego.

W pkt 7, dotyczącym art. 13 ustawy o statystyce publicznej, zmiany wynikają z wprowadzenia do przepisów ustawy konstrukcji niepublicznych systemów informacyjnych. W ocenie projektodawcy jest to wartościowe źródło informacji. Niemniej jednak ze względu na fakt, że prowadzone jest przez inne podmioty niż podmioty publiczne odstąpiono od wymogu stosowania przez te systemy standardów klasyfikacyjnych, numeru identyfikacyjnego i oznaczeń kodowych przyjętych w krajowym rejestrze urzędowym podziału terytorialnego kraju, przekazywania informacji o zawartości informacyjnej eksploatowanych systemów oraz informowania o projektowanym zakresie informacyjnym, uznając to za nadmierne obciążenie. Również wyłączone zostało uprawnienie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego wobec podmiotów prowadzących niepubliczne systemy informacyjne zgłaszania wniosków dotyczących zawartości informacyjnej i wymogów jakości danych.

W pkt 8–16 wprowadzone zostały zmiany w rozdziale 4a Przetwarzanie danych osobowych dla celów statystycznych. Zmiany te związane są z wprowadzeniem przepisów dostosowujących do RODO oraz wynikami analizy ex post obowiązujących przepisów. W ocenie projektodawcy wprowadzenie przepisów, o których mowa w art. 35aa–35ac pozwala na realizację zasady przejrzystości.

W projektowanym art. 35a określone zostały cele statystyczne, w realizacji których niezbędne jest przetwarzanie danych osobowych. Zaproponowane rozwiązanie wychodzi na przeciw dyspozycji ustawodawcy unijnego, który w art. 5 ust. 1 lit. b jako jedną z zasad przetwarzania danych osobowych wskazuje zbieranie ich w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach. Art. 35 ust. 3 odnosi się do krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej, którego prowadzenie jest jednym z zadań Prezesa Głównego Urzędu

Statystycznego, realizowanym w ramach odrębnego od statystyki publicznej systemu informacyjnego administracji publicznej – art. 41 ust. 2.

Dodawany nowy art. 35aa stanowi, że dane osobowe, bez względu na źródło ich pozyskania, z chwilą ich zebrania przez służby statystyki publicznej, stają się danymi statystycznymi i są objęte tajemnicą statystyczną.

Wprowadzone w art. 35b zmiany wynikają z analizy obowiązującego art. 35b ustawy. Ze względu na konieczność prowadzenia badań statystycznych z obszaru statystyki społecznej i demografii konieczne okazało się uszczegółowienie katalogu danych osobowych, do których przetwarzania na mocy ustawy obowiązane są służby statystyki publicznej. Jednocześnie katalog obszarów, w jakich przetwarzane są te dane został skorelowany z obszarami badań realizowanymi w ramach programu badań statystycznych statystyki publicznej. Katalog został ponadto rozszerzony o dane sensytywne określone w art. 8. Zgodnie z motywem 52 RODO możliwe są wyjątki od zakazu przetwarzania szczególnych kategorii danych osobowych – o ile przewiduje to prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego i podlega to odpowiednim zabezpieczeniom chroniącym dane osobowe i inne prawa podstawowe. Wprowadzenie danych biometrycznych i danych genetycznych do katalogu wynika z rozwoju technik i narzędzi analitycznych oraz zmian w podejściu do badań demograficznych. Interpretacja trendów demograficznych wymaga uwzględnienia zmiennych biologicznych (nie tylko w przypadku umieralności, ale i rozrodności). W demografii coraz więcej na znaczeniu zyskuje biodemografia (dziedzina demografii zajmująca się wyjaśnianiem biologicznych i demograficznych zależności pomiędzy procesami narodzin i śmierci, które kształtują jednostki, grupy i populacje). Bardziej wnikliwa analiza czynników biologicznych np. dziedziczenia pewnych cech przez człowieka może pozwolić na objaśnienie zjawisk i trendów demograficznych, które trudno wytłumaczyć odwołując się jedynie do czynników społecznych np. nadumieralność mężczyzn, która zwiększa się w miarę upływu czasu, mniejsza rodność, zachorowalność na określone choroby czy umieralność z powodu określonych przyczyn zgonów, jak również coraz dłuższe trwanie życia. Z kolei rozszerzenie katalogu o dane dotyczące seksualności lub orientacji seksualnej oraz pozyskanie informacji o pozostawaniu we wspólnym pożyciu pozwala na realizację obowiązków informacyjnych Polski wobec Unii Europejskiej, gdzie dane dotyczące m.in. statusu członków rodziny/osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym w zakresie stanu małżeńskiego lub partnerskiego stanowią jedną z informacji wykorzystywanych w badaniach statystycznych. Zauważyć należy, że dane te będą wykorzystywane wyłącznie wtedy, jeżeli cel statystyczny, np. realizacja badania statystycznego zawartego w programie badań statystycznych statystyki publicznej, nie będzie możliwy do osiągnięcia w inny sposób i nie będą wykorzystywane w innym celu niż cel statystyczny, w szczególności do podejmowania decyzji lub indywidualnych rozstrzygnięć wobec konkretnej osoby fizycznej. Dane te objęte są również tajemnicą statystyczną, która gwarantuje im poufność. Polska ustawa nie byłaby odosobniona w tym względzie. Podkreślić należy, że katalog danych osobowych, określony w art. 35b ust. 1 ustawy, jest maksymalnym zakresem informacji, które służby statystyki publicznej mogą pozyskiwać. Adekwatność i

niezbędność wykorzystania danych osobowych z tego katalogu jest każdorazowo oceniana na etapie projektowania badania statystycznego, a dane osobowe są wykorzystywane jedynie w sytuacji, gdy nie można celu osiągnąć w inny sposób, np. w drodze wykorzystania zagregowanych danych.

Dodawany ust. 2a dotyczy informacji uzyskiwanych w wyniku analizy danych osobowych pozyskanych bezpośrednio od osoby fizycznej lub z rejestrów i systemów informacyjnych, tj. danych wywiedzionych i danych wywnioskowanych.

Zmiana w art. 35b ust. 3 polega na dodaniu niepublicznych systemów informacyjnych, jako potencjalnego źródła danych osobowych. W art. 35b ust. 4, który nakładał obowiązek informacyjny na służby statystyki publicznej w przypadku prowadzenia badań statystycznych, w których osoby fizyczne udzielają bezpośrednio odpowiedzi, został uchylony w związku z przeniesieniem jego treści do art. 6 ust. 5.

Zmiany w art. 35c w stosunku do obecnego brzmienia tego przepisu polegają na wprowadzeniu centralnej bazy danych ksiąg wieczystych do katalogu źródeł danych oraz doprecyzowaniu obowiązujących przepisów w związku z wprowadzeniem niepublicznych systemów administracyjnych, jako potencjalnego źródła danych osobowych dla potrzeb realizacji celów statystycznych.

Art. 35d koresponduje z RODO, które wymienia pseudonimizację, jako jeden z możliwych środków zabezpieczenia danych osobowych. Zakłada się, że czynność ta będzie następowała niezwłocznie, po wykorzystaniu danych osobowych do celów statystycznych. Co do zasady opracowywanie danych statystycznych, a takimi danymi są również i dane osobowe zebrane w ramach statystyki publicznej, odbywa się z odłączeniem lub zakodowaniem informacji pozwalających na identyfikację konkretnego podmiotu obserwacji statystycznej. Zarówno informacje pozwalające na zidentyfikowanie konkretnej osoby (numer PESEL, imię i nazwisko), jak też informacje pozwalające na odszukanie i połączenie danych będą przechowywane osobno. Odwrócenie tego procesu będzie następowało wyłącznie w przypadku, i tylko w takim zakresie, w jakim będzie to niezbędne do osiągnięcia celu statystycznego np.: łączenia danych lub ich porównania, a następnie dane będą dalej opracowywane, zgodnie z zasadami, czyli z odłączeniem lub zakodowaniem informacji pozwalających na zidentyfikowanie konkretnej osoby fizycznej. Sposób i tryb pseudonimizacji danych osobowych na potrzeby realizacji przez służby statystyki publicznej zadań określonych w ustawie będzie określał dokument opracowany i wydany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w drodze zarządzenia.

Art. 35e – specyfika badań statystycznych wymaga wielokrotnego sięgania do danych już pozyskanych, zebranych w badaniach statystycznych. W przypadku danych osobowych czynność ta jest dokonywana w uzasadnionych przypadkach z poszanowaniem zasady minimalizacji danych. Działanie takie podyktowane jest również dążeniem do wtórnego wykorzystania danych zgromadzonych w różnego rodzaju rejestrach i systemach informacyjnych lub zebranych na potrzeby innych badań statystycznych, tak by stale zmniejszać poziom obciążeń respondentów i ograniczać obowiązki informacyjne obywateli i

przedsiębiorców. Jednocześnie w ust. 2 tego przepisu wprowadzona została gwarancja, że dane osobowe będą wykorzystywane wyłącznie w celu statystycznym, a wykorzystanie ich w innym celu, a w szczególności do podejmowania decyzji lub indywidualnych rozstrzygnięć wobec danej osoby jest zabronione. Należy ponownie powtórzyć, że dane osobowe są traktowane jak dane statystyczne, wobec czego są objęte bezwzględną ochroną na podstawie art. 10 ustawy o statystyce publicznej. Naruszenie ukonstytuowanej w tym przepisie tajemnicy statystycznej na mocy art. 54 ustawy jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. Ponadto należy podnieść, że ustawodawca unijny pozwala na dalsze przetwarzanie danych osobowych i wskazuje, że takie działanie w myśl art. 89 ust. 1 RODO w celu statystycznym nie jest niezgodne z kardynalnymi zasadami przetwarzania danych osobowych określonymi w art. 5 ust. 1 lit. b ww. rozporządzenia.

W pkt 13 został uchylony art. 35f. Zmiana ta wynika z dodania Rozdziału 5 Operatu do badań statystycznych. Rozdział ten reguluje w sposób kompleksowy zasady prowadzenia i aktualizacji operatu do badań statystycznych.

Projektowany art. 35h jest nowym rozwiązaniem i w całości jest związany z RODO. Zgodnie z motywem 162, jeżeli dane osobowe są przetwarzane do celów statystycznych, ww. rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do takiego przetwarzania. Niemniej jednak, ze względu na specyfikę takiego przetwarzania ustawodawca unijny postanowił w art. 89 ust. 2 RODO, że możliwe jest zastosowanie wyjątków od praw, o których mowa w art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21, na poziomie prawa krajowego lub unijnego, z zastrzeżeniem warunków i zabezpieczeń dla praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Przy czym zabezpieczenia te mają polegać na wdrożeniu środków technicznych i organizacyjnych zapewniających poszanowanie zasady minimalizacji danych (art. 89 ust. 1, motyw 156). Zaznaczyć należy, że przesłanką do zastosowania takich wyjątków jest samo istnienie prawdopodobieństwa, że korzystanie z tych praw uniemożliwi lub poważnie utrudni przetwarzanie danych dla wskazanych celów, a wyjątki takie są konieczne – do realizacji tych celów.

Kwestie zastosowania ww. derogacji do celów statystycznych są przedmiotem zainteresowania Eurostatu i kierowników krajowych urzędów statystycznych (KUS) w ramach tzw. DGs workshop. Statystyka publiczna, tak samo jak statystyki innych krajów członkowskich dostrzegają znaczenie i rolę RODO jako narzędzia umożliwiającego podnoszenie zaufania respondentów do statystyki i prowadzonych przez nią działań. W dniu 8 lutego 2018 r. odbyło się spotkanie poświęcone skutkom implementacji RODO dla statystyk europejskich. Przyjęto kierunkowe rozwiązanie, zgodnie z którym odstępstwa od stosowania przepisów określonych w art. 89 ust. 2 rozporządzenia będą wprowadzane przez poszczególne państwa członkowskie do krajowych porządków prawnych. Uznano, że pozwoli to w sposób najbardziej efektywny zaspokoić specyficzne potrzeby statystyk krajowych. Jednocześnie w celu harmonizacji ochrony podmiotów praw rozważane jest wprowadzenie jednolitych odstępstw w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego

Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2009, str. 164, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 223/2009”.

W ocenie projektodawcy wprowadzenie ograniczeń w zakresie wykonywania niektórych praw, wynikających z RODO jest konieczne. Mając na uwadze wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE wydany w połączonych sprawach C-92/09 i C-93/09¹, w którym Trybunał podkreślił, że „prawo do ochrony danych osobowych nie jest prawem absolutnym i powinno być analizowane w kontekście funkcji jaką pełni w społeczeństwie” oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2011 r., sygn. akt K 33/08 (Dz. U. poz. 1645), w którym wskazano, że prawidłowo funkcjonująca statystyka publiczna stanowi istotny element prawidłowo funkcjonującego państwa, dokonana została analiza zasadności zastosowania wyłączeń, o których mowa w art. 89 ust. 2 RODO. W projektowanym art. 35h w ust. 1 zaproponowano wyłączenie – w przypadku wykorzystywania danych osobowych do celów statystycznych – uprawnienia wynikające z art. 15 (prawo dostępu), art. 16 (prawo do sprostowania danych), art. 18 (prawo do ograniczenia przetwarzania) i art. 21 (prawo do sprzeciwu).

Analizując przepisy ustawy o statystyce publicznej można wyraźnie wskazać zasady, które określają sposób postępowania z danymi osobowymi. Przepis art. 35a ust. 2 stanowi, że dane osobowe są zbierane dla celów statystycznych, wyłącznie jeżeli nie można tego celu osiągnąć za pomocą innych danych. Ustawa zawiera zamknięty katalog danych osobowych, które mogą być przetwarzane. Zgodnie z jej art. 18 ust. 1 pkt 8 lit. a, każde badanie zawiera m.in.: szczegółowy zakres danych osobowych z katalogu określonego w art. 35b ust. 1. Zatem na etapie projektowania badania następuje każdorazowo ocena niezbędności i adekwatności wykorzystania danych osobowych, co wpisuje się w praktyczne zastosowanie zasady minimalizacji danych. Niebagatelne znaczenie ma też fakt, że program badań statystycznych jest przyjmowany w drodze aktu prawnego powszechnie obowiązującego, tj.: rozporządzenia Rady Ministrów. Wobec czego jego treść podlega każdorazowo ocenie organów i podmiotów biorących udział w procesie legislacyjnym, w tym przedstawicieli organu właściwego w sprawach ochrony danych osobowych. I ta zasada została utrzymana w projektowanych przepisach.

Mając na uwadze niezbywalne prawo osoby do poszanowania prywatności i autonomii informacyjnej utrzymane zostały obowiązujące rozwiązania, które w przypadku zbierania danych bezpośrednio od osób fizycznych zakładają dobrowolność udziału w badaniu i dobrowolność udzielania odpowiedzi, w szczególności w zakresie tzw. danych sensytywnych – art. 6 ust. 3 i art. 8 ustawy. Ze względu na charakter badania przewidziana została możliwość

¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie Volker und Markus Schecke GbR (C-92/09) i Hartmut Eifert (C-93/09) przeciwko Land Hessen, <http://curia.europa.eu/juris/>.

wyłączenia dobrowolności udziału w badaniu w przypadku spisów powszechnych, co będzie regulowane przepisami ustaw, dotyczących spisów, oraz w przypadku badań statystycznych, dotyczących przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Podkreślenia wymaga, że przetwarzanie danych w celach statystycznych skutkuje tym, że wynikiem takiego przetwarzania nie są dane osobowe, lecz dane zbiorcze (wynikowe informacje statystyczne), a dodatkowo sam wynik, ani dane osobowe nie służą za podstawę środków czy decyzji dotyczących konkretnych osób fizycznych.

RODO w motywie 163 podkreśla konieczność ochrony informacji poufnych, które organy statystyczne Unii i państw członkowskich gromadzą do celów opracowywania oficjalnych statystyk europejskich i krajowych, odwołując się do zasad wynikających z art. 338 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zasad określonych w rozporządzeniu 223/2009. Na gruncie prawa krajowego wszystkie zebrane w celach statystycznych dane, w tym dane osobowe, są objęte tajemnicą statystyczną, która gwarantuje zachowanie danych w poufności i wykorzystywanie ich wyłącznie w celach określonych w ustawie o statystyce publicznej. Naruszenie tajemnicy statystycznej, a także wykorzystanie danych statystycznych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej jest penalizowane na mocy art. 54 i art. 55 ustawy. Tajemnica statystyczna jest podstawowym instrumentem uzyskania i utrzymania zaufania respondentów do statystyki publicznej. Jej nieprzestrzeganie doprowadziłoby do trudnych do oszacowania skutków, a w konsekwencji do utraty rzetelności i wiarygodności oficjalnych danych statystycznych, wynikających z przekazywania przez respondentów nieprawdziwych danych lub odmowy ich przekazania. Tak rozumiana tajemnica określona w art. 10 ustawy jest jednym z elementów praktycznej realizacji zasady poszanowania prywatności jednostki.

Samo opracowywanie danych statystycznych zakłada przetwarzanie danych z odłączeniem lub zakodowaniem informacji pozwalających na zidentyfikowanie konkretnego podmiotu gospodarki narodowej albo osoby fizycznej i prowadzenie obliczeń, opracowań i analiz już na podstawie takich danych. Ponadto w projektowanym art. 35d wprowadzono pseudonimizację, o czym była mowa powyżej. Dane osobowe będą pseudonimizowane, o ile cel ich przetwarzania nie będzie wymagał pozostawienia ich w niezmienionej formie. Pseudonimizacja będzie dokonywana niezwłocznie. Zarówno informacje pozwalające na zidentyfikowanie konkretnej osoby (numer PESEL, imię i nazwisko), jak też informacje pozwalające na odszukanie i połączenie danych będą przechowywane osobno. Odwrócenie tego procesu będzie następowało wyłącznie w przypadku, i tylko w takim zakresie, w jakim będzie to niezbędne do osiągnięcia celu statystycznego, a następnie dane będą dalej opracowywane, zgodnie z zasadami, o czym było powyżej. Zatem oprócz czysto technicznych środków ochrony wynikających z zasad zabezpieczania systemów informatycznych i polityki bezpieczeństwa stosowane będą zabezpieczenia wynikające z pseudonimizacji i ochrony poufności, jaką gwarantuje tajemnica statystyczna.

W przypadku specyfiki działań statystyki publicznej rozwiązania przyjęte w art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21 RODO spowodowałyby niekorzystne konsekwencje dla realizacji zadań

określonych w ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej. W ocenie projektodawcy już istniejące oraz wprowadzane w projekcie rozwiązania w zakresie wdrożenia odpowiednich zabezpieczeń dla praw i wolności osoby, o których mowa w art. 89 ust. 1 RODO uprawniają do zastosowania przewidzianych przez unijnego ustawodawcę wyjątków. Z uwagi na fakt, iż dane wykorzystywane są wyłącznie dla celów statystycznych, osoba fizyczna, której dane są przetwarzane nie ponosi żadnych szkód w przypadku zastosowania wyjątków przewidzianych dla celów statystycznych w RODO w przypadku statystyki publicznej w powyższych przepisach. Nie spowoduje to również jakiegokolwiek uszczerbku dla ochrony danych osobowych przetwarzanych przez statystykę publiczną, i nie będzie miało jakiegokolwiek wpływu na sytuację jednostki gdyż dane osobowe są i nadal będą przetwarzane tylko i wyłącznie w celu statystycznym, tj.: wyłącznie do opracowywania i tworzenia wyników oraz analiz statystycznych. Dane osobowe są i nadal będą dostępne tylko i wyłącznie określonej grupie osób, w związku z wykonywaniem przez nie zadań służbowych, po złożeniu pisemnego oświadczenia o przestrzeganiu zasad poufności przetwarzanych danych i ich ochrony. Z kolei skuteczne realizowanie prawa dostępu osoby fizycznej, której dane dotyczą w przypadku statystyki publicznej jest trudne do wykonania ze względu na prowadzone w jej ramach duże badania wykorzystujące dane zebrane z kilku źródeł, w tym źródeł administracyjnych lub badania obejmujące całe społeczeństwo (spisy powszechne). Trzeba mieć również na uwadze fakt, że żądanie dostępu do danych, ich sprostowania lub sprzeciwu wobec ich przetwarzania (określone w art. 15, art. 16, art. 21 rozporządzenia 223/2009) przez podmiot może nastąpić po opracowaniu danych statystycznych (spseudonimizowaniu i zanonimizowaniu) oraz publikacji wyników informacji statystycznych, do których opracowania posłużyły. Tym samym dotarcie do danych konkretnego podmiotu tych danych będzie obiektywnie niemożliwe. Ponadto należy podkreślić, że wyłączenie stosowania art. 15 nie zmienia faktu, że podmioty danych będą informowane o okolicznościach przetwarzania ich danych osobowych w przyjęty w projekcie sposób. Wyłączenie możliwości aktywnego sprostowania danych (art. 16 RODO) nie oznacza, że służby statystyki publicznej nie będą obowiązane do zachowania aktualności i poprawności danych. Nie przewiduje się bowiem wyłączenia zasady prawidłowości danych (art. 5 ust. 1 lit. d). W przypadku prawa do ograniczania przetwarzania danych – art. 18 ww. rozporządzenia, należy podnieść, że przedmiotowa nowelizacja umacnia podstawy prawne przetwarzania danych osobowych, zgodnie z wymogami stawianymi przez przepisy RODO.

Odnosnie do art. 21 RODO (prawo sprzeciwu) należy wskazać, że miałyby on ograniczone zastosowanie do służb statystyki publicznej z uwagi na to, iż zadania służb statystycznych oparte są o przepisy prawa. W zakresie w jakim prawo sprzeciwu miałyby jednak zastosowanie, korzystanie przez podmioty danych z tego uprawnienia utrudniłoby realizację zadań. Należałoby bowiem każdorazowo wskazać nadrzędność podstaw prawnych nad prawami i wolnościami podmiotów danych, co w przypadku badań statystycznych wydaje się niecelowe.

W cytowanym już wyroku Trybunału Konstytucyjnego K 33/08 podniesiono, że „jak wynika z preambuły do Konstytucji, jedną z wartości jest zapewnienie rzetelności i sprawności działania instytucji publicznych. Dla efektywnego funkcjonowania państwa niezbędne jest oparcie działań organów państwowych na wiedzy o rzeczywistym obrazie społeczeństwa i gospodarki. Informacje te konieczne są również w celu realizacji określonych norm zawartych w Konstytucji, wyznaczających treść i sposób działania organów państwowych, takich jak zasada zrównoważonego rozwoju (art. 5) czy społeczna gospodarka rynkowa (art. 20)”. Zatem wychodząc z założenia, że prawidłowe funkcjonowanie statystyki publicznej mieści się w celu leżącym w ogólnym interesie publicznym, który jest w art. 23 ust. 1 lit. c RODO wskazany jako jedna z przesłanek pozwalających na ograniczenie obowiązków i praw przewidzianych w art. 12–22 i art. 34 zaproponowane zostały w projektowanym art. 35h ust. 1 rozwiązania w zakresie stosowania niektórych przepisów RODO. Jednocześnie w ocenie projektodawcy przepisy ustawy o statystyce publicznej spełniają przesłanki określone w ust. 2 art. 23 RODO.

W projektowanym art. 35h ust. 2 wprowadzona została zasada, że informacje, do których przekazania jest obowiązany administrator zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 RODO, zostaną zamieszczone na stronie internetowej Głównego Urzędu Statystycznego oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej (BIP). Powyższa propozycja pozwala na zapewnienie pełnej informacji, a tym samym realizację obowiązku informacyjnego ciążącego na administratorze. Podkreślić należy, że obowiązek sprawozdawczy jest realizowany przez respondentów albo w postaci udzielania odpowiedzi w ramach wywiadu przeprowadzanego przez ankietera statystycznego albo w postaci elektronicznej z wykorzystaniem elektronicznej platformy gromadzenia danych, o której mowa w art. 28a ust. 1 ustawy (Portal Sprawozdawczy). Zatem, w przypadku przekazywania danych na cele statystyczne, co do zasady nie jest przewidziana możliwość realizacji tego obowiązku w urzędzie. Stąd zaproponowano, by informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, były zamieszczone na stronie internetowej Urzędu i w BIP Urzędu, a informacja o sposobie ich udostępnienia będzie przekazywana albo w ramach realizowania istniejącego obecnie obowiązku informacyjnego, o czym mowa w projektowanym art. 35h ust. 3, albo na stronie logowania do Portalu Sprawozdawczego.

Odnosząc się do projektowanego brzmienia art. 35h ust. 3 należy podkreślić, że ustawodawca mając na względzie zapewnienie wszechstronnej informacji w zakresie wykorzystywania przez służby statystyki danych pozyskiwanych bezpośrednio od respondentów stanowi w obecnie obowiązujących przepisach ustawy, iż przed rozpoczęciem badania, tj. przed przystąpieniem do udzielania odpowiedzi na pytania przez osobę fizyczną, osoba ta, informowana jest o podstawie prawnej badania, celu badania, gwarancjach zachowania tajemnicy statystycznej oraz czy badanie prowadzone jest na zasadzie obowiązku czy dobrowolności – obecny przepis art. 35b ust. 4 ustawy. Tym samym, mając na uwadze wieloletnią praktykę w tym zakresie, projektodawca postanowił w art. 35h ust. 3, że informacja o sposobie wykonania obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i

2 RODO, będzie przekazywana razem z informacjami, do których przekazania obowiązane są służby statystyki publicznej w projektowanym art. 6 ust. 5 (obecny art. 35b ust. 4 ustawy).

Wobec zapewnienia możliwości bezpośredniej informacji o sposobie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, projektodawca odstąpił od jego wykonania w drodze umieszczenia informacji w postaci papierowej w widocznym miejscu w budynku urzędu. Jednocześnie należy podnieść, że w urzędach statystycznych i w budynku Głównego Urzędu Statystycznego funkcjonują wydzielone miejsca tzw. informatoria statystyczne, których celem jest zapewnienie możliwości, zarówno bezpośredniego, jak i elektronicznego korzystania ze zbiorów informacyjnych statystyki publicznej. Każdy zainteresowany będzie mógł uzyskać dostęp do ww. informacji zamieszczonych na stronie internetowej Urzędu lub BIP Urzędu na wydzielonych stanowiskach komputerowych umieszczonych w informatoriach oraz skorzystać z pomocy pracowników informatoriów. Warto zauważyć, że informatoria są również dostosowane do potrzeb osób z ograniczeniami ruchowymi, a w przypadku trudności w komunikowaniu się jest możliwość uzyskania informacji w języku migowym.

W pkt 14 zaproponowane zostało doprecyzowanie brzmienia obecnego art. 35g. Do prowadzenia badań statystycznych dopuszcza się możliwość uczestnictwa innych podmiotów, o których mowa w art. 20 ustawy o statystyce publicznej. Mając na względzie zapewnienie ochrony danych osobowych pozyskanych w badaniach statystycznych w ramach całej statystyki publicznej wskazano, że w tym zakresie przepisy muszą być przestrzegane również przez te jednostki, w zakresie prowadzonych przez nie badań statystycznych. W pkt 16 zmiana w art. 39 związana jest ze zmianami w rozdziale 4a. W pkt 17 wprowadzony został nowy rozdział 5a Operat do badań statystycznych. Operat do badań statystycznych (OBS) jest narzędziem ułatwiającym prowadzenie badań statystycznych, w tym spisów powszechnych. Ze względu na jego istotną rolę w pracach służb statystyki publicznej i przetwarzanie w nim danych osobowych, dotychczasowe przepisy ustawy o statystyce publicznej dotyczące operatu do badań statystycznych zostały przeniesione do nowego rozdziału i uszczegółowione. Głównym celem funkcjonowania OBS jest zapewnienie informacji służących realizacji przez statystykę publiczną badań prowadzonych we wszystkich obszarach badawczych ujętych w Programach Badań Statystycznych Statystyki Publicznej, zgodnie z zapotrzebowaniem zgłaszanym przez użytkowników krajowych i zagranicznych, w tym zgodnie z wymogami organizacji międzynarodowych. OBS:

- 1) zawiera wszystkie typy jednostek podlegających obserwacjom statystycznym,
- 2) zawiera minimalny zakres cech identyfikujących badaną jednostkę,
- 3) umożliwia precyzyjny wybór próby pod względem podmiotowym i przestrzennym, co służy minimalizacji obciążenia respondentów i minimalizuje koszty badań, oraz poprawia precyzję wyników uzyskiwanych w badaniach reprezentacyjnych,
- 4) pozwala na ograniczenie dostępu do niezbędnego minimum informacji, w zależności od celu statystycznego.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ o przechowywaniu zbiorów danych jednostkowych ze spisów zaproponowany został przepis określający okres przetwarzania danych osobowych w OBS. Podkreślić należy, że również ustawodawca unijny w art. 5 ust. 1 lit. e wskazał na możliwość dłuższego przechowywania danych, jeżeli są one przetwarzane do celów statystycznych, zgodnie z art. 89 ust. 1. Przyjęty w projekcie okres przechowywania danych znajduje swoje uzasadnienie w specyfice działalności służb statystyki publicznej.

Europejska Komisja Gospodarcza ONZ dokonując w 2013 r. analizy wyników spisów i wydając rekomendacje do spisów w roku 2020 przedstawiła zalecenie, dotyczące wydłużenia okresu przechowywania danych zebranych w spisach z uwagi na potrzebę przeprowadzenia porównań w długich szeregach czasowych, pozwalających na wskazanie zmian zachodzących w czasie. W ocenie projektodawcy, zakładany 100 letni okres przechowywania danych w OBS, umożliwi dokonywanie przez statystykę publiczną na przestrzeni wielu lat ciągłej obserwacji populacji oraz porównywanie danych również w retrospekcji. Będzie to stanowiło bezcenne źródło dla badań, np. charakteryzujących rodziny, gospodarstwa domowe, wybrane grupy społeczne, w tym grupy osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, imigrantów, w tym imigrantów zarobkowych oraz warunki życia ludności. Posiadanie takich informacji jest istotnym źródłem informacji służących tworzeniu nowych polityk społecznych, gospodarczych, migracyjnych i środowiskowych, a także gospodarczych oraz ocenie ich skuteczności. Wpisuje się także w szeroko pojęte dziedzictwo narodowe, pozwalające na prowadzenie badań naukowych i historycznych. W wielu krajach dane statystyczne, w tym dane osobowe, np. pochodzące ze spisów powszechnych, są przechowywane przez kilkudziesięcioletnie okresy i udostępniane do publicznego użytku po 100 latach, jak to ma miejsce w przypadku Wielkiej Brytanii lub 72 latach w przypadku USA. W przypadku OBS dane takie nie będą udostępniane w sposób inny niż określony w art. 20 ust. 4 ustawy o statystyce publicznej, który zakłada udostępnienie danych adresowych podmiotów wylosowanych do badania lub wybranych na podstawie wskazanych przez prowadzącego badanie cech, z wyłączeniem danych adresowych osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej.

Statystyka publiczna jest obowiązana do stosowania kilkudziesięcioletnich okresów retencji danych również w przypadkach, gdy dane dotyczą przedsiębiorstw, ze względu na prowadzone analizy statystyczne. Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 177/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. ustanawiającego wspólne ramy dla rejestrów przedsiębiorstw do celów statystycznych i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 2186/93 (Dz. Urz. UE L 61 z 05.03.2008, str. 6) państwa członkowskie corocznie sporządzają kopię, która przedstawia stan rejestrów na koniec roku, i zachowują tę kopię przez okres co najmniej 30 lat do celów analizy.

Dla zapewnienia wysokiej jakości i kompletności OBS wykorzystywane będą różne źródła aktualizacji, m.in.: systemy informacyjne administracyjne i niepubliczne oraz informacje pochodzące od jednostek sprawozdawczych.

Projektowane rozwiązanie zapewnia gwarancje ochrony przetwarzanych danych statystycznych przez odesłanie do bezwzględnej tajemnicy, jaką jest tajemnica statystyczna. Sposób prowadzenia operatu do badań statystycznych zapewnia właściwą ochronę danych zgromadzonych w operacie, w tym danych osobowych. Są one umieszczane w bezpiecznym środowisku w odrębnych tabelach. W celu zachowania zasady poufności dostęp do danych identyfikujących osoby jest ograniczony wyłącznie do osób prowadzących badanie. Dane jednostkowe z OBS zgodnie z ustawą o statystyce publicznej są udostępniane wyłącznie jednostkom prowadzącym badania statystyczne określone corocznie w drodze rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie programu badań statystycznych statystyki publicznej.

Zmiana określona w pkt 18 związana jest z przeniesieniem definicji osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą do art. 2 ustawy (projektowany pkt 11b).

W pkt 19 zmiana w art. 53 związana jest z wprowadzeniem do ustawy konstrukcji niepublicznego systemu informacyjnego.

Ustawa z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2017 r. poz. 869 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 650, 771, 1629 i 2126)

Należy zauważyć, że dane gromadzone i przetwarzane w CRP KEP (i podatkowych systemach informatycznych korzystających z tych danych, np. w związku z art. 35 ust. 3 pkt 2 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej) na podstawie ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników są wykorzystywane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz organy Krajowej Administracji Skarbowej do realizacji celów i zadań ustawowych (art. 14a ww. ustawy). Zatem istnieje ustawowe umocowanie do gromadzenia, przetwarzania i wykorzystywania przez administrację skarbową przedmiotowych danych. Konieczność realizacji ustawowych celów i zadań wymusza identyfikację i ewidencję podmiotów systemu podatkowego, co prowadzi do wejścia w posiadanie danych osobowych wyłącznie ze względu na realizowanie swoich ustawowych funkcji i niektórych ustawowych funkcji ZUS. Działania te w żadnym zakresie nie służyły i nie służą celom komercyjnym. W katalogu zadań wykonywanych przez administrację skarbową znajdują się zadania określone w przepisach podatkowych i realizacja ustawowych zobowiązań przez podmioty systemu podatkowego, w tym osoby fizyczne. Cel przetwarzania tych danych służy reprezentowanemu przez administrację publiczną (skarbową) ważnemu interesowi gospodarczemu i finansowemu państwa, w tym kwestiom budżetowym i – w szczególności – podatkowym. Zadania tej administracji są realizowane w interesie publicznym, a także – w pewnym zakresie – w ramach sprawowania władzy publicznej przez administratora, któremu zadanie to zostało powierzone jako sekretarzowi stanu (art. 14 ust. 1 ww. ustawy).

Wykonywanie przez administrację skarbową ustawowych zadań wymaga korzystania z danych osobowych, które są niezbędne dla zapewnienia prawidłowej i bezpiecznej obsługi podatników oraz zabezpieczenia finansów publicznych przez ograniczenie ryzyka nieprawidłowej identyfikacji podatnika w systemie finansowym. Systemy informatyczne

wspierają realizację zadań ustawowych, w tym w zakresie zobowiązań podatkowych i niepodatkowych należności budżetowych, do których poboru są zobowiązane organy podatkowe i celne. CRP KEP jest zasilany danymi osobowymi pozyskiwanymi od podmiotów systemu podatkowego w ramach dokonywanych zgłoszeń lub danymi pozyskiwanymi z rejestru PESEL (art. 14 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy) oraz z KRS (art. 5 ust. 2b pkt 1 ww. ustawy i art. 20 ust. 1c ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym), w celu ułatwienia podmiotom wywiązywania się z zobowiązań ewidencyjnych.

Zakres podmiotowy danych dotyczy wielomilionowej rzeszy podmiotów (podatników), jest zatem niezwykle szeroki i trudno zaspokoić tu możliwość informowania każdej osoby, której dane są przetwarzane, wydaje się to również niezasadne skoro wszystko jest szczegółowo uregulowane ustawowo.

Katalog danych osobowych jest ograniczony do danych niezbędnych dla realizacji ustawowo określonych celów i zasad przetwarzania i gromadzenia danych. Zakres danych, w tym danych osobowych, osób fizycznych został skonkretyzowany w art. 5 ust. 2, 2b, 3–4. W CRP KEP gromadzone są również dane związane z NIP. Uszczegółowienie gromadzonych w CRP KEP danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym, o którym mowa w art. 5 ust. 1 i art. 9 ust. 1 ww. ustawy, stanowią wzory formularzy zgłoszeń określone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w rozporządzeniu wydawanym na podstawie art. 5 ust. 5 ww. ustawy (rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie wzorów formularzy zgłoszeń identyfikacyjnych i zgłoszeń aktualizacyjnych oraz zgłoszeń w zakresie danych uzupełniających (Dz. U. poz. 2452). W zgłoszeniach – dodatkowo – jest również możliwość dobrowolnego podania informacji o osobistym rachunku, na który ma być dokonywany zwrot podatku lub nadpłaty.

Należy zauważyć, że – w związku z instytucją tzw. „jednego okienka” – niektóre dane gromadzone są w oparciu o wniosek o wpis do CEIDG, którego integralną częścią jest zgłoszenie identyfikacyjne albo aktualizacyjne (art. 5 ust. 5a i art. 5a ww. ustawy) i o dane objęte treścią wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym (art. 5 ust. 2b pkt 1 ww. ustawy). Ponadto w celu zapewnienia danych (uzupełniających) dla krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej (w GUS) i Centralnego Rejestru Płatników Składek (w ZUS) i w związku z pośrednictwem CRP KEP w przekazywaniu danych podmiotów objętych wpisem w KRS (art. 14 ust. 3a i 3b ww. ustawy), w CRP KEP gromadzone są też dane określone w art. 3 i art. 5 ustawy z dnia 26 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1161), wskazane również w art. 5 ust. 5 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników.

Należy zwrócić uwagę, że nie wszystkie prawa i obowiązki przewidziane w RODO będą wykonywane w odniesieniu do danych osobowych przetwarzanych w CRP KEP. Zastosowanie znaleźć mogą bowiem wyłączenia przewidziane w art. 12–22 i art. 34 RODO oraz w art. 3–5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych. W odniesieniu do CRP KEP wyłączenia te będą proporcjonalne i konieczne do osiągnięcia interesu publicznego w związku ze stabilnością budżetową państwa, a co z tym się wiąże z bezpieczeństwem publicznym i

finansami publicznymi – w zakresie wynikającym z prawidłowego działania systemu podatkowego, u podstaw którego leży ewidencja podatników (CRP KEP). W związku z kluczowym znaczeniem CRP KEP dla działania systemu podatkowego, w tym platformy integracji aplikacji, uzyskał on status krytyczny, co oznacza jego wysoką wagę i poziom ochrony dla zapewnienia ciągłości jego funkcjonowania, w tym CRP KEP należy do infrastruktury krytycznej Ministerstwa Finansów. CRP KEP został zgłoszony do Narodowego Programu Ochrony Infrastruktury Krytycznej.

Należy podkreślić, że dane gromadzone w CRP KEP podlegają tajemnicy skarbowej (art. 15 ust. 1 ww. ustawy z wyjątkami określonymi w ust. 1b). Dostęp do CRP KEP mają wyłącznie osoby upoważnione do przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w CRP KEP. Upoważnienie może być wydane na wniosek przełożonego złożony w formie pisemnej do administratora danych osobowych. Przetwarzanie (dostęp do) danych może odbywać się wyłącznie w obszarach do tego celu przeznaczonych. Istnieje również zobowiązanie do przestrzegania tajemnicy skarbowej wobec danych zgromadzonych w CRP KEP przez osoby określone w art. 15 ust. 1a.

Udostępnianie danych zgromadzonych w CRP KEP, w zakresie wykraczającym poza art. 14a ww. ustawy, jest możliwe jedynie dla osób i instytucji enumeratywnie wymienionych w art. 15 ust. 2 ww. ustawy, w tym podmiotu (podatnika).

Pozyskiwane dane osobowe służą także do kontaktów z podmiotami lub ich reprezentantami, w szczególności w sytuacji, gdy w przekazanych dokumentach zostały wykryte nieprawidłowości.

Z uwagi na spójność otrzymywanych od podmiotu dokumentów, poprawa danych w nich zawartych nie jest możliwa. Podmioty mogą dokonywać sprostowania poprzez przesłanie kolejnej wersji dokumentu (aktualizacje stanu danych).

Proponowane przepisy art. 15c ust. 1 uszczegóławiają sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 RODO wskazując, że organy KAS realizują te obowiązki poprzez zamieszczenie informacji o zbieraniu danych osobowych w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie organu, formularzach urzędowych, pismach kierowanych do osób fizycznych oraz na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na swojej stronie internetowej. Powyższe rozwiązanie nie ingeruje w istotę praw osób fizycznych uregulowanych w RODO.

W projekcie wskazano też że organy właściwe zabezpieczają dane osobowe, a zabezpieczenia te polegają co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;

- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności przez pozyskiwanie i przekazywanie danych osobowych podmiotom zewnętrznym z wykorzystaniem technik kryptograficznych;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do CRP KEP;
- 6) zapewnieniu integralności danych w CRP KEP;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.

Ustawa z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2018 r. poz. 2033)

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie egzamin ze znajomości wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez ministra właściwego do spraw środowiska. W toku procedury przeprowadzania tego egzaminu przetwarzane są następujące dane osobowe: imię i nazwisko, adres zamieszkania, data i miejsce urodzenia, numer PESEL, dane kontaktowe wnioskodawcy, wizerunek osoby (weryfikacja osoby przystępującej do egzaminu przez okazanie dowodu osobistego) oraz podpis. Proponowana zmiana ustawy – Prawo łowieckie ma na celu przeniesienie zakresu danych osobowych przetwarzanych na potrzeby przeprowadzania egzaminu z wydanego, na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy, rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 7 lutego 2005 r. w sprawie egzaminu ze znajomości wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody (Dz. U. poz. 230).

Ponadto w związku z faktem, że powyższe rozporządzenie Ministra Środowiska zawiera przepis o konieczności okazywania dowodu tożsamości komisji egzaminacyjnej powołanej przez Ministra Środowiska, a celem takiego działania jest umożliwienie jednoznacznej identyfikacji osoby przystępującej do egzaminu, której wizerunek również podlega ochronie, proponuje się dodatkowo przeniesienie ww. przepisu z rozporządzenia do ustawy – Prawo łowieckie przez dodanie w art. 21a ust. 2 w następującym brzmieniu:

„2. W celu weryfikacji tożsamości osoba przystępująca do egzaminu, o którym mowa w art. 21 ust. 1, okazuje komisji egzaminacyjnej dowód osobisty lub inny dokument potwierdzający tożsamość.”.

Ustawa z dnia 31 maja 1996 r. o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1001 oraz z 2018 r. poz. 1552)

Zmiana w art. 35 pkt 1 usuwa z katalogu środków dowodowych, wykorzystywanych w postępowaniu o przyznanie prawa do świadczenia pieniężnego, opinie stowarzyszeń zrzeczających osoby represjonowane na temat wniosków stron. Wartość takiego dowodu w postępowaniu prowadzonym w Urzędzie do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych była znikoma, a strony i stowarzyszenia były obciążane niepotrzebnym, biurokratycznym obowiązkiem. Zmiana ta ma też swoją wagę w kontekście procesów przetwarzania danych

osobowych w postępowaniu o przyznanie świadczenia poprzez ograniczenie liczby podmiotów przetwarzających dane osobowe. Konieczność szczegółowego określenia wymaganych danych kontaktowych jest podyktowana stanem zdrowia i zaawansowanym wiekiem klientów, co wymusza bezpośrednio wskazanie i sprecyzowanie niezbędnych środków komunikacji bezpośrednio. Służy to wygodzie klientów. Jednoznaczne określenie tego, o co może prosić urząd będzie powodować mniej błędów i nieporozumień oraz będzie sprzyjać podniesieniu jakości obsługi klienta. Należy zauważyć, że osoby wypełniające wnioski są w starszym wieku, co powoduje konieczność jasnego i bezpośredniego, niebudzącego wątpliwości określenia zakresu wymaganych informacji. Wskazano też zakres wniosku (w tym zakres danych osobowych) o przyznanie świadczenia.

Z kolei zmiana w pkt 3 przewiduje uchylenie delegacji dla Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej do wydania rozporządzenia o trybie postępowania i środkach dowodowych w sprawach o przyznanie prawa do świadczenia pieniężnego. Przepisy takie są zbędne, skoro art. 4 ust. 4 ustawy o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich przesądza, że w sprawach przyznania prawa do świadczenia stosuje się kodeks postępowania administracyjnego, który wszak kompleksowo reguluje tryb postępowania i stosowane w nim środki dowodowe.

Ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 377, 650, 723 i 1669)

Przepisy RODO dotyczą zadań wykonywanych przez Ministra Finansów i samorząd zawodowy doradców podatkowych – w zakresie wynikającym z ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym. Wymieniona ustawa nie przewiduje regulacji związanych z ochroną danych osobowych, jednak określa zadania publiczne realizowane przez wskazane podmioty, prowadzące do gromadzenia i przetwarzania danych osobowych.

Podmiotem wykonującym zadania publiczne na podstawie ww. ustawy jest Minister Finansów, który wykonuje zadania w zakresie trzech obszarów: nadzoru nad samorządem zawodowym doradców podatkowych, związane z postępowaniami administracyjnymi prowadzonymi na podstawie ustawy o doradztwie podatkowym oraz zadania związane z funkcjonowaniem Państwowej Komisji Egzaminacyjnej do Spraw Doradztwa Podatkowego.

Z kolei Krajowa Izba Doradców Podatkowych będąca samorządem zawodowym doradców podatkowych wykonuje, poprzez organy Izby, zadania publiczne związane m.in. z prowadzeniem listy doradców podatkowych oraz wydaje decyzje administracyjne w tych sprawach oraz nadzorem nad wykonywaniem doradztwa podatkowego.

Podmioty te wykonują zadania publiczne, w związku z czym w świetle nowych regulacji prawa Unii Europejskiej zachodzi konieczność zdefiniowania ich ze względu na ograniczenie stosowania RODO poprzez wyłączenie m.in. art. 15 tego rozporządzenia, wynikające z ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych. Zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. e RODO wyłączenie stosowania niektórych przepisów rozporządzenia jest możliwe pod warunkiem

jednakże, że zostanie określony administrator lub kategorie administratorów. Stąd też zaproponowano regulację art. 5a, stosowne do wymogów określonych w art. 23 ust. 2 RODO.

Samorządy zawodowe są publicznymi korporacjami opartymi na więziach zawodowych. Z art. 17 ust. 1 Konstytucji RP wynikają funkcje samorządów zawodowych, do których prawidłowego wykonywania niezbędne jest wyposażenie ich w stosowne ustawowe kompetencje. Funkcje te obejmują reprezentację osób wykonujących dany zawód oraz sprawowanie pieczy nad jego należyтым wykonywaniem w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. W tym kontekście Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „piecza” samorządów zawodów zaufania publicznego nad należyтым wykonywaniem tych zawodów ma charakter działalności (funkcji) o cechach władztwa publicznego (wyrok TK z dnia 18 lutego 2004 r., sygn. akt P 21/02, Dz. U. poz. 303). Stąd też, usprawnienie wykonywania zadań samorządów i związanych z nimi kompetencji nadzorczych Ministra Finansów służy właściwemu wypełnianiu zasady prymatu interesu publicznego, wynikającej bezpośrednio ze wskazanej normy konstytucyjnej. Dotyczy to również postępowań administracyjnych skutkujących nabyciem bądź utratą uprawnień do wykonywania zawodu zaufania publicznego, wszczynanych na wniosek jak i z urzędu. Podkreślenia wymaga, że funkcje kontrolne Ministra Finansów wobec zawodu zaufania publicznego doradcy podatkowego obejmują także proces dochodzenia do tych zawodów, stąd też, w ramach przesłanki określonej w art. 23 ust. 1 pkt e i h RODO celowe jest ograniczenie stosowania tego rozporządzenia także w zakresie realizowanych zadań związanych z działalnością Państwowej Komisji Egzaminacyjnej do Spraw Doradztwa Podatkowego oraz organizacją egzaminu na doradcę podatkowego, także w obszarze kompetencji przyznanych w tym procesie Krajowej Izbie Doradców Podatkowych.

Analiza przepisów RODO prowadzi do wniosku, że stosowanie przewidzianych w nim regulacji w pełnym zakresie skutkować będzie naruszeniem jednego z podstawowych obowiązków ciążących na doradcach podatkowych, jako osobach zaufania publicznego, tj. obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym, doradca podatkowy jest obowiązany zachować w tajemnicy fakty i informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaniem zawodu. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie może być ograniczony w czasie.

Ze względu na ryzyko, iż realizacja niektórych obowiązków informacyjnych wynikających z rozporządzenia RODO może naruszać obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej doradców podatkowych, wprowadzono regulację stanowiącą, iż art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 rozporządzenia RODO nie wyłączają obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, a art. 21 rozporządzenia RODO w przypadku danych osobowych pozyskanych przez doradcę podatkowego w związku z wykonywaniem doradztwa podatkowego, nie będzie stosowany.

Regulacje te są niezbędne dla prawidłowego wykonywania przez doradców podatkowych zawodu i związanego z tym nierozzerwalnie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Wprowadzane ograniczenia znajdują umocowanie w art. 23 ust. 1 lit. g, tj.

zapobieganie naruszeniom zasad etyki w zawodach regulowanych oraz art. 23 ust. 1 lit. i, tj. ochronie osoby, której dane dotyczą lub praw i wolności innych osób. Rozwiązanie takie jest bowiem konieczne dla ochrony praw i wolności osób, które korzystają z usług doradcy podatkowego i działają w przekonaniu, że informacje o tym nie zostaną ujawnione innym osobom.

Podkreślenia wymaga, że podstawy ograniczeń w zakresie ochrony danych osobowych, które proponuje się w art. 37 ustawy o doradztwie podatkowym, mieszczą się w katalogu określonym w art. 23 ust. 1 RODO i są zgodne z zasadą proporcjonalności. Wprowadzane regulacje są niezbędne dla prawidłowego realizowania przez doradcę podatkowego obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

Zapobieganie naruszeniom zasad etyki w zawodach regulowanych, prowadzenie postępowań w takich sprawach, ich wykrywanie oraz ściganie (art. 23 ust. 1 pkt g RODO), stanowi z kolei podstawę do wprowadzenia ograniczeń w przypadku przetwarzania danych osobowych w związku z prowadzonymi przeciwko doradcom podatkowym postępowaniami dyscyplinarnymi, jak również ma związek z ochroną tajemnicy zawodowej.

Z uwagi na brzmienie art. 23 ust. 2 RODO nowelizacja powinna określić cele przetwarzania i administratorów, dlatego też proponuje się wskazanie jako celu przetwarzania danych, realizację ustawowych zadań, obowiązków lub uprawnień przez samorząd zawodowy doradców podatkowych oraz Ministra Finansów, z jednoczesnym wskazaniem jako administratorów tych organów, którym są przypisane ustawowo zadania nadzorcze i kontrolne w ramach postępowań, wynikających z nowelizowanej ustawy.

Wykonując przesłankę zawartą w art. 23 ust. 2 lit. d – w zakresie konieczności określenia zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu – przewidziano, że zabezpieczeniem przetwarzania danych osobowych będzie dopuszczenie do przetwarzania jedynie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych. Dane osobowe objęte tajemnicą zawodową, o której mowa w art. 37 ust. 1 i 3 ustawy o doradztwie podatkowym, podlegać będą zabezpieczeniom wynikającym z obowiązku zachowania tej tajemnicy.

Dane osobowe będą podlegać przeglądowi nie rzadziej niż co 5 lat od dnia ich uzyskania, a w konsekwencji okresy przechowywania danych będą powiązane z koniecznością wykazania celu ich przetwarzania. Należy także nadmienić, że w przypadku danych przetwarzanych przez doradców podatkowych – istnieje prawny obowiązek – określony w art. 38 ustawy o doradztwie podatkowym przechowywania dokumentacji związanej z udzielonymi podatnikom poradami, po 5 latach zaś doradcy obowiązani są dokumenty zniszczyć.

Jednocześnie należy wskazać, że zakres obowiązków nałożonych na doradcę podatkowego w zakresie dotyczącym ochrony tajemnicy zawodowej w tym danych osobowych, minimalizuje potencjalne ryzyka naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, stąd nie ma potrzeby dodatkowej regulacji określającej te ryzyka (art. 23 ust. 2 lit. g RODO).

Ponadto proponuje się wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem doradztwa podatkowego przez doradcę podatkowego występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Oznacza to, że dane osobowe gromadzone przez doradcę podatkowego będą ochronione gdyż podstawową ochronę zapewnia im tajemnica zawodowa, do przestrzegania której przedstawiciele tego zawodu są zobowiązani i za naruszenie której ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną. Stosownie do preambuły RODO, państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy szczegółowe mające chronić obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej o ile jest to niezbędne by pogodzić prawo do ochrony danych osobowych z obowiązkiem zachowania tej tajemnicy. Konkretyzację tego przepisu stanowi art. 90 RODO.

Ustawa z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2012 r. poz. 392, z 2015 r. poz. 1064 oraz z 2018 r. poz. 1669)

Propozycja stanowi ustawową normę kompetencyjną do realizacji zadań polegających na przygotowaniu i prowadzeniu uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania projektów dokumentów rządowych w ramach rządowego procesu stanowienia prawa, które w obecnym systemie prawnym wynikają z ustanowionej w art. 20 Konstytucji RP zasady współpracy i dialogu społecznego i regulowane są głównie normami uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów. Prowadzenie konsultacji publicznych z interesariuszami wynika również ze zobowiązań międzynarodowych, wśród których można wymienić Rekomendacje Rady Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju z dnia 22 marca 2012 r. w sprawie polityki regulacyjnej i zarządzania [C(2012)37], wydane na podstawie art. 5 lit. b Konwencji o Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, wraz z Protokołami dodatkowymi nr 1 i 2 do tej konwencji, stanowiącymi jej integralną część, sporządzone w Paryżu dnia 14 grudnia 1960 r. (Dz. U. z 1998 r. poz. 490). Rzeczypospolita Polska przystąpiła do konwencji ustanawiającej OECD w 1996 r. przyjmując na siebie zobowiązania w zakresie stosowania wydawanych przez Radę OECD rekomendacji.

W trakcie przygotowania i rozpatrywania projektu dokumentu rządowego, w szczególności w toku przygotowania i prowadzenia procesu uzgodnień, opiniowania i konsultacji publicznych, dochodzi do przetwarzania danych osobowych osób zaangażowanych w proces stanowienia prawa. Chodzi zarówno o dane osobowe osób będących reprezentantami organizacji, o których obecnie mowa w art. 7 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów czy art. 38. ust 1 ustawy o działach administracji rządowej (dane osób podpisujących pisma kierowane do organizatora konsultacji publicznych przez organizacje społeczne), ale również o dane autorów pism, opinii i uwag, które przedkładane są przez takie organizacje (np. w załączeniu). W ramach konsultacji publicznych dochodzi również do przetwarzania danych osobowych obywateli, którzy nie są zrzeszeni i nie reprezentują żadnej z organizacji wymienianych obecnie przez ustawę o Radzie Ministrów lub ustawę o działach

administracji rządowej, a to wówczas, gdy w ramach konsultacji publicznych obywatele zdecydują się w nich wziąć udział indywidualnie.

Przetwarzanie danych osobowych związanych z przygotowaniem konsultacji publicznych oraz ich przeprowadzeniem przybiera różnorodną formę. Organizator konsultacji publicznych – przygotowując ocenę społeczno-gospodarczą projektowanych interwencji legislacyjnych, identyfikuje podmioty, na które dana regulacja może wpływać i identyfikuje podmioty, które następnie zostaną zaproszone do udziału w konsultacjach. Poza przygotowaniem „rozdzielnika” napływające w ramach konsultacji opinie i uwagi zawierają w sobie dane osobowe ich nadawców (będą to osoby, których dane dotyczą), ale również mogą zawierać dane osobowe innych osób, jak np. załączone opinie, ekspertyzy, publikacje, stanowiska (chodzi zatem o dane osobowe, które są gromadzone od innych osób, których dane dotyczą). Poza uwzględnieniem informacji zgromadzonych w toku konsultacji publicznych w dokumencie Oceny Skutków Regulacji, dane osobowe podmiotów uczestniczących w konsultacjach mogą znaleźć się w zestawieniu uwag zgłoszonych w trakcie konsultacji, a także w raporcie z konsultacji, których przygotowanie wynika z Regulaminu pracy Rady Ministrów.

Wszystkie dokumenty dotyczące prac nad projektami aktów prawnych (ustaw, rozporządzeń) powinny być opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, realizując w ten sposób zasadę jawności procesu stanowienia prawa. Podstawą normatywną takiej publikacji jest art. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa („udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej podlegają również wszelkie dokumenty dotyczące prac nad projektem”).

Istniejące w powszechnie obowiązującym systemie prawnym normy związane z realizacją konstytucyjnej zasady dialogu społecznego (art. 20 Konstytucji RP) nie przewidują instytucji konsultacji publicznych związanych z opracowywaniem aktów prawnych w ramach rządowego procesu legislacyjnego. Kwestie te normowane są w Regulaminie pracy Rady Ministrów (który nie ma waloru powszechnie obowiązującego aktu prawnego), do którego ustawa o Radzie Ministrów się odwołuje: zgodnie z ustawą o Radzie Ministrów – członek Rady Ministrów jest obowiązany, w zakresie swojego działania, do przedkładania „inicjatyw, projektów założeń projektów ustaw i projektów aktów normatywnych na posiedzenia Rady Ministrów – na zasadach i w trybie określonych w Regulaminie pracy Rady Ministrów”. Wynikająca z art. 7 ust. 4 pkt 3 ustawy o Radzie Ministrów norma, zgodnie z którą członek Rady Ministrów „współdziała z samorządem terytorialnym, organizacjami społecznymi i przedstawicielstwami środowisk zawodowych i twórczych” jedynie w ogólnych ramach, określa konieczność realizacji zasady dialogu społecznego ze wszystkimi potencjalnymi interesariuszami. Art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej rozszerza postanowienia ustawy o Radzie Ministrów stwierdzając, że „w celu realizacji swoich zadań minister kierujący określonym działem współdziała, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach oraz w zakresie wynikającym z potrzeb danego działu, z innymi członkami Rady Ministrów oraz innymi organami administracji rządowej i

państwowymi jednostkami organizacyjnymi, organami samorządu terytorialnego, jak również z organami samorządu gospodarczego, zawodowego, związków zawodowych i organizacji pracodawców oraz innych organizacji społecznych i przedstawicielstw środowisk zawodowych i twórczych”. Na gruncie § 20 ust. 2 obowiązującego Regulaminu pracy Rady Ministrów – „Minister może upoważnić do opracowania lub do prowadzenia procesu uzgodnień, konsultacji publicznych lub opiniowania projektu dokumentu rządowego centralny organ administracji rządowej podległy temu ministrowi lub przez niego nadzorowany. W takim przypadku do upoważnionego organu stosuje się przepisy dotyczące organu wnioskującego”. Upoważnienie wydane na gruncie § 20 ust. 2 regulaminu w zakresie, w jakim stanowi „samoistną podstawę” prowadzenia konsultacji publicznych bez innej podstawy określonej w przepisach rangi ustawowej (np. w przepisach określających kompetencje danego organu administracji centralnej), może stanowić naruszenie zasad przetwarzania danych osobowych obywateli.

W związku z tym, że w toku konsultacji publicznych realizowanych w ramach rządowego procesu legislacyjnego dochodzi do przetwarzania danych osobowych, niezbędne jest uwzględnienie konsultacji publicznych wśród ustawowych zadań ministrów oraz osób przez nich upoważnionych, które realizowane są obecnie na podstawie Regulaminu pracy Rady Ministrów, a także ustawowe określenie zakresu, w którym przetwarzanie danych osobowych obywateli biorących udział w rządowym procesie legislacyjnym może być realizowane. Jednocześnie będzie to stanowić uzupełnienie przepisów ustawy o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa w zakresie, w którym przepisy te określają zasady jawności procesu stanowienia prawa, co następuje m.in. przez obowiązek publikacji wszelkich dokumentów dotyczących prac nad projektami aktów normatywnych. Dokumenty związane z prowadzeniem procesu legislacyjnego stanowią materiały archiwalne wchodzące do narodowego zasobu archiwalnego (art. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach) i – jako takie – przechowuje się je wieczyście (art. 3. ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach).

W praktyce stosowania przepisów o ochronie danych osobowych w procesie przygotowania i przeprowadzania konsultacji publicznych należy uwzględnić konieczność spełnienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 RODO (informacje podawane w przypadku zbierania danych od osoby, której dane dotyczą). Nastąpi to zarówno w piśmie kierującym projektem do konsultacji publicznych, jak również przez publikację stosownych danych w Biuletynie Informacji Publicznych organizujących dokumenty publikowane w ramach realizacji obowiązku wynikającego z art. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa.

W zakresie obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 14 RODO (w przypadku pozyskiwania danych osobowych w sposób inny niż od osoby, której dane dotyczą) – ust. 1–4 tego przepisu nie będą miały zastosowania ze względu na to, że pozyskiwanie lub ujawnianie danych jest wyraźnie uregulowane prawem państwa członkowskiego (art. 14 ust. 5. RODO).

Uprawnienie do uzyskania kopii danych osobowych podlegających przetwarzaniu, o którym mowa w art. 15 ust. 3. RODO, pozostaje w związku z realizacją obowiązku prawnego publikacji w BIP wszelkich materiałów związanych z procesem legislacyjnym.

W przypadku przetwarzania danych osobowych związanych z konsultacjami publicznymi w rządowym procesie legislacyjnym nie będą miały zastosowania przepisy art. 17 ust. 1 i 2 RODO (prawo do bycia zapomnianym) ze względu na to, że przetwarzanie danych jest niezbędne do wywiązania się z prawnego obowiązku wymagającego przetwarzania na mocy prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego (art. 17 ust. 3 lit. b RODO), a także do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych (art. 17 ust. 3 lit. d RODO).

W zakresie prawa do ograniczenia przetwarzania danych zastosowanie będzie miał art. 18 ust. 2 RODO, uwzględniający możliwość przetwarzania danych z uwagi na ważne względy interesu publicznego Unii lub państwa członkowskiego, do których należy zapewnienie przejrzystości i jawność procesu podejmowania decyzji w demokratycznym państwie prawnym.

Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 i 1629)

W upoważnieniu dla rady gminy do określenia wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, o którym mowa w art. 6n ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, dodano podstawę do podania we wzorze deklaracji informacji o przetwarzaniu danych osobowych zbieranych na podstawie deklaracji. W związku ze zmianą upoważnienia do wydania uchwały rady gminy konieczne jest dodanie przepisu przejściowego utrzymującego uchwały wydane dotychczas na podstawie zmienianego przepisu w mocy, z możliwością zmiany uchwał w celu dodania tych informacji.

Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2018 r. poz. 617, 650, 697, 1515, 1532, 1544, 1629 i 1669)

W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry dodano przepisy wskazujące jakie dane lekarzy i lekarzy dentystry związane z realizacją stażu podyplomowego lekarzy i lekarzy dentystry mogą przetwarzać marszałek województwa, Minister Obrony Narodowej oraz wojewoda. Wskazano również, że te dane nie mogą być przetwarzane w celu innym niż finansowanie stażu podyplomowego, przedłużenie stażu podyplomowego i nadzór nad odbywaniem stażu podyplomowego, a dostęp do nich mogą mieć wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie do przetwarzania tych danych wydane przez marszałka województwa, Ministra Obrony Narodowej lub wojewodę. Osoby posiadające takie upoważnienie będą zobowiązane do zachowania tych danych w poufności. Zgodnie z art. 9 RODO, zabrania się przetwarzania danych osobowych dotyczących zdrowia.

Natomiast zgodnie z ust. 2 lit. g art. 9 zakaz ten nie ma zastosowania w sytuacji, gdy przetwarzanie jest niezbędne ze względów związanych z ważnym interesem publicznym, na podstawie prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego, które są proporcjonalne do wyznaczonego celu, nie naruszają istoty prawa do ochrony danych i przewidują odpowiednie i konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osoby, której dane dotyczą. Z uwagi na fakt, że marszałek województwa oraz Minister Obrony Narodowej, zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, organizują, finansują oraz zapewniają warunki odbywania stażu podyplomowego przez absolwentów studiów lekarskich i lekarsko dentystycznych, a wojewoda sprawuje nadzór nad odbywaniem stażu podyplomowego lekarzy, konieczne jest, aby przetwarzali oni dane osobowe. Analogiczne przepisy dotyczą szkoleń specjalizacyjnych lekarzy.

Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629 i 1637)

Proponowana zmiana wynika z konieczności określenia, iż wzór wniosku o wypłatę dodatku energetycznego określa, w drodze uchwały, rada gminy. Jednocześnie proponuje się wskazanie maksymalnego 5-letniego okresu przechowywania danych osobowych w związku z wypłaceniem dodatku energetycznego, który liczy się od dnia zaprzestania wypłacania tego dodatku.

Zastąpienie wyrazu „przekazuje” wyrazem „udostępnia” ma charakter doprecyzowujący z uwagi na fakt, iż udostępnianie danych osobowych jest jednym ze sposobów przetwarzania danych osobowych określonych w RODO. Zmiana przedstawiona w art. 40 pkt 2 ma charakter redakcyjny.

Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077)

W pierwszej kolejności należy wskazać, że z informacji uzyskanych przez projektodawcę wynika, że obok licznych wiadomości wysyłanych po 25 maja 2018 r. informujących o przetwarzaniu danych osobowych są również takie, które mogą być ukierunkowane na oszustwa. Obok informacji zawierających linki bądź załączniki z dokumentami z których skorzystanie zapewnić ma pozornie pełną zgodność z RODO, a faktycznie może skutkować zainstalowaniem tzw. wirusa, coraz częściej wysyłane są oferty usług doradczych w obszarze ochrony danych osobowych z informacją, że odmowa skorzystania z usług skutkować może złożeniem skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Wiadomości zawierają również często adresowane świadomie nieprawdziwe informacje o prawnej konieczności nabycia szaf zapewniających zgodność z RODO, krat w oknach, szczególnych kategorii niszczarek, nakładek na ekrany monitorów, kłódek oraz innych dedykowanych RODO rozwiązań. Nie ulega więc wątpliwości, że konieczne jest objęcie takich działań podejmowanych na ogromną skalę, regulacjami kodeksu karnego.

Pojęcie groźby bezprawnej — zdefiniowanej w przepisie art. 115 § 12 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny (dalej jako: k.k.) zostało ujęte identycznie jak w poprzednio obowiązującym Kodeksie karnym (art. 120 § 10 ustawy karnej z 1969 r.), w związku z tym poglądy doktryny, jak i orzecznictwo na gruncie tamtej ustawy w pełni zachowują swoją aktualność. Ustawodawca karny wprowadził pojęcie groźby bezprawnej w celu ułatwienia interpretacji niektórych przestępstw. Groźba bezprawna należy bowiem do znamion wielu typów czynów zabronionych, charakteryzując sposób zachowania sprawcy. Do katalogu tych czynów należą przestępstwa dotyczące: handlu ludźmi (art. 189a k.k. w nawiązaniu do art. 115 § 22 k.k.), zamachów przeciwko grupie ludności (art. 118a § 2 k.k.), dyskryminacji (art. 119 § 1 k.k.), zamachów przeciwko ofiarom wojny (art. 124 § 1 k.k.), wpływania na czynności urzędowe organu konstytucyjnego (art. 128 § 3 k.k.), przerwania ciąży (art. 153 § 1 k.k.), zmuszania (art. 191 k.k.), utrwalania wizerunku nagiej osoby bez jej zgody (art. 191a k.k.), zgwałcenia (art. 197 § 1 i 2 k.k.), nawiązywania kontaktu z małoletnim w celu wykorzystania seksualnego (art. 200a § 1 k.k.), zmuszania do prostytucji (art. 203 k.k.), wywierania wpływu na czynności urzędowe lub czynności służbowe funkcjonariusza (art. 224 k.k.), wywierania wpływu na czynności urzędowe sądu (art. 232 k.k.), wywierania wpływu na uczestników postępowania sądowego (art. 245 k.k.), wymuszania zeznań, wyjaśnień, informacji lub oświadczenia (art. 246 k.k.), przeszkadzania w wyborach (art. 249 k.k.), wywierania wpływu na zachowanie osoby uprawnionej do głosowania (art. 250 k.k.), udaremniania lub rozpraszania zgromadzenia (art. 260 k.k.), nielegalnego przekroczenia granicy (art. 264 § 2 k.k.), przeszkadzania przełożonemu w czynności służbowej lub zmuszania do jej przedsięwzięcia albo zaniechania (art. 346 § 1 k.k.).

Zgodnie z art. 115 § 12 k.k. groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190 (tzw. groźba karalna), jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej. Przy czym nie stanowi groźby zapowiedź spowodowania postępowania karnego, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem. Istotą groźby jest zatem zapowiedź naruszenia prawnego dobra (K. Daszkiewicz, *Groźba w polskim prawie*, s. 9), tj. zapowiedź spowodowania negatywnych konsekwencji, jakie mogą spotkać osobę zagrożoną lub jego osoby najbliższe. Innymi słowy, groźenie polega na ukazaniu innej osobie, że jeżeli nie wykona ona określonych działań korzystnych z punktu widzenia osoby wypowiadającej groźbę, to może spotkać ją lub jej najbliższego niekorzystne zdarzenie, pogarszające jego sytuację, niż gdyby działanie to wykonał (Filar (red.), *Kodeks karny*, s. 524).

Groźba spowodowania postępowania karnego polega na zapowiedzi wszczęcia takiego postępowania, którego przedmiotem jest docelowo oskarżenie zagrożonego o popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, ale nie o wykroczenie lub wykroczenie skarbowe (Wąsek, w: Wąsek, *Kodeks karny*, s. 843; także J. Majewski, w: Zoll (red.), *Kodeks karny*, s. 1448). Przepis art. 115 § 12 k.k. nie precyzuje, czy postępowanie wobec zagrożonej osoby ma mieć związek z jego uprzednim czynem, tak więc można przyjąć, że groźba ta obejmuje zarówno sytuację szantażu, gdy zagrożony faktycznie popełnił zarzucany mu groźbą czyn, jak i

wtedy, gdy wyrażone groźbą oskarżenie jest bezpodstawne. Istotą bowiem tej postaci groźby nie jest to, czy postępowanie karne jest uzasadnione i powinno się toczyć, lecz jedynie groźba jego spowodowania, co stanowi element nacisku na osobę zagrożoną. Ustawodawca ogranicza jednak zakres groźby spowodowania postępowania karnego, wyłączając z jej treści przypadki, gdy ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem, przy czym wydaje się, że musi zachodzić ścisły związek między potrzebą ochrony dobra prawnego a przedmiotem postępowania karnego, które groźący zapowiada (W. Wolter, w: Kodeks karny z komentarzem, s. 380).

W orzecznictwie stwierdzono, że ograniczenie to należy rozumieć literalnie i nie może być ono modyfikowane w taki sposób, że unormowany tam wyjątek miałby dotyczyć groźby spowodowania postępowania dyscyplinarnego w celu ochrony prawa naruszonego deliktem dyscyplinarnym, albowiem byłoby to nielogiczne i sprzeczne z celem tego wyjątku, który nie może być interpretowany rozszerzająco (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r., SD 127/13, Legalis).

W doktrynie podnosi się, że groźba spowodowania postępowania karnego może być skierowana zarówno wobec adresata tej groźby, jak i jego osoby najbliższej (A. Wąsek, w: Wąsek, Kodeks karny, s. 798; także J. Majewski, w: Zoll (red.), Kodeks karny, s. 1211). Ponadto omawiana postać groźby jest zapowiedzią spowodowania wszczęcia postępowania karnego, a zatem nie może dotyczyć postępowania, które już się toczy. Groźby skierowane wobec innej osoby w trakcie toczącego się postępowania, o ile nie będą stanowić innych postaci groźby bezprawnej wskazanych w art. 115 § 12 k.k., nie mieszczą się w zakresie treściowym omawianej postaci.

W związku z powyższym, wprowadzenie zmian w k.k. wydaje się być niezbędne. Na chwilę obecną nie można odnotować większej różnicy pomiędzy administracyjną karą pieniężną, która de facto przybiera postać zdecydowanie wyższej, a karą grzywny, orzekanej na podstawie przepisów karnych. Należy jednocześnie podkreślić, że rzeczona interwencja legislacyjna niejako uzupełnia lukę prawną (*lacuna iuris*), która – analizując stan faktyczny sprawy – ujrzała światło dzienne w przededniu wprowadzenia RODO polegająca na tym, że niektóre podmioty – o czym była już mowa powyżej, wykorzystując ogólnie panujący strach przedsiębiorców w związku z wejściem w życie rzeczono rozporządzenia, szantażują ich tym, że jeżeli nie uiszczą pewnej kwoty na ich rzecz, to złożą oni zawiadomienie o nieprawidłowościach panujących w ich przedsiębiorstwach do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, czy też samej prokuratury.

Mając powyższe na uwadze, należy podjąć działania legislacyjne mające na celu wyeliminowanie rzeczonoj luki prawnej.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990)

Do prowadzenia kontroli ruchu drogowego nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli oraz nałożenia stosownej kary należy wprowadzić przepis, który zapobiegnie utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO.

Uchylenie art. 80b ust. 4, art. 100ab ust. 2 i art. 100g ust. 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ma na celu wyeliminowanie przepisów odnoszących się do uchylonych przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1921)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawa z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu znajduje się na stronie 124 uzasadnienia.

Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1371 oraz z 2018 r. poz. 1375)

W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi wskazano, że administratorem systemu e-krew jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000, 1076 i 1925)

W związku z RODO, od dnia 25 maja 2018 r. niezbędne jest uporządkowanie zagadnień dotyczących przetwarzania danych osobowych w związku z realizacją celów określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, zwanej dalej „ustawą o rehabilitacji”, zmienianą w art. 45 projektu ustawy.

Zmiany zaproponowane w pkt 1 projektu ustawy w dodawanym art. 2b ustawy o rehabilitacji przewidują doprecyzowanie podstawy prawnej do przetwarzania danych osobowych, w tym danych o stanie zdrowia, przez pracodawców, a także określają dodatkowe obowiązki dla podmiotów i osób realizujących zadania wynikające z ustawy o rehabilitacji.

W art. 2b ust. 1 ustawy o rehabilitacji w przypadku pracodawców projekt ustawy określił zakres podmiotowy dotyczący osób, których dane osobowe, w tym dane o stanie zdrowia, są przez niego przetwarzane. W związku z realizacją przez pracodawcę obowiązków wobec osób niepełnosprawnych i korzystaniem z uprawnień wynikających z zatrudnienia tych osób oraz biorąc pod uwagę zmianę regulacji UE dotyczących ochrony danych osobowych, ustawa o rehabilitacji modyfikuje przepisy dotyczące przetwarzania przez pracodawcę danych osobowych, w tym danych o stanie zdrowia. Na tej podstawie pracodawca przetwarza dane osobowe pracownika dotyczące jego stanu zdrowia (informacji o niepełnosprawności, stopniu niepełnosprawności czy też szczególnym schorzeniu). Dodatkowo przepis art. 2b ust. 1 ustawy o rehabilitacji wskazuje inne grupy osób, poza pracownikami, których dane osobowe, w tym dane o stanie zdrowia pracodawca przetwarza w celu realizacji przepisów ustawy: niepracujących byłych pracowników, osób niepełnosprawnych wykonujących pracę nakładczą, osób uczestniczących w procesie rekrutacji, odbywających szkolenie, staż, przygotowanie zawodowe albo praktyki zawodowe lub absolwenckie, osób należących do grup wymienionych w art. 5 załącznika nr 1 do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. WE L 214 z 09.08.2008, str. 3, z późn. zm.) oraz do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i art. 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.), członków rodzin pracowników i byłych niepracujących pracowników, a także osób wymienionych w art. 21 ust. 2c ustawy o rehabilitacji, które są wliczane do wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych (dane osobowe dzieci, wychowanków, uczniów, studentów lub słuchaczy będących osobami niepełnosprawnymi i uczących się lub studiujących w ramach ogólnie obowiązującej w danej jednostce regulaminów nauczania i studiowania) oraz w art. 21 ust. 2e pkt 3 ustawy o rehabilitacji (dane osobowe beneficjentów publicznych i niepublicznych jednostek organizacyjnych w zakresie realizacji spełniania wymogu rehabilitacji społecznej i leczniczej osób niepełnosprawnych, edukacji lub opieki nad nimi).

Zaproponowana regulacja wyraźnie wskazuje, że przedstawienie pracodawcy dokumentów, potwierdzających dane osobowe o stanie zdrowia jest dobrowolne (w art. 2b ust. 2 ustawy o rehabilitacji).

Natomiast art. 2b ust. 3–5 określają zadania z ustawy, których realizacja może odbywać się w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

W przypadku podejmowania działań w sposób zautomatyzowany, w zakresie refundacji składek na ubezpieczenia społeczne (art. 25a–25d ustawy o rehabilitacji) oraz miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych (art. 26a–26c ustawy o rehabilitacji) administrator zapewnia odpowiednie środki służące ochronie interesu lub podstawowych praw, wolności i prawnie uzasadnionych interesów osoby, której

dane dotyczą, w tym w szczególności prawo do uzyskania interwencji ludzkiej, prawo do wyrażenia własnego stanowiska oraz zakwestionowania działań podjętej w sposób zautomatyzowany. Osoba uzyskująca ww. decyzje (podjęte w sposób zautomatyzowany), ma zgodnie z przepisami ustawy o rehabilitacji zagwarantowane prawo uzyskania informacji o sposobie ustalenia kwoty do wypłaty jeżeli różni się ona od kwoty wskazanej we wniosku (na podstawie której wnioskodawca może złożyć wniosek o wydanie decyzji o wysokości refundacji lub dofinansowania). W informacjach i decyzjach generowanych w sposób zautomatyzowany zawarte są właściwe dla danej sprawy pouczenia. Administrator na każdym etapie umożliwi wnioskodawcy korzystanie z prawa do uzyskania interwencji ludzkiej, do wyrażenia własnego stanowiska oraz do zakwestionowania decyzji podjętej w sposób zautomatyzowany.

Zadania dotyczące refundacji składek na ubezpieczenia społeczne oraz miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych są jednymi z szeregu mechanizmów wsparcia osób niepełnosprawnych – ich rehabilitacji społecznej oraz aktywizacji zawodowej. W celu ich realizacji dochodzi do przetwarzania danych o stanie zdrowia osób niepełnosprawnych. Stanowią one istotną pomoc, której efektem jest aktywizacja zawodowa osób niepełnosprawnych oraz ich rehabilitacja społeczna. Realizowanie zaś zadań związanych z aktywizacją zawodową oraz rehabilitacją społeczną osób niepełnosprawnych spełnia kryterium ważnego interesu publicznego, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lit. g RODO. W odniesieniu do zautomatyzowanego wydawania decyzji opierających się na danych o stanie zdrowia zastosowanie ma art. 22 ust. 4 RODO. Stanowi on podstawę prawną do przetwarzania „danych wrażliwych”, jeżeli odbywa się ono na podstawie art. 9 ust. 2 lit. g RODO. Bez możliwości przetwarzania danych o stanie zdrowia osób niepełnosprawnych niemożliwa byłaby realizacja zadania ustawowego w postaci wsparcia osób niepełnosprawnych. Przetwarzanie danych o stanie zdrowia osób niepełnosprawnych realizowane w celu wykonywania zadań określonych w ustawie o rehabilitacji nie narusza istoty prawa do ochrony danych a proponowane zapisy przewidują odpowiednie środki ochrony praw i interesów osób, których przetwarzanie dotyczy.

Przepisy w art. 2b ust. 6 ustawy o rehabilitacji precyzują zagadnienia dotyczące zabezpieczenia przetwarzania danych osobowych podmioty i osoby realizujących zadania wynikające z ustawy.

Przepisy art. 2 ust. 7 określają termin przeglądu przydatności przetwarzania danych osobowych przez pracodawców, podmioty i osoby realizujących zadania wynikające z ustawy oraz w ust. 8 termin przechowywania danych osobowych przez powiatowe i wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności. Wyznaczenie w ust. 8 pięćdziesięcioletniego okresu przechowywania danych wynika z art. 6b¹ ust. 10 ustawy o rehabilitacji określającego pięćdziesięcioletni termin po upływie którego dokonywane jest niszczenie formularzy specjalistycznych badań osób ubiegających się o wydanie orzeczenia o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności oraz dodawanych do nich załączników. Formularze badań dołączone są do akt sprawy i zawierają dane osobowe, w tym dane o stanie

zdrowia. W związku z powyższym w pełni uzasadnione jest wyznaczenie takiego samego okresu przetwarzania akt jaki wskazany jest do przechowywania dokumentów będących wynikami specjalistycznych badań.

Zaproponowana zmiana w pkt 3 art. 45 projektu ustawy dotycząca art. 6c ust. 6 ustawy o rehabilitacji ma na celu uniknięcie dublowania przez wojewodę przetwarzania danych osobowych szczególnie wrażliwych w sytuacji, w której dane te przetwarzają już wojewódzkie zespoły w związku z realizowaniem przez siebie ustawowych zadań. W obowiązującym stanie prawnym zadanie wojewody w zakresie nadzoru już na dzień dzisiejszy realizują wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności na podstawie stosownych upoważnień, przy czym mając na względzie regulacje RODO niezbędne jest uregulowanie tej kwestii na gruncie przepisów ustawy, aby wojewódzkie zespoły miały podstawę prawną do przetwarzania danych w celu realizacji zadań powierzonych przez wojewodę.

W pkt 4 art. 45 projektu ustawy, w art. 6ca ustawy o rehabilitacji zmiana w ust. 1 zdania pierwszego ma na celu jednoznaczne wskazanie podmiotu wydającego legitymację dokumentującą niepełnosprawność albo stopień niepełnosprawności, który przetwarza dane osobowe osób ubiegających się o wydanie legitymacji. Zakres przetwarzanych danych osobowych wymaganych do podania we wniosku został doprecyzowany w ust. 1a. Podanie określonych danych jest niezbędne w celu weryfikacji tożsamości osoby ubiegającej się o wydanie legitymacji. Podanie pełnych danych o dokumencie tożsamości, czyli np. ksera dokumentu tożsamości jest konieczne jeżeli wnioskodawca nie składa wniosku osobiście, tylko przez osobę umocowaną do tego prawnie lub pocztą. Umożliwi to zespołowi orzekającemu weryfikację, czy fotografia wnioskodawcy dołączona do wniosku o wydanie legitymacji odpowiada wizerunkowi tej osoby widniejącemu na fotografii w dowodzie osobistym. Legitymacja osoby niepełnosprawnej, jako dokument potwierdzający jej status jako osoby niepełnosprawnej zawiera m. in zdjęcie tej osoby, przy czym w przypadku posługiwania się legitymacją osoby niepełnosprawnej nie jest wymagane okazanie się dokumentem tożsamości w rozumieniu przepisów prawa polskiego. Mając powyższe na uwadze uprawniony organ dokonuje weryfikacji tożsamości posiadacza legitymacji osoby niepełnosprawnej na podstawie umieszczonej na niej fotografii. W związku z tym konieczne jest zweryfikowanie czy dołączona do wniosku fotografia faktycznie przedstawia wizerunek wnioskodawcy.

Zaproponowana zmiana w pkt 5 projektu ustawy dotycząca art. 6d ust. 4 pkt 4 ustawy o rehabilitacji ma charakter wyłącznie techniczny i polega na wskazaniu danych (imię i nazwisko, płeć, numer PESEL i obywatelstwo) innych osób zatrudnionych w zespołach do spraw orzekania o niepełnosprawności, które w chwili obecnej w tym systemie są już gromadzone, tak by jednoznacznie określić ich zakres.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1309 i 1669)

Komornik sądowy jest monokratycznym, państwowym organem egzekucyjnym, który na zasadzie wyłączności wykonuje czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych. Został ustawowo wyposażony w kompetencje władcze z możliwością wykorzystania pozostających w monopolu państwa środków przymusu. Rolą bowiem i zadaniem państwa jest zapewnienie wierzycielowi przymusowego wyegzekwowania świadczenia od opornego dłużnika, który nie chce go spełnić dobrowolnie. Forma i sposób realizacji tych zadań uregulowane są w normach o charakterze publicznoprawnym. Wobec tego komornik działa jako organ pozostający wobec stron postępowania egzekucyjnego w stosunku nadrzędności, a nie równorzędności. Tym samym nie wchodzi z uczestnikami tego postępowania w stosunki zobowiązaniowe (cywilnoprawne), a stosunek zachodzący w postępowaniu egzekucyjnym pomiędzy wierzycielem, na którego wniosek wszczęto to postępowanie, a komornikiem, który je prowadzi jako organ egzekucyjny, jest stosunkiem o charakterze publicznoprawnym (uchwała SN z dnia 22 października 2002 r., sygn. akt III CZP 65/02, OSNC 2003, nr 7–8, poz. 100). Symbolicznym wyrazem publicznoprawnego statusu komornika jest prawo do używania pieczęci urzędowej z godłem państwa – art. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt P 3/14, Dz. U. poz. 1670).

Komornik został organizacyjnie i funkcjonalnie powiązany z organami sądowymi – działa przy sądzie rejonowym. Nadzór nad komornikami sprawowany jest w sposób ciągły i wielopłaszczyznowy. Sprawuje go sąd na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.), prezes sądu rejonowego poprzez kontrole i rozpoznawanie skarg niestanowiących przedmiotu nadzoru judykacyjnego, prezesi sądów okręgowych i apelacyjnych oraz Minister Sprawiedliwości (art. 3, art. 11 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2 u.k.s.e).

Czynnikiem odróżniającym przedstawicieli zawodów polegających na pełnieniu służby publicznej od zawodów zaufania publicznego (będących co do zasady „wolnymi zawodami”) jest element świadczenia usług. Notariusz, adwokat czy radca prawny wchodzi ze stronami stosownych czynności w relacje cywilnoprawne oparte na zasadzie dobrowolności i swobody kontraktowej, wynagrodzenie zaś ustalane jest, co do zasady, w sposób uznaniowy. Komornik wprawdzie prowadzi postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, ale działa w tym zakresie autonomicznie jako organ państwa. Tym samym stosunek pomiędzy wierzycielem a organem państwowym jest wyłącznie stosunkiem prawa publicznego, którego treść nie podlega dyspozycji stron. Wierzyciel, postawiwszy wniosek, nie ma wpływu na dalszy przebieg postępowania egzekucyjnego, o ile ustawa nie przyznaje mu wyraźnie tego wpływu.

Komornik nie może odmówić przyjęcia wniosku o wszczęcie egzekucji, wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia lub europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, do przeprowadzenia których jest właściwy zgodnie z k.p.c. (art. 8 ust. 4 u.k.s.e.), zaś wynagrodzenie za wykonywane czynności komornik ustala postanowieniem (art. 49 ust. 3 u.k.s.e.). Komornik nie uzgadnia swojego wynagrodzenia ze stronami, lecz ustala je w sposób władczy w trybie i w wysokości przewidzianej w ustawie.

W postępowaniu z udziałem komornika regułą jest, że zawsze jedna ze stron, jaką jest dłużnik, wolałaby uniknąć jakiegokolwiek kontaktu z komornikiem i w toku prowadzonego postępowania jest ona w położeniu przymusowym. Komornik, jak każdy organ państwowy, prowadzi postępowanie według ściśle określonych reguł przewidzianych przepisami stosownej ustawy (w tym wypadku k.p.c.). W uzasadnieniu wyroku z dnia 3 grudnia 2003 r. OTK-A 2003, nr 9, sygn. akt K 5/02, Trybunał Konstytucyjny wskazał, że „zgodnie z zasadą państwa prawnego przymusowe wykonywanie wyroków w sprawach cywilnych nie odbywa się w drodze osobistych działań wierzyciela ani osób, którym zleca on wykonanie konkretnego wyroku.

Z uwagi na przyjęte we współczesnym państwie prawnym założenie, iż stosowanie środków przymusu stanowi w zasadzie monopol państwa, przymusowa egzekucja wyroków sądowych odbywa się w drodze działań organów państwa, które nie działają na zlecenie wierzyciela, ale w ramach własnych, przyznanych im przez państwo uprawnień. Innymi słowy wierzyciela i komornika nie łączy stosunek zlecenia, komornik działa bowiem formalnie rzecz biorąc w imieniu państwa, którego zadaniem jest zapewnienie wykonania wyroków sądowych. Tylko faktycznie działa on w interesie wierzyciela jako osoby, której sąd w odpowiednim orzeczeniu zapewnił ochronę publicznoprawną.”. Pogląd ów powtórzony został przez Trybunał Konstytucyjny zarówno w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r., sygn. akt SK 26/03 (Dz. U. poz. 101), jak i w wyroku z dnia 14 maja 2009 r., sygn. akt K 21/08, OTK-A 2009, nr 5, poz. 67, gdzie dodatkowo wskazaną myśl rozwinięto w sposób następujący: „We współczesnym państwie przyjmuje się założenie, iż stosowanie środków przymusu jest monopolem państwa. Egzekucja wyroków sądowych odbywa się więc w ramach kompetencji przyznanych egzekutorowi przez ustawę, nie zaś na zlecenie wierzyciela. Komornik działa w interesie wierzyciela, jednakże dlatego tylko, że tej osobie sąd w egzekwowanym orzeczeniu zapewnił ochronę publicznoprawną.”. W cytowanym uzasadnieniu TK powołał się dodatkowo na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2002 r., sygn. akt III CZP 65/02, OSNC 2003, nr 7–8, poz. 100 w której wskazano, że „na status prawny komornika jako funkcjonariusza publicznego realizującego określone zadania państwa nie wpływa to, że obecnie wykonuje on czynności na rachunek własny, nie będąc pracownikiem sądu”. O ile zatem świadczenie usług, w ramach wolnego zawodu odbywa się zawsze według określonych prawideł sztuki właściwej temu zawodowi przy zaangażowaniu wiedzy i umiejętności posiadanych przez daną osobę, to komornik wykonuje swoje zadania ściśle według przykazań prawa publicznego do jakich zaliczają się regulacje postępowania cywilnego. Przepisy te w warstwie adresowanej do organu egzekucyjnego mają w przeważającej większości charakter przepisów *ius cogens*. Konsekwencją takiego założenia jest zresztą art. 767 k.p.c., zgodnie z którym zaskarżona do sądu może być każda czynność komornika, nie tylko orzecznicza, ale i faktyczna. Tym samym całokształt działań komornika jako funkcjonariusza publicznego, któremu powierzono egzekucję należności stwierdzonych tytułem wykonawczym, podlega ścisłym regułom proceduralnym i pełnej kontroli sądu. Oparcie działań komornika wyłącznie na przepisach prawa jest zresztą w naturalny sposób emanacją art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym

organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. W odniesieniu do przedstawicieli zawodów zaufania publicznego rozwiązań takich, co oczywiście, nie spotkamy.

Pozycja ustrojowa komornika jest podobna do pozycji sędziów i prokuratorów, jak i do przedstawicieli służb mundurowych, służby zagranicznej czy też administracji podatkowej. W każdym niemal przypadku samo wykonywanie przez państwo zadań publicznych wiąże się, z jednej strony z dostępem do wrażliwych informacji dotyczących jednostek (co przejawia się najwyraźniej w pracy sądów, organów ścigania i organów podatkowych), z drugiej zaś strony pragmatyki służbowe zawodów działających w wymienionych sektorach zakładają obowiązek zachowania tajemnicy służbowej przez pracowników. Jest to zresztą konieczne, nie tylko dla ochrony ważnych interesów indywidualnych, lecz przede wszystkim dla bezpieczeństwa państwa. Podobnie też w odniesieniu do wielu zawodów wiążących się z pełnieniem służby publicznej ustawy szczególne wymagają od kandydatów wyższego wykształcenia (nierazko właśnie prawniczego), wysokich standardów etycznych (wymóg nieskazitelnego charakteru co do sędziów, prokuratorów czy referendarzy sądowych), jak również odbycia specjalistycznego szkolenia, nierazko przyjmującego postać właśnie aplikacji (sądowej, prokuratorskiej, dyplomatycznej, legislacyjnej). Jest rzeczą oczywistą, że istotą nowoczesnego demokratycznego państwa prawa jest ochrona własnych obywateli oraz pełnienie przez nie funkcji służebnej wobec potrzeb zbiorowości, na którą składają się ci obywatele (vide art. 1, 2, 5 oraz 6 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

W wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 28 lipca 1999 r. (22774/93, <https://hudoc.echr.coe.int/>) stwierdzono, że „Ingerencja, zwłaszcza ingerencja rozpatrywana na podstawie drugiego akapitu art. 1 Protokołu nr 1, musi zachowywać „sprawiedliwą równowagę” pomiędzy wymogami interesu powszechnego a wymogami ochrony praw podstawowych osoby. Troska o osiągnięcie tej równowagi została odzwierciedlona w strukturze art. 1 Protokołu nr 1 jako takiego, a tym samym również w jego drugim akapicie. Musi zostać zachowana rozsądna relacja proporcjonalności pomiędzy stosowanymi środkami a realizowanym celem. Dokonując rozstrzygnięcia czy warunek ten został spełniony, Trybunał uznaje, iż państwo cieszy się szerokim marginesem uznania zarówno w odniesieniu do wyboru sposobu jego realizacji, jak i w zakresie oceny tego, czy konsekwencje tejże realizacji są uzasadnione wobec interesu powszechnego w osiągnięciu celu danej ustawy”. Podniesiono ponadto, że długotrwałe postępowania egzekucyjne naruszają art. 6 ust. 1 Konwencji.

Projektowany art. 37c zawiera przepisy określające zasady wykonywania przez komorników sądowych obowiązków wynikających z RODO.

W ust. 1 przewidziano, że komornik zbierając dane od osoby, której dane dotyczą, będzie każdorazowo podawał jej swoją tożsamość i dane kontaktowe oraz cele przetwarzania danych i podstawę prawną ich przetwarzania. W pozostałym zakresie, odnoszącym się do udzielenia informacji wymaganych przez art. 13 ust. 1 lit. b oraz ust. 2 lit. a, b i d-e RODO komornik ogólne informacje w tym przedmiocie może zamieścić w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie kancelarii lub na stronie internetowej kancelarii, pod warunkiem

jednak poinformowania o tym osoby, której informacje dotyczą, podczas pozyskiwania od niej danych osobowych.

W projekcie świadomie odstąpiono od regulacji zakresu wyłączenia stosowania art. 14 ust. 1 RODO, albowiem wyłączenie stosowania tego przepisu w odniesieniu do komorników sądowych wynika wprost z art. 14 ust. 5 lit. c RODO. W ust. 2 określono, że wynikające z art. 15 RODO uprawnienie do dostępu do danych osobowych realizowane jest wyłącznie na zasadach określonych w art. 9 k.p.c. i to jedynie w zakresie, w jakim nie narusza to obowiązku zachowania przez komornika tajemnicy zawodowej. Rozwiązanie takie znajduje podstawę w treści art. 23 ust. 1 lit. j RODO, który w przypadku egzekucji roszczeń cywilnoprawnych pozwala ograniczyć aktem prawnym zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 15 RODO. Należy zwrócić uwagę, że k.p.c. w sposób całościowy reguluje zasady dostępu stron do akt sprawy, co odpowiada wymogom art. 23 ust. 2 RODO. Rozwiązanie takie jest również komplementarne w stosunku do regulacji zawartych w art. 5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych.

W ust. 3 przyjęto, że w zakresie prowadzonych postępowań lub czynności podejmowanych przez komornika na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 pkt 1 i 3, a zatem w zakresie, w jakim działania komornika podlegają kontroli orzeczniczej sądu, art. 16 RODO stosuje się wyłącznie w zakresie i na zasadach przewidzianych w k.p.c.

W ust. 4 przewidziano, że w ramach wykonywania przez komornika zadań, o których mowa w art. 2 ust. 3 i 4 pkt 1 i 3, skorzystanie przez daną osobę z prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, odbywać się będzie wyłącznie w sposób przewidziany w art. 767 k.p.c. Rozwiązanie takie znajduje podstawę w treści art. 23 ust. 1 lit. j RODO, który w przypadku egzekucji roszczeń cywilnoprawnych pozwala ograniczyć aktem prawnym zakres praw i obowiązków przewidzianych w art. 18. Należy zwrócić uwagę, że k.p.c. w sposób całościowy reguluje zasady nadzoru sprawowanego przez sąd nad komornikiem, co odpowiada wymogom art. 23 ust. 2 RODO. Nadzór sprawowany przez sąd w trybie art. 759 § 2 k.p.c. i art. 767 k.p.c. nie jest ograniczony przedmiotowo ani podmiotowo. Zgodnie z tym przepisem skarga może dotyczyć każdego działania lub zaniechania komornika, a złożyć ją może nie tylko strona, lecz również inna osoba, której prawa zostały przez czynności lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone. Co istotne, na mocy art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych możliwość wniesienia skargi na czynność komornika została rozszerzona na czynności komornika niebędące czynnościami prowadzonymi w ramach postępowania cywilnego, takie jak doręczenie korespondencji i sporządzenie protokołu stanu faktycznego.

Za przyjęciem proponowanej w ust. 4 konstrukcji przemawia szereg ważkich argumentów natury prawnej. Ma ona przede wszystkim na celu wyeliminowanie sytuacji, w której oceny działań komornika podejmował się jednocześnie sąd i organ administracji publicznej właściwy do ochrony danych osobowych. W zakresie decydowania o czynnościach komornika sąd powszechny ma bowiem pełną autonomię, a do czynności podejmowanych w ramach postępowania nadzorczego nie mają zastosowania art. 95 i art. 96 ustawy z dnia 10

maja 2018 r. o ochronie danych osobowych. Nadzór judykacyjny nie mieści się bowiem w dyspozycji przepisu art. 92 tej ustawy. W razie braku wyraźnego zastrzeżenia, że korzystanie z prawa do ograniczenia przetwarzania danych odbywa się wyłącznie w granicach przewidzianych przez k.p.c. mogłoby dojść do sytuacji, w której zainteresowany zaskarżyłby zaniechanie komornika zarówno na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych, jak i przepisów k.p.c. W konsekwencji zaś istniałoby ryzyko podjęcia na gruncie tej samej sprawy dwóch wykluczających się rozstrzygnięć. Mogłoby również dojść do poddania jednego rozstrzygnięcia jednoczesnej kontroli sądu powszechnego i sądu administracyjnego. Nie bez znaczenia jest też okoliczność, że zakres przetwarzanych przez komornika danych jest nierzadko bardzo szeroki i w ramach jednego postępowania gromadzone są wrażliwe informacje dotyczące wielu podmiotów. Stosownie zaś do art. 20 ust. 1 u.k.s.e. komornik jest obowiązany zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których powziął wiadomość ze względu na wykonywane czynności.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że pełne stosowanie art. 18 RODO nie daje się pogodzić z samą istotą prowadzonych przez komornika postępowań. Jest tak, gdyż komornik jako organ władzy publicznej działa na podstawie i w granicach prawa, a zasady tego postępowania określają przede wszystkim przepisy k.p.c. Przepisy k.p.c. określają przy tym również zasady, cele i granice przetwarzania danych dotyczących osób zaangażowanych w toczące się postępowanie. W tym zakresie k.p.c. odpowiada wymogom art. 23 ust. 2 RODO. Jedynym zaś organem kompetentnym do dokonywania ustaleń czy działania komornika naruszają wymienione przepisy jest sąd powszechny sprawujący nadzór judykacyjny nad komornikiem. Należy przy tym pamiętać, że większość podejmowanych przez komornika czynności ma charakter przymusowy oraz ma na celu uniemożliwienie podejmowania przez strony prowadzonych postępowań takich działań, które uniemożliwiałyby szybkie i efektywne dokonywanie czynności. Przyznanie dłużnikowi lub osobom trzecim zbyt szerokich uprawnień mogłoby poważnie utrudnić realizację celów związanych z egzekucją roszczeń cywilnoprawnych. Tym samym, dla uniknięcia ryzyka sparaliżowania działań komornika poprzez nadużywanie uprawnień przewidzianych w art. 18 RODO, konieczne jest ograniczenie możliwości korzystania z tych uprawnień przez ten przepis gwarantowanych do form przewidzianych przez ustawę procesową. W odniesieniu zaś do pozostałych przypisanych komornikowi ustawowo zadań realizuje on je w sposób ściśle związany z funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości, co również uzasadnia zastosowanie omawianych wyłączeń, stosownie do art. 23 ust. 1 lit. f RODO.

W projekcie świadomie odstąpiono od regulacji wyłączeń w stosowaniu art. 21 RODO z uwagi na fakt, że podstawą działań podejmowanych przez komorników nie jest art. 6 ust. 1 lit. e, lecz lit. c. Komornicy podejmując czynności realizują bowiem obowiązek prawny wynikający z orzeczenia sądu, a jego źródłem jest w przeważającej większości przypadków nakaz wynikający z treści klauzuli wykonalności. Komornik nie ma zresztą prawa odmówić podjęcia czynności lub przeprowadzenia postępowania, do których jest właściwy (art. 8 ust. 4 ustawy).

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, 650, 723, 771, 1000, 1039, 1075, 1499, 1540, 1544, 1629, 1693 i 2126)

I. Obowiązki organów podatkowych w zakresie ochrony danych osobowych.

Dane osobowe zawarte w aktach spraw podatkowych są przetwarzane w celu wykonywania kompetencji organów podatkowych określonych w art. 13 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, zwanej dalej „Ordynacją”. Wszystkie czynności podejmowane przez organy podatkowe w ramach swoich kompetencji mają oparcie w przepisach prawa podatkowego. Zgodnie z zasadą legalizmu wyrażoną w art. 120 Ordynacji organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa. Istnieje zatem ustawowe umocowanie do przetwarzania danych osobowych przez organy podatkowe. Podejmując czynności w ramach swoich ustawowych kompetencji, organy podatkowe wchodzi w posiadanie danych osobowych. Przetwarzanie danych osobowych przez te organy jest niezbędne do wykonywania zadań realizowanych w interesie publicznym oraz w ramach sprawowania powierzonej im władzy publicznej.

Zakres danych chronionych tajemnicą skarbową określa art. 293 Ordynacji podatkowej. Tajemnicą skarbową objęte są indywidualne dane zawarte w deklaracji oraz innych dokumentach składanych przez podatników, płatników lub inkasentów oraz dane zawarte w:

- informacjach podatkowych przekazywanych organom podatkowym przez inne podmioty;
- aktach dokumentujących czynności sprawdzające;
- aktach postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz aktach postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe;
- dokumentacji rachunkowej organu podatkowego;
- informacjach uzyskanych przez organy Krajowej Administracji Skarbowej z banków oraz z innych źródeł;
- informacjach uzyskanych w toku postępowania w sprawie zawarcia porozumień, o których mowa w dziale IIA Ordynacji;
- aktach dokumentujących kontrolę, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami;
- informacjach o wynikach analizy ryzyka, o której mowa w art. 119zn § 1 Ordynacji, oraz innych informacjach i dokumentach, o których mowa w dziale IIIB tej ustawy.

Dane gromadzone przez organy podatkowe podlegają szczególnej ochronie tajemnicą skarbową (art. 293 Ordynacji). Przepis art. 294 Ordynacji wymienia enumeratywnie katalog osób obowiązanych do przestrzegania tajemnicy skarbowej oraz zobowiązuje do przestrzegania tej tajemnicy również inne osoby, którym udostępniono informacje objęte tą tajemnicą. Dane objęte tajemnicą skarbową mogą być udostępniane przez organy podatkowe tylko ściśle określonym podmiotom i w ściśle określonym celu, w przypadkach i na zasadach określonych w Ordynacji oraz odrębnych ustawach.

Ujawnienie informacji objętych tajemnicą skarbową jest penalizowane karą pozbawienia wolności (art. 306 Ordynacji).

Administratorami danych objętych tajemnicą skarbową są organy podatkowe enumeratywnie wymienione w art. 13 Ordynacji.

Administratorem danych podatników, płatników, inkasentów, ich następców prawnych oraz osób trzecich korzystających z portalu podatkowego jest minister właściwy do spraw finansów publicznych (art. 14 § 4 Ordynacji).

Okres przechowywania danych osobowych zawartych w aktach spraw podatkowych wynika z instrukcji kancelaryjnych określanych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach. Okres przechowywania akt spraw podatkowych wynosi najczęściej 10 lat i zasadniczo jest liczony od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym zakończono sprawę.

Dane osobowe objęte tajemnicą skarbową dotyczą ogromnej liczby podmiotów (podatników, płatników, inkasentów, kontrahentów podatników, następców prawnych, osób trzecich). Informowanie o przyjętych ograniczeniach każdej osoby, której dane są przetwarzane, byłoby z jednej strony trudne do zrealizowania, a z drugiej strony – niezasadne, skoro wszystkie działania organów podatkowych muszą mieć oparcie w przepisach prawa i są podejmowane w celu wykonywania władztwa daninowego.

Dodawany art. 1a § 1 Ordynacji służy uzupełnieniu określenia przedmiotu ustawy o sposób wykonywania przez organy podatkowe obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Przepis art. 1a § 2 tej ustawy ma na celu wskazanie, że wykonywanie wymienionego obowiązku informacyjnego odbywa się niezależnie od obowiązków organów podatkowych przewidzianych w ustawie oraz nie wpływa na tok i wynik procedur podatkowych. Dodawany art. 1a Ordynacji stanowi przeniesienie na grunt procedur podatkowych regulacji zawartej w projektowanym art. 2a Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zmiany proponowane w przepisach art. 159 § 1b, art. 165 § 9, art. 165a § 1, art. 170 § 1a, art. 171 § 1 i art. 306aa Ordynacji, analogicznie jak w przypadku zmian w Kodeksie postępowania administracyjnego, mają na celu określenie sytuacji, w których organy podatkowe będą zobowiązane przekazywać informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO. Z kolei celem dodania art. 179a Ordynacji (odpowiednik projektowanego art. 74a Kodeksu postępowania administracyjnego) jest wskazanie, że prawo wglądu strony w akta sprawy nie narusza prawa osoby, której dane dotyczą, do skorzystania z uprawnień wynikających z art. 15 RODO.

Dodanie pkt 9 w art. 283 § 2 Ordynacji wynika z potrzeby określenia sposobu realizacji przez organy podatkowe obowiązku przekazywania informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, w razie wszczęcia kontroli podatkowej.

II. Zmiany w przepisach działu IIIB Ordynacji (art. 119zn § 2 i 5).

1. Na mocy art. 119zn § 1 Ordynacji organem, który dokonuje analizy ryzyka i stosuje środki prawne wymienione w dziale IIIB tej ustawy, jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej, zwany dalej „Szefem KAS”. Kompetencje Szefa KAS zasadniczo są normowane w ustawie o

Krajowej Administracji Skarbowej. Ogólne regulacje dotyczące stosowania przepisów o ochronie danych osobowych zawarte w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej, a wprowadzone niniejszą ustawą, będą mieć więc zastosowanie także do Szefa KAS (np. art. 34a, art. 47a-47d ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej).

2. Obowiązki określone w dziale IIIB Ordynacji, nałożone na podmioty, które przetwarzają dane osobowe (np. Szef KAS, izba rozliczeniowa, banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe), są wykonywane w ramach zadań publicznych. Z przepisów działu IIIB Ordynacji wynika, że celem tych przepisów jest zapobieganie wykorzystywania działalności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi. W tym przypadku izba rozliczeniowa oraz banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, które nie są organami władzy publicznej, na podstawie przepisów działu IIIB Ordynacji realizują zadania publiczne. Zgodnie z art. 23 RODO realizacja celu publicznego może uzasadniać wyłączenie stosowania przepisów tego rozporządzenia wymienionych w art. 23. Ogólne wyłączenia zostały zawarte w art. 3–5 ustawy o ochronie danych osobowych. Wyłączenia te mają zastosowanie do podmiotów wykonujących zadania publiczne, w tym także do podmiotów prywatnych realizujących takie zadania. Wyłączenia zawarte w art. 3–5 ww. ustawy mają zastosowanie w przypadku spełnienia warunków określonych w art. 23 ust. 2 RODO. W odniesieniu do podmiotów przetwarzających dane osobowe na podstawie przepisów działu IIIB Ordynacji (np. izba rozliczeniowa, banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe) warunki te zostały spełnione.

3. Spełnienie przesłanek z art. 23 ust. 2 RODO.

a) Cel przetwarzania.

Cel przetwarzania jest ściśle związany z celem analizy ryzyka dokonywanej przez Szefa KAS na podstawie art. 119zn § 1 Ordynacji. Celem analizy ryzyka jest przeciwdziałanie wykorzystywaniu sektora finansowego do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi. Przetwarzanie danych osobowych jest niezbędne do realizacji tego zadania.

Pojęcie wyłudzeń skarbowych zostało zdefiniowane w art. 119zg pkt 9 Ordynacji. Definicja obejmuje zamknięty katalog przestępstw skarbowych przeciwko obowiązkowi podatkowemu (lit. a) oraz przestępstw najczęściej z nimi związanych (lit. b i c). Katalog nie obejmuje wykroczeń skarbowych. Intencją ustawodawcy jest, aby przetwarzanie danych służyło zapobieganiu wykorzystywaniu sektora finansowego do popełniania najpoważniejszych przestępstw skarbowych i ściśle określonych przestępstw z nimi związanych.

b) Kategorie danych osobowych.

Kategorie przetwarzanych danych osobowych wynikają wprost z przepisów działu IIIB Ordynacji oraz z przepisów przejściowych ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych (Dz. U. poz. 2491).

c) Zakres wprowadzonych ograniczeń.

Zakres wprowadzonych ogólnych ograniczeń wynika z art. 3–5 ustawy o ochronie danych osobowych. Ograniczenia dotyczą stosowania art. 13 ust. 3, art. 14 ust. 1, 2 i 4 oraz

art. 15 ust. 1–3 RODO. Wskazane ograniczenia są środkiem niezbędnym oraz proporcjonalnym, służącym ważnemu interesowi publicznemu wymienionemu w art. 23 ust. 1 lit. e RODO.

d) Zabezpieczenia zapobiegające nadużyciom oraz niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu.

Na każdym etapie przetwarzania dane będą zabezpieczone przez podmioty uprawnione do przetwarzania danych oraz zabezpieczone przed nieuprawnionym dostępem i ujawnieniem.

da) Podkreślić należy, że banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowe zbierają dane, przetwarzane następnie na podstawie przepisów działu III B Ordynacji, w związku z czynnościami wykonywanymi na podstawie ustaw regulujących ich działalność (ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych). Dane te są objęte odpowiednio tajemnicą bankową i tajemnicą zawodową SKOK i zabezpieczane w sposób wymagany przez te ustawy.

db) Krajowa Izba Rozliczeniowa S.A. (dalej „KIR”) także zapewnia najwyższy poziom bezpieczeństwa tych danych. Zgodnie z profilem prowadzonej działalności KIR dostarcza usług rozliczeniowych o najwyższych parametrach w zakresie niezawodności i bezpieczeństwa. System teleinformatyczny izby rozliczeniowej (dalej „STIR”) będzie posiadał niezbędny poziom zabezpieczeń, kontroli dostępu i autoryzacji oraz separację kanałów wymiany informacji. Zabezpieczenie i separacja STIR od środowiska dostępowego z banków i JAP będzie zapewniona na poziomie szyfrowanych i dedykowanych kanałów dostępowych:

- 1) dedykowanych i separowanych oraz szyfrowanych kanałów wymiany informacji plikowej,
- 2) dedykowanych dla banków i JAP kanałów on-line opartych o konta imienne i certyfikaty imienne.

W izbie rozliczeniowej czynności związane z realizacją obowiązków tej izby wynikających z ustawy STIR, mogą być wykonywane wyłącznie przez jej upoważnionych pracowników (art. 119zi § 1 Ordynacji).

Przepis art. 119zt Ordynacji wprowadza ograniczenia w udostępnianiu przez izbę rozliczeniową informacji i zestawień, o których mowa w art. 119zp § 1 i 119zq Ordynacji, które zawierają dane osobowe. Informacje te i zestawienia mogą być udostępniane przez izbę rozliczeniową podmiotom innym niż Szef Krajowej Administracji Skarbowej wyłącznie na żądanie podmiotów enumeratywnie wymienionych w art. 119zt Ordynacji.

dc) Dane osobowe przesłane Szefowi KAS na podstawie przepisów działu III B Ordynacji oraz z przepisów przejściowych ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych stanowią tajemnicę skarbową (art. 293 § 2 pkt 8 Ordynacji). Udostępnienie tych danych jest ograniczone przez art. 297c Ordynacji.

Ujawnienie danych osobowych przetwarzanych na podstawie przepisów działu III B Ordynacji jest penalizowane karą pozbawienia wolności do lat 5 (art. 305r § 1 pkt 2–4 Ordynacji).

e) Określenie administratora (kategorii administratorów).

Zgodnie z art. 4 pkt 7 RODO administratorem jest osoba fizyczna lub prawna, organ publiczny, jednostka lub inny podmiot, który samodzielnie lub wspólnie z innymi ustala cele i sposoby przetwarzania danych osobowych. Dane przesyłane Szefowi KAS na podstawie przepisów działu IIIB Ordynacji są przechowywane w Centralnym Rejestrze Danych Podatkowych. Zgodnie z art. 35 ust. 2 ustawy o KAS administratorem danych zawartych w Centralnym Rejestrze Danych Podatkowych jest Szef KAS.

f) Okresy przechowywania oraz mające zastosowanie zabezpieczenia, z uwzględnieniem charakteru, zakresu i celów przetwarzania lub kategorii przetwarzania.

Okresy przechowywania danych przetwarzanych na podstawie przepisów działu IIIB Ordynacji przez izbę rozliczeniową, banki i SKOK-i oraz Szefa KAS są uregulowane w art. 119zu § 3 i 4 Ordynacji. Termin przechowywania danych wynosi 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym wymienione podmioty otrzymały te dane (art. 119zu § 3 Ordynacji). Wyjątek dotyczy sytuacji, gdy po 5 latach nie upłynął jeszcze termin przedawnienia zobowiązania podatkowego, zwrotu podatku lub wyłudzenia skarbowego, w związku z którym przechowywane dane mogłyby stanowić dowód w postępowaniu. W takim przypadku dane te, mogą być przechowywane przez Szefa KAS nie dłużej niż do upływu terminu przedawnienia (art. 119zu § 4 Ordynacji).

Zabezpieczenia w przechowywaniu danych osobowych wynikają z odrębnych przepisów, w zależności od podmiotu, który przechowuje dane.

g) Ryzyko naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą.

Przepisy działu IIIB Ordynacji oraz przepisy przejściowe ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych nie przewidują sytuacji wystąpienia ryzyka naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą. Wszystkie podmioty przetwarzające dane osobowe działają na podstawie powyższych przepisów i w ich granicach w celu realizacji interesu publicznego.

h) Prawo osoby, której dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniach, o ile nie narusza to celu ograniczenia.

Ograniczenia wynikają bezpośrednio z przepisów prawa powszechnie obowiązującego (np. art. 3–5 ustawy o ochronie danych osobowych). Obowiązek informacyjny dotyczący ograniczeń wynikających z wymienionej ustawy jest realizowany poprzez ogłoszenie ustawy w Dzienniku Ustaw. Organy podatkowe mogą przekazywać informacje o ograniczeniach w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie organu, formularzach urzędowych, pismach kierowanych do osób fizycznych oraz na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na swojej stronie internetowej (np. art. 47c ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej).

Zmiana art. 119zn § 2 Ordynacji.

Przepis art. 119zn § 2 Ordynacji dotyczy ustalania wskaźnika ryzyka przez izbę rozliczeniową. Projektowany przepis art. 119zn § 2 Ordynacji przewiduje, że ustalenie wskaźnika ryzyka następuje w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie. W tym przypadku czynnik ludzki nie będzie wykorzystany. Końcowa część przepisu („jeśli

zachowane są cele i warunki określone w dziale IIIB”) oznacza, że podejmowanie rozstrzygnięć w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych osobowych, w tym profilowanie w każdym przypadku powinno realizować cele i warunki określone w dziale IIIB Ordynacji. Przykładowo, nie jest dopuszczalne przetwarzanie danych osobowych w powyższy sposób na podstawie wadliwych algorytmów, o których mowa w art. 119zn § 3 Ordynacji. Zachowanie celów i warunków określonych w dziale IIIB Ordynacji będzie równoznaczne ze spełnieniem przesłanki określonej w art. 22 ust. 2 lit. b RODO, który zezwala na zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie, jeśli jest dozwolone prawem państwa członkowskiego.

Ordynacja w dziale IIIB reguluje szczegółowo kwestie dotyczące wskaźnika ryzyka, w szczególności podstawy jego ustalania, podmioty, którym jest przekazywana informacja o tym wskaźniku oraz warunki wykorzystania wskaźnika przez te podmioty. Szczegółowe regulacje w tym zakresie mają umożliwić wykorzystanie wskaźnika ryzyka zgodnie z celami przepisów działy IIIB Ordynacji, tym samym zabezpieczając interesy podmiotu, którego wskaźnik ten dotyczy.

Według art. 119zg pkt 8 Ordynacji wskaźnik ryzyka to wskaźnik wykorzystywania działalności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi. Wskaźnik ryzyka jest ustalany w odniesieniu do podmiotu kwalifikowanego (zdefiniowanego w art. 119zg pkt 4 Ordynacji) automatycznie w STIR na podstawie opracowanych przez izbę rozliczeniową algorytmów uwzględniających najlepsze praktyki sektora bankowego i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w zakresie przeciwdziałania wykorzystywaniu ich działalności do popełniania przestępstw oraz przestępstw skarbowych, a także ustawowych kryteriów (art. 119zn § 3 Ordynacji podatkowej). Informacja o wskaźniku ryzyka będzie przekazywana przez izbę rozliczeniową niezwłocznie po jego ustaleniu, nie rzadziej niż raz dziennie, wyłącznie Szefowi KAS w pełnym zakresie, a bankom i spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym – w zakresie rachunków podmiotów kwalifikowanych prowadzonych przez te banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe (art. 119zo § 1 i 1a Ordynacji).

Szef KAS uwzględnia wskaźnik ryzyka przy dokonywaniu analizy ryzyka wykorzystywania działalności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi (art. 119zn § 1 Ordynacji). Rozstrzygnięcia Szefa KAS powodujące skutki prawne dla osoby, której wskaźnik dotyczy, np. blokada rachunku tej osoby, są podejmowane zawsze przez człowieka w oparciu o całość materiału dowodowego. Wskaźnik ryzyka jest tylko jednym z elementów tego materiału. Rozstrzygnięcia w sprawie blokady rachunku na czas oznaczony, nie dłuższy niż 3 miesiące, mogą być zaskarżone do Szefa KAS (art. 119zzb § 1). Obowiązują skrócone terminy na rozpatrzenie środka zaskarżenia oraz skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego (art. 119zzb § 2 i 5 Ordynacji).

Banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe mogą wykorzystywać informacje o wskaźniku ryzyka wyłącznie w celu wykonywania uprawnień lub obowiązków określonych w art. 119zo § 4 Ordynacji, np. do dokonywania oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, o której mowa w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. 723, 1075 i 1499). Wykorzystywanie

wskaźnika ryzyka przy wykonywaniu przez banki i SKOK-i tych uprawnień lub obowiązków odbywa się z udziałem czynnika ludzkiego w określonych procedurach, które zawierają zabezpieczenia stanowiące ochronę dla osób, których wskaźnik dotyczy.

Dodanie art. 119zn § 5 Ordynacji.

Proponowany przepis art. 119zn § 5 Ordynacji wskazuje, że przetwarzanie danych, o którym mowa w art. 119zn § 2 Ordynacji, może opierać się na danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne oraz dane biometryczne, jeśli zachowane są cele i warunki określone w dziale IIIB. Przetwarzanie wymienionych danych jest dopuszczalne na mocy art. 9 ust. 2 lit. g RODO, tj. jeżeli jest niezbędne ze względów związanych z ważnym interesem publicznym, na podstawie prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego, które są proporcjonalne do wyznaczonego celu, nie naruszają istoty prawa do ochrony danych i przewidują odpowiednie i konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osoby, której dane dotyczą. Przepis art. 119zn § 5 Ordynacji wiąże się z uwzględnianiem przy ustalaniu wskaźnika ryzyka określonych w art. 119zn § 3 Ordynacji kryteriów, np. kryteriów geograficznych.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 1373)

W związku z faktem, iż zakres obowiązywania RODO dotyczy, co do zasady, zdecydowanej większości aspektów funkcjonowania organów i podmiotów publicznych, do których niewątpliwie można zaliczyć Narodowy Bank Polski, który jest organem przewidzianym w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – bezwzględnie uznać należy istotne znaczenie przepisów rozporządzenia, jak i regulacji implementujących rozporządzenie dla funkcjonowania Narodowego Banku Polskiego (zwanego dalej „NBP”). NBP jest bankiem centralnym Rzeczypospolitej Polskiej. Wypełnia w szczególności zadania określone w Konstytucji RP, ustawie o Narodowym Banku Polskim oraz ustawie – Prawo bankowe. Działania realizowane przez NBP na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 6a i 7 ustawy o Narodowym Banku Polskim – szczególnie w zakresie statystyki – mają kluczowe znaczenie dla prowadzenia analiz służących do ustalania polityki pieniężnej oraz ryzyka systemowego, jak też badania nierównowag zewnętrznych, czemu służy statystyka bilansu płatniczego, która w myśl art. 23 ust. 1 ustawy o NBP, jest przekazywana przez Radę Polityki Pieniężnej do Sejmu RP i Radzie Ministrów, co świadczy o wadze tej statystyki również dla prowadzenia polityki gospodarczej państwa. Realizacja tych zadań wynika także z uczestnictwa w Europejskim Systemie Banków Centralnych i Europejskiej Radzie do spraw Ryzyka Systemowego. Brak ograniczeń stosowania rozporządzenia może znacząco utrudnić realizację tych zadań, biorąc pod uwagę potencjalne ograniczenia w przetwarzaniu danych w ww. celach.

Dane zbierane przez NBP do celów wynikających z realizacji zadań określonych w art. 3 ust. 2 pkt 6a i 7 ustawy o NBP, z chwilą ich zebrania przez NBP, stają się danymi objętymi tajemnicą określoną w art. 23 ust. 6 ustawy o NBP, co zapewnia pewność niedostępności ich

osobom trzecim. Dodatkowo należy zauważyć, że udostępnianie tych danych zostało poddane ścisłej reglamentacji prawnej poprzez wskazanie wyjątków w ustawie o NBP, określających w jakich sytuacjach mogą być one udostępniane. Podnieść jednocześnie należy, iż dane osobowe są integralną częścią zbieranych, opracowywanych, gromadzonych i przechowywanych danych statystycznych.

Ograniczenia dostępu do zbieranych przez NBP danych dotyczą danych jednostkowych, o których mowa w art. 23 ust. 2, 2a, 3 i 3a ustawy o NBP, a także zestawień statystycznych, opracowań i ocen, o których mowa w art. 23 ust. 6 NBP będąc członkiem Europejskiego Systemu Banków Centralnych podlega reżimowi rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny. Zgodnie z art. 8 pkt 1 tego rozporządzenia ESBC wykorzystuje poufne informacje statystyczne wyłącznie w celu realizacji zadań ESBC, z wyjątkiem przypadków enumeratywnie wskazanych w treści tego przepisu. W ramach owych wyjątków nie zostało ujęte przekazywanie posiadanych danych jakimkolwiek podmiotom właściwym w przedmiocie ochrony danych osobowych. W konsekwencji powyższego, w projekcie ustawy wyłączono przewidziane w art. 64 ustawy o ochronie danych osobowych uprawnienie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych do dostępu do informacji objętych tajemnicą prawnie chronioną (poprzez wyłączenie prawa dostępu do danych jednostkowych, o których mowa w art. 23 ust. 2, 2a, 3 i 3a, zestawień statystycznych, opracowań i ocen, o których mowa w art. 23 ust. 6).

W projekcie nie proponuje się wyłączenia uprawnienia wskazanego w art. 15 ust. 3 RODO, dotyczącego przekazywania kopii danych, ale wskazuje się na szczególną, wynikającą ze sposobu przekazywania sprawozdawczości do NBP, metodę pozyskiwania kopii danych osobowych przetwarzanych przez NBP, bezpośrednio przez osoby uprawnione u podmiotów zbierających ich dane osobowe. Powyższe rozwiązanie wydaje się uzasadnione również z uwagi na to, że część danych pozyskiwanych przez NBP jest dodatkowo chroniona tajemnicą bankową i innymi tajemnicami uregulowanymi ustawowo, a zakres tych danych jest rozległy i są to dane przechowywane w różnych systemach informatycznych. Osoba, której dane dotyczą, może zwrócić się wprost do właściwego podmiotu, który w zaproponowanym trybie ma bezpośrednią możliwość pozyskania kopii takich danych. Podkreślenia wymaga, że zaproponowane rozwiązanie nie będzie rodziło żadnego niebezpieczeństwa powstania szkód osób, których dane są przetwarzane przez NBP.

Okres retencji danych osobowych określony został poprzez odwołanie do zadań NBP. Dane osobowe przetwarzane przez NBP mają być przechowywane wyłącznie przez okres niezbędny do realizacji zadań NBP. Okres przechowywania danych osobowych ustala administrator danych zgodnie z celami ich przetwarzania, biorąc pod uwagę przepisy odrębne dotyczące terminów. Odwołanie w omawianym zakresie do zadań NBP skutkuje koniecznością wskazania okresu przeglądu przetwarzanych danych osobowych. W projekcie zaproponowano, że NBP dokonuje przeglądu danych osobowych, które odbywają się co 5 lat.

Ponadto specyfika operacji realizowanych przez NBP wymaga niezaprzeczalnej weryfikacji uprawnień związanych z dostępem do krytycznych pomieszczeń, jakimi są

serwerownie oraz pomieszczenia, w których następuje przekazanie wartości pieniężnych transportowanych przez podmioty pozostające w relacjach z NBP. W takich przypadkach stosowane są szczególne wymogi bezpieczeństwa, w których inne metody weryfikacji mogłyby okazać się zawodne. Zaproponowany w projektowanym art. 59a ust. 6 katalog danych biometrycznych ogranicza cel ich przetwarzania jedynie do zapewnienia wysokich standardów wymogów bezpieczeństwa związanych z kontrolą dostępu do informacji oraz pomieszczeń. Realizacja powyższego jest kluczowa ze względu na zadania określone w art. 3 ustawy o Narodowym Banku Polskim. Wprowadzenie przedmiotowego przepisu wyeliminowałoby wątpliwości interpretacyjne oraz praktyczne związane z przetwarzaniem danych biometrycznych w przedstawionym powyżej celu. Powyższe realizować będzie dyspozycję art. 9 ust. 2 lit. g RODO, ponieważ działania NBP realizowane są w związku z ważnym interesem publicznym, jakim jest funkcjonowanie banku centralnego Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto działania NBP związane są z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa przy realizacji zadań nałożonych przez ustawodawcę w art. 3 ustawy o NBP. Jednocześnie, ze względu na konstrukcję proponowanych przepisów, nie będą one naruszać istoty prawa do ochrony danych i przewidują odpowiednie i konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osób, których dane dotyczą.

W projekcie przewidziano także, że dane osobowe, przetwarzane przez NBP, będą podlegać zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu polegającym co najmniej na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób do tego uprawnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych;
- 4) zapewnieniu bezpiecznej komunikacji w sieciach teleinformatycznych, w szczególności poprzez zagwarantowanie, by proces pozyskiwania i przekazywania danych osobowych podmiotom zewnętrznym wykorzystywał techniki kryptograficzne;
- 5) zapewnieniu ochrony przed nieuprawnionym dostępem do systemów informatycznych NBP;
- 6) zapewnieniu integralności danych w systemach informatycznych NBP;
- 7) określeniu zasad bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.)

Zmiana w art. 4 – Proponowane uzupełnienie tzw. słowniczka do ustawy wynika z konieczności uwzględnienia odwołań do przepisów RODO w regulacjach ustawy – Prawo bankowe.

Zmiana w art. 22aa – Wprowadzono przepisy określające katalog danych, do których przetwarzania uprawniony jest bank w celu badania rękojmi, którą powinni dawać członkowie zarządu i rady nadzorczej banku (rękojmia ta obejmuje m.in. wiedzę, umiejętności i doświadczenie, odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków). Wskazano też że rękojmia odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw banku w sposób ostrożny i stabilny. Wskazano też, że w celu zapewnienia ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem, bank identyfikuje inne niż kluczowe funkcje w banku, z którymi związany jest zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności umożliwiające wywieranie znaczącego wpływu na kierowanie bankiem. Bank zapewnia, że osoby pełniące te funkcje spełniają odpowiednio wymagania dotyczące reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw banku w sposób ostrożny i stabilny. Wskazano, iż w celu badania rękojmi bank żąda:

1) dokumentów lub oświadczeń dotyczących zmiany imienia, nazwiska lub obywatelstwa oraz sytuacji materialnej i stanu majątku;

2) informacji niezbędnych do oceny rękojmi dotyczących: miejsca zamieszkania lub pobytu, wykształcenia, zawodu, umiejętności i doświadczenia zawodowego, w tym dotychczasowego przebiegu pracy zawodowej, ukończonych szkoleń zawodowych, miejsca i stanowiska pracy, funkcji pełnionych w organach podmiotów sektora finansowego; postępowań karnych i postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe prowadzonych przeciwko kandydatowi lub osobie ubiegającej się o pełnienie kluczowej funkcji w banku albo nałożonych sankcji administracyjnych, sankcji administracyjnych nałożonych na inne podmioty w związku z zakresem odpowiedzialności kandydata lub osoby ubiegającej się o pełnienie kluczowej funkcji w banku, postępowań sądowych, które mogą mieć negatywny wpływ na reputację kandydata lub osoby ubiegającej się o pełnienie kluczowej funkcji w banku, oraz postępowań administracyjnych, dyscyplinarnych lub egzekucyjnych, w których występował lub występuje jako strona; znajomości języka polskiego oraz języków obcych; sposobu działania w życiu, środowisku i kontaktach zawodowych oraz sposobu zachowania się wobec osób pokrzywdzonych przez jego działania.

Wskazane powyżej dane osobowe przechowuje się nie dłużej niż przez okres 25 lat.

Wskazany zakres danych oraz okres ich przechowywania jest niezbędny dla prawidłowego badania rękojmi osób, które mają istotny wpływ na sektor finansowy w kraju i dopuszczeniu do zajmowania funkcji w tym wrażliwym sektorze tylko osób, które w całym swoim życiu zawodowym wykazały się odpowiednim doświadczeniem i postawą.

Korekta brzmienia art. 105 ust. 1 pkt lit. u ma charakter legislacyjny i wynika z proponowanych zmian ustawy o BFG. W art. 42 ustawy o BFG uchyla się ust. 4, ponieważ dotychczasowa treść tego przepisu zostaje odzwierciedlona w ramach zmian zawartych w pkt 1 (dodanie art. 5a) i 3 (dodanie ust. 2a w art. 45). Ze zmianą polegającą na uchyleniu art. 42 ust. 4 związana jest korekta w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 ustawy – Prawo bankowe, poprzez odesłanie do nowej właściwej jednostki redakcyjnej nowelizowanej ustawy o BFG.

Zmiany w nowelizowanym art. 105a ustawy – Prawo bankowe uwzględniają ciągły rozwój technologiczny polskiego sektora finansowego, a także konieczność dokonywania przez banki oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy przed przyznawaniem kredytów oraz efektywność tego procesu - projektodawca zdecydował o wprowadzeniu przepisu, na podstawie którego m.in. banki będą mogły podejmować decyzję, która opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, w tym profilowaniu (dodawany ust. 1a w art. 105a) w procesie dokonywania oceny zdolności kredytowej. Oznacza to, iż taka decyzja w zakresie oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego będzie mogła zostać podjęta bez zgody osoby, której dane dotyczą. Jednocześnie wprowadzono przepisy, których celem jest zapewnienie osobie fizycznej zarówno prawa do zakwestionowania takiej decyzji, prawa do wyrażenia własnego stanowiska w tej sprawie oraz do uzyskania interwencji ludzkiej. Ponadto kredytodawca będzie zobowiązany do przedstawienia – na wniosek osoby, której dane dotyczą – stosownych wyjaśnień co do podstaw decyzji, która została podjęta wyłącznie na podstawie zautomatyzowanego przetwarzania, w tym profilowania.

Powyższy przepis koresponduje z art. 22 ust. 2 lit. b RODO, który pozwala Państwu Członkowskim na przyznanie zarówno takiego uprawnienia, jak również wymaga wprowadzenia właściwych środków ochrony praw, wolności i prawnie uzasadnionych interesów osoby, której te dane dotyczą. Wydaje się zatem, iż wprowadzany (w Prawie bankowym) przepis w pełni odpowiada przepisom RODO dotyczącym decyzji, która opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, w tym profilowaniu. Rozwiązanie implementowane do prawa polskiego powinno zapewnić możliwość usprawnienia procedury oceny zdolności kredytowej, tak aby cały proces był bardziej efektywny przy jednoczesnym zachowaniu praw osoby, której dane są przetwarzane, w tym prawa żądania wyjaśnień czy interwencji ludzkiej.

Ponadto w kontekście art. 17 RODO dotyczącego tzw. „prawa do bycia zapomnianym”, warto wskazać, iż w przypadku cofnięcia zgody, osoba której dane dotyczą, ma prawo do żądania od administratora niezwłocznego usunięcia dotyczących jej danych osobowych, a administrator bez zbędnej zwłoki ma obowiązek te dane usunąć chyba, że występuje inna podstawa prawna przetwarzania tych danych. Podobnie jak ma to miejsce obecnie – w przypadku przetwarzania danych osobowych, po wygaśnięciu zobowiązania na podstawie art. 105a ust. 3 i 4, banki oraz instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, będą mogły przetwarzać dane osobowe klientów niezależnie od tego czy klient wyrazi lub cofnie wyrażoną zgodę. Projektodawca nie zdecydował się na modyfikacje obecnie obowiązujących przepisów, gdyż przyjęte dotychczas rozwiązanie wpływa na możliwość przeprowadzenia rzetelnej oceny zdolności kredytowej klienta, a co za tym idzie ma znaczenie dla stabilności sektora bankowego.

Dodawany ust. 1b w nowelizowanym art. 105a ustawy – Prawo bankowe specyfikuje kategorie danych osobowych, w oparciu o które będą mogły być podejmowane decyzje poprzez zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie danych, dla celów oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego przez podmioty udzielające kredytu.

Zgodnie z proponowanym rozwiązaniem w przypadku podejmowania zautomatyzowanych decyzji katalog danych wykorzystywanych dla oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego określony został w przepisach ustawowych. Wskazać należy, iż dane uwzględnione w ustawowym katalogu swoim zakresem odpowiadają – co do zasady – danym, które zostały wymienione w obecnie obowiązującym akcie wykonawczym Ministra Finansów, wydanym na podstawie art. 105a ust. 7 ustawy – Prawo bankowe.

Podkreślenia wymaga, iż w celu podjęcia decyzji w oparciu o dane osobowe przetwarzane wyłącznie automatycznie, w tym poprzez profilowanie, bank będzie mógł wykorzystać tylko te dane, które zostały określone w dodawanym ust. 1b w art. 105a ustawy – Prawo bankowe. Przyjęte rozwiązanie zapewnia, jak wyżej wskazano, spójność z dotychczas obowiązującymi przepisami, a ponadto zabezpiecza ochronę osoby przed przetwarzaniem danych, które nie są niezbędne we wskazanych procesach takich, jak przykładowo proces dokonywania oceny zdolności kredytowej.

Zmiana w art. 106d i art. 106e ustawy – Prawo bankowe.

Artykuł 106d ustawy – Prawo bankowe dotyczy przetwarzania i udostępniania informacji na potrzeby tzw. Platformy Antyfraudowej.

Przetwarzanie i wymiana danych, o której stanowi przepis art. 106d ustawy – Prawo bankowe pozwala na zapobieganie przestępstwom popełnianym na szkodę instytucji finansowych i ich klientów (np. posługiwanie się fałszywymi dokumentami czy składanie fałszywych oświadczeń), wzmacniając bezpieczeństwo prowadzonej działalności oraz środków pieniężnych (depozytów) klientów zgromadzonych w tych podmiotach.

Efekty przetwarzania danych przez systemy antyfraudowe wskazują sytuacje, którym kredytodawca powinien się szczególnie przyjrzeć i dodatkowo zweryfikować (np. osoba, która złożyła wniosek kredytowy w banku lub w innej instytucji udzielającej kredytów posłużyła się dokumentem tożsamości, który został zastrzeżony).

System wymiany danych pomiędzy bankami a instytucjami udzielającymi finansowania (kredyt, leasing) z udziałem rejestru kredytowego i przy wykorzystaniu analiz antyfraudowych niewątpliwie przyczynia się do ograniczania ryzyka operacyjnego występującego w podmiotach udzielających kredytów, pożyczek oraz leasingów i zmniejszenia strat wynikających z przestępstw popełnianych na ich szkodę oraz szkodę ich klientów. Doświadczenia, w tym europejskich biur kredytowych, wskazują na wysoką efektywność systemów antyfraudowych.

Projektowany art. 106e ustawy – Prawo bankowe zakłada wyłączenie obowiązków administratora przewidzianych w art. 15 RODO w zakresie, w jakim jest to niezbędne do prawidłowej realizacji zadań dotyczących zapobiegania przestępstwom, zgodnie z art. 106d i art. 106a ustawy – Prawo bankowe oraz przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (art. 106 tej ustawy). Wyłączenie to dotyczy prawa dostępu przysługującego danej osobie do informacji o przetwarzaniu jej danych osobowych.

Należy podkreślić, że możliwość wskazanego wyłączenia jest uprawniona w świetle art. 23 ust. 1 lit. d) i e) RODO. Ponadto, mając na uwadze art. 23 ust. 2 tego rozporządzenia,

przetwarzanie danych osobowych, o których mowa w projektowanym art. 106e ustawy – Prawo bankowe, podlegać będzie zabezpieczeniom i ochronie wynikającej z przepisów o tajemnicy bankowej, a także o innych informacjach objętych prawną ochroną.

Oprócz przedstawionych powyżej zmian wynikających bezpośrednio z wejścia w życie przepisów RODO, warto nadmienić, że w dotychczasowym brzmieniu art. 106d zostały wprowadzone zmiany o charakterze redakcyjno-legislacyjnym, polegające na zastąpieniu nieaktualnego już w świetle treści ustawy – Prawo bankowe pojęcia „instytucji finansowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 7 lit. c” określeniem „podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu”.

Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.).

Ponieważ art. 13 RODO, nie określając sposobu, w jaki nastąpić ma przekazanie osobie, której dane dotyczą, informacji określonych w wymienionych przepisach, nakłada na administratora obowiązek podjęcia „odpowiednich środków”, które pozwolą mu na skuteczne wywiązywanie się z obowiązków informacyjnych, dlatego też zamieszczenie wymaganych informacji w miejscu publicznie dostępnym w centrali lub terenowych jednostek organizacyjnych oraz na stronie internetowej lub w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Zakładu należy uznać za taki „odpowiedni środek” pozwalający na skuteczną ich realizację.

Proponowane rozwiązanie jest korzystne z perspektywy zapewnienia odpowiedniej komunikacji pomiędzy Zakładem a jego klientami, spełnienia wymogów informacyjnych, a także ze względu na istotną oszczędność środków publicznych oraz efektywniejsze działanie ZUS.

Przekazywanie osobom, których dane dotyczą, wymaganych informacji w proponowanej formie należy uznać za rozwiązanie adekwatne, proporcjonalne, a zarazem konieczne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania ZUS. Choć wymagane informacje nie będą przekazywane osobie, której dane dotyczą, bezpośrednio, projektowany przepis gwarantuje realizację wskazanych obowiązków informacyjnych przez administratora.

Zwłaszcza, że mając na uwadze skalę działania ZUS, w tym liczbę osób, których dane osobowe są przetwarzane przez ZUS, oraz fakt, że realizacja obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, w formie każdorazowego, bezpośredniego przekazywania wymaganych informacji osobom, których dane dotyczą, np. przy pierwszej czynności podejmowanej wobec strony w toku postępowania administracyjnego, byłaby połączona z niewspółmiernie dużym wysiłkiem, potencjalnie wysokim kosztem realizacji oraz innymi znacznymi nakładami ZUS. Projektowany przepis art. 34a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ma na celu wskazanie, że wykonywanie wymienionego obowiązku informacyjnego odbywa się niezależnie od obowiązków ZUS przewidzianych w ustawie oraz nie wpływa na tok i wynik postępowań prowadzonych przez ZUS.

Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270)

W dodawanym w art. 117 ust. 4a szczegółowo określono wymagane dane kontaktowe. Bezpośrednie wskazanie i sprecyzowanie niezbędnych środków komunikacji jest konieczne ze względu na stan zdrowia i zaawansowany wiek klientów. Ma to służyć wygodzie klientów. Jednoznaczne określenie tego, o co może prosić urząd będzie powodować mniej błędów i nieporozumień oraz będzie sprzyjać podniesieniu jakości obsługi klienta. Należy zauważyć, że osoby wypełniające wnioski są w starszym wieku, co powoduje konieczność jasnego i bezpośredniego, niebudzącego wątpliwości określenia w przepisach prawa ubezpieczeń społecznych i prawa dotyczących kombatanów zakresu wymaganych informacji.

Ponadto do realizacji przepisów emerytalnych na gruncie krajowym dane identyfikacyjne, tj. PESEL, imię i nazwisko czy data urodzenia są wystarczające. Jednak przy realizacji umów międzynarodowych w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego powyższe dane nie są dostateczne. W celu identyfikacji osoby dodatkowe dane, tj. imiona rodziców, są wymagane w formularzach unijnych. Aby spełnić wymogi koordynacyjne konieczne jest wprowadzenie powyższych danych do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ustawa z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka (Dz. U. z 2017 r. poz. 922)

Zmiana w art. 10c ustawy z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka ma charakter dostosowawczy i polega na pominięciu w dotychczasowej treści przepisu powołania ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Rzecznik ma prawo przetwarzać dane osobowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 RODO, wyłącznie w celu ochrony wolności i praw człowieka i obywatela przy realizacji swoich ustawowych zadań. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1218 i 1544)

Zmiana art. 4 ust. 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym ma na celu usunięcie odwołania do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, która została uchylona w związku z wejściem w życie RODO. Z racji istnienia definicji legalnej administratora danych w ww. rozporządzeniu, nie jest konieczne precyzowanie, że Minister Sprawiedliwości pełni tę funkcję w rozumieniu innego aktu.

Ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 792 i 1669)

Przedstawiona propozycja dodania nowego ust. 2 w art. 86c ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe wskazuje sposób wykonywania przez Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki obowiązku wynikającego z art. 13 RODO w przypadku przyjmowania, weryfikacji i przetwarzania przez Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki zgłoszeń o zdarzeniach radiacyjnych, a także o próbach nielegalnego przywozu na terytorium Polski oraz wywozu z tego terytorium substancji promieniotwórczych. Stosownie do art. 72 ust. 2 pkt 2 i 2a ustawy – Prawo atomowe, Prezes Państwowej Agencji Atomistyki w celu dokonania oceny sytuacji radiacyjnej kraju przyjmuje i weryfikuje informacje o zdarzeniach radiacyjnych, a także informacje uzyskiwane z innych źródeł. Stosownie do art. 72 ust. 3 ustawy – Prawo atomowe Prezes Państwowej Agencji Atomistyki wykonuje to zadanie przy pomocy Centrum do Spraw Zdarzeń Radiacyjnych, wydzielonego w strukturze Państwowej Agencji Atomistyki. W praktyce zadanie to jest realizowane poprzez pełnienie całodobowego dyżuru telefonicznego przez pracowników Centrum do Spraw Zdarzeń Radiacyjnych, którzy na telefon alarmowy odbierają zgłoszenia o zdarzeniach radiacyjnych, podejrzaniach takich zdarzeń, a także o podejrzaniach przemytu przez granicę państwa substancji promieniotwórczych. Obowiązek powiadomienia Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki o zdarzeniu radiacyjnym wynika z art. 83 oraz art. 85 ust. 1 ustawy – Prawo atomowe. Natomiast informowanie Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki o próbach przemytu przez granicę substancji promieniotwórczych w sytuacji, gdy nie doszło jeszcze do zdarzenia radiacyjnego, następuje na podstawie art. 86a w związku z art. 72 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo atomowe.

W związku z tym, że w przypadku przyjmowania i weryfikacji zgłoszeń o zdarzeniu radiacyjnym lub o próbie nielegalnego przewozu przez granicę substancji promieniotwórczych kluczowe znaczenie ma szybkość działania, proponuje się, żeby w tych przypadkach obowiązek informacyjny wynikający z art. 13 RODO był realizowany poprzez zamieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki. Powyższe rozwiązanie znajduje oparcie w przepisie art. 23 ust. 1 lit. c RODO, stosownie do którego wprowadzenie ograniczenia obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 13 RODO jest możliwe, jeżeli ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym bezpieczeństwu publicznemu. W przypadku przyjmowania, weryfikacji i przetwarzania przez Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki zgłoszeń o zdarzeniach radiacyjnych, a także o próbach nielegalnego przywozu na terytorium Polski oraz wywozu z tego terytorium substancji promieniotwórczych, decydujące znaczenie ma szybkość działania, służąca zapewnieniu skutecznej ochrony społeczeństwa, w tym także osoby dokonującej powiadomienia przed skutkami promieniowania jonizującego, a w szczególności skutkami skażeń promieniotwórczych, co jest elementem zapewnienia bezpieczeństwa publicznego. Proponowane ograniczenie jest przy tym środkiem niezbędnym i

proporcjonalnym, ponieważ określa szczególną formę powiadomienia nie ograniczając w żaden sposób jego zakresu.

Jednocześnie w art. 86c ust. 3–5 ustawy – Prawo atomowe zamieszczono regulacje wymagane zgodnie z art. 23 ust. 2 RODO. Uregulowano w szczególności kwestie związane z zabezpieczeniami mającymi na celu zapobieganie nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, okresem przechowywania danych osobowych oraz prawie osób, których dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniu.

Ustawa z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2018 r. poz. 613)

Zmiana w ustawie ma na celu wprowadzenie podstaw prawnych do badania rękojmi wykonywania funkcji przez członków zarządzających banków spółdzielczych. Proponuje się wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą członkowie zarządu jednostki zarządzającej powinni mieć wiedzę, umiejętności i doświadczenie, odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków, oraz dawać rękojmię należytego wykonywania tych obowiązków.

Rękojmia powyższa odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw jednostki zarządzającej w sposób ostrożny i stabilny.

Z uwagi na fakt, iż do ww. rękojmi znajdą zastosowanie odpowiednie przepisy ustawy – Prawo bankowe (art. 22aa ust. 10-12) szczegółowe uzasadnienie do wprowadzanej regulacji znajduje się w uzasadnieniu do ustawy – Prawo bankowe.

Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1725 oraz z 2018 r. poz. 1669)

W związku z przetwarzaniem danych osobowych uzyskanych przy realizacji zadań związanych z:

- 1) uznawaniem kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 33a, art. 33c, art. 33d oraz art. 33e ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (dalej „usz”), tj. np. obejmujących uznanie kwalifikacji obywatela państwa członkowskiego nabytych na terytorium państwa innego niż państwo członkowskie;
- 2) świadczeniem usług transgranicznych, o których mowa w art. 20a usz ;
- 3) prowadzeniem list rzeczoznawców budowlanych, rejestru ukaranych z tytułu odpowiedzialności dyscyplinarnej członków okręgowych izb, o których mowa odpowiednio w art. 8c, art. 19 ust. 1 pkt 10 oraz art. 39 usz, w tym ich tworzeniem, ewidencjonowaniem i utrzymywaniem oraz aktualizacją i udostępnianiem danych;
- 4) prowadzeniem postępowań dyscyplinarnych, o których mowa w rozdziale 5 usz, tj. np. w zakresie ustalenia sposobu wywiązywania się przez członków samorządów

zawodowych architektów lub inżynierów budownictwa ze swoich obowiązków oraz w zakresie odpowiedzialności zawodowej;

5) prowadzeniem postępowań w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 8b ust. 2 i 4, art. 24 ust. 1 pkt 2 oraz art. 33a ust. 3 usz;

6) wpisywaniem, skreślaniem i aktualizowaniem danych członków samorządów zawodowych architektów lub inżynierów budownictwa zrzeszonych w izbach, o których mowa odpowiednio w art. 5 ust. 1 i 2 usz

– ograniczono stosowanie art. 15 ust. 1 lit. g RODO (przewidującego, że jeżeli dane osobowe nie zostały zebrane od osoby, której dane dotyczą, osobie tej przysługuje prawo dostępu do wszelkich dostępnych informacji o źródle pozyskania jej danych osobowych).

Ograniczenie to ma miejsce jedynie w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, które nie skutkują wszczęciem postępowania administracyjnego i tylko w zakresie, w jakim ma to wpływ na ochronę praw i wolności osób, których dane dotyczą. Chodzi tu np. o sytuacje, w których odpowiednio wszczęto postępowanie dyscyplinarne lub kontrolę na podstawie wniosku/zawiadomienia osoby trzeciej. W sytuacji takiej dane osoby zawiadamiającej nie powinny być udostępniane kontrolowanemu podmiotowi.

Ponadto wyraźnie wskazano, iż wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. żądaniem przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych), nie wpływa na:

- a) prowadzenie postępowań kontrolnych,
- b) prowadzenie list oraz rejestru, o których mowa w art. 8c, art. 19 ust. 1 pkt 10 oraz art. 39 usz, w tym ich tworzenie, ewidencjonowanie i utrzymywanie oraz aktualizację i udostępnianie danych,
- c) postępowania w sprawach świadczenia usług transgranicznych, o których mowa w art. 20a usz,
- d) uznawanie kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 33a, art. 33c–33e usz,
- e) prowadzenie postępowań dyscyplinarnych, o których mowa w rozdziale 5 usz.

Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie).

W przedmiotowej ustawie nie wprowadzono ograniczeń stosowania art. 21 ust. 1 RODO (tj. prawo osoby, której dane osobowe dotyczą do sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych osobowych opartego na art. 6 ust. 1 lit. e lub f RODO), bowiem podstawą przetwarzania danych osobowych przez organy realizujące zadania wskazane w ww. ustawie jest art. 6 ust. 1 lit. c RODO (przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze). Oznacza to, że art. 21 ust. 1 RODO nie ma w tym przypadku zastosowania.

Jednocześnie wskazano, że z uwagi na ww. ograniczenie art. 15 ust. 1 lit. g RODO dodano dodatkowe gwarancje dla osób, których dane dotyczą, w postaci zobowiązania

administratora do poinformowania o ograniczeniu osoby, której dane dotyczą, przy pierwszej czynności do niej skierowanej. Ponadto wskazano, że w przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych nie wynika z przepisów ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach lub z innych przepisów, właściwe organy krajowych i okręgowych izb samorządu zawodowego architektów i inżynierów budownictwa ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2128 oraz z 2018 r. poz. 1137 i 1694)

Dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej, realizując zadania publiczne na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej oraz innych ustaw szczególnych, przetwarzają dane osobowe osób fizycznych wykonujących czynności związane z przewozem towarów oraz pasażerów. Ze względu na ważny interes publiczny w postaci zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi konieczne jest wprowadzenie doprecyzowania sposobu stosowania art. 13 ust. 1 i 2 RODO, zapewniając tym samym możliwość właściwego wykonywania zadań ustawowych przez ww. organy w sytuacjach niecierpiących zwłoki.

Należy wskazać, że organy administracji żeglugi śródlądowej prowadzą kontrolę spełniania wymogów bezpieczeństwa, w tym prowadzą postępowania w sprawie wypadków żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych. Podejmowane przez te organy działania mają m.in. zapobiec potencjalnym naruszeniom. Ponadto w przypadku wystąpienia naruszeń ww. organy podejmują działania, które zapobiegają wypadkom na śródlądowych drogach wodnych, zapewniając tym samym bezpieczeństwo publiczne. Charakter części zadań wykonywanych przez dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej jest zbliżony więc do tych wykonywanych przez Policję lub Inspekcję Transportu Drogowego w zakresie kontroli przestrzegania przepisów ruchu drogowego.

Natomiast proponowany art. 9 ust. 2i wskazuje, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację przeprowadzanej przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej kontroli lub inspekcji. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od realizacji obowiązków organu administracji żeglugi śródlądowej określonych w art. 9 ust. 2 pkt 1, 2, 4–8, 10 ustawy o żegludze śródlądowej. Doprecyzowanie to ma na celu zapobieżenie sytuacji, w której armatorzy oraz członkowie załóg statków będą nadużywać ww. prawa, co w praktyce

skutkowałoby znaczącym utrudnieniem, w tym wydłużeniem, postępowań mających na celu zapewnienie odpowiedniego poziom bezpieczeństwa publicznego.

Ustawa z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina (Dz. U. poz. 168)

W projektowanych zmianach ustawy z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina uwzględniono brzmienie art. 6 ust. 1 lit. c RODO, który wymaga, aby przepis prawa krajowego określał obowiązek, którego realizacja wiązałaby się z koniecznością przetwarzania danych osobowych oraz rodzaj przetwarzanych danych osobowych w ramach realizacji zadania ustawowego. W związku z nadawaną odznaką honorową „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina” w ustawie został wskazany katalog danych wnioskodawcy zawartych we wniosku oraz wprowadzono przepis regulujący kwestie podawania informacji o nadanych Odznakach w Biuletynie Informacji Publicznej. Proponuje się wskazanie 80-letniego okresu przechowywania danych osobowych zawartych we wniosku o nadanie Odznaki.

Ponadto w związku z wprowadzanymi zmianami część materii dotychczasowego aktu wykonawczego regulującego tryb nadawania odznaki honorowej „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina” zostanie włączona do ustawy, gdyż dotyczy kwestii wymagających uregulowania na poziomie przepisów ustawowych.

W efekcie wprowadzanych zmian koniecznym będzie wydanie przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego nowego aktu wykonawczego regulującego tryb nadawania danej odznaki honorowej.

Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 556 oraz z 2018 r. poz. 138, 398, 650 i 1629)

Na mocy obowiązujących przepisów ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych, detektyw jest uprawniony do przetwarzania danych osobowych, zebranych w toku wykonywanych przez niego czynności służbowych bez zgody osób, których dane dotyczą, w zakresie sprawy prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Charakter czynności detektywistycznych wykonywanych w ramach usług detektywistycznych uniemożliwia wypełnianie obowiązków i praw wynikających z niektórych artykułów rozdziału III RODO.

Czynności wykonywane przez detektywa, zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o usługach detektywistycznych, polegają na uzyskiwaniu, przetwarzaniu i przechowywaniu informacji o osobach, przedmiotach i zdarzeniach, realizowanych na podstawie umowy zawartej ze zleceniodawcą w formach i w zakresach niezastrzeżonych dla organów i instytucji państwowych, a także na zbieraniu informacji, w tym m.in. w sprawach karnych i cywilnych. Uzyskiwanie zgody osób, w stosunku do których wykonywane są czynności, wpływałoby na bezprzedmiotowość podejmowanych przez detektywa działań i niemożność wykonywania zawodu regulowanego jakim jest zawód detektywa.

Detektyw wykonujący usługi detektywistyczne oraz zatrudniający go przedsiębiorca, współuczestniczą w realizacji funkcji państwa, jaką jest zbieranie informacji m.in. w sprawach, w których toczy się postępowanie karne, postępowanie o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe albo inne, jeżeli w toku postępowania można zastosować przepisy prawa karnego, poszukiwanie zaginionych osób w tym dzieci, poszukiwanie mienia.

Dlatego też w związku z art. 23 ust. 1 lit. d) i i) RODO, w art. 28c proponuje się wyłączenie zakresu obowiązków i praw przewidzianych w niektórych przepisach RODO. Wyłączenia dotyczą art. 13 ust. 1 i 2 oraz art. 15 ust. 1 lit. a, c i g RODO.

Na tej samej podstawie zastosowano ograniczenia z art. 15 RODO, dotyczące prawa do uzyskania przez osobę, której dane dotyczą, dostępu do informacji o celach przetwarzania, informacji o odbiorcach, którym dane osobowe zostały lub zostaną przekazane oraz informacji o źródłach pochodzenia informacji, jeżeli dane osobowe nie zostały zebrane od osoby, której dane dotyczą.

Powyższe wyłączenia wprowadzono ze względu na udział detektywów w wykrywaniu czynów zabronionych i zapobieganiu zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego oraz możliwość zbierania danych osobowych bez zgody osób, w stosunku do których wykonywane są czynności detektywistyczne.

Wyłączenia znajdują umocowanie w art. 23 ust. 1 RODO, a ich wprowadzenie uzasadniają, poza ochroną praw zleceniodawcy: ważne cele leżące w ogólnym interesie publicznym (art. 23 ust. 1 lit. e), zapobieganie naruszeniom zasad etyki w zawodach regulowanych, prowadzenie postępowań w takich sprawach, ich wykrywanie oraz ściganie (art. 23 ust. 1 lit. g) oraz funkcje kontrolne i regulacyjne związane ze sprawowaniem władzy publicznej w przypadkach, o których mowa w lit. e oraz g (art. 23 ust. 1 lit. h).

Przepisy dotyczące ochrony danych osobowych przeniesiono do odrębnego rozdziału. W rozdziale tym, zgodnie z art. 23 RODO, określono administratora danych osobowych, z uwagi na regulacje w ustawie odnoszące się tak do samych detektywów, jak i przedsiębiorców. Ograniczono także okres przechowywania danych osobowych. W myśl projektowanego art. 28b ustawy o usługach detektywistycznych, dane osobowe przetwarzane podczas realizowania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1, przechowywane będą przez okres 5 lat liczony od daty zakończenia realizacji umowy na wykonanie usługi detektywistycznej.

Wskazano także miejsca, w których detektyw lub zatrudniający go przedsiębiorca obowiązany jest poinformować o zastosowanych w art. 28c ograniczeniach w stosunku do przepisów ww. rozporządzenia.

Podstawy ograniczeń w zakresie ochrony danych osobowych, o których mowa w projektowanym art. 28c ustawy o usługach detektywistycznych, mieszczą się w katalogu określonym w art. 23 ust. 1 RODO, nie wykraczają poza zakres określony w Konstytucji RP, a także są zgodne z zasadą proporcjonalności. Przede wszystkim ograniczenia w zakresie ochrony danych osobowych, wprowadzane w przedmiotowym przepisie nie naruszają praw i wolności osób, których dane osobowe dotyczą.

Realizacja czynności detektywistycznych służy ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym, przejawiającym się w konieczności powierzenia wykonywania tego zawodu jedynie osobom posiadającym licencję detektywa, co wiąże się z posiadaniem odpowiedniej wiedzy, doświadczenia oraz nieposzlakowanej opinii, a więc dających gwarancję należytej i zgodnej z prawem realizacji swoich kompetencji. Ponadto, konieczne jest wyposażenie osób wykonujących ten zawód w uprawnienia pozwalające na sprawną i skuteczną realizację zleconych im obowiązków, związanych z posiadaną licencją.

Ponadto w art. 28b wprowadzono przepisy określające postępowanie z danymi osobowymi po zakończeniu realizacji usługi detektywistycznej. Przepisy te mają na celu zapobieżenie nieuprawnionemu dostępowi i wykorzystywaniu danych osobowych po zakończeniu realizacji usługi detektywistycznej.

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 23, 3, 5, 106, 138, 771, 848, 1000, 1045, 1443, 1544 i 1669)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu. Zgodnie z art. 1 § 2 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 23, ze zm.) sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości oraz wykonują inne zadania z zakresu ochrony prawnej powierzone w drodze ustaw.

Wymiar sprawiedliwości, w zakresie wskazanym w stosownych przepisach ustrojowych, sprawują także sądy wojskowe (ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych), sądy administracyjne (ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych) i Sąd Najwyższy (ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym). Szczególne zadania w zakresie władzy sądowniczej wykonują Trybunał Konstytucyjny (ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, Dz. U. poz. 2072) i Trybunał Stanu (ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu, Dz. U. z 2016 r. poz. 2050).

W ramach realizacji swoich zadań sądy i trybunały przetwarzają dane osób fizycznych. Jest to bowiem niezbędne dla zapewnienia należytego biegu toczącym się postępowaniom (doręczanie zawiadomień o rozprawach, informacji, pism i orzeczeń sądowych).

W wymiarze sprawiedliwości przetwarzanie danych osobowych ma miejsce zarówno w systemach teleinformatycznych obsługujących postępowania sądowe (np. elektroniczne postępowanie upominawcze), systemach teleinformatycznych, w których prowadzone są rejestry sądowe (np. elektroniczna księga wieczysta, Krajowy Rejestr Sądowy) oraz w

sądowych systemach informatycznych (biurowość sądowa), jak również w postępowaniach sądowych prowadzonych w tradycyjny sposób.

Sposób przetwarzania danych osobowych (elektronicznie albo papierowo) determinuje administratora danych. Sądy w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości albo realizacji zadań z zakresu ochrony prawnej są administratorem danych osobowych przetwarzanych w prowadzonych papierowo aktach spraw, a także w elektronicznych postępowaniach sądowych oraz rejestrach sądowych.

W odniesieniu do niektórych z funkcjonujących w sądach systemów teleinformatycznych administratorem danych osobowych jest również Minister Sprawiedliwości jako podmiot odpowiedzialny za utrzymanie systemu i zapewnienie jego bezpieczeństwa, a także jako zwierzchnik komórki organizacyjnej Ministerstwa Sprawiedliwości wykonującej w systemie czynności określone w przepisach szczególnych (np. udzielanie informacji z rejestrów sądowych, zakładanie konta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe).

W odniesieniu do sądowych systemów informatycznych, które wspierają pracę sądów, za administratora danych osobowych oprócz sądów należy również uznać prezesa właściwego sądu. Przepis § 82 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. poz. 22, z późn. zm.) upoważnia bowiem prezesa sądu do zarządzenia prowadzenia urzędzeń ewidencyjnych przez sekretariaty sądów przy wykorzystaniu systemów informatycznych, zastępujących tradycyjne urzędzenia ewidencyjne.

Mając powyższe na względzie, w projektowanym art. 175da ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych jako administratorów danych osobowych w systemach teleinformatycznych obsługujących postępowania sądowe, w systemach teleinformatycznych, w których prowadzone są rejestry sądowe, oraz w sądowych systemach informatycznych wskazano: sądy w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości albo realizacji zadań z zakresu ochrony prawnej, prezesów właściwych sądów oraz Ministra Sprawiedliwości w ramach realizowanych zadań.

Odrębnie natomiast określono administratorów danych osobowych w postępowaniach sądowych prowadzonych poza systemami teleinformatycznymi. Administratorami takich danych są wyłącznie sądy w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości albo realizacji zadań z zakresu ochrony prawnej (projektowany art. 175db ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych).

W zakresie, w jakim sądy powszechne przetwarzają dane osobowe w postępowaniach sądowych, w rejestrach sądowych albo w sądowych systemach teleinformatycznych, za celowe i uzasadnione uznano wyłączenie stosowania niektórych przepisów RODO.

Wyłączenia przewidziane w projektowanych zmianach w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych na potrzeby sprawowanego przez sądy wymiaru sprawiedliwości dotyczą: prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą (art. 15 RODO), prawa do sprostowania danych – częściowo (art.

16 RODO), prawa do ograniczenia przetwarzania danych (art. 18 RODO) oraz obowiązku powiadomienia o sprostowaniu lub usunięciu danych osobowych lub o ograniczeniu przetwarzania (art. 19 RODO). Należy zaznaczyć, że w projektowanych przepisach nie zaproponowano wyłączenia *expressis verbis* stosowania w omawianym zakresie art. 14, art. 20 i art. 21 RODO, ponieważ z istoty swojej nie znajdują one zastosowania już z mocy samych przepisów rozporządzenia (w przypadku art. 14 – z uwagi na treść ust. 5 lit. c; w przypadku art. 20 – z uwagi na to, że przetwarzanie przez sądy danych osobowych nie odbywa się na żadnej z podstaw, o których mowa w ust. 1 lit. a lub b tego artykułu; w przypadku art. 21 – z uwagi na to, że przetwarzanie przez sądy danych osobowych nie odbywa się na podstawie lub na potrzeby, o których mowa w ust. 1 lub 2 tego artykułu).

Jednocześnie – ze względu na potrzebę ochrony postępowań sądowych w aspekcie zapewnienia ich sprawności – proponuje się, ażeby w odniesieniu do obowiązków informacyjnych z art. 13 RODO ich realizacja następowała na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w budynku sądu.

Wspomniane wyłączenia są dopuszczalne w świetle art. 23 ust. 1 RODO, który stanowi, że prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlegają administrator danych lub podmiot przetwarzający, może aktem prawnym ograniczyć zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 12–22 i w art. 34, a także w art. 5 – o ile jego przepisy odpowiadają prawom i obowiązkom przewidzianym w art. 12–22 – jeżeli ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym określonym celom, wymienionym w tym przepisie.

Wspomniane wyłączenia są uzasadnione przede wszystkim celami wskazanymi w art. 23 ust. 1 lit. f i i RODO, tj. ochroną niezależności sądów i postępowania sądowego oraz ochroną osoby, której dane dotyczą, lub praw i wolności innych osób; posiłkowo wskazać należy również na cel określony w art. 23 ust. 1 lit. c RODO, tj. bezpieczeństwo publiczne.

W przypadku ochrony postępowań sądowych chodzi zwłaszcza o zapewnienie ich integralności i sprawności, niezbędnych dla efektywnej realizacji konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 Konstytucji).

Projektowane wyłączenia są dopuszczalne także w świetle Konstytucji RP. Przepis art. 31 ust. 3 Konstytucji stanowi, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Gwarancje dotyczące ochrony danych osobowych, ustanowione w art. 51 Konstytucji, są objęte regułą limitacyjną z art. 31 ust. 3. Należy wskazać, że zgodnie z zasadą autonomicznej wykładni Konstytucji i zasadą autonomicznej wykładni prawa Unii Europejskiej użyta w art. 31 ust. 3 Konstytucji klauzula „bezpieczeństwa lub porządku publicznego” bez wątpienia mieści przesłanki określone w art. 23 ust. 1 lit. a–d RODO. Z kolei określona w art. 23 ust. 1 lit. f RODO przesłanka „ochrony

niezależności sądów i postępowania sądowego” mieści się w zakresie konstytucyjnych klauzul zarówno „bezpieczeństwa lub porządku publicznego”, jak i „ochrony wolności i praw innych osób”. Sprawne funkcjonowanie niezależnego sądownictwa jest bowiem istotnym elementem zapewnienia porządku publicznego, jak również zapewnienia ochrony wolności i praw – poprzez zagwarantowanie możliwości dochodzenia tej ochrony na drodze sądowej. Należy też mieć na względzie, że – jak wskazano wyżej – prawo do sądu jest prawem umocowanym konstytucyjnie. Warto przy tym odnotować, że obejmuje ono m.in. prawo do jawnego rozpatrzenia sprawy przez sąd.

Ze względu na określone w poszczególnych procedurach sądowych zasady dostępu do akt spraw i rejestrów sądowych celowe jest wyłączenie art. 15 RODO. Jeżeli bowiem dane osobowe znajdują się w aktach spraw albo w rejestrach sądowych, to dostęp do tych danych może odbywać się tylko na zasadach określonych w przepisach ustaw szczególnych regulujących dostęp do akt spraw i rejestrów sądowych. Z kolei dostęp do sądowych systemów informatycznych, w których prowadzone są urządzenia ewidencyjne sądów, mają tylko upoważnione osoby.

Częściowe wyłączenie art. 16 RODO jest konsekwencją faktu, że sprostowania w postępowaniach sądowych oraz rejestrach sądowych, co do zasady, odbywają się zgodnie z przepisami konkretnych ustaw, regulujących procedury sądowe albo rejestry sądowe (np. art. 350 i 626¹³ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, art. 12 ust. 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym). Przepisy te służą zapewnieniu integralności akt (rejestrów), sprzeciwiającej się usuwaniu z akt (rejestrów sądowych) tego, co zostało do nich złożone (wpisane) oraz dokonywaniu zmian w treści akt. Tylko więc w takim zakresie, w jakim wyżej wymienione przepisy nie regulują kwestii sprostowania, zastosowanie będą mogły znaleźć przepisy RODO.

Przepisy ustaw, o których mowa wyżej, regulują również odrębnie obowiązek powiadomienia o dokonanych przez sąd sprostowaniach w trybie tych ustaw. Realizacja obowiązku powiadamiania o pozostałych sprostowaniach (w trybie art. 16 RODO), biorąc pod uwagę ich możliwy zakres, istotnie zagrażałaby sprawności postępowania. Powyższe uzasadnia również wyłączenie art. 19 RODO.

Z wyżej przytoczonych powodów wyłączenia wymaga również art. 18 RODO, jeżeli dane osobowe są gromadzone w postępowaniach sądowych, rejestrach sądowych oraz sądowych systemach informatycznych.

Jednocześnie wskazać należy, że spełnione są przesłanki ograniczenia stosowania przepisów, o których mowa w art. 23 ust. 2 RODO. Właściwe akty prawne regulujące organizację sądów powszechnych, poszczególne procedury sądowe oraz rejestry sądowe zawierają podstawy prawne przetwarzania danych, cel przetwarzania danych (ust. 2 lit. a), rodzaj danych osobowych podlegających przetwarzaniu i osoby, których dane dotyczą (ust. 2 lit. b), zasady zabezpieczania przetwarzanych danych mające zapobiegać nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, w tym określenie podmiotów, którym można ujawnić dane osobowe (ust. 2 lit. d), oraz okresy przechowywania danych (ust. 2 lit. f). Proponowane w projekcie nowe przepisy dodatkowo wskazują kto jest administratorem

przetwarzanych danych (ust. 2 lit. e) oraz zawierają precyzyjne określenie ograniczeń wprowadzonych w zakresie stosowania przepisów rozporządzenia (ust. 2 lit. c).

Zaproponowane w projektowanym art. 175dc ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączenie dotyczy przetwarzania danych we wszystkich postępowaniach sądowych prowadzonych w tradycyjny sposób, jak i elektronicznie, obejmuje wszystkie ich etapy i podejmowane w nich czynności nie tylko przez sądy, ale również przez te podmioty, które w postępowaniu sądowym wykonują czynności na zlecenie sądu, np. biegli sądowi czy tłumacze przysięgli.

Należy przyjąć, że zaproponowane w projektowanym art. 175dc ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączenie obejmuje również udzielanie informacji z prowadzonych w systemach teleinformatycznych rejestrów sądowych przez utworzone w tym celu komórki organizacyjne Ministerstwa Sprawiedliwości. Wyłączenie to uzasadnia zakres zadań wyznaczonych tym komórkom w ustawach szczególnych. Żadna z centralnych informacji nie jest uprawniona do podejmowania czynności ingerujących w treść danych zamieszczanych w rejestrach. Rejestry prowadzą sądy i co do zasady to one są wyłącznie uprawnione do dokonywania wpisów w rejestrach. Rolą centralnych informacji jest wyłącznie udzielanie informacji o treści danych zamieszczonych w rejestrach przez sądy.

Wprowadzone ograniczenia w odniesieniu do postępowania sądowego i funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości są niezbędne. Celem tych ograniczeń jest zapewnienie możliwości sprawnego prowadzenia postępowania sądowego oraz możliwości dochodzenia przed sądem przez strony ochrony swoich praw. Dane osobowe zawarte w aktach sądowych są przetwarzane, co do zasady, tylko na potrzeby postępowań sądowych i tylko w takim zakresie wykorzystywane. Wskazać w tym zakresie należy na przepisy ustaw procesowych regulujące kwestie dostępu do akt, w szczególności art. 9 ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, a jednocześnie na przepisy regulujące jawność rozpatrywania spraw przed sądem i przypadki wyłączenia tej jawności.

Przeciwnie twierdzenie, ukierunkowane na przyznanie każdemu prawa do otrzymania informacji, czy jego dane osobowe są przetwarzane w sądzie, już na etapie ich uzyskania przez sąd, prowadziłyby do paraliżu postępowania i skupienia pracy sądu na działaniach niezwiązanych z zasadniczym celem działania sądów, jakim jest sprawowanie wymiaru sprawiedliwości. Dopiero ocena sądu w toku postępowania sądowego – dokonana na podstawie przepisów proceduralnych – w wyniku której sąd uzna, że dana osoba powinna pełnić określoną rolę (np. świadka, pozwanego), skutkować będzie uzyskaniem przez tę osobę informacji o jej roli, a zarazem uzyskaniem informacji o przetwarzaniu jej danych osobowych. Wyraźnie jednak zaznaczyć należy, że uzyskanie tej wiedzy nastąpi w trybie przepisów proceduralnych (tj. np. przez wezwanie do stawienia się w charakterze świadka albo doręczenie pozwu), a nie rozporządzenia.

Należy także wskazać, że przyznanie osobom niebędącym stronami postępowania, np. świadkom, prawa do uzyskania informacji na temat tego, jakie dane ich dotyczące zostały przez sąd zebrane, mogłoby wpływać na treść ich zeznań.

Również przyznanie tak stronom, jak i osobom trzecim, np. świadkom, prawa do sprostowania dotyczących ich danych zawartych w aktach sądowych w trybie przepisów rozporządzenia stanowiłoby zaprzeczenie celów postępowania sądowego. Kwestionowanie prawdziwości informacji na temat danej osoby, które zostały przedstawione sądowi, np. przez przeciwnika procesowego albo świadka, i w konsekwencji możliwości ich przetwarzania (brania pod uwagę przy rozstrzyganiu sprawy) przez sąd powinno następować nie w trybie regulacji rozporządzenia, lecz w trybie procesowym – poprzez zgłaszanie własnych twierdzeń i dowodów na ich poparcie. Wszystkie, w tym wykluczające się wzajemnie, twierdzenia i dowody podlegają bowiem następnie ocenie niezawisłego sądu.

W ocenie projektodawcy tak właśnie należy odczytywać zasadniczy cel przepisów art. 23 ust. 1 lit. f i i RODO, które dopuszczają określone wyłączenia w celu ochrony niezależności sądów i postępowania sądowego oraz ochrony prawa do sądu.

Odnotać również należy, że procedury sądowe wyposażone są we własne instrumenty ukierunkowane na ograniczenie możliwości przetwarzania w ramach danego postępowania danych z punktu widzenia tego postępowania nieistotnych. Wskazać należy w tym zakresie przede wszystkim na możliwość odmowy przeprowadzenia przez sąd wnioskowanego przez stronę dowodu oraz uchylenia poszczególnych pytań kierowanych do świadków albo stron. Prawdziwość przedstawianych sądowi twierdzeń, w szczególności w przypadku osób, których praw dane postępowanie nie dotyczy w sposób bezpośredni, czyli przede wszystkim świadków, objęta jest także odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych zeznań.

Z uwagi na wskazane powyżej cechy postępowań sądowych, tj. możliwość uzyskania informacji o przetwarzanych danych osobowych w trybie i na zasadach określonych w przepisach proceduralnych oraz przetwarzanie tych danych wyłącznie na potrzeby postępowań, należy stwierdzić, że w związku z ograniczeniami w stosunku do zasad wynikających z rozporządzenia nie dochodzi do naruszenia istoty praw związanych z ochroną danych osobowych oraz ograniczenia te nie są nadmierne, nie wykraczają poza to, co jest niezbędne dla zapewnienia prawidłowego przebiegu postępowania sądowego i dla zagwarantowania stronom możliwości dochodzenia przed sądem ochrony ich praw.

Reasumując, przewidziane w projekcie wyłączenia stosowania przepisów rozporządzenia mieszczą się w katalogu celów określonych w art. 23 ust. 1 RODO, nie naruszają praw i wolności osób, których dane osobowe dotyczą, są zgodne z zasadą proporcjonalności oraz spełniają wymogi określone w art. 23 ust. 2 RODO.

Analogiczne rozwiązania (wyłączenia/ograniczenia stosowania przepisów rozporządzenia) jak w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych zaproponowano w ustawie – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawie – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawie o Sądzie Najwyższym, oraz ustawie o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Ze względu na specyfikę funkcjonowania sądownictwa w projekcie ustawy należało zawrzeć szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych

przez sądy. Art. 55 ust. 3 RODO wprowadza istotny wyłom od ogólnej zasady dotyczącej nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych. Jasno wskazuje się w nim, że organy nadzorcze (centralny organ nadzorczy państwa członkowskiego) nie są właściwe do nadzorowania operacji przetwarzania dokonywanych przez sądy w ramach sprawowania przez nie wymiaru sprawiedliwości. Jednakże motyw 20 tego rozporządzenia dopuszcza możliwość powierzenia nadzoru nad operacjami przetwarzania danych osobowych specjalnym organom w systemie wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego. Organy te, zgodnie z treścią motywu 20 RODO, powinny w szczególności zapewnić przestrzeganie przepisów ogólnego rozporządzenia, zwiększać wiedzę w wymiarze sprawiedliwości o jego obowiązkach wynikających z tego rozporządzenia oraz rozpatrywać skargi związane z operacjami przetwarzania danych.

W polskim systemie prawnym przetwarzanie danych osobowych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości dokonuje się w toku postępowań prowadzonych przez sądy powszechne, sądy wojskowe, sądy administracyjne (Naczelny Sąd Administracyjny i wojewódzkie sądy administracyjne), Sąd Najwyższy, Trybunał Konstytucyjny oraz Trybunał Stanu.

W związku z tym proponuje się, aby szczególny sposób sprawowania nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych dotyczył prowadzonych przez te sądy postępowań sądowych. W pozostałym zakresie działalności sądów – innym niż dotyczący postępowań sądowych – nadzór pozostałby w zakresie właściwości centralnego organu nadzorczego.

Generalna zasada nadzoru oparta jest o system kontroli rozproszonej. Oznacza to, że nie wskazuje się jednego organu, który pełniłby funkcję organu nadzorczego, a jedynie istniejącym podmiotom powierza się pełnienie tej funkcji.

Planuje się, aby przetwarzanie danych osobowych przez sądy powszechne dokonywane w ramach prowadzonych postępowań sądowych podlegało nadzorowi:

- w zakresie działalności sądu rejonowego – prezesa sądu okręgowego,
- w zakresie działalności sądu okręgowego – prezesa sądu apelacyjnego,
- w zakresie działalności sądu apelacyjnego – Krajowej Rady Sądownictwa.

Następnie, organem właściwym w zakresie nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez wojewódzkie sądy administracyjne będzie Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, a w zakresie nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez Naczelny Sąd Administracyjny – Krajowa Rada Sądownictwa. W końcu, organem właściwym w zakresie nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez Sąd Najwyższy, Trybunał Konstytucyjny oraz Trybunał Stanu będzie wyłącznie Krajowa Rada Sądownictwa. Wymaga to także zmiany w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa wskazującej dodatkową kompetencję Rady.

Należy zauważyć, że podmioty będące organami nadzoru nad poszczególnymi sądami chociaż same pozostają w strukturze wymiaru sprawiedliwości, to zachowują samodzielność i niezależność od sądów podlegających nadzorowi.

Przewiduje się, że nadzór polegać będzie na ocenie przestrzegania przepisów RODO. Zakres zadań i uprawnień organów sprawujących nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach prowadzonych przez sądy został określony w oparciu o zadania i uprawnienia organu nadzorczego określone w art. 57 i art. 58 RODO, przy czym ich wybór został dokonany z uwzględnieniem specyfiki wymiaru sprawiedliwości oraz konieczności zachowania zasad jego niezależności i niezawisłości. Wzgląd na ową specyfikę – przy uwzględnieniu możliwości wprowadzenia przez państwo członkowskie regulacji doprecyzowujących w zakresie przetwarzania danych osobowych przez sądy i inne organy wymiaru sprawiedliwości, tak aby chronić niezależność sprawowania wymiaru sprawiedliwości – pozwolił na dostosowanie katalogu uprawnień organu sprawującego nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych do charakteru tego organu.

Zgodnie z art. 55 ust. 1 w związku z motywem 20 RODO szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych osobowych, dla których administratorami są sądy zgodnie z art. 175da i art. 175db u.s.p., a zatem przetwarzanych przez sądy w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Przetwarzanie danych osobowych w pozostałym zakresie – a zatem np. w zakresie dotyczącym kwestii kadrowych czy finansowych – będzie podlegać nadzorowi organu ogólnego, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, w trybie przepisów rozporządzenia. Wskazać przy tym należy, że nowelizowany art. 175a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych uzupełniono o wskazanie także innych niż Minister Sprawiedliwości organów, którym w zakresie realizowanych zadań przysługuje status administratora (współadministratora) danych osobowych.

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1014)

Z uwagi na to, że zawarte w art. 2 ust. 2 lit. d RODO wyłączenie jego stosowania do przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom, które uregulowano dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającą decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW, nie obejmuje swym zakresem części zadań i czynności wykonywanych przez kuratorów sądowych, w szczególności dotyczy to kuratorów rodzinnych, konieczna jest zmiana ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1014-j.t.).

Kuratorska służba sądowa funkcjonalnie i organizacyjnie usytuowana jest w sądach powszechnych. Zgodnie z treścią przepisu art. 147 § 2 *in principio* ustawy – Prawo o ustroju

sądów powszechnych kuratorzy sądowi działają w sądach (kuratorzy rodzinni i kuratorzy dla dorosłych), stanowią służbę kuratorską. Zakres czynności został zaś wskazany *in fine* cyt. przepisu określając, że kuratorzy sądowi wykonują czynności o charakterze wychowawczo-resocjalizacyjnym i profilaktycznym oraz inne czynności określone w przepisach szczególnych. Jak wynika z treści tego przepisu, ma on charakter ogólny, stanowi jedynie częściowe powtórzenie art. 1 ust. 1 ustawy o kuratorach sądowych, odsyłając jednocześnie do przepisów szczególnych.

Ażeby w pełni odkodować zakres czynności wykonywanych przez kuratorów sądowych (zawodowych i społecznych), należy posiłkować się zarówno ustawą o kuratorach sądowych, jak i wskazaniem pełnego zakresu czynności, w szczególności tych, które nie mieszczą się w zakresie wyłączenia opisanego w art. 2 ust. 2 lit. d RODO.

Kuratorzy sądowi pełnią swoje czynności zawodowo (kuratorzy zawodowi) albo społecznie (kuratorzy społeczni), a zasady organizacji służby i wykonywania obowiązków przez kuratorów sądowych oraz status kuratorów sądowych określa odrębna ustawa (art. 154 § 1 i 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych).

Mając na uwadze powyższe, w ustawie o kuratorach sądowych proponuje się dodanie art. 9a, art. 9b, a także określenie na nowo treści przepisu art. 87 ust. 3.

W projektowanym art. 9a ust. 1 ustawy o kuratorach sądowych kurator zawodowy, kierownik zespołu kuratorskiej służby sądowej, kurator okręgowy zostanie upoważniony do przetwarzania danych osób, których dotyczy postępowanie (art. 9a ust. 1) w zakresie imienia i nazwiska, daty urodzenia, pochodzenia rodowego, numerów identyfikacyjnych, czynników określających fizyczną, fizjologiczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość, a w szczególności dotyczących osobistej postawy, zachowania, zainteresowań, zdrowia i usług opieki zdrowotnej, majątku, sytuacji materialnej i bytowej, zatrudnienia, wykształcenia, edukacji, nauki, oddziaływań wychowawczych, życia rodzinnego, funkcjonowania w środowisku, sposobu spędzania czasu wolnego, uzależnień, dysfunkcji, lokalizacji oraz danych adresowych, kontaktowych, biometrycznych cech fizycznych (np. zdjęcia czy wizerunku), dotyczące przestrzegania porządku prawnego, zarzutów i okoliczności naruszeń prawa, wykonania obowiązków, prowadzonych postępowań sądowych i administracyjnych, skazań, ukarania i rozstrzygnięć w postępowaniu sądowym lub administracyjnym – wyłącznie w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich ustawowych zadań.

W odniesieniu do innych osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z osobami objętymi postępowaniem zgodnie z proponowanym art. 9a ust. 2 ustawy o kuratorach sądowych kurator zawodowy, kierownik zespołu kuratorskiej służby sądowej, kurator okręgowy zostaną upoważnieni do przetwarzania bez zgody danych tych osób dotyczących: imienia i nazwiska, daty urodzenia, pochodzenia rodowego, numerów identyfikacyjnych, osobistej postawy, zachowania, zdrowia, majątku, sytuacji materialnej i bytowej, zatrudnienia, wykształcenia, oddziaływań wychowawczych, życia rodzinnego, funkcjonowania w środowisku, uzależnień, dysfunkcji, informacji adresowych i kontaktowych,

przestrzegania porządku prawnego, zarzutów i okoliczności naruszeń prawa, prowadzonych postępowań sądowych i administracyjnych, skazań, ukarania i rozstrzygnięć w postępowaniu sądowym lub administracyjnym – wyłącznie w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich ustawowych zadań.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż osoby lub rodziny, których członkowie są uczestnikami postępowań sądowych, w znacznej mierze są rodzinami dysfunkcyjnymi. Zatem istniejące w nich związki niejednokrotnie mają charakter nieformalny. Bez uwzględnienia przedstawionej propozycji, niemożliwym będzie np. w sprawozdaniu z wywiadu czy też w sprawozdaniu z objęcia dozoru/nadzoru podanie informacji o konkubencie matki dziecka, którego nie jest on ojcem. Uwzględnienie propozycji zawartej w art. 9a ust. 1 i ust. 2 ustawy o kuratorach sądowych stworzy kuratorom sądowym realną możliwość wykonywania przez nich powierzonych im zadań, zwłaszcza diagnostycznych, realizowanych dla potrzeb postępowania sądowego.

Art. 9a ust. 3 oraz ust. 4, jako odzwierciedlenie uprawnienia określonego dla kuratora sądowego w art. 9a ust. 1 i ust. 2, nakłada na administratorów danych osobowych osób pozostających w oddziaływaniu kuratorskiej służby sądowej powinność udostępniania stosownych danych na potrzeby zadań tej służby.

Przetwarzanie danych wrażliwych osób objętych sądowym postępowaniem wykonawczym lub, wobec których wykonywane są sądowe czynności diagnostyczne w postaci wywiadu środowiskowego, należy do samej istoty pracy kuratora sądowego. Wykonywanie podstawowych zadań w postaci nadzorów i dozorów kuratorskich oparte jest na diagnozie warunków i właściwości osobistych podopiecznych oraz ich rodzin, a także działaniach, które polegają na ciągłym lub okresowym przetwarzaniu danych sensytywnych oraz pozostałych wymienionych w art. 9a ust. 1 i ust. 2 ustawy. Zakres przetwarzania tych danych wynika z obowiązujących regulacji prawnych stosowanych przez sądy w zakresie postępowań karnych, rodzinnych i nieletnich oraz postępowania cywilnego, w których kurator realizuje swoje zadania. Dotyczą one, w zależności od rodzaju postępowania, w szczególności: sprawowania nadzoru: nad nieletnim, w sprawach opiekuńczych nad rodzicami małoletnich dzieci oraz nad osobami zobowiązanymi do leczenia odwykowego przez sąd; wywiadów kontrolnych w postępowaniach wykonawczych; wywiadów środowiskowych w sprawach: nieletnich, opiekuńczych – dotyczących wykonywania władzy rodzicielskiej (pozbawienie, ograniczenie, zawieszenie władzy rodzicielskiej), ustalenia kontaktów małoletnich z osobami uprawnionymi do kontaktu, opiekuńczych – dotyczących ustanowienia opieki lub kurateli i prowadzonego w tych sprawach postępowania wykonawczego w celu ustalenia możliwości lub sposobu sprawowania opieki lub kurateli oraz warunków życiowych osoby, której postępowanie dotyczy; leczenia odwykowego w celu ustalenia okoliczności wskazujących na nadużywanie alkoholu przez osobę, której postępowanie dotyczy, oraz zakłócania przez nią spokoju lub porządku publicznego, a także jej relacji w rodzinie, zachowania się w stosunku do małoletnich i stosunku do pracy; z zakresu ochrony zdrowia psychicznego w celu ustalenia warunków życiowych osoby, której postępowanie dotyczy oraz jej funkcjonowania w środowisku; w

sprawach o rozwód i separację; o odebranie małoletniego od osoby nieuprawnionej; obecności kuratora przy kontaktach osób uprawnionych z małoletnim (art. 24 u.p.n. , art. 570¹ k.p.c. , art. 570^{1a} k.p.c., art. 30a , art. 42a).

Odmienne kategorie zadań i obowiązków realizują kuratorzy wykonujący orzeczenia w sprawach karnych, w szczególności: sprawowanie dozoru w sprawach warunkowego umorzenia postępowania karnego, warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności; kary ograniczenia wolności oraz pracy społecznie użytecznej orzeczonej w miejsce nieuiszczonej grzywny, sprawy kontroli obowiązków, w których nie orzeczono dozoru kuratora sądowego; organizowania i kontroli wykonywania kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, w tym środków karnych i zabezpieczających, a także wywiadów środowiskowych w postępowaniu karnym (art. 214 k.p.k.) oraz w postępowaniu wykonawczym (art. 14 k.k.w.).

Zarówno nadzory (w sprawach opiekuńczo-wychowawczych, nieletnich i karnych), jak i dozory (w sprawach karnych), a także inne zadania kuratorskie realizowane są w ściśle określonym przez sąd czasie i pod bieżącą kontrolą sądu. W toku ich wykonywania składane są sprawozdania dla sądu oraz przysługują na czynności kuratora określone procesowe środki zaskarżenia (np. skargi z art. 7 kodeksu karnego wykonawczego) lub możliwość sądowej decyzji o zmianie orzeczonego środka (np. uchylenie nadzoru w sprawie opiekuńczej).

Zapewnienie możliwości przetwarzania tak szerokiego i zróżnicowanego zakresu danych osobowych zarówno w odniesieniu do osób objętych postępowaniem sądowym, jak i osób pozostających z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym jest uzasadnione i konieczne. Potrzeba kompleksowego zdiagnozowania i wyodrębnienia w toku różnorodnych postępowań czynników stwarzających zagrożenie dla dobra dziecka czy występowania czynników kryminogennych i patogennych, wymaga, aby m.in. dane o uzależnieniach, popełnionych przestępstwach czy czynnikach zdrowotnych dotyczyły nie tylko osób objętych postępowaniem, ale także wszystkich innych pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym. Bowiern istotne znaczenie dla określenia takiego zagrożenia będą miały informacje na temat skazań za przestępstwa związane z przemocą czy też sferę seksualną, chorób mogących nieść zagrożenie w związku z niekontrolowanymi zachowaniami i agresją (np. schizofrenii paranoidalnej, chorobie dwubiegunowej, itp.). Wywiad kuratora i poczynione w jego toku ustalenia, w postępowaniu rodzinnym są zasadniczym punktem wyjścia dla przeprowadzenia postępowania dowodowego i zbadania tych wszystkich wątków, które mogą mieć istotne znaczenie dla wydania końcowego orzeczenia przez sąd.

Należy zauważyć, że celowym zabiegiem legislacyjnym przyjętym w omawianej nowelizacji, dotyczącej kuratorów sądowych, jest zróżnicowanie zakresu przetwarzania przez kuratorów sądowych danych osób, których dotyczy postępowanie, oraz danych innych osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z osobami objętymi postępowaniem, w szczególności w zakresie postawy osobistej. Wynika to przede wszystkim z faktu różnych ról w postępowaniu przypisanym osobom, których dotyczy postępowanie oraz osobom

pozostającym we wspólnym gospodarstwie domowym z osobami objętymi postępowaniem, co z kolei powoduje zróżnicowanie w zakresie potrzeby pozyskiwania danych mających istotne znaczenie dla prowadzonego postępowania. O ile np. potrzeba pozyskania informacji na temat sposobu spędzania czasu wolnego przez małoletniego wynika wprost z przepisu art. 570¹ kpc., o tyle jej znaczenie w przypadku domownika innego niż rodzice małoletniego wydaje się być co do zasady marginalna.

Zagwarantowanie kuratorom sądowym prawa do pozyskiwania danych osobowych dotyczących także innych osób niż te będące uczestnikami postępowania jest niezbędne dla realizowania podstawowych zadań przewidzianych przepisami prawa. Dotyczy to zwłaszcza kuratorów wykonujących orzeczenia w sprawach rodzinnych i nieletnich. Diagnozując sytuację opiekuńczo-wychowawczą małoletniego kurator sądowy musi mieć zagwarantowaną możliwość odniesienia się do czynników zagrażających dobru dziecka, których źródłem mogą być nie jego rodzice, ale inne osoby pozostające z tym dzieckiem we wspólnym gospodarstwie domowym. Wykazujący skłonności do częstego spożywania alkoholu w znacznych ilościach czy też prezentujący zachowania nacechowane przemocą domownik pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym z małoletnim lub nieletnim, niebędący jednak uczestnikiem postępowania, bez wątplenia będzie miał znaczenie dla oceny całokształtu sytuacji opiekuńczo-wychowawczej tego właśnie małoletniego lub nieletniego. Poza tym, brak zagwarantowania uprawnień kuratorom sądowym do pozyskiwania danych o innych mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której przedstawiciele innych służb odmawialiby udzielenia informacji o istotnych zdarzeniach zarejestrowanych w systemach pod adresem zamieszkania małoletniego lub nieletniego, o ile nie dotyczyłyby one go bezpośrednio. Tym samym mogłoby to prowadzić do znacznego zafałszowania obrazu tego środowiska i utrudnić sądowi wydanie orzeczenia, adekwatnego do stanu faktycznego.

Bez wątplenia szerokie upoważnienie kuratorów sądowych do przetwarzania danych wrażliwych realizuje zasadę proporcjonalności regulacji, bowiem integralność danych osobowych osób, których dotyczy postępowanie oraz innych osób, staje tutaj w konkurencji z takimi dobrami społecznymi, jak efektywność wymiaru sprawiedliwości i polityki karnej oraz ochrona rodziny i prawa rodziców do osobistego wychowywania dzieci i kontaktów z dziećmi. Należy pamiętać, że nadzory kuratorów w sprawach rodzinnych są alternatywną formą ograniczenia władzy rodzicielskiej wobec umieszczenia dzieci w placówkach i pieczy zastępczej, zaś dozory i kara ograniczenia wolności kontrolowana przez kuratorów dla dorosłych są często alternatywą dla pozbawienia wolności.

Z uwagi na powyższe, należy uznać, że przetwarzanie danych wrażliwych przez kuratorską służbę sądową nie tylko w pionie karnym, ale również w pionie kurateli rodzinnej uzasadnione jest w świetle art. 9 ust. 2 f i g RODO. Zadania kuratorów wykonywane są ściśle w ramach sądowego postępowania rozpoznawczego (wywiady środowiskowe) oraz sądowego postępowania wykonawczego (nadzory, dozory, kontrola kar, obowiązków i środków orzeczonych przez sąd, udzielanie pomocy postpenitencjarnej, udział w kontaktach rodziców z

dziećmi, udział w pracach zespołów interdyscyplinarnych i grup roboczych, wywiady środowiskowe).

Dotychczasowa praktyka funkcjonowania kuratorów sądowych oraz brak odpowiedniej regulacji prawnej dotyczącej przetwarzania danych osobowych, czyniła zasadną tezę, że kurator zawodowy mógłby być uznany za administratora danych w rozumieniu RODO. Powodowałoby to wiele poważnych komplikacji w funkcjonowaniu kuratorów sądowych, a w konsekwencji w wykonywaniu powierzonych im zadań. Dodany art. 9b ustawy rozstrzyga kwestię, czy zawodowy kurator sądowy może i powinien być administratorem danych osobowych przetwarzanych w celu wykonania zadań, obowiązków lub uprawnień wynikających z ustawy o kuratorach sądowych. Wynika z niego jednoznacznie, że to prezes właściwego sądu jest administratorem takich danych osobowych przetwarzanych przez kuratora sądowego, a zatem zarówno przez zawodowego kuratora sądowego, jak i społecznego kuratora sądowego.

Proponowane brzmienie art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych przewiduje nadanie kuratorowi społecznemu – w związku z wykonywaniem czynności zleconych przez sąd lub kuratora zawodowego oprócz uprawnień, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych, również uprawnień, o których mowa w projektowanym art. 9a.

Dodanie ust. 3 do art. 87 ustawy o kuratorach sądowych zapewni jednolite podejście do przetwarzania danych osobowych realizowanych przez kuratorów sądowych (zarówno zawodowych, jak i społecznych) i wyeliminuje ewentualne wątpliwości w przypadku ogólnego odwołania się do pojęcia „kurator sądowy”.

Ustawa z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1345)

Zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu; ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945) oraz ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1398) mają na celu usprawnienie procesu sporządzania i uchwalania aktów planowania przestrzennego. Proces sporządzania i późniejszego uchwalania aktów planistycznych z uwagi na ich zasięg przestrzenny oraz stopień skomplikowania (interdyscyplinarność) wymaga szerokich konsultacji publicznych z wieloma podmiotami zarówno osobami fizycznymi, przedsiębiorstwami, organizacjami lokalnymi.

W celu ochrony osób biorących udział i składających wnioski w ramach wyżej wskazanych konsultacji zasadne jest ograniczenie uprawnienia wynikającego z art. 15 ust. 1 lit. g RODO. Lokalny charakter tych procesów, prowadzonych często w ramach małych lokalnych

społeczności, w pełni uzasadnia wprowadzenie ochrony danych osób biorących w nich udział. Prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO, w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich przysługiwać będzie w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osób, od których dane pozyskano. Skorzystanie z przedmiotowego ograniczenia nie będzie zatem automatyczne i zależeć będzie od oceny spełnienia odpowiednich przesłanek przez organ przetwarzając dane osobowe.

Ponadto wyraźnie wskazano, że wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych), nie wpływa na przebieg postępowań planistycznych. Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie). Ponadto wskazano, że w przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych nie wynika z przepisów ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, wójt, burmistrz, prezydent miasta oraz wojewoda ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 430, 650 i 1544)

Intencją projektodawcy w zakresie interwencji legislacyjnej mającej doprowadzić do zastosowania RODO w prawie wewnętrznym państw członkowskich jest podniesienie do rangi ustawowej wszystkich przepisów krajowych dotyczących gromadzenia danych osobowych, w tym również gromadzenia danych osobowych w ramach prowadzonych postępowań kwalifikacyjnych do służb i pracy w Żandarmerii Wojskowej, dla zagwarantowania im należytej ochrony prawnej. Obecnie regulacje te mają miejsce w decyzji nr 65/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego wobec kandydatów do służby i pracy w Żandarmerii Wojskowej (Dz. Urz. Min. Obr. Nar. poz. 57, z późn. zm.). Ranga aktu prawa wewnętrznego, w myśl RODO jest niewystarczająca, w związku z czym przedmiotowy projekt wypełnia obowiązek narzucony przez prawodawcę unijnego.

Projekt przewiduje przetwarzanie, w ramach postępowania kwalifikacyjnego, informacji, w tym danych osobowych osób ubiegających się o przyjęcie do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej. Projektowane przepisy umożliwiają również przetwarzanie danych osobowych żołnierza i pracownika podczas trwania odpowiednio stosunku służby i pracy. Przetwarzanie będzie dotyczyło także danych dotyczących zdrowia, w związku z przeprowadzeniem wobec kandydatów badań psychologicznych. Należy podkreślić, że

przetwarzanie szczególnych kategorii danych osobowych, w tym danych dotyczących zdrowia, może być dokonywane jedynie w przypadkach określonych w art. 9 ust. 2 RODO. Właściwą podstawą dla przetwarzania danych w postępowaniu kwalifikacyjnym jest art. 9 ust. 2 lit. h RODO. Przepisy ust. 3 powołanego wyżej artykułu wymagają, by w takiej sytuacji dane były przetwarzane przez (lub na odpowiedzialność) pracownika podlegającego obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej lub przez inną osobę również podlegającą obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej. W przepisach ustawy zmienianej zrezygnowano z regulacji zapewniającej realizację tego obowiązku, ponieważ pracownicy mający dostęp do danych o stanie zdrowia osób ubiegających się o przyjęcie do służby i pracy w Żandarmerii Wojskowej mają obowiązek zachowania ich w tajemnicy, mając na względzie postanowienia ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412, z późn. zm.). Wszyscy żołnierze i pracownicy Żandarmerii Wojskowej są uprawnieni w zakresie dostępu do informacji niejawnych. Należy wskazać, że w myśl tej ustawy, informacje niejawne mogą być udostępniane wyłącznie osobie dającej rękojmię zachowania tajemnicy i tylko w zakresie niezbędnym do wykonywania przez nią pracy lub pełnienia służby na zajmowanym stanowisku albo wykonywania czynności zleconych.

Dane osobowe przetwarzane w ramach prowadzonych kwalifikacji do służby i pracy w Żandarmerii Wojskowej podlegają zabezpieczeniom, które mają zapobiec nadużyciom ich przetwarzania. Powyżej wskazane zabezpieczenia polegają co najmniej na dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych.

Projekt przewiduje regulacje dotyczące okresu przetwarzania informacji. Okres ten podlega ograniczeniu wynikającemu ze wskazania niezbędności przetwarzania tych informacji, w ramach prowadzonych postępowań kwalifikacyjnych, oraz pełnienia służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej, a także wykonywania ustawowych zadań przez Żandarmerię Wojskową.

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2200 oraz z 2018 r. poz. 12, 79, 138, 650, 1039, 1480, 1481, 1544, 1592 i 1629)

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że proponowane zmiany w ustawie o transporcie drogowym obejmują art. 55a–55c tej ustawy, które obowiązują od dnia 25 maja 2018 r. Przedmiotowe zmiany, na skutek których art. 55a i art. 55b otrzymają nowe brzmienie, a w art. 55c uchylony zostanie ust. 5, wynikają z:

- 1) konieczności uwzględnienia uwag zgłoszonych przez Ministra Spraw Zagranicznych podczas prac nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO dotyczących zakresu wyłączeń od stosowania przepisów tego rozporządzenia przewidzianych w obowiązujących przepisach ustawy o transporcie drogowym;

- 2) uwzględnienia założeń przyjętych podczas prac nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO w odniesieniu do sposobu wdrożenia regulacji tego rozporządzenia w przepisach krajowych;
- 3) konieczności zapewnienia spójności w przepisach dotyczących przekazywania danych osobowych przetwarzanych w związku z wykonywaniem zadań ustawowych z zakresu drogownictwa uprawnionym organom państwa, na skutek czego zaistniała konieczność usunięcia przepisu nakładającego na te organy obowiązku okresowej weryfikacji niezbędności tych danych pozyskanych z Inspekcji Transportu Drogowego;
- 4) podjęcia przez projektodawcę decyzji, zgodnie z którą kwestie przetwarzania danych osobowych w związku z poborem opłat za przejazd (za co Główny Inspektor Transportu Drogowego jest odpowiedzialny od dnia 3 listopada 2018 r.) oraz regulacje dotyczące trybu udostępniania danych przetwarzanych w związku z poborem tych opłat uprawnionym organom państwa, powinny znaleźć się w „głównych” ustawach regulujących pobór tych opłat, to jest ustawie o drogach publicznych – w zakresie opłaty elektronicznej, oraz ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym – w zakresie opłat za przejazd autostradą.

W konsekwencji art. 55a ustawy o transporcie drogowym nadaje się nowe brzmienie, na skutek czego przepis ten będzie regulował trzy kwestie związane z wejściem w życie przepisów RODO.

Po pierwsze, zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 RODO, osoba, której dane dotyczą, ma prawo do tego, aby nie podlegać decyzji, która opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, i wywołuje wobec tej osoby skutki prawne lub w podobny sposób istotnie na nią wpływa. Na podstawie art. 22 ust. 2 RODO ww. regulacja ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli przepis prawa państwa członkowskiego, któremu podlega administrator, pozwala na zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie danych osobowych, i przewiduje właściwe środki ochrony praw, wolności i prawnie uzasadnionych interesów osoby, której dane dotyczą. Na podstawie przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym Inspekcja Transportu Drogowego wykonuje zadania polegające na ujawnianiu za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych naruszeń przekraczania dopuszczalnej prędkości oraz niestosowania się do sygnałów świetlnych czy kontroli ruchu drogowego w odniesieniu do kierującego pojazdem, który naruszył przepisy ruchu drogowego, w przypadku zarejestrowania tego naruszenia przy użyciu przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe albo na statku powietrznym urządzeń rejestrujących, w ramach których dane osobowe kierującego pojazdem podlegają profilowaniu. Mając na uwadze wskazane, zasadne jest wprowadzenie do projektu ustawy wyżej zaproponowanego przepisu, który znajdzie się w ust. 1 w art. 55a ustawy o transporcie drogowym.

Po drugie, w ust. 2 ww. przepisu, wyraźnie wskazano, że w przypadku przetwarzania danych osobowych w związku z wykonywaniem zadań, o których mowa w art. 50, Inspekcja Transportu Drogowego realizuje obowiązki, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, przy

pierwszej czynności skierowanej do tej osoby. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że w omawianych procedurach z zasady nie stosuje się przepisów kpa (jedynie w niektórych przypadkach prowadzone są postępowania administracyjne). Konieczne jest wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje uregulować w kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej.

Po trzecie, w ust. 3 w art. 55a ustawy o transporcie drogowym, wprowadza się regulację wskazującą, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na wykonywanie przez Inspekcję zadań, o których mowa w art. 50 tej ustawy. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od zadań wykonywanych przez Inspekcję. Zainteresowana osoba ma więc prawo do skorzystania z prawa, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, ale nie wpływa to na możliwości wykonywania przez ww. organ zadań wymienionych w art. 50 ustawy o transporcie drogowym.

Zastrzec w tym miejscu należy, że nie jest konieczne wprowadzenie do powyższego przepisu analogicznej regulacji, która dotyczyłaby prawa do sprzeciwu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO. Sprzeciw ten przysługuje bowiem wyłącznie w przypadku, gdy przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. e lub f RODO. Tymczasem przetwarzanie danych osobowych w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań, o których mowa w art. 50 ustawy o transporcie drogowym, ma miejsce na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO, to znaczy jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze. W konsekwencji, przy przetwarzaniu danych osobowych na tej podstawie prawo do sprzeciwu nie przysługuje i nie ma potrzeby wskazywania w przepisach ustawy o transporcie drogowym, że skorzystanie z tego prawa nie wpływa na realizację zadań przez Inspekcję Transportu Drogowego.

Nadanie nowego brzmienia art. 55b ustawy o transporcie drogowym jest konieczne ze względu na zakres zmian, który jest wprowadzany w przedmiotowym przepisie.

Po pierwsze, usuwa się z tego przepisu regulację dotyczącą okresowej weryfikacji danych przez organ, który uzyskał dane osobowe od Inspekcji Transportu Drogowego. Jak już wyżej wskazano przedmiotowe rozwiązanie ma na celu zachowanie spójności przepisów prawa, które są zmieniane w ramach przedmiotowego projektu ustawy.

Po drugie, rozszerzono katalog podmiotów, którym należy nieodpłatnie udostępnić dane osobowe w zakresie niezbędnym do realizacji ich zadań ustawowych, o Biuro Nadzoru Wewnętrzny i Służbę Ochrony Państwa, co stanowi realizację ustaleń przyjętych przez Komitet Rady Ministrów do Spraw Cyfryzacji podczas prac nad projektowaną ustawą.

Po trzecie, zmodyfikowano ust. 1 omawianego przepisu, wyłączając z jego dyspozycji dane osobowe przetwarzane na podstawie ustaw odrębnych. Jak już wyżej wspomniano, przepisy dotyczące udostępniania danych osobowych przetwarzanych w związku z poborem

opłat za przejazd przeniesiono do ustaw kompleksowo regulujących pobór tych opłat. Przepisy te, od dnia 3 listopada 2018 r., będą miały zastosowanie również do Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

Po czwarte, konieczne jest nadanie kompetencji do udostępniania danych osobowych, określonym w tym przepisie, również wojewódzkim inspektorom transportu drogowego, analogicznie do Głównego Inspektora Transportu Drogowego, w zakresie zadań realizowanych przez wojewódzkich inspektorów.

Po piąte, konieczne było zmodyfikowanie całego przedmiotowego przepisu ze względu na proponowane zmiany w jego ust. 1, a także zmianę brzmienia art. 55a, do którego odsyła obecnie art. 55b ustawy o transporcie drogowym.

Zmiana w art. 55c ma charakter doprecyzowujący i ma na celu usunięcie odesłania do art. 55a, który w całości otrzyma nowe brzmienie, wskutek czego odesłanie to nie będzie miało uzasadnienia.

Uchylenie art. 82 ustawy o transporcie drogowym ma charakter dostosowawczy. Przepis ten wyłącza obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. W związku z uchyleniem przywołanych przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, konieczne staje się uchylenie również art. 82 o transporcie drogowym.

Podobnie uchylenie w art. 82g ust. 3 ustawy o transporcie drogowym również ma charakter dostosowawczy.

Inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego dokonują kontroli, o której mowa w rozdziale 10 ustawy o transporcie drogowym, na warunkach i w trybie określonych w tejże ustawie. Do prowadzenia kontroli na podstawie przepisów ustawy o transporcie drogowym nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli oraz nałożenia stosownej kary należy wprowadzić przepis, który zapobiegnie utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO.

Przepis art. 18 ust. 1 RODO rodzi realne niebezpieczeństwo pojawienia się prób wpływania na przebieg kontroli prowadzonych na podstawie rozdziału 10 ustawy o transporcie drogowym, a zwłaszcza na szybkość ich realizacji. Żądanie ograniczenia przetwarzania danych, w szczególności kwestionowanie prawidłowości danych przez osobę, której one dotyczą, prowadziłoby do wstrzymywania realizacji kontroli. Każda taka interwencja wpływałaby na ograniczenie przetwarzania danych osobowych przez uprawniony do kontroli organ. Wykorzystanie przez osobę, której dane dotyczą, uprawnień przewidzianych w art. 18 ust. 1 RODO może zatem znacznie utrudnić bądź uniemożliwić realizację kontroli prowadzonych na podstawie rozdziału 10 ustawy o transporcie drogowym.

W związku z tym należy uznać, że wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą skorzystanie z prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, nie wpływa na przebieg kontroli prowadzonych na podstawie rozdziału 10 ustawy o transporcie drogowym oraz uprawnienia właściwego organu do nałożenia kary jest

uzasadnione. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od wykonywanej kontroli. Zainteresowana osoba ma więc prawo do skorzystania z prawa, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, ale nie wpływa to na przebieg kontroli.

Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629 i 1637)

W zakresie dodawanej regulacji art. 21b ust. 1, na podstawie której wprowadzane jest wyłączenie stosowania art. 15 ust. 1 lit. g RODO, uznać należy, że jest ono zgodne z zasadami RODO. Projektodawca zdecydował się na wprowadzenie tego rodzaju wyłączenia, ponieważ Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego (Prezes ULC) jest centralnym organem administracji rządowej w zakresie lotnictwa cywilnego, a do jego kompetencji należy wykonywanie funkcji organu administracji lotniczej i nadzoru lotniczego, określonych w ustawie, oraz funkcji władzy lotniczej w rozumieniu umów i przepisów międzynarodowych.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na szczególną kompetencję Prezesa ULC dotyczącą podejmowania działań na rzecz bezpieczeństwa lotów (art. 21 ust. 2 pkt 15 ustawy - Prawo lotnicze). Prawo lotnicze przyznaje Prezesowi ULC w tym zakresie uprawnienia do podejmowania z urzędu szeregu działań o charakterze nadzorczym, kontrolnym czy inspekcyjnym, służącym zapewnieniu bezpieczeństwa, a jednocześnie nienaruszających istoty podstawowych praw i wolności, w tym ochrony danych osobowych. Jako przykład takiego postępowania wskazać można postępowanie prowadzone na podstawie art. 100 ustawy – Prawo lotnicze, które umożliwia Prezesowi ULC wszczęcie z urzędu postępowania w sprawie zawieszenia albo cofnięcia licencji członka personelu lotniczego (m.in. pilota), w przypadku gdy uzyskał licencję lub uprawnienia w oparciu o sfałszowane dokumenty, sfałszował zapisy w licencji lub poświadczyl nieprawdę w dokumentach obsługi technicznej, utracił kwalifikacje wymagane do wykonywania określonych czynności lotniczych, wykonuje czynności lotnicze, do których uprawnia go licencja, zagraża bezpieczeństwu ruchu lotniczego lub wykonywał czynności lotnicze pod wpływem alkoholu lub środków odurzających.

Ponadto w art. 21b ust. 2–4 ustawy – Prawo lotnicze zamieszczono regulacje wymagane zgodnie z art. 23 ust. 2 RODO, z uwzględnieniem charakteru, zakresu i celów przetwarzania lub kategorii przetwarzania. Uregulowano w szczególności kwestie związane z prawem osoby, której dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniu praw wynikających z RODO przy pierwszej czynności do tej osoby skierowanej, a także o zamieszczeniu tej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Prezesa ULC. Wprowadzono przepis, zgodnie z którym, określono zabezpieczenia mające na celu zapobieganie nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, a tym samym zapewniające gwarancje przestrzegania przepisów RODO, poprzez dopuszczenie do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora i wprowadzenie wymogu pisemnego zobowiązania się osób

upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy. Ponadto określono okres przechowywania danych osobowych odwołując się do okresu ustalonego zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 6 ust. 2b ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.

W zakresie dodawanej regulacji ust. 6 w art. 27 ustawy – Prawo lotnicze zauważyć należy, że do prowadzenia kontroli na podstawie przepisów ustawy – Prawo lotnicze nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli należy wprowadzić przepis, który zapobiegnie utrudnieniu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO. Prezes ULC wykonuje zadania publiczne w zakresie nadzoru nad działalnością podmiotów mającą wpływ na bezpieczeństwo ruchu lotniczego. Realizacja tych zadań obejmująca zarówno czynności o charakterze regulacyjnym, inspekcyjnym i kontrolnym w rozumieniu art. 23 ust. 1 lit. h RODO ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa w transporcie lotniczym oraz prawidłowego funkcjonowania rynku lotniczego. Ze względu na konieczność właściwego prowadzenia przez Prezesa ULC postępowań w przedmiotowych sprawach proponuje się wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą skorzystanie z prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych (art. 18 ust. 1 RODO) nie wpływa na przebieg kontroli prowadzonych przez Prezesa ULC. Niniejsze nie wpływa na istotę prawa do ochrony danych osobowych.

Rezygnacja z tej zmiany mogłaby osłabić sprawność i efektywność wykonywania zadań kontrolnych Prezesa ULC. W skrajnym przypadku uniemożliwi lub utrudni wykonywanie zadań, co mogłoby też obniżyć poziom bezpieczeństwa przewozów lotniczych oraz bezpieczeństwa uczestników ruchu lotniczego.

W zakresie dodawanej regulacji ust. 1g w art. 134 wprowadzono przepis mówiący, że w związku z badaniem okoliczności i przyczyn zdarzeń lotniczych Państwowa Komisja Badania Wypadków Lotniczych oraz Komisja Lotnictwa Państwowego są uprawnione do przetwarzania danych osobowych wrażliwych w zakresie danych dotyczących zdrowia. Komisje realizują swoje zadania również w ważnym interesie publicznym badając przyczyny zdarzeń wypadków i incydentów lotniczych i prowadząc postępowania w tym zakresie. Komisja w trakcie prowadzonych dochodzeń w każdym przypadku przetwarza wrażliwe dane osobowe w rozumieniu przepisów RODO. Są to dane osób uczestniczących w wypadku (ofiar, pracowników linii lotniczych). Prowadzone przez Komisje postępowania wymagają częstej i długoterminowej korespondencji i wymiany pism zawierających dane osobowe, w tym wrażliwe dane osobowe dotyczące zdrowia. Wprowadzenie niniejszego przepisu jest konieczne z uwagi na prawidłowość prowadzenia przez Komisje postępowania wyjaśniającego w związku z zaistniałym zdarzeniem lotniczym. Zaproponowany przepis umożliwia realizację zadań wykonywanych przez Komisję zgodnie z przepisami RODO w odniesieniu do przetwarzania wrażliwych danych osobowych dotyczących zdrowia.

W zakresie dodawanej regulacji ust. 1h w art. 134 ustawy – Prawo lotnicze wprowadzono przepis mówiący, że Państwowa Komisja Badania Wypadków Lotniczych i

Komisja Lotnictwa Państwowego, wykonując zadania określone w ustawie, realizują obowiązki, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że do badań prowadzonych przez ww. Komisję na mocy przedmiotowej ustawy nie stosuje się przepisów kpa. Konieczne jest więc wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje uregulować w kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej.

Ustawa z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1874)

Kwestie dotyczące działalności w Polsce prawników z innych państw (adwokatów i radców prawnych) reguluje ustawa z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej. Ustawa zasadniczo implementuje prawo Unii Europejskiej umożliwiające prawnikom z państw członkowskich prowadzenie działalności zawodowej pod macierzystym tytułem zawodowym w innym państwie członkowskim, w zakresie odpowiadającym uprawnieniom prawników z danego państwa. Jej przepisy stosuje się do określenia warunków świadczenia pomocy prawnej w RP przez prawników zagranicznych, przy czym pomoc prawna oznacza działalność w zakresie odpowiadającym uprawnieniom adwokata lub radcy prawnego i obejmuje w szczególności udzielanie porad prawnych, sporządzanie opinii prawnych, opracowywanie projektów aktów prawnych oraz występowanie przed sądami i urzędami.

Z art. 3 ustawy wynika, że na zasadzie wzajemności, o ile umowy międzynarodowe ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską lub przepisy organizacji międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest członkiem, nie stanowią inaczej, prawnicy zagraniczni są uprawnieni do wykonywania stałej praktyki, na zasadach określonych w przepisach ustawy, po wpisaniu na jedną z list prawników zagranicznych, prowadzoną odpowiednio przez okręgowe rady adwokackie lub rady okręgowych izb radców prawnych. Zatem ustawa wymaga obowiązkowej rejestracji prawnika zagranicznego, a nadto świadczenia przez niego pomocy prawnej pod tytułem zawodowym uzyskanym w państwie macierzystym.

Prawnikiem zagranicznym jest w rozumieniu ustawy każda osoba, która jest uprawniona za granicą do wykonywania zawodu odpowiadającego pod względem wykształcenia i uprawnień oraz podstawowych zasad jego organizacji i wykonywania - zawodowi adwokata lub radcy prawnego, przy czym w przypadku „prawnika z Unii Europejskiej” (posiadającego obywatelstwo jednego z państw członkowskich) ustawodawca wylicza odpowiednie zawody wykonywane w państwach członkowskich Unii Europejskiej, zaś pojęcie „prawnika spoza Unii Europejskiej” obejmuje zarówno osoby uprawnione do wykonywania jednego z wymienionych zawodów, które nie są obywatelami żadnego z państw

członkowskich Unii, jak i osoby uprawnione do wykonywania za granicą innego zawodu odpowiadającego jednemu z polskich zawodów prawniczych – adwokata lub radcy prawnego.

Zakres stałej praktyki, a także dopuszczalne formy i szczegółowe warunki jej prowadzenia są zróżnicowane w zależności od tego, czy chodzi o prawnika zagranicznego z Unii Europejskiej czy spoza niej.

Prawnik z Unii Europejskiej wpisany na listę prowadzoną przez okręgową radę adwokacką jest uprawniony do wykonywania stałej praktyki w zakresie odpowiadającym zawodowi adwokata, a wpisany na listę prowadzoną przez radę okręgowej izby radców prawnych – w zakresie odpowiadającym zawodowi radcy prawnego.

Prawnik spoza Unii Europejskiej wpisany na listę prowadzoną przez okręgową radę adwokacką jest uprawniony, w ramach wykonywania stałej praktyki, jedynie do udzielania porad prawnych i sporządzania opinii prawnych dotyczących prawa państwa macierzystego lub prawa międzynarodowego, w zakresie odpowiadającym zawodowi adwokata, a prawnik spoza Unii Europejskiej wpisany na listę prowadzoną przez radę okręgowej izby radców prawnych jest uprawniony, w ramach wykonywania stałej praktyki, jedynie do udzielania porad prawnych i sporządzania opinii prawnych dotyczących prawa państwa macierzystego lub prawa międzynarodowego, w zakresie odpowiadającym zawodowi radcy prawnego.

W myśl art. 10 ust. 1 ustawy o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej prawnik zagraniczny, w zależności od tego, na którą listę jest wpisany, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej według przepisów o odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów lub odpowiedzialności dyscyplinarnej radców prawnych. Odpowiednia regulacja dotyczy prawnika świadczącego usługę transgraniczną (art. 41 ust. 1).

Ustawa odsyła do odpowiedniego stosowania określonych przepisów ustawy – Prawo o adwokaturze i ustawy o radcach prawnych (art. 7 ust. 2) albo stosowania odpowiednich zasad (art. 20 ust. 2).

Powyższe uzasadnia odpowiednie stosowanie przepisów dotyczących ochrony danych osobowych w przypadku prawników zagranicznych, w zależności od listy, na którą są wpisani, przez odesłanie do ustawy – Prawo o adwokaturze i ustawy o radcach prawnych.

Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650)

Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, zwana dalej „uśude”, w zakresie przesyłania informacji handlowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej stanowi implementację dyrektywy 2002/58. Art. 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58 wskazuje, iż używanie automatycznych systemów wywołujących bez ludzkiej ingerencji (aparaty wywołujące automatycznie), faksów lub poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego może być dozwolone jedynie wobec abonentów, którzy uprzednio wyrazili na to zgodę. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, iż dyrektywa 2002/58 nie zawiera

samodzielnej definicji zgody na przesyłanie informacji handlowej za pomocą środków komunikacji elektronicznej i w tym zakresie odwołuje się do dyrektywy 95/46. Zgodnie z motywem 17 dyrektywy 2002/58 „Do celów niniejszej dyrektywy, zgoda użytkownika lub abonenta, niezależnie od tego czy abonentem jest osoba fizyczna czy prawna, powinna mieć to samo znaczenie co zgoda podmiotu danych opisana i szerzej określona w dyrektywie 95/46/WE. Zgoda może być udzielona w jakikolwiek sposób umożliwiający swobodne i świadome wyrażenie woli użytkownika, włączając zaznaczenie okna wyboru podczas przeglądania witryny internetowej”.

W kontekście powyższego należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z treścią art. 94 ust. 1 RODO „Dyrektywa 95/46/WE zostaje uchylona ze skutkiem od dnia 25 maja 2018 r. W związku z tym należy w ramach treści art. 4 uśude odwołać się do treści RODO - definicja zgody zamieszczona w art. 4 uśude powinna uwzględnić zmianę kontekstu systemowego. W konsekwencji zmiany wymaga obecny art. 4.

Odwołanie się do przepisów o ochronie danych osobowych w treści art. 4 uśude (w nowym brzmieniu) oznacza, iż zastosowanie znajdują w szczególności przepisy art. 4 ust. 11, art. 7 oraz art. 8 RODO, a także art. 3 projektowanej ustawy o ochronie danych osobowych, realizujący kompetencję wskazaną w art. 8 ust. 1 *in fine* RODO w zakresie zgody dziecka.

RODO swoim zakresem podmiotowym i przedmiotowym obejmuje przetwarzanie danych osobowych w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną (regulowanych treścią uśude). Jednocześnie ogólne rozporządzenie nie daje podstaw do doprecyzowania lub zawężenia jego przepisów w zakresie i w sposób, w jaki ma to miejsce obecnie w rozdziale IV uśude. W związku z tym należy w rozdziale IV uśude uchylić przepisy dotyczące materii regulowanych treścią RODO.

W treści rozdziału IV należało pozostawić wyłącznie dwie kategorie przepisów:

1) implementujące dyrektywę 2002/58, a to ze względu na treść art. 95 RODO („Niniejsze rozporządzenie nie nakłada dodatkowych obowiązków na osoby fizyczne ani prawne co do przetwarzania w związku ze świadczeniem ogólnodostępnych usług łączności elektronicznej w publicznych sieciach łączności w Unii w sprawach, w których podmioty te podlegają szczegółowym obowiązkom mającym ten sam cel określony w dyrektywie 2002/58/WE”), a także motywu 173 RODO: „Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich tych kwestii dotyczących ochrony podstawowych praw i wolności w związku z przetwarzaniem danych osobowych, które nie podlegają szczególnym obowiązkom mającym ten sam cel określonym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/58/WE (2), w tym obowiązkiem nałożonym na administratora oraz prawom osób fizycznych. Aby doprecyzować związek między niniejszym rozporządzeniem a dyrektywą 2002/58/WE, dyrektywę tę należy odpowiednio zmienić (...)”.

Powyższe dotyczy pozostawienia obecnego art. 18 ust. 5 uśude dotyczącego przetwarzania danych eksploatacyjnych. Z uwagi jednak na to, że ust. 5 w dotychczasowym brzmieniu zawiera odwołanie do danych, o których mowa w uchylanym ust. 1 – odwołanie do

ust. 1 należy usunąć.

2) regulacji nienaruszających ogólnego RODO i nieobjętych jego treścią.
Dotyczy to pozostawienia obecnego art. 18 ust. 6 oraz art. 19 ust. 3 uśude.

Obecnie obowiązujący art. 18 ust. 6 uśude dotyczący udostępniania przez usługodawcę przetwarzanych przez niego danych uprawnionym organom, zawiera odwołanie do danych, o których mowa w ust. 1–5 tego artykułu. W związku z uchynieniem ust. 1–4 należy brzmienie ust. 6 odpowiednio przereklamować. Po zmianie ust. 6 będzie wskazywać na dane, w tym dane eksploatacyjne, przetwarzane w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną.

Co istotne, uchynienie w rozdziale IV uśude poszczególnych przepisów nie może być traktowane jako zakaz przetwarzania danych osobowych (w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną) w sposób określony w tych przepisach albo tym bardziej dopuszczenie przetwarzania tych danych w sposób dowolny. Legalność takiego przetwarzania danych osobowych oceniać należy w świetle przepisów RODO, w tym przede wszystkim zasad ogólnych określonych w art. 5 tego aktu prawnego.

Ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2107)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawa z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu znajduje się na stronie 124 uzasadnienia.

Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945)

Zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu; ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji mają na celu usprawnienie procesu sporządzania i uchwalania aktów planowania przestrzennego. Proces sporządzania i późniejszego uchwalania aktów planistycznych z uwagi na ich zasięg przestrzenny oraz stopień skomplikowania (interdyscyplinarność) wymaga szerokich konsultacji publicznych z wieloma podmiotami zarówno osobami fizycznymi, przedsiębiorstwami, organizacjami lokalnymi. W związku z powyższym każdorazowe

informowanie wszystkich zainteresowanych osób o dokonywanych czynnościach administracyjnych znacząco opóźniłoby proces planistyczny.

W celu ochrony osób biorących udział i składających wnioski w ramach wyżej wskazanych konsultacji zasadne jest ponadto ograniczenie uprawnienia wynikającego z art. 15 ust. 1 lit. g RODO. Lokalny charakter tych procesów prowadzonych często w ramach małych lokalnych społeczności w pełni uzasadnia wprowadzenie ochrony danych osób biorących w nich udział. Prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO, w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, przysługiwać będzie w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osób, od których dane pozyskano. Skorzystanie z przedmiotowego ograniczenia nie będzie zatem automatyczne i zależeć będzie od oceny spełnienia odpowiednich przesłanek przez organ przetwarzający dane osobowe.

Ponadto wyraźnie wskazano, że wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych), nie wpływa na przebieg postępowań planistycznych. Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie).

Ponadto wskazano, że w przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) wójt, burmistrz, prezydent miasta oraz wojewoda ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2117 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650, 927, 1338 i 1629)

Prezes UTK wykonuje zadania publiczne w zakresie nadzoru nad działalnością podmiotów mającą wpływ na bezpieczeństwo ruchu kolejowego i bezpieczeństwo systemu kolei, w tym dokonuje kontroli przewozu kolejną towarów niebezpiecznych. Realizacja tych zadań ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa w transporcie kolejowym i prawidłowego funkcjonowania rynku kolejowego. Do prowadzenia kontroli na podstawie przepisów ustawy o transporcie kolejowym nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli oraz nałożenia stosownej kary należy wprowadzić przepis, który zapobiegnie utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO. Ze względu na konieczność właściwego prowadzenia przez Prezesa UTK postępowań w

przedmiotowych sprawach proponuje się wprowadzenie regulacji normujących prawo do ograniczenia przetwarzania danych osobowych w kontekście prowadzonych kontroli (pkt 1 projektu zmiany do ustawy o transporcie kolejowym). W myśl zaproponowanej modyfikacji skorzystanie z prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych (art. 18 ust. 1 RODO) nie wpływa na przebieg kontroli prowadzonych przez Prezesa UTK ani na uprawnienia tego organu do nałożenia kary. Niniejsze nie wpływa na istotę prawa do ochrony danych osobowych.

Brak tego przepisu mógłby osłabić sprawność i efektywność wykonywania zadań kontrolnych Prezesa UTK. W skrajnym przypadku uniemożliwiłby lub utrudniłby wykonywanie zadań, co mogłoby też obniżyć poziom bezpieczeństwa przewozów kolejowych oraz bezpieczeństwa uczestników ruchu kolejowego.

Wprowadzono przepis art. 28h ust. 1a mówiący, że w związku z badaniem poważnych wypadków, wypadków lub incydentów Państwowa Komisja Badania Wypadków Kolejowych (PKBWK) jest uprawniona do przetwarzania danych osobowych wrażliwych w zakresie danych dotyczących zdrowia. Komisja realizuje swoje zadania również w ważnym interesie publicznym badając przyczyny zdarzeń kolejowych i prowadząc postępowania w tym zakresie. Komisja w trakcie prowadzonych dochodzeń, co do zasady, w każdym przypadku przetwarza wrażliwe dane osobowe w rozumieniu przepisów rozporządzenia. Są to dane osób uczestniczących w wypadku (ofiar, pracowników kolei). Prowadzone przez PKBWK postępowania wymagają częstej i długoterminowej korespondencji i wymiany pism zawierających dane osobowe, często wrażliwe dane osobowe dotyczące zdrowia. Wprowadzenie niniejszego przepisu jest konieczne z uwagi na prawidłowość prowadzenia przez Komisję postępowania wyjaśniającego w związku z zaistniałym wypadkiem kolejowym. Zaproponowany przepis umożliwia realizację zadań wykonywanych przez Komisję zgodnie z przepisami RODO w odniesieniu do przetwarzania wrażliwych danych osobowych dotyczących zdrowia.

W zakresie dodawanej regulacji ust. 1b w art. 28h wprowadzono przepis mówiący, że Państwowa Komisja Badania Wypadków Kolejowych wykonując zadania określone w ustawie realizuje obowiązki, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że do badań prowadzonych przez Komisję na mocy przedmiotowej ustawy nie stosuje się przepisów Kpa. Konieczne jest więc wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje uregulować w Kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej.

Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473)

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, zwany dalej „UFG” lub „Funduszem”, wykonuje zadania wynikające z przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473), zwanej dalej „ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych”, takie jak likwidacja szkód, wypłata odszkodowań, dochodzenie roszczeń związanych z ubezpieczeniami, o których mowa w art. 4 tej ustawy, pełnienie funkcji ośrodka informacji (art. 102), prowadzenie Bazy Danych Ubezpieczeniowych (art. 102a) czy też zaspokajanie roszczeń w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń. Dodatkowo należy wskazać, iż w ramach realizowanych zadań ustawowych Fundusz realizuje także obowiązki wynikające z przepisów określonych w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 263/11).

Na podstawie regulacji zawartych w przepisach ww. ustawy UFG jest instytucją powołaną w drodze ustawy do pełnienia określonych funkcji gwarancyjnych, ochronnych oraz uprawnioną do przetwarzania określonej kategorii danych w celu identyfikacji i weryfikacji zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową.

Propozycja uzupełnienia art. 98 ustawy o ust. 6 i 7 ma na celu jednoznaczne wskazanie podstawy prawnej, zakresu oraz celu przetwarzania określonych danych w związku z wykonywaniem przez Fundusz określonych zadań ustawowych.

Przepisy obowiązującej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych nakładają na UFG obowiązki, z którymi wiąże się konieczność przetwarzania danych osobowych. Dotyczy to także szczególnej kategorii danych, jakimi są dane dotyczące zdrowia, wyroków skazujących, naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa.

Wskazane w projektowanym art. 98 ust. 6 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych uprawnienie do przetwarzania danych dotyczących zdrowia zostało oparte o art. 9 ust. 2 lit. g RODO. Należy wskazać, iż głównym zadaniem Funduszu jest zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz ubezpieczenia OC rolników za szkody na osobie i w mieniu. Przy prowadzonych wypłatach odszkodowań niezbędne jest wyznaczenie zakresu szkód na osobie w oparciu o dane dotyczące zdrowia. W oparciu o takie informacje rozstrzyga się, czy u któregoś z uczestników zdarzenia nastąpiła śmierć, naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, trwający dłużej niż 14 dni. Jednocześnie naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia powinny zostać stwierdzone orzeczeniem lekarza, posiadającego specjalizację w dziedzinie medycyny odpowiadającej rodzajowi i zakresowi powyższych naruszeń czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Jednocześnie uprawnienie do przetwarzania danych dotyczących zdrowia umożliwi prawidłową realizację zadań mających na celu identyfikację, weryfikację i przeciwdziałania naruszeniom interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego. Należy wskazać, iż w zakresie realizacji powyższych zadań, przetwarzanie danych osobowych

dotyczących zdrowia będzie niezbędne do właściwego i skutecznego eliminowania ww. zjawisk, w szczególności w zakresie umów ubezpieczenia na życie.

Elementem zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, będzie objęcie tajemnicą ubezpieczeniową UFG. Ponadto za taki środek ochrony należy uznać uprawnienia wynikające z art. 42 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669), na podstawie którego UFG na żądanie ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, udostępnia posiadane przez siebie informacje związane z wypadkiem lub zdarzeniem losowym będącym podstawą ustalenia jego odpowiedzialności oraz ustalenia okoliczności wypadków i zdarzeń losowych, jak również wysokości odszkodowania lub świadczenia.

Z kolei przetwarzanie danych osobowych dotyczących wyroków skazujących, naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze i jest niezbędne do wykonania zadań realizowanych w interesie publicznym (identyfikacja i weryfikacja zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową) oraz jest dozwolone prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego.

Należy wskazać, iż przetwarzanie takiej kategorii danych jest niezbędne do wypełniania obowiązków prawnych (zadań ustawowych) ciążących na administratorze (UFG). Dla ustalenia odpowiedzialności Funduszu niezbędne jest przetwarzanie danych osobowych dotyczących, nie tylko naruszeń prawa (mandaty, środki karne, postanowienia o warunkowym umorzeniu postępowania, postanowienia o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego, decyzje o zatrzymaniu prawa jazdy), ale także wyroków skazujących. Należy mieć na uwadze, iż przy obowiązkowym ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych czy też przy ubezpieczeniu OC rolników ustalenie odpowiedzialności jest często nierozzerwalnie związane z ustaleniem odpowiedzialności karnej ubezpieczonych.

Z uwagi na uwarunkowania art. 10 RODO, przetwarzanie danych dotyczących wyroków skazujących, naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa jest możliwe po spełnieniu przez administratora danych dwóch szczególnych warunków, z których pierwszy dotyczy funkcjonowania normy prawnej przewidzianej na gruncie prawa krajowego, umożliwiającej przetwarzanie tego rodzaju danych, a drugi związany jest z koniecznością zapewnienia odpowiednich zabezpieczeń praw i wolności osób, których dane dotyczą. Za takie środki ochrony można uznać uprawnienia wynikające z art. 42 ust. 3 i 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz objęcie tajemnicą ubezpieczeniową UFG. Jak zostało wskazane powyżej, na podstawie wspomnianej normy Fundusz na żądanie ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, udostępnia posiadane przez siebie informacje związane z wypadkiem lub zdarzeniem losowym będącym podstawą ustalenia jego odpowiedzialności oraz ustalenia okoliczności wypadków i zdarzeń losowych, jak również wysokości odszkodowania lub świadczenia.

W związku z zadaniami ustawowymi UFG będzie przetwarzał dane dotyczące wyroków skazujących, naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa dla potrzeb prowadzonej likwidacji szkód, dochodzenia roszczeń regresowych od zobowiązanych,

stosowania ulg lub umarzania należności z tytułu takich roszczeń regresowych, stosowania ulg lub umarzania należności z tytułu opłat za niespełnienie obowiązku ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i ubezpieczenia OC rolników czy też działań związanych z identyfikacją i weryfikacją zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową oraz z identyfikacją, weryfikacją i przeciwdziałaniem naruszeniom interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego.

Z racji swoich ustawowych zadań związanych z zaspokajaniem roszczeń osób poszkodowanych w wypadkach spowodowanych przez nieustalonych lub nieubezpieczonych sprawców (art. 98 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych), UFG analizując zgłoszone roszczenie, dokonuje weryfikacji wszystkich okoliczności niezbędnych do ustalenia swojej odpowiedzialności. Wyroki karne skazujące mają kluczowe znaczenie dla ustalenia okresu przedawnienia roszczeń z tytułu szkód wynikłych z przestępstwa (20 lat od daty popełnienia przestępstwa). W przypadku roszczeń z przeszłości ustalenia dokonane w procesie karnym, znajdujące uzasadnienie w treści wyroku karnego, pozwalają na identyfikację okoliczności istotnych dla określenia odpowiedzialności UFG, zwłaszcza ustalenia przebiegu zdarzenia i ewentualnego przyczynienia jego uczestników do powstania i rozmiaru szkody.

Zapadłe wyroki karne gromadzone są i przetwarzane przez UFG w celu prowadzenia postępowania likwidacyjnego, jak również ewentualnego sporu sądowego w kolejnych instancjach postępowania cywilnego. Przetwarzanie danych z wyroków skazujących jest również uzasadnione z punktu widzenia ewentualnego zgłaszania po wielu latach roszczeń przez kolejnych roszczeniowców, często w sytuacji, gdy np. akta sprawy karnej uległy już zniszczeniu ze względu na upływ czasu ich przechowywania. Ustalenia z wyroku skazującego mają również istotne znaczenia w późniejszym procesie windykacji przez UFG regresów wobec sprawców wypadków. Odnosząc się do dochodzenia roszczeń regresowych od zobowiązanych należy wskazać, iż UFG jest uprawniony do dochodzenia zwrotu wypłaconego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych od kierującego pojazdem mechanicznym, jeżeli popełnił on jeden z czynów niedozwolonych wymienionych w art. 43 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Analogiczna konstrukcja została przewidziana w art. 58 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, gdzie roszczenie regresowe wobec rolników warunkowane jest popełnieniem przynajmniej jednego z wymienionych w ww. przepisie czynów niedozwolonych. Przedmiotowe czyny niedozwolone mogą także znaleźć swoje potwierdzenie w wyrokach skazujących.

W związku z powyższym, z punktu widzenia możliwości dochodzenia roszczenia regresowego konieczne jest przetwarzanie przez UFG danych osobowych dotyczących wyroków skazujących czy też danych dotyczących naruszeń prawa. Odmienne uregulowanie tej kwestii może doprowadzić do sytuacji, w której UFG nie będzie mógł realizować ustawowych uprawnień, tj. dochodzić od zobowiązanych roszczeń regresowych, w określonych ustawowo przypadkach popełnienia czynów zabronionych. Z uwagi na konstrukcję art. 43 i art. 58 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, przetwarzanie

informacji o wyrokach skazujących (naruszeniach prawa) warunkuje możliwość dochodzenia roszczenia regresowego i pozostaje niezbędne do wykonywania ustawowych uprawnień.

Ustalenie winy kierującego (lub rolnika) i jej stopnia ma kluczowe znaczenie dla ustalenia ewentualnych roszczeń regresowych UFG, a dla jej ustalenia niezbędne jest sięgnięcie do wyroku skazującego daną osobę czy też informacji o naruszeniu prawa i zapoznania się z ustaleniami sądu orzekającego w danej sprawie.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na dyspozycję art. 110 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zgodnie z którą UFG uprawniony jest do dochodzenia roszczenia zwrotnego od sprawcy zdarzenia i osoby, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych lub OC rolników. W sytuacji roszczenia zwrotnego, niejednokrotnie zachodzi sytuacja, w której do UFG przekazywane są wyroki wskazujące na osobę sprawcy zdarzenia i okoliczności, w jakich dane zdarzenie wystąpiło. W takich przypadkach dla skutecznego dochodzenia roszczeń zwrotnych konieczna jest możliwość przetwarzania wyroków skazujących, bowiem niejednokrotnie jest to jedyna możliwość ustalenia szczegółowych okoliczności zdarzenia. Z uwagi bowiem na fakt, że zobowiązani w takich przypadkach mogą zmierzać do uchylenia się od odpowiedzialności, zasięgnięcie informacji z wyroków skazujących okazuje się częstokroć jedyną drogą do ustalenia stanu faktycznego zdarzenia i możliwości UFG do dochodzenia roszczenia zwrotnego. Należy również podkreślić, że w przypadku roszczeń zwrotnych, może mieć miejsce postępowanie przed komisją umorzeń UFG, w sytuacji wystąpienia z wnioskiem o umorzenie należności, co również wiąże się z przetwarzaniem danych o wyrokach. W przypadku przepisów dotyczących stosowania ulg lub umarzania należności z tytułu opłat za niespełnienie obowiązku ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i ubezpieczenia OC rolników czy też z tytułu roszczeń regresowych od zobowiązanych sprawców szkody, należy wskazać, iż UFG każdorazowo, w celu oceny trudnej sytuacji życiowo-materialnej zobowiązanego wykorzystuje dane charakteryzujące tę sytuację. Z reguły są to informacje odnośnie do stanu zdrowia, ciężkich warunków materialnych, podeszłego wieku i pozostawania w niedostatku, jednakże niejednokrotnie są to również informacje odnośnie do wyroków skazujących. Ustalenie faktu, że zobowiązany względem UFG przebywa w zakładzie karnym, z określonym terminem zakończenia wykonywania kary pozbawienia wolności, jest niejednokrotnie decydującą przesłanką do oceny ww. sytuacji jako trudnej, przy uwzględnieniu oczywiście faktu, że nie pozostawił on majątku mogącego stanowić źródło zabezpieczenia roszczeń UFG. Dane takie są pozyskiwane nie zawsze bezpośrednio od osoby, której dotyczą, a często również od komorników wnioskujących o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Tym samym, celem realizacji zadań ustawowych UFG pozostających w bezpośrednim interesie ekonomicznym zobowiązanych względem UFG, uzasadnionym pozostaje umożliwienie Funduszowi przetwarzania danych osobowych dotyczących wyroków skazujących.

W przypadku działań związanych z identyfikacją i weryfikacją zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową oraz z identyfikacją, weryfikacją i przeciwdziałaniem

naruszeniom interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego, należy wskazać, iż w zakresie realizacji powyższych zadań, przetwarzanie danych osobowych dotyczących wyroków skazujących (naruszeń prawa), o których mowa w art. 10 RODO, będzie niezbędne do właściwego i skutecznego eliminowania zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową na polskim rynku. Należy nadmienić, iż UFG jest na etapie budowy zaawansowanych rozwiązań informatycznych (Zintegrowana Platforma Identyfikacji i Weryfikacji Zjawisk Przemocności Ubezpieczeniowej oraz Baza Danych Ubezpieczeniowych), które będą wspierały cały sektor ubezpieczeniowy oraz administrację państwową (Policja, sądy, Prokuratura, CBA, ABW, CBS) w zakresie nadużyć w obszarze ubezpieczeń. UFG jest jedynym podmiotem posiadającym uprawnienie do centralnego przetwarzania danych o umowach ubezpieczenia, pochodzących z całego rynku i realizacji w tym obszarze zadań związanych z wykrywaniem zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową. Tym sposobem UFG daje gwarancję większej skuteczności wykrywania nadużyć niż miałyby to miejsce na poziomie poszczególnych zakładów ubezpieczeń, w obrębie jedynie ich danych.

Główną zasadą ich funkcjonowania będzie utworzenie i ciągły rozwój tzw. reguł detekcyjnych i modeli predykcyjnych. Reguły detekcyjne stanowią zestaw charakterystyk (atrybutów, cech, zmiennych) świadczących o potencjalnym powiązaniu zjawiska z przestępczością ubezpieczeniową, zaś modele predykcyjne to zaawansowane metody statystyczne, które na podstawie określonego zestawu cech szacują prawdopodobieństwo powiązania ze zjawiskami przestępczości. Tym samym dla skutecznego tworzenia nowych reguł detekcyjnych i budowy modeli predykcyjnych informacje o wyrokach skazujących (naruszeniach prawa) mają niebagatelne znaczenie. Wskazuje to bowiem na pewien potwierdzony schemat działania, który może zostać następnie wykorzystany, aby uniknąć podobnych zjawisk przestępczości ubezpieczeniowej w przyszłości. Dodatkowo należy wskazać, że po wytypowaniu przez UFG danego przypadku, jako mającego potencjalnie związek ze zjawiskiem przestępczości ubezpieczeniowej, informacja o wyroku skazującym czy też określonym naruszeniu prawa w danej sprawie będzie wpływać na potwierdzenie skuteczności uprzednio przyjętych reguł i modeli, jak również zapewni ich dalszy rozwój, w oparciu o potwierdzenie właściwie przyjętych założeń. Możliwość przetwarzania takich danych pozwoli na bardziej precyzyjny dobór metody analitycznej w stosunku do posiadanych danych. Dane o szkodach powiązanych ze zjawiskiem przestępczym Fundusz będzie mógł również wykorzystać w analizie sieci powiązań, co będzie przekładać się na identyfikację zorganizowanych grup przestępczych. Jednocześnie należy zaznaczyć, że w obszarze ww. zadań realizowanych przez UFG nie będą istotne szczegółowe informacje zawarte w wyrokach skazujących, a jedynie sam fakt jego wydania jako potwierdzenie zaistnienia zjawiska związanego z przestępczością ubezpieczeniową. Pozwoli to na zwiększenie skuteczności i efektywności funkcjonowania systemu w obszarze przeciwdziałania zjawiskom związanym z przestępczością ubezpieczeniową. Należy przy tym zwrócić uwagę, że ewentualny brak możliwości przetwarzania wskazanych danych może sprawić, że nie będzie możliwe

prawidłowe określenie wzorców związanych z przestępczością ubezpieczeniową, a to z kolei może przełożyć się na brak efektywności całego procesu.

Mając na uwadze powyższe, należy zauważyć, że możliwość przetwarzania przez UFG danych osobowych dotyczących wyroków skazujących (naruszeń prawa) umożliwi UFG właściwą realizację zadań ustawowych, o których mowa w art. 102 ust. 7 i art. 102a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, co przełoży się bezpośrednio na zwiększenie bezpieczeństwa ruchu drogowego poprzez eliminowanie osób działających z zamiarem wyłudzenia odszkodowania, jak również wpłynie pozytywnie na zwiększenie wykrywalności zjawisk przestępczości ubezpieczeniowej i zwiększenie stabilności rynku ubezpieczeniowego.

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny przy wykonywaniu zadań ustawowych będzie korzystał z ograniczeń stosowania poszczególnych przepisów RODO w oparciu o bezpośrednie normy tego rozporządzenia oraz ogólne wyłączenia jego przepisów zawarte w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych. Ograniczenia stosowania przepisów RODO będą miały swoje uzasadnienie w normie art. 23 tego rozporządzenia i będą służyć ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym Unii lub Rzeczypospolitej Polskiej, zapobieganiu przestępczości ubezpieczeniowej czy też docelowo bezpieczeństwu publicznemu.

Odnosząc się do obowiązków informacyjnych, które wynikają z art. 13 RODO, należy wskazać, iż Fundusz jako administrator wykonujący zadania publiczne, zbierający dane na podstawie i w celach określonych w przepisach prawa będzie spełniał obowiązek wynikający z tych przepisów poprzez podanie informacji do publicznej wiadomości, np. poprzez stronę internetową. Z kolei ograniczenie stosowania art. 13 ust. 3 RODO będzie opierało się o ogólną normę dotyczącą tego wyłączenia zawartą w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych. Niezależnie od tego, w powyższym zakresie bezpośrednio zastosowanie będzie miała także norma art. 13 ust. 4 RODO.

Nawiązując do powyższego, należy zwrócić również uwagę na konieczność i niezbędną ograniczenia stosowania art. 16 RODO. Zasadność ograniczenia stosowania niniejszego przepisu wynika z faktu, że dane do Ośrodka Informacji UFG są przekazywane wyłącznie przez zakłady ubezpieczeń i to one są odpowiedzialne za jakość i poprawność danych. Wynika to z faktu, że zakłady ubezpieczeń zawierając umowy ubezpieczenia lub likwidując szkody komunikacyjne posiadają pełną wiedzę w zakresie zgromadzonych danych osobowych. Po skompletowaniu stosownych informacji zakłady ubezpieczeń przekazują następnie te dane do Ośrodka Informacji UFG, co zostało uregulowane w przepisach Dyrektywy Komunikacyjnej.

Niezależnie od powyższego projektowana ustawa przewiduje normę, na podstawie której uprawnienie z art. 16 RODO będzie mogło być wykonane docelowo w drodze sprostowania (uzupełnienia) przez zakłady ubezpieczeń. Wskazać tym samym należy, że zastosowanie powyższego ograniczenia wpisuje się w dyspozycję art. 23 RODO.

Mając na uwadze normy wynikające z art. 22 RODO, w projektowanych przepisach proponuje się regulację wskazującą wprost, iż w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 84 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2, art. 98, art. 102 i art. 102a ustawy o ubezpieczeniach

obowiązkowych, Fundusz może podjąć decyzje w indywidualnych przypadkach, w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie. Wskazana w tej normie „decyzja” nie ma charakteru administracyjnego i dotyczy podjęcia określonego rozstrzygnięcia. Jednocześnie należy wskazać, iż podjęcie przez Fundusz decyzji w indywidualnym przypadku w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie, nie uniemożliwia osobie, której dane dotyczą, wystąpienia do Funduszu z prośbą o ponowne przeanalizowanie sprawy. Potrzeba podejmowania zautomatyzowanych decyzji, w tym profilowania, jest konieczna dla realizacji ww. zadań ustawowych Funduszu polegających w szczególności na kontroli spełnienia obowiązku zawarcia ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i ubezpieczenia OC rolników, zaspokajaniu roszczeń z tytułu tych ubezpieczeń za szkody na osobie i w mieniu, zadań związanych z prowadzeniem Ośrodka Informacji w celu ww. kontroli spełnienia obowiązku ubezpieczenia oraz w celu identyfikacji i weryfikacji zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową czy też zadań związanych z prowadzeniem informatycznej bazy danych w zakresie niezbędnym do identyfikacji, weryfikacji i przeciwdziałania naruszeniu interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego.

W celu prowadzenia przez UFG kontroli spełnienia obowiązku posiadania ubezpieczenia OC przez posiadaczy pojazdów mechanicznych zastosowanie ma profilowanie oraz podejmowanie zautomatyzowanych decyzji. Realizacja zadań w zakresie wykrywania nieubezpieczonych posiadaczy pojazdów mechanicznych jest natomiast uwarunkowana nie tylko krajowymi przepisami – ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych – ale również przepisami prawa Unii Europejskiej, tj. IV Dyrektywy Komunikacyjnej. Dodatkowo efektywne wykrywanie nieubezpieczonych posiadaczy pojazdów mechanicznych ma również istotne znaczenie z punktu widzenia bezpieczeństwa publicznego oraz egzekucji roszczeń cywilnoprawnych. Podstawową funkcją obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest zapewnienie ochrony poszkodowanym w wyniku wypadków drogowych oraz ochrony interesu majątkowego sprawcy zdarzenia, tak aby wypłata roszczeń nie odbywała się z majątku prywatnego sprawcy. Z tego też powodu, bardzo istotne znaczenie ma posiadanie przez posiadaczy pojazdów mechanicznych obowiązkowego ubezpieczenia OC oraz podejmowanie przez UFG w tym zakresie stosownych działań sankcjonujących, celem minimalizacji sytuacji niespełnienia obowiązku ubezpieczeniowego. Tym samym zauważyć należy, że posiadanie ważnego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ma istotne znaczenie z punktu widzenia bezpieczeństwa publicznego i stosownej ochrony poszkodowanych i sprawców zdarzeń drogowych. Dodatkowo nie ulega wątpliwości, że posiadanie ubezpieczenia OC ma również niebagatelne znaczenie z punktu widzenia możliwości i łatwości dochodzenia roszczeń przez poszkodowanych.

Jednocześnie należy wskazać, iż nie istnieje potrzeba wprowadzenia nowych regulacji na kształt przepisu art. 22 ust. 3 RODO, gdyż już na gruncie obecnie obowiązujących regulacji zostały zapewnione właściwe środki ochrony zmierzające do zapewnienia interwencji człowieka, zapewnienie prawa do wyrażania własnego stanowiska, prawo do uzyskania wyjaśnień i prawo do zakwestionowania decyzji. Zgodnie bowiem z obowiązującymi

przepisami, po przeprowadzeniu kontroli przez UFG, Fundusz wzywa osoby obowiązane do zawarcia umowy ubezpieczenia do przedstawienia dokumentów potwierdzających spełnienie w roku kontroli obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia. Niezależnie od powyższego, osoba zainteresowana może skorzystać z ww. środków ochrony na etapie ewentualnego postępowania, wnioskowanego przez taką osobę, dotyczącego umorzenia opłaty za nie zawarcie umowy ubezpieczenia lub udzielenia ulgi w spłacie.

Obecnie obowiązujące regulacje będą zapewniały odpowiednie środki ochrony także w przypadku podejmowania zautomatyzowanych decyzji (profilowania) w zakresie zaspokajania roszczeń z tytułu tych ubezpieczeń za szkody na osobie i w mieniu. W ramach przedmiotowego zaspokajania roszczeń UFG jest obowiązany udostępniać poszkodowanemu lub uprawnionemu informacje i dokumenty gromadzone w celu ustalenia odpowiedzialności Funduszu lub wysokości świadczenia. Ponadto osoby te mogą żądać pisemnego potwierdzenia przez Fundusz udostępnionych informacji.

W zakresie działalności UFG profilowanie będzie miało również miejsce w zakresie działań związanych z realizacją zadań związanych z identyfikacją i weryfikacją zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową oraz identyfikacją, weryfikacją i przeciwdziałaniem naruszeń interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego. W tym aspekcie, jak również w zakresie wykrywania nieubezpieczonych nie jest uzasadnione informowanie podmiotów danych o dokonywanym w ich przypadku profilowaniu, w trakcie takich działań, bowiem może to prowadzić do pomniejszenia wartości celów, jakim mają służyć zadania realizowane przez UFG. Informowanie podmiotów danych o profilowaniu w ww. zakresie może skutkować podejmowaniem działań przez te podmioty, dzięki którym zjawisko przestępczości ubezpieczeniowej może okazać się niemożliwe do wykrycia. Jednakże należy wskazać, iż podjęte przez Fundusz rozstrzygnięcia (decyzje) nie mają charakteru ostatecznego, w związku z czym wyodrębniona przez Fundusz informacja nie będzie wywoływała bezpośrednich skutków prawnych wobec takich osób. Wygenerowana przez system informacja będzie mogła zostać przekazana do właściwych organów ścigania lub do zakładu ubezpieczeń, na rzecz którego taka osoba dopuściła się oszustwa czy też wymuszenia. W momencie ujawnienia takich działań osoba, której decyzja dotyczyła, będzie mogła skorzystać z właściwych środków ochrony.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż na podstawie obecnych regulacji ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych do umów ubezpieczenia obowiązkowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Ponadto przepisy ustawy wskazują wprost, iż ustalenia spełnienia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia można dochodzić przed sądem powszechnym. Tak więc, zainteresowana osoba będzie zawsze mogła dochodzić swoich racji na drodze sądowej.

W związku z powyższym, w stosunku do osoby fizycznej, w odniesieniu do której podjęto decyzje (rozstrzygnięcie) w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie, zapewnione zostały odpowiednie środki ochrony.

Propozycja zmiany art. 102 ust. 7 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych ma na celu bezpośrednio wskazać, iż Fundusz przetwarza określone dane, w miejsce obowiązującego obecnie uprawnienia Funduszu do przetwarzania takich danych.

Proponuje się również uchylenie ust. 3 w art. 105 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, na podstawie którego administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby Funduszu jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Z obecnie obowiązującej normy wskazanej w ust. 3a zostało usunięte wskazanie, iż dane do Funduszu są przekazywane bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą. W momencie wejścia w życie RODO przedmiotowe kwestie będą bezpośrednio regulowane przez RODO.

Z uwagi na źródło danych Funduszu oraz wynikające z art. 18 RODO uprawnienie, proponuje się dodanie nowego ust. 4a w art. 105 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, na podstawie którego, w przypadku danych osobowych przekazanych do Funduszu przez zakłady ubezpieczeń, prawo do sprostowania danych oraz uzupełnienia niekompletnych danych, o którym mowa w art. 16 RODO, jest wykonywane przez sprostowanie tych danych po wniesieniu żądania do zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, pełniąc zadania w interesie publicznym, podejmuje szereg działań związanych z bezpieczeństwem publicznym, przeciwdziałaniem zjawiskom związanym z przestępczością ubezpieczeniową i naruszeniem interesów uczestników tegoż rynku i ułatwianiem dochodzenia przez obywateli roszczeń odszkodowawczych. Fundusz w ramach realizowanych zadań bezpośrednio oddziałuje m.in. na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz eliminację zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową, co przekłada się na realne korzyści dla obywateli – podmiotów danych. Dla efektywnego wykonywania obowiązków Funduszu, a tym samym podnoszenia bezpieczeństwa i jakości świadczonych usług na rynku ubezpieczeniowym, uzasadniona jest możliwość ograniczania stosowania przepisów RODO w przedstawionym powyżej zakresie. Ograniczenie stosowania wskazanych przepisów nie będzie wiązało się z istotnym ograniczeniem praw obywateli, natomiast w sposób niewspółmiernie znaczący wpłynie na poprawę sytuacji obywateli w obszarze funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego. Eliminacja zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową bezpośrednio może przełożyć się na oszczędności obywateli, poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz unikanie sytuacji, w których uczeni obywatele stają się ofiarami oszustów wyłudających świadczenia ubezpieczeniowe. Dodatkowo zadania realizowane przez Fundusz, związane z zapewnianiem szczelności systemu ubezpieczeń poprzez wykrywanie nieubezpieczonych posiadaczy pojazdów mechanicznych, bezpośrednio wpływają na zabezpieczenie interesów zarówno poszkodowanych (łatwość dochodzenia roszczeń), jak również samych sprawców wypadków drogowych (ochrona interesu ekonomicznego poprzez odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń, a nie odpowiedzialność z majątku osobistego sprawcy). Ewentualny brak możliwości zastosowania ww. ograniczeń stosowania RODO może przełożyć się wprost na niemożność realizowania przez UFG jego zadań ustawowych, co

więzałoby się z istotnym uszczerbkiem dla interesów podmiotów danych. Należy mieć na uwadze, że UFG jest również podmiotem odpowiedzialnym za wypłatę świadczeń odszkodowawczych na rzecz poszkodowanych w wyniku zdarzeń drogowych z nieznanym lub nieubezpieczonym sprawcą. W tym miejscu należy nadmienić, iż Fundusz został powołany w drodze ustawy do realizowania zadań o charakterze publicznym w zgodzie z przepisami krajowymi oraz unijnymi, a zatem działania Funduszu w zakresie właściwego funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego są realizowane w interesie publicznym. Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, iż wspomniane ograniczenie stosowania art. 16 RODO pozostaje środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, gdyż efekt regulacji pozostaje w proporcji do nałożonych na obywatela ograniczeń.

Odnosząc się do zmian dotyczących działalności Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, należy wskazać, iż Biuro, podobnie jak Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, zostało powołane w drodze ustawy do realizowania zadań w imieniu państwa, w zgodzie z przepisami krajowymi oraz unijnymi, a zatem działania Biura w zakresie właściwego funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego są realizowane w interesie publicznym. Zadania mają w szczególności na celu organizowaniem likwidacji szkód lub bezpośrednią likwidacją szkód spowodowanych na terytorium Polski przez posiadaczy pojazdów mechanicznych zarejestrowanych za granicą, odpowiedzialność za szkody będące następstwem wypadków, które wydarzyły się na terytorium innych państw, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczenia czy też pośredniczenie w wymianie informacji na temat wypadków drogowych. Podobnie jak UFG, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, co do zasady, wykonuje swoje ustawowe zadania na podstawie danych otrzymanych od innych podmiotów. Z uwagi na charakter działalności Biura, zbliżony co do zasady do działalności prowadzonej przez UFG, uzasadnienie poszczególnych propozycji zapisów pozostaje zbieżne z uzasadnieniem zmian odnoszących się do UFG.

Dodanie art. 136a i b ma na celu jednoznacznie wskazanie podstawy prawnej, zakresu oraz celu przetwarzania danych w związku z wykonywaniem przez Biuro określonych zadań ustawowych. Przepisy ustawy nakładają na Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych obowiązki, z którymi wiąże się konieczność przetwarzania danych osobowych.

Z uwagi na fakt, iż przedmiotem działalności Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jest m.in. organizowanie likwidacji i bezpośrednia likwidacja określonego rodzaju szkód czy też wypłata określonych w ustawie odszkodowań, uzasadnienie dla przetwarzania takich danych osobowych, co do zasady, pozostaje zbieżne z uzasadnieniem propozycji zmian skierowanych dla UFG. Biuro przetwarza szczególne kategorie danych, opisane w art. 9 i art. 10 RODO, tj. dane dotyczące zdrowia, wyroków skazujących, naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa. W przypadku tych danych należy osobno wskazać, jakie przepisy ustawy stanowiąc będą podstawę ich przetwarzania. Nie wszystkie bowiem zadania Biura wymagają przetwarzania szczególnych kategorii danych, natomiast możliwość ich wykorzystania, jako niezbędna do wykonywania ustawowych zadań przez Biuro,

musi być wskazana wprost. Wskazane w projektowanym art. 136a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych uprawnienie do przetwarzania danych dotyczących zdrowia zostało oparte o art. 9 ust. 2 lit. g RODO. Należy wskazać, iż jednym z zadań Biura jest zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody na osobie i w mieniu. Przy prowadzonych wypłatach odszkodowań niezbędne jest wyznaczenie zakresu szkód na osobie w oparciu o dane dotyczące zdrowia. Z kolei przetwarzanie danych osobowych dotyczących naruszeń prawa lub powiązanych środków bezpieczeństwa jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze i jest niezbędne do wykonania zadań ustawowych nałożonych na Biuro. Elementem zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, będzie objęcie tajemnicą ubezpieczeniową Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zatem propozycja dodania art. 136a i art. 136b wydaje się uzasadniona ze względu na konieczność doprecyzowania regulacji ustawowej w odniesieniu do zakresu i celu przetwarzanych szczególnych kategorii danych osobowych w celu wykonywania przez Biuro jego zadań ustawowych.

Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jako administrator wykonujący zadania publiczne przetwarzający dane na podstawie i w celach określonych w przepisach prawa, przy wykonywaniu zadań ustawowych, będzie korzystało z ograniczeń stosowania poszczególnych przepisów RODO w oparciu o bezpośrednie normy RODO oraz ogólne wyłączenia przepisów RODO zawarte w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych. Ograniczenia stosowania przepisów RODO będą miały swoje uzasadnienie w normie art. 23 RODO i będą docelowo służyć ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym Unii lub Rzeczypospolitej Polskiej. Za cel taki należy uznać likwidację szkód komunikacyjnych.

W ramach prowadzonej działalności Biuro będzie korzystało w szczególności z ograniczeń stosowania art. 13 ust. 3 oraz art. 14 RODO. Uzasadnione jest to koniecznością właściwego realizowania przez Biuro obowiązków i zadań ustawowych. Należy wskazać, iż Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych organizuje likwidację szkód na podstawie danych otrzymanych od zagranicznych biur narodowych, krajowych lub zagranicznych zakładów ubezpieczeń, zagranicznych organów odszkodowawczych, zagranicznych ośrodków informacji, UFG lub zagranicznych funduszy gwarancyjnych. Brak możliwości zastosowania wspomnianych ograniczeń nie pozostawałoby w ogólnym interesie publicznym, gdyż w sposób znaczący utrudniałoby likwidację szkód na rzecz poszkodowanych i uprawnionych. Ponadto przekazywanie informacji wskazanych w art. 14 ust. 1–4 RODO wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku.

Dodatkowo mając na uwadze normy zawarte w art. 23 ust. 2 RODO, proponuje się uzupełnienie obowiązujących regulacji o wskazanie, iż Biuro przechowuje otrzymane dane przez 21 lat.

Ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828 oraz z 2018 r. poz. 650)

Zmiany do ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym upoważniają centra integracji społecznej i podmioty tworzące kluby integracji społecznej do przetwarzania danych osobowych uczestników tych centrów i klubów. W obowiązującym stanie prawnym brak jest przepisu upoważniającego do przetwarzania danych osobowych tych osób, a ze względu na fakt, że część tych danych to dane szczególnie chronione, niezbędne jest nadanie upoważnienia w akcie rangi ustawowej.

Przetwarzanie danych szczególnie chronionych, mimo ogólnego zakazu przewidzianego w art. 9 ust. 1 RODO, będzie możliwe na podstawie art. 9 ust. 2 lit. b tego rozporządzenia, z uwagi na fakt, że jest to niezbędne do wypełnienia obowiązków podmiotów zatrudnienia socjalnego w dziedzinie zabezpieczenia społecznego. Podmioty te wykonują bowiem zadania reintegracji zawodowej i społecznej, skierowane do osób, które podlegają wykluczeniu społecznemu i ze względu na swoją sytuację życiową nie są w stanie własnym staraniem zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych i znajdują się w sytuacji powodującej ubóstwo oraz uniemożliwiającej lub ograniczającej uczestnictwo w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym.

Nakłada się również ustawowy obowiązek zachowania poufności wszelkich informacji i danych, które podmioty i osoby wykonujące zadania w ramach centrów i klubów integracji społecznej uzyskały przy wykonywaniu tych zadań.

Z uwagi na treść art. 23 ust. 1 lit. e RODO, który umożliwia przyjęcie przez państwo członkowskie ograniczeń zakresu obowiązków i praw przewidzianych w niektórych przepisach ww. rozporządzenia, m.in. w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, projekt ustawy w art. 8b ust. 2 i art. 18f ust. 2 ustawy o zatrudnianiu socjalnym umożliwia realizację obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, w celu realizacji usług przez centra integracji społecznej i kluby integracji społecznej poprzez umieszczenie informacji o przetwarzaniu danych osobowych w widocznym miejscu w budynku, w którym realizowane są usługi. Jednocześnie wprowadza się obowiązek informowania o ograniczeniu obowiązku informacyjnego osób, których ograniczenie dotyczy, najpóźniej przy pierwszej czynności skierowanej do tych osób.

Brak możliwości wprowadzenia powyższego ograniczenia mógłby spowodować znaczne ograniczenie albo wręcz uniemożliwienie podmiotom zatrudnienia socjalnego i właściwym organom wykonywania ich ustawowych zadań, a w konsekwencji ograniczyć lub pozbawić obywateli możliwości korzystania z usług centrów i klubów integracji społecznej. Z tego względu należy uznać, że wprowadzone ograniczenia wybranych obowiązków informacyjnych nie naruszają istoty podstawowych praw i wolności osób oraz są w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym służącym ważnemu celowi leżącemu w ogólnym interesie publicznym państwa członkowskiego, którym jest zabezpieczenie społeczne.

Wskazanim w RODO warunkiem wprowadzenia ograniczeń jest zagwarantowanie, że nie będzie ono naruszało istoty podstawowych praw i wolności. W tym miejscu zasadnym wydaje się podkreślenie, że projektowane przepisy art. 8b ust. 2 i art. 18f ust. 2 nie ingerują w istotę praw osób fizycznych uregulowanych w RODO, czyli w uprawnienie do żądania dostępu, sprostowania czy usunięcia danych gromadzonych przez administratora. Projekt ogranicza tylko i wyłącznie stosowanie obowiązku określonego w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, spoczywającego na podmiotach przetwarzających dane. Ograniczenie przewidziane w projektowanych przepisach w niczym nie uchybia więc prawom osób, których dane są przetwarzane, a jedynie w pewnym zakresie ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych spoczywających na podmiotach zatrudnienia socjalnego. W szczególności, ograniczeniom nie będzie podlegał art. 15 ust. 1 i 2 RODO, który reguluje zasady prawa dostępu osoby do dotyczących jej danych.

Kolejnym, wskazanym w RODO warunkiem wprowadzenia ograniczeń jest wykazanie, że są one niezbędne i proporcjonalne w demokratycznym społeczeństwie. W tym kontekście zauważyć należy, że celem istnienia i funkcjonowania podmiotów zatrudnienia socjalnego jest wykonywanie zadań reintegracji zawodowej i społecznej skierowanych do osób, które podlegają wykluczeniu społecznemu i ze względu na swoją sytuację życiową nie są w stanie własnym staraniem zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych i znajdują się w sytuacji powodującej ubóstwo oraz uniemożliwiającej lub ograniczającej uczestnictwo w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym.

Podmioty te działają więc na rzecz dobra wspólnego, którego synonimem jest interes publiczny. Z tego względu istotnym jest zapewnienie tym podmiotom możliwości skutecznego i efektywnego wykonywania powierzonych im zadań, co leży w interesie wszystkich obywateli. W tym kontekście zaproponowane ograniczenie stosowania rozporządzenia ma na celu umożliwienie podmiotom zatrudnienia socjalnego realizacji podstawowych funkcji, dla których zostały powołane. Zaproponowane ograniczenie jest więc niezbędne i proporcjonalne, ponieważ przy jego wprowadzaniu należy wyważyć interes publiczny, rozumiany jako zaspokajanie potrzeb obywateli jako ogółu, oraz interes indywidualny, przejawiający się w korzystaniu z pełni praw wskazanych w RODO, przy czym proponowane ograniczenia, jak już wyżej wskazano, nie naruszają istoty podstawowych praw i wolności.

Projekt nakłada obowiązek zabezpieczenia danych osobowych uczestników centrów i klubów integracji społecznej co najmniej poprzez wymóg dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych oraz zobowiązania ich do zachowania danych osobowych w tajemnicy.

Okres przechowywania danych osobowych będzie wynosił 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zakończono realizację usług, gdyż taki okres powinien być wystarczający do celów dokumentacji i rozliczenia finansowania świadczonych usług.

Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067)

Zmiany w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami mają na celu określenie na poziomie ustawowym, w sposób precyzyjny, zamkniętego katalogu danych osobowych przetwarzanych w następujących rejestrach publicznych: rejestrze zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz w krajowym wykazie zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem. Przedmiotowe katalogi danych obejmują jedynie te dane osobowe, które są aktualnie przetwarzane w ww. rejestrach publicznych, tj:

- imię, nazwisko i adres lub nazwę i adres siedziby właściciela lub posiadacza zabytku lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy – w odniesieniu do rejestru zabytków,
- imię, nazwisko i adres lub nazwę i adres siedziby właściciela lub użytkownika zabytku, imię, nazwisko i podpis autora karty ewidencyjnej lub adresowej, imię i nazwisko osoby, która wypełniła kartę ewidencyjną, lub imię i nazwisko lub nazwę wykonawcy prac konserwatorskich, prac restauratorskich, badań konserwatorskich lub badań archeologicznych przy zabytku – w odniesieniu do ewidencji zabytków,
- imię, nazwisko i adres lub nazwę i adres siedziby właściciela lub posiadacza zabytku – w odniesieniu do krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem.

W efekcie wprowadzanych zmian nie ma konieczności wydania żadnego nowego aktu wykonawczego wynikającego z upoważnień zawartych w danej ustawie.

Ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173 i 138)

W ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych dokonano nowelizacji art. 58 w celu spełnienia postanowień RODO). Powyższa zmiana ma charakter wyłącznie dostosowujący. Oficerowie zawodowi, z wyjątkiem oficerów zajmujących stanowiska służbowe sędziów sądów wojskowych oraz stanowiska służbowe prokuratorów do spraw wojskowych, oraz podoficerowie pełniący zawodową służbę wojskową w organach finansowych i logistycznych są zobowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie o stanie majątkowym dotyczy majątku osobistego oraz objętego małżeńską wspólnością majątkową. W projektowanym ust. 1a wskazuje się katalog informacji, w tym danych osobowych zawartych w składanym oświadczeniu – na gruncie tych zmian oraz art. 4 ust. 1 pkt 4a ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej dokonując analizy tych oświadczeń jest uprawniony do przetwarzania tych informacji.

Ustawa z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1970)

Wykonywanie prac podwodnych na obszarach morskich i śródlądowych drogach wodnych wymaga uzyskania zezwolenia właściwego miejscowo dyrektora urzędu morskiego albo dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej, wydanego w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek organizatora prac podwodnych. Właściwy miejscowo dyrektor urzędu morskiego albo dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, na wniosek organizatora prac podwodnych, może wydać zezwolenie upoważniające do wielokrotnego wykonywania prac podwodnych na małych głębokościach z terminem ważności do 6 miesięcy. Przed wydaniem zezwolenia organy te mogą przeprowadzić kontrolę ważności dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień zawodowych przez osoby wykonujące prace podwodne, stanu technicznego sprzętu nurkowego oraz wyposażenia bazy prac podwodnych.

Natomiast proponowany art. 6a ust. 2 wskazuje, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację przeprowadzanej przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej albo dyrektora urzędu morskiego kontroli lub inspekcji. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od realizacji obowiązków organu administracji żeglugi śródlądowej albo administracji morskiej w zakresie kontroli wykonywania prac podwodnych. Doprecyzowanie to ma na celu zapobieżenie sytuacji, w której osoby, których dane dotyczą (uczestnicy prac podwodnych), będą nadużywać ww. prawa, co w praktyce skutkowałoby znaczącym utrudnieniem, w tym wydłużeniem postępowań mających na celu zapewnienie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa publicznego.

Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952, z późn. zm)

Projektowane zmiany ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych wprowadzają regulacje służące odpowiedniemu zabezpieczeniu wyżej wskazanych danych osobowych (do celów realizacji ustawy przetwarzane są tzw. „wrażliwe” dane osobowe).

Dodatkowo projekt przewiduje zastąpienie uprawnienia przetwarzania danych osobowych osób ubiegających się o świadczenia rodzinne oraz członków ich rodzin przez podmioty posiadające obecnie to uprawnienie obowiązkiem ich przetwarzania (RODO stanowi, że przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, jeżeli jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych osobowych). Aby podmioty te mogły realizować swoje zadania ustawowe, muszą przetwarzać określone w ustawie dane osobowe.

Podmioty uprawnione do przetwarzania danych osobowych zobowiązane będą do zabezpieczenia danych osobowych osób ubiegających się o świadczenia rodzinne oraz członków ich rodzin co najmniej poprzez wymóg dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych oraz zobowiązania ich do zachowania danych osobowych w poufności.

Jednocześnie podmioty uprawnione do przetwarzania danych osobowych zobowiązane będą zabezpieczyć dane osobowe tak, aby wykluczyć wszelkie ryzyka i zagrożenia nadużyć lub niezgodnego z prawem dostępu lub przekazania danych, dostosowując te zabezpieczenia do sposobu, w jaki dane będą przetwarzane – w zależności od sposobu przetwarzania danych mogą wystąpić inne ryzyka i zagrożenia. Ustawa o świadczeniach rodzinnych bowiem przewiduje możliwość zarówno zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych, jak i niezautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych. W każdym przypadku ma zostać zapewniona kontrola nad tym, jakie dane osobowe, kiedy i przez kogo były przetwarzane.

Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1986)

Przetwarzanie danych osobowych występuje na każdym etapie procesu udzielania zamówienia publicznego (konkursu), korzystania ze środków ochrony prawnej, zawarcia i wykonywania umowy, w tym weryfikacji zatrudnienia osób skierowanych do realizacji zamówienia, podczas udostępniania przez zamawiających dokumentacji postępowania (jak również po zakończeniu postępowania w związku z przetwarzaniem i udostępnianiem dokumentacji archiwalnej) i jest ściśle powiązane z wymaganiami określonymi ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, zwaną dalej „ustawą Pzp”.

Zgodnie z ustawą Pzp postępowanie o udzielenie zamówienia jest jawne, a zamawiający może ograniczyć dostęp do informacji związanych z postępowaniem o udzielenie zamówienia tylko w przypadkach wskazanych w tej ustawie (art. 8 ust. 1 i 2 ustawy Pzp). Możliwość wyłączenia zasady jawności w odniesieniu do danych osobowych, z uwagi na ochronę prywatności lub interesu publicznego, przewiduje jedynie art. 8 ust. 4 ustawy Pzp. Zatem, *a contrario*, wszystkie inne dane osobowe zebrane (zgodnie z prawem) w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu są jawne, co oznacza praktycznie nieograniczony dostęp do danych osobowych osób fizycznych zawartych w dokumentacji postępowania.

Zasada jawności funkcjonująca na gruncie ustawy Pzp wynika wprost z art. 61 Konstytucji RP statuującego zasadę jawności działań podmiotów publicznych (z zastrzeżeniem, że ograniczenie zasady jawności może nastąpić wyłącznie ze względu na określoną w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych).

Co więcej, zasada jawności powiązana jest z zasadą przejrzystości, o której mowa w art. 7 ust. 1 ustawy Pzp, wyrażoną w dyrektywach UE dotyczących zamówień publicznych.

Zatem w kontekście celów przyświecających zamówieniom publicznym zasada jawności w ustawie Pzp może być wyjątkowo poddana ograniczeniu z uwagi na poszanowanie prawa do prywatności, w sytuacjach odnoszących się do przetwarzania danych osobowych osób fizycznych. Powyższe wynika z zasady proporcjonalności wyrażonej zarówno na gruncie regulacji dotyczących zamówień publicznych, jak i RODO.

Biorąc pod uwagę postępujący proces elektronizacji zamówień publicznych, a co za tym idzie częściowe lub całkowicie zautomatyzowane przetwarzanie danych, w tym danych osobowych, w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego i konkursach, zastosowanie przepisów RODO będzie miało coraz bardziej powszechne zastosowanie.

Aby zapewnić skuteczne stosowanie przepisów RODO w odniesieniu do zamówień publicznych i konkursów, a jednocześnie mając na względzie obowiązek zapewnienia efektywnego udzielania zamówień publicznych, niezbędne jest wprowadzenie do ustawy Pzp zmian mających na celu dostosowanie jej przepisów do przepisów ww. rozporządzenia.

Projektowany art. 8a ust. 5 w ustawie Pzp

Art. 8a ust. 5 jest konsekwencją wprowadzenia niezbędnych ograniczeń stosowania RODO (dotyczy to przepisów art. 15, art. 18) mających na celu dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy koncesyjnej. Zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. h RODO wymagane jest wówczas wprowadzenie przepisu stanowiącego o prawie osób, których dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniach w stosowaniu RODO.

Art. 8a ust. 5 ustawy Pzp pozostawia zamawiającemu możliwość wyboru jednego, z wymienionych w tym przepisie, sposobów informowania o ograniczeniach uprawnień osób, których dane dotyczą. Przepis będzie miał zastosowanie do wszystkich postępowań o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursów prowadzonych w oparciu o przepisy ustawy – Prawo zamówień publicznych. Uznano, że nałożenie na zamawiających obowiązku informowania o ograniczeniach stosowania art. 15 i art. 18 RODO zawsze na stronie internetowej prowadzonego postępowania oraz dodatkowo w ogłoszeniu o zamówieniu, ogłoszeniu o konkursie, w specyfikacji istotnych warunków zamówienia lub w inny sposób dostępny dla osoby, której dane osobowe dotyczą – wydaje się nadmiernym obciążeniem zamawiających. Projektowany przepis art. 8a ust. 5 w ustawie – Pzp jest bowiem tylko dodatkowym sposobem przekazywania informacji o ograniczeniach stosowania RODO, które zostaną wprowadzone przepisami powszechnie obowiązującego prawa, tj. projektowanymi przepisami art. 8a ust 2 i 4 oraz art. 97 ust. 1a w ustawie – Pzp. Stąd wystarczające wydaje się spełnienie obowiązku informowania o tych ograniczeniach tylko w jeden z wymienionych w projektowanym art. 8a ust. 5 sposobów. Należy przy tym zauważyć, że w przypadku trybów konkurencyjnych z zasady ogłoszenie o zamówieniu oraz specyfikację istotnych warunków zamówienia zamawiający każdorazowo zamieszcza na stronie internetowej prowadzonego postępowania. W takim przypadku nie wydaje się uzasadnione, aby informacja o

ograniczeniach stosowania RODO była oprócz tego zawsze zamieszczana na stronie internetowej prowadzonego postępowania.

W art. 8 ustawy Pzp projektuje się dodanie ust. 5, który ogranicza zasadę jawności w zamówieniach publicznych w przypadku przetwarzania danych osobowych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa, o których mowa w art. 10 RODO, co do celu (korzystanie ze środków ochrony prawnej uregulowanych w Dziale VI ustawy Pzp) oraz do czasu przetwarzania (do upływu terminu na ich wniesienie).

RODO w art. 10 zezwala na przetwarzanie danych osobowych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa, jeżeli przetwarzanie to jest dozwolone prawem państwa członkowskiego, które przewiduje odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą. W przepisach ustawy Pzp zabezpieczenie takie w odniesieniu do danych osobowych dotyczących wyroków i skazań będzie polegało na ograniczeniu kręgu podmiotów, którym dane te będą udostępniane poprzez cel, jakim jest przysługujące tym podmiotom na gruncie ustawy Pzp prawo do korzystania ze środków ochrony prawnej, również w oparciu o informacje dotyczące wyroków i skazań.

Ponadto, w myśl projektowanego art. 8a ust. 6 ustawy Pzp, zamawiający nie tylko na etapie postępowania o udzielenie zamówienia, ale również po jego zakończeniu, będą zobowiązani do przetwarzania danych osobowych (w tym ich udostępniania) w sposób gwarantujący zabezpieczenie przed ich bezprawnym rozpowszechnieniem.

Dodatkowo, zgodnie z projektowanym art. 8a ust. 7 ustawy Pzp, osoby upoważnione do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 RODO, zobowiązane będą do zachowania ich w poufności.

Zgodnie z ustawą Pzp, postępowanie o udzielenie zamówienia jest jawne, a zamawiający może ograniczyć dostęp do informacji związanych z postępowaniem o udzielenie zamówienia tylko w przypadkach wskazanych w tej ustawie (art. 8 ust. 1 i 2 ustawy Pzp). O ograniczeniu zasady jawności ze względu na ochronę prywatności, w odniesieniu do zamówienia udzielonego na podstawie art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy Pzp, stanowi obecny art. 8 ust. 4 ustawy Pzp.

Udostępnianie danych osobowych jest jednym ze sposobów przetwarzania danych osobowych określonych w RODO. W postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego zasady udostępniania dokumentacji postępowania (protokołów i załączników), w tym także umów zawartych w wyniku tych postępowań, a pośrednio znajdujących się w nich danych osobowych dotyczących wyroków i skazań, określa rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie protokołu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego (Dz. U. poz. 1128), wydane na podstawie art. 96 ust. 5 ustawy Pzp. Zatem, ogólna zasada wyrażona w projektowanym art. 8 ust. 5 ustawy Pzp, będzie miała zastosowanie do udostępniania protokołów i załączników do protokołu (vide: projektowany art. 96 ust. 3a ustawy Pzp).

Na gruncie zamówień publicznych i konkursów dane osobowe dotyczące wyroków i skazań mogą zawierać informacje z Krajowego Rejestru Karnego, jednolity europejski dokument zamówienia (zwłaszcza rubryka dotycząca tzw. samooczyszczenia), jak też

uzasadnienie wykluczenia wykonawcy z udziału w postępowaniu. Ograniczenie zasady jawności w odniesieniu do danych osobowych zawartych w informacji z KRK nie będzie miało zastosowania w sytuacji, gdy dana osoba nie figuruje w rejestrze skazań za przestępstwa lub wykroczenia.

Adresatem normy wyrażonej w projektowanym art. 8 ust. 5 ustawy Pzp będzie zamawiający udostępniający dokumentację postępowania (wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu czy oferty lub konkretne dokumenty zawierające dane osobowe dotyczące wyroków lub skazań) podmiotom, które mają interes do wniesienia środków ochrony prawnej i wyłącznie do upływu terminu na ich wniesienie. Zamawiający udostępnia dokumentację postępowania zawierającą dane osobowe dotyczącą wyroków skazujących i naruszeń prawa, wyłącznie w celu korzystania ze środków ochrony prawnej, a więc tylko podmiotom uprawnionym (zgodnie z art. 179 ustawy Pzp) oraz tylko w terminie na wniesienie środków ochrony prawnej, (sytuacja taka może zaistnieć również wtedy, gdy umowa w sprawie udzielenia zamówienia publicznego została już zawarta, vide: art. 182 ust. 3 i 4 ustawy Pzp).

Zgodnie z art. 179 ust. 1 ustawy Pzp środki ochrony prawnej przysługują wykonawcy, uczestnikowi konkursu, a także innemu podmiotowi, jeżeli ma lub miał interes w uzyskaniu danego zamówienia oraz poniósł lub może ponieść szkodę w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy Pzp. Dodatkowo, stosownie do art. 179 ust. 2 ustawy Pzp, środki ochrony prawnej wobec ogłoszenia o zamówieniu oraz specyfikacji istotnych warunków zamówienia przysługują również organizacjom wpisanym na listę, o której mowa w art. 154 pkt 5 ustawy Pzp. A zatem, po upływie terminu na skorzystanie ze środków ochrony prawnej albo w przypadku, gdy o dostęp do dokumentów zawierających informacje o wyrokach skazujących i naruszeniach prawa ubiegają się podmioty, którym nie przysługuje prawo do korzystania ze środków ochrony prawnej, zamawiający będzie udostępniał dane osobowe zawarte w dokumentach po ich odpowiednim spseudonimizowaniu.

Projektowana regulacja nie będzie miała zastosowania do organów publicznych lub instytucji (kontroli czy ścigania), które są uprawnione na mocy innych regulacji szczegółowych do żądania od zamawiającego udostępnienia dokumentacji postępowania.

Projektowane przepisy art. 8a ust. 1–4 ustawy Pzp mają na celu dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy Pzp (dotyczy to przepisów art. 13 i art. 16 RODO) lub stanowią niezbędne ograniczenia stosowania RODO (dotyczy to przepisów art. 15 i art. 18 tego rozporządzenia). Projektowane przepisy nie zawierają odniesienia do art. 21 RODO, ponieważ przepis ten nie znajduje zastosowania w przypadku przetwarzania danych osobowych na podstawie przesłanki wskazanej w art. 6 ust. 1 lit. c RODO (gdy przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze), która stanowi podstawę prawną przetwarzania danych osobowych w związku z udzielaniem zamówień publicznych i przeprowadzaniem konkursów. A zatem, na mocy samego art. 21 ust. 1 RODO, stosowanie przepisu art. 21 w odniesieniu do zamówień publicznych i konkursów zostało wyłączone.

Biorąc pod uwagę specyfikę zamówień publicznych, które są udzielane i realizowane w interesie publicznym (w tym państw UE) oraz konieczność zapewnienia efektywnego procesu udzielania zamówień publicznych, niezbędne jest zmodyfikowanie sposobu stosowania niektórych przepisów RODO poprzez dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów do uwarunkowań wynikających ze stosowania Pzp, co ma na celu zapobieżenie – w interesie publicznym – nadmiernego wydłużania, a czasem zahamowania procesu udzielania zamówienia publicznego.

Co więcej, jak wynika z motywu 80 dyrektywy 2014/24/UE w sprawie zamówień publicznych, aby przyspieszyć i usprawnić procedury, terminy udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego powinny być możliwie najkrótsze i nie powinny stwarzać niepotrzebnych przeszkód w dostępie dla wykonawców z całego rynku wewnętrznego, w szczególności MŚP. Sprawne prowadzenie postępowań pozwala na zapewnienie wykonawcom równego dostępu do udziału w postępowaniu, ponieważ łączy się z utrzymaniem zainteresowania wykonawców uzyskaniem zamówienia w tym postępowaniu i ważności ofert. Wstrzymanie procedury udzielania zamówienia w związku z koniecznością wstrzymania lub ograniczenia przetwarzania danych osobowych stałoby zatem w sprzeczności z celami postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, a szerzej dyrektywami z zakresu zamówień publicznych.

Proponowane ograniczenia lub modyfikacje są więc środkiem niezbędnym i proporcjonalnym do celów realizowanych przez proces udzielania zamówień publicznych, a zatem spełniona została przesłanka, o której mowa w art. 23 ust. 1 lit. e RODO.

Należy przy tym wyjaśnić, że z przepisów ustawy Pzp wynika kto jest na gruncie zamówień publicznych administratorem danego zbioru danych osobowych (będzie to w szczególności: zamawiający, wykonawca lub uczestnik konkursu, Prezes UZP, Prezes Krajowej Izby Odwoławczej); jakie są cele przetwarzania (np. prowadzenie postępowania lub konkursu, zawarcie umowy, realizacja umowy); oraz kategorie danych osobowych (tzw. dane osobowe zwykłe oraz dane osobowe dotyczące wyroków skazujących i naruszeń prawa). Zatem, pomimo wprowadzenia do ustawy Pzp niezbędnych ograniczeń w stosowaniu RODO oraz brzmienia art. 23 ust. 2 lit. a, b i e tego rozporządzenia – nie zachodzi potrzeba określenia wprost w przepisach ustawy Pzp: celów przetwarzania, administratorów danych osobowych czy kategorii danych osobowych. Natomiast okresy przechowywania dokumentacji postępowania (protokołu oraz załączników) określone są w obecnym brzmieniu art. 97 ust. 1 ustawy Pzp.

Projektowany art. 8a ust. 1 ustawy Pzp.

Projektowany przepis ma na celu dostosowanie sposobu realizacji obowiązku informacyjnego, określonego w art. 13 ust. 1–3 RODO, do uwarunkowań wynikających ze stosowania Pzp.

Przepis ten wprowadza możliwość, ale nie obowiązek, elastycznego podejścia do obowiązku informacyjnego, określonego w art. 13 RODO, w przypadku zbierania danych od osoby, której dane dotyczą, realizowanego przez zamawiającego. W praktyce będzie to

dotyczyło obowiązku informacyjnego realizowanego względem wykonawcy będącego osobą fizyczną, który będzie musiał już na początku zapoznać się z treścią ogłoszenia o zamówieniu (czy ogłoszenia o konkursie) lub specyfikacji istotnych warunków zamówienia, aby móc uczestniczyć w danych postępowaniu lub konkursie. Zatem, co do zasady, informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1–3 RODO, dotrą do takiego wykonawcy już na początku postępowania czy konkursu. Z uwagi na fakt, że informacje te byłyby podawane w konkretnym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursie, realizowany byłby obowiązek indywidualnego informowania, o którym mowa w art. 13 RODO, przy pomocy narzędzi i sposobów dostępnych zamawiającemu w ramach prowadzonego postępowania lub konkursu. Projektowana regulacja umożliwi nieprzekazywanie informacji, każdorazowo osobie, której dane dotyczą, ale przekazanie ich w formie komunikatu poprzez zawarcie wszystkich niezbędnych informacji przez zamawiającego w ogłoszeniu o zamówieniu (czy w ogłoszeniu o konkursie) lub w specyfikacji istotnych warunków zamówienia albo regulaminie konkursu. Mając na względzie treść art. 12 RODO, informacje te muszą być zamieszczone w łatwo dostępnej formie i opisane przejrzystym, zrozumiałym jasnym i prostym językiem.

Reasumując, biorąc pod uwagę specyfikę zamówień publicznych oraz konieczność zapewnienia efektywnego prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu proponuje się wprowadzenie możliwości bardziej liberalnego stosowania art. 13 RODO. Zatem, zgodnie z projektowanym art. 8a ust. 1 „Zamawiający realizuje obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 13 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, przez zamieszczenie wymaganych informacji w ogłoszeniu o zamówieniu, ogłoszeniu o konkursie, w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, w regulaminie konkursu lub przy pierwszej czynności skierowanej do wykonawcy.”.

Projektowany art. 8a ust. 2 ustawy Pzp.

Mając na względzie dążenie do ograniczenia obowiązków administracyjnych w odniesieniu do zamawiających (co zostało również wyrażone w dyrektywach UE dotyczących zamówień publicznych), jak również wprowadzenie wymogu wdrożenia przez zamawiających odpowiednich zabezpieczeń, jest prawnie uzasadnione oraz niezbędne zmodyfikowanie sposobu stosowania art. 15 RODO przez dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tego przepisu do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy Pzp, co ma na celu zapobieżenie – w interesie publicznym – nadmiernemu obciążaniu zamawiających, którzy byliby zmuszeni do przeszukiwania niejednokrotnie znacznej ilości dokumentacji w celu ustalenia, czy konkretne dane osobowe były przetwarzane. Proponowane ograniczenie jest środkiem niezbędnym i proporcjonalnym do celów przechowywania – w interesie publicznym – dokumentacji postępowania, a zatem spełniona została przesłanka, o której mowa w art. 23 ust. 1 lit. e RODO. Należy przy tym zaznaczyć, że ze względu na zasadę jawności w zamówieniach publicznych osoba, której dane dotyczą, będzie miała dostęp do przechowywanej dokumentacji postępowania, w oparciu o przepisy prawa zamówień publicznych, a więc będzie mogła bezpośrednio realizować prawo dostępu do danych osobowych jej dotyczących.

Zatem, zgodnie z projektowanym art. 8a ust. 2 ustawy Pzp, „W przypadku, gdy wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, zamawiający może żądać od osoby, której dane dotyczą, wskazania dodatkowych informacji mających na celu sprecyzowanie żądania, w szczególności podania nazwy lub daty postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu”.

Projektowany art. 8a ust. 3 ustawy Pzp.

Przepis ten ma na celu doprecyzowanie, że skorzystanie przez osobę, której dane osobowe dotyczą, z uprawnienia do sprostowania lub uzupełnienia, o którym mowa w art. 16 RODO, nie może skutkować zmianą wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu ani zmianą postanowień umowy w zakresie niezgodnym z ustawą. Nie będzie więc możliwa niezgodna z prawem zamówień publicznych zmiana reguł toczącego się postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu czy postanowień umowy, w oparciu o przysługujące uprawnienie z art. 16 RODO.

Projektowany art. 8a ust. 4 ustawy Pzp.

Stosowanie w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu art. 18 RODO stanowiącego o prawie osoby, której dane dotyczą, do żądania od administratora ograniczenia przetwarzania tych danych, mogłoby sparaliżować proces udzielania zamówienia publicznego z uwagi na powiązany z tym uprawnieniem obowiązek wstrzymania lub ograniczenia przetwarzania danych przez zamawiającego.

Biorąc pod uwagę specyfikę zamówień publicznych, które są udzielane i realizowane w interesie publicznym (w tym państw UE), oraz konieczność zapewnienia efektywnego procesu udzielania zamówień publicznych, niezbędne jest zmodyfikowanie stosowania art. 18 RODO przez dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tego przepisu do uwarunkowań wynikających z prawa zamówień publicznych, co ma na celu zapobieżenie – w interesie publicznym – nadmiernemu wydłużaniu, a czasem zahamowaniu procesu udzielania zamówienia publicznego. Proponowane ograniczenie jest środkiem niezbędnym i proporcjonalnym do celów realizowanych przez proces udzielania zamówień publicznych, a zatem spełniona została przesłanka, o której mowa w art. 23 ust. 1 lit. e RODO. Zatem zgodnie z projektowanym art. 8a ust. 4 ustawy Pzp „Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie ogranicza przetwarzania danych osobowych do czasu zakończenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu.”.

Projektowany art. 8a ust. 5 ustawy Pzp.

Przepis ten jest konsekwencją wprowadzenia do art. 8a ust. 2 i 4 oraz art. 97 ust. 1a ustawy Pzp niezbędnych ograniczeń stosowania RODO (dotyczy to przepisów art. 15 i art. 18 tego rozporządzenia), mających na celu dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów do uwarunkowań wynikających ze stosowania Pzp.

Zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. h RODO wymagane jest wówczas wprowadzenie przepisu stanowiącego o prawie osób, których dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniach w stosowaniu RODO. Zatem zamawiający będą informowali o ograniczeniach w stosowaniu

RODO w następujący sposób: zawsze na stronie internetowej prowadzonego postępowania oraz dodatkowo w ogłoszeniu o zamówieniu, ogłoszeniu o konkursie, w specyfikacji istotnych warunków zamówienia lub w inny sposób dostępny dla osoby, której dane osobowe dotyczą. Mając na względzie treść art. 12 RODO, informacje te muszą być zamieszczone w łatwo dostępnej formie i opisane przejrzystym, zrozumiałym jasnym i prostym językiem.

Projektowany art. 8a ust. 6 ustawy Pzp.

Przepis ten jest ogólną regulacją wymaganą przez art. 23 ust. 2 lit. d i g RODO. Projektowana regulacja będzie miała zastosowanie do wszystkich przypadków przetwarzania danych na gruncie zamówień publicznych, w szczególności do przetwarzania (w tym ujawniania) danych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa. Zgodnie bowiem z projektowanym art. 8a ust. 6 ustawy Pzp, zamawiający zabezpiecza dane osobowe przed bezprawnym rozpowszechnianiem.

Projektowany art. 8a ust. 7 ustawy Pzp.

Przepis ten przewiduje wymóg wprowadzenia dodatkowego zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, w przypadku przetwarzania (w tym udostępniania) danych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa. Projektowany przepis realizuje wymagania przewidziane w art. 10 RODO w odniesieniu do prawa państwa członkowskiego, które oprócz podstawy prawnej do przetwarzania danych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa, musi zawierać odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą.

Zatem zgodnie z projektowanym art. 8a ust. 7 ustawy Pzp „Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 rozporządzenia 2016/679, mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie. Osoby dopuszczone do przetwarzania takich danych są obowiązane do zachowania ich w poufności.”.

Wyjaśnienia wymaga, że projektowany art. 8a ust. 7 ustawy Pzp nie zawiera wprost odesłania do danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO, gdyż obecnie na gruncie prawa zamówień publicznych nie jest możliwe żądanie tego rodzaju danych osobowych. Jednakże, gdyby zamawiający otrzymał w związku z prowadzonym postępowaniem o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursem takie dane osobowe, to tym bardziej osoby przetwarzające takie dane osobowe byłyby zobowiązane do zachowania ich w poufności.

Projektowany art. 11 ust. 6a–6b ustawy Pzp

W związku z tym, że na podstawie przepisów prawa zamówień publicznych Prezes UZP wydaje w formie elektronicznej Biuletyn Zamówień Publicznych (dalej: „BZP”), natomiast zamawiający zamieszczają w BZP ogłoszenia – niezbędne jest doprecyzowanie wprost w ustawie Pzp podziału zakresu obowiązków realizowanych przez tych administratorów danych osobowych.

Mając na względzie fakt, że wyłącznie zamawiający uprawnieni są do zamieszczania ogłoszeń w BZP, konieczne i zasadne jest wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą osoby, których dane osobowe dotyczą, chcąc korzystać z prawa do uzyskania informacji, o którym mowa w art. 15 RODO, będą zwracać się do zamawiającego, który zamieścił dane osobowe,

nie zaś do Prezesa UZP zapewniającego obsługę techniczną BZP (vide: projektowany art. 11 ust. 6a ustawy Pzp).

Na tej samej zasadzie, jak powyżej, będzie realizowane prawo do sprostowania danych oraz uzupełnienia niekompletnych danych, o którym mowa w art. 16 RODO (vide: projektowany art. 11 ust. 6a ustawy Pzp).

Natomiast, zadaniem Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych będzie zapewnienie technicznego utrzymania systemu teleinformatycznego, przy użyciu którego udostępniany jest BZP. Ponadto Prezes UZP zobligowany będzie do określenia w wewnętrznych regulacjach okresów przechowywania danych osobowych zamieszczonych w BZP. (vide: projektowany art. 11 ust. 6b ustawy Pzp).

Projektowany art. 96 ust. 3a ustawy Pzp.

Projektowany przepis doprecyzowuje zasadę jawności w zamówieniach publicznych w kontekście przetwarzania (a dokładnie udostępniania) danych osobowych zebranych w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu, zawartych w protokole lub załącznikach do protokołu.

Zgodnie z art. 96 ust. 2 ustawy Pzp, oferty, opinie biegłych, oświadczenia, informacja z zebrania, o którym mowa w art. 38 ust. 3 ustawy Pzp, zawiadomienia, wnioski, inne dokumenty i informacje składane przez zamawiającego i wykonawców oraz umowa w sprawie zamówienia publicznego stanowią załączniki do protokołu. Zatem załączniki do protokołu tworzą wszelką dokumentację zebraną w toku postępowania lub konkursu, która prawie zawsze zawiera dane osobowe. Z obecnego brzmienia art. 96 ust. 3 ustawy Pzp wprost wynika, że protokół wraz z załącznikami jest jawny. Przepis art. 96 ust. 3 zd. drugie ustawy Pzp wskazuje również od kiedy udostępnia się załączniki do protokołu.

Mając na względzie powyższe regulacje, proponuje się dodanie w art. 96 ustawy Pzp ust. 3a, zgodnie z którym zasada jawności, o której mowa w art. 96 ust. 3 tej ustawy, ma zastosowanie do wszystkich danych osobowych, z wyjątkiem danych, o których mowa w art. 9 RODO, zebranych w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu. Zgodnie z projektowanym zdaniem drugim, ograniczenia zasady jawności, o których mowa w art. 8 ust. 3–5 ustawy Pzp, stosuje się odpowiednio.

Powyższa regulacja wprost przesądza, że w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego lub w konkursie (oraz przez okres 4 lat od dnia zakończenia postępowania lub konkursu) zamawiający ma prawo i obowiązek udostępniania wszystkich danych osobowych zawartych w protokole oraz w zgromadzonych załącznikach do protokołu, za wyjątkiem szczególnych kategorii danych osobowych (tzw. danych wrażliwych), o których mowa w art. 9 RODO. Wyjaśnienia wymaga, że projektowana regulacja nie będzie miała zastosowania do umów w sprawach zamówień publicznych, które podlegają udostępnianiu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej (vide: art. 139 ust. 3 ustawy Pzp).

Reasumując, zgodnie z projektowanym art. 96 ust. 3a zdanie pierwsze, zamawiający będzie miał prawo i obowiązek ujawnienia wszystkich danych osobowych, które znajdują się

w dokumentacji postępowania, w tym przekazanej przez wykonawcę. Dotyczy to całości przekazanej przez wykonawcę dokumentacji, za wyjątkiem załączonych przez wykonawcę informacji zawierających tzw. dane wrażliwe (art. 9 RODO), do których przekazania, na gruncie Pzp, wykonawcy nie są co do zasady uprawnieni. Należy przy tym przypomnieć, że wykonawcy powinni przekazywać tylko te dane osobowe i tylko w takim zakresie, w jakim jest to potrzebne dla celów prowadzonego postępowania.

Ponadto, zdanie drugie projektowanego przepisu wskazuje na inne możliwe ograniczenia zasady jawności, będą to odpowiednio art. 8 ust. 3 ustawy Pzp (tajemnica przedsiębiorstwa), art. 8 ust. 4 ustawy Pzp (dane osobowe – w przypadku art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. b; wysokość wynagrodzenia – w przypadku art. 67 ust. 1 pkt 1a), a także projektowany art. 8 ust. 5 ustawy Pzp (dane osobowe dotyczące skazań i wyroków udostępnianiach jedynie w celu skorzystania ze środków ochrony prawnej, o których mowa w dziale VI ustawy Pzp).

Projektowany art. 96 ust. 3b ustawy Pzp.

Projektowana regulacja jest konsekwencją brzmienia art. 8 ust. 2 ustawy Pzp, zgodnie z którym zamawiający może ograniczyć dostęp do informacji związanych z postępowaniem o udzielenie zamówienia tylko w przypadkach określonych w ustawie Pzp. W związku z tym przepisem konieczne było odwołanie do przepisów RODO, które w praktyce będą podstawą do ograniczenia udostępniania protokołu wraz załącznikami, a więc ograniczeniami zasady jawności.

Zgodnie z projektowanym art. 96 ust. 3b, „Od dnia zakończenia postępowania o udzielenie zamówienia, w przypadku gdy wniesienie żądania, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, spowoduje ograniczenie przetwarzania danych osobowych zawartych w protokole i załącznikach, zamawiający nie udostępnia tych danych zawartych w protokole i w załącznikach, chyba że zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 18 ust. 2 rozporządzenia 2016/679.”. Z projektowanego art. 96 ust. 3b ustawy Pzp (w kontekście art. 18 ust. 2 RODO) wynika, że każde inne przetwarzanie, z wyjątkiem przechowywania protokołu i załączników, możliwe będzie wyłącznie za zgodą osoby, której dane dotyczą, lub w celu ustalenia, dochodzenia lub obrony roszczeń lub w celu ochrony praw innej osoby fizycznej lub prawnej (np. korzystanie ze środków ochrony prawnej) lub z uwagi na ważne względy interesu publicznego UE lub państwa członkowskiego (np. kontrola).

Projektowany art. 97 ust. 1a i 1b ustawy Pzp.

Projektowane przepisy odnoszą się do kwestii związanych z przetwarzaniem danych osobowych – na etapie przechowywania – zawartych w protokole oraz załącznikach.

Mając na względzie dążenie do ograniczenia obowiązków administracyjnych w odniesieniu do zamawiających (co zostało również wyrażone w dyrektywach UE dotyczących zamówień publicznych), jak również wprowadzenie wymogu wdrożenia przez zamawiających odpowiednich zabezpieczeń, prawnie uzasadnione jest oraz praktycznie niezbędne zmodyfikowanie art. 15 RODO przez dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tego przepisu do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy Pzp, co ma na celu zapobieżenie – w interesie publicznym – nadmiernemu obciążaniu zamawiających, którzy

musieliby przeszukiwać niezliczone ilości dokumentacji w celu ustalenia, czy konkretne dane osobowe były przetwarzane. Proponowane ograniczenie jest środkiem niezbędnym i proporcjonalnym do celów przechowywania – w interesie publicznym – dokumentacji postępowania, a zatem spełniona została przesłanka, o której mowa w art. 23 ust. 1 lit. RODO. Należy przy tym zaznaczyć, że ze względu na zasadę jawności w zamówieniach publicznych osoba, której dane dotyczą, będzie miała dostęp do przechowywanej dokumentacji postępowania, w oparciu o przepisy prawa zamówień publicznych, a więc będzie mogła bezpośrednio realizować prawo dostępu do danych osobowych jej dotyczących.

Projektowany art. 97 ust. 1b ustawy Pzp ma na celu doprecyzowanie, że skorzystanie przez osobę, której dane osobowe dotyczą, z uprawnienia do sprostowania lub uzupełnienia, o którym mowa w art. 16 RODO, nie może skutkować ingerencją w treść przechowywanego protokołu oraz jego załączników. Dokumentacja postępowania (tj. protokół oraz załączniki) przechowywana jest przede wszystkim w interesie publicznym, np. do celów kontroli, a więc nie jest możliwa jakakolwiek bezpośrednia ingerencja w treść przechowywanej dokumentacji postępowania, w oparciu o przysługujące uprawnienie z art. 16 RODO. Wszelkie sprostowania lub uzupełnienia będą możliwe wyłącznie w postaci nowych dokumentów składanych jako załączniki do dokumentów, w których dane osobowe będą prostowane lub uzupełniane.

Projektowany art. 143e ustawy Pzp.

Zasadniczym celem projektowanego przepisu jest przesądzenie wprost w przepisach ustawy Pzp, że zamawiający w ramach uprawnień w zakresie kontroli spełniania przez wykonawcę lub podwykonawcę wymagań, o których mowa w art. 29 ust. 3a ustawy Pzp, będzie miał prawo do żądania:

- 1) oświadczenia wykonawcy lub podwykonawcy o zatrudnieniu pracownika na podstawie umowy o pracę,
- 2) poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii umowy o pracę zatrudnionego pracownika,
- 3) innych dokumentów

– zawierających informacje, w tym dane osobowe, niezbędne do weryfikacji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w szczególności: imię i nazwisko zatrudnionego pracownika, datę zawarcia umowy o pracę, rodzaj umowy o pracę, zakres obowiązków pracownika.

Powyższe kwestie byłyby regulowane w postanowieniach umowy w sprawie zamówienia publicznego, która jest zasadniczym źródłem zobowiązań wykonawcy na etapie realizacji zamówienia. Na etapie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego kwestie związane z weryfikacją zatrudniania określone byłyby w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, która zawiera m.in. istotne dla stron postanowienia, które zostaną wprowadzone do treści zawieranej umowy w sprawie zamówienia publicznego, ogólne warunki umowy albo wzór umowy (vide: art. 36 ust. 1 pkt 16 oraz art. 36 ust. 2 pkt 8a ustawy Pzp).

Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 i 1693)

Zmiana w art. 23a ust. 4a ma charakter redakcyjny wskazujący, że minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego „prowadzi i rozwija rejestr centralny” obejmujący dane dotyczące jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, a także dane dotyczące osób i rodzin ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej lub korzystających z tych świadczeń oraz form udzielonej pomocy społecznej, gromadzone przez jednostki organizacyjne pomocy społecznej na podstawie przepisów ustawy, „oraz przetwarza” te dane w celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, zamiast dotychczas używanych zwrotów „może utworzyć” oraz „może przetwarzać”. Wskazana zmiana redakcyjna wskazuje na obowiązek, który został nałożony na ministra, jakim jest prowadzenie i rozwijanie rejestru.

Art. 78 projektu ustawy zawierający zmiany do ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej wskazuje, w projektowanym art. 25 ustawy o pomocy społecznej, na administratorów danych osobowych w systemie pomocy społecznej, którymi są, co do zasady, jednostki organizacyjne pomocy społecznej.

W przypadku zlecenia realizacji zadania, podmiotem odpowiedzialnym za przetwarzanie danych osobowych osób, którym są udzielane świadczenia, jest podmiot przyjmujący zlecenie. W sytuacji, gdy podmiot ten udziela świadczeń w prowadzonej przez siebie jednostce organizacyjnej pomocy społecznej (pojęcie zdefiniowane w art. 6 pkt 5 ustawy o pomocy społecznej), administratorem danych osobowych jest ta jednostka organizacyjna, np. dom pomocy społecznej, ośrodek wsparcia. Podmiot przyjmujący zlecenie realizacji zadania z zakresu pomocy społecznej jest niezależny od organu udzielającego zlecenia, z tego względu jest odrębnym administratorem danych osobowych.

Zmiana ust. 2 art. 100 ustawy o pomocy społecznej ma na celu nadanie ustawowego upoważnienia do przetwarzania danych osobowych osób, do których stosuje się tę ustawę, oraz członków ich rodzin, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań wynikających z ustawy. Z uwagi na szeroki krąg podmiotów przetwarzających dane osobowe osób korzystających ze świadczeń pomocy społecznej, ale też innych osób, do których ustawa ma zastosowanie, np. osób ponoszących odpłatność za pobyt innej osoby w domu pomocy społecznej, osób korzystających z usług w placówce zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku, zdecydowano o wprowadzeniu jednego upoważnienia, mającego zastosowanie do wszystkich podmiotów wykonujących zadania wynikające z ustawy, wskazanych w art. 2 ust. 2 ustawy.

Z uwagi na treść art. 23 ust. 1 lit. e RODO, który umożliwia przyjęcie przez Państwo członkowskie ograniczeń zakresu obowiązków i praw przewidzianych w niektórych przepisach ww. rozporządzenia m.in. w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, projekt ustawy umożliwia realizację obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 wymienionego rozporządzenia, w celu udzielania świadczeń, o których mowa w art. 106 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej, oraz udzielania usług w ośrodkach wsparcia, rodzinnych domach pomocy, mieszkaniach chronionych i domach pomocy społecznej poprzez umieszczenie informacji o przetwarzaniu danych osobowych w widocznym miejscu w budynku, w którym udzielane są świadczenia. Taki sposób realizacji obowiązków informacyjnych będzie więc dotyczył

udzielania świadczeń, które nie są przyznawane decyzją administracyjną, oraz świadczeń w formie usług udzielanych w jednostkach organizacyjnych przez te jednostki. Jednocześnie wprowadza się obowiązek informowania o ograniczeniu obowiązku informacyjnego osób, których ograniczenie dotyczy, najpóźniej przy pierwszej czynności skierowanej do tych osób.

Wskazaniem w RODO warunkiem wprowadzenia ograniczeń jest zagwarantowanie, że nie będzie ono naruszało istoty podstawowych praw i wolności. W tym miejscu zasadnym wydaje się podkreślenie, że projektowany art. 100 ust. 3 nie ingeruje w istotę praw osób fizycznych uregulowanych w RODO, czyli w uprawnienie do żądania dostępu, sprostowania czy usunięcia danych gromadzonych przez administratora. Ograniczenie przewidziane w projektowanym przepisie w niczym nie uchybia więc prawom osób, których dane są przetwarzane, a jedynie w pewnym zakresie ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych spoczywających na organach administracji publicznej.

Kolejnym, wskazanym w RODO warunkiem wprowadzenia ograniczeń jest wykazanie, że są one niezbędne i proporcjonalne w demokratycznym społeczeństwie. W tym kontekście zauważyć należy, że celem istnienia i funkcjonowania organów administracji publicznej jest sprawne zarządzanie państwem przejawiające się poprzez zaspakajanie zbiorowych i indywidualnych potrzeb obywateli, wynikających ze współżycia ludzi w społecznościach (patrz próba definicji pojęcia administracja publiczna w: J. Boć (red.), *Administracja publiczna*, Wrocław 2002, s. 10). Administracja publiczna działa więc na rzecz dobra wspólnego, którego synonimem jest interes publiczny. Z tego względu istotnym jest zapewnienie organom administracji możliwości skutecznego i efektywnego wykonywania powierzonych jej zadań, co leży w interesie wszystkich obywateli. W tym kontekście zaproponowane ograniczenie stosowania rozporządzenia ma na celu umożliwienie organom realizacji podstawowych funkcji, dla których zostały powołane. Z całą pewnością podstawowym oczekiwaniem obywateli w stosunku do organów administracji jest sprawne załatwianie spraw zarówno o charakterze zbiorowym, jak i indywidualnym. Zaproponowane ograniczenie jest więc niezbędne i proporcjonalne, ponieważ przy ich wprowadzaniu należy wyważyć interes publiczny, rozumiany jako zaspakajanie potrzeb obywateli jako ogółu, oraz interes indywidualny, przejawiający się w korzystaniu z pełni praw wskazanych w rozporządzeniu 2016/679, przy czym proponowane ograniczenie, jak już wyżej wskazano, nie narusza istoty podstawowych praw i wolności.

Jako administratorów danych osobowych przetwarzanych w celu przyznawania i udzielania świadczeń z pomocy społecznej projekt wskazuje publiczne jednostki organizacyjne wykonujące zadania w zakresie pomocy społecznej.

Projekt nakłada obowiązek zabezpieczenia danych osobowych osób, do których stosuje się ustawę o pomocy społecznej, oraz członków ich rodzin, co najmniej poprzez wymóg dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych oraz zobowiązania ich do zachowania danych osobowych w tajemnicy.

Zobowiązuje się również do zachowania poufności wszelkich informacji i danych, które podmioty przetwarzające dane osobowe uzyskały przy wykonywaniu tych zadań

Art. 78 projektu należy również uzupełnić o przepis upoważniający do przetwarzania danych osobowych osób korzystających z pomocy określonej w Programie Operacyjnym Pomoc Żywnościowa 2014–2020, stąd zaproponowano dodanie art. 134m. Zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1255/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 w sprawie Europejskiego Funduszu Najbardziej Potrzebującym o przepisy określające zawartość rocznych i końcowych sprawozdań z wdrażania, w tym wykaz wspólnych wskaźników, państwa członkowskie zobowiązane są do gromadzenia danych dotyczących odbiorców końcowych Programu dla celów sprawozdawczych i kontrolnych wobec KE w okresie nie krótszym niż 5 lat od zakończenia realizacji Programu.

Z Programu Operacyjnego udzielana jest pomoc w postaci paczek żywnościowych i posiłków, a także tzw. działań towarzyszących (np. warsztaty na temat zdrowego żywienia, szkolenia z zakresu zarządzania budżetem domowym). Każda osoba i rodzina chcąc otrzymywać pomoc powinna w tym celu zgłosić się do organizacji wydającej pomoc. Forma udzielanej pomocy wskazuje, że jest ona doraźna, np. paczki wydawane są osobom uprawnionym kilka razy w roku. Aby ułatwić realizację obowiązków informacyjnych wynikających z RODO małym, lokalnym organizacjom, borykającym się z problemami kadrowymi i lokalowymi, wprowadza się dla tych organizacji możliwość umieszczenia informacji o przetwarzaniu danych osobowych w widocznym miejscu w budynku, w którym udzielana jest pomoc. Konieczność doręczania każdej osobie korzystającej z pomocy indywidualnie informacji wskazanych w rozporządzeniu 2016/679 mogłoby spowodować rezygnację części z nich z udziału w Programie Operacyjnym, a tym samym pozostawienie danej społeczności bez pomocy oferowanej w jego ramach. W stosunku do Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, przetwarzającego dane osobowe osób korzystających z pomocy w toku czynności kontrolnych, umożliwia się realizację obowiązku informacyjnego poprzez umieszczenie informacji o przetwarzaniu danych osobowych na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej KOWR.

Projekt nakłada obowiązek zabezpieczenia danych osobowych w ramach Programu Operacyjnego co najmniej poprzez wymóg dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych oraz zobowiązania ich do zachowania danych osobowych w tajemnicy.

Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1570 oraz z 2018 r. poz. 650)

Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych), nie wpływa na realizację zadań polegających na:

- 1) gromadzeniu informacji o wynikach zleconych badań próbek wyrobów budowlanych, przeprowadzonych kontrolach wyrobów budowlanych wprowadzonych do obrotu lub udostępnianych na rynku krajowym, wydanych postanowieniach, decyzjach i opiniach,
- 2) prowadzeniu krajowego wykazu zakwestionowanych wyrobów budowlanych, o którym mowa w art. 15 ustawy.

Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie).

W przedmiotowej ustawie nie wprowadzono ograniczeń stosowania art. 21 ust. 1 RODO (tj. prawo osoby, której dane osobowe dotyczą, do sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych osobowych opartego na art. 6 ust.1 lit. e lub f RODO), bowiem podstawą przetwarzania danych osobowych przez organy realizujące zadania wskazane w ww. ustawie jest art. 6 ust. 1 lit. c RODO (przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze). Oznacza to, że art. 21 ust. 1 RODO nie ma wówczas zastosowania.

Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, 1544, 1629, 1669 i 2077)

W związku z wejściem w maju 2018 r. w życie RODO, niezbędne jest uporządkowanie zagadnień przetwarzania danych osobowych przez publiczne służby zatrudnienia.

Do przetwarzania danych osobowych publiczne służby zatrudnienia wykorzystują oprogramowanie udostępniane przez ministra właściwego do spraw pracy. Urzędy pracy pozyskują i udostępniają dane za pośrednictwem rejestru centralnego prowadzonego przez ministra właściwego do spraw pracy, natomiast istnieją nieliczne sytuacje umożliwiające pozyskiwanie i udostępnianie danych za pośrednictwem systemów teleinformatycznych zapewnianych w ramach powiatów lub gminy, tj. w przypadku, gdy osoba, której dane są pozyskiwane lub udostępniane, pochodzi z tej samej gminy lub powiatu, w którym mają siedzibę podmioty przekazujące dane.

Rejestr centralny jest zasilany danymi pochodzącymi z rejestrów danych wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy oraz osób fizycznych ubiegających się o pomoc określoną w ustawie, korzystających z systemu umożliwiającego wnoszenie wniosków w wersji elektronicznej do publicznych służb zatrudnienia.

W projekcie zaproponowano przepisy szczegółowe określające rejestr centralny prowadzony przez ministra właściwego do spraw pracy, m.in. zakres danych przekazywanych do tego rejestru przez wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy; inne instytucje np. jednostki organizacyjne pomocy społecznej, ale też zakres danych osób fizycznych ubiegających się o pomoc określoną w ustawie, przepisy dotyczące zabezpieczenia w zakresie dostępu do danych.

Zaproponowano, aby dane osobowe były przetwarzane w rejestrze centralnym przez okres 50 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zakończono udzielanie pomocy. Konieczność tak długiego okresu przechowywania danych uzasadniona jest faktem zaliczania okresu pobierania zasiłku i innych świadczeń przyznawanych na podstawie ustawy do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych oraz okresów składkowych w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z uwagi na to, że dotychczasowe przepisy zbyt ogólnie regulowały kwestie dotyczące przetwarzania danych osobowych, zaistniała konieczność ich dostosowania do przepisów RODO.

Projektowane przepisy uchylają większość dotychczasowych regulacji w zakresie przetwarzania danych osobowych, które były dotychczas rozproszone w różnych częściach ustawy.

Dotychczasowe przepisy ustawowe określały podmioty, które przetwarzają dane osobowe, tj. publiczne służby zatrudnienia. Określały także w sposób ogólny cel przetwarzania danych osobowych. Natomiast na poziomie rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie ustawy doprecyzowane były dane osobowe, w tym dane dotyczące niepełnosprawności, zbierane przez poszczególne publiczne służby zatrudnienia.

Analogicznie jak do rejestru centralnego zaproponowano zasady dotyczące rejestrów danych wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy.

W projektowanych przepisach doprecyzowano również kwestie ustalania dla bezrobotnych profilu pomocy. Jednoznacznie doprecyzowano, że profil pomocy dla bezrobotnego ustalany jest przez pracownika powiatowego urzędu pracy na podstawie wywiadu przeprowadzonego z bezrobotnym. Zgodnie z projektowanymi przepisami, wywiad ten jest wspierany systemem teleinformatycznym udostępnianym przez ministra właściwego do spraw pracy, ale decyzja dotycząca ustalenia profilu pomocy dla bezrobotnego nie jest podejmowana w sposób polegający na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych bezrobotnego.

Proponowane zmiany nie będą generować dodatkowych kosztów, a ewentualne modyfikacje systemów teleinformatycznych finansowane będą ze środków będących w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy przeznaczonych na utrzymanie i rozwój systemów teleinformatycznych publicznej służby zatrudnienia.

Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2148)

Zmiana ma charakter dostosowujący w związku ze zmianą wprowadzaną w art. 117 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, z późn. zm.) w art. 38 projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO.

W związku z faktem, że w art. 11 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych zawarte zostało odesłanie do odpowiedniego stosowania w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie m.in. art. 117 ust. 1–4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS konieczne jest rozszerzenie zakresu odesłania do odpowiedniego stosowania również o dodawany ust. 4a. Wniosek o potwierdzenie wskazanych w art. 117 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresów dotyczy bowiem wprost potwierdzania okresów na potrzeby ustalenia prawa do emerytury czy renty, nie zaś świadczenia przedemerytalnego. Zatem, aby zapewnić stosowanie w stosunku do świadczeń przedemerytalnych przepisu dotyczącego treści wniosku, konieczne jest wprowadzenie przedmiotowej zmiany.

Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362)

W obecnym brzmieniu ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (dalej zwana „ustawą o pomocy publicznej”) nakłada na podmioty udzielające pomocy, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ministra właściwego do spraw rolnictwa i ministra właściwego do spraw finansów publicznych obowiązki i zadania, do realizacji których niezbędne jest przetwarzanie danych osobowych, m.in. danych dotyczących podmiotów ubiegających się o pomoc i beneficjentów pomocy oraz danych służbowych. Przetwarzanie zatem jest zgodne z prawem na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c i e RODO, tj. jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze lub jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym.

Pomocą publiczną jest każda pomoc, która spełnia przesłanki określone w art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, czyli powoduje uszczuplenie dochodów państwa, ma charakter selektywny (skierowana jest do określonych podmiotów), stanowi dla podmiotu korzyść, której nie uzyskałby w normalnych warunkach rynkowych, zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji i wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Z kolei zakłada się, iż pomoc planowana w kwocie nieprzekraczającej określonego limitu odnoszącego się do jednego podmiotu gospodarczego – nie zakłóca konkurencji i tym samym może zostać udzielona przy zastosowaniu uproszczonej procedury, jako pomoc *de minimis*.

Interesariusze przekazują dane osobowe swoje lub innych osób administratorom w ramach obowiązków i zadań określonych w ustawie o pomocy publicznej. W taki sposób pozyskiwane są dane w związku z realizacją obowiązków wynikających np. z art. 12 i art. 21 ustawy o pomocy publicznej - o pracownikach podmiotów opracowujących projekty, wnioskujących o opinię w stosunku do projektów programów pomocowych oraz pomocy indywidualnej czy obowiązku wynikającego z art. 32 i art. 32a ustawy o pomocy publicznej – o użytkownikach aplikacji (informatycznej służącej do monitorowania pomocy publicznej w rolnictwie lub rybołówstwie) lub aplikacji SHRIMP (informatycznej służącej do monitorowania

pomocy publicznej innej niż pomoc w rolnictwie lub rybołówstwie). Dane osobowe osób – pracowników organów administracji publicznej lub innych podmiotów realizujących zadania publiczne (dysponujących mieniem publicznym) są zbierane bezpośrednio od tych osób lub są przekazywane przez osoby do tego upoważnione. Przedmiotowe dane osobowe przekazywane są w ramach pełnienia przez te osoby obowiązków służbowych, a przetwarzane są przez administratorów wyłącznie w zakresie niezbędnym do wypełniania obowiązków i zadań wynikających z ustawy o pomocy publicznej.

W celu realizacji obowiązków i zadań określonych w ustawie o pomocy publicznej i przepisach unijnych (m.in. zgodnie z art. 12, art. 21, art. 31–33, art. 37, art. 39 ustawy o pomocy publicznej) zbierane są również informacje o podmiotach wnioskujących o pomoc i beneficjentach pomocy (przedsiębiorcach, w tych osobach fizycznych prowadzących działalność gospodarczą), również za pomocą systemów informatycznych. Podmioty udzielające pomocy (m.in. jednostki samorządu terytorialnego, urzędy centralne, agencje rozwoju, stowarzyszenia, podmioty prywatne) po uprzednim ich pozyskaniu bezpośrednio od zainteresowanej strony i odpowiednim przygotowaniu przekazują na żądanie lub wprowadzają do systemów dane osobowe beneficjentów oraz informacje o udzielonej im pomocy. Przetwarzanie za pośrednictwem aplikacji informacji o pomocy służy celom wynikającym bezpośrednio z przepisów prawa (np. uzyskiwanie i udostępnianie sprawozdań o udzielonej pomocy) albo związane jest z realizacją zadania publicznego (np. przeglądanie, weryfikacja sprawozdań, udzielanie interpretacji). Dodatkowo aplikacje wspomagają (aktualnie na warunkach fakultatywnych) podmioty udzielające pomocy w wiarygodnym ustaleniu otrzymanej pomocy *de minimis* przez przedsiębiorcę ubiegającego się o pomoc *de minimis* (w tym osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą). Służy to zapewnieniu, że nie zostanie udzielona pomoc niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

Wartością wprowadzenia art. 11a ust. 1 do ustawy o pomocy publicznej jest zwiększenie przejrzystości w zakresie przetwarzania danych osobowych, szczególnie biorąc pod uwagę dużą liczbę administratorów i zgłaszane wątpliwości m.in. przez podmioty udzielające pomocy dotyczące określenia administratorów. Wyznaczenie administratorów wynika z rozdziału zadań i obowiązków nałożonych na określone podmioty zgodnie z ustawą o pomocy publicznej (na Prezesa UOKiK, ministra właściwego do spraw rolnictwa, m.in. na podstawie art. 12, art. 21, art. 31–33 i art. 39 ustawy o pomocy publicznej, ministra właściwego do spraw finansów, m.in. na podstawie art. 32 i art. 33 ustawy o pomocy publicznej, podmioty udzielające pomocy na podstawie m.in. art. 32, art. 32a, art. 37 i art. 39 ustawy o pomocy publicznej) oraz z faktu, że sposoby ich przetwarzania ustalają oni samodzielnie. Dodatkowo w celu odzwierciedlenia stanu faktycznego w projektowanym art. 11a ust. 2 określono, iż Prezes Urzędu lub minister właściwy do spraw rolnictwa może ujawnić dane osobowe podmiotu udzielającego pomocy lub beneficjenta pomocy. Ujawnienie ma na celu zapewnienie przejrzystości w zakresie udzielania pomocy publicznej, w szczególności jest ono niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych osobowych wynikającego z przepisów prawa wspólnotowego, takich jak art. 9 rozporządzenia

Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), art. 9 rozporządzenia Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznającego niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 191 z 01.07.2014, str.1), pkt 4.7 Zasad ramowych dotyczących pomocy państwa na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną (2014/C 198/01), pkt 3.2.7 Wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią (2014/C 200/1), pkt 78 Wytycznych UE w sprawie stosowania reguł pomocy państwa w odniesieniu do szybkiej budowy/rozbudowy sieci szerokopasmowych (2013/C 25/1), pkt 124 Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej na lata 2014–2020 (2013/C 209/1), pkt 52 pkt 7) Komunikatu Komisji w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne (2013/C 332/1), pkt 166 Wytycznych w sprawie pomocy państwa na rzecz promowania inwestycji w zakresie finansowania ryzyka (2014/C 19/4), pkt 162 i 163 Wytycznych w sprawie pomocy państwa na rzecz portów lotniczych i przedsiębiorstw lotniczych (2014/C 99/3), pkt 96 Wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (2014/C 249/01), pkt 45 Kryteriów analizy zgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy państwa na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania (2014/C 188/02).

Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355)

Zmiana art. 2 – dodanie pkt 2e

Przepis ma na celu uzupełnienie słowniczka o pojęcia RODO; projektowany art. 13b przewiduje wyłączenie obowiązków przewidzianych w art. 15 RODO względem funduszu, towarzystwa, ASI i zarządzającego ASI, a także podmiotów, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2, w zakresie ich działalności, o której mowa w tych przepisach, oraz w art. 32 ust. 2b ustawy o funduszach, w przypadku pełnienia przez wymienione podmioty roli administratora. Wyłączenie to dotyczy prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą, i będzie możliwe przy przetwarzaniu danych osobowych w rozumieniu art. 4 pkt 1 RODO, w zakresie w jakim będzie to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom. Należy podkreślić, że możliwość wskazanego wyłączenia jest uprawniona w świetle art. 23 ust. 1 lit. d i e RODO. Ponadto, mając na uwadze art. 23 ust. 2 tego rozporządzenia, przetwarzanie danych osobowych, o którym mowa w projektowanym art. 6a, podlegać będzie zabezpieczeniom i ochronie wynikającym z przepisów o tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 280 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.

Zmiana art. 193

W obecnym stanie prawnym analogiczny jak powyżej przepis stanowi podstawę przetwarzania danych osobowych przez fundusze sekurytyzacyjne oraz podmioty, z którym towarzystwo zawarło umowę o zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami. Zgodnie z treścią przepisu podmioty te mogą zbierać i przetwarzać dane osobowe dłużników sekurytyzowanych wierzytelności jedynie w celach związanych z zarządzaniem wierzytelnościami sekurytyzowanymi. Natomiast przepis art. 6 ust. 1 lit. c RODO wprowadza przesłankę istnienia „obowiązku prawnego” jako podstawy przetwarzania danych osobowych. W związku z powyższym treść art. 193 ustawy o TFI powinna wyrażać istnienie po stronie funduszy sekurytyzacyjnych oraz podmiotów, z którym towarzystwo zawarło umowę o zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami, obowiązku przetwarzania danych osobowych.

Przepis art. 281 ust. 1 – dodanie pkt 16

Przepis ma na celu umożliwienie przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1954)

Zmiany w art. 159 i art. 161 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, zwana dalej „ustawą – PT”

Przepisy rozdziału VII ustawy - PT w obecnym kształcie - zawierają regulacje dotyczące przetwarzania danych dotyczących użytkownika będącego osobą fizyczną, które nie stanowią implementacji dyrektywy 2002/58. Dane te nie są objęte treścią art. 95 RODO, w związku z czym należy je wyłączyć spod regulacji ustawy - PT i objąć przepisami o ochronie danych osobowych. Odnosić się to będzie, zgodnie ze zmienianym art. 161 ust. 2, do danych dotyczących użytkowników będących osobami fizycznymi innych niż wskazane w art. 159 ust. 1 pkt 2–5 ustawy - PT. Oznacza to, iż objęte regulacją ustawy prawo telekomunikacyjne pozostaje przetwarzanie danych wskazanych w art. 159 ust. 1 lit. 2–5 także w zakresie w jakim dotyczą one osób fizycznych i mogą być kwalifikowane jako dane osobowe w rozumieniu przepisów RODO.

Co istotne, w zakresie nieuregulowanym przepisami prawa telekomunikacyjnego (także w odniesieniu do danych wskazanych w art. 159 ust. 1 lit. 2–5 ustawy - PT) do przetwarzania danych osobowych zastosowanie znajdą przepisy o ochronie danych osobowych, w tym regulacja RODO.

Uchylenie art. 57 ust. 1 pkt 3, zmiana w art. 78 ust. 2 pkt 1, art. 159 ust. 1 pkt 1 oraz art. 161 ust. 3 mają charakter porządkujący i są konsekwencją zmiany w art. 161 ust. 2.

Zmiana w zakresie treści art. 174:

Ustawa – PT, w zakresie sposobu wyrażenia zgody, o której mowa w art. 174 stanowi implementację dyrektywy 2002/58 (zob. art. 2 lit. f). Natomiast RODO – stosownie do art. 95 - „nie nakłada dodatkowych obowiązków na osoby fizyczne ani prawne co do przetwarzania w

związku ze świadczeniem ogólnodostępnych usług łączności elektronicznej w publicznych sieciach łączności w Unii w sprawach, w których podmioty te podlegają szczegółowym obowiązkom mającym ten sam cel określonym w dyrektywie 2002/58/WE”.

Zgodnie z motywem 17 dyrektywy 2002/58 „Do celów niniejszej dyrektywy, zgoda użytkownika lub abonenta, niezależnie od tego, czy abonentem jest osoba fizyczna czy prawna, powinna mieć to samo znaczenie co zgoda podmiotu danych opisana i szerzej określona w dyrektywie 95/46/WE. Zgoda może być udzielona w jakikolwiek sposób umożliwiając swobodne i świadome wyrażenie woli użytkownika, włączając zaznaczenie okna wyboru podczas przeglądania witryny internetowej”. Przepisy dyrektywy 2002/58 odwołują się do konstrukcji zgody zawartej w przepisach o ochronie danych osobowych.

W kontekście powyższego należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z treścią art. 94 ust. 1 RODO: „Dyrektywa 95/46/WE zostaje uchylona ze skutkiem od dnia 25 maja 2018 r.”. W związku z tym należy w ramach treści art. 174 ustawy PT odwołać się do treści przepisów o ochronie danych, w tym RODO (definicja zgody zamieszczona w art. 174 ustawy – PT, powinna uwzględnić zmianę kontekstu systemowego, podobnie jak w przypadku uśude). W konsekwencji zmiany wymaga obecny art. 174 ustawy – PT. Należy zwrócić uwagę, iż projektodawca nie zdecydował się zmienić art. 173 ustawy - PT. W związku z tym kryteria skutecznej zgody, o których mowa w art. 174 ustawy - PT dookreślane są m.in. w art. 173 ust. 2 ustawy – PT.

Dodanie art. 174¹, zmiany w art. 174a–174d, dodanie art. 210a:

Obecnie obowiązujące art. 174a–174d stanowią implementację art. 2 lit. i oraz art. 4 dyrektywy 2002/58/WE dotyczących bezpieczeństwa przetwarzania danych. Przepisy dyrektywy zostały następnie uzupełnione i uszczegółowione w rozporządzeniu 611/2013 z dnia 24 czerwca 2013 r. w sprawie środków mających zastosowanie przy powiadamianiu o przypadkach naruszenia danych osobowych, na mocy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o prywatności i łączności elektronicznej, które jest bezpośrednio stosowane. W konsekwencji wejścia w życie rozporządzenia należało dokonać odpowiednich zmian w art. 174a–174d. W tym zakresie, w szczególności, należało uchylić lub odpowiednio przeredagować przepisy ustawy – PT, które powtarzają przepisy rozporządzenia lub są z nimi niezgodne i jednocześnie nie stanowią implementacji dyrektywy 2002/58/WE. Pozostawiono po odpowiednim przeredagowaniu te przepisy Prawa telekomunikacyjnego, które stanowią implementację dyrektywy 2002/58/WE.

Dodano ponadto art. 174¹ stanowiący implementację art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE, art. 174a ust. 2a wdrażający art. 2 ust. 4 rozporządzenia 611/2013 oraz art. 174a ust. 9 wdrażający art. 2 ust. 5 rozporządzenia 611/2013. Wprowadzono również art. 210a regulujący kwestię kar pieniężnych nakładanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych na podmiot, który nie wypełnia obowiązków dotyczących bezpieczeństwa przetwarzania danych osobowych określonych w ustawie – PT. Obowiązek wprowadzenia sankcji wynika z art. 4 ust. 4 oraz art. 15a ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE.

Wprowadzone zmiany uwzględniają również utworzenie nowego organu właściwego w sprawach ochrony danych osobowych – Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w miejsce Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510, 1515, 1532, 1544, 1552, 1669 i 1925)

Celem zmian w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych jest możliwość wprowadzenia dodatkowych regulacji w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zwany dalej „NFZ”, w związku z wejściem w życie RODO.

Należy zauważyć, że NFZ, zgodnie z art. 14 ust. 5 lit. c RODO, przetwarza dane osobowe zgodnie z przepisami o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz są zapewnione odpowiednie środki chroniące interesy osób, których dane Narodowy Fundusz Zdrowia przetwarza, dlatego też, zgodnie z ww. przepisem RODO do danych tych osób nie stosuje się przepisów art. 14 ust. 1–4 RODO.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c RODO, w art. 188 ust. 1, 2–2c, 3, 4, w art. 188a, art. 188b, art. 188ba, art. 188c ust. 6 oraz w art. 188d ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, wskazano obowiązek przetwarzania danych przez NFZ, ministra właściwego do spraw zdrowia i jednostki samorządu terytorialnego.

Ustawa z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1505 i 1669)

Przepisy RODO dotyczą w dużej mierze zadań realizowanych na podstawie ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego. Podkreślić należy jednak, że odrębne określanie administratorów danych osobowych w ustawie o zawodzie tłumacza przysięgłego nie jest konieczne, albowiem wprost z ustawy wynika, kto jest administratorem danych osobowych oraz jaki jest zakres przetwarzanych danych osobowych.

Analiza przepisów RODO pozwala na wniosek, że stosowanie przewidzianej tam regulacji w pełnym zakresie skutkować będzie naruszeniem jednego z podstawowych obowiązków ciążących na tłumaczu przysięgłym, tj. obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego, tłumacz przysięgły obowiązany jest do zachowania w tajemnicy faktów i okoliczności, z którymi zapoznał się w związku z tłumaczeniem.

Zakres tajemnicy zawodowej tłumacza przysięgłego, wyznaczony przez art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy, jest szeroki. Ze względu na to, iż ustawodawca w omawianej regulacji użył sformułowania „w związku z tłumaczeniem” przyjąć należy, że tłumacz przysięgły jest nie tylko obowiązany do zachowania w tajemnicy samych zapisów tłumaczenia, lecz także wszelkich innych informacji, jakie powziął w związku z wykonanym tłumaczeniem.

Zauważenia wymaga, że tajemnica zawodowa tzw. prawniczych zawodów regulowanych zaufania publicznego była także wielokrotnie przedmiotem analizy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zwłaszcza w odniesieniu do adwokatów prowadzących własne kancelarie. Prezentowane w tym zakresie rozstrzygnięcia odnieść należy także do tajemnicy zawodowej tłumacza przysięgłego.

Zachowanie tajemnicy zawodowej stanowi jedną z podstawowych zasad obowiązujących tłumacza przysięgłego wymienionych w Kodeksie Etyki Zawodowej Tłumacza Przysięgłego (§ 6 uchwały Rady Naczelnej Polskiego Towarzystwa Tłumaczy Przysięgłych i Specjalistycznych TEPIS z dnia 30 czerwca 2011 r. opracowany na podstawie wniosków członków Towarzystwa oraz niezrzeszonych tłumaczy przysięgłych przez Komitet Redakcyjny KTP z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości oraz członków Międzyinstytucjonalnego Komitetu Konsultacyjnego).

Z uwagi na powyższe, wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wymienione tam przepisy RODO (art. 15 ust. 1 i 3, art. 18, art. 19), stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez tłumacza przysięgłego tajemnicy, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2, jest niezbędne dla ochrony tajemnicy zawodowej.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że podstawy ograniczeń w zakresie ochrony danych osobowych, które wprowadzono w art. 86 projektowanej ustawy, mieszczą się w katalogu określonym w art. 23 ust. 1 RODO, nie wykraczają poza zakres określony w Konstytucji RP, a także są zgodne z zasadą proporcjonalności. Wprowadzane regulacje mogą wprawdzie ograniczać prawa osób, których dane osobowe dotyczą, zwłaszcza w sytuacji, gdy dotyczą osoby trzeciej, a nie osoby żądającej tłumaczenia, jednak są ograniczenia niezbędne dla prawidłowego wykonywania przez tłumacza przysięgłego obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Wprowadzane ograniczenia znajdują umocowanie w art. 23 ust. 1 lit. e RODO, tj. ważne cele leżące w ogólnym interesie publicznym, art. 23 ust. 1 lit. g, tj. zapobieganie naruszeniom zasad etyki w zawodach regulowanych oraz art. 23 ust. 1 lit. i, tj. ochronie osoby, której dane dotyczą, lub praw i wolności innych osób.

Podkreślenia wymaga, że obowiązek tłumacza przysięgłego zachowania tajemnicy zawodowej ma charakter publicznoprawny. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego ustanowiono go w interesie klientów, a nie prawniczych zawodów regulowanych, przy czym nie jest on wyrazem uprzywilejowania grupy zawodowej, lecz właśnie obowiązkiem związanym z wykonywaniem zawodu zaufania publicznego. Oznacza to, że prawo do prywatności i poufności informacji nie przysługuje tłumaczom przysięgłym, lecz ich klientom.

Na przedstawicielach tego zawodu ciąży zatem obowiązek respektowania tego prawa, bowiem ich relacje z klientami opierają się właśnie przede wszystkim na zaufaniu. Klienci mają więc prawo oczekiwać, że w każdym przypadku ich prawo do prywatności będzie stanowiło dobro najwyższe podlegające szczególnej ochronie. W konsekwencji w przypadku, gdy dane osobowe pozyskane przez tłumacza przysięgłego dotyczące osoby trzeciej, a nie jego klienta, będzie dochodziło do kolizji prawa do prywatności osoby zlecającej tłumaczenie (którego

realizację zapewnia tajemnica zawodowa) z prawem do żądania ochrony danych osobowych, osoby, której dane zostały tłumaczowi przysięgiemu ujawnione.

Tak będzie np. w przypadku wykonania przez tłumacza przysięgłego obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3 RODO, przewidującego uprawnienie osoby, której dane dotyczą, uzyskania dostępu do szczegółowo wymienionych tam danych oraz kopii danych osobowych podlegających przetwarzaniu. Zauważenia wymaga, że tłumacze przysięgli często sporządzają przekłady pozwów przekazywanych za granicę lub pochodzących z zagranicy. Nałożenie na tłumacza przysięgłego obowiązków wynikających z art. 15 ust. 1 i 3 RODO uniemożliwi w wielu przypadkach dochodzenia roszczeń polskich wierzycieli wobec zagranicznych dłużników lub zagranicznych wierzycieli wobec polskich dłużników. Nadto, brak wyłączenia przepisu art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia może narazić tłumaczy na niebezpieczeństwo nacisków, aby tłumaczenie sporządził w sposób korzystny dla osoby, której dane dotyczą. Zachowanie tajemnicy przez tłumacza przysięgłego jest także kluczowe np. w przypadku tłumaczenia dokumentów dotyczących toczącej się sprawy egzekucyjnej. W takim przypadku wykonanie obowiązków z art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia i poinformowanie o środkach podejmowanych np. wobec dłużnika, skutkować może udaremnieniem lub znacznym utrudnieniem egzekucji. Obowiązek poinformowania osoby trzeciej o przetwarzaniu jej danych osobowych i przekazania jej kopii danych osobowych podlegających przetwarzaniu uniemożliwiłoby takie działania.

Przepis art. 16 rozporządzenia znajdzie zastosowanie tylko wówczas, gdy sprostowanie nie będzie możliwe na podstawie innych przepisów (np. art. 113 k.p.a. w odniesieniu do administratorów danych, którzy przetwarzają dane osobowe na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego).

Przepis art. 17 RODO, zgodnie z ust. 3 lit. b, nie będzie miał zastosowania do tłumaczy przysięgłych i innych administratorów określonych w ustawie o zawodzie tłumacza przysięgłego, albowiem przepisy prawa nakładają na nich obowiązek przetwarzania danych osobowych.

Uzasadnione jest także ograniczenie stosowania art. 18 i art. 19 rozporządzenia w zakresie, w jakim stosowanie tych przepisów naruszałoby obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej tłumacza przysięgłego. Zatem w sytuacji zgłoszenia żądania z art. 18 przez osobę trzecią, w przypadku gdy jej dane osobowe zostały ujawnione tłumaczowi przysięgiemu przez osobę zlecającą tłumaczenie, przyznawanie pierwszeństwa wykonaniu obowiązków określonych w powołanym przepisie nad obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, skutkować będzie naruszeniem praw i interesów klienta, podważeniem wiarygodności tłumacza przysięgłego oraz zagrożeniem bezpieczeństwa obrotu prawnego.

Tłumacz przysięgły wykonuje jedynie usługi wobec osoby zlecającej tłumaczenie. Nie ma możliwości zweryfikowania prawdziwości danych osobowych znajdujących się w dokumencie, który otrzymał do przetłumaczenia. Ponadto, jeżeli osoba kwestionująca prawdziwość danych osobowych jej dotyczących (ust. 1 lit. a) zażąda ograniczenia przetwarzania jej danych, uniemożliwi całkowicie dokonywanie tłumaczenia. W ten sposób

może np. uniemożliwić dochodzenie roszczeń wobec innych osób, których dane znajdują się w tym samym dokumencie, bo tłumacz nie może oddać tylko częściowo przetłumaczonego dokumentu. Może także uniemożliwić lub znacznie utrudnić dalsze prowadzenia postępowania sądowego lub egzekucyjnego.

Wyłączenie stosowania przepisu art. 19 wobec tłumaczy przysięgłych w zakresie, w jakim jego stosowanie naruszałoby obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej jest również uzasadnione. Podkreślenia wymaga, że zleceniodawca może zrezygnować z usług tłumacza przysięgłego, żądając zwrotu przekazanych dokumentów. Dokumenty te mogą zawierać dane osobowe nie tylko zleceniodawcy, ale także osób trzecich.

W takiej sytuacji realizacja przez tłumacza przysięgłego obowiązku, o którym mowa w zdaniu drugim art. 19 (zawiadomienia o usunięciu danych osobowych także osoby trzeciej, której dane dotyczą), skutkowałoby naruszeniem obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

Powyższe przykłady obrazują, że wyłączenie przepisów art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 w zakresie ujętym w projekcie jest niezbędne dla ochrony tajemnicy zawodowej tłumacza przysięgłego, a tym samym służy zapobieganiu naruszeniom zasad etyki w tym zawodzie (art. 23 ust. 1 lit. g). W konsekwencji jest jednak także niezbędne dla ochrony praw i wolności innych osób (art. 23 ust. 1 lit. i), tj. osób które korzystają z usług tłumacza przysięgłego i działają w przekonaniu, że informacje o tym nie zostaną ujawnione innym osobom. Zakres ograniczeń został zminimalizowany i dotyczy wyłącznie danych osób trzecich, a nie klientów tłumacza przysięgłego, stąd też ograniczenie uznać należy za proporcjonalne.

Podkreślenia wymaga, że opisane wyżej ograniczenia stosowania wymienionych przepisów rozporządzenia wobec tłumaczy przysięgłych nie będzie oznaczało, że dane osobowe, o których dowiedział się ze względu na dokonywane tłumaczenie, nie podlegają żadnej ochronie. W istocie bowiem przepisy ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego zapewniają wzmożoną ochronę tajemnicy zawodowej. Zatem, istniejące w ustawie rygory i ograniczenia w zakresie dotyczącym przetwarzania i ujawniania danych osobowych osób korzystających z ich usług uzasadniają wprowadzenie odstępstw od stosowania niektórych przepisów rozporządzenia.

W odniesieniu do przepisu art. 21 RODO, zauważyć należy, że ustawodawca unijny przyznał uprawnienie do zgłoszenia sprzeciwu jedynie w przypadku, gdy dane przetwarzane są na podstawie art. 6 ust. 1 lit. e lub f. Nie można zatem wykluczyć sytuacji, gdy takie żądanie zostanie zgłoszone przez osobę, której dane dotyczą, co w konsekwencji uniemożliwi tłumaczowi przysięgłemu przetwarzanie danych osobowych, a tym samym dokonywanie tłumaczenia i przesłanie go podmiotowi zlecającemu np. sądowi, a w konsekwencji uniemożliwi dalsze prowadzenie tego postępowania, prowadząc do jego przewlekłości. W tej sytuacji uzasadnione jest wyłączenie stosowania tej regulacji w odniesieniu do danych osobowych pozyskanych przez tłumacza przysięgłego w związku z tłumaczeniem. Wyłączenie znajduje uzasadnienie w art. 23 ust. 1 lit. e i f – zapewnienie prawidłowego i sprawnego prowadzenia postępowań sądowych jest zadaniem nadrzędnym, podlegającym ochronie, a

zapropozowane wyłączenie stanowi środek niezbędny i proporcjonalny do osiągnięcia tego celu. W kontekście powyższego, ponownie podkreślić należy, że brak jest podstaw, aby przedkładać uprawnienia kontrolne organu nadzorczego nad prawo osób fizycznych lub prawnych korzystających z usług przedstawicieli ww. zawodów. Tajemnica zawodowa chroni prawo tych osób w szerokim zakresie, a nadto chroni ich dane osobowe.

Jednocześnie należy wskazać, że obowiązki nałożone na tłumacza przysięgłego w zakresie ochrony danych osobowych minimalizują potencjalne ryzyka naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, stąd nie ma potrzeby dodatkowej regulacji określającej te ryzyka (art. 23 ust. 2 lit. g RODO). Nie ma również zastosowania dyrektywa zawarta w art. 23 ust. 2 lit. h RODO.

Ponadto proponuje się wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez tłumacza przysięgłego w związku z dokonywanym tłumaczeniem występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Nie oznacza to, że dane osobowe gromadzone przez tłumacza przysięgłego nie będą chronione. Podstawową ochronę zapewnia im bowiem tajemnica zawodowa, do przestrzegania której przedstawiciele ww. zawodów są zobowiązani i za naruszenie której ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną. Kwestia przestrzegania tajemnicy zawodowej podlega wnikliwej kontroli organów nadzoru, realizowanej przez państwo w interesie publicznym .

Obowiązek tłumacza przysięgłego zachowania tajemnicy zawodowej ma charakter publicznoprawny. Ustanowiono go w interesie klientów i nie jest on wyrazem uprzywilejowania grupy zawodowej, lecz właśnie obowiązkiem związanym z wykonywaniem zawodu zaufania publicznego. Oznacza to, że prawo do prywatności i poufności informacji nie przysługuje tłumaczom przysięgłym, lecz ich klientom. Na przedstawicielach tych zawodów ciąży zatem obowiązek respektowania tego prawa, bowiem ich relacje z klientami opierają się właśnie przede wszystkim na zaufaniu. W kontekście powyższego, podkreślić należy, że brak jest podstaw, aby przedkładać uprawnienia kontrolne organu nadzorczego nad prawo osób fizycznych lub prawnych korzystających z usług przedstawicieli ww. zawodów. Tajemnica zawodowa chroni prawo tych osób w szerokim zakresie, a nadto chroni ich dane osobowe.

Zgodnie z wytycznymi przewidzianymi w art. 23 ust. 2 RODO, projektowane przepisy przewidują także okresy przechowywania danych osobowych, w zakresie, w jakim nie były one dotychczas uregulowane. Dotyczy to okresu przechowywania danych osobowych gromadzonych przez tłumacza przysięgłego w związku z tłumaczeniem. Okres ten został określony na 4 lata od zakończenia roku kalendarzowego, w którym dane osobowe zostały zgromadzone. Zauważyć należy, że zgodnie z art. 20 ust. 3 ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego, wojewoda w przypadku stwierdzenia niewykonywania czynności tłumacza przysięgłego przez okres dłuższy niż trzy lata, informuje o tym Ministra Sprawiedliwości. Wskazany okres przechowywania danych osobowych jest więc niezbędny dla wykazania, w razie kontroli wojewody, wykonywania czynności przez tłumacza przysięgłego. Po upływie tego okresu, dane osobowe zgromadzone przez tłumacza przysięgłego, podlegać będą, co do

zasady, zniszczeniu, chyba że dalsze ich przechowywanie jest niezbędne dla ochrony praw lub dochodzenia roszczeń. Projektowany przepis uwzględnia fakt, że terminy przedawnienia dochodzenia roszczeń są dłuższe niż przewidziany termin przechowywania danych osobowych, a ich usunięcie przez tłumacza po upływie 4 lat może utrudniać lub uniemożliwiać ochronę praw lub dochodzenie roszczeń z tytułu dokonanego tłumaczenia.

Ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458, 1669 i 1693)

Ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (ustawa o odpowiedzialności), stanowi całościowe uregulowanie problematyki odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Zawiera ona przepisy o charakterze represyjnym. Osoba odpowiedzialna za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlega sankcji (ustawa zawiera m.in. katalog kar – od kary upomnienia, nagany, kary pieniężnej po zakaz pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi) za działanie, które jest szkodliwe z punktu widzenia interesu finansów publicznych. W aktach sprawy mogą znaleźć się także dane osobowe dotyczące innych osób, np. takich, które zostały lub mogłyby zostać wezwane do złożenia zeznań w charakterze świadka, czy też takich, które zostały wymienione z imienia i nazwiska np.: w protokole pokontrolnym, w umowie, w określonym zestawieniu itd. Osoby wezwane w charakterze świadka będą oczywiście wiedziały o tym fakcie oraz o tym, jaki organ je wezwał. Natomiast osoby wymienione w dokumentacji postępowania, których to postępowanie nie będzie dotyczyło, mogą o tym nie wiedzieć, ale identyfikowanie tych osób, a następnie informowanie ich, że zostały wymienione w dokumentacji (często bardzo obszernej) nie byłoby uzasadnione. Zwłaszcza, że akta sprawy mogą nie zawierać danych pozwalających na przekazanie informacji (adresu, nr telefonu itd.). Nie ma jednak potrzeby określania w ustawie o odpowiedzialności wszystkich odstępstw od stosowania obowiązków informacyjnych, ponieważ ogólne odstępstwa zostały określone w RODO i procedowanej wcześniej ustawie o ochronie danych osobowych. Na podstawie tych przepisów (tj. RODO i ustawy o ochronie danych osobowych) organ nie będzie obowiązany w szczególności do informowania konkretnych osób (niebędących stronami postępowania), że ich dane osobowe znalazły się w dokumentach zgromadzonych w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Nie będzie to naruszało zasady proporcjonalności. Na te osoby nie są nakładane ciężary lub ograniczenia, a właściwi administratorzy danych będą mieli przesłanki do uznania, że zrealizowanie obowiązków informacyjnych wiązałoby się z wykonaniem zbyt pracochłonnych i czasochłonnych czynności, które wymagałyby niewspółmiernie dużego wysiłku. Dodatkowo, dostęp do akt sprawy jest znacząco ograniczony (art. 173 ustawy o odpowiedzialności).

Ponadto należy pamiętać, że pewne dane nie mogą być udostępniane. Dla przykładu nie mogą być udostępniane informacje o źródle danych, jeżeli to ujawnienie źródła naruszałoby inne normy. Byłoby to bowiem niezgodne z art. 5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o

ochronie danych osobowych. Przepis ten stanowi, że nie należy przekazywać informacji, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 RODO, jeżeli służy to realizacji zadania publicznego i niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 RODO, jest niezbędne dla realizacji celów, o których mowa w art. 23 ust. 1 tego rozporządzenia, oraz wykonanie tych obowiązków uniemożliwi lub znacząco utrudni prawidłowe wykonanie zadania publicznego, a interes lub podstawowe prawa lub wolności osoby, której dane dotyczą, nie są nadrzędne w stosunku do interesu wynikającego z realizacji tego zadania publicznego.

Ustawa o odpowiedzialności zawiera szereg przepisów w zakresie praw osób, których dotyczy postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych – normując m.in. kwestie związane z prawem dostępu do akt sprawy (art. 173 ustawy o odpowiedzialności), wskazując katalog podmiotów (w tym osób, których dane dotyczą), którym przysługuje prawo pozyskania informacji zawartych w rejestrze, w którym znajdują się dane o osobach, którym przypisano odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (art. 191 ustawy o odpowiedzialności), czy określając podmioty właściwe do przetwarzania danych w postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Zatem ograniczenia w stosowaniu obowiązków informacyjnych, wynikających z ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych i ustawy o ochronie danych osobowych, w kontekście uregulowań ustawy o odpowiedzialności, nie będą naruszały istoty podstawowych praw i wolności, a zatem są zgodne z art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 23 ust. 1 omawianego rozporządzenia. Odpowiadają także warunkom wskazanym w art. 23 ust. 2 tego rozporządzenia, m.in. zawierają przepisy szczególne, w zakresie celów, kategorii oraz ograniczeń dotyczących pozyskiwania danych osobowych, wskazują także na administratorów danych osobowych w przedmiotowych sprawach.

W celu uniknięcia rozbieżności interpretacyjnych w przedmiocie kategorii administratorów danych proponuje się dodanie art. 3a ust. 1 w ustawie o odpowiedzialności, wskazującego, że podmioty zapewniające organom właściwym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych siedzibę, obsługę prawną i administracyjno-techniczną są administratorami danych przetwarzanych przez te organy, w celu umożliwienia realizacji zadań lub obowiązków tych organów. Takie rozwiązanie umożliwi podmiotom zapewniającym organom właściwym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych siedzibę, obsługę prawną i administracyjno-techniczną, wprowadzenie spójnych zasad przetwarzania danych obowiązujących w odniesieniu do wszystkich danych przetwarzanych w ramach określonej organizacji (Kancelarii Prezydenta, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ministerstwa czy regionalnej izby obrachunkowej). Podstawą do takiego określenia administratorów danych, w zakresie spraw prowadzonych przez komisje orzekające i rzeczników dyscypliny, jest art. 4 pkt 7 *in fine*.

Nie zdecydowano się na dookreślenie kwestii związanych z przechowywaniem dokumentów i ich archiwizacją, ponieważ określają je odrębne przepisy - paragrafy 40–44 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie działania organów

orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz organów właściwych do wypełniania funkcji oskarżyciela (Dz. U. z 2013 r. poz. 930, z późn. zm.).

Nie ulega wątpliwości, że przetwarzanie danych jest niezbędne do zrealizowania uprawnień i obowiązków wynikających z szeregu przepisów ustawy o odpowiedzialności oraz innych przepisów (np. na podstawie Kodeksu postępowania karnego, organy mają obowiązek złożyć zawiadomienie o przestępstwie) i wynika to z obowiązujących uregulowań. Kategorie danych osobowych, które są przetwarzane przez organy właściwe w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, dotyczą - co do zasady - osób, w stosunku do których jest prowadzone postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz innych uczestników postępowania np. świadków, a także osób pełniących funkcję w organach właściwych w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz kandydatów do pełnienia tych funkcji. Zakres przetwarzanych danych o osobach wynikający z przepisów ustawy obejmuje imiona i nazwiska, imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, adres zamieszkania lub pobytu, numer ewidencyjny PESEL, miejsce pracy, zawód, wykształcenie, serię i numer dowodu osobistego. Ponadto organy właściwe w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych mogą przetwarzać takie dane jak: nazwa i adres aktualnego pracodawcy oraz stanowisko zajmowane przez osobę podejrzaną o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Organy mogą też przetwarzać dane dotyczące stanu zdrowia osób, w stosunku do których prowadzone jest postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych (lub innych osób, np. świadków) w sytuacji powoływania się przez strony lub innych uczestników postępowania, na występowanie przesłanki uniemożliwiającej lub utrudniającej prowadzenie postępowania lub konkretnych czynności w postępowaniu. Przetwarzane są też dane dotyczące skazań, orzeczeń o ukaraniu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych i orzeczeń wydawanych w postępowaniu sądowym i administracyjnym. Zatem są określone w prawie kategorie danych w postępowaniach, jakie są, czy też ewentualnie mogą być przetwarzane przez organy właściwe w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, organy nadzoru nad organami właściwymi w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz zawiadamiających, o których mowa w art. 93 ustawy o odpowiedzialności. Dlatego podmioty te, ograniczając wykonywanie obowiązków informacyjnych, nie naruszają art. 23 ust. 2 lit. b RODO.

Projektowany art. 3a ust. 2 ustawy o odpowiedzialności ma na celu wskazanie, że administrator danych upoważni do przetwarzania danych osobowych osoby zapewniające obsługę prawną i administracyjno-techniczną właściwym organom w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w zakresie niezbędnym do realizacji powierzonych im zadań. W obowiązującej poprzednio ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych takie wskazanie zawierał art. 37. Zgodnie z tym przepisem „Do przetwarzania danych mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające upoważnienie nadane przez administratora danych”. Ogólne rozporządzenie o ochronie danych nie przewiduje wprost takiej normy.

W proponowanym art. 3a ust. 3 ustawy o odpowiedzialności nałożono na administratorów danych obowiązek prowadzenia rejestru osób uprawnionych do

przetwarzania danych na podstawie upoważnień lub w związku z pełnieniem funkcji w organach właściwych w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Przy czym przepis ten jednoznacznie potwierdza, że prawo do przetwarzania danych przez osoby powołane do organów właściwych w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów wynika wprost z przepisów prawa.

W projektowanym art. 3a ust. 4 ustawy o odpowiedzialności zobowiązano osoby przetwarzające dane do zachowania w poufności danych osobowych oraz sposobów ich zabezpieczenia. Jednak w szeregu przypadków dane osobowe lub sposoby ich zabezpieczeń, zgodnie z obowiązującym prawem powinny być udostępniane, dlatego też obowiązek zachowania w poufności takich informacji nie będzie dotyczył sytuacji, w których przepisy szczególne stanowią inaczej.

Zaproponowany art. 3a ust. 5 ustawy o odpowiedzialności ma na celu uniknięcie rozbieżności interpretacyjnych i wykluczenie sytuacji, w których - z powołaniem się na niedopełnienie obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO – ktoś próbowałby podważać przebieg i wynik postępowania.

W projektowanym art. 3a ust. 6 ustawy o odpowiedzialności wskazano, że obowiązki informacyjne są realizowane przy okazji pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane są przetwarzane (np. strony postępowania, albo świadka). Chodzi o wykluczenie takiej interpretacji przepisów, w myśl której obowiązki informacyjne miałyby być realizowane poprzez kierowanie specjalnych, odrębnych pism do tych osób. Art. 13 ust. 1 i 2 RODO stanowi, że obowiązki w tym zakresie realizuje administrator. Dlatego w projektowanym ustępie 6 wskazano na obowiązki administratora, ale należy założyć, iż w praktyce ten obowiązek administrator będzie zazwyczaj realizował za pośrednictwem organu.

Wprowadzenie art. 3a ust. 7 ustawy o odpowiedzialności wynika z potrzeby zapobieżenia ewentualnym skutkom prób utrudniania (paraliżowania) przebiegu postępowania poprzez składanie żądań ograniczenia przetwarzania danych osobowych. Generalnie w postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych dane są przetwarzane na podstawie obowiązującego prawa i żądanie zaprzestania przetwarzania danych nie powinno być skuteczne. Jednak, w celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości, zdecydowano o wprowadzeniu tego przepisu.

Zaproponowany art. 173a ustawy o odpowiedzialności ma na celu jednoznaczne określenie, że także strona postępowania (czy inna uprawniona osoba), która może skorzystać z prawa dostępu do akt sprawy, ma prawo do skorzystania z uprawnień wynikających z art. 15 RODO.

Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669)

Celem projektowanej w art. 15b regulacji jest umożliwienie wykorzystania przez podmiot publiczny posiadanych w rejestrach i systemach teleinformatycznych danych kontaktowych osoby fizycznej w celu powiadomienia jej o ważnych okolicznościach

związanych z jej prawami i obowiązkami, które wymagają podjęcia przez nią działania w celu ochrony jej interesu prawnego lub faktycznego. Zgodnie z art. 6 ust. 4 RODO możliwe jest określenie zmiany pierwotnego celu pobierania danych w przepisach prawa powszechnie obowiązującego. Jednakże przepis ten powinien spełniać cel nadrzędny określony w art. 23 ust. 1 RODO, który wskazuje na ograniczenia w stosowaniu RODO, które można wprowadzić w prawie krajowym w przypadku, gdy ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym m.in. ochronie osoby, której dane dotyczą, lub praw i wolności innych osób. Projektowany art. 15b ustawy o informatyzacji (...) spełnia przesłankę celu, jakim jest ochrona osoby, której dane dotyczą przed np. przed negatywnymi konsekwencjami braku działania z jej strony. Jednocześnie chodzi tu o działania związane z realizacją usług, które administracja świadczy na jej rzecz np. poinformowanie o zbliżającym się terminie wygaśnięcia jakiegoś świadczenia okresowego i konieczności złożenia ponownego wniosku. Tworzenie usług online nowej generacji (tzw. dojrzałych usług online) w oparciu o dane będące w posiadaniu administracji pozwalają na responsywne podejście administracji do jej klientów i pomoc w załatwianiu spraw publicznych. Wskazany przepis spełnia też „w stosownym przypadku” warunki określone w art. 23 ust. 2 stawiane przepisom ograniczającym stosowanie RODO.

Ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, z 2015 r. poz. 1324 oraz z 2018 r. poz. 1717)

W art. 5 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych dodaje się ust. 5, który reguluje kwestię wyrejestrowania odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w przypadku zaprzestania ich używania. Wprowadzenie ust. 6, który wskazuje okres, po upływie którego usuwa się dane osobowe po wyrejestrowaniu odbiornika, jest niezbędne dla wskazania momentu zaprzestania przetwarzania (usunięcia) danych osobowych użytkowników, którzy zaprzestali używania odbiorników i którzy nie posiadają zadłużenia z tytułu wnoszenia opłaty abonamentowej, a ponadto nie są prowadzone wobec nich żadne postępowania w sprawie zaległości w uiszczaniu opłat ani postępowania egzekucyjne.

Zaproponowane uzupełnienie w ust. 7 odnośnie do spłaty zadłużenia w uiszczaniu opłat rtv dookreśla moment usunięcia danych osobowych w przypadku, gdy po wyrejestrowaniu odbiornika rtv występuje zadłużenie w opłatach abonamentowych lub gdy toczą się postępowania w sprawie zaległości w uiszczaniu opłat abonamentowych albo postępowanie egzekucyjne. Ustalono okres 5 lat po upływie których usuwa się dane osobowe, liczony od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania w tych dwóch szczególnych sytuacjach.

Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1390)

Zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie porządkują i rozbudowują dotychczasowe przepisy ww. ustawy w zakresie przetwarzania danych osobowych w związku z wejściem w życie RODO.

Z uwagi na to, iż obecne regulacje nie określają zakresu przetwarzanych danych osobowych oraz nie uwzględniają wszystkich kategorii osób, których dane podlegają przetwarzaniu, koniecznym jest dokonanie stosownych zmian.

W zmienianych przepisach wskazano, iż oprócz przetwarzania danych osobowych osób, co do których istnieje podejrzenie, że są dotknięte przemocą w rodzinie, oraz osób dotkniętych przemocą w rodzinie, danych osób, co do których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc w rodzinie, oraz osób stosujących przemoc w rodzinie, przetwarzaniu, podlegają również dane innych osób pozostających we wspólnym gospodarstwie z osobą, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc w rodzinie, lub z osobą stosującą przemoc w rodzinie oraz dane osób zgłaszających podejrzenie stosowania przemocy w rodzinie oraz świadków przemocy w rodzinie.

Mając na względzie potrzebę ochrony osób, co do których istnieje podejrzenie, że są dotknięte przemocą w rodzinie oraz osób dotkniętych przemocą w rodzinie, uznano za zasadne ograniczenie katalogu podmiotów upoważnionych do przetwarzania danych.

Z uwagi na konieczność ochrony praw osób dotkniętych przemocą w rodzinie, zaproponowano w art. 9c ust. 4 ograniczenie dostępu do dokumentacji wytworzonej przy realizacji zadań zespołu interdyscyplinarnego jedynie do przypadków wskazanych w przepisach rangi ustawy.

Dokonano uregulowania, iż administratorem danych przetwarzanych na podstawie ustawy jest ośrodek pomocy społecznej, który zgodnie z obowiązującym stanem prawnym jest jednostką samorządu terytorialnego zobligowaną do prowadzenia obsługi organizacyjno-technicznej zespołów interdyscyplinarnych.

Projekt nakłada obowiązek zabezpieczenia danych osobowych co najmniej poprzez wymóg dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych oraz zobowiązania ich do zachowania danych osobowych w tajemnicy.

Jednocześnie w dotychczasowym brzmieniu pozostawia się przepis art. 9c ust. 2 określający obowiązek zachowania poufności wszelkich informacji i danych, które członkowie zespołów interdyscyplinarnych oraz grup roboczych uzyskali przy realizacji zadań.

Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, z późn. zm.)

1. Zmiana art. 3 – dodanie pkt 4x.

Propozycja ma na celu uzupełnienie słowniczka o definicję RODO.

2. Dodanie art. 83k

Projektowany art. 83k ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, zwanej dalej „ustawą o obrocie instrumentów finansowych” przewiduje wyłączenie obowiązków przewidzianych w art. 15 RODO względem firm inwestycyjnych, w przypadku pełnienia przez nie roli administratora. Wyłączenie to dotyczy prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą, i będzie możliwe przy przetwarzaniu danych osobowych w rozumieniu art. 4 pkt 1 RODO w zakresie, w jakim będzie to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom. Należy podkreślić, że możliwość wskazanego wyłączenia jest uprawniona w świetle art. 23 ust. 1 lit. d i e RODO. Ponadto, mając na uwadze art. 23 ust. 2 RODO, przetwarzanie danych osobowych, o którym mowa w projektowanym art. 83k ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, podlegać będzie zabezpieczeniom i ochronie wynikającym z przepisów o tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 147 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

3. Zmiana art. 149 – dodanie pkt 13

Przepis ma na celu umożliwienie przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1919)

Zmiana proponowana w projektowanym art. 92 projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 wynika z konieczności ustawowego uregulowania zakresu danych wskazywanych we wnioskach o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego. Dotychczas obowiązujące przepisy w tym zakresie nie precyzują zakresu danych zawartych we wniosku o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego. Zakres ten określony został wyłącznie we wzorze wniosku stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych (Dz. U. poz. 1026, z 2011 r. poz. 1014, z 2012 r. poz. 878 oraz z 2018 r. poz. 1065) w oparciu o zakres danych, jakie znajdują się w dokumentach paszportowych oraz ewidencjach paszportowych. Ze względu na charakter dokumentów paszportowych, które są dokumentami podróży oraz dokumentami potwierdzającymi tożsamość i obywatelstwo posiadacza, w zakresie danych w nich zawartych, celem jest ustawowe określenie zakresu danych, jakie wpisywane są we wnioskach o wydanie dokumentów paszportowych, analogicznie jak w ustawie z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1464 oraz z 2018 r. poz. 730) w odniesieniu do innego dokumentu tożsamości, tj. dowodu osobistego.

Z uwagi na specyficzny charakter spraw paszportowych realizowanych dla obywateli polskich zamieszkałych poza granicami kraju, proponuje się określenie odrębnego wzoru wniosku o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego składanych do konsula RP poza granicami kraju. Proponowana zmiana wpłynie na konieczność zmiany rozporządzenia Ministra

Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych, w zakresie:

a) zmiany załącznika nr 5, tj. wniosku o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego, który będzie składany do wojewody (w określonych prawem przypadkach również do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji).

Zmiana ta będzie polegała na:

– dodaniu we wzorze wniosku rubryki na opcjonalne podanie numeru telefonu lub adresu poczty elektronicznej – dane te będą wskazywane przez osobę składającą wniosek w przypadku wnioskowania o powiadomienie o możliwości odbioru dokumentu paszportowego. Usługa powiadomienia o gotowości paszportu do odbioru funkcjonuje w kraju już od czerwca 2017 r., przy czym gromadzenie i przetwarzanie danych niezbędnych do jej realizacji – numeru telefonu i adresu email – odbywa się na podstawie pisemnych oświadczeń składanych przez osoby chcące z niej skorzystać. Zamieszczenie rubryki na podanie danych o numerze telefonu albo adresie email we wniosku o wydanie dokumentu paszportowego umożliwi odejście od konieczności składania oświadczeń o wyrażeniu zgody na przetwarzanie tych danych w formie papierowej. Powyższe ułatwi korzystanie z usługi i ograniczy ilość dokumentacji składanej przez obywateli i gromadzonej w organach paszportowych,

– rezygnacji ze wskazywania we wniosku danych osoby do kontaktu, których gromadzenie nie jest niezbędne do realizacji sprawy paszportowej,

– zamieszczaniu we wniosku adresu do korespondencji zamiast adresu zameldowania, który wobec odmiejscowienia nie jest niezbędny do realizacji sprawy paszportowej (ustalenia właściwości organu paszportowego),

– rezygnacji ze wskazywania obywatelstwa – potwierdzanie faktu posiadania obywatelstwa polskiego przez organ paszportowy odbywa się na podstawie dostępnych temu organowi ewidencji oraz przedłożonej dokumentacji potwierdzającej ten fakt, a nie na podstawie oświadczenia osoby składającej wniosek,

b) dodania nowego załącznika nr 5a, tj. wniosku o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego, który będzie składany do konsula RP poza granicami kraju. Zmiana w tym zakresie będzie polegała na zmianie formatu wniosku. Możliwość wydrukowania wniosku i wypełnienia go przed wizytą w urzędzie konsularnym ułatwi realizację spraw i umożliwi właściwe przygotowanie niezbędnej dokumentacji obywatelom ubiegającym się o polski dokument paszportowy przed konsulem. Sprawy realizowane za granicą są często dużo bardziej skomplikowane niż w kraju i wymagają przedłożenia szeregu dokumentów m.in. związanych z urodzeniem, małżeństwem, potwierdzeniem obywatelstwa. Dodatkowym utrudnieniem są znaczne odległości dzielące miejsce zamieszkania obywateli polskich od urzędów konsularnych, a także trudne warunki lokalowe i szerokie spektrum spraw realizowanych w konsulatach, utrudniające zapewnienie odpowiedniego miejsca do wypełniania wniosków paszportowych na miejscu w urzędzie. W zakresie danych zawartych we wniosku, wniosek ten będzie co do zasady zbieżny z wnioskiem składanym do wojewody czy ministra właściwego do spraw wewnętrznych,

c) zmiany załącznika nr 6, tj. zmiany wzoru wniosku o wydanie paszportu dyplomatycznego lub paszportu służbowego. Zmiany polegają w szczególności na zmianie nazwy z „kwestionariusza” na „wniosek”, co odpowiada treści upoważnienia z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych, które zobowiązuje Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji do określenia wzorów wniosków. Ponadto z zakresu danych gromadzonych w tym wniosku, w celu ujednoczenia go z zakresem danych w pozostałych wnioskach, usunięto dane o miejscu zameldowania, zastępując je adresem do korespondencji i możliwymi opcjonalnie do podania danymi dotyczącymi numeru telefonu lub adresu poczty elektronicznej oraz dane dotyczące współmałżonka. Analogicznie jak w pozostałych wnioskach zrezygnowano z możliwości wskazywania danych osoby do kontaktu, informacji o obywatelstwie oraz z danych dotyczących rysopisu osoby, które nie są konieczne do realizacji sprawy. Ponadto we wzorze tym dodano zobowiązanie posiadacza tego rodzaju dokumentu do jego zwrotu niezwłocznie po wykorzystaniu lub utracie prawa do korzystania z takiego dokumentu,

d) zamieszczenia we wszystkich wzorach wniosków pouczenia o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdziwych danych lub zatajenie danych.

Projektowana zmiana wpływa na konieczność zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych, co oznacza konieczność dłuższej *vacatio legis* wprowadzanej zmiany, tak aby odbiorcy nowych przepisów, tj. obywatele oraz organy paszportowe w kraju i za granicą, mogli się do niej właściwie przygotować. W szczególności chodzi o umożliwienie organom paszportowym w kraju oraz za granicą maksymalnego wykorzystania zgromadzonych zapasów wniosków dotychczasowych wzorów. Ponadto potrzebne jest zapewnienie odpowiedniego czasu na proces legislacyjny zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych.

Z tego względu proponuje się, aby zmiana ta weszła w życie po upływie 90 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Dokumenty paszportowe są jednym z dwóch rodzajów dokumentów, które potwierdzają tożsamość obywateli polskich, umożliwiając przede wszystkim przekraczanie granic. Dokument ten daje rękojmię prawdziwości zawartych w nim danych nie tylko polskim organom, ale przede wszystkim organom innych państw. W związku z tym, w celu jednoznacznego przypisania określonej osoby do wydanego jej dokumentu i zapewnienie tym samym pewności obrotu prawno-administracyjnego, prowadzone są ewidencje paszportowe, centralna ewidencja wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych oraz gromadzona jest odpowiednia dokumentacja. W związku z powyższym przetwarzanie danych osobowych na potrzeby wydawania dokumentów paszportowych jest uregulowane w sposób szczególny w już obecnie obowiązującej ustawie o dokumentach paszportowych.

Ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych nie zawierała szczegółowych regulacji dotyczących przetwarzania danych osobowych, w tym zasad ich zbierania, zakresu zbieranych danych, wskazania właściwości i zadań organów w zakresie

zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzanych danych, trybu usuwania niezgodności w zakresie gromadzonych danych, zasad dostępu do danych dla osób, których dane dotyczą, czy też czasu przechowywania danych.

Dostosowanie ustawy o dokumentach paszportowych do RODO polegało przede wszystkim na wprowadzeniu doprecyzowań w ww. kwestiach oraz służyło wyjaśnieniu:

1) zasad przetwarzania danych osobowych w związku z wykonywaniem zadania publicznego, jakim jest wydawanie obywatelom polskim dokumentów paszportowych;

2) jakie organy i w jakim zakresie przetwarzają dane osobowe oraz wskazania jasnego podziału zadań związanych z przetwarzaniem danych osobowych w centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych oraz w ewidencjach paszportowych, w tym określenie właściwości poszczególnych podmiotów, tj. ministra właściwego do spraw informatyzacji, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw zagranicznych, w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzania danych osobowych centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych i ewidencji paszportowych i przetwarzanych w nich danych osobowych. Doprecyzowano również (w art. 49a ust. 2 oraz art. 49b ust. 4 tej ustawy) kwestie wykonywania art. 15 RODO poprzez wskazanie, które organy będą odpowiedzialne za realizację obowiązku, o którym mowa w art. 15 RODO (odpowiednio minister właściwy do spraw informatyzacji oraz organy paszportowe);

3) jakiego rodzaju dane są przetwarzane w centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych i w ewidencjach paszportowych, a także określeniu, iż danych zgromadzonych w ww. ewidencjach nie usuwa się, z wyjątkiem danych określonych w art. 46 ust. 4 pkt 4 ustawy o dokumentach paszportowych (tj. biometrycznych w postaci odcisków palców);

4) zasad i trybu udostępniania danych osobowych z centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych oraz z ewidencji paszportowych na wniosek uprawnionych, ściśle określonych w ustawie podmiotów i tylko w zakresie niezbędnym do wykonywania ustawowych zadań (np. Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu czy Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu). Ponadto wprowadzono możliwość uzyskania przez osobę, której dane dotyczą, tzw. zaświadczenia o „danych własnych”, (wprowadzane w projektowanym art. 54f ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych), które ma charakter zaświadczenia w rozumieniu przepisów postępowania administracyjnego. Zaświadczenie będzie posiadało określoną wartość dowodową i może być wykorzystywane np. w postępowaniach sądowych lub administracyjnych.

Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, 650, 685 i 1075)

Zmiana w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanej dalej „ustawą o nadzorze nad wynikiem finansowym” polega na dodaniu nowego art. 4a. Proponowany przepis wskazuje, że komisja w celu realizacji swoich ustawowych zadań uprawniona jest do przetwarzania danych wrażliwych, o których mowa w art. 9 ust. 1 w RODO w zakresie danych dotyczących zdrowia. Wprowadzenie do ustawy ww. regulacji jest niezbędne w świetle podstaw przetwarzania danych wrażliwych określonych w RODO. Co do zasady zabrania się przetwarzania danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych oraz przetwarzania danych genetycznych, danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej lub danych dotyczących zdrowia, seksualności lub orientacji seksualnej tej osoby. Wyjątki od tak sformułowanego zakazu zostały enumeratywnie wskazane w art. 9 ust. 2 RODO. Tym samym dla legalnego przetwarzania tego rodzaju danych konieczne jest wykazanie zaistnienia jednej z przesłanek uchylających zakaz przetwarzania danych wrażliwych. Proponowany przepis umożliwiłby KNF przetwarzanie tych danych wrażliwych, w szczególności w zakresie stanu zdrowia.

Z uwagi na wprowadzenie ww. przepisu wprowadzono dodatkowe (wymagane przepisami RODO) zabezpieczenia w postaci wskazania, że ww. dane wrażliwe mogą przetwarzać wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie. Osoby posiadające pisemne upoważnienie są zobowiązane do zachowania tych danych w poufności na zasadach, o których mowa w art. 16 ust. 1 tej ustawy. Wskazano też maksymalny okres przetwarzania danych, tj. 25 lat. Z uwagi na zakres przetwarzanych danych oraz cel tego przetwarzania zdecydowano się wprowadzić przepis, zgodnie z którym wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań, innych czynności nadzorczych, a także na korzystanie z innych uprawnień, które przysługują Komisji. Żądanie ograniczenia przetwarzania danych nie wpływa też na możliwość złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 6b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Na koniec wskazano, że Komisja jest administratorem danych dla danych osobowych przetwarzanych przez sąd polubowny, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, oraz przez komisje egzaminacyjne, o których mowa w ustawie z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej i ustawie z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami. Praktyka stosowania przepisów wskazuje, że konieczne jest przesądzenie wprost w ustawie, kto jest administratorem danych ww. zakresie.

Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344, 1356 i 1629)

Proponowana zmiana w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych wynika z konieczności zapewnienia należytej ochrony danych osobowych podmiotu wpisywanego do rejestru, zgodnie z wymaganiami nałożonymi przez RODO. Ochronie tej podlegają adresy zamieszkania rolników oraz adresy członków grup rolniczych.

Ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2195 oraz z 2018 r. poz. 650, 1115, 1544, 1629 i 1669)

Proponowane zmiany w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym mają na celu dostosowanie zasad funkcjonowania Systemu Wspomagania Dowodzenia Państwowego Ratownictwa Medycznego (SWD PRM), administratora i współadministratorów tego systemu do wymagań RODO. SWD PRM jest systemem teleinformatycznym, który – oprócz swych podstawowych funkcji związanych z obsługą zgłoszeń alarmowych i powiadomień o zdarzeniach – zapewnia także takie funkcje jak: prowadzenie i przetwarzanie dokumentacji medycznej, archiwizację zgłoszeń, sporządzanie raportów z działalności dyspozytorni medycznych i zespołów ratownictwa medycznego, układanie grafików pracy. Do systemu tego dostęp będą mieli: Minister Zdrowia, wojewodowie, dysponenti zespołów ratownictwa medycznego oraz Lotnicze Pogotowie Ratunkowe. Minister Zdrowia będzie pełnił rolę administratora, zaś pozostałe podmioty będą współadministratorami. Wynika to z faktu, iż centralne zarządzanie systemem będzie w gestii Ministra Zdrowia, zaś współadministratorzy będą uzupełniali dane w SWD PRM na podstawie danych wprowadzanych do systemu przez dyspozytorów medycznych oraz członków zespołów ratownictwa medycznego. Z tego względu należy określić zakres działań tych podmiotów celem zapewnienia bezpieczeństwa danych osobowych w tym systemie. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż SWD PRM i podmioty realizujące zadania w tym systemie działają w oparciu o obowiązujące przepisy, to nie znajdują zastosowania przepisy art. 14, art. 17–18, art. 21 i art. 22 RODO. Natomiast realizacja obowiązku administratora i współadministratora, wynikającego z art. 13 RODO odbędzie się przez zamieszczenie stosownej informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej administratora i współadministratora. Jednocześnie stosowanie art. 15 RODO przez ministra właściwego do spraw zdrowia, wojewodę oraz dysponentów zespołów ratownictwa medycznego, w tym lotniczych, zostanie obwarowane dodatkowymi warunkami przez nałożenie na podmiot wnioskujący obowiązku doprecyzowania okoliczności związanych ze zdarzeniem. Takie rozwiązanie powinno umożliwić identyfikację zdarzenia, którego dotyczy wnioski, oraz ograniczyć nadmierne żądania osób wnioskujących.

Wykonywanie zadań związanych ze stosowaniem art. 16 RODO będzie możliwe wyłącznie przez podmioty, które będą wytwarzały stosowną dokumentację. W przypadku dokumentacji medycznej będą to dysponenti zespołów ratownictwa medycznego, w tym

lotniczych. Natomiast w przypadku dokumentacji dyspozytorów medycznych realizacja tego obowiązku będzie zadaniem wojewody.

Zadanie określone w art. 19 RODO dotyczące obowiązku informowania o sprostowaniu lub usunięciu danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania będzie wykonywane przez ministra właściwego do spraw zdrowia, wojewodów oraz dysponentów zespołów ratownictwa medycznego, w tym lotniczych. Podobnie będzie wyglądała realizacja obowiązku wynikającego z art. 34 RODO.

Przyjęto, że przepisy ustawy wejdą w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów dotyczących art. 96 pkt 1 i 2, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., co związane jest z terminem przejęcia zadań administratora SWD PRM przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

Ustawa z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2093 oraz z 2018 r. poz. 12 i 1693)

W ustawie z dnia 17 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia, a zwana dalej „n.d.s.s.p.”, proponuje się wprowadzenie dwóch zmian. Dodano art. 5a, który będzie miał zastosowanie w przypadku, gdy spółce powierzone zostanie wykonywanie zadania obejmującego przeciwdziałanie niszczeniu dróg. W takim przypadku odpowiednie zastosowanie będą miały przepisy art. 20h ustawy z dnia 21 marca 1995 r. o drogach publicznych, regulujące tryb udostępniania uprawnionym organom państwa danych osobowych zgromadzonych przez spółkę przy realizacji tego zadania. W art. 7a n.d.s.s.p. dodaje się natomiast ust. 4, w którym uregulowano kwestię przeniesienia na drogową spółkę specjalnego przeznaczenia prawa do przetwarzania danych osobowych, których administratorem był Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad w związku z decyzjami administracyjnymi i postanowieniami wydanymi na rzecz GDDKiA oraz umowami i porozumieniami zawartymi przez ten organ w celu przygotowania lub realizacji przedsięwzięcia drogowego.

Ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1401 i 1560)

W uzasadnieniu projektowanych zmian w ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym należy wskazać, iż w założeniu mają one za zadanie wzmocnienie ochrony infrastruktury krytycznej oraz dostosowanie szeroko rozumianego obiegu informacji na potrzeby zarządzania kryzysowego do nowo projektowanych regulacji w zakresie ochrony danych osobowych.

Infrastruktura krytyczna (dalej „IK”) to rzeczywiste i cybernetyczne systemy niezbędne do minimalnego funkcjonowania gospodarki i państwa. Zapewnienie ciągłości działania IK jest podstawowym celem dla operatorów IK i jest realizowane poprzez implementację wielu środków ochronnych.

W celu zapewnienia skutecznej ochrony infrastruktury krytycznej konieczne jest powzięcie rozwiązań kompleksowych. Dlatego też Narodowy Program Ochrony Infrastruktury Krytycznej ukonstytuował sześć rodzajów zapewnienia bezpieczeństwa, m.in. zapewnienie bezpieczeństwa osobowego i zapewnienie bezpieczeństwa fizycznego.

Weryfikacja niekaralności kadr zatrudnionych w obiektach IK jest jedną z podstawowych technik w obszarze osobowym. Proponowane brzmienie art. 6d. ust. 1 ustawy jest podstawowym rozwiązaniem dotyczącym takiej weryfikacji u każdego operatora IK.

Natomiast proponowane brzmienie przepisu art. 6d ust. 2 ustawy jest konsekwencją zarówno wymagań zapewnienia bezpieczeństwa osobowego, jak i zapewnienia bezpieczeństwa fizycznego. Nowoczesne systemy kontroli dostępu do chronionych stref w obiektach infrastruktury krytycznej korzystają z rozwiązań biometrycznych w szczególności w postaci odwzorowań linii papilarnych palców dłoni, głosu, obrazu rogówki i sieci żył palców.

Skuteczność kontroli dostępu jest kluczowa szczególnie w obiektach IK, której dysfunkcyjność może mieć ogromne znaczenie dla całego społeczeństwa. Dlatego też możliwość żądania przez operatora IK od pracownika pobrania i użytkowania identyfikatorów biometrycznych jest w pełni uzasadnione koniecznością ochrony obiektów IK.

Powyższe kwestie znalazły odzwierciedlenie m.in. w dokumentach opracowywanych na potrzeby Międzyresortowego Zespołu ds. Zagrożeń Terrorystycznych, a dotyczyły minimalnych wymagań w obszarze zapewnienia bezpieczeństwa fizycznego. Dokument wskazuje m.in. na informacje biometryczne jako jedne z danych identyfikacyjnych w elektronicznych Systemach Kontroli Dostępu, które umożliwiają identyfikację i weryfikację uprawnień dostępu do obiektów, urządzeń i instalacji IK.

Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 883 oraz z 2018 r. poz. 398)

Przepisy RODO dotyczą w dużej mierze zadań realizowanych na podstawie ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego. Podkreślić należy jednak, że odrębne określanie administratorów danych osobowych w ustawie o licencji doradcy restrukturyzacyjnego nie jest konieczne, albowiem wprost z ustawy wynika, kto jest administratorem danych osobowych oraz jaki jest zakres przetwarzanych danych osobowych.

Uregulowania wymaga jedynie kwestia okresów przechowywania danych osobowych zgromadzonych przez doradcę restrukturyzacyjnego przy wykonywaniu uprawnień i obowiązków wynikających z posiadanej licencji. Projekt przewiduje, że okres ten wynosi 5 lat od zakończenia postępowania, w którym dane zostały zgromadzone. Okres ten uwzględnia zarówno termin przedawnienia roszczeń dochodzonych przez osoby prowadzące działalność gospodarczą, jak i obowiązek doradcy restrukturyzacyjnego udzielania wyjaśnień w związku z dokonywanymi czynnościami. Po upływie tego okresu dane osobowe podlegają co do zasady usunięciu, chyba że dalsze ich przechowywanie jest niezbędne dla ochrony praw lub dochodzenia roszczeń.

Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 554, 650, 1000, 1544 i 1669)

Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów przewiduje przetwarzanie danych osobowych osób ubiegających się o świadczenia z funduszu alimentacyjnego i członków ich rodzin oraz dłużników alimentacyjnych.

Projektowane zmiany tej ustawy wprowadzają regulacje służące odpowiedniemu zabezpieczeniu wyżej wskazanych danych osobowych (do celów realizacji ustawy przetwarzane są tzw. wrażliwe dane osobowe).

Dodatkowo projekt przewiduje zastąpienie uprawnienia przetwarzania danych osobowych osób ubiegających się o świadczenia z funduszu alimentacyjnego i członków ich rodzin oraz dłużników alimentacyjnych przez podmioty posiadające obecnie to uprawnienie – obowiązkiem ich przetwarzania RODO stanowi bowiem, że przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, jeżeli jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych osobowych. Aby podmioty te mogły realizować swoje zadania ustawowe, muszą przetwarzać określone w ustawie dane osobowe.

Ustawa z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 10)

W ustawie doprecyzowano sposób przetwarzania danych przez kierownika urzędu stanu cywilnego podczas prowadzenia postępowania administracyjnego w przedmiocie zmiany imienia i nazwiska. Wskazano, że kierownik urzędu stanu cywilnego w prowadzonym postępowaniu wykorzystuje dane zgromadzone w rejestrze stanu cywilnego i rejestrze PESEL. Dzięki temu, od 2015 roku, obywatele są zwolnieni z przedstawiania kierownikowi dodatkowych dokumentów stanu cywilnego, takich jak np. odpisy aktów urodzenia. Należy jednocześnie podkreślić, że kierownik urzędu stanu cywilnego na mocy ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego oraz ustawy o ewidencji ludności ma dostęp do rejestru stanu cywilnego, zatem dodane przepisy nie wpływają na przetwarzanie danych w tych rejestrach, gdyż nie zmienia się ani krąg podmiotów uprawnionych, ani zakres danych w nich przetwarzanych.

Ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 1318 i 1524 oraz z 2018 r. poz. 1115 i 1515)

W ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta uchylono w art. 24 ust. 4 z uwagi na fakt, że kwestie umowy powierzania przetwarzania danych reguluje RODO. Umowa taka powinna spełniać wymagania, o których mowa w art. 28 ust. 3 RODO. Konsekwencją uchylenia ust. 4 była konieczność dokonania zmian w art. 24 ust. 5 i 6, które zawierały odwołanie do tego ustępu.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych udostępnia

dokumentację medyczną organom władzy publicznej, w tym Rzecznikowi Praw Pacjenta, w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań, w szczególności nadzoru i kontroli. Zatem to Rzecznik Praw Pacjenta wymieniony jest w przedmiotowym katalogu podmiotów, a nie Rzecznik Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego. Za zasadne wydaje się skorelowanie powyższych przepisów i uwzględnienie Rzecznika Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Projektowane przepisy wskazują, że Rzecznik Praw Pacjenta może przetwarzać wszelkie informacje, w tym dane osobowe niezbędne do realizacji swoich ustawowych zadań.

W ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta uchylono w art. 30a ust. 10 z uwagi na fakt, że kwestie umowy powierzania przetwarzania danych reguluje RODO. Przy czym konieczne było doprecyzowanie, iż osoby, którym powierzono w drodze umowy przetwarzanie danych osobowych, zobowiązane są do zachowania ich tajemnicy także po śmierci pacjenta.

W ustawie doprecyzowano także zabezpieczenia, jakie powinny być stosowane przez Rzecznika Praw Pacjenta jako administratora danych osobowych, polegające na:

- 1) dopuszczeniu przez administratora danych do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób pisemnie do tego upoważnionych;
- 2) pisemnym zobowiązaniu się osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;
- 3) regularnym testowaniu i doskonaleniu stosowanych środków technicznych i organizacyjnych.

Pozwoli to na stworzenie gwarancji bezpieczeństwa danych osobowych.

W ustawie nadano nowe brzmienie art. 28 ust. 2a ustawy. Projektodawca zdecydował się zaproponować zmiany legislacyjne w powyższym zakresie, w związku z wątpliwościami dotyczącymi interpretacji przepisów RODO w zakresie dostępu do dokumentacji medycznej, realizowanej na kanwie powszechnie obowiązujących przepisów prawa polskiego. W tym zakresie zostały wydane sprzeczne względem siebie stanowiska Rzecznika Praw Pacjenta oraz Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Rzecznik Praw Pacjenta w swoim stanowisku z dnia 25 maja 2018 r. wskazuje, że „pacjenci na kanwie RODO mają między innymi prawo dostępu do swoich danych osobowych, które mogą zrealizować również poprzez zażądanie ich kopii. Placówki medyczne przetwarzają dane osobowe dotyczące zdrowia pacjentów w szczególności w prowadzonej dokumentacji medycznej. Realizując zatem ww. obowiązek, będą zobowiązane do bezpłatnego udostępnienia pierwszej kopii dokumentacji medycznej”. Tymczasem Prezes UODO w stanowisku z 27 lipca 2018 r. wskazuje, że „udostępnienie kopii danych zawartych w dokumentacji medycznej, zgodnie z art. 15 ust. 3 RODO, nie jest równoznaczne z obowiązkiem udostępnienia danych w formie i strukturze właściwych dla udostępnienia dokumentacji medycznej”. W przytoczonym przypadku mamy do czynienia z konfliktami dwóch praw podstawowych: prawa do informacji o stanie zdrowia i prawa do ochrony danych osobowych. Uwzględniając szczególny charakter omawianej materii – mogącej mieć bezpośredni wpływ na zdrowie i życie pacjentów, projektodawca zdecydował

się zaproponować zrównanie uprawnień wynikających w tym zakresie z RODO oraz przepisów prawa krajowego. W szczególności należy zwrócić uwagę, że nie wydaje się trafnym stanowisko, w świetle którego prawa do uzyskania bezpłatnego dostępu do pierwszej kopii danych, o którym mowa w art. 15 RODO, jest czymś odrębnym od prawa przewidzianego w przepisach u.p.p. Po pierwsze bowiem, w motywie 63 RODO wskazuje się, że „każda osoba fizyczna powinna mieć prawo dostępu do zebranych danych jej dotyczących oraz powinna mieć możliwość łatwego wykonywania tego prawa w rozsądnych odstępach czasu, by mieć świadomość przetwarzania i móc zweryfikować zgodność przetwarzania z prawem. Obejmuje to prawo dostępu osób, których dane dotyczą, do danych dotyczących ich zdrowia, na przykład do danych w dokumentacji medycznej zawierającej takie informacje, jak diagnoza, wyniki badań, oceny dokonywane przez lekarzy prowadzących, stosowane terapie czy przeprowadzone zabiegi”. Po drugie, art. 15 ust. 4 RODO wyraźnie przesądza, że żądanie do wydania kopii danych może obejmować również dane osób trzecich (np. dane lekarza zawarte w dokumentacji medycznej), o ile nie narusza to praw i wolności danych osób trzecich. Udostępnienie danych osobowych personelu medycznego zamieszczonych w dokumentacji medycznej nigdy nie narusza ich praw, gdyż dane udostępnione zostały w związku z wykonywanymi przez takie osoby czynnościami służbowymi. Bez podejmowanej zmiany legislacyjnej, w skutek powyższych stanowisk, bezpłatny dostęp do dokumentacji uzależniony byłby więc wyłącznie od tego, czy pacjent byłby świadomy możliwości wyboru jako podstawy prawnej żądania art. 15 RODO lub art. 28 u.p.p. Należy wskazać, że projektodawca w sposób świadomy zdecydował się przyznać bezpłatny dostęp nie tylko do kopii danych, ale również innych form pozyskiwania dostępu do dokumentacji medycznej, o czym mowa w art. 27 u.p.p. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której pacjent, mogąc uzyskać nieodpłatny dostęp do kopii czy wypisu z dokumentacji medycznej, korzystałby z innych form dostępu, które byłyby już odpłatne. Należy wskazać, że w świetle projektowanej zmiany nieodpłatne uzyskanie dokumentacji medycznej przez pacjenta wyłączało będzie w tym zakresie możliwość wystąpienia z takim żądaniem przez przedstawiciela ustawowego (i odwrotnie). Liczba osób upoważnionych, mogących uzyskać dostęp do dokumentacji medycznej, jest nieograniczona, tym samym projektodawca, uwzględniając zakres podmiotowy żądania, o którym mowa w art. 15 RODO, zdecydował się przyznać prawo uzyskiwania bezpłatnego dostępu do dokumentacji medycznej na podstawie projektowanego przepisu, wyłącznie pacjentowi oraz jego ustawowemu przedstawicielowi. Uzyskanie dostępu do dokumentacji medycznej chociażby w jeden ze sposobów, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2 i 5 oraz ust. 3 u.p.p., wyłączało będzie możliwość uzyskania do niej nieodpłatnego dostępu w takim samym zakresie w świetle projektowanej regulacji. Należy również wskazać, że zmiana zakresu żądania uzasadniająca możliwość nieodpłatnego uzyskania dostępu do dokumentacji medycznej, o której mowa w projektowanym przepisie, nie może polegać na zawężeniu zakresu kolejnego żądania, gdyż w praktyce i tak żądany zakres został już udostępniony wcześniej.

Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1559)

Propozycja zmiany art. 15 ust. 5 polegająca na wskazaniu Szefa Służby Cywilnej jako podmiotu przetwarzającego dane osobowe pozwoli uniknąć wątpliwości co do ograniczenia zakresu czynności wykonywanych z wykorzystaniem danych osobowych do zbierania i wykorzystywania tych danych. Jednocześnie umożliwi dalsze zbieranie, wykorzystywanie i przetwarzanie innych informacji w celu realizacji ustawowych zadań Szefa Służby Cywilnej.

Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 624, 1045, 1443 i 1669)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawa z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu.

Ustawa z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 1829)

Uprawnienie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie nadawania obywatelstwa polskiego i wyrażania zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego stanowi prerogatywę wynikającą z art. 137 Konstytucji. W celu umożliwienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, przed wydaniem stosownego postanowienia, uzyskania i pogłębienia informacji pozwalających na podjęcie rozstrzygnięcia w ramach realizacji wyżej wskazanej prerogatywy, zaprojektowano w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z art. 126 Konstytucji RP, jest najwyższym przedstawicielem RP i jednocześnie gwarantem najwyższych konstytucyjnych wartości. Pozycję ustrojową Prezydenta RP kształtuje również instytucja prerogatywy. Jedną z prerogatyw Prezydenta RP jest nadawanie obywatelstwa polskiego i wyrażanie zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego (art. 137 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 19 Konstytucji). Jak wskazuje się w doktrynie przedmiotu, istotna w omawianej kwestii jest również pełna dyskrejonalność urzędu prezydenckiego przy podejmowaniu decyzji określonych w art. 137 Konstytucji RP. Ustawa nie może w tej sferze formułować żadnych kryteriów ze skutkiem wiążącym dla Prezydenta RP (M. Dąbrowski, Ustawa o obywatelstwie polskim, s. 83). Powinien się on zatem kierować ogólnymi zasadami polskiego porządku prawnego, w tym również pozycją głowy państwa, określoną w art. 126 Konstytucji RP.

W tym kontekście szczególnie istotne są kwestie związane z bezpieczeństwem państwa oraz prowadzoną polityką zagraniczną. Z drugiej jednak strony nie mogą ujść uwadze problemy związane z koniecznością ochrony praw jednostki (...) (J. Szreniawski, Prawa

człowieka, s. 276). Odpowiednie wyważenie tych wszystkich wartości zdaje się niezwykle trudne i umyka jakiegokolwiek kategoryzacji. (...) Zainteresowana osoba składa wniosek o nadanie obywatelstwa polskiego zawsze za pośrednictwem właściwego wojewody lub konsula. Organy te, po sprawdzeniu prawidłowości oraz kompletności dokumentacji, przekazują ją wraz ze swoją opinią Prezydentowi RP, co odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Przekazanie to nie kończy jednak właściwej procedury przed organami administracyjnymi. Minister właściwy do spraw wewnętrznych ma bowiem obowiązek zwrócić się do Komendanta Głównego Policji oraz Szefa ABW, a w razie potrzeby do innych organów, o udzielenie informacji, które mogą mieć istotne znaczenie w sprawie o nadanie obywatelstwa polskiego. Po zapoznaniu się z odpowiedziami wystosowanymi przez te organy minister sporządza własną opinię, którą wraz z pozostałymi dokumentami przedstawia Prezydentowi RP. Z uwagi na fakt, że nadawanie obywatelstwa polskiego ma charakter prerogatywy, Prezydent RP może zobowiązać wojewodę, konsula lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych do przekazania wniosku o nadanie obywatelstwa polskiego bezpośrednio urzędowi prezydenckiemu, i to bez względu na stadium postępowania. Zarówno ustawa, jak również ewentualna przewlekłość procedur administracyjnych nie mogą krępować Prezydenta RP w wykonywaniu przysługujących mu na mocy Konstytucji RP uprawnień o charakterze prerogatywnym (tak: Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87–243 red. prof. dr hab. Marek Safjan, dr hab. Leszek Bosek).

Projektowana regulacja w sposób spójny ujmuje kwestię zwracania się o informację w sprawach nadania obywatelstwa polskiego. Ze względu na pełną samodzielność Głowy Państwa w zakresie realizacji prerogatywy, jaką stanowi nadawanie obywatelstwa polskiego, niezależnie od procedury przewidzianej w art. 21 ust. 4 i 5 ustawy o obywatelstwie polskim uzasadnione jest wprowadzenie projektowanej regulacji. Odnotować należy wskazanie w projektowanych przepisach, obok organów władzy publicznej, również organizacji i instytucji, jako podmiotów, do których może zwrócić się Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (zgodnie z art. 143 Konstytucji Kancelaria Prezydenta RP jest organem pomocniczym Prezydenta RP). Takie określenie kręgu podmiotów zobowiązanych do udzielenia informacji mających znaczenie w sprawie o nadanie obywatelstwa polskiego umożliwi Prezydentowi RP wszechstronną ocenę okoliczności związanych ze złożonym wnioskiem o nadanie obywatelstwa polskiego.

W toku realizacji prerogatywy konieczne może być pogłębienie informacji otrzymanych w toku postępowania lub zasięgnięcie nowych informacji. Należy wskazać, że z istoty ww. prerogatywy wynika uprawnienie Prezydenta RP do określania, jakie informacje są mu przydatne w swobodnym realizowaniu tej prerogatywy, stąd w proponowanym brzmieniu przepisu mowa o „właściwych organach, organizacjach i instytucjach”.

Choć uprawnienie do zasięgania informacji potrzebnych do wykonania ww. prerogatywy, w przypadku urzędu Prezydenta RP, ma swoje bezpośrednie, odrębne umocowanie w konstytucyjnej zasadzie współdziałania władz, to z uwagi na brzmienie art. 51 Konstytucji RP celowe jest sprecyzowanie normy kompetencyjnej dotyczącej przekazywania

przez właściwe organy lub instytucje informacji w postępowaniu o nadanie obywatelstwa albo w postępowaniu o wyrażenie zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego.

Ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956–1989 (Dz. U. poz. 741, z 2011 r. poz. 622 oraz z 2014 r. poz. 496)

Zmiana polegająca na rozszerzeniu katalogu danych w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956-1989 nie ma w istocie charakteru merytorycznego. Pozwala ona na przetwarzanie danych, które zaliczane są do obecnie już przetwarzanych. Jednoznaczne określenie tego, o co może prosić urząd, powodować będzie mniej błędów i nieporozumień, zważywszy na to, że osoby wypełniające wnioski są w starszym wieku. W związku z powyższym zmiana ta ma charakter dostosowawczy do przepisów RODO.

Ustawa z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1054 oraz z 2018 r. poz. 1616 i 1633)

W ustawie z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym proponuje się ograniczenie zakresu instytucji, którym jednostki certyfikujące przekazują wykazy producentów spełniających określone wymogi w rolnictwie ekologicznym. Obecnie wykazy te są przekazywane do ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, Głównemu Inspektorowi Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Na podstawie doświadczeń związanych z obecnie obowiązującymi rozwiązaniami można stwierdzić, iż przekazywanie tych danych ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa nie jest konieczne. Proponuje się, aby były one przekazywane wyłącznie Głównemu Inspektorowi Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1271 i 1669)

Zmiana ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (dalej: „usze”) ma na celu ustanowienie, zgodnie z art. 51 Konstytucji RP, upoważnienia ustawowego dla Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami (dalej: „Krajowy ośrodek”) do przetwarzania danych osobowych osób fizycznych w związku z prowadzeniem Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji (dalej: „Krajowa baza”) oraz procesem rejestracji podmiotów korzystających ze środowiska w Krajowej bazie. Potrzeba przetwarzania danych osobowych jest konsekwencją zadań, obowiązków i uprawnień w tym zakresie.

W przypadku prowadzenia Krajowej bazy Krajowy ośrodek przetwarza szereg danych osobowych związanych z procesem identyfikacji w Krajowej bazie podmiotów korzystających

ze środowiska, które poprzez Krajową bazę realizują obowiązek sporządzenia i przekazania raportu o emisjach, o którym mowa w art. 7 ust. 1 usze, a także upoważnionych przez te podmioty użytkowników Krajowej bazy (dla każdego podmiotu mogą to być dane aż dziesięciu osób, które uzyskają dostęp do danych podmiotu w Krajowej bazie). Są to m.in. imiona i nazwiska osób uprawnionych do reprezentowania podmiotu korzystającego ze środowiska, a także dane osób upoważnionych, które uzyskują dostęp do danych tego podmiotu w Krajowej bazie.

Zakres danych gromadzonych przez Krajowy ośrodek w związku z prowadzeniem Krajowej Bazy obecnie określa rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 14 listopada 2016 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji zawartych w raporcie oraz sposobu jego wprowadzania do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. poz. 1877). W tym zakresie dane osobowe podlegające przetwarzaniu zostaną przeniesione do przepisów projektowanej ustawy. Dane te są przekazywane przez przedstawicieli podmiotów korzystających ze środowiska, którzy dokonują rejestracji podmiotu w Krajowej bazie w celu wykonywania określonych ustawą obowiązków sprawozdawczych. Dane osobowe dotyczą osób upoważnionych do reprezentowania podmiotu dokonującego rejestracji, a także osób wyznaczonych przez te podmioty do wykonywania w Krajowej bazie określonych czynności w imieniu i na ich rachunek podmiotu korzystającego ze środowiska, tj. spółki, osoby fizycznej będącej przedsiębiorcą, a także jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi (użytkowników Krajowej bazy).

Ponieważ informacje wprowadzane do Krajowej bazy, w związku z treścią przepisów oczekujących na wejście w życie, docelowo mają służyć do wygenerowania informacji na temat wysokości należnych opłat za korzystanie ze środowiska (w zakresie emisji pyłów i gazów do powietrza), utrzymanie systemu identyfikacji podmiotów, który realizuje Krajowa baza, jest uzasadnione względami bezpieczeństwa informacji, które mogą się stać źródłem obowiązków finansowych podmiotów korzystających ze środowiska.

Projektowany przepis art. 6 ust. 5 usze przewiduje środki chroniące prawnie uzasadnione interesy osób, których dane dotyczą, w postaci: po pierwsze – dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych oraz po drugie – pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności. Wprowadzenie takich środków na poziomie ustawowym pozwoli administratorowi danych zastosować przepis art. 14 ust. 5 lit. c RODO. Należy mieć na uwadze, że funkcjonowanie Krajowej bazy zakłada wykonywanie przez podmioty korzystające ze środowiska czynności związanych z wprowadzeniem raportu o emisjach i składaniem różnego rodzaju wniosków za pośrednictwem wyznaczonych przez nich użytkowników (osób trzecich), których dane osobowe podmiot ten wprowadza do Krajowej bazy na etapie rejestracji. W stosunku do tych osób trzecich administrator danych nie będzie wykonywał obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 1–4 RODO.

Szczegółowe kategorie danych osobowych, których przetwarzanie jest niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań Krajowego ośrodka związanych z prowadzeniem Krajowej bazy, zostały wymienione w art. 6 ust. 2 pkt 1 usze.

Ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, z późn. zm.)

Proponowane zmiany ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych polegają na wprowadzeniu regulacji dotyczącej odpowiedniego stosowania do działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych art. 106d i art. 106e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zwanej dalej: „Prawem bankowym”.

Należy wskazać, iż odpowiednie stosowanie wskazanych przepisów Prawa bankowego w odniesieniu do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych uzasadnione jest analogicznymi obowiązkami spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, jak i banków w zakresie konieczności przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobieganiu przestępstwom, zgodnie z art. 106d Prawa bankowego.

Ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1472)

Zgodnie z projektowaną treścią art. 10 ust. 1 ustawy zbiory i usługi danych przestrzennych należące do osób trzecich mogą na ich wniosek być włączane do infrastruktury zbiorów i usług danych przestrzennych, jeżeli jest to zgodne z interesem publicznym, a osoba taka wyrazi na to zgodę. Należy przyjąć, że część danych wchodzących w skład takich zbiorów może zostać uznana za dane osobowe np. poprzez możliwość powiązania określonych informacji, jak chociażby numer księgi wieczystej przypisanej do danego gruntu z osobą fizyczną w pewnych okolicznościach stanu faktycznego, tj. gdy numer takiej księgi jest przedmiotem zbioru. W takim przypadku w niektórych przypadkach nie powinna wystarczyć zgoda osoby tworzącej taki zbiór informacji (osoby trzeciej), ale konieczne jest spełnienie przesłanek legalizujących przetwarzane w zbiorze dane osobowe, o których mowa w art. 6 RODO. W niektórych przypadkach przesłanką taką może okazać się np. zgoda osoby, której dane dotyczą, i znajdują się w zbiorze. Projektowany przepis w wymogach przedłożenia wniosku o włączenie zbiorów do infrastruktury zbiorów i usług danych przestrzennych nie zobowiązuje jednak wnioskodawcy do uwzględnienia na tym etapie przepisów o ochronie danych osobowych. W związku z powyższym projektodawca zdecydował się przesądzić w projektowanym przepisie, że jednym z warunków wystąpienia z przedmiotowym wnioskiem powinna być zgodność zbioru z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Projektodawca odstąpił od przesądzenia w tym zakresie wyraźnie, że chodzi wyłącznie o

zgodność z „przepisami o ochronie danych osobowych”, gdyż w niektórych przypadkach mogą to być również np. prawa autorskie.

Ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 470, 650, 723, 730, 771, 1000 i 1104)

Nowelizacja art. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (dalej u.i.g.) zakłada szereg ograniczeń stosowania niektórych przepisów RODO, które nie naruszają istoty podstawowych praw i wolności podmiotów danych oraz są w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym ważnym celom leżącym w interesie Polski, związanym przede wszystkim ze sprawną realizacją przez biura informacji gospodarczej w interesie publicznym zadań związanych z udostępnianiem informacji gospodarczych osobom trzecim nieoznaczonym w chwili przeznaczania tych informacji do udostępniania (art. 4 u.i.g.). Zrezygnowano natomiast z ograniczeń tych praw i obowiązków z RODO, których tryb realizacji określa szczegółowo u.i.g. (np. art. 16 i art. 17), bowiem przepisy ustawy o zasadach aktualizowania/usuwania danych nie pozostają w sprzeczności z RODO. Należy również dodać, że pewne wyłączenia zostały zawarte wprost w RODO – istotny z punktu widzenia biur obowiązek informacyjny z art. 14 RODO nie ma w myśl ust. 5 lit. c w stosunku do tych podmiotów zastosowania, bowiem pozyskiwanie lub ujawnianie zostało w u.i.g. wyraźnie uregulowane w sposób zapewniający ochronę prawnie uzasadnionych interesów podmiotów danych.

Zakres ograniczeń obejmuje:

1. Ograniczenie zakresu obowiązku wyrażonego w art. 19 RODO rozporządzenia 2016/679 polega na tym, że swój obowiązek informacyjny biuro zrealizuje wyłącznie w stosunku do odbiorców, którzy danych jeszcze nie usunęli. Zgodnie z art. 26 ust. 1 u.i.g. zdecydowana większość odbiorców jest obowiązana usunąć otrzymane od biura informacje w terminie 90 dni od ich otrzymania. Informacje o dłużnikach są zwykle udostępniane wyłącznie do celu przeprowadzenia konkretnej analizy wiarygodności płatniczej. Informowanie pozostałych odbiorców byłoby zbyt dużym obciążeniem zagrażającym realizacji przez biura ich podstawowych ustawowych zadań. Zagrożenie to jest szczególnie poważne, mając na uwadze masową skalę ujawniania informacji gospodarczych przez biura. Nie znajduje również uzasadnienia powiadamianie o zmianie lub usunięciu niektórych danych, np. w zakresie adresu czy przedmiotu działalności gospodarczej. Wykazanie przez biura, że w konkretnym przypadku w świetle art. 19 RODO wykonanie określonego w tym przepisie obowiązku wymaga niewspółmiernie dużego wysiłku byłoby niezmiernie trudne z uwagi na posiadane przez te biura środki techniczne. Ze względu na skalę działalności biur, wykonanie obowiązków wynikających z art. 19 RODO zagrażałoby realizacji w interesie publicznym głównego zadania biur związanego z pośrednictwem w udostępnianiu informacji gospodarczych, dlatego ograniczenie stosowania tego przepisu jest uzasadnione ważnym interesem gospodarczym

Polski związany z potrzebą funkcjonowania sprawnego i wiarygodnego systemu udostępniania informacji gospodarczych (art. 23 ust. 1 lit. e RODO).

2. Ograniczenie prawa do sprzeciwu (art. 21 ust. 1 RODO) dotyczy przetwarzania danych osobowych przez wierzyciela w związku z przekazaniem do biura informacji gospodarczych o dłużniku będącym osobą fizyczną. U.i.g. reguluje szczegółowo prawo sprzeciwu dłużnika wobec zamiaru przekazania danych do biura w art. 15a u.i.g. Nie można uznać, że ten przepis określa tryb realizacji prawa określonego w art. 21 ust. 1 RODO, bowiem sprzeciw uregulowany w ustawie wywołuje zupełnie inne skutki – obliguje wierzyciela do uwzględnienia twierdzeń dłużnika kwestionującego istnienie zobowiązania w całości lub w części lub uznającego wierzytelność za przedawnioną w całości lub w części w informacji gospodarczej przekazywanej do biura. Korzystanie przez dłużników będących osobami fizycznymi z prawa do sprzeciwu uregulowanego w RODO wymagałoby od wierzycieli wykazania istnienia ważnych, nadrzędnych, prawnie uzasadnionych podstaw do przetwarzania lub podstaw do ustalenia, dochodzenia lub obrony roszczeń, co mogłoby doprowadzić w wielu przypadkach do zakazu przetwarzania danych dłużników przez wierzycieli. Wierzyciele, którzy przekazują do biura informacje gospodarcze o dłużniku, bardzo często czynią to w celach wynikających z własnych prawnie uzasadnionych interesów (art. 6 ust. 1 lit. f RODO). Należyte wywiązanie się przez nich z wymagań związanych z oceną, czy w konkretnej sytuacji interesy lub podstawowe prawa i wolności dłużnika mają charakter nadrzędny wobec ich uzasadnionego interesu, byłoby utrudnione w sytuacji, gdy niewykonanie zobowiązania wynika ze sporu, w którym każda ze stron jest zwykle przekonana, że jej interes przeważa (ciężar dowodu w przypadku sprzeciwu z RODO ciąży na administratorze).

Ponadto przepis art. 21 ust. 1 RODO nie przystaje do specyfiki udostępniania informacji gospodarczych, bowiem nie uwzględnia interesów osób trzecich, którym dane przekazywane do biura zostaną ujawnione. U.i.g. od początku pozwala na przekazywanie do biur również informacji o zobowiązaniach przedawnionych, których przetwarzanie nie służy ustaleniu, dochodzeniu ani obronie roszczeń przekazującego i nie stanowi ważnej uzasadnionej podstawy do przetwarzania przez przekazującego, który nie może już dochodzić swych roszczeń przed organami państwa, a przetwarzanie nie leży w jego interesie, tylko uczestników obrotu, którzy podejmują decyzje w oparciu o wszechstronną analizę zachowań płatniczych podmiotu danych, do której przeprowadzenia konieczne jest również uwzględnienie danych o zobowiązaniach przedawnionych.

Z tych samych przyczyn nie jest uzasadnione rozpatrywanie sprzeciwów z art. 21 ust. 1 RODO przez biura, które są pośrednikami przetwarzającymi dane osobowe w zakresie niezbędnym do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym (art. 6 ust. 1 lit. e RODO). Biura rozpatrują sprzeciw dłużników na zasadach określonych w art. 21a u.i.g. – dotyczą one wyłącznie nieaktualności, nieprawdziwości, niekompletności lub przekazania lub przechowywania niezgodnie z ustawą informacji gospodarczych mających status informacji aktualnych – biuro nie ocenia szczególnej sytuacji dłużnika opartej na jego uzasadnionym interesie, prawach i wolnościach, nie może być arbitrem w sporze między wierzycielem a

dłużnikiem. Stosowanie art. 21 ust. 1 RODO w stosunku do biur spowodowałoby zagrożenie asekuracyjnego usuwania przez biura danych dłużników, co pogorszyłoby sytuację wierzycieli i zmniejszyłoby pewność obrotu.

Mając powyższe na uwadze, stosowanie art. 21 ust. 1 RODO bez żadnych ograniczeń zagrażałoby ważnemu interesowi gospodarczemu Polski związanemu z potrzebą funkcjonowania sprawnego i wiarygodnego systemu udostępniania informacji gospodarczych (art. 23 ust. 1 lit. e RODO) i utrudniałoby wierzycielom skuteczną egzekucję roszczeń cywilnoprawnych (art. 23 ust. 1 lit. j RODO).

Zmiana ma także na celu kompleksowe określenie zasad pobierania opłat przez biuro za dostęp do wszystkich informacji przechowywanych przez biuro. Art. 22b ust. 2 u.i.g. mający zastosowanie do pobierania opłat za dostęp do danych osobowych odsyła do mających bezpośrednie zastosowanie przepisów RODO. Jednocześnie art. 22b ust. 3 u.i.g. zakłada utrzymanie przewidzianych w u.i.g. rozwiązań, które są korzystniejsze dla dłużników będących konsumentami. Będzie im przysługiwał bezpłatny dostęp do danych nie częściej niż raz na 6 miesięcy. Propozycja nie uchybia przepisom RODO – nie stanowi wyłączenia, a jedynie dodatkową preferencję dla niektórych podmiotów danych. W stosunku do podmiotów niebędących osobami fizycznymi zostaną utrzymane aktualne zasady dostępu do informacji gospodarczych (art. 22b ust. 4 u.i.g.).

Stosownie do regulacji przejściowej, biura prowadzące działalność w dniu wejścia w życie ustawy będą obowiązane dostosować regulamin zarządzania danymi w związku ze zmianą u.i.g. w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie zmiany i dostosowany regulamin przekazać nie później niż w terminie 14 dni od dnia uchwalenia jego zmian ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia. W przypadku nieprzekazania przez biuro informacji gospodarczej ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia regulaminu zarządzania danymi w ww. terminie, minister właściwy do spraw gospodarki wyda decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro.

Prawomocna decyzja o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro powoduje rozwiązanie spółki, w formie której jest prowadzone biuro. Regulamin zarządzania danymi przekazany i niezatwierdzony do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zwraca się biuru w celu jego dostosowania.

Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1464 oraz z 2018 r. poz. 730)

Dowód osobisty jest jednym z dwóch rodzajów dokumentów, który potwierdza tożsamość obywatela polskiego. W celu jednoznacznego przypisania określonej osoby do wydanego jej dokumentu i zapewnienia tym samym pewności obrotu prawno-administracyjnego prowadzony jest Rejestr Dowodów Osobistych oraz gromadzona jest odpowiednia dokumentacja. W związku z powyższym przetwarzanie danych osobowych na

potrzeby wydawania, wymiany i unieważniania dowodów osobistych jest już obecnie jasno uregulowane w ustawie o dowodach osobistych.

Proponowana zmiana art. 55 ustawy zakłada nadanie mu nowego brzmienia, a w konsekwencji rozbudowanie przepisu o katalog zadań składających się na utrzymanie i rozwój rejestru. W proponowanym brzmieniu precyzyjnie określono również zasady współdziałania współadministratorów, w tym sposób zapewnienia prawa dostępu osobie, której dane dotyczą, na podstawie art. 15 RODO.

Projektodawca dokonuje ponadto zmian w art. 56 ustawy, precyzując kwestię nieusuwania danych zgromadzonych w rejestrze i kwestię rodzaju przechowywanych danych. W dodawanych art. 56a i art. 56b ustawy uregulowano kwestię sprawdzenia danych z urzędu i następstw stwierdzenia niezgodności danych poszczególnych kategorii danych.

Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r. poz. 1382 i 1544)

Prowadzenie ewidencji ludności i nadawanie osobom numeru PESEL służy stworzeniu jednej, podstawowej bazy danych osobowych - rejestru PESEL - umożliwiającej jednoznaczną identyfikację osób fizycznych, którym nadano numer PESEL zawierającą przede wszystkim ich aktualne dane. Rejestr PESEL jest rejestrem referencyjnym dla wielu innych rejestrów państwowych. W związku z powyższym dane w tym rejestrze muszą być pewne, a dostęp do rejestru jednoznacznie określony, co już obecnie jest jasno uregulowane w ustawie o ewidencji ludności.

Proponowana zmiana art. 6 ustawy zakłada nadanie mu nowego brzmienia, a w konsekwencji rozbudowanie przepisu o katalog zadań składających się na utrzymanie i rozwój rejestru. W proponowanym brzmieniu precyzyjnie określono również zasady współdziałania współadministratorów, w tym sposób zapewnienia prawa dostępu osobie, której dane dotyczą, na podstawie art. 15 RODO.

Po art. 6 dodaje się art. 6a wskazujący organ prowadzący rejestr mieszkańców (wójt, burmistrz lub prezydenta miasta – zgodnie z właściwością miejscową).

Projektodawca przewiduje ponadto uzupełnienie art. 10 ustawy o ust. 6a precyzujący okres przechowywania danych oraz art. 11 – o ustępy dotyczące usuwania niezgodności danych zawartych w rejestrze PESEL. Po art. 12 dodaje się z kolei art. 12a regulujący kwestię usuwania danych i zapisów zgromadzonych w rejestrze.

Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2016)

Do nakładania kar pieniężnych na podstawie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli oraz nałożenia stosownej kary należy wprowadzić

przepis, który zapobiegnie utrudnieniu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do żądania ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO.

Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2018 r. poz. 603,650, 1544 i 1629)

Projektowane zmiany w ustawie przewidują zastąpienie uprawnienia przetwarzania danych osobowych przez podmioty prowadzące żłobki, kluby dziecięce lub zatrudniające dziennego opiekuna obowiązkiem ich przetwarzania. RODO stanowi bowiem, że przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, jeżeli jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych osobowych. Aby podmioty te mogły realizować swoje zadania ustawowe, muszą przetwarzać określone w ustawie dane osobowe.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 160, 138, 650, 1128, 1375, 1532, 1629, 1669 i 1693)

W projekcie zawarto zmiany w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Proponowane zmiany mają na celu uregulowanie monitoringu wizyjnego w pomieszczeniach podmiotów wykonujących działalność leczniczą. Obecnie coraz więcej ww. podmiotów stosuje obserwację swoich pomieszczeń, najczęściej w celu zapewnienia bezpieczeństwa. Aktualnie nie ma przepisów, które regulowałyby zagadnienia związane z monitoringiem wizyjnym. Istnieją jedynie cząstkowe regulacje dotyczące monitoringu pacjentów w podmiotach wykonujących działalność leczniczą w kilku aktach prawnych, dotyczących ochrony zdrowia psychicznego oraz rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia i urządzenia podmiotu wykonującego działalność leczniczą (Dz. U. poz. 739).

Z uwagi na powyższe, zaproponowano przepisy, w myśl których dopuszczalny byłby monitoring pomieszczeń ogólnodostępnych – jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa pacjentów lub pracowników podmiotu wykonującego działalność leczniczą. Natomiast w pomieszczeniach, w których są udzielane świadczenia zdrowotne oraz pobytu pacjentów, w szczególności w pokojach łóżkowych, w pomieszczeniach higieniczno-sanitarnych, przebieralniach, szatniach, z wyjątkiem przypadków określonych w ww. regulacjach (przepisy odrębne) monitoring byłby zakazany. Powyższy zakaz wynika z konieczności zagwarantowania prawa pacjenta do poszanowania intymności i godności pacjenta, w szczególności w trakcie udzielanych mu świadczeń zdrowotnych. Powyższe prawa wynikają z Konstytucji RP oraz ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Proponuje się, aby w przypadku stosowania monitoringu kierownik podmiotu wykonującego działalność leczniczą określał w regulaminie organizacyjnym sposób

obserwacji pomieszczeń zakładu leczniczego. Nagrania obrazu zawierające dane osobowe pacjentów, pracowników i innych osób, których w wyniku tych nagrań można zidentyfikować, podmiot wykonujący działalność leczniczą przetwarzałby wyłącznie do celów, dla których zostały zebrane i przechowywałyby przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia nagrania. Po upływie tego okresu uzyskane w wyniku monitoringu nagrania obrazu zawierające dane osobowe pacjentów, pracowników i innych osób, których w wyniku tych nagrań można zidentyfikować, podlegałyby zniszczeniu, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Ponadto proponuje się wprowadzenie obowiązku podawania do wiadomości pacjentów informacji o stosowaniu monitoringu przez wywieszenie jej w widoczny sposób w miejscu udzielania świadczeń oraz na stronie internetowej podmiotu wykonującego działalność leczniczą i w Biuletynie Informacji Publicznej, w przypadku podmiotu obowiązującego do jego prowadzenia.

Ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2017 r. poz. 1845 oraz z 2018 r. poz. 697, 1515 i 1544)

W ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia w art. 2 pkt 1 w celu ujednoczenia terminologii z RODO zaproponowano nowe brzmienie definicji administratora danych, odsyłającej nie jak dotychczas do art. 7 pkt 4 nieobowiązującej już ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, ale do definicji zawartej w art. 4 pkt 7 RODO. W art. 19 zaproponowano uchylene ust. 5 odnoszącego się do obowiązku administratora danych usunięcia z rejestru medycznego wszelkich danych umożliwiających identyfikację osoby, której dane są przetwarzane w rejestrze, w przypadku wniesienia przez tę osobę sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych osobowych, gdyż pełna regulacja w tym zakresie znajduje się w art. 21 RODO. W zaproponowanej zmianie w art. 19 ust. 7 ujednoczono terminologię z RODO przez zastąpienie pojęcia „cele naukowo-badawcze” na „w celu prowadzenia badań naukowych”. Zaproponowano w art. 19 ust. 9 usunięcie z ustawy obowiązku informacyjnego nałożonego na podmiot prowadzący rejestr medyczny w stosunku do osób, których dane dotyczą, i są przetwarzane w rejestrze. W myśl bowiem art. 14 ust. 5 lit. b RODO obowiązek informacyjny administratora danych osobowych nie ma zastosowania, jeżeli udzielenie takich informacji okazuje się niemożliwe lub wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, w szczególności w przypadku przetwarzania do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych, z zastrzeżeniem warunków i zabezpieczeń, o których mowa w art. 89 ust. 1, lub o ile ten obowiązek może uniemożliwić lub poważnie utrudnić realizację celów takiego przetwarzania. Z dostępnych Ministerstwu Zdrowia informacji wynika, że podmioty prowadzące rejestry medyczne, tj. podmioty lecznicze, w których niejednokrotnie znajduje się dziesiątki tysięcy i więcej danych osobowych, nie mają fizycznej możliwości poinformowania osób, których dane są przetwarzane w rejestrze, o przetwarzaniu w tych rejestrach danych dotyczących pacjentów. Niejednokrotnie nie dysponują bowiem aktualnymi danymi

adresowymi pacjentów, a koszty tej operacji, przy bazach danych zawierających nawet kilkaset tysięcy pacjentów byłyby nieproporcjonalne w stosunku do przewidywanych korzyści. Zasadnym jest zatem zrezygnowanie z tego obowiązku, przez usunięcie całego ust. 9, w szczególności, że przedmiotowa problematyka została kompleksowo uregulowana w RODO. Większość podmiotów prowadzących rejestry medyczne będzie mogła skorzystać ze zwolnienia z obowiązku informacyjnego na podstawie art. 14 ust. 5 lit. b lub c RODO.

W art. 9a ust. 2 i w art. 19 w ust. 15 zaproponowano uchylenie zdania drugiego odnoszącego się do poziomu zabezpieczenia danych osobowych, o którym mowa w art. 39a nieobowiązującej już ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Problematyka zabezpieczenia danych osobowych została uregulowana w art. 32 RODO.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 389, 848, 1045 i 1443)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu.

Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, 1076 i 1544)

Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej zawiera w zakresie przetwarzania danych osobowych przepisy dotyczące przetwarzania danych osobowych:

1) osób objętych wspieraniem rodziny (dotyczy to rodzin przeżywających trudności w wypełnianiu funkcji opiekuńczo-wychowawczych);

2) osób tworzących rodzinną pieczę zastępczą i dzieci umieszczonych w pieczy zastępczej (dzieci te następnie stają się wychowankami pieczy zastępczej osobami usamodzielnianymi);

3) osób, które chcą adoptować dziecko i dzieci kwalifikowanych do adopcji.

Projektowane zmiany tej ustawy wprowadzają regulacje służące odpowiedniemu zabezpieczeniu wyżej wskazanych danych osobowych (do celów realizacji ustawy przetwarzane są tzw. wrażliwe dane osobowe).

Dodatkowo projekt przewiduje zastąpienie uprawnienia przetwarzania danych osobowych przez podmioty i osoby realizujące zadania w zakresie wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej obowiązkiem ich przetwarzania. RODO stanowi bowiem, że

przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, jeżeli jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych osobowych. Aby podmioty te mogły realizować swoje zadania ustawowe, muszą przetwarzać określone w ustawie dane osobowe.

Ustawa z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092)
Proponowana zmiana uwzględnia nowy środek zabezpieczenia danych przewidziany w RODO.

Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1482)

Projektowana zmiana przepisów ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych związana jest z wejściem w życie w dniu 25 maja 2018 r. RODO.

Przetwarzanie danych osobowych w ramach realizowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych zadań wynikających z przepisów ww. ustawy następuje w celu wydawania i cofania zgód na wykonywanie ratownictwa wodnego (art. 12 ust. 2 i ust. 5 ustawy) oraz sprawowania nadzoru nad ratownictwem wodnym (art. 23 i następne ustawy), będących zadaniami realizowanymi w interesie publicznym i w ramach sprawowania władzy publicznej.

Projektowana zmiana doprecyzowuje zakres danych osobowych przetwarzanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w celu realizacji ww. zadań ustawowych, w tym daje podstawę do przetwarzania danych wrażliwych dotyczących stanu zdrowia, zgromadzonych w rejestrze działań ratowniczych przy realizacji zadań związanych z nadzorem nad ratownictwem wodnym.

Proponowane zmiany określają również - stosownie do wymogów art. 9 ust. 3 lit. g RODO - środki ochrony praw podstawowych i interesów osób, których dane osobowe, w tym dane dotyczące stanu zdrowia przetwarzane są w rejestrze działań ratowniczych.

Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz. U. poz. 1241, z 2013 r. poz. 7 oraz z 2018 r. poz. 1115)

Przetwarzanie danych osobowych w ramach realizowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych zadań wynikających z przepisów ww. ustawy następuje w celu wydawania i cofania zgód na wykonywanie ratownictwa górskiego (art. 5 ust. 2 i ust. 4 ustawy) oraz sprawowania nadzoru nad ratownictwem górskim (art. 38 i następne ustawy), będących zadaniami realizowanymi w interesie publicznym i w ramach sprawowania władzy publicznej.

Projektowana zmiana doprecyzowuje zakres danych osobowych przetwarzanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w celu realizacji ww. zadań ustawowych, w tym daje podstawę do przetwarzania danych wrażliwych dotyczących stanu zdrowia, zgromadzonych w rejestrze działań ratowniczych przy realizacji zadań związanych z nadzorem nad ratownictwem górskim.

Proponowane zmiany określają również - stosownie do wymogów art. 9 ust. 3 lit. g RODO - środki ochrony praw podstawowych i interesów osób, których dane osobowe, w tym dane dotyczące stanu zdrowia, przetwarzane są w rejestrze działań ratowniczych.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003 oraz z 2018 r. poz. 62, 650, 723, 864, 1000, 1075 i 1629)

1. Zmiana art. 10.

Zmiana ta ma na celu dostosowanie dotychczasowej regulacji zawartej w art. 10 ustawy do przepisów RODO z uwzględnieniem przepisów art. 94 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35). Zgodnie z przepisem w art. 94 ust. 2 ww. dyrektywy dodano również, że dostawcy usług płatniczych przetwarzają dane osobowe użytkowników, które są niezbędne do świadczenia przez nich usług płatniczych wyłącznie za zgodą użytkownika usług płatniczych. Forma wyrażenia zgody przez użytkownika powinna być przy tym uzależniona od konkretnego sposobu, w jaki usługa płatnicza jest określona (czy to w umowie ramowej, w którym to przypadku zgoda zostanie udzielona w chwili zawierania umowy, czy w ramach jednej transakcji płatniczej, w przypadku której zgoda jest udzielana przed dostarczeniem usługi płatniczej). Fakt, że dostawca usług płatniczych przetwarza dane osobowe użytkownika usług płatniczych za jego zgodą, nie oznacza więc, że ta zgoda jest wymagana za każdym razem, gdy dostawca usług płatniczych uzyskuje dostęp i / lub przetwarza te dane podczas świadczenia usługi. Pojęcie zgody w art. 10 ust. 2 należy więc interpretować w kontekście celów i zakresu ustawy o usługach płatniczych. Ponadto brzmienie przepisu zostało uzupełnione o kwestię przetwarzania danych przez organizacje płatnicze w ramach prowadzonych przez nie schematów płatniczych, ponieważ schematy te również objęte są regulacją ustawy o usługach płatniczych.

2. Dodanie art. 10a.

Projektowany art. 10a ustawy przewiduje wyłączenie obowiązków przewidzianych w art. 15 RODO względem podmiotów będących administratorami. Wyłączenie to dotyczy prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą, i będzie możliwe w zakresie, w jakim będzie to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom. Należy podkreślić, że możliwość wskazanego wyłączenia jest uprawniona w świetle art. 23 ust. 1 lit. d i e RODO.

Ponadto, mając na uwadze art. 23 ust. 2 RODO, przetwarzanie danych osobowych, o którym mowa w projektowanym art. 10a, podlegać będzie zabezpieczeniom i ochronie wynikającym z przepisów o tajemnicy zawodowej, o których mowa w art. 11 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 937 i 2018)

Zmiana przewidziana w projekcie ustawy polega na dodaniu art. 38a zawierającego dane, które mogą być przetwarzane w celu realizacji uprawnień wynikających z ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa. Zmiana ta ma na celu ujednoczenie przepisów dotyczących danych przetwarzanych w zakresie uprawnień przysługujących weteranom i weteranom poszkodowanym w Ministerstwie Obrony Narodowej na podstawie przepisów ustawy z dnia o weteranach działań poza granicami państwa. Powyższe dane są obecnie przetwarzane w systemie SI WETERAN na podstawie decyzji Nr 6/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 14 stycznia 2015 r. w sprawie wdrożenia do eksploatacji użytkowej systemu ewidencji weteranów, weteranów poszkodowanych, zmarłych żołnierzy i pracowników wojska oraz poszkodowanych żołnierzy i pracowników wojska „WETERAN” (Dz. Urz. MON poz. 7). W związku z tym istnieje potrzeba uregulowania w omawianej ustawie uprawnień do prowadzenia bazy weteranów i weteranów poszkodowanych w systemie teleinformatycznym. Proponowana zmiana nie spowoduje skutków finansowych.

W projekcie wskazano, że dane dotyczące daty i miejsca urodzenia, adresu zamieszkania lub adresu do korespondencji oraz numeru telefonu kontaktowego będą gromadzone na podstawie informacji zawartej we wniosku o przyznanie statusu weterana lub weterana poszkodowanego.

Jednocześnie, zgodnie z projektem wszystkie dane określone w art. 38a w ust. 2 ustawy będą podlegały zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu, polegającym co najmniej na dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 169, 650, 1481 i 1629)

Organy administracji publicznej i inne podmioty realizujące zadania publiczne na podstawie ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych przetwarzają dane osobowe uczestników przewozu towarów niebezpiecznych będących osobami fizycznymi oraz osób wykonujących czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych. Osoby przeprowadzające kontrolę, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy z

dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, dokonują kontroli na warunkach i w trybie określonych w przepisach określających zakres ich działania. W związku z tym, w celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli oraz nałożenia stosownej kary, należy wprowadzić przepis, który zapobiegnie utrudnieniu i blokowaniu postępowania w związku z żądaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO.

Ustawa z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 837 oraz z 2018 r. poz. 650)

Uregulowania określające zasady stosowania niektórych przepisów RODO przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w związku z wykonywaniem zadań określonych w ustawie o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych, wprowadza się w art. 12a dodawanym w tej ustawie.

W pierwszej kolejności wskazuje się w ust. 1 ww. przepisu, że Generalny Dyrektor, wykonując zadania określone w ustawie, realizuje obowiązki, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, przy pierwszej czynności skierowanej do wykonawcy lub przedsiębiorcy. Przedmiotowy przepis jest niezbędny z tego powodu, że w procedurach stosowanych na mocy przedmiotowej ustawy nie stosuje się przepisów Kpa. Konieczne jest więc wprowadzenie w powyższym zakresie rozwiązań analogicznych do tych, które projektodawca proponuje uregulować w Kpa, tak aby zapewnić spójność krajowego systemu prawnego w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych z RODO przez organy administracji publicznej.

Po drugie, w ust. 2 dodawanym w art. 12a ustawy wskazuje się, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na prawa i obowiązki Generalnego Dyrektora wynikające z ustawy. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od wykonywania przez Generalnego Dyrektora zadań wskazanych w ustawie. Zainteresowana osoba ma więc prawo do skorzystania z prawa, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, ale nie wpływa to w żaden sposób na czynności podejmowane przez Generalnego Dyrektora na podstawie ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych.

Zastrzec w tym miejscu należy, że nie jest konieczne wprowadzenie do powyższego przepisu analogicznej regulacji, która dotyczyłaby prawa do sprzeciwu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO. Sprzeciw ten przysługuje bowiem wyłącznie w przypadku, gdy przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. e lub f RODO. Tymczasem przetwarzanie danych osobowych w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań

Generalnego Dyrektora określonych w przedmiotowej ustawie ma miejsce na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO, to znaczy jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze. W konsekwencji, przy przetwarzaniu danych osobowych na tej podstawie prawo do sprzeciwu nie przysługuje i nie ma potrzeby wskazywania w przepisach ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych drogach publicznych, że skorzystanie z tego prawa nie wpływa na czynności wykonywane przez Generalnego Dyrektora na jej podstawie. Dla przykładu wprowadzone w projekcie ustawy zmiany w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych wprowadzają przepisy określające szczegółowy tryb udostępniania danych (patrz art. 20h tej ustawy).

Ustawa z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 925 i 1669)

Dodawany art. 34a ustawy z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich określać będzie sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 RODO – będzie on realizowany przez Państwową Komisję Badania Wypadków Morskich przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, chyba że informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, są w posiadaniu tej osoby, a zakres tych informacji lub ich treść nie uległy zmianie.

Pozwoli to na zrealizowanie celów RODO, a jednocześnie nie będzie wiązało się z nadmiernymi obowiązkami dla Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich. Zaproponowane rozwiązanie jest niezbędne i proporcjonalne, ponieważ przy jego wprowadzaniu należy wyważyć interes publiczny, rozumiany jako zaspokajanie potrzeb obywateli jako ogółu, oraz interes indywidualny, przejawiający się w korzystaniu z pełni praw wskazanych w RODO, nie naruszając istoty podstawowych praw i wolności.

Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, 1000, 1479, 1544, 1564 i 1592)

Zmiany dotyczące ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach dotyczą określenia obowiązków marszałka województwa związanych z danymi osobowymi uzyskiwanymi i przetwarzanymi w związku z prowadzeniem bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami (BDO), o której mowa w art. 79 ust. 1 tej ustawy. Wskazano okresy przechowywania danych osobowych oraz określono zabezpieczenia zapobiegające nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu.

W celu uniknięcia wątpliwości w kwestii administratora danych osobowych zawartych w systemie BDO w art. 81 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach dodano ust. 1a potwierdzający ministra właściwego do spraw środowiska jako ww. administratora danych.

Ustawa z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 425)

Uzasadnienie analogiczne jak do ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Ustawa z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 867 i 1115)

Wskazać należy, że za utrzymanie i rozwój systemu teleinformatycznego odpowiedzialny jest minister właściwy do spraw administracji publicznej. Dane do systemu teleinformatycznego wprowadzane są przez operatorów numerów alarmowych, zatrudnionych w centrach powiadamiania ratunkowego, będących komórkami organizacyjnymi urzędów wojewódzkich. Wojewoda na mocy art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego może w drodze porozumienia powierzyć organizowanie i prowadzenie centrum staroście lub prezydentowi miasta na prawach powiatu, służbie, inspekcji lub straży wchodzącej w skład zespolonej administracji wojewódzkiej. Porozumienie określa prawa i obowiązki stron oraz zasady organizowania, prowadzenia, utrzymania centrum, a także zasady zatrudniania pracowników centrum. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, wojewodowie lub podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 2 ustawy o SPR, są współadministratorami systemu teleinformatycznego. System teleinformatyczny, wykorzystywany do obsługi zgłoszeń, zapewnia bezpieczne przetwarzanie danych uzyskanych podczas przyjmowania zgłoszeń. W celu zapobiegania nadużyciom i niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych, wojewodowie lub starostowie lub prezydenci miast na prawach powiatu, służby, inspekcje lub straż wchodząca w skład zespolonej administracji wojewódzkiej, pisemnie upoważniają osoby dopuszczone do przetwarzania danych osobowych oraz zobowiązują te osoby do zachowania poufności przetwarzanych danych. Dane związane z obsługą zgłoszeń alarmowych są przechowywane w systemie teleinformatycznym przez 3 lata. Po tym czasie minister właściwy do spraw administracji publicznej jest zobowiązany do ich zniszczenia.

W celu skrócenia czasu obsługi zgłoszeń alarmowych, w szczególności czasu oczekiwania na odebranie połączenia przez operatora numerów alarmowych, wprowadzono zapis, że realizacja obowiązków, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO, tj. podawania osobie, której dane dotyczą, informacji niezbędnych do zapewnienia rzetelności i przejrzystości przetwarzania podczas pozyskiwania danych osobowych przez administratora lub podawania wszystkich informacji zawartych w tym artykule przez administratora podczas pozyskiwania danych osobowych, w związku z przetwarzaniem danych w systemie teleinformatycznym, realizowana będzie poprzez zamieszczenie informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej oraz w siedzibie

ministra właściwego do spraw administracji publicznej, wojewodów lub starostów lub prezydentów miast na prawach powiatu, służby, inspekcji lub straży wchodzącej w skład zespolonej administracji wojewódzkiej.

W kontekście treści art. 15 RODO, tj. prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą, wprowadzono przepis, że jeżeli dane przekazane przez osobę wnioskującą będą niewystarczające lub będą wymagały niewspółmiernie dużego wysiłku, wojewoda lub starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu, służba, inspekcja lub straż wchodząca w skład zespolonej administracji wojewódzkiej może zażądać od osoby, której dane dotyczą wskazania dodatkowych informacji mających na celu sprecyzowanie żądania, w szczególności podania daty, numeru telefonu, z jakiego wykonane zostało połączenie i miejsca zdarzenia.

Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 683 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650)

Co do zasady, całość obowiązków przewidzianych RODO, w jego literalnym brzmieniu, obciąży w równym stopniu wszystkich przedsiębiorców, bez względu na ich wielkość, możliwości organizacyjne, doświadczenie, czy zakres przetwarzanych danych. Nie może też budzić żadnych wątpliwości, że w celu dostosowania się do wymogów RODO najmniejsi przedsiębiorcy będą musieli ponieść wysokie koszty (czy to w celu zatrudnienia wyspecjalizowanego pracownika czy zapewnienia sobie fachowego doradztwa prawnego). W porównaniu do skali prowadzonej działalności wydatki te będą stanowiły dla nich nieproporcjonalnie większe obciążenie aniżeli w przypadku firm dużych, które najczęściej dysponują odpowiednim zapleczem organizacyjnym oraz środkami finansowymi. Z tego powodu projektodawca proponuje doprecyzowanie na poziomie prawa krajowego, że najmniejsi przedsiębiorcy (mikroprzedsiębiorcy, którzy – co do zasady – nie udostępniają przetwarzanych przez siebie danych innym administratorom) będą mieli możliwość wypełnienia części ciążących na nich na podstawie art. 13 RODO obowiązków informacyjnych w określony sposób. Przedsiębiorca będzie mógł zamieścić informacje, o których mowa w art. 13 RODO, bądź to w widocznym miejscu w lokalu swojego przedsiębiorstwa, bądź też na swojej stronie internetowej. Warunkiem uznania ww. obowiązków informacyjnych za spełnione jest jednocześnie to, że osoba fizyczna, której dane dotyczą, będzie miała faktyczną możliwość zapoznania się z ww. informacjami.

Jako przykład praktycznej realizacji projektowanego przepisu można podać choćby sytuację zakładu fryzjerskiego zbierającego dane osobowe w postaci imion i nazwisk oraz numerów telefonicznych swoich klientów. Taki mikroprzedsiębiorca będzie mógł wypełnić ciążące na nim obowiązki informacyjne przewidziane w art. 13 RODO, umieszczając w swoim lokalu, w widocznym miejscu, wywieszkę obejmującą informacje, o których mowa w art. 13 RODO. Jak się wydaje, w normalnych warunkach obrotu prawnego można też założyć, że każdy klient takiego zakładu, podając fryzjerowi swoje imię, nazwisko oraz numer telefonu, będzie miał świadomość celu i zakresu przetwarzania swoich danych przez tego mikroprzedsiębiorcę.

Proponowana regulacja pozwoli zoptymalizować poziom dolegliwości i problemy praktyczne wynikające z obciążeń nakładanych przez RODO na mikroprzedsiębiorców, przy jednoczesnym zapewnieniu należytej ochrony podmiotom danych. Trzeba przy tym pamiętać, że najmniejsze przedsiębiorstwa w sposób znaczący przyczyniają się do rozwoju unijnej gospodarki. Stanowią one większość przedsiębiorstw zarówno w Polsce, jak i w krajach UE. UE uznaje sektor MŚP, do którego należą mikroprzedsiębiorcy, za źródło konkurencyjności europejskiej gospodarki i jej wzrostu gospodarczego. Sektor ten przyczynia się do rozwoju więzi międzynarodowych, poprawy sytuacji konsumentów w UE, powstawania i wdrażania innowacji technologicznych, a tym samym – do poprawy warunków życia, zatrudnienia, wydajności i konkurencyjności. Mając to na uwadze, ułatwienie w wykonaniu skomplikowanych obowiązków wynikających z RODO, dostosowujące je do skali prowadzonej działalności, jest jak najbardziej uzasadnione.

Należy również wskazać, że możliwość skorzystania przez mikroprzedsiębiorców z zaproponowanych w projektowanym przepisie ułatwień nie wyczerpuje środków, które będą oni mogli podjąć w celu pozostania w zgodzie z RODO. Specyfika konkretnych branż może wymagać podejmowania przez nich technicznie innych sposobów dotarcia do odbiorcy. Uprawnienie do skorzystania z tego rozwiązania daje jednak gwarancję prawidłowej realizacji obowiązku mikroprzedsiębiorcom, którzy zechcą z niego skorzystać, co wpłynie pozytywnie na pewność prawa. Takie działanie wydaje się szczególnie istotne z punktu widzenia proporcjonalności nakładania obowiązków, które obciążają zarówno duże, profesjonalne podmioty, przetwarzające w ramach swojej działalności znaczną ilość danych osób fizycznych, jak i najmniejszych przedsiębiorców, których zachowanie w obrocie gospodarczym niejednokrotnie przypomina bardziej działanie konsumenta aniżeli profesjonalisty. Wobec tego, zdaniem projektodawcy, niezbędne jest podjęcie interwencji, której celem jest wsparcie najmniejszych podmiotów i dążenie do wyrównania ich słabszej pozycji. Jednoczenie samo RODO dopuszcza możliwość doprecyzowywania jego przepisów w ramach prawa krajowego tak, by zapewnić jego prawidłowe wykonywanie. Na taką możliwość zdaje się wskazywać m.in. motyw 45, który stanowi: „Ponadto prawo to może doprecyzowywać ogólne warunki określone w niniejszym rozporządzeniu dotyczące zgodności przetwarzania z prawem, określać sposoby wskazywania administratora, rodzaj danych osobowych podlegających przetwarzaniu, osoby, których dane dotyczą, podmioty, którym można ujawniać dane osobowe, ograniczenia celu, okres przechowywania oraz inne środki zapewniające zgodność z prawem i rzetelność przetwarzania.”. Podkreślić należy, że zaproponowany przepis pozostaje bez wpływu na prawa i obowiązki pozostałych przedsiębiorców. Będą oni mogli korzystać ze wszystkich zgodnych z prawem metod wywiązania się z obowiązków nakładanych przez RODO, jednakże w tym przypadku, zdaniem ustawodawcy, niecelowe byłoby wskazywanie konkretnych sposobów.

Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431 i 1544)

Zmiana art. 71 ust. 1 ustawy ma charakter legislacyjny i polega na dostosowaniu tego przepisu do nowego systemu prawnego. W związku z faktem, że znaczenie pojęcia administratora danych wynika obecnie z RODO, z dotychczasowego brzmienia art. 71 ust. 1 usunięto wyrazy „w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922)”.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2018 r. poz. 1984)

W związku z przetwarzaniem danych osobowych uzyskanych przy realizacji zadań związanych z:

1) prowadzeniem centralnego rejestru charakterystyki energetycznej budynków, o którym mowa w art. 31 ustawy, w tym jego tworzeniem, ewidencjonowaniem i utrzymywaniem oraz aktualizacją i udostępnianiem danych,

2) wpisywaniem i aktualizacją danych osób uprawnionych do sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej oraz osób uprawnionych do kontroli systemu ogrzewania lub systemu klimatyzacji,

3) prowadzeniem postępowań w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 19, art. 21, art. 25 oraz art. 26 ustawy;

4) dokonywaniem weryfikacji świadectw charakterystyki energetycznej oraz protokołów z kontroli systemu ogrzewania lub systemu klimatyzacji,

– ograniczono stosowanie art. 15 ust. 1 lit. g RODO (tj. jeżeli dane osobowe nie zostały zebrane od osoby, której dane dotyczą. osobie tej przysługuje prawo dostępu do wszelkich dostępnych informacji o źródle pozyskania jej danych osobowych). Ograniczenie to ma miejsce jedynie w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, które nie skutkują wszczęciem postępowania administracyjnego i tylko w zakresie, w jakim ma to wpływ na ochronę praw i wolności osób, których dane dotyczą. Chodzi tu np. o sytuacje, w których wszczęto postępowanie w sprawie wykreślenia z wykazu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy, na podstawie wniosku/zawiadomienia osoby trzeciej. W sytuacji takiej dane osoby zawiadamiającej nie powinny być udostępniane kontrolowanemu podmiotowi.

Ponadto wyraźnie wskazano, iż wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych) nie wpływa na realizację przez ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa zadań w zakresie:

- 1) prowadzenia kontroli;
- 2) prowadzenia centralnego rejestru charakterystyki energetycznej budynków, o którym mowa w art. 31 ustawy, w tym jego tworzenia, ewidencjonowania i utrzymywania oraz aktualizacji i udostępniania danych;
- 3) wpisywania i aktualizacji danych osób uprawnionych do sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej oraz osób uprawnionych do kontroli systemu ogrzewania lub systemu klimatyzacji, spełniających wymagania, o których mowa odpowiednio w art. 17, art. 22, art. 24, art. 27 oraz art. 34 ustawy do wykazów, o których mowa w art. 31 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy;
- 4) weryfikacji świadectw charakterystyki energetycznej oraz protokołów z kontroli systemu ogrzewania lub systemu klimatyzacji, o których mowa w art. 36 ustawy.

Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie).

W przedmiotowej ustawie nie wprowadzono ograniczeń stosowania art. 21 ust. 1 RODO (tj. prawo osoby, której dane osobowe dotyczą. do sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych osobowych opartego na art. 6 ust.1 lit. e lub f RODO), bowiem podstawą przetwarzania danych osobowych przez organy realizujące zadania wskazane w ww. ustawie jest art. 6 ust. 1 lit. c RODO (przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze). Oznacza to, że art. 21 ust. 1 RODO nie ma wówczas zastosowania.

Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 2064, z 2017 r. poz. 1524 oraz z 2018 r. poz. 696 i 1669)

Zmiana dotyczy przepisów przejściowych w zakresie przekazywania ksiąg stanu cywilnego do archiwum i ma na celu zapewnienie, że nie zostaną przekazane, a w konsekwencji nie będą podlegały powszechnemu udostępnieniu akty osób żyjących (kwestia osób 100+).

Rejestracja stanu cywilnego polega na odnotowywaniu w centralnym rejestrze podstawowych zdarzeń w życiu człowieka, które kształtują byt administracyjno - prawny osoby, w tym jej podstawowe dane osobowe, takie jak: imię, nazwisko, imiona i nazwiska rodziców, datę urodzenia, małżeństwa itd. Rejestr Stanu Cywilnego jest także rejestrem referencyjnym dla rejestru PESEL i w związku z tym dane w tym rejestrze muszą być pewne, oparte na właściwej dokumentacji i przechowywane przez odpowiednio długi okres czasu, a dostęp do nich, odpowiednio uregulowany. Zmieniana ustawa – Prawo o aktach stanu cywilnego zawiera wiele bardzo szczegółowych regulacji dotyczących przetwarzania danych osobowych, w tym dotyczących zasad ich zbierania, zakresu zbieranych danych, właściwych organów i ich zadań, trybu zmiany, uzupełniania i sprostowania danych, zasad dostępu do danych zarówno dla osób, których dane dotyczą, jak i organów państwowych i innych osób

fizycznych oraz okresu przechowywania danych. W związku z powyższym dostosowanie ustawy do RODO polegało przede wszystkim na:

- 1) doprecyzowaniu, jakie organy i w jakim zakresie przetwarzają dane osobowe, oraz precyzyjnym określeniu podziału zadań związanych z przetwarzaniem danych osobowych w rejestrze stanu cywilnego. Zaproponowane regulacje odzwierciedlają stan faktyczny w tym zakresie, niemniej w świetle rozporządzenia, niezbędnym wydaje się precyzyjne ich określenie w prawie krajowym;
- 2) doprecyzowaniu sposobu postępowania z aktami, dla których minęły podstawowe okresy przechowywania aktu w urzędzie, a które dotyczą osób żyjących i w związku z tym dane osobowe w nich zawarte podlegają ochronie. Zmiany dotyczą aktów sporządzonych zarówno w rejestracji bieżącej w rejestrze stanu cywilnego, jak i tych, które zostały sporządzone w papierowych księgach stanu cywilnego przed dniem wejścia w życie ustawy ;
- 3) wprowadzeniu obowiązku trwałego usuwania danych z systemów wspomagających prowadzenie papierowej rejestracji stanu cywilnego przed 2015 r. przez urzędy stanu cywilnego po przeniesieniu papierowego aktu stanu cywilnego do rejestru stanu cywilnego.

Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 481, 730 i 912)

Celem projektowanych zmian jest dostosowanie przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 481, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o komisjach lekarskich”, do unijnego systemu ochrony danych osobowych.

Konieczne jest bowiem z jednej strony nałożenie na podmioty wskazane w nowo projektowanym art. 4a ust. 1 ustawy o komisjach lekarskich obowiązku udzielania ww. komisjom pomocy i informacji, a także wydawania dokumentów niezbędnych w działalności orzeczniczej tych komisji, a z drugiej strony – stworzenie materialno-prawnej podstawy dla tych podmiotów do udostępniania omawianym komisjom, w związku z orzecnictwem lekarskim, m.in. danych osobowych.

Nowo projektowany art. 4a ust. 2 ustawy o komisjach lekarskich statuuje ponadto uprawnienie dla tych komisji do bezpłatnego pozyskiwania drogą elektroniczną informacji niezbędnych do wydania orzeczenia od organów emerytalnych lub rentowych oraz z rejestrów publicznych, przy czym katalog rejestrów publicznych, z zasobów których mogą korzystać komisje lekarskie, określony został w projekcie w sposób jedynie przykładowy.

Jednoznaczne potwierdzenie prawa dostępu do rejestrów publicznych ma znaczenie dla sprawnego wykonywania zadań orzeczniczych przez komisje lekarskie, np. w zakresie dostępu do aktualnych danych adresowych (rejestr PESEL) w sytuacji konieczności skontaktowania się z osobą podlegającą orzecnictwu lekarskiemu, która jest niedostępna pod adresem posiadanym przez ww. komisje lekarskie.

Ustawa z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny (Dz. U. z 2017 r. poz. 1832 i 2161 oraz z 2018 r. poz. 1544 i 1669)

Ustawa z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny zawiera w zakresie przetwarzania danych osobowych przepisy dotyczące przetwarzania danych osobowych członków rodziny wielodzietnej.

Projektowane zmiany tej ustawy wprowadzają regulacje służące odpowiedniemu zabezpieczeniu wyżej wskazanych danych osobowych (do celów realizacji ustawy przetwarzane są tzw. wrażliwe dane osobowe).

Dodatkowo projekt przewiduje zastąpienie uprawnienia przetwarzania danych osobowych członków rodzin wielodzietnych przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz ministra właściwego do spraw rodziny realizujących zadania w zakresie Karty Dużej Rodziny obowiązkiem przetwarzania tych danych RODO stanowi bowiem, że przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, jeżeli jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych osobowych. Aby podmioty te mogły realizować swoje zadania ustawowe, muszą przetwarzać określone w ustawie dane osobowe.

Ustawa z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 514 i 650)

Okręgowi inspektorzy rybołówstwa morskiego, realizując zadania publiczne na podstawie ustawy o rybołówstwie morskim oraz innych ustaw szczególnych, przetwarzają dane osobowe osób fizycznych wykonujących czynności związane z rybołówstwem morskim oraz rynkiem rybnym. Podejmowane przez organy działania mają m.in. zapobiec potencjalnym naruszeniom. Ze względu na ważny interes publiczny w postaci zapewnienia wykonywania rybołówstwa morskiego w sposób zapewniający odpowiednie standardy bezpieczeństwa i środowiskowe konieczne jest doprecyzowanie stosowania niektórych przepisów RODO. Proponowane rozwiązanie dotyczy stosowania przepisów art. 13 ust. 1 i 2 RODO, zapewniając możliwość właściwego wykonywania zadań ustawowych przez ww. organy w sytuacjach niecierpiących zwłoki.

Powyższe rozwiązanie będzie dotyczyło wyłącznie zadań okręgowego inspektora rybołówstwa morskiego w zakresie sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o rybołówstwie morskim i o organizacji rynku rybnego, w tym:

- 1) wykonywania kontroli, a także inspekcji, o których mowa w rozporządzeniu Rady WE nr 1124/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającym unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 oraz rozporządzeniu Rady (WE) z dnia 29 września 2008 r. ustanawiającym wspólnotowy

system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniającym rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999, dalej „rozporządzenie nr 1005/2008”;

- 2) realizacji obowiązków państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o których mowa w rozporządzeniu nr 1005/2008, w przypadku przywozu produktów rybołówstwa drogą morską.

Zadania okręgowych inspektorów rybołówstwa morskiego, w których wprowadzane jest powyższe rozwiązanie, dotyczą więc unijnego systemu kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz wspólnotowego systemu zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.

Istota doprecyzowania przewidzianego w art. 114a ust. 1 polega na wyłączeniu indywidualnego informowania osób, których dane osobowe są zbierane w przypadkach niecierpiących zwłoki. W takim przypadku obowiązek informacyjny z art. 13 ust. 1 i 2 RODO będzie realizowany poprzez możliwość zapoznania się z informacjami na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej i na stronie internetowej oraz w siedzibie urzędu w widocznym miejscu. Brak takiej regulacji oznaczałby nie tylko utrudnienia w prowadzonych działaniach, lecz w szczególności mógłby utrudniać podjęcie natychmiastowej reakcji na występujące zagrożenia dla środowiska i zasobów organizmów żywych. Należy podkreślić, że projektowane przepisy nie ingerują w istotę praw osób fizycznych uregulowanych w RODO, gdyż w kontekście innych praw przewidzianych w ww. rozporządzeniu pozwalają osobom fizycznym uzyskiwać informacje o przetwarzaniu danych ich dotyczących i ingerować w proces przetwarzania danych osobowych.

Natomiast proponowany art. 114a ust. 2 wskazuje, że wystąpienie z żądaniem do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację przeprowadzanej przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej kontroli lub inspekcji. Przedmiotowy przepis nie jest ograniczeniem stosowania przepisów RODO w rozumieniu jego art. 23 ust. 1, lecz jasno wskazuje, że realizacja praw związanych z ochroną danych osobowych odbywa się niezależnie od realizacji obowiązków kontrolnych okręgowego inspektora rybołówstwa morskiego. Doprecyzowanie to ma na celu zapobieżenie sytuacji, w której osoby, których dane dotyczą, (np. armatorzy lub członkowie załóg statków rybackich), będą nadużywać ww. prawa, co w praktyce skutkowałoby znaczącym utrudnieniem, w tym wydłużeniem, postępowań mających na celu zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony środowiska i zasobów organizmów żywych.

Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1269, 1544, 1629 i 1669)

Z przepisów ustawy wynika, iż administratorem danych osobowych rejestrów, o których mowa w art. 158 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, jest

Prezes Urzędu Dozoru Technicznego, biorąc pod uwagę powyższe, nie jest zasadne pozostawienie w przepisach art. 159 ust. 1.

Ustawa z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 690)

Przepisy zmienianej ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych przewidują możliwość przetwarzania danych osobowych o charakterze wrażliwym, dotyczących stanu zdrowia, w postępowaniu o przyznanie pomocy pieniężnej. Trzeba jednak pamiętać, że postępowanie w tej sprawie wszczynane jest na wniosek osoby uprawnionej, która występuje o przyznanie pomocy pieniężnej od Szefa UdSKIOR i prowadzone jest w rygorach Kpa. W ocenie projektodawcy będzie miał tu zastosowanie art. 9 ust. 2 lit. f rozporządzenia dopuszczający przetwarzanie danych wrażliwych, gdy jest to niezbędne do ustalenia, dochodzenia lub obrony roszczeń lub w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez sąd. Zgodnie z treścią motywu 52 RODO chodzi tutaj o roszczenia w postępowaniu sądowym, administracyjnym lub innym postępowaniu pozasądowym. Do przetwarzania danych wrażliwych w oparciu o tę podstawę art. 9 ust. 3 RODO zastosowania nie ma.

Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1201)

Projektowany przepis art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przewiduje środki chroniące prawnie uzasadnione interesy osób, których dane dotyczą, w postaci: po pierwsze – dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych, oraz po drugie – pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności. Wprowadzenie takich środków na poziomie ustawowym pozwoli administratorowi danych zastosować przepis art. 14 ust. 5 lit. c RODO. Należy mieć na uwadze, że w szczególności w ramach prowadzenia rejestru Unii, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji nr 389/2013, sprawdzania informacji przedstawianych na potrzeby wniosków o przydział uprawnień do emisji czy opiniowania, o którym mowa w art. 54 ust. 2, oraz przeprowadzania oceny raportów na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 86 ust. 5, Krajowy ośrodek przetwarza dane osobowe często pochodzące od innych niż osoby, których one dotyczą. W stosunku do tych osób trzeci administrator danych nie będzie wykonywał obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ust. 1–4 RODO.

Ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o leczeniu niepłodności (Dz. U. z 2017 r. poz. 865)

W ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. o leczeniu niepłodności uchylono przepisy odnoszące się do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Przepisy te zostały usunięte również dlatego, że powtarzają regulacje zawarte w RODO.

Ustawa z dnia 10 lipca 2015 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1267)

W związku z wejściem w życie RODO powstaje konieczność jednoznacznego wskazania podmiotu odpowiedzialnego za administrowanie danymi osobowymi.

Zgodnie z art. 4 pkt 7 oraz art. 6 ust. 3 RODO istnieje możliwość wyznaczenia administratora danych osobowych w przepisach prawa państwa członkowskiego, jeżeli cele i sposoby przetwarzania danych osobowych są wyznaczone w prawie Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego.

W związku z powyższym projektodawca przesądził w art. 25 ust. 1a ustawy o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, że administratorem danych zgromadzonych w systemie elektronicznej rejestracji i przechowywania danych, o którym mowa w art. 125 ust. 2 lit. d rozporządzenia nr 1303/2013, jest Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Konieczność taka wynika ze zgłaszanych wątpliwości w tej materii, a kwestia ta nie jest uregulowana w przepisach prawa powszechnie obowiązującego.

Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669)

1. Zmiana art. 3 ust. 1 pkt 33a.

Zmiana polega na dodaniu przepisu w art. 3 ust. 1 pkt 33a ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej i ma na celu uzupełnienie słowniczka o wyjaśnienie skrótu profilowanie.

2. Zmiana art. 3 ust. 1 pkt 37a.

Zmiana polega na dodaniu przepisu w art. 3 ust. 1 pkt 37a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej i ma na celu uzupełnienie słowniczka o wyjaśnienie skrótu rozporządzenie 2016/679.

3. Zmiana art. 35 ust. 7.

Propozycja uzupełnienia art. 35 ust. 7 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej poprzez wskazanie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (obok Polskiej Izby Ubezpieczeń) jako podmiotów zobowiązanych do zachowania tajemnicy dotyczącej poszczególnych umów ubezpieczenia.

Propozycja ma na celu potwierdzenie objęcia obowiązkiem zachowania tajemnicy ubezpieczeniowej Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG), co jest związane m.in. z prowadzeniem przez UFG informatycznych baz danych, które obejmują informacje o wypłaconych odszkodowaniach i świadczeniach z umów ubezpieczenia. Należy wskazać, iż UFG przejęło część uprawnień do prowadzenia baz danych od Polskiej Izby Ubezpieczeń (art. 102a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Przetwarzanie przez UFG danych sensytywnych wymaga w świetle RODO (art. 9 i art. 10) dodatkowych gwarancji praw i wolności. Objęcie UFG *expressis verbis* tajemnicą ubezpieczeniową będzie mogło być uznane za taką gwarancję. Propozycja objęcia obowiązkiem zachowania tajemnicy ubezpieczeniowej Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych związana jest z umożliwieniem Biuru, na gruncie przepisów RODO, przetwarzanie danych osobowych dotyczących naruszeń prawa. Na podstawie obecnie obowiązujących regulacji PBUK otrzymuje od Policji informacje dotyczące wypadku drogowego, wśród których znajdują się m.in. informacje dotyczące przyczyny wypadku, jeżeli ją ustalono osoby sprawcy albo osoby, której przedstawiono zarzut lub przeciwko której skierowano wniosek do sądu albo informację o wystąpieniu o wszczęcie postępowania karnego. Przedmiotowe informacje są niezbędne do wykonywania przez Biuro zadań ustawowych. Mając na uwadze art. 10 RODO przetwarzania danych osobowych dotyczących naruszeń prawa musi być dozwolone prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego przewidującym zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą. Objęcie tajemnicą ubezpieczeniową Biura będzie stanowiło element takiego zabezpieczenia.

4. Dodanie art. 35a

Zjawisko przestępczości ubezpieczeniowej w Unii Europejskiej (wypłaty nienależnych odszkodowań i świadczeń z umów ubezpieczenia) jest duże i niezmiennie wykazuje tendencję wzrostową. Zgodnie z szacunkami Insurance Europe (Europejska Federacja Stowarzyszeń Ubezpieczycieli i Reasekuratorów) ok. 10% wypłaconych odszkodowań i świadczeń wypłacanych jest na skutek oszustwa ubezpieczeniowego. Biorąc pod uwagę, że w 2016 roku zakłady ubezpieczeń w Polsce dokonały wypłat odszkodowań i świadczeń w wysokości 36 68 mld zł (zakłady ubezpieczeń na życie - 18 28 mld zł; pozostałe zakłady ubezpieczeń – 18, 40 mld zł), to, przyjmując szacunki Insurance Europe, można uznać, że zakłady ubezpieczeń mogły potencjalnie wypłacić w 2016 nawet 3,7 mld zł nienależnych odszkodowań i świadczeń. Właściwa ochrona przed wyłudzeniami nienależnych odszkodowań i świadczeń zabezpiecza interesy ubezpieczających, w tym także kilkunastu milionów posiadaczy pojazdów mechanicznych w Polsce ubezpieczających się z racji obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Jednocześnie należy wskazać, że wartość wypłacanych odszkodowań i świadczeń ma wpływ na ustalanie poziomu stawek i taryf usług ubezpieczeniowych, ponieważ składkę ubezpieczeniową ustala się w wysokości, która zapewnia co najmniej wykonanie wszystkich zobowiązań z umów

ubezpieczenia i pokrycie kosztów wykonywania działalności ubezpieczeniowej zakładu ubezpieczeń (art. 33 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej).

Zgodnie z art. 35 ust. 6 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy dotyczącej poszczególnych umów ubezpieczenia złożenie zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę zakładu ubezpieczeń albo o tym że działalność zakładu ubezpieczeń jest wykorzystywana w celu ukrycia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego lub do celów mających związek z przestępstwem lub przestępstwem skarbowym. W celu zapewnienia zakładom ubezpieczeń możliwości skutecznego zapobiegania przestępczości na ich szkodę (a w dalszej konsekwencji na szkodę ogółu ubezpieczonych) proponuje się uzupełnienie brzmienia art. 35 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej poprzez nadanie zakładowi ubezpieczeń uprawnienia do przetwarzania informacji w przypadku uzasadnionego popełnienia przestępstwa na jego szkodę w celu i w zakresie niezbędnym do zapobiegania temu przestępstwu.

5. Dodanie art. 35b.

Projektowany przepis art. 35b wyłącza możliwość stosowania art. 15 RODO, w przypadku przetwarzania przez zakład ubezpieczeń danych na potrzeby przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom. Wyłączenie to dotyczy prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą, i będzie możliwe przy przetwarzaniu danych osobowych w zakresie, w jakim będzie to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom. Należy podkreślić, że możliwość wskazanego wyłączenia jest uprawniona w świetle art. 23 ust. 1 lit. d i e RODO. Ponadto, mając na uwadze art. 23 ust. 2 RODO, przetwarzanie danych osobowych podlegać będzie zabezpieczeniom i ochronie wynikającym z obowiązku zakładu ubezpieczeń do zachowania tajemnicy dotyczącej poszczególnych umów ubezpieczenia, o której mowa w art. 35 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

6. Zmiana art. 38 ust. 6 i 8.

Propozycja zmiany brzmienia art. 38 ust. 6 i 8 dotyczy modyfikacji w zakresie sposobu udzielenia zgody przez osobę, której dane o stanie zdrowia dotyczą.

Wyrażenie zgody na przetwarzanie danych osobowych przez osobę ubezpieczoną, osobę, na której rachunek ma być zawarta umowa ubezpieczenia lub przedstawiciela ustawowego każdej z tych osób, wynika z art. 9 ust. 2 lit. a RODO, który *explicite* wskazuje na konieczność pozyskania wyraźnej zgody.

Zaproponowana zmiana zapewni zgodność regulacji krajowych z regulacjami unijnymi. Ponadto w określonych sytuacjach fakt udzielenia zgody na podstawie art. 9 ust. 2 lit. a RODO może mieć bardziej praktyczne zastosowanie, niż fakt udzielenia pisemnej zgody, która w określonych sytuacjach losowych może być pozbawiona elementu wyraźnej świadomości osoby, która tej zgody udziela. Taki sposób rozumienia wymogu udzielenia wyraźnej zgody przewiduje również uzasadnienie wynikające z motywu 111 RODO.

Ponadto warunkiem wyrażenia zgody, zapewniającym jej wyraźny charakter są obowiązki nałożone na administratora dotyczące sposobu sformułowania klauzuli wyrażenia zgody. Dotyczą one jej przejrzystości i precyzyjnego sformułowania, co jest dodatkowym elementem, uzasadniającym wystarczający charakter wyraźnego udzielenia zgody, przez osobę, której dane dotyczą.

7. Zmiana art. 39 ust. 1.

Zmiana rekomendowana w odniesieniu do brzmienia art. 39 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej dotyczy sposobu wyrażenia zgody przez podmiot danych na udostępnienie danych osobowych innym zakładom ubezpieczeń. Uzasadnione jest usunięcie wymogu formy pisemnej (pisemnego żądania) w odniesieniu do wyrażania zgody na udostępnienia danych osobowych.

Postulat ten wydaje się być zasadny nie tylko na gruncie omówionego, w odniesieniu do propozycji zmiany art. 38 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej wymogu uzyskania zgody, (a nie pisemnej zgody) osoby, której dane dotyczą, ale również na gruncie art. 43 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, który przewiduje możliwość tworzenia dokumentów – ale w konsekwencji nakładający obowiązki na zakład ubezpieczeń należytego ich utrwalenia i zabezpieczenia – dotyczących zawierania i wykonywania umów ubezpieczenia w postaci elektronicznej. Zmiana jest również zgodna z art. 6 ust. 1 lit. a w zw. z art. 7 RODO, który nie odwołuje się do wymogu pisemności zgody osoby, której dane dotyczą.

8. Zmiana art. 41 ust. 1 oraz dodanie art. 41 ust. 1a i 1b.

Biorąc pod uwagę ciągły rozwój technologiczny polskiego sektora finansowego, konieczność dokonywania przez zakłady ubezpieczeń oceny ryzyka ubezpieczeniowego ubezpieczonego przed zawarciem umowy ubezpieczenia oraz wypłacania należnych odszkodowań i świadczeń, a także prawidłowe ustalenie wysokości składki i efektywność procesów likwidacyjnych - projektodawca zdecydował o wprowadzeniu przepisu, na podstawie którego zakłady ubezpieczeń będą mogły podejmować decyzję, która opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, w tym profilowaniu, w procesie dokonywania oceny ryzyka ubezpieczeniowego oraz wykonywania czynności ubezpieczeniowych, o których mowa w art. 4 ust. 9 pkt 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (zmieniany art. 41 ust. 1). Jednocześnie zdecydowano się na wprowadzenie przepisów, których celem jest zapewnienie osobie fizycznej zarówno prawa do zakwestionowania takiej decyzji, prawa do wyrażenia własnego stanowiska w tej sprawie oraz do uzyskania interwencji ludzkiej. Ponadto zakład ubezpieczeń będzie zobowiązany do przedstawienia - na wniosek osoby, której dane dotyczą - stosownych wyjaśnień, co do podstaw podjętej decyzji wyłącznie na podstawie zautomatyzowanego przetwarzania, w tym profilowania. Z kolei dodawany ust. 1a w art. 41 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zawierający katalog danych, sprawi, iż w celu podjęcia decyzji w oparciu o dane osobowe wyłącznie przetwarzane automatycznie, w tym profilowanie, zakład ubezpieczeń będzie mógł wykorzystać tylko te dane, które zostały określone w ustawie. W

katalogu tym wymienione zostały również dane wrażliwe o stanie zdrowia ubezpieczonego, których przetwarzanie jest niezbędne m.in. przy ocenie ryzyka ubezpieczeniowego oraz wypłaty świadczenia w ubezpieczeniach na życie. Należy przy tym podkreślić, że jednym z warunków przetwarzania szczególnych kategorii danych osobowych, w tym danych o stanie zdrowia, jest wyrażenia wyrażonej zgody na ich przetwarzania przez osobę, której te dane dotyczą (art. 9 ust. 2 lit. a RODO).

Z kolei na podstawie art. 22 ust. 4 rozporządzenia RODO, decyzje oparte na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, nie mogą opierać się na szczególnych kategoriach danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO, chyba że zastosowanie ma art. 9 ust. 2 lit. a. W tym przypadku znajdzie więc zastosowanie wyjątek określony w art. 22 ust. 4 rozporządzenia RODO, który zostanie wprost określony w prawie krajowym zgodnie z możliwością wynikającą z art. 22 ust. 2 lit. b RODO.

W konsekwencji w przypadku wyrażenia zgody na podstawie art. 9 ust. 2 lit. a RODO, zakład ubezpieczeń będzie mógł podejmować zautomatyzowane decyzje w oparciu o dane dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonego na podstawie zaproponowanego przepisu. Ponadto zakład ubezpieczeń będzie zobowiązany do spełnienia ogólnych warunków dotyczących obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 13 i art. 14 RODO, m.in. w zakresie informowania osoby o zautomatyzowanym podejmowaniu decyzji, w tym profilowaniu na podstawie danych dotyczących tej osoby.

Wydaje się zatem, iż wprowadzany przepis w pełni koresponduje z przepisami RODO dot. decyzji, która opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, w tym profilowaniu. Rozwiązanie implementowane do prawa polskiego powinno zapewnić możliwość usprawnienia procedury oceny ryzyka ubezpieczeniowego i procesów likwidacyjnych, tak aby te procesy były efektywniejsze przy jednoczesnym zachowaniu praw dla osoby, której dane dotyczą, do otrzymania stosownych wyjaśnień co do podstaw podjętej decyzji czy uzyskania interwencji ludzkiej.

Ponadto, biorąc pod uwagę art. 17 RODO dotyczący tzw. prawa do bycia zapomnianym, warto wskazać, iż w przypadku cofnięcia zgody osoba, której dane dotyczą, ma prawo do żądania od administratora niezwłocznego usunięcia dotyczących jej danych osobowych, a administrator bez zbędnej zwłoki ma obowiązek te dane usunąć chyba, że występuje inna podstawa prawna przetwarzania tych danych. W przypadku przetwarzania danych osobowych zakłady ubezpieczeń, na podstawie dodawanego w art. 41 ust. 1b ustawy, będą mogły przetwarzać dane klientów niezależnie od tego, czy klient cofnie wyrażoną zgodę, w celach, o których mowa w art. 33 ust. 3 ustawy. Dane statystyczne, o których mowa w art. 33 ust. 3 ustawy, obejmują dane zagregowane (zbiorcze) oraz dane dotyczące poszczególnych osób fizycznych w celu ustalania na ich podstawie wysokości składek ubezpieczeniowych, składek reasekuracyjnych oraz rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Dodatkowo projektodawca przewiduje, że dane te będą przetwarzane nie dłużej niż przez 12 lat od rozwiązania umowy ubezpieczenia. Propozycja 12-letniego okresu przetwarzania danych jest

analogiczna do regulacji zawartej w art. 105a ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.).

9. Dodanie art. 42 ust. 2a.

W art. 42 ustawy proponuje się uregulować podstawę prawną dla przetwarzania przez zakłady ubezpieczeń, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (PBUK) i Rzecznika Finansowego danych, o których mowa w art. 10 RODO, w przypadku gdy sąd, prokuratura, Policja oraz inne organy i instytucje udzielają informacji o stanie sprawy oraz udostępniają zebrane materiały w zakresie ustalenia okoliczności wypadków i zdarzeń drogowych. W przeważającej części produktów ubezpieczeniowych zawarte są wyłączenia odpowiedzialności dotyczące zdarzeń będących następstwem przestępstw. Dla ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, a także UFG i PBUK niezbędne jest przetwarzanie danych osobowych, o których mowa w art. 10 RODO (mandaty, środki karne, postanowienia o warunkowym umorzeniu postępowania, postanowienia o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego, decyzje o zatrzymaniu prawa jazdy), np. w ubezpieczeniach ochrony prawnej oraz odpowiedzialności cywilnej ustalenie odpowiedzialności jest często nierozzerwalnie związane z ustaleniem odpowiedzialności karnej ubezpieczonych. W sprawach z ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej osoby uprawnione często zwracają się po wielu latach z roszczeniami o wypłatę odszkodowania. Przetwarzanie danych osobowych, o których mowa w art. 10 RODO, jest możliwe dopiero po spełnieniu przez administratora danych dwóch szczególnych warunków, z których pierwszy dotyczy funkcjonowania normy prawnej, przewidzianej na gruncie prawa krajowego umożliwiającej przetwarzanie tego rodzaju danych, a drugi związany jest z koniecznością wdrożenia odpowiednich środków ochrony. Środkiem ochrony z pewnością jest zobowiązanie zakładów ubezpieczeń do zachowania tajemnicy dotyczącej poszczególnych umów ubezpieczenia tzw. tajemnica ubezpieczeniowa (art. 35 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). W projekcie ustawy zaproponowano również objęcie tą tajemnicą Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (propozycja zmiany art. 35 ust. 7). Obowiązek dochowania tajemnicy ubezpieczeniowej jest istotnym środkiem dążącym do zapewnienia ochrony praw i wolności podmiotu danych.

Ponadto środkiem ochrony byłby również dotychczasowy art. 42 ust. 3 i 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Na podstawie tej normy prawnej zakłady ubezpieczeń, UFG oraz PBUK na żądanie ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia udostępniają posiadane przez siebie informacje związane z wypadkiem lub zdarzeniem losowym będącym podstawą ustalenia jego odpowiedzialności oraz ustalenia okoliczności wypadków i zdarzeń losowych, jak również wysokości odszkodowania lub świadczenia. Z kolei na podstawie art. 32a ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2270 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 1075), pracownicy biura Rzecznika Finansowego są obowiązani do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust.

4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. poz. 1503, z późn. zm.) oraz innych informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów, o których powzięli wiadomość w związku z czynnościami wykonywanymi na podstawie ustawy.

Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2017 r. poz. 1858)

W ustawie dodaje się art. 11 ust. 3, który ma na celu realizację warunku wprowadzenia ograniczenia, o którym mowa w art. 23 ust. 2 lit. f RODO, poprzez wprowadzenie obowiązku wprowadzenia zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu.

W tym celu art. 11 ust. 3 ustawy zawiera wykaz czynności w zakresie danych osobowych przetwarzanych w celu wykonywania zadań wynikających z ustawy. Z uwagi na to, iż szereg zagadnień dotyczących przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych uregulowanych jest wprost w umowie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, wraz z towarzyszącymi Uzgodnieniami Końcowymi z dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647), kwestie przetwarzania danych osobowych dotyczą także przedmiotowej Umowy.

Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1398)

Zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu; ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji mają na celu usprawnienie procesu sporządzania i uchwalania aktów planowania przestrzennego. Proces sporządzania i późniejszego uchwalania aktów planistycznych z uwagi na ich zasięg przestrzenny oraz stopień skomplikowania (interdyscyplinarność) wymaga szerokich konsultacji publicznych z wieloma podmiotami, zarówno osobami fizycznymi, przedsiębiorstwami, organizacjami lokalnymi. W związku z powyższym każdorazowe informowanie wszystkich zainteresowanych osób o dokonywanych czynnościach administracyjnych znacząco opóźniłoby proces planistyczny.

W celu ochrony osób biorących udział i składających wnioski w ramach wyżej wskazanych konsultacji zasadne jest ponadto ograniczenie uprawnienia wynikającego z art. 15 ust. 1 lit. g RODO. Lokalny charakter tych procesów prowadzonych często w ramach małych lokalnych społeczności w pełni uzasadnia wprowadzenie ochrony danych osób biorących w

nich udział. Prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, przysługiwać będzie w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności osób, od których dane pozyskano. Skorzystanie z przedmiotowego ograniczenia nie będzie zatem automatyczne i zależeć będzie od oceny spełnienia odpowiednich przesłanek przez organ, przetwarzając dane osobowe.

Ponadto wyraźnie wskazano, że wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych), nie wpływa na przebieg postępowań planistycznych. Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania działań organów w ww. zakresie).

Jednocześnie wskazano, że z uwagi na ww. ograniczenie art. 15 ust. 1 lit. g RODO dodano dodatkowe gwarancje dla osób, których dane dotyczą, w postaci zobowiązania administratora o poinformowaniu o ograniczeniu osoby, której dane dotyczą, przy pierwszej czynności do niej skierowanej. Ponadto wskazano, że w przypadku gdy okres przechowywania danych osobowych nie wynika z przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, wójt, burmistrz, prezydent miasta oraz wojewoda ustalają okres ich przechowywania w przepisach wydawanych na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy. Wprowadzono też zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2018 r. poz. 2134)

Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci przewiduje przetwarzanie danych osobowych osób ubiegających się o świadczenia wychowawcze oraz członków ich rodzin.

Projektowane zmiany tej ustawy wprowadzają regulacje służące odpowiedniemu zabezpieczeniu wyżej wskazanych danych osobowych (do celów realizacji ustawy przetwarzane są tzw. wrażliwe dane osobowe).

Dodatkowo projekt przewiduje zastąpienie uprawnienia przetwarzania danych osobowych osób ubiegających się o świadczenia wychowawcze oraz członków ich rodzin przez podmioty posiadające obecnie to uprawnienie obowiązkiem ich przetwarzania. RODO stanowi bowiem, że przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, jeżeli jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych osobowych. Aby podmioty te mogły realizować swoje zadania ustawowe, muszą przetwarzać określone w ustawie dane osobowe.

Projektowana ustawa przewiduje także uregulowanie kwestii związanych z przetwarzaniem danych osobowych wnioskodawców (i członków ich rodzin) składających wnioski o świadczenie z Programu „Rodzina 500+” za pomocą systemów teleinformatycznych banków krajowych i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

Ustawa o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci przewiduje dość innowacyjne, w porównaniu do funkcjonujących obecnie w systemie prawnym sposobów składania wniosków o różne świadczenia, rozwiązanie w zakresie sposobu składania wniosku o świadczenie wychowawcze. Zgodnie z ustawą o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci wniosek o świadczenie wychowawcze może zostać złożony drogą elektroniczną za pomocą systemu teleinformatycznego banku krajowego świadczącego usługi drogą elektroniczną, spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Rozwiązanie takie zostało wprowadzone ze względu na to, aby maksymalnie ułatwić obywatelom ubieganie się o świadczenie wychowawcze bez konieczności stania w kolejkach w urzędzie czy na poczcie, a bankowość elektroniczną w naszym kraju posiada znaczna część obywateli. W praktyce rozwiązanie to funkcjonuje w taki sposób, że na stronie internetowej banku (po zalogowaniu się do konta) dostępna jest zakładka, w której udostępniona jest usługa umożliwiająca wypełnienie wniosku o świadczenie wychowawcze, dołączenia do niego odpowiednich załączników i wysłanie do adresata, tj. do gminy (administratora danych). Aby umożliwić komunikację systemu teleinformatycznego banku z systemem teleinformatycznym gminy, wniosek (wraz z załącznikami) „przeptywa” przez system teleinformatyczny ministra właściwego do spraw rodziny (Emp@tia), który jest połączony bezpośrednio z wszystkimi gminami w Polsce (każda gmina ma na Emp@tii odpowiednią skrzynkę podawczą). W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że dane osobowe wniosku złożonego w banku są niezwłocznie, gdy tylko bank dostanie informację o złożeniu wniosku w gminie, usuwane. Określa to wprost art. 13 ust. 21 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.

Powyższe rozwiązanie realizowane było w oparciu o art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, zgodnie z którym, w odniesieniu do zbiorów danych osobowych sporządzanych doraźnie, wyłącznie ze względów technicznych, szkoleniowych lub w związku z dydaktyką w szkołach wyższych, a po ich wykorzystaniu niezwłocznie usuwanych albo poddanych anonimizacji, miały zastosowanie jedynie przepisy rozdziału 5 tej ustawy.

Omawiane rozwiązanie funkcjonowało bez zarzutu i w ten sposób składanych jest ok. 25% wniosków.

W związku z powyższym w projekcie proponuje się wykorzystanie rozwiązania określonego w art. 28 RODO. Tym samym projektowana ustawa wprost stanowi, że przetwarzanie danych osobowych przez podmiot przetwarzający (bank krajowy świadczący usługi drogą elektroniczną, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych) odbywa się na podstawie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, z zachowaniem wymogów określonych w art. 28 RODO.

Ustawa z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1243 i 1669)

Zgodnie z brzmieniem art. 86 RODO dane osobowe zawarte w dokumentach urzędowych, które posiada organ albo podmiot publiczny lub podmiot prywatny, w celu wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym, mogą zostać przez ten organ lub podmiot ujawnione zgodnie z prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego, któremu podlega ten organ lub podmiot, dla pogodzenia publicznego dostępu do dokumentów urzędowych z prawem do ochrony danych osobowych na mocy tego rozporządzenia. Jego dopełnieniem wyznaczającym wskazówki interpretacyjne jest motyw 154 RODO, który pozwala uwzględnić przy stosowaniu przepisów rozporządzenia zasadę publicznego dostępu do dokumentów urzędowych. Publiczny dostęp do dokumentów urzędowych można uznać za interes publiczny. Organ publiczny lub podmiot publiczny powinny móc publicznie ujawniać dane osobowe z dokumentów przez siebie przechowywanych, jeżeli takie ujawnienie jest przewidziane przepisami prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego, któremu organ ten lub podmiot podlegają. Przepisy takie powinny godzić publiczny dostęp do dokumentów urzędowych i ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego z prawem do ochrony danych osobowych i dlatego mogą przewidywać niezbędne uwzględnienie prawa do ochrony danych osobowych na podstawie tego rozporządzenia. Wzmianka o organach i podmiotach publicznych powinna w tym kontekście dotyczyć wszystkich organów lub innych podmiotów objętych prawem państwa członkowskiego dotyczącym publicznego dostępu do dokumentów. Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego nie narusza, ani w żaden sposób nie wpływa na stopień ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych wynikający z przepisów prawa Unii i prawa państwa członkowskiego, a w szczególności nie zmienia obowiązków i praw przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Dyrektywa ta nie powinna mieć zastosowania w szczególności do dokumentów, do których – w ramach systemów dostępu – dostęp jest wykluczony lub ograniczony z powodu ochrony danych osobowych ani do fragmentów dokumentów dostępnych w ramach tych systemów, ale zawierających dane osobowe, których ponowne wykorzystanie zostało określone w prawie jako niezgodne z prawem o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych.

Z przytoczonego fragmentu brzmienia RODO wynika, że ustawodawca unijny odniósł się do relacji prawa do ochrony danych osobowych z dwoma uprawnieniami informacyjnymi, tj. prawa dostępu do dokumentów urzędowych i prawa do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega harmonizacji w drodze dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, która wraz z dyrektywą 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającą tą dyrektywę została wdrożona do krajowego porządku prawnego przepisami

ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (dalej upw).

Artykuł 86 RODO należy zaliczyć do tej kategorii przepisów, które – zdaniem doktryny powinny być obligatoryjnie przyjęte w prawie krajowym (zob. m.in. Sibiga G., *Dopuszczalny zakres polskich przepisów o ochronie danych osobowych po rozpoczęciu obowiązywania ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych – wybrane zagadnienia*, Warszawa 2016, Biblioteka Monitora Prawniczego, s. 16–21). Wprawdzie nie służy on bezpośrednio wdrożeniu postanowień RODO, ale zachowaniu równowagi między prawem ochrony danych osobowych oraz prawem do informacji, które może być w różnorodny sposób ujęte w prawie krajowym.

W ocenie projektodawcy ponowne wykorzystywanie danych osobowych w sytuacji, w której nie dochodzi do naruszenia prywatności osoby fizycznej, należy uznać za interes publiczny, o którym mowa w RODO.

Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego stanowiących lub zawierających dane osobowe będzie na gruncie przepisów RODO oznaczać ich przetwarzanie. Dlatego też zgodnie z projektowanym art. 7 ust. 3 ustawy ... w sytuacji, w której możliwe jest ponowne wykorzystywanie danych osobowych przez podmiot zobowiązany udostępniający lub przekazujący te dane, nie będzie miał zastosowania art. 13 ust. 3 RODO.

Zgodnie z tym przepisem RODO, jeżeli administrator planuje dalej przetwarzać dane osobowe w celu innym niż cel, w którym dane osobowe zostały zebrane, przed takim dalszym przetwarzaniem informuje on osobę, której dane dotyczą, o tym innym celu oraz udziela jej wszelkich innych stosownych informacji, o których mowa w ust. 2. Wyłączenie stosowania art. 13 ust. 3 RODO jest w pełni uzasadnione naturą prawa do ponownego wykorzystywania. Z samej definicji ponownego wykorzystywania, o której mowa w art. 2 ust. 2 upw, wynika, że dane te w procesie ponownego wykorzystywania będą przetwarzane w innym celu niż cel, dla którego zostały zebrane. Administrator danych, czyli na gruncie przepisów upw podmiot zobowiązany nie może z góry przewidzieć do jakich celów związanych z realizacją prawa do ponownego wykorzystywania dane te mogą być potencjalnie przetwarzane. Natomiast nie uwzględniono wyłączenia art. 17 RODO, gdyż nie ma on zastosowania ze względu na ust. 3 lit. b tego przepisu, zgodnie z którym ust. 1 i 2 nie mają zastosowania w zakresie, w jakim przetwarzanie jest niezbędne do wywiązania się z prawnego obowiązku wymagającego przetwarzania na mocy prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego, któremu podlega administrator, lub do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi. W tym przypadku podmiot zobowiązany jest obowiązany do udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w oparciu o upw.

Nowo projektowany art. 7 ust. 5 upw określa sposób wypełnienia obowiązku wynikającego z art. 19 RODO. Obowiązek powiadomienia o sprostowaniu lub usunięciu danych osobowych lub o ograniczeniu przetwarzania w odniesieniu do danych osobowych

udostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej, Centralnym Repozytorium Informacji Publicznej lub w inny sposób (por. art. 5 pkt 1 upw).

W ocenie projektodawcy nie zachodzi potrzeba wyłączenia zasad wynikających z art. 20 RODO Prawo do przenoszenia danych, gdyż nie ma on zastosowania, bowiem nie dotyczy zautomatyzowanego przetwarzania. Natomiast art. 6 ust. 1 lit. c RODO wyłącza art. 21 RODO, gdyż przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze.

W odniesieniu do użytkownika wyłączenie zasad obejmie art. 14 ust. 1-4 RODO, ale w odniesieniu do enumeratywnie wymienionych kategorii danych. W tym przypadku zostaje spełniony cel z art. 23 ust. 1 lit. e RODO. Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego służy ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym Unii lub państwa członkowskiego, w szczególności ważnemu interesowi gospodarczemu lub finansowemu. Komisja Europejska wielokrotnie podkreślała, temu też służy kolejna nowelizacja dyrektywy 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, że dyrektywa ta przyczynia się do realizacji głównych celów polityki horyzontalnej, której celem jest ułatwienie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego tak, aby w pełni wykorzystać potencjał, jaki tkwi w informacjach sektora publicznego, z korzyścią dla europejskiej gospodarki i europejskiego społeczeństwa.

Z tego powodu projektodawca w art. 7 ust. 4 upw zaproponował wyłączenie stosowania art. 14 ust. 1-4 w odniesieniu do danych osobowych:

- 1) osób pełniących funkcje publiczne mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji;
- 2) osób fizycznych reprezentujących osoby prawne, w tym ich dane kontaktowe;
- 3) obejmujących nazwę (firmę), NIP albo imię i nazwisko kontrahenta podmiotu zobowiązanego.

Dane dotyczące osób publicznych pełniących funkcje publiczne mające związek z pełnieniem tych funkcji pozostają jawne na gruncie przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (por. art. 5 ust. 2).

Zgodnie z motywem 14 RODO, nie dotyczy ono przetwarzania danych osobowych dotyczących osób prawnych, w szczególności przedsiębiorstw będących osobami prawnymi, w tym danych o firmie i formie prawnej oraz danych kontaktowych osoby prawnej.

Dostęp do danych identyfikujących kontrahenta podmiotu zobowiązanego, tj. nazwę (firmę) wraz z numerem NIP, jeżeli go posiada, albo imię i nazwisko kontrahenta zapewnia projekt ustawy o jawności życia publicznego. Według projektodawcy celem prowadzenia i udostępnienia rejestru umów był wzrost przejrzystości zarządzania majątkiem państwa, a także lepsze możliwości kontroli, również społecznej nad instytucjami finansowanymi przez państwo. Już obecnie bez sformułowanej wprost podstawy prawnej wiele podmiotów zobowiązanych rejestru umów zawierające ww. dane w Biuletynie Informacji Publicznej lub Centralnym Repozytorium, w konsekwencji dane te już obecnie są ponownie wykorzystywane bez ograniczeń. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że te dane stanowią informację

publiczną (por. wyrok SN z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt I CSK 190/12, OSNC 2013, nr 5, poz. 67).

Zmienione brzmienie art. 7 ust. 1 upw ma na celu uporządkowanie normy kolizyjnej określającej relację upw z przepisami innych ustaw określających zasady, warunki i tryb dostępu lub ponownego wykorzystywania informacji będących informacjami sektora publicznego. Jest to uzasadnione tym, że niektóre inne ustawy przewidują szczególne przepisy o ponownym wykorzystywaniu, które powinny mieć pierwszeństwo przed lub uzupełniają upw.

Ponadto w projekcie zaproponowano poszerzenie katalogu możliwych warunków ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (art. 14 ust. 1 pkt 4 upw) w sytuacji, w której zawierają one dane osobowe. Tym samym podmiot zobowiązany, udostępniając dane osobowe do ponownego wykorzystywania, o ile będzie to zasadne, będzie mógł określić warunki przetwarzania takich danych. Dotychczasowy katalog warunków nie przewidywał możliwości uwzględnienia danych osobowych.

Ustawa z dnia 29 kwietnia 2016 r. o szczególnych zasadach wykonywania niektórych zadań z zakresu informatyzacji działalności organów Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2192)

Zaproponowana zmiana ustawy z dnia 29 kwietnia 2016 r. o szczególnych zasadach wykonywania niektórych zadań z zakresu informatyzacji działalności organów Krajowej Administracji Skarbowej, zwanej dalej „ustawą o informatyzacji” KAS ma na celu zapewnienie, że spółka celowa, która jest spółką prawa handlowego, realizuje zadania publiczne powierzone przez Ministra Finansów i możliwe będzie w przypadku danych osobowych przetwarzanych przez spółkę celową stosowanie ograniczeń/wyłączeń przewidzianych w projektowanym art. 3-5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych.

Przepisy art. 3–5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych będą miały zastosowanie w zakresie niezbędnym do realizowania przez organy podatkowe zadań spółki celowej utworzonej w celu realizacji niektórych projektów informatycznych o publicznym zastosowaniu z zakresu spraw należących do działu administracji rządowej – finanse publiczne. Celem projektów realizowanych przez spółkę celową jest zapewnienie organom Krajowej Administracji Skarbowej systemów teleinformatycznych wspierających wykrywanie naruszenia przepisów prawa podatkowego w oparciu o dane uzyskiwane z systemów teleinformatycznych ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz organów Krajowej Administracji Skarbowej. W związku z tym za dopuszczalne uznać należy powoływanie się przez spółkę celową na przesłankę ważnego celu leżącego w ogólnym interesie publicznym, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. e RODO.

W celu zagwarantowania realizacji wymogów określonych w art. 23 ust. 2 lit. d RODO nałóżono na administratora danych obowiązek wdrażania zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu.

Zmiana w art. 18 ust. 1, 2 i 6 ustawy o informatyzacji KAS ma natomiast charakter dostosowawczy i polega na wprowadzenie ogólnego odwołania do przepisów o ochronie danych osobowych zamiast obecnie obowiązującego odwołania do przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Następuje też rozdzielenie funkcji inspektora ochrony danych od pełnomocnika, o którym mowa art. 17 ust. 3 ustawy o informatyzacji KAS.

Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 405)

Zmiana art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym ma na celu usunięcie odwołania do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Z racji istnienia definicji legalnej administratora danych w RODO nie jest konieczne precyzowanie, że Minister Sprawiedliwości pełni tę funkcję w rozumieniu innego aktu.

Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1937 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 685, 723 i 1637)

Celem projektowanych zmian jest precyzyjniejsze określenie w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, zwanej dalej „ustawą o BFG” zakresu wprowadzenia do przetwarzania danych osobowych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny (BFG, Fundusz) oraz podmiot realizujący wypłaty środków gwarantowanych deponentom.

Podmioty te, zgodnie z ustawą o BFG, są obligowane do realizacji w określonych sytuacjach zadań w szeroko rozumianym interesie publicznym (społecznym i gospodarczym). Co więcej nałożone na te podmioty obowiązki ustawowe wynikają także z faktu wdrożenia do krajowego porządku prawnego przepisów prawa unijnego. Rozwiązania zawarte w ustawie o BFG są odzwierciedleniem przepisów zawartych w dwóch istotnych dla funkcjonowania rynku finansowego dyrektywach implementowanych w ustawie o BFG – dyrektywie Bank Recovery & Resolution i dyrektywie DGS. Charakter ciężących na ww. podmiotach zadań determinuje konieczność podejmowania działań, w ramach których podmioty te mogą mieć do czynienia z przetwarzaniem danych osobowych w zakresie, w jakim wynika to z charakteru zadań dla realizacji zakładanych przez ustawodawcę celów.

Fundusz funkcjonuje od 1995 r., pierwotnie na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Na przestrzeni ponad 20 lat zakres zadań, a co za tym idzie także kompetencji Funduszu, był rozszerzany zarówno w ujęciu podmiotowym, jak i przedmiotowym. Przez wiele lat od ustanowienia BFG był instytucją, której podstawowe

zadanie stanowiła ochrona środków powierzanych przez deponentów i zapewnienie ich wypłaty w przypadku upadłości podmiotu objętego systemem gwarantowania depozytów – zakres ochrony, jej poziom kwotowy oraz rozwiązania organizacyjne związane z realizacją procesu wypłat środków gwarantowanych wielokrotnie ulegały zmianom. Ponadto BFG mógł udzielać zwrotnej pomocy finansowej na udzielanie podmiotom objętym systemem gwarantowania depozytów m.in. w przypadku powstania sytuacji zagrożenia wypłacalności. Pod koniec 2013 r. obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów zostały objęte także spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe (kasy) oraz przewidziano w przepisach uczestnictwo Funduszu w realizacji procesów restrukturyzacyjnych w kasach. W związku z wdrożeniem unijnych przepisów dyrektywy BRR i dyrektywy DGS Fundusz obecnie oprócz pełnienia funkcji gwaranta depozytów (znacząco rozwiniętej w stosunku do początkowych lat istnienia BFG) jest także organem ds. przymusowej restrukturyzacji. Przymusowa restrukturyzacja to procesy obejmujące działania ukierunkowane na utrzymanie stabilności finansowej, w tym sprawne przeprowadzanie restrukturyzacji banków, kas i firm inwestycyjnych doświadczających trudności finansowych.

W zakresie funkcji gwarancyjnej należy wskazać, że w przypadku upadłości podmiotu objętego systemem gwarantowania depozytów kluczowym aspektem dla utrzymania zaufania deponentów do instytucji kredytowych, a co za tym idzie także stabilności finansowej na rynku, jest sprawny przebieg wypłaty środków gwarantowanych. W takiej sytuacji deponenti są bowiem zainteresowani jak najszybszym odzyskaniem środków w należnej im wysokości. Dla zapewnienia, że tak właśnie będzie, Fundusz realizuje szereg działań takich jak kontrola danych zawartych w systemach wyliczania (działanie proaktywne), wsparcie przy sporządzaniu listy deponentów przez podmiot uprawniony do reprezentacji, weryfikacja roszczeń deponentów i ich zasadności oraz sporządzenie listy wypłat i rozpoczęcie samego procesu wypłat. W celu właściwej realizacji tych działań Fundusz musi mieć zapewniony dostęp do danych osobowych deponentów zawartych w systemach wyliczania oraz w dokumentacji banków i kas.

Ponadto ustawa o BFG przewiduje możliwość zawierania przez Fundusz umów o dokonanie wypłat środków gwarantowanych w imieniu i na rachunek Funduszu przez inne podmioty, z którymi Fundusz zawarł taką umowę. Tego rodzaju rozwiązanie z powodzeniem funkcjonuje już od wielu lat. Obecnie są to trzy banki, które organizacyjnie poprzez rozbudowaną sieć oddziałów i placówek umożliwiają sprawne rozpoczęcie i przeprowadzenie procesu wypłat, a tym samym szybkie zaspokojenie roszczeń deponentów. Dla realizacji tego zadania podmiotom tym BFG przekazuje listy wypłat zawierające dane niezbędne do dokonywania wypłat. W przypadku osób fizycznych wypłaty dokonywane są po zweryfikowaniu zgodności danych zawartych w dokumencie tożsamości z danymi otrzymanymi na liście wypłat. Jednocześnie BFG sprawuje bieżącą kontrolę dokonywania wypłat. Po zakończeniu wypłat przez podmioty zewnętrzne dalsze ewentualne wypłaty realizowane są na analogicznych zasadach w siedzibie Funduszu.

Rozwiązania z zakresu przymusowej restrukturyzacji zostały wprowadzone do krajowego porządku prawnego w związku z implementacją dyrektywy BRR. Cele przymusowej restrukturyzacji zostały określone w art. 66 ustawy o BFG. Dotyczą one m.in. utrzymania stabilności finansowej, ochrony deponentów i inwestorów, zapewnienia kontynuacji realizacji przez podmiot objęty przymusową restrukturyzacją funkcji krytycznych, ograniczenia ryzyka użycia środków publicznych do ratowania problematycznych instytucji. Działania interwencyjne przewidziane w ustawie o BFG są podejmowane przez BFG w odniesieniu do podmiotu doświadczającego trudności finansowych, wobec którego spełnione zostały przesłanki wszczęcia przymusowej restrukturyzacji określone w art. 101 ust. 7 ustawy o BFG. Przymusowa restrukturyzacja jest jednak procesem wielowymiarowym i oprócz samych działań interwencyjnych i związanych z nimi procedur przy zastosowaniu instrumentów określonych w ustawie o BFG obejmuje także działania związane m.in. z przygotowaniem, aktualizacją i oceną wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji, zawierających m.in. szczegółową analizę podmiotu oraz możliwości zastosowania względem niego określonych instrumentów przymusowej restrukturyzacji. W ramach realizacji zadań z zakresu przymusowej restrukturyzacji i stosowania przewidzianych w ustawie o BFG dla tego procesu instrumentów Fundusz współpracuje z wieloma podmiotami zaangażowanymi w działania zarówno na etapie opracowywania planów, jak i w przypadku wszczęcia i prowadzenia przymusowej restrukturyzacji. W związku z tym, że w ramach tych działań Fundusz ma dostęp do licznych informacji i dokumentów, może mieć także do czynienia z przetwarzaniem danych osobowych. Zważywszy na to, że zarówno współpraca z podmiotami, jak i dostęp do różnorodnych informacji i dokumentów, są niezbędne dla prawidłowego przygotowania i prowadzenia przymusowej restrukturyzacji, należy zapewnić, że także przetwarzanie danych osobowych w takich sytuacjach jest uzasadnione względami realizacji zadań określonych w ustawie o BFG. Jednocześnie biorąc pod uwagę cele przymusowej restrukturyzacji, należy stwierdzić, że są one realizowane zarówno w interesie społecznym, jak i gospodarczym. Służą ochronie klientów instytucji finansowych, ochronie środków podatników oraz zapewnieniu w miarę możliwości utrzymania realizacji przez podmiot (bank, kasę, firmę inwestycyjną) funkcji krytycznych związanych ze świadczeniem istotnych usług na rzecz gospodarki realnej.

Oprócz ww. zmian proponuje się wprowadzenie także korekty o charakterze legislacyjnym wynikającej z proponowanych zmian. W art. 42 ustawy o BFG proponuje się uchylić ust. 4, ponieważ treść tego przepisu zostaje odzwierciedlona w ramach projektowanych zmian wskazanych w pkt 1 (dodanie art. 5a) i 3 (dodanie ust. 2a w art. 45).

Ustawa z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. poz. 1920 oraz z 2018 r. poz. 1669 i 1693)

Przetwarzanie danych osobowych może wystąpić na każdym etapie postępowania o zawarcie umowy koncesji, korzystania ze środków ochrony prawnej, zawarcia i wykonywania

umowy koncesji, w tym weryfikacji zatrudnienia osób skierowanych do realizacji umowy, podczas udostępniania przez zamawiających dokumentacji koncesji (jak również po zakończeniu postępowania w związku z przetwarzaniem i udostępnianiem dokumentacji archiwalnej) i jest ściśle powiązane ze stosowaniem ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi, zwanej dalej „ustawą koncesyjną”. Dlatego też należy przyjąć, że na gruncie ustawy koncesyjnej przetwarzanie danych osobowych odbywa się w oparciu o przesłankę określoną w art. 6 ust. 1 lit. c RODO, tj. przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze.

Projektowane przepisy nie zawierają odniesienia do art. 21 RODO, ponieważ przepis ten nie znajduje zastosowania w przypadku przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO. Zatem na mocy samego art. 21 RODO, stosowanie tego przepisu w odniesieniu do zawierania umów koncesji zostało wyłączone.

Zakres przetwarzanych danych osobowych, który nie jest wprost uregulowany w ustawie koncesyjnej, będzie oceniany przez pryzmat niezbędności i proporcjonalności. Powyższe potwierdza również treść art. 35 ust. 3 ustawy koncesyjnej, zgodnie z którym „Sposób przedłożenia dokumentów oraz ich zakres musi być niedyskryminacyjny i proporcjonalny do przedmiotu umowy koncesji oraz służyć wyłącznie wykazaniu przez wykonawcę spełniania kryteriów kwalifikacji oraz braku podstaw wykluczenia.”.

Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia skutecznego stosowania przepisów RODO w odniesieniu do zawierania umów koncesji na roboty budowlane lub usługi, a jednocześnie mając na względzie obowiązek zapewnienia efektywnego przeprowadzania postępowań o zawarcie umów koncesji, niezbędne jest wprowadzenie do ustawy koncesyjnej zmian mających na celu dostosowanie przepisów tej ustawy do przepisów rozporządzenia.

1. Projektowany art. 13 ust. 2a ustawy koncesyjnej.

W art. 13 ustawy koncesyjnej projektuje się dodanie ust. 2a, zgodnie z którym zamawiający udostępnia dane osobowe, o których mowa w art. 10 RODO, w celu umożliwienia korzystania ze środków ochrony prawnej, do upływu terminu na ich wniesienie. Projektowany art. 13 ust. 2a wprowadza ograniczenie zasady jawności, a więc dostępu do danych osobowych dotyczących wyroków i skazań, w odniesieniu do celu przetwarzania (korzystanie ze środków ochrony prawnej uregulowanych w Rozdziale 10 ustawy koncesyjnej) oraz do czasu przetwarzania (do upływu terminu na ich wniesienie).

RODO w art. 10 zezwala na przetwarzanie danych osobowych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa, jeżeli przetwarzanie to jest dozwolone prawem państwa członkowskiego, które przewiduje odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą. W przepisach ustawy koncesyjnej zabezpieczenie takie w odniesieniu do danych osobowych dotyczących wyroków i skazań będzie zatem polegało na ograniczeniu kręgu podmiotów, którym dane te będą udostępniane, poprzez cel, jakim przysługuje tym podmiotom na gruncie ustawy koncesyjnej prawo do korzystania ze środków ochrony prawnej, w tym w oparciu o informacje dotyczące wyroków i skazań.

Ponadto, w myśl projektowanego art. 29 ust. 7 ustawy koncesyjnej, zamawiający nie tylko na etapie postępowania o zawarcie umowy koncesji, ale również po jego zakończeniu, będą zobowiązani do przetwarzania danych osobowych (w tym ich udostępniania) w sposób gwarantujący zabezpieczenie przed ich bezprawnym rozpowszechnianiem.

Dodatkowo, zgodnie z projektowanym art. 30 ust. 6 ustawy koncesyjnej, osoby upoważnione do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 RODO, zobowiązane będą do zachowania ich w poufności.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy koncesyjnej, „Zamawiający udostępnia informacje związane z postępowaniem o zawarcie umowy koncesji w przypadkach określonych w ustawie. Po zakończeniu postępowania o zawarcie umowy koncesji albo po unieważnieniu tego postępowania informacje z nim związane podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej.”.

Adresatem normy wyrażonej w projektowanym art. 13 ust. 2a będą zamawiający udostępniający w postępowaniu o zawarcie umowy koncesji dokumentację koncesji (zawierającą dane osobowe dotyczące wyroków lub skazań) podmiotom, które mają interes do wniesienia środków ochrony prawnej i wyłącznie do upływu terminu na ich wniesienie. Projektowany przepis modyfikuje zasadę wyrażoną w art. 13 ust. 1 zd. 2 ustawy koncesyjnej, który stanowi, że po zakończeniu postępowania o zawarcie umowy koncesji albo po unieważnieniu tego postępowania informacje z nim związane podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej. Zamawiający udostępnia dokumentację postępowania zawierającą dane osobowe dotyczącą wyroków skazujących i naruszeń prawa, wyłącznie w celu korzystania ze środków ochrony prawnej, a więc tylko podmiotom uprawnionym oraz tylko w terminie na wniesienie środków ochrony prawnej (sytuacja taka może zaistnieć również wtedy, gdy umowa koncesji została już zawarta *vide*: art. 55 ustawy koncesyjnej).

Po upływie terminu na skorzystanie ze środków ochrony prawnej albo w przypadku, gdy o dostęp do dokumentów zawierających informacje o wyrokach skazujących i naruszeniach prawa ubiegają się podmioty, którym nie przysługuje prawo do korzystania ze środków ochrony prawnej, zamawiający udostępnia dane osobowe zawarte w dokumentach po ich odpowiednim spseudonimizowaniu.

Natomiast, w odniesieniu do ograniczenia udostępniania innych danych osobowych, które nie dotyczą wyroków skazujących i naruszeń praw, albo dotyczą wyroków skazujących lub naruszeń prawa, które zostały przekazane zamawiającemu z inicjatywy własnej wykonawcy, będzie miała zastosowanie zasada ogólna wynikająca z art. 5 ust. 1 pkt b RODO, wyrażająca zakaz przetwarzania danych, których przetwarzanie nie wynika z prawnie uzasadnionych celów.

Projektowana regulacja nie będzie miała zastosowania do organów publicznych lub instytucji, które są uprawnione na mocy innych regulacji szczegółowych do żądania od zamawiającego udostępnienia dokumentacji postępowania.

Co do zasady, na gruncie ustawy koncesyjnej dane osobowe dotyczące wyroków i skazań mogą zawierać informacje z Krajowego Rejestru Karnego czy uzasadnienie wykluczenia wykonawcy zawierające dane osobowe dotyczące wyroków skazujących i naruszeń prawa. Ograniczenie zasady jawności w odniesieniu do danych osobowych zawartych w informacji z KRK nie będzie miało zastosowania w sytuacji, gdy dana osoba nie figuruje w rejestrze skazań za przestępstwa lub wykroczenia.

2. Projektowany art. 13a ustawy koncesyjnej.

Obecnie ustawa koncesyjna nie stanowi o okresie przechowywania dokumentacji postępowania. Biorąc pod uwagę fakt, że w dokumentacji takiej zawarte są dane osobowe, zasadne jest wprowadzenie do ustawy koncesyjnej regulacji stanowiącej o okresie przechowywania, powiązanych z okresem, na jaki są z reguły zawierane umowy koncesji. Zgodnie z projektowanym art. 13a ustawy koncesyjnej „Zamawiający przechowuje dokumentację postępowania, w tym umowę koncesji, przez okres 5 lat od dnia zakończenia postępowania o zawarcie umowy koncesji, w sposób gwarantujący jej nienaruszalność. Jeżeli czas trwania umowy koncesji przekracza 5 lat, zamawiający przechowuje umowę przez cały czas jej trwania.”.

3. Projektowany art. 16a ust. 1–4.

Projektowane przepisy w art. 16a ust. 1-4 mają na celu dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy koncesyjnej (dotyczy to przepisów art. 13 i art. 16 RODO) lub stanowią niezbędne ograniczenia stosowania rozporządzenia 2016/679 (dotyczy to przepisów art. 15, art. 18).

Biorąc pod uwagę, że umowy koncesji na roboty budowlane lub usługi są udzielane i realizowane w interesie publicznym (w tym państw UE) oraz konieczność zapewnienia efektywnego procesu udzielania umów koncesji, niezbędne jest zmodyfikowanie stosowania niektórych przepisów RODO poprzez dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów do uwarunkowań wynikających z ustawy koncesyjnej, co ma na celu zapobieżenie – w interesie publicznym – nadmiernego wydłużania, a czasem zahamowania procesu zawierania umów koncesji.

Należy przy tym wyjaśnić, że z przepisów ustawy koncesyjnej wynika, kto jest na gruncie tej ustawy administratorem określonego zbioru danych osobowych (będzie to w szczególności: zamawiający, wykonawca lub koncesjonariusz, Prezes UZP, Prezes Krajowej Izby Odwoławczej); jakie są cele przetwarzania (np. prowadzenie postępowania o zawarcie umowy koncesji, zawarcie umowy, realizacja umowy) oraz kategorie danych osobowych (tzw. dane osobowe zwykłe oraz dane osobowe dotyczące wyroków skazujących i naruszeń prawa). Zatem, pomimo wprowadzenia do ustawy koncesyjnej niezbędnych ograniczeń w stosowaniu RODO, w tym wynikających z brzmienia art. 23 ust. 2 lit. a, b i e – nie zachodzi potrzeba określenia wprost w przepisach ustawy koncesyjnej: celów przetwarzania, administratorów danych osobowych czy kategorii danych osobowych. Natomiast okresy przechowywania dokumentacji postępowania określone zostały w projektowanym brzmieniu art. 13a ustawy koncesyjnej.

3.1. Projektowany art. 16a ust. 1 ustawy koncesyjnej.

Projektowany przepis ma na celu dostosowanie sposobu realizacji obowiązku informacyjnego, określonego w art. 13 ust. 1-3 RODO, do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy koncesyjnej.

Przepis ten wprowadza możliwość, ale nie obowiązek, elastycznego podejścia do obowiązku informacyjnego, określonego w art. 13 RODO, w przypadku zbierania danych od osoby, której dane dotyczą, realizowanego przez zamawiających. W praktyce będzie to dotyczyło obowiązku informacyjnego realizowanego względem wykonawcy będącego osobą fizyczną, który będzie musiał już na początku zapoznać się z treścią ogłoszenia o koncesji, wstępnym ogłoszeniu informacyjnym, zaproszeniu do ubiegania się o zawarcie umowy koncesji lub dokumentów koncesji, aby móc uczestniczyć w danych postępowaniu lub konkursie. Zatem informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1-3 RODO, dotrą do takiego wykonawcy już na początku postępowania. Z uwagi na fakt, że informacje te byłyby podawane w konkretnym postępowaniu o zawarcie umowy koncesji, obowiązek indywidualnego informowania, o którym mowa w art. 13 RODO, realizowany byłby przy pomocy narzędzi i sposobów dostępnych zamawiającemu w ramach prowadzonego postępowania. Projektowana regulacja umożliwi nieprzekazywanie powyższych informacji odrębnie każdej osobie, ubiegającej się o zawarcie umowy koncesji, której dane dotyczą, ale przekazanie ich w formie komunikatu poprzez zawarcie wszystkich niezbędnych informacji przez zamawiającego w ogłoszeniu o koncesji, wstępnym ogłoszeniu informacyjnym, zaproszeniu do ubiegania się o zawarcie umowy koncesji lub w dokumentach koncesji. Mając na względzie treść art. 12 RODO, informacje te muszą być zamieszczone w łatwo dostępnej formie i opisane przejrzystym, zrozumiałym, jasnym i prostym językiem.

Reasumując, biorąc pod uwagę specyfikę zawierania umów koncesji na roboty budowlane lub usługi oraz konieczność zapewnienia efektywnego prowadzenia postępowania o zawarcie umowy koncesji, proponuje się wprowadzenie możliwości elastycznego stosowania art. 13 RODO. Zatem, zgodnie z projektowanym art. 16a ust. 1, „Zamawiający realizuje obowiązek informacyjny, o którym mowa w art. 13 ust. 1-3 RODO przez zamieszczenie wymaganych informacji w ogłoszeniu o koncesji, wstępnym ogłoszeniu informacyjnym, zaproszeniu do ubiegania się o zawarcie umowy koncesji lub w dokumentach koncesji lub przy pierwszej czynności skierowanej do wykonawcy.”.

3.2. Projektowany art. 16a ust. 2 ustawy koncesyjnej.

Mając na względzie dążenie do ograniczenia obowiązków administracyjnych w odniesieniu do zamawiających (co zostało również wyrażone w dyrektywie UE dotyczącej koncesji), jak również wprowadzenie wymogu wdrożenia przez zamawiających odpowiednich zabezpieczeń, prawnie uzasadnione jest oraz praktycznie niezbędne zmodyfikowanie art. 15 RODO poprzez dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tego przepisu do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy koncesyjnej, co ma na celu zapobieżenie – w interesie publicznym – nadmiernemu obciążaniu zamawiających, którzy w przeciwnym razie byłiby

obciążeni obowiązkiem przeszukiwania nieraz znacznej ilości dokumentacji w celu ustalenia, czy konkretne dane osobowe były przetwarzane. Proponowane ograniczenie jest środkiem niezbędnym i proporcjonalnym do celów gromadzenia oraz przechowywania – w interesie publicznym – dokumentacji postępowania, a więc spełniona została przesłanka, o której mowa w art. 23 ust. 1 lit. e RODO.

Zatem, zgodnie z projektowanym art. 16a ust. 2, „W przypadku, gdy w postępowaniu o zawarcie umowy koncesji albo po jego zakończeniu wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 15 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/679, wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, zamawiający może żądać od osoby, której dane dotyczą wskazania dodatkowych informacji mających w szczególności na celu sprecyzowanie nazwy lub daty postępowania o zawarcie umowy koncesji”.

3.3. Projektowany art. 16a ust. 3 ustawy koncesyjnej.

Przepis ten ma na celu doprecyzowanie, że skorzystanie przez osobę, której dane osobowe dotyczą, z uprawnienia do sprostowania lub uzupełnienia, o którym mowa w art. 16 RODO, nie może skutkować zmianą wyniku postępowania o zawarcie umowy koncesji ani umowy w zakresie niezgodnym z ustawą oraz nie może naruszać integralności przechowywanej dokumentacji postępowania. Nie będzie więc możliwa niezgodna z ustawą koncesyjną zmiana reguł toczącego się postępowania o zawarcie umowy koncesji czy postanowień umowy, w oparciu o przysługujące uprawnienie z art. 16 RODO. Nie będzie również możliwa jakakolwiek bezpośrednia ingerencja w treść przechowywanej dokumentacji postępowania, w oparciu o przysługujące uprawnienie z art. 16 RODO, gdyż dokumentacja postępowania przechowywana jest przede wszystkim w interesie publicznym, np. do celów kontroli. Wszelkie sprostowania lub uzupełnienia będą możliwe wyłącznie w postaci nowych dokumentów składanych jako załączniki do dokumentów, w których dane osobowe będą prostowane lub uzupełniane.

3.4. Projektowany art. 16a ust. 4 ustawy koncesyjnej.

Stosowanie w postępowaniu o zawarcie umowy koncesji art. 18 ust. 1 RODO stanowiącego o prawie osoby, której dane dotyczą, do żądania od administratora ograniczenia przetwarzania tych danych mogłoby sparaliżować proces zawierania umów koncesji, z uwagi na powiązany z tym uprawnieniem obowiązek wstrzymania lub ograniczenia przetwarzania danych przez zamawiającego.

Biorąc pod uwagę specyfikę zawierania umów koncesji, które są udzielane i realizowane w interesie publicznym (w tym państw UE), oraz konieczność zapewnienia efektywnego procesu zawierania umów koncesji, niezbędne jest zmodyfikowanie art. 18 RODO poprzez dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tego przepisu do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy koncesyjnej, co ma na celu zapobieżenie – w interesie publicznym – nadmiernemu wydłużaniu, a czasem zahamowaniu procesu zawierania umów koncesji. Proponowane ograniczenie jest środkiem niezbędnym i proporcjonalnym do celów realizowanych przez proces zawierania umów koncesji, a zatem spełniona została przesłanka, o której mowa w art. 23 ust. 1 lit. e RODO.

Zatem, zgodnie z projektowanym art. 16a ust. 4 ustawy koncesyjnej, „Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 ..., nie ogranicza przetwarzania danych osobowych do czasu zakończenia postępowania o zawarcie umowy koncesji.”.

3.5. Projektowany art. 16a ust. 5 ustawy koncesyjnej.

Przepis ten jest konsekwencją wprowadzenia do art. 16a ust. 2 i 4 niezbędnych ograniczeń stosowania RODO (dotyczy to przepisów art. 15, art. 18), mających na celu dostosowanie sposobu realizacji uprawnień wynikających z tych przepisów do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy koncesyjnej.

Zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. h RODO wymagane jest wówczas wprowadzenie przepisu stanowiącego o prawie osób, których dane dotyczą, do uzyskania informacji o ograniczeniach w stosowaniu RODO. Projektowane brzmienie art. 16a ust. 5 ustawy koncesyjnej, w praktyce pozostawi zamawiającemu możliwość wyboru jednego sposobu informowania o ograniczeniach wymienionych w tym przepisie. Będzie miał zastosowanie do wszystkich postępowań o zawarcie umowy koncesji prowadzonych w oparciu o przepisy tej ustawy. Uznano, że nałożenie na zamawiających obowiązku informowania o ograniczeniach w stosowaniu art. 15 i art. 18 RODO zawsze na stronie internetowej prowadzonego postępowania oraz dodatkowo w ogłoszeniu o koncesji, wstępnym ogłoszeniu informacyjnym, zaproszeniu do ubiegania się o zawarcie umowy koncesji, w dokumentach koncesji lub w inny sposób dostępny dla osoby, której dane osobowe dotyczą, wydaje się nadmiernym obciążeniem zamawiających. Projektowany przepis art. 16a ust. 5 ustawy koncesyjnej jest bowiem tylko dodatkowym sposobem przekazywania informacji o ograniczeniach w stosowaniu RODO, które zostaną wprowadzone przepisami powszechnie obowiązującego prawa, tj. projektowanymi przepisami art. 16a ust. 2 i 4 ustawy koncesyjnej. Stąd wystarczające wydaje się spełnienie obowiązku informowania o tych ograniczeniach tylko w jeden z wymienionych w art. 16a ust. 5 sposobów.

Należy przy tym zauważyć, że w przypadkach prowadzenia konkurencyjnych postępowań o zawarcie umowy koncesji dokumenty koncesji są udostępniane na stronie internetowej prowadzonego postępowania. W takim przypadku nie wydaje się uzasadnione, aby informacja o ograniczeniach stosowania RODO była oprócz tego zawsze zamieszczana na stronie internetowej prowadzonego postępowania.

4. Projektowany art. 18a ustawy koncesyjnej.

W związku z tym, że na gruncie ustawy koncesyjnej Prezes UZP wydaje w formie elektronicznej Biuletyn Zamówień Publicznych (dalej: „BZP”), natomiast zamawiający zamieszczają w BZP ogłoszenia - niezbędne jest doprecyzowanie wprost w ustawie koncesyjnej podziału zakresu obowiązków realizowanych przez tych administratorów danych osobowych.

Mając na względzie fakt, że wyłącznie zamawiający uprawnieni są do zamieszczania ogłoszeń w BZP konieczne i zasadne jest wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą osoby, których dane osobowe dotyczą, chcąc korzystać z prawa do uzyskania informacji, o którym mowa w art. 15 RODO, będą zwracać się z odpowiednim żądaniem do zamawiającego, który

zamieścić dane osobowe, nie zaś do Prezesa UZP (*vide*: projektowany art. 18a ust. 1 ustawy koncesyjnej).

Na tej samej zasadzie, jak powyżej, będzie realizowane prawo do sprostowania danych oraz uzupełnienia niekompletnych danych, o którym mowa w art. 16 RODO (*vide*: projektowany art. 18a ust. 2).

Natomiast zadaniem Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych będzie zapewnienie technicznego utrzymania systemu teleinformatycznego, przy użyciu którego udostępniany jest BZP, ponadto Prezes UZP zobligowany będzie do określenia w wewnętrznych regulacjach okresów przechowywania danych osobowych zamieszczonych w BZP (*vide*: projektowany art. 18a ust. 3 ustawy koncesyjnej).

5. Projektowany art. 26 ust. 8 ustawy koncesyjnej

Zasadniczym celem projektowanego przepisu jest przesądzenie wprost w przepisach ustawy koncesyjnej zakresu danych osobowych niezbędnych do weryfikacji zatrudnienia przez koncesjonariusza lub podwykonawcę na podstawie umowy o pracę, w przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 6.

Zamawiający będzie mógł zatem żądać:

- 1) oświadczenia koncesjonariusza lub podwykonawcy o zatrudnieniu pracownika na podstawie umowy o pracę,
 - 2) poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii umowy o pracę zatrudnionego pracownika,
 - 3) innych dokumentów
- zawierających informacje, w tym dane osobowe, niezbędne do weryfikacji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w szczególności: imię i nazwisko zatrudnionego pracownika, datę zawarcia umowy o pracę, rodzaj umowy o pracę, zakres obowiązków pracownika.

6. Projektowany art. 29 ust. 7 ustawy koncesyjnej.

Przepis ten jest ogólną regulacją wymaganą przez art. 23 ust. 2 lit. d i g RODO. Projektowana regulacja będzie miała zastosowanie do wszystkich przypadków przetwarzania danych na gruncie ustawy koncesyjnej, w szczególności do przetwarzania (w tym ujawniania) danych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa. Zgodnie bowiem z projektowanym art. 29 ust. 7, zamawiający przetwarza dane osobowe zebrane w toku oraz po zakończeniu postępowania o zawarcie umowy koncesji w sposób gwarantujący zabezpieczenie przed ich bezprawnym rozpowszechnieniem.

7. Projektowany art. 30 ust. 6 ustawy koncesyjnej.

Przepis ten przewiduje wymóg wprowadzenia dodatkowego zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, w przypadku przetwarzania (w tym ich udostępniania) danych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa. Projektowany przepis realizuje wymagania przewidziane w art. 10 RODO w odniesieniu do prawa państwa członkowskiego, które oprócz podstawy prawnej do przetwarzania danych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa, musi zawierać odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą.

Zatem zgodnie z projektowanym art. 30 ust. 6, „Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 RODO, mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie. Osoby dopuszczone do przetwarzania takich danych są obowiązane do zachowania ich w poufności.”.

Wyjaśnienia wymaga, że projektowany art. 30 ust. 6 ustawy koncesyjnej nie zawiera wprost odesłania do danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO, gdyż obecnie na gruncie ustawy koncesyjnej nie jest możliwe żądanie tego rodzaju danych osobowych. Jednakże, gdyby zamawiający otrzymał w związku z prowadzonym postępowaniem o zawarcie umowy koncesji takie dane osobowe, to tym bardziej osoby przetwarzające takie dane osobowe byłyby zobowiązane do zachowania ich w poufności.

Ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, 650, 723, 1000, 1039, 1499, 1544, 1577 i 1654)

1. Dodanie art. 34a.

Przepis art. 34a ustawy ma na celu stworzenie podstawy prawnej do udzielania upoważnień przez organ do dostępu oraz przetwarzania danych osobowych. W obowiązującej ustawie o ochronie danych osobowych taka podstawa prawna istnieje w art. 37. Zgodnie z tym przepisem „Do przetwarzania danych mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające upoważnienie nadane przez administratora danych.”. RODO nie przewiduje wprost takiej normy prawnej. Jedynie z przepisów (art. 29 i art. 32 RODO) można wnioskować, że umocowanie do przetwarzania danych powinno mieć miejsce. W literaturze przedmiotu wspomina się, że brak szczegółowej regulacji w tym zakresie ma zapewnić administratorowi danych elastyczność w sposobie upoważniania osób zatrudnionych do dostępu i przetwarzania danych osobowych: „Samo umocowanie do przetwarzania – upoważnienie sensu largo – wpływać musi odpowiednio od administratora lub podmiotu przetwarzającego, natomiast – co ważne – niezależnie od źródła tego umocowania, osoba upoważniona tak przez administratora, jak i podmiot przetwarzający, oraz sam podmiot przetwarzający mogą działać wyłącznie na podstawie i w granicach polecenia wydawanego jedynie przez administratora. (...) Z przepisu tego nie wynika, że na administratorze lub podmiocie przetwarzającym ciąży obowiązek nadawania upoważnień do przetwarzania danych.” (Bielak-Jomaa Edyta (red.), Lubasz Dominik (red.), RODO. Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Komentarz. Opublikowano: WKP 2018). „Rozporządzenie nie przesądza, czy upoważnienie powinno być nadawane indywidualnie, czy też może przyjąć formę zbiorczej listy obejmującej wykaz upoważnianych osób. Wydaje się, że celowo decyzja w tym zakresie została pozostawiona administratorom danych, gdyż istotny jest fakt dopuszczenia do przetwarzania danych osób upoważnionych, zaś drugorzędne znaczenie ma forma aktu upoważnienia.” („Rozporządzenie UE w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych. Komentarz” red. dr Paweł Litwiński, 2018). Takie stanowisko potwierdza również NSA w wyroku z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt I FSK 1835/15,

CBOSA, w którym Sąd stwierdził na gruncie Ordynacji podatkowej „Udzielenie upoważnienia zgodnie z art. 143 § 1 o.p. jest czynnością wewnętrzną organu podatkowego, w związku z tym nie doręcza się go stronie w związku z wszczęciem postępowania, nie musi się również ono znajdować w aktach postępowania. Za prawidłowe, z zachowaniem wymogu pisemności, należy uznać upoważnienie wynikające z regulaminu urzędu, zarządzenia czy zakresu czynności, które są dostępne, czy to w siedzibie organu, czy też na jego stronie internetowej.” Mając na uwadze powyższe, projektowany przepis wychodzi naprzeciw potrzebom organów będących jednocześnie administratorami danych. Jego celem jest z jednej strony utworzenie podstawy prawnej do wydania upoważnienia, a z drugiej wprowadzenie możliwości nadania tego upoważnienia również innym aktem niż indywidualnym dokumentem. Biorąc pod uwagę ilość osób realizujących zadania Krajowej Administracji Skarbowej, w których niezbędny jest dostęp do danych osobowych, rozwiązanie to wydaje się optymalne i spełnia zarówno wymogi RODO (dotyczące istnienia upoważnienia), nie przeszkadza w wywiązywaniu się z zasady rozliczalności określonej w art. 24 ust. 1 i art. 30 RODO, a ponadto umożliwia odstąpienie od sformalizowanego obowiązku wydawania każdorazowo osobom zatrudnionym oraz funkcjonariuszom indywidualnych upoważnień.

Z uwagi na to, że dane mogą być przetwarzane na polecenie administratora (przez osoby działające z upoważnienia) albo gdy wymaga tego prawo Unii lub państwa członkowskiego, należałoby przyjąć, że polecenie to wynika z zakresu obowiązków osoby na danym stanowisku albo z opisu stanowiska (w ten sposób uniemożliwi się jednocześnie dostęp do danych, które nie będą potrzebne do wykonywania zadań służbowych poszczególnych pracowników na ich stanowiskach). Jednocześnie organy KAS będą prowadziły rejestry osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych.

Przepis ust. 2 przewiduje odpowiednie zastosowanie ust. 1 do Krajowej Szkoły Skarbowości.

2. Zmiana art. 35 ust. 3 i 4.

Istota zmiany sprowadza się do uzupełnienia katalogu danych gromadzonych w CRDP o informacje przekazane organom KAS w celu realizacji zadań ustawowych.

3. Zmiana art. 45 ust. 1.

Zmiana w art. 45 ustawy polega na usunięciu sformułowania „bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą”. Organy administracji publicznej przetwarzają dane osobowe w związku z realizacją ich zadań ustawowych. W ustawie o ochronie danych osobowych w art. 4 zawarto ograniczenia stosowania art. 14 ust. 1, 2 i 4 RODO przez organy realizujące zadania publiczne. Powyższe oznacza, że w przypadku pozyskiwania danych osobowych w sposób inny niż od osoby, której dane dotyczą, organ nie ma obowiązku informowania o tym tej osoby (przy spełnieniu warunków określonych w tym przepisie), a zatem dane te będą przetwarzane „bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą”. W związku z tym nie jest zasadne powtarzanie tego zwrotu w poszczególnych przepisach ustawy.

4. Zmiana art. 47 ust. 1 i 2.

Zmiany w art. 47 ustawy polegają na usunięciu odesłań do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych oraz wprowadzeniu odesłania do nowych przepisów z zakresu danych osobowych dotyczących danych wrażliwych. Przetwarzanie danych wrażliwych jest realizowane w celach, o których mowa w art. 9 ust. 2 lit. g RODO.

W stosunku do dotychczasowego brzmienia w ust. 1 usunięto również sformułowanie „bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą”.

5. Dodanie art. 47a .

Zgodnie z art. 47a ustawy organy KAS będące administratorami danych osobowych mogą przetwarzać dane osobowe, w tym również w systemie CRDP, wyłącznie w celach realizacji ich zadań i obowiązków, przy czym dane te mogą być przetwarzane przez okres niezbędny do osiągnięcia tych celów.

Wprowadzenie tego przepisu ma na celu realizację warunku wprowadzenia ograniczeń, o którym mowa w art. 23 ust. 2 lit. d i f RODO, oraz normy wynikające z art. 13 ust. 2 lit. a RODO, poprzez wskazanie ustawowo określonego okresu przechowywania danych osobowych – „okres niezbędny do osiągnięcia tych celów”. Z uwagi na to, że nie ma możliwości określenia tego terminu, propozycja brzmienia nie zawiera konkretnego terminu, wskazując przesłankę niezbędności przetwarzania danych przez organ, natomiast kwestia dokonywania przeglądu tych danych będzie faktycznie realizowana na podstawie obowiązujących przepisów odnoszących się do stosowanych przez organy KAS procedur.

6. Dodanie art. 47b.

Przepis art. 47b ustawy wprowadza normę, która pozwoli na wyłączenie zakazu wynikającego z art. 22 RODO w odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania danych i podejmowania na tej podstawie decyzji. Przepis wyraźnie stanowi, że prowadzenie działalności analitycznej, prognostycznej i badawczej dotyczącej zjawisk występujących we właściwości KAS oraz analizy ryzyka, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 10 i 12a ustawy, może polegać na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, w tym profilowaniu, i może wywoływać skutki prawne, w tym podejmować decyzje, wobec osoby profilowanej lub której dane podlegają zautomatyzowanemu przetwarzaniu danych. Przetwarzanie danych może opierać się na danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne oraz dane biometryczne, w celach, o których mowa w art. 9 ust. 2 lit. g RODO.

W przepisie odesłano do konkretnych zadań realizowanych przez organy KAS, tj. prowadzenie działalności analitycznej, prognostycznej i badawczej dotyczącej zjawisk występujących we właściwości KAS oraz analizy ryzyka (art. 2 ust. 1 pkt 10), o której mowa w art. 58 ustawy o KAS, a także przeciwdziałanie wykorzystywaniu działalności banków w rozumieniu art. 119zg pkt 1 ustawy – Ordynacja podatkowa i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi w rozumieniu art. 119zg pkt 9 Ordynacji podatkowej oraz nadzór nad wykonywaniem przez izbę rozliczeniową w rozumieniu art. 119zg pkt 3 Ordynacji podatkowej obowiązków, o których mowa w dziale IIIB Ordynacji podatkowej. Zadanie to realizowane jest poprzez m.in. analizę

ryzyka, o której mowa w art. 199zn Ordynacji podatkowej „Szef Krajowej Administracji Skarbowej dokonuje analizy ryzyka wykorzystywania działalności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi, uwzględniając posiadane dane, w tym wskaźnik ryzyka oraz informacje i zestawienia, o których mowa w art. 119zq oraz art. 119zs. Rozstrzygnięcia zapadające w związku ze zautomatyzowanym przetwarzaniem danych osobowych podlegają zaskarżeniu w administracyjnym toku instancji i kontroli sądów administracyjnych.

7. Dodanie art. 47c.

Proponowane przepisy uszczegóławiają sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 RODO oraz art. 21 ust. 4 RODO, wskazując, że organy KAS realizują te obowiązki poprzez zamieszczenie informacji o zbieraniu danych osobowych w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie organu, formularzach urzędowych, pismach kierowanych do osób fizycznych oraz na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na swojej stronie internetowej. Powyższe rozwiązanie nie ingeruje w istotę praw osób fizycznych uregulowanych w RODO.

Dodać należy, że w odniesieniu do skarg, wniosków czy innych wystąpień to obywatele z własnej woli przekazują dane osobowe ich dotyczące (np. składając wnioski lub skargi), godząc się w istocie na to, że adresat podania będzie przetwarzał te dane, oczywiście w zakresie niezbędnym do załatwienia danej sprawy.

8. Dodanie art. 47d.

Przepis art. 47d ustawy zawiera wskazanie zabezpieczeń zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych osobowych. Określone zostały w katalogu otwartym środki techniczne i organizacyjne, jakie powinny zostać zastosowane w celu realizacji zasady minimalizacji danych, przy czym ustawa o KAS będzie miała zastosowanie w przypadkach, w których przepisy odrębne nie przewidują takich regulacji.

9. Dodanie art. 145a.

Propozycja dodania art. 145a ustawy jest związana z koniecznością przetwarzania w zakresie, w jakim jest to niezbędne do realizacji zadania ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa KAS oraz dyrektorów IAS, danych osobowych „wrażliwych”, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 RODO, w związku z przetwarzaniem danych osobowych, dotyczących funkcjonariuszy. Zakres przetwarzanych danych wrażliwych nie może być szerszy niż jest to niezbędne do realizacji określonego zadania. W proponowanym przepisie uszczegółowiony został katalog danych wrażliwych, które mogą być przetwarzane, poprzez wyłączenie możliwości przetwarzania danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe oraz danych genetycznych. Przetwarzane będą mogły być natomiast dane wrażliwe dotyczące zdrowia, przynależności do związków zawodowych, dane biometryczne, dane dotyczące seksualności lub orientacji seksualnej. Konieczność przetwarzania danych dotyczących seksualności może zaistnieć w sytuacji skargi funkcjonariusza lub pracownika dotyczącej np. molestowania seksualnego. W

takiej sytuacji organ KAS jako pracodawca musi podjąć stosowne działania wyjaśniające, co wiąże się z koniecznością przetwarzania danych wrażliwych. W celu zagwarantowania praw funkcjonariuszy niepełnosprawnych niezbędne będzie przetwarzanie danych o stanie ich zdrowia, a w przypadku skierowania funkcjonariusza do realizacji zadań, przy których wymagana jest niekaralność prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe (art. 151 ust. 2 pkt 2 ustawy o KAS), konieczne będzie przetwarzanie danych wrażliwych dotyczących karalności. Ponadto do przetwarzania danych wrażliwych będą mogli być dopuszczeni wyłącznie funkcjonariusze posiadający pisemne upoważnienie do przetwarzania takich danych nadane przez Szefa KAS lub dyrektora izby administracji skarbowej, jednocześnie funkcjonariusze dopuszczeni do przetwarzania takich danych obowiązani będą do zachowania ich w tajemnicy.

W przypadku danych osobowych niebędących danymi wrażliwymi, będą one przetwarzane na ogólnych zasadach wynikających z RODO, a więc dyrektorzy IAS oraz Szef KAS będą mogli je przetwarzać jako pracodawcy, a Szef KAS również w przypadkach, gdy przepisy materialne wskazują uprawnienia albo obowiązki wobec funkcjonariuszy, dla których kierownikiem jest dyrektor IAS.

Przepis ust. 4 stanowi dostosowanie do zmian w Kodeksie pracy wprowadzonych ustawą z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000), mając na względzie, że w ramach jednej jednostki organizacyjnej KAS funkcjonują pracownicy oraz funkcjonariusze.

Ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawa z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu znajduje się na stronie 125 uzasadnienia.

Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, 1000, 1290 i 1669)

1. Dodanie art. 30a.

Projektowane dodanie nowego art. 30a w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe zwanej dalej „ustawą – Prawo oświatowe” ma na celu doprecyzowanie

obowiązków jednostek organizacyjnych i innych podmiotów realizujących zadania i obowiązki określone w tej ustawie, związanych z przetwarzaniem danych osobowych. Zmiana uwzględnia przesłanki przetwarzania danych osobowych określone w RODO.

Projektowany przepis art. 30a ust. 2 ustawy – Prawo oświatowe nakładający na nauczycieli oraz innych pracowników podmiotów wymienionych w ust. 1, realizujących czynności związane z przetwarzaniem tzw. danych wrażliwych, obowiązek zachowania w poufności informacji, które powzięli w toku wykonywania czynności służbowych, stanowi wzmocnienie środków ochrony podstawowych praw i interesów osób, których dane są przetwarzane na podstawie przepisów prawa w celu realizacji praw i obowiązków edukacyjnych.

2. Dodanie pkt 12 w ust. 1 w art. 68.

Dodanie nowego pkt 12 w ust. 1 w art. 68 ustawy – Prawo oświatowe ma na celu uzupełnienie zakresu obowiązków dyrektora szkoły lub placówki zawartego w tym przepisie, o zobowiązanie do odpowiedniego zabezpieczenia procesów przetwarzania danych osobowych przez szkołę lub placówkę, tak aby zapewnić ich zgodność z przepisami obowiązującymi w tym zakresie.

Ustawa z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 oraz z 2018 r. poz. 723, 1544 i 1669)

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 zakłada zmianę polegającą na dodaniu do jej treści przepisu art. 154, w którym proponuje się dokonać zmian w ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, przez dodanie do niej przepisu art. 6a, umożliwiającego wyłączenie bezpośredniego stosowania określonych przepisów RODO.

Dopuszczalność ustanowienia takiego wyłączenia przez państwo członkowskie przewidziana została w treści art. 23 RODO, pod warunkiem uznania, że przepisy krajowe odpowiadają prawom i obowiązkom przewidzianym w art. 12-22 RODO, o ile ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym określonym w tym przepisie wartościom.

Mając na względzie zadania Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, w ramach których mogą być przetwarzane dane osobowe, do których odwołuje się wybiórczo proponowana regulacja, konieczne jest więc zapewnienie realizacji ważnych celów leżących w ogólnym interesie publicznym Unii Europejskiej i państwa (art. 23 ust. 1 lit. e RODO) oraz ochronie postępowania sądowego (art. 23 ust. 1 lit. f RODO).

Dla oceny przesłanek niezbędności i proporcjonalności uzasadniających dopuszczalność wyłączenia bezpośredniego stosowania przepisów RODO, kluczowe znaczenie ma waga spraw realizowanych w ramach przywołanych w projektowanym przepisie zadań Prokuraturii Generalnej, wśród których wymienić należy zastępstwo Skarbu Państwa, organów

administracji rządowej, państwowych jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej oraz innych, niż Skarb Państwa osób prawnych przed Sądem Najwyższym, sądami powszechnymi, sądami administracyjnymi oraz polubownymi. W ramach tych zadań mieści się również zastępstwo Rzeczypospolitej Polskiej przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi w stosunkach międzynarodowych oraz wydawanie opinii prawnych w sprawach dotyczących praw i interesów Rzeczypospolitej Polskiej, w tym praw i interesów Skarbu Państwa, a także udział w negocjacjach i mediacjach. W art. 6 ust. 1 te same ustawy przewidziany został obowiązek współdziałania Prokuratorii Generalnej i Prezesa Prokuratorii Generalnej z określonymi w tym przepisie podmiotami, które zobowiązane są do przekazywania informacji i dokumentów, w tym stanowiących tajemnicę prawnie chronioną, niezbędnych do wykonywania ich zadań.

Natomiast przywołane przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym nakładają określone zadania na Prezesa Prokuratorii, który, w art. 16 ust. 2 upoważniony został do występowania z powództwem o stwierdzenie nieważności zbycia akcji należących do Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej oraz zobowiązany – w określonych przypadkach - do wyrażania zgody na dokonanie przez państwową osobę prawną czynności prawnej w zakresie rozporządzenia składnikami aktywów trwałych, zaliczonych do wartości niematerialnych i prawnych, rzeczowych aktywów trwałych lub inwestycji długoterminowych, w tym wniesienia ich jako wkładu do spółki lub spółdzielni, a także do wyrażania zgody na dokonanie przez państwową osobę prawną czynności prawnej w zakresie oddania tych składników do korzystania innemu podmiotowi, na okres dłuższy niż 180 dni w roku kalendarzowym (por. art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zarządzaniu mieniem państwowym). W art. 43 pkt 2 te same ustawy na Prezesa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej został ponadto nałożony obowiązek prowadzenia ewidencji podmiotów, w szczególności państwowych jednostek organizacyjnych, którym przysługuje prawo wykonywania uprawnień wynikających z praw majątkowych Skarbu Państwa lub do działania w imieniu Skarbu Państwa.

Realizacja tych zadań, obowiązków oraz uprawnień wiąże się więc w sposób naturalny z przetwarzaniem danych osobowych stron postępowań lub osób, których dane zostaną uzyskane w ramach wydawania opinii prawnych, udziału w negocjacjach i mediacjach oraz w ramach współdziałania z podmiotami określonymi w art. 6 ust. 1 ustawy o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Podlegające przetwarzaniu dane osobowe osób trzecich mogą być również uzyskane w wyniku występowania z powództwem o stwierdzenie nieważności zbycia akcji należących do Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej, wyrażania zgód czy też w przypadku realizacji obowiązku prowadzenia ewidencji podmiotów, o których mowa w przywołanych powyżej przepisach o zasadach zarządzania mieniem państwowym. Mając zatem na względzie wagę czynności, które podejmowane są w celu realizacji ustawowych zadań zarówno Prokuratorii Generalnej, jak i jej Prezesa oraz obowiązujące przepisy prawne, a także regulacje projektowane w ustawie o ochronie danych osobowych, zmierzające do ustanowienia w krajowym porządku prawnym praw i obowiązków

w zakresie ochrony danych osobowych, oparte na rozwiązaniach przyjętych w RODO, zasadnym jest wyłączenie bezpośredniego stosowania wskazanych przepisów tego aktu w przypadku ich przetwarzania w ramach przedstawionych powyżej zadań.

Należy podkreślić, że w celu urzeczywistnienia realizacji przesłanek niezbędności i proporcjonalności projektowanego ograniczenia wskazane przepisy RODO podlegać mają wyłączeniu od bezpośredniego stosowania jedynie w przypadkach realizacji ustawowych zadań Prokuraturii, służących ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym państwa polskiego. Przywołany powyżej zakres zadań realizowany przez Prokuratorię Generalną, której celem - zgodnie z art. 1 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej - jest stanie na straży praw i interesów Rzeczypospolitej Polskiej, w tym praw i interesów Skarbu Państwa, oraz mienia państwowego nienależącego do Skarbu Państwa, niewątpliwie mieści się w kategorii ważnych celów leżących w ogólnym interesie publicznym, w rozumieniu art. 23 ust. 1 lit. e RODO. W świetle powyższego obowiązku istotne jest zatem zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony tych wartości w ramach przetwarzania danych osobowych w związku z wypełnianiem zadań w interesie publicznym.

Odrębną wartością uzasadniającą wyłączenie bezpośredniego stosowania przepisów RODO w zakresie zadań Prokuraturii Generalnej jest ponadto ochrona postępowania sądowego, wskazana w art. 23 ust. 1 lit. e RODO. Brak proponowanego ograniczenia może stanowić zagrożenie dla postępowań sądowych prowadzonych przez Prokuratorię, znacznie utrudniając lub uniemożliwiając procesową ochronę praw i interesów Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbu Państwa oraz mienia państwowego nienależącego do Skarbu Państwa.

Regulacje ograniczające przetwarzanie danych osobowych w polskim porządku prawnym zawarte zostały przede wszystkim w przepisach Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W art. 51 Ustawy Zasadniczej zawarto bowiem dla władz publicznych zarówno zakaz pozaustawowego nakładania obowiązku ujawniania informacji zawierających dane osobowe, jak i zakaz pozyskiwania, gromadzenia i udostępniania innych informacji o obywatelach, niż jest to niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. Przepis ten zawiera również w swej treści publiczne prawa podmiotowe w zakresie dostępu do urzędowych dokumentów i zbiorów danych, umożliwiając jednocześnie ograniczenie tego prawa przez ustawę oraz do żądania sprostowania i usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą, powierzając temu aktowi normatywnemu określenie zasad i trybu gromadzenia oraz udostępniania informacji. Ograniczenia ustawowe, o których mowa powyżej, muszą jednak odpowiadać konstytucyjnym warunkom ich wprowadzania wymaganym przez art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, który to przepis uzależnia dopuszczalność ingerencji w konstytucyjne wolności i prawa pod warunkiem jej obiektywnej konieczności w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób.

Proponowane przepisy projektu ustawy ograniczające bezpośrednio stosowanie RODO realizują zarówno wymogi niezbędności i proporcjonalności w rozumieniu tego rozporządzenia, jak i przesłanki dokonywania ograniczeń w korzystaniu z praw podmiotowych,

wynikające z Konstytucji RP. Odnosząc się do przywołanej uprzednio treści art. 1 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, który statuuje Prokuratorię jako jednostkę zobowiązaną do stania na straży praw i interesów Rzeczypospolitej Polskiej, w tym praw i interesów Skarbu Państwa, oraz mienia państwowego nienależącego do Skarbu Państwa stwierdzić należy, że tak sformułowany cel powołania tej instytucji wiąże się naturalnie z ochroną porządku publicznego, która stanowi jedną z przywołanych powyżej przesłanek ustawowego ograniczenia konstytucyjnych wolności i praw. Zarówno proponowany zakres ograniczeń, jak i gwarancje normatywne dotyczące zasad przetwarzania danych osobowych, pozwalają na uznanie, że projektowane regulacje są proporcjonalne wobec realizowanych celów i nie naruszają istoty wolności i praw. Zauważyć przy tym należy, że regulacje wyłączające bezpośrednie stosowanie niektórych przepisów rozporządzenia odniesione zostały jedynie do obowiązujących regulacji ustaw, normujących zadania Prokuraturii oraz uprawnienia i obowiązki Prezesa Prokuraturii, na podstawie których mogą być przetwarzane dane osobowe konieczne do realizacji zasadniczego celu ustawy. Relatywnie wąskie określenie rzeczywistego zakresu dopuszczalnych wyłączeń bezpośredniego stosowania rozporządzenia realizuje więc przesłankę niezbędności, określoną w art. 23 ust. 1 RODO.

Konieczność przetwarzania danych wrażliwych, o których mowa w art. 9 ust. 1 i art. 10 RODO, podyktowana jest charakterem formułowanych roszczeń wobec Rzeczypospolitej Polskiej i Skarbu Państwa, zastępowanych przez Prokuratorię Generalną, co jednocześnie umożliwia wyłączenie zakazu ich przetwarzania z uwagi na spełnienie warunku określonego w ust. 2 lit. f tego przepisu, przez uznanie, że przetwarzanie tych danych jest konieczne do ustalenia, dochodzenia lub obrony roszczeń.

Projektowane przepisy nie naruszają zasady równości w relacji do regulacji wiążących inne podmioty świadczące usługi prawne, ponieważ Prokuratura Generalna wykonuje wyłączne zastępstwo Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym. Zastępstwo Skarbu Państwa wykonywane przez Prokuratorię Generalną jest obowiązkowe do zakończenia sprawy:

- 1) w sprawach rozpoznawanych w pierwszej instancji przez sąd okręgowy;
- 2) w sprawach:
 - a) o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
 - b) o stwierdzenie zasiedzenia - jeżeli wartość przedmiotu sprawy przekracza kwotę 1 000 000 zł;
- 3) w sprawach rozpoznawanych przez sądy polubowne, niezależnie od tego, czy miejsce postępowania przed tym sądem znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czy poza jej granicami lub nie jest oznaczone;
- 4) w sprawach o uchylenie wyroku sądu polubownego oraz uznanie albo stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego lub ugody przed nim zawartej (art. 7 ust. 2 ustawy).

Ustanawiając ograniczenia w zakresie wypełniania przez Prokuratorię Generalną obowiązków informacyjnych określonych w RODO, należy mieć na uwadze tajemnicę Prokuraturii Generalnej, określoną w przepisach rozdziału 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 38 ust. 1 tej ustawy czynności

Prokuratorii Generalnej związane z wykonywaniem zastępstwa, wydawaniem opinii, sporządzaniem raportów, analiz i stanowisk, udziałem w negocjacjach i mediacjach oraz w postępowaniach przed organami międzynarodowymi, a także informacje i dokumenty stanowiące podstawę dokonania takich czynności są objęte tajemnicą Prokuratorii Generalnej. Dokumenty sporządzone w związku z tymi czynnościami przez Prokuratorię Generalną, podmiot reprezentujący Skarb Państwa, organ lub osobę zastępowaną mogą być udostępnione przez właściwą jednostkę albo osobę prawną po zakończeniu sprawy. Natomiast w przypadku gdy dokumenty zakończonej sprawy są związane z inną sprawą prowadzoną przez Prokuratorię Generalną, podmiot reprezentujący Skarb Państwa, organ lub osobę zastępowaną mogą być one udostępnione po zakończeniu tej sprawy. Tym samym prawo dostępu osoby fizycznej do dotyczących jej urzędowych dokumentów i zbiorów danych zostało ograniczone zgodnie z art. 51 ust. 3 Konstytucji RP z zachowaniem zasady proporcjonalności.

Proponowany zakres wyłączeń stosowania przepisów przedmiotowego rozporządzenia uzasadniony jest następującymi względami.

Art. 12 RODO nakłada na administratora obowiązek przejrzystego informowania i komunikacji z osobą, której dane dotyczą, oraz tryb korzystania z praw przez osobę, której dane dotyczą. Przepis ten nie podlega wyłączeniu, gdyż jego treść określa jedynie sposób realizacji przez administratora praw przewidzianych w dalszej części rozporządzenia.

W myśl art. 13 ust. 1 RODO na administratorze podczas pozyskiwania danych osobowych od osoby, której dane dotyczą, ciąży obowiązek przedstawienia jej informacji określonych w pkt a-f oraz w ust. 2. Obowiązek ten rozciągnięty został ponadto na konieczność informowania tejże osoby o zamiarze dalszego przetwarzania pozyskanych danych, co pociąga za sobą również przekazanie jej wszelkich innych stosownych informacji, o których mowa w ust. 2. Jednocześnie przepis ust. 4 wyłącza stosowanie przepisów poprzedzających, gdy – i w zakresie, w jakim – osoba, której dane dotyczą, dysponuje już tymi informacjami.

Przyjmując, że Prokuratoria Generalna jest podmiotem publicznym, zaś informacje dotyczące tożsamości administratora i dane kontaktowe dostępne są na stronie BIP, która zawierać może również pozostałe informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, włącznie z przywołaniem ustawowych celów, podstaw prawnych przetwarzania i kryteriów ustalania okresu przechowywania danych, do których to informacji odsyłać będą odpowiednie klauzule informacyjne, osoba przekazująca swoje dane osobowe będzie miała świadomość informacji związanych z przekazanymi przez nią danymi osobowymi, co - zgodnie z przepisem ust. 4 - pozwoli na wyłączenie stosowania tego przepisu w większości jednostkowych przypadków.

Przepis art. 14 RODO reguluje zakres informacji, jakie mają być podawane przez administratora osobie, której dane dotyczą, a zebrane zostały w sposób inny, niż od tej osoby. W ust. 5 tego przepisu wskazane zostały sytuacje wyłączające obowiązek podawania przez administratora określonych w nich informacji, warunkujące stosowanie przepisów poprzedzających w zakresie, w jakim osoba, której dane dotyczą, dysponuje tymi informacjami, udzielenie ich jest niemożliwe lub wymagałoby to niewspółmiernie dużego

wysiłku lub o ile obowiązek przekazania takich informacji mógłby uniemożliwić lub poważnie utrudnić realizację celów takiego przetwarzania. Brak konieczności realizacji powyższego obowiązku może być ponadto uzasadniony, gdy pozyskiwanie lub ujawnianie jest wyraźnie uregulowane prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego, któremu podlega administrator, przewidującym odpowiednie środki chroniące prawnie uzasadnione interesy osoby, której dane dotyczą (ust. 5 lit. c) oraz gdy dane osobowe muszą pozostać poufne zgodnie z obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej przewidzianym w prawie Unii lub państwa członkowskiego, w tym ustawowym obowiązkiem zachowania tajemnicy.

Przyjmując, że w przypadku Prokuraturii Generalnej zarówno pozyskiwanie i ujawnianie danych osobowych uregulowane jest w sposób wyraźny w przepisach dotyczących zasad współdziałania z innymi podmiotami wydanych na podstawie art. 37 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej oraz w przepisach właściwych procedur, w tym zwłaszcza w Kodeksie postępowania cywilnego, zaś dane osobowe pozostają poufne w świetle obowiązku zachowania tajemnicy, tym samym realizowane są co najmniej dwie przesłanki wymienione w art. 14 ust. 5 lit. c i d RODO, warunkujące brak zastosowania ust. 1-4 tego przepisu, co skutkuje brakiem konieczności odrębnego wyłączenia jego zastosowania w treści projektu.

Konieczność ochrony tajemnicy Prokuraturii Generalnej stanowi podstawę do częściowego wyłączenia stosowania przepisów art. 15 ust. 1 i 3 oraz art. 19 RODO. Prawa i obowiązki przewidziane w tych przepisach będą więc podlegać ograniczeniu, w sytuacji uznania przez administratora, że wskutek ich realizacji przedmiotowa tajemnica może doznać uszczerbku. Mając na względzie wskazane powyżej, określone w rozporządzeniu, wymogi niezbędności i proporcjonalności ograniczeń stosowania przepisów rozporządzenia, projektowany przepis art. 6a ust. 1 wyłącza, w określonym w nim zakresie, prawa do uzyskania potwierdzenia o przetwarzaniu danych, dostępu do danych, żądania ograniczenia ich przetwarzania oraz uzyskania informacji przewidzianych w art. 15 ust. 1 RODO, a także obowiązki administratora, o których mowa w art. 15 ust. 3 i art. 19 RODO. Proponowana regulacja, której podstawą jest realizacja ważnego interesu gospodarczego oraz ochrona postępowania sądowego, w rozumieniu art. 23 ust. 1 lit e i f RODO, spełnia również wymogi określone w ust. 2 tego przepisu.

Art. 16 RODO uprawnia osobę, której dane dotyczą, do żądania niezwłocznego sprostowania dotyczących jej danych osobowych, które są nieprawidłowe, a także do żądania uzupełnienia niekompletnych danych osobowych. Mając na względzie fakt, że w art. 51 ust. 4 Konstytucji RP gwarantowane jest publiczne prawo podmiotowe w postaci żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą, przepis ten nie może podlegać wyłączeniu.

Art. 17 RODO zawierający w swej treści prawo żądania od administratora usunięcia danych (prawo do bycia zapomnianym), z czym wiąże się obowiązek administratora do niezwłocznego usunięcia danych osobowych na żądanie tejże osoby, może nie mieć zastosowania ze względu na jedną z przesłanek wymienionych w treści ust. 3 lit. b tego

przepisu. W przypadku Prokuraturii Generalnej przesłanką tą jest niezbędność przetwarzania w celu wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym. Zatem art. 17 RODO nie ma zastosowania do Prokuraturii Generalnej.

Projektowana ustawa przewiduje, że wystąpienie przez osobę fizyczną z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych) nie wpływa na wykonywanie zadań Prokuraturii Generalnej lub zgodnie z przepisami Prezesa Prokuraturii Generalnej. Powyższe ma na celu umożliwienie skutecznego i efektywnego wykonywania ww. zadań (uniemożliwienie wykorzystywania prawa do ograniczenia przetwarzania danych w celu przedłużania lub blokowania czynności podejmowanych przez Prokuratorów Generalnych).

W odniesieniu do art. 20 RODO, w którym zawierającym w swej treści prawo do przenoszenia danych osobowych osoby, której dane dotyczą, zauważa się, że zgodnie z ust. 3 tego przepisu prawo to nie ma zastosowania do przetwarzania, które jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym. Zważywszy na określone ustawą cele i zadania Prokuraturii Generalnej należy przyjąć, że przepis ten nie wymaga odrębnego wyłączenia, gdyż nie ma on zastosowania do Prokuraturii Generalnej.

Warunkiem ograniczenia gwarantowanego treścią art. 21 RODO prawa do sprzeciwu wobec przetwarzania danych osobowych, pociągającym za sobą dopuszczalność dalszego przetwarzania danych mimo sprzeciwu, jest wypełnienie przez administratora obowiązku polegającego na wykazaniu istnienia ważnych prawnie uzasadnionych podstaw do przetwarzania, nadrzędnych wobec interesów, praw i wolności osoby, której dane dotyczą, lub wykazaniem podstaw do ustalenia, dochodzenia lub obrony roszczeń. Ograniczenie zastosowania art. 21 RODO uzasadnia dodatkowo treść art. 6 ust. 1 lit. c, który uznaje zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych, gdy przetwarzanie to jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze.

Wzmiankowana powyżej tajemnica Prokuraturii Generalnej, obowiązująca zarówno radców, referendarzy, innych pracowników Prokuraturii Generalnej, jak również członków Kolegium oraz Sądu Polubownego, stanowi tajemnicę zawodową w rozumieniu przepisów odrębnych, zdaje stanowić się niezależną od projektowanych przepisów, dodatkową – istniejącą już – gwarancję zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych, który to warunek określony został w art. 23 ust. 2 lit. d RODO. W celu realizacji tego wymogu projekt ustawy proponuje ponadto nałożenie na administratora danych osobowych obowiązków określonych w ust. 4-7 proponowanego przepisu, które to obowiązki realizują jednocześnie pozostałe warunki wymagane - przez art. 23 ust. 2 RODO - od regulacji krajowej, w zakresie ograniczenia bezpośredniego stosowania przepisów RODO. W szczególności proponuje się, ażeby czas przechowywania danych osobowych był powiązany z okresem ich ochrony na mocy tajemnicy Prokuraturii Generalnej. Z art. 38 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wynika, iż w przypadku gdy dokumenty zakończonej sprawy są związane z inną sprawą prowadzoną przez Prokuratorów Generalnych, podmiot reprezentujący Skarb Państwa, organ lub osobę

zastępowaną, mogą być one udostępnione po zakończeniu tej sprawy. Mając na uwadze długotrwałość postępowań sądowych (wynikającą z konieczności rozpatrywania danej sprawy przez sądy różnych instancji), jak również okoliczność powiązania podmiotowego lub przedmiotowego spraw sądowych, proponuje się, ażeby weryfikowanie niezbędności przechowywania danych osobowych odbywało się nie rzadziej niż co 10 lat, a więc z uwzględnieniem terminu przedawnienia roszczeń cywilnoprawnych (art. 118 i art. 124 Kodeksu cywilnego). Natomiast w przypadku realizowania przez Prezesa Prokuraturii Generalnej zadań określonych przez przepisy ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym, proponuje się, ażeby weryfikowanie danych osobowych odbywało się co 2 lata.

Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1182, 1669, 1735 i 2024)

W celu koordynowania przez Prezesa Rady Ministrów wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w spółkach, w ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym dodano przepis art. 8a upoważniający Kancelarię Prezesa Rady Ministrów do prowadzenia listy członków organów zarządzających i nadzorczych spółek oraz pełnomocników wspólnika, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników.

Kancelaria będzie również prowadzić listę osób będących akcjonariuszami albo wspólnikami spółek z udziałem Skarbu Państwa, reprezentującymi co najmniej jedną dwudziestą kapitału zakładowego spółki. Dane o akcjonariuszach będą pozyskiwane od spółek z udziałem Skarbu Państwa na podstawie postanowień statutów, a także przepisów art. 342 § 7 Kodeksu spółek handlowych, uprawniającego każdego z akcjonariuszy do otrzymania odpisu z księgi akcyjnej spółki.

Ponadto Kancelaria Prezesa Rady Ministrów będzie prowadzić listę osób, które złożyły egzamin na członków organów nadzorczych przed komisją, o której mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. h-j ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym, oraz osób, które uzyskały uprawnienia do zasiadania w radach nadzorczych na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów.

W przypadku przekazania przez Prezesa Rady Ministrów, na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym, wykonywania uprawnień z akcji należących do Skarbu Państwa innym podmiotom, podmioty te, wraz z Kancelarią Prezesa Rady Ministrów, będą współadministratorami danych osobowych członków organów zarządzających i nadzorczych spółek, pełnomocników wspólnika oraz osób będących akcjonariuszami spółek w zakresie wykonywania uprawnień przekazanych im przez Prezesa Rady Ministrów. Wzajemne prawa i obowiązki współadministratorów określone zostaną w porozumieniu.

Również w tych samych przypadkach, w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te podmioty uprawnień przekazanych przez Prezesa Rady Ministrów, w tym powoływania członków organów nadzorczych albo pełnomocników wspólnika, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów może udostępnić tym podmiotom dane osób, które złożyły egzamin na członków organów nadzorczych przed komisją, o której mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. h-j ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym, oraz osób, które uzyskały uprawnienia do zasiadania w radach nadzorczych na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów.

Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260 oraz z 2018 r. poz. 1669)

W ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym dodano przepis art. 109a, na podstawie którego minister właściwy do spraw gospodarki może powierzyć Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wykonywanie zadań związanych z wdrożeniem, utrzymaniem i rozwojem systemu teleinformatycznego wspierającego wykonywanie umów, o których mowa w art. 109 tej ustawy. W systemie przetwarzane będą dane osobowe nabywców akcji i udziałów spółek Skarbu Państwa oraz nabywców mienia Skarbu Państwa w ramach prywatyzacji bezpośredniej, w tym będących dłużnikami Skarbu Państwa z tytułu zobowiązań cenowych i pozacenowych (kapitałowych, korporacyjnych, pracowniczych, sprawozdawczych).

Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. 648 oraz z 2018 r. poz. 723 i 1499)

Analogiczne rozwiązania, jak w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, przyjęto także w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami. Dodając art. 6 ust. 2 do ustawy również wprowadzono obowiązek zabezpieczenia danych w sposób zapobiegający nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu.

Dodatkowo zmiany w art. 30 ust. 1 polegają na usunięciu odesłań do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych oraz wprowadzeniu odesłania do przepisów RODO.

Zmieniane ustawy po uwzględnieniu zmian przewidzianych w niniejszej ustawie zawierają regulacje wymagane przez art. 23 ust. 2 RODO dla skuteczności zaproponowanych w ustawie o ochronie danych osobowych i w ww. ustawach ograniczeń.

Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 138, 1000, 1039 i 1539)

Proponuje się uchylenie przepisu stanowiącego, że do danych gromadzonych w rejestrze zgłoszeń nie stosuje się przepisu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ze względu na wprowadzenie do ustawy o ochronie danych osobowych przepisów art. 3–5 przewidujących możliwość ograniczenia (wyłączenia) stosowania niektórych przepisów RODO w odniesieniu do administratorów realizujących zadania publiczne, nie istnieje potrzeba wprowadzania dodatkowej regulacji w miejsce uchylanego ust. 6. Przepisy art. 3-5 ustawy o ochronie danych osobowych mają bowiem zastosowanie wprost do organów publicznych i innych podmiotów realizujących zadania publiczne w przypadku zaistnienia przesłanek wskazanych w tych przepisach. Oznacza to, że administratorzy danych realizujący zadania publiczne, w tym Szef Krajowej Administracji Skarbowej, będą mogli powołać się na treść tych przepisów i w konsekwencji odmówić realizacji praw przysługujących osobie, której dane dotyczą, zwłaszcza gdy ograniczenie to będzie służyło ważnym celom leżącym w ogólnym interesie publicznym Unii lub państwa członkowskiego, w szczególności ważnemu interesowi gospodarczemu lub finansowemu Unii lub państwa członkowskiego, w tym kwestiom pieniężnym, budżetowym i podatkowym, zdrowiu publicznemu i zabezpieczeniu społecznemu (art. 23 ust. 1 lit. e RODO).

Ustawa z dnia 21 kwietnia 2017 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. 1051)

Projektowana ustawa wprowadza do katalogu zadań Polskiej Agencji Antydopingowej, ustalonego w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 21 kwietnia 2017 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie, zadanie polegające na prowadzeniu czynności wyjaśniających zmierzających do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie zawodnika lub w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5–9 tej ustawy, osoby pomagającej w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego. Podstawą realizacji odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie mogą być, poza wynikami analiz próbek fizjologicznych, informacje uzyskane w toku działań Agencji, w tym dotyczące zawodników uzyskane od osób trzecich. Tego rodzaju informacje mogą równocześnie stanowić podstawę do sporządzenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, w szczególności stypizowanego w art. 48 i art. 49 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie. Ponadto Agencja może wejść w posiadanie informacji świadczących o potencjalnym naruszeniu przepisów antydopingowych z urzędu, na podstawie art. 44 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie, od organów takich jak Policja, Służba Celno-Skarbowa, Straż Graniczna, Żandarmeria Wojskowa oraz prokurator.

Uzasadnione wątpliwości może zatem budzić informowanie osób, których ww. informacje dotyczą i których dane są przetwarzane, zgodnie z art. 14 RODO, w przypadkach podejrzenia naruszenia przez nie przepisów antydopingowych (mogącego także skutkować

podejrzeniem popełnienia przestępstwa). Wydaje się to sprzeczne z celem działania Agencji i może negatywnie wpływać na pracę służb i organów wymienionych w art. 44 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie. Innymi słowy informowanie osób których dotyczą dane pozyskanych w inny sposób niż bezpośrednio od tych osób, mogłoby prowadzić do zniweczenia celowości realizacji czynności wyjaśniających ukierunkowanych na wykrywanie naruszeń przepisów antydopingowych, które do momentu postawienia osobom podejrzanym zarzutu dyscyplinarnego powinny pozostawać poufne.

Intencją projektodawcy jest ograniczenie stosowania art. 14 RODO w stosunku do przetwarzania danych uzyskanych w toku czynności wyjaśniających zmierzających do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, na podstawie art. 4 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z treścią przywołanego przepisu, w zakresie nieuregulowanym w art. 14 ust. 5 RODO, administrator wykonujący zadanie publiczne nie przekazuje informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1, 2 i 4 RODO, jeżeli służy to realizacji zadania publicznego i niewykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 1, 2 i 4 RODO, jest niezbędne dla realizacji celów, o których mowa w art. 23 ust. 1 tego rozporządzenia, oraz przekazanie tych informacji uniemożliwi lub znacząco utrudni prawidłowe wykonanie zadania publicznego, a interes lub podstawowe prawa lub wolności osoby, której dane dotyczą, nie są nadrzędne w stosunku do interesu wynikającego z realizacji tego zadania publicznego, lub naruszy ochronę informacji niejawnych. Stąd wprowadzenie do katalogu zadań realizowanych przez POLADA zadania proponowanego w projektowanej ustawie.

Rozdział 3 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie dotyczy kontroli antydopingowej, w tym planowania i realizacji kontroli antydopingowej. Proces ten wymaga przetwarzania danych kontrolerów antydopingowych przez POLADA. Dlatego projektowany przepis art. 27a ustawy przewiduje możliwość przetwarzania przez Agencję danych osobowych kontrolerów, w związku z planowaniem i przeprowadzaniem kontroli antydopingowej w okresie podczas zawodów oraz w okresie poza nimi. Katalog danych podlegających na tej podstawie przetwarzaniu obejmuje wyłącznie dane konieczne do realizacji zadań Agencji w tym zakresie.

Projektowana ustawa przewiduje również zmiany art. 29 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie. Przepis ten dotyczy przetwarzania przez Agencję danych osobowych zawodników na potrzeby realizowanej kontroli antydopingowej. Projektowana ustawa przewiduje następujące zmiany w ramach zakresu regulacji art. 29 ustawy:

- 1) dokonuje się zmiany w ust. 1, wynikającej z zastąpienia pojęcia dobra publicznego pojęciem interesu publicznego, zgodnie z RODO, a także z uchylecia przepisu, na podstawie którego pojęcie to wprowadzono do ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie, tj. art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych;
- 2) dodaje się ust. 3a dotyczący zabezpieczeń, jakim w toku przetwarzania podlegają dane osobowe zawodników;
- 3) dokonuje się ujednoczenia terminologicznego i korekty redakcyjnej ust. 4 oraz ust. 5-8.

Zgodnie z art. 29 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie, POLADA przetwarza dane zawodników, w związku z realizowaną kontrolą antydopingową. Częścią kontroli antydopingowej jest zarządzanie jej wynikami, w tym realizacja odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie. Za doping w sporcie uznaje się wystąpienie co najmniej jednego z zachowań, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie. Do katalogu naruszeń przepisów antydopingowych należy m.in.: obecność substancji zabronionej, jej metabolitów lub markerów w próbce fizjologicznej zawodnika, posiadanie substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających użycie metody zabronionej, wprowadzenie do obrotu lub usiłowanie wprowadzenia do obrotu substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających użycie metody zabronionej, podanie lub usiłowanie podania zawodnikowi w okresie podczas zawodów substancji zabronionej lub metody zabronionej albo podanie lub usiłowanie podania zawodnikowi w okresie poza zawodami substancji zabronionej w okresie poza zawodami lub metody zabronionej w okresie poza zawodami.

Polska Agencja Antydopingowa realizuje, w ramach kontroli antydopingowej, postępowania wyjaśniające oraz zaangażowana jest jako strona skarżąca w postępowania dyscyplinarne przed Panelem Dyscyplinarnym przy Polskiej Agencji Antydopingowej. Przepis art. 18 ust. 2 RODO rodzi realne niebezpieczeństwo pojawienia się prób wpływania na przebieg wskazanych postępowań, a zwłaszcza na szybkość ich realizacji. Żądanie ograniczenia przetwarzania danych, w szczególności kwestionowania prawidłowości danych przez osobę, której one dotyczą, prowadziłyby do wstrzymywania realizacji postępowań. Można wyobrazić sobie sytuację, w której to zawodnik obwiniony za stosowanie wykrytej w pobranej od niego próbce substancji zabronionej będzie kwestionował np. prawidłowość wyniku laboratoryjnego czy danych zawartych w protokole kontroli antydopingowej lub protokole z przeprowadzonej rozprawy. Każda taka interwencja wpływałaby na ograniczenie przetwarzania danych osobowych przez Agencję.

Ustawa z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2018 r. poz. 398 i 1669)

Dodanie art. 2a do ustawy wynika z konieczności dostosowania obowiązujących regulacji do przepisów RODO.

Powyższa ustawa nie przewiduje regulacji związanych z ochroną danych osobowych, jednak określa zadania publiczne, prowadzące do gromadzenia i przetwarzania takich danych, w związku z czym w świetle nowych regulacji prawa Unii Europejskiej zajdzie konieczność wprowadzenia stosownych przepisów ustawowych, w których zostaną określone ograniczenia zakresu obowiązków i praw wynikających z RODO.

Proponowane przepisy określają, iż w zakresie danych osobowych przetwarzanych w celu realizacji zadań i obowiązków związanych z działalnością Komisji Egzaminacyjnej przeprowadzającej egzaminy dla kandydatów na biegłych rewidentów, a także w zakresie danych osobowych związanych z organizacją i przeprowadzaniem tych egzaminów funkcje administratora danych pełni Polska Izba Biegłych Rewidentów (PIBR). Takie określenie

administradora wynika z faktu, iż zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy PIBR zapewnia obsługę Komisji i egzaminów oraz pokrywa koszty z tym związane.

W celu wykonania dyrektyw zawartych w art. 23 ust. 2 lit. d i f RODO proponuje się wyraźne wskazanie, że dane osobowe podlegają przetwarzaniu wyłącznie przez okres niezbędny do realizacji zadań i obowiązków wynikających z ustawy oraz rozporządzenia nr 537/2014. Wprowadzono także przepisy dotyczące stosowanych przez administratora danych osobowych zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu. Zabezpieczenia takie zostały zawarte w katalogu otwartym poprzez wskazanie, jakie minimalne środki techniczne i organizacyjne powinny zostać zastosowane w celu zabezpieczenia przetwarzanych danych. Ponadto dodatkowym zabezpieczeniem, które przewiduje ustawa, jest obowiązek zachowania tajemnicy, o którym mowa w art. 78 i art. 95 ustawy.

Wprowadzono również obowiązek zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 78 i art. 95, przez podmioty wymienione w tych przepisach, także wówczas gdy do dostępu do informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu biegłego rewidenta albo wykonywaniem zadań przez te podmioty występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych. Nie oznacza to, że dane osobowe gromadzone przez firmy i biegłych rewidentów, czy też KNA, PIBR czy KNF nie będą chronione, gdyż podstawową ochronę zapewnia im tajemnica zawodowa, do przestrzegania której są zobowiązani i za naruszenie której ponoszą odpowiedzialność. Z uwagi, iż tajemnica chroni klientów firm audytorskich, w tym ich interesy gospodarcze, brak podstaw, by przedkładać uprawnienia kontrolne organu nadzorczego nad prawo klientów firm audytorskich.

Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej (Dz. U. poz. 2217 oraz z 2018 r. poz. 1000 i 1544)

W ustawie z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej wprowadzono zmianę związaną z tym, że zawarte były w niej odesłania do nieobowiązującej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r. poz. 5, 650, 771, 847, 848, 1045 i 1443)

Uzasadnienie wspólne do zmian projektowanych w następujących ustawach: ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawa z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie

postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu znajduje się na stronie 125 uzasadnienia.

Ustawa z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze skróceniem okresu przechowywania akt pracowniczych oraz ich elektroniczną (Dz. U. poz. 357)

Zmiana w ustawie z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze skróceniem okresu przechowywania akt pracowniczych oraz ich elektronicznej, która to ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., ma charakter wyłącznie porządkowy – jest ona konieczna ze względu na nadanie przez niniejszą ustawę nowego brzmienia art. 22¹ Kodeksu pracy i tym samym zmianę numeracji paragrafów i punktów w tym artykule, w którym zmianę wprowadza również ww. ustawa z dnia 10 stycznia 2018 r.

Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. 723, 1075 i 1499)

W związku z dotychczasową treścią art. 66 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu zachodzi konieczność dostosowania powyższego przepisu do postanowień RODO w zakresie wyłączenia części obowiązków informacyjnych – to jest obowiązków wynikających z art. 15 ust. 1 lit. c RODO: wyłączenie obowiązku informacyjnego w zakresie przekazania osobie, której dane dotyczą, informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane osobowe zostały lub zostaną ujawnione, w szczególności o odbiorcach w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych.

Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647, 1544 i 1629)

W art. 50 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy znajduje się uregulowanie polegające na wyłączeniu stosowania ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych do jawnych danych udostępnianych przez Centralną Ewidencję i Informację o Działalności Gospodarczej.

Przepis ten należy uchylić w związku z uchyceniem ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych wraz z wejściem w życie RODO.

Ustawa CEIDGPiP reguluje jedynie sposób przetwarzania danych zawartych w CEIDG przez ministra właściwego ds. gospodarki oraz przez rejestry publiczne powiązane z CEIDG. Nie reguluje sposobu przetwarzania danych przez inne podmioty, gdy przetwarzają dane zbieżne z danymi publicznie dostępnymi w CEIDG. Tym samym brak jest podstaw - na gruncie RODO - do zastosowania analogicznego do obecnie obowiązującego przepisu. Nie spełniałby on wymagań art. 23 RODO.

Ustawa z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771, 1443 i 1669)

Projektowany art. 159a zawiera przepisy służące wyeliminowaniu wątpliwości w zakresie funkcjonowania systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie egzekucyjne. Zgodnie bowiem z art. 159 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych Minister Sprawiedliwości jako administrator systemu teleinformatycznego, odpowiadający za jego wdrożenie i prawidłowe funkcjonowanie nie ma swobodnego dostępu do informacji w nim zawartych, w tym do danych osobowych. Oznacza to, że Minister Sprawiedliwości jest jedynie jego dostawcą, natomiast użytkownikami, odpowiadającymi za treść przechowywanych w nim danych, są komornicy. Dlatego też z jednej strony konieczne jest ustawowe zagwarantowanie, że dane znajdujące się w systemie będą bezpieczne (art. 159a ust. 1 ustawy), z drugiej zaś strony dla ostatecznego wyeliminowania wątpliwości, kto jest administratorem zawartych w systemie danych osobowych, konieczne jest dodanie art. 159a ust. 2.

Projektowany art. 164a ustawy zawiera przepisy określające zasady wykonywania przez komorników sądowych obowiązków wynikających z RODO.

W ust. 1 przewidziano, że komornik, zbierając dane od osoby, której dane te dotyczą, będzie każdorazowo podawał jej swoją tożsamość i dane kontaktowe oraz cele przetwarzania danych i podstawę prawną ich przetwarzania. W pozostałym zakresie odnoszącym się do udzielenia informacji wymaganych przez art. 13 ust. 1 lit. b oraz ust. 2 lit a, b i d-e RODO komornik ogólne informacje w tym przedmiocie może zamieścić w miejscu publicznie dostępnym w siedzibie kancelarii lub na stronie internetowej kancelarii, pod warunkiem jednak poinformowania o tym osoby, której informacje dotyczą, podczas pozyskiwania od niej danych osobowych.

W projekcie świadomie odstąpiono od regulacji zakresu wyłączenia stosowania art. 14 ust. 1 RODO, albowiem wyłączenie stosowania tego przepisu w odniesieniu do komorników sądowych wynika wprost z art. 14 ust. 5 lit. c RODO.

W ust. 2 określono, że wynikające z art. 15 RODO uprawnienie do dostępu do danych osobowych realizowane jest wyłącznie na zasadach określonych w art. 9 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, zwanej dalej „k.p.c.”) i to jedynie w zakresie, w jakim nie narusza to obowiązku zachowania przez komornika tajemnicy zawodowej. Rozwiązanie takie znajduje podstawę w treści art. 23 ust. 1 lit. j RODO, który w przypadku egzekucji roszczeń cywilnoprawnych pozwala ograniczyć aktem prawnym zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 15 RODO. Należy zwrócić uwagę, że k.p.c. w sposób całościowy reguluje zasady dostępu stron do akt sprawy, co odpowiada wymogom art. 23 ust. 2 RODO. Rozwiązanie takie jest również komplementarne w stosunku do regulacji zawartych w art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych.

W ust. 3 przyjęto, że w zakresie prowadzonych postępowań lub czynności podejmowanych przez komornika na podstawie art. 3 ust. 3 i ust. 4 pkt 1-2, a zatem w

zakresie, w jakim działania komornika podlegają kontroli orzeczniczej sądu, art. RODO stosuje się wyłącznie w zakresie i na zasadach przewidzianych w k.p.c.

W ust. 4 przewidziano, że w ramach wykonywania przez komornika zadań, o których mowa w art. 3 ust. 3 i ust. 4 pkt 1 i 2, skorzystanie przez daną osobę z prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, odbywać się będzie wyłącznie w sposób przewidziany w art. 767 k.p.c. Rozwiązanie takie znajduje podstawę w treści art. 23 ust. 1 lit. j RODO, który w przypadku egzekucji roszczeń cywilnoprawnych pozwala ograniczyć aktem prawnym zakres praw i obowiązków przewidzianych w art. 18 RODO. Należy zwrócić uwagę, że k.p.c. w sposób całościowy reguluje zasady nadzoru sprawowanego przez sąd nad komornikiem, co odpowiada wymogom art. 32 ust. 2 RODO. Nadzór sprawowany przez sąd w trybie art. 759 § 2 k.p.c. i art. 767 k.p.c. nie jest ograniczony przedmiotowo ani podmiotowo. Zgodnie z tym przepisem skarga może dotyczyć każdego działania lub zaniechania komornika, a złożyć ją może nie tylko strona, lecz również inna osoba, której prawa zostały przez czynności lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone. Co istotne, na mocy art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. poz. 771) możliwość wniesienia skargi na czynność komornika została rozszerzona na czynności komornika niebędące czynnościami prowadzonymi w ramach postępowania cywilnego, takie jak doręczenie korespondencji i sporządzenie protokołu stanu faktycznego.

Za przyjęciem proponowanej w ust. 4 konstrukcji przemawia szereg ważkich argumentów natury prawnej. Ma ona przede wszystkim na celu wyeliminowanie sytuacji, w której oceny działań komornika podejmował się jednocześnie sąd i organ administracji publicznej właściwy do ochrony danych osobowych. W zakresie decydowania o czynnościach komornika sąd powszechny ma bowiem pełną autonomię, a do czynności podejmowanych w ramach postępowania nadzorczego nie mają zastosowania art. 95 i art. 96 ustawy o ochronie danych osobowych. Nadzór judykacyjny nie mieści się bowiem w dyspozycji przepisu art. 92 tej ustawy. W razie braku wyraźnego zastrzeżenia, że korzystanie z prawa do graniczenia przetwarzania danych odbywa się wyłącznie w granicach przewidzianych przez k.p.c., mogłoby dojść do sytuacji, w której zainteresowany zaskarżyłby zaniechanie komornika zarówno na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych, jak i przepisów k.p.c. W konsekwencji zaś istniałoby ryzyko podjęcia na gruncie tej samej sprawy dwóch wykluczających się rozstrzygnięć. Mogłoby również dojść do poddania jednego rozstrzygnięcia jednoczesnej kontroli sądu powszechnego i sądu administracyjnego. Nie bez znaczenia jest też okoliczność, że zakres przetwarzanych przez komornika danych jest nierzadko bardzo szeroki i w ramach jednego postępowania gromadzone są wrażliwe informacje dotyczące wielu podmiotów. Stosownie zaś do art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji komornik jest obowiązany zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których powziął wiadomość ze względu na wykonywane czynności.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że pełne stosowanie art. 18 RODO nie daje się pogodzić z samą istotą prowadzonych przez komornika postępowań. Jest tak, gdyż

komornik jako organ władzy publicznej działa na podstawie i w granicach prawa, a zasady tego postępowania określają przede wszystkim przepisy k.p.c. Przepisy k.p.c. określają przy tym również zasady, cele i granice przetwarzania danych dotyczących osób zaangażowanych w toczące się postępowanie. W tym zakresie k.p.c. odpowiada wymogom art. 23 ust. 2 RODO. Jedynym zaś organem kompetentnym do dokonywania ustaleń, czy działania komornika naruszają wymienione przepisy, jest sąd powszechny sprawujący nadzór judykacyjny nad komornikiem. Należy przy tym pamiętać, że większość podejmowanych przez komornika czynności ma charakter przymusowy oraz ma na celu uniemożliwienie podejmowania przez strony prowadzonych postępowań takich działań, które uniemożliwiałyby szybkie i efektywne dokonywanie czynności. Przyznanie dłużnikowi lub osobom trzecim zbyt szerokich uprawnień mogłoby poważnie utrudnić realizację celów związanych z egzekucją roszczeń cywilnoprawnych. Tym samym, dla uniknięcia ryzyka sparaliżowania działań komornika poprzez nadużywanie uprawnień przewidzianych art. 18 RODO konieczne jest ograniczenie możliwości korzystania z tych uprawnień przez ten przepis gwarantowanych do form przewidzianych przez ustawę procesową. W odniesieniu zaś do pozostałych przypisanych komornikowi ustawowo zadań realizuje on je w sposób ściśle związany z funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości, co również uzasadnia zastosowanie omawianych wyłączeń, stosownie do art. 23 ust. 1 lit. f RODO.

W projekcie świadomie odstąpiono od regulacji wyłączeń w stosowaniu art. 21 RODO z uwagi na fakt, że podstawą działań podejmowanych przez komorników nie jest art. 6 ust. 1 lit. e, lecz lit. c. Komornicy, podejmując czynności, realizują bowiem obowiązek prawny wynikający z orzeczenia sądu. Źródłem tego obowiązku jest, w przeważającej większości przypadków, nakaz zawarty z treści klauzuli wykonalności. Komornik nie ma zresztą prawa odmówić podjęcia czynności lub przeprowadzenia postępowania, do których jest właściwy (art. 9 ustawy).

Zmiana art. 276 dotyczy przepisu zmieniającego ustawę o ewidencji ludności w okresie *vacatio legis* i ma na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących udostępniania danych z rejestru PESEL podmiotom, o których mowa w art. 46 ust. 1 w zakresie sposobu udostępniania danych z tego rejestru.

Ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669)

W ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych proponuje się dodanie art. 5a, zgodnie z którym administrator, który otrzymał dane osobowe od podmiotu realizującego zadanie publiczne, nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 RODO, w przypadku, gdy podmiot przekazujący dane osobowe wystąpił z żądaniem w tym zakresie ze względu na konieczność prawidłowego wykonania zadania publicznego mającego na celu:

1) zapobieganie przestępczości, wykrywanie lub ściganie czynów zabronionych lub wykonywanie kar, w tym ochronę przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobieganie takim zagrożeniom;

2) ochronę interesów gospodarczych i finansowych państwa obejmującą w szczególności:

a) realizację i dochodzenie dochodów z podatków, opłat, niepodatkowych należności budżetowych oraz innych należności,

b) wykonywanie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych i niepieniężnych oraz wykonywanie zabezpieczenia należności pieniężnych i niepieniężnych,

c) przeciwdziałanie wykorzystywaniu działalności banków i instytucji finansowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi,

d) ujawnianie i odzyskiwanie mienia zagrożonego przypadkiem w związku z przestępstwami,

e) prowadzenie kontroli, w tym kontroli celno-skarbowych.

W przypadku, o którym mowa w ust. 1, administrator udziela odpowiedzi na żądanie wniesione na podstawie art. 15 RODO w sposób, który uniemożliwia ustalenie, że administrator przetwarza dane osobowe otrzymane od podmiotu wykonującego zadanie publiczne.

Przepis ten będzie miał zastosowanie w tych sytuacjach, w których umożliwienie osobie, której dane dotyczą, dostępu do informacji np. skąd administrator uzyskał dane (art. 15 ust. 1 lit. g RODO) spowodowałyby lub znacznie utrudniło realizację zadania publicznego. Powyższa regulacja spełnia wymagania art. 23 RODO poprzez dookreślenie celów leżących w interesie Państwa, tj. ściganie przestępstw. Warto nadmienić, iż dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 89) ma zastosowanie do przetwarzania danych przez organy prowadzące postępowanie karne. W przypadku gdy organy te udostępniają dane osobowe, dokonują odpytania np. instytucją prywatnych na podstawie przepisów np. kodeksu postępowania karnego, zbierając materiał dowodowy, zastosowanie znajduje RODO. Podmiot prywatny zobowiązany jest więc stosować względem osoby której dane pozyskał od organów ścigania uprawnienia np. z art. 15 lit. g RODO. Realizacja uprawnienia przez osobę podejrzaną mogłaby uniemożliwić działania organów ścigania. Zasadne jest więc wprowadzenie ogólnej regulacji w art. 5a uniemożliwiającej wykorzystywanie RODO jako sposobu utrudnienia wykonywania ustawowych zadań przez organy publiczne np. w ramach procedur karnych, ale także procedur podatkowych itp.

Uzasadnieniem do wprowadzenia zmiany w pkt 2 (dodanie art. 6a) jest fakt, iż od dnia 25 maja 2018 r. w polskim porządku prawnym obowiązuje bezpośrednio RODO oraz ustawa z

dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych, która ma na celu zapewnienie możliwości stosowania ww. rozporządzenia. W art. 2 RODO określony został materialny, przedmiotowy zakres zastosowania rozporządzenia. Zgodnie z tym artykułem rozporządzenie ma zastosowanie do przetwarzania danych osobowych w sposób całkowicie lub częściowo zautomatyzowany oraz do przetwarzania w sposób inny niż zautomatyzowany danych osobowych stanowiących część zbioru danych lub mających stanowić część zbioru danych. Jednocześnie w ust. 2 art. 2 wskazane zostały przypadki przetwarzania danych, do których rozporządzenie nie ma zastosowania. Zgodnie z tą regulacją rozporządzenie nie ma zastosowania do m.in. przetwarzania danych w ramach działalności nieobjętej zakresem prawa Unii Europejskiej. Wskazany w art. 2 ust. 2 zakres wyłączeń zastosowania rozporządzenia rodzi wiele pytań i wątpliwości interpretacyjnych. W motywie 16 RODO, jako przykład takiego rodzaju działalności wskazano kwestie ochrony podstawowych praw i wolności oraz swobodnego przepływu danych osobowych w związku z działalnością dotyczącą bezpieczeństwa narodowego, które zgodnie z art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, dalej zwanego „TUE”, oraz art. 73 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dalej zwanego „TFUE”, jest poddane wyrażnie odpowiedzialności regulacyjnej państw członkowskich. W celu precyzyjnego określenia zakresu zastosowania tego wyłączenia należałoby wskazać te dziedziny, do których prawo Unii Europejskiej nie ma zastosowania. Zgodnie z art. 5 TUE, Unia Europejska może podejmować tylko takie działania, do których została wyrażnie upoważniona przez państwa członkowskie. Przepisami doprecyzowującymi tę ogólną normę są art. 2–6 TFUE, które dokonują podziału kompetencji UE na kompetencje wyłączne, dzielone oraz koordynacyjne. Z całą pewnością więc RODO znajduje zastosowanie do tych obszarów, w których państwa członkowskie przyznały UE wyłączną kompetencję do podejmowania działań ustawodawczych bądź kompetencje dzielone, gdy kompetencja UE aktualizuje się z chwilą podjęcia przez nią określonych działań legislacyjnych. Jednocześnie przepisy TFUE przewidują obszary, w których kompetencje do stanowienia prawa będą co do zasady należały tylko do państw członkowskich. Kompetencje te, tzw. kompetencje koordynacyjne, wskazuje art. 6 TFUE. W obszarach tych Unia Europejska nie może podejmować działań unifikacyjnych. Przy określaniu zakresu kompetencji Unii Europejskiej należy również pamiętać o wskazanej w art. 5 ust. 2 TUE zasadzie, zgodnie z którą Unia działa wyłącznie w granicach kompetencji przyznanych jej przez Państwa Członkowskie w Traktatach do osiągnięcia określonych w nich celów, a wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii w Traktatach należą do Państw Członkowskich. Co więcej, na kwestię kompetencji Unii Europejskiej należy spojrzeć również przez pryzmat art. 4 ust. 2 TUE, zgodnie z którym „Unia szanuje równość Państw Członkowskich wobec Traktatów, jak również ich tożsamość narodową, nierozzerwalnie związaną z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, w tym w odniesieniu do samorządu regionalnego i lokalnego. Szanuje podstawowe funkcje państwa, zwłaszcza funkcje mające na celu zapewnienie jego integralności terytorialnej, utrzymanie porządku publicznego oraz ochronę bezpieczeństwa narodowego. W szczególności bezpieczeństwo narodowe pozostaje w zakresie wyłącznej odpowiedzialności każdego Państwa Członkowskiego.”. Wskazany powyżej art. 4 ust. 2 TUE, jak podnosi się w

doktrynie, stanowi swoistą namiastkę negatywnego katalogu kompetencyjnego Unii Europejskiej. W artykule tym uwzględniono tzw. tożsamość narodową czy też inaczej tożsamość konstytucyjną państw członkowskich, która wiąże się z ochroną ustroju konstytucyjnego państwa członkowskiego. Zrewidowana przez Traktat z Lizbony klauzula tożsamości narodowej poszerza sposób pojmowania tej klauzuli. Tożsamość narodowa to nie tylko kultura, język, obyczaje itd., ale także struktury polityczne i konstytucyjne.

W kontekście powyższego, w stosunku do prerogatyw Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej określonych w Konstytucji RP oraz kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, określonych w ustawach, nie znajdują zastosowania przepisy RODO. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, jako najwyższy przedstawiciel państwa i gwarant ciągłości władzy państwowej, czuwa nad przestrzeganiem Konstytucji RP, stoi na straży suwerenności państwa, nienaruszalności i niepodzielności jego terytorium, posługując się w realizacji tych zadań kompetencjami ujętymi w Konstytucji RP i ustawach (art. 126 Konstytucji RP). Kompetencje Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej pozostają w sferze kompetencji przysługującej wyłącznie państwu członkowskiemu. Naczelny Sąd Administracyjny podzielił stanowisko przyjęte w uchwale składu 7 sędziów z dnia 9 listopada 1998 r. (sygn.. akt. OPS 4/98, CBOSA), wedle którego w zakresie w jakim Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej działa jako głowa Państwa Polskiego, symbolizując majestat Państwa, jego suwerenność, w pełni uznaniowa władza Państwa wykracza poza sfery działalności administracyjnej i nie jest wykonywaniem administracji publicznej. Realizacja kompetencji takich jak np. powoływanie sędziów, prawo łaski oraz nadawanie obywatelstwa polskiego nie jest uprawnieniem z zakresu administracji publicznej, lecz stosowaniem norm konstytucyjnych. W piśmiennictwie nie budzi wątpliwości, że np. regulacje dotyczące nabycia lub utraty obywatelstwa są jedną z podstawowych prerogatyw każdego państwa członkowskiego, nieobjętą zakresem działania prawa Unii Europejskiej. Zgodnie z deklaracją nr 2 dołączoną do TUE, kwestia posiadania przez daną osobę obywatelstwa danego państwa członkowskiego rozstrzygana jest wyłącznie w oparciu o przepisy danego państwa członkowskiego dotyczące obywatelstwa. Również Trybunał Sprawiedliwości potwierdził, że kwestie nabycia lub utraty obywatelstwa państwa członkowskiego leżą w gestii państw członkowskich. Oznacza to, że regulacje dotyczące nabycia lub utraty obywatelstwa należą do kompetencji wyłącznych państwa członkowskiego. Również np. prerogatywa polegająca na stosowaniu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej prawa łaski nie jest objęta zakresem przedmiotowym RODO. Trudno bowiem zaliczyć akt łaski, który jest aktem władzy państwowej realizowanym przez najwyższego przedstawiciela państwa polskiego (art. 139 w związku z art. 126 ust. 1 Konstytucji RP), do kompetencji czy to wyłącznych, czy dzielonych Unii Europejskiej. Reasumując, UE nie ma kompetencji do ingerowania w realizację konstytucyjnych i ustawowych kompetencji Prezydenta RP, ponieważ jest to działalność związana z suwerennością państwa polskiego, ochroną jego dziedzictwa narodowego i historycznego, tożsamością narodową mieszczącą się z sferze tożsamości narodowej, o której stanowi art. 4 ust. 2 TUE.

Uznanie, że w obszarach prerogatyw Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, przepisów RODO nie stosuje się, powoduje jednak powstanie luki prawnej. W związku z powyższym

przyjęto, że z punktu widzenia ochrony prawa podstawowego, jakim jest prawo do ochrony danych osobowych, zasadne jest zastosowanie wskazanych na wstępie przepisów RODO do działalności związanej z przetwarzaniem danych osobowych w ramach realizacji przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jego konstytucyjnych i ustawowych kompetencji.

Proponowany zakres stosowania przepisów RODO nie wpływa na istotę prawa do ochrony danych osobowych. Postanowiono o odpowiednim stosowaniu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zasad przetwarzania danych osobowych, określonych w art. 5 RODO. Zastosowanie znajdą również przepisy art. 16 i art. 17 RODO dotyczące praw osób, których dane dotyczą. Przepisy, które nie znajdują zastosowania do przetwarzania danych osobowych, są przepisami, które ze swej istoty albo nie znajdują zastosowania w działalności Prezydenta RP, albo są przepisami, których zastosowanie mogłoby znacznie utrudnić albo uniemożliwić skuteczne wykonywanie kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Kolejną projektowaną zmianą ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych jest zawężenie katalogu podmiotów uprawnionych do wystąpienia do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych o przeprowadzenie uprzednich konsultacji, o których mowa w art. 36 RODO. W ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych oprócz administratora danych wskazano także podmiot przetwarzający jako uprawnionego do wystąpienia o udzielenie uprzednich konsultacji. W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych ww. przepis należy zawęzić wyłącznie do literalnego brzmienia art. 36 RODO, tym samym ograniczyć zakres uprawnionych podmiotów. Konsekwencją ww. regulacji jest wprowadzenie przepisu przejściowego regulującego sytuację, w której podmiot przetwarzający przed wejściem w życie niniejszej regulacji wystąpi z wnioskiem o udzielenie uprzednich konsultacji.

Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668 i 2024)

Projektowana zmiana ma na celu dostosowanie przepisów ustawy do wymogów i zasad przetwarzania danych osobowych, wprowadzonych przepisami RODO.

W tym celu do ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce proponuje się dodać nowy dział XIVa Przetwarzanie danych osobowych, w którym są ujęte przepisy dotyczące ochrony danych osobowych w zakresie szkolnictwa wyższego i nauki.

Projektowany art. 469a ustawy zakłada, że sprostowania danych osobowych przetwarzanych w celu realizacji zadań wynikających z ustawy dokonują podmioty, które pozyskały te dane od osób fizycznych, których te dane dotyczą.

Ponadto proponuje się wyłączenie stosowania art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21 RODO do przetwarzania danych osobowych wykorzystywanych do celów badawczych i prac rozwojowych, jeżeli wyłączenia te są konieczne do realizacji tych celów.

Wprowadzane art. 469b przepisy dotyczą wyłączenia stosowania RODO w ww. zakresie przy realizacji badań naukowych i prac rozwojowych ze względu na specyfikę działalności badawczo-rozwojowej i gwarantowanej przez prawo wolności badawczej.

RODO dopuszcza możliwość ograniczenia w ustawodawstwie krajowym praw osób fizycznych, związanych z ochroną ich danych osobowych, jeżeli miałyby to umożliwić prowadzenie działalności badawczej i byłoby podyktowane interesem publicznym. Warunkiem jest, aby cele działalności badawczej, w ramach których dane osobowe są przetwarzane, nie naruszały istoty prawa do ochrony tych danych i przewidywały odpowiednie, konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osoby fizycznej, której dane dotyczą.

Dodawane przepisy pozwolą zabezpieczyć szereg sytuacji, w których przetwarzanie danych osobowych jest niezbędne do realizacji celów badawczych. Dotyczy to zwłaszcza badań o charakterze sektorowym prowadzonych na dużej populacji osób.

Wolność badań naukowych zagwarantowana jest zarówno na gruncie międzynarodowym (art. 13 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej), jak również krajowym (art. 73 Konstytucji RP). W związku z prawem do wolności wypowiedzi i informacji, przewidzianymi w art. 11 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, powinno się zabezpieczyć również prawa wolności badawczej.

Możliwość taka wynika bezpośrednio z art. 89 ust. 2 RODO.

Projekt zmian, dotyczący ograniczenia stosowania na gruncie badań naukowych artykułów: 15 (Prawo dostępu), 16 (Prawo do sprostowania), 18 (Prawo do ograniczenia przetwarzania) i 21 (Prawo do sprzeciwu) rozporządzenia, wynika z wyraźnego kontrastu, jaki powstał pomiędzy zasadami ogólnymi oraz ustawodawstwem krajowym gwarantującym dotychczas wolność badań naukowych i autonomię uczelni a regulacjami zawartymi w RODO.

Nadmienić należy, że zgodnie z motywem 39 RODO, dane osobowe powinny być przetwarzane tylko w przypadkach, gdy celu przetwarzania nie można w rozsądny sposób osiągnąć innymi sposobami. Udostępnienie danych osobowych, w tym do celów badań naukowych, warunkowane jest wykazaniem słusznego interesu publicznego. Zatem przyjąć należy, że proponowany przepis ustawy dotyczący ograniczenia stosowania art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21 w odniesieniu do badań naukowych, nie spowoduje negatywnych skutków w praktyce.

Szereg badań naukowych prowadzonych m.in. poprzez przetwarzanie danych osobowych dotyczy wielu dziedzin życia społecznego, w tym z obszaru socjologii, edukacji czy zdrowia publicznego i ma charakter systemowy. Znaczna większość badań systemowych służących identyfikacji i zrozumieniu zjawisk społecznych opierana jest na analizie ściśle określonej grupy lub populacji. Prowadzenie działalności naukowej wymusza korzystanie z różnych źródeł, w tym archiwalnych, i nie zawsze jest tak, że wiedzy dostarczą dane o charakterze statystycznym. Dostęp do rejestrów i dokumentacji źródłowej jest częstokroć jedyną metodą osiągnięcia założonego celu badawczego. Niemniej, w myśl obowiązującego dotychczas stanu prawnego, standardem jest, że dane osobowe przetwarzane do celów badań naukowych są adekwatne, stosowne i ograniczone do tego, co jest niezbędne dla celów, dla

których są przetwarzane. Standardem również jest, że dane osobowe, które służyły działalności badawczej, przechowywane są jedynie w okresie niezbędnego minimum.

Ponadto należy zauważyć, że przepisy powinny zabezpieczyć możliwość przetwarzania tzw. wrażliwych danych osobowych obejmujących np. ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych oraz przetwarzanie danych genetycznych, danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osób fizycznych lub danych dotyczących zdrowia, seksualności lub orientacji seksualnej w celu realizacji badań naukowych niezbędnych do prowadzenia właściwej polityki społecznej, edukacyjnej lub w celu analizy zmian zachodzących w społeczeństwie. Należy przy tym nadmienić, że nie jest możliwe doprecyzowanie zakresu danych osobowych, jak i wskazanie konkretnych celów takich badań. Ponadto należy zauważyć, że badania naukowe mogą być prowadzone na dużych populacjach osób, a w takich przypadkach spełnienie wymagań określonych w art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21 RODO wymagałoby nakładów niewspółmiernie wysokich do pozostałych kosztów badań naukowych.

W związku z powyższymi zmianami zachodzi także konieczność modyfikacji art. 176 pkt 1, tak aby ww. zmiany dotyczyły także federacji podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki.

Ponadto w celu ujednoczenia przepisów w zakresie danych osobowych w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce proponuje się usunięcie ust. 3 w art. 258.

Art. 169.

W związku z uchynieniem art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, stanowiącego podstawę do tworzenia przez ministra właściwego do spraw pracy rejestrów centralnych, konieczne jest zapewnienie dalszego prowadzenia tych rejestrów na podstawie art. 4 ust. 4a – nowego przepisu dodawanego projektowaną ustawą.

Art. 170.

Wprowadzone w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zabezpieczenie w postaci nałożenia obowiązku dopuszczenia do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora oraz konieczności udzielania pisemnego zobowiązania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy zostanie spełnione do dnia 31 grudnia 2018 r.

Art. 171.

Przepis przewiduje odpowiednie stosowanie znowelizowanych przepisów przejściowych ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego do aktów urodzenia i małżeństwa sporządzonych w księdze stanu cywilnego dotyczących osób, dla których nie sporządzono aktu zgonu lub nie zarejestrowano informacji o zgonie, jeżeli księgi urodzeń i

mażeństw, w których sporządzono te akty, zostały przekazane do właściwego archiwum państwowego.

Art. 172.

Przepis rozstrzyga kwestię zainicjowania corocznych przeglądów danych osobowych osób uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych po wejściu w życie ustawy. Przeglądu za rok 2018 pracodawca zobowiązany jest dokonać w terminie do dnia 31 marca 2019 r.

Art. 173.

Przepis zawiera regulacje przejściowe związane z proponowanymi zmianami w ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych („u.i.g.”).

Zakłada się, że biuro prowadzące działalność w dniu wejścia w życie ustawy będzie obowiązane dostosować regulamin zarządzania danymi do zmienionych przepisów u.i.g. w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie zmiany i dostosowany regulamin przekazać nie później niż w terminie 14 dni od dnia uchwalenia jego zmian ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia. Do momentu zatwierdzenia dostosowanego regulaminu biuro będzie mogło kontynuować działalność gospodarczą w oparciu o poprzednio zatwierdzony regulamin.

W przypadku nieprzekazania przez biuro informacji gospodarczej ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia regulaminu zarządzania danymi w ww. terminie, minister właściwy do spraw gospodarki wyda decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro. Powyższa decyzja skutkuje rozwiązaniem spółki, która prowadzi biuro – w analogiczny sposób następstwa wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro zostały unormowane w art. 43 ust. 4 u.i.g.

Należy podkreślić, że określona w ust. 2 sankcja nie pozostaje w zbiegu z innymi środkami represyjnymi unormowanymi w u.i.g., w szczególności z karą pieniężną i zakazem wykonywania działalności gospodarczej przez biuro, o których mowa w art. 43 ust. 2 i 3 u.i.g. Decyzja oparta na art. 175 ust. 2 projektowanej ustawy zostanie wydana obligatoryjnie po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, i zaowocuje zakończeniem działalności gospodarczej biura oraz rozwiązaniem spółki. Termin ten nie może być zmieniony np. na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw gospodarki. Środki ujęte natomiast w art. 43 ust. 2 i 3 u.i.g. mogą zostać zastosowane wyłącznie w następstwie przeprowadzonej kontroli, w wyniku której stwierdzono naruszenie przepisów ustawy lub regulaminu i wezwano do usunięcia naruszenia. Termin usunięcia naruszenia w tym przypadku określa organ. Projektowane przepisy przejściowe nie pozostawiają ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wyboru: naruszenie obowiązku wyrażonego w ust. 1 zobliguje organ do wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro, co uczyni bezprzedmiotowym dalsze prowadzenie kontroli działalności gospodarczej i zastosowanie środków, o których mowa w art. 43 ust. 1–3 u.i.g.

Ponadto przewiduje się, że regulaminy zarządzania danymi lub zmiany w regulaminach przekazane do zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki przed dniem

wejścia w życie niniejszej ustawy i niezatwierdzone do tego dnia podlegają zwrotowi celem dostosowania do ww. zmian. Jeszcze przed zwrotem zarząd biura, którego dotyczy projektowany ust. 4, będzie miał możliwość uchwalenia zmian dostosowujących regulamin. Przepis nie stawia tym samym w gorszej sytuacji biur, które przekazały regulaminy przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 174.

W postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego wszczętym po wejściu w życie projektowanej ustawy przewiduje się obowiązek uwzględnienia określonych w art. 143e postanowień umownych. Przepis ten przesądza obowiązywanie ustawy do spraw będących w toku w chwili jej wejścia w życie. Jednocześnie wskazana regulacja jest zgodna z zasadą demokratycznego państwa prawnego.

Art. 175.

Przepis reguluje sytuację podmiotów, które mimo wcześniejszego wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie uprzednich konsultacji w sprawie mogłyby w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy wystąpić z wnioskiem na podstawie art. 57 ust. 1 w brzmieniu przedstawionym w projekcie. W związku z koniecznością rozstrzygnięcia kwestii postępowań wszczętych przed wejściem w życie ustawy proponuje się ich umorzenie.

Art. 176.

Przepis ma na celu pozostawienie czasu pracodawcom na dostosowanie się do przepisów art. 22² § 2 Kodeksu pracy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Po zmianie przepisów pracodawca jest obowiązany do uzyskania zgody zakładowej organizacji związkowej lub przedstawiciela pracowników wyłonionego w trybie przyjętym u tego pracodawcy na stosowanie monitoringu pomieszczeń sanitarnych. W przypadku braku zgody w terminie przewidzianym w ustawie zaprzestaje monitoringu ww. pomieszczeń.

Art. 177.

W artykule przewidziano okresowe zachowanie mocy do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych:

- 1) rozporządzenia wydawanego przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina,
- 2) rozporządzenia wydawanego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 14g ust. 5 ustawy o ochronie przeciwpożarowej,
- 3) rozporządzenia ministra do spraw pracy wydanego na podstawie art. 33 ust. 5 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,
- 4) rozporządzenia ministra właściwego do spraw środowiska wydanego na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy – Prawo łowieckie,
- 5) rozporządzenia ministra właściwego do spraw zdrowia wydawanego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych na podstawie art. 38 ust. 9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Zachowanie powyższych aktów prawnych jest niezbędne dla zachowania ciągłości prac i działania instytucji objętych dokonywanymi w ustawie zmianami przepisów; jednocześnie zachowanie w mocy ww. aktów wykonawczych jest zgodne z Zasadami Techniki Prawodawczej, gdyż akty te nie są niezgodne z wprowadzaną ustawą.

Art. 178.

Uchwały Rady gminy w zakresie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi wydane przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy na podstawie art. 6n ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... o utrzymaniu czystości i porządku w gminach zachowają moc przez okres 12 miesięcy. Zachowanie w życiu dotychczasowych uchwał jest niezbędne z uwagi na konieczność zapewnienia gminom możliwości dokonania nowelizacji ww. aktów prawa miejscowego. Wskazany termin zachowania aktów prawa miejscowego uwzględnia specyfikę procesu uchwałodawczego.

Art. 179.

Projektodawca proponuje wejście w życie ustawy po standardowym, 14-dniowym okresie *vacatio legis*, który, mimo niecierpiącej zwłoki konieczności dostosowania przepisów krajowych do przepisów RODO i nowej ustawy o ochronie danych osobowych, wydaje się być niezbędnym dla zapewnienia adresatom norm możliwości zapoznania się z nimi i prawidłowego wdrożenia, a w konsekwencji zagwarantowania odpowiednich standardów legislacyjnych. Uzasadnienie dla art. 179 pkt 1 znajduje się w opisie zmian dotyczących ustawy o dokumentach paszportowych. W art. 179 pkt 2 zawarty został przepis o przesunięciu wejścia w życie przepisów zmieniających ustawę o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Spowodowane jest to faktem, iż z dniem 1 stycznia 2019 r. wchodzi w życie ustawa zmieniająca ustawę o Państwowym Ratownictwie Medycznym przenosząca zadania pomiędzy ministrem właściwym do spraw zdrowia a ministrem właściwym do spraw wewnętrznych.

Opis końcowy – postanowienia wynikające z Regulaminu pracy Rady Ministrów

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana regulacja nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projektowana regulacja nie będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362).

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”, oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Cyfryzacji.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Cyfryzacji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Marek Zagórski Minister Cyfryzacji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Dr Maciej Kawecki, Dyrektor Departamentu Zarządzania Danymi w Ministerstwie Cyfryzacji Maciej.kawecki@mc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 09.11.2018 r.</p> <p>Źródło: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych) Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2)</p> <p>Nr w wykazie prac UC 100</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W dniu 27 kwietnia 2016 r. Parlament Europejski i Rada (UE) przyjęły rozporządzenie 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), dalej „RODO”. Rozporządzenie, opublikowane w wersji polskojęzycznej w dniu 4 maja 2016 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, weszło w życie 20 dni później, tj. w dniu 25 maja 2016 r. Zgodnie z art. 99 RODO „wiąże [ono] w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich”. Spowodowało to konieczność dokonania szczegółowego przeglądu wszystkich krajowych przepisów sektorowych, w celu zapewnienia ich zgodności z wymogami RODO.

W przeglądzie przepisów krajowych opierano się w szczególności na art. 6 ust. 1 lit. c RODO, który wymaga, aby przepis prawa krajowego określał obowiązek, którego realizacja wiązałaby się z koniecznością przetwarzania danych osobowych. Ponadto, zgodnie z art. 6 ust. 3 RODO, przepisy krajowe powinny także określać cel takiego przetwarzania.

Powołany przepis stanowi dalej, że podstawa prawna przetwarzania może zawierać przepisy szczegółowe dostosowujące stosowanie RODO, w tym:

- ogólne warunki zgodności z prawem przetwarzania przez administratora;
- rodzaj danych podlegających przetwarzaniu;
- osoby, których dane dotyczą;
- podmioty, którym można ujawnić dane osobowe;
- cele, w których można je ujawnić;
- ograniczenia celu;
- okresy przechowywania;
- operacje i procedury przetwarzania, w tym środki zapewniające zgodność z prawem i rzetelność przetwarzania.

W RODO przewidziano szerokie uprawnienie dla państw członkowskich do doregulowania omawianej przesłanki. Szczegółowy przegląd przepisów krajowych pod kątem zgodności z RODO – koordynowany przez Ministra Cyfryzacji, a dokonany w znacznej mierze przez właściwe resorty i instytucje – wykazał konieczność zmian w licznych sektorowych aktach prawnych.

Proponowane zmiany ujęto w treści projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO.

Ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO stanowi uzupełnienie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669).

Szczególnie szeroki zakres koniecznych zmian dotyczy przepisów pozostających we właściwościach: Ministra Cyfryzacji, Ministra Infrastruktury, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Finansów, Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministra Zdrowia.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projekcie **ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO** zawarto projekty zmian do szeregu ustaw, w celu zapewnienia stosowania RODO w obszarach takich jak: sektor bankowy, ubezpieczeniowy, wymiar sprawiedliwości, sektor kultury, zdrowia, statystyka publiczna czy zasady przetwarzania danych osobowych pracowników przez pracodawców. Projektowane zmiany były wypracowywane wspólnie z właściwymi resortami.

Mając na uwadze treść RODO zmieniono przepisy w poniższych ustawach w niżej wymienionym zakresie:

W sektorze cyfryzacji:

1. Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650)

- uporządkowano przepisy dotyczące danych osobowych w związku z uchyleniem dyrektywy 95/46/WE.

2. Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1954)

- uporządkowano przepisy dotyczące danych osobowych w związku z uchyleniem dyrektywy 95/46/WE.

3. Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669)

- umożliwiono wykorzystanie przez podmiot publiczny posiadanych w rejestrach i systemach teleinformatycznych danych kontaktowych osoby fizycznej w celu powiadomienia jej o ważnych okolicznościach związanych z jej prawami i obowiązkami, które wymagają podjęcia przez nią działania w celu ochrony jej interesu prawnego lub faktycznego.

4. Ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1919)

- określono zasady przetwarzania danych osobowych w związku z wydawaniem obywatelom dokumentów paszportowych i udostępniania ich;
- doprecyzowano kwestie wykonywania art. 15 RODO poprzez wskazanie, które organy będą odpowiedzialne za realizację obowiązku, o którym mowa w art. 15 RODO.

5. Ustawa z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 10)

- określono zakres wykorzystania danych.

6. Ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1472)

- określono, że jednym z warunków wystąpienia z wnioskiem o włączenie zbiorów do infrastruktury zbiorów i usług danych przestrzennych powinna być zgodność zbioru z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.

7. Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1464 oraz z 2018 r. poz. 730)

- określono zakres danych;
- sprecyzowano zakres zadań związanych z utrzymaniem i rozwojem Rejestru dowodów;
- uzupełniono przepis o nieusuwalności danych gromadzonych w rejestrze;
- określono organy mające dostęp do rejestru danych.

8. Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r. poz. 1382 i 1544)

- sprecyzowano zakres zadań związanych z utrzymaniem i rozwojem Rejestru PESEL;
- uzupełniono przepis o nieusuwalności danych gromadzonych w rejestrze.

9. Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 2064, z 2017 r. poz. 1524 oraz z 2018 r. poz. 696 i 1669)

- sprecyzowano zadania realizowane w związku z zapewnieniem utrzymania i rozwoju rejestru stanu cywilnego;
- wskazano podstawę prawną do udzielania informacji o danych w rejestrze stanu cywilnego;
- określono okres przechowywania danych w aktach zbiorowych rejestracji stanu cywilnego;
- określono zasady przekazywania danych do archiwów państwowych;
- określono warunki przenoszenia aktów cywilnych do rejestru stanu cywilnego.

10. Ustawa z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1243 i 1669)

- określono ograniczenia prawa do ponownego wykorzystywania oraz sytuacje, których te ograniczenia nie dotyczą;
- określono ograniczenia w stosowaniu niektórych przepisów RODO – art. 13 ust. 3, art. 14 RODO.

11. Ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000 i 1669)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO – art. 15 ust. 1-3;
- określono przepisy RODO oraz ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych, które stosuje się do wykonywania prerogatyw Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
- wprowadzono możliwość wyznaczenia osoby zastępującej inspektora w czasie jego nieobecności;
- umożliwiono administratorowi wystąpienie do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z wnioskiem o przeprowadzenie uprzednich konsultacji, o których mowa w art. 36 RODO.

12. Ustawa z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092)

- dodano nowy środek zabezpieczenia danych.

13. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096)

- uregulowano kwestie realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 i 2 RODO;
- określono ograniczenia w stosowaniu art. 15 ust. 1 lit. g RODO.

W sektorze rolnictwa

1. Ustawa z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1054 oraz z 2018 r. poz. 1616 i 1633)

- określono formę przekazywania i uzupełniania danych organom kontrolnym;
- ograniczono zakres instytucji otrzymujących dane.

W sektorze energii:

1. Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.)

- dodano regulacje dotyczące określenia wzoru wniosku o wypłatę dodatku energetycznego oraz katalogu danych związanych z przyznaniem tego dodatku;
- określono okres przetwarzania danych osobowych w związku z wypłaceniem dodatku energetycznego.

2. Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344, 1356 i

1629)

- wyłączono z jawnego rejestru rolników ich adresy zamieszkania i adresy członków grup rolników.

3. Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1269, 1276, 1544, 1629 i 1669)

- usunięto artykuł dotyczący administratora danych osobowych rejestrów.

W sektorze infrastruktury i budownictwa:

1. Ustawa z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 837 oraz z 2018 r. poz. 650)

- wskazano podstawę prawną do przetwarzania danych osobowych;
- doprecyzowano stosowanie wybranych przepisów RODO.

2. Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - umożliwiono realizację obowiązku wynikającego z art. 13 RODO pobierając opłatę lub poprzez podanie informacji na stronie podmiotowej w BIP;
- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- uregulowano kwestie związane z zabezpieczeniami mającymi na celu zapobieganie nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych;
- wprowadzono uregulowania dotyczące przetwarzania przez organy danych wrażliwych, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO;
- uregulowano tryb udostępniania danych zgromadzonych przez zarządców dróg publicznych.

3. Ustawa z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2014)

- doprecyzowano moment realizowania obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 RODO;
- wprowadzono regulacje dotyczące trybu udostępniania uprawnionym organom państwa danych osobowych zgromadzonych w związku z poborem opłat za przejazd autostradą.

4. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2200, z późn. zm.)

- doprecyzowano sposób stosowania wybranych przepisów RODO – wprowadzono przepis umożliwiający przeprowadzenie kontroli oraz nałożenie stosownej kary, zapobiegający utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO;
- rozszerzono katalog podmiotów, którym należy nieodpłatnie udostępnić dane osobowe w zakresie niezbędnym do realizacji ich zadań ustawowych o Biuro Nadzoru Wewnętrzznego oraz Służbę Ochrony Państwa;
- nadano uprawnienia do zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych, w tym do ich profilowania, w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 129g i art. 129a ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

5. Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2117 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650, 927, 1338 i 1629)

- doprecyzowano sposób stosowania wybranych przepisów RODO - wprowadzono przepis umożliwiający przeprowadzenie kontroli oraz nałożenie stosownej kary, zapobiegający utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO;

- wprowadzono przepis mówiący, że w związku z badaniem poważnych wypadków, wypadków lub incydentów Państwowa Komisja Badania Wypadków Kolejowych (PKBWK) jest uprawniona do przetwarzania danych osobowych wrażliwych w zakresie danych dotyczących zdrowia.

6. Ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, z 2015 r. poz. 1324 oraz z 2018 r. poz. 1717)

- wskazano moment zaprzestania przetwarzania (usunięcia) danych osobowych użytkowników.

7. Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2016)

- wprowadzono przepis umożliwiający przeprowadzenie kontroli oraz nałożenie stosownej kary, zapobiegający utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO.

8. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - wprowadzono przepis umożliwiający przeprowadzenie kontroli oraz nałożenie stosownej kary, zapobiegający utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO.

9. Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629 i 1637)

- wprowadzono przepis umożliwiający przeprowadzenie kontroli oraz nałożenie stosownej kary, zapobiegający utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO;
- wprowadzono przepis mówiący, że w związku z badaniem okoliczności i przyczyn zdarzeń lotniczych Państwowa Komisja Badania Wypadków Lotniczych jest uprawniona do przetwarzania danych osobowych wrażliwych w zakresie danych dotyczących zdrowia.

10. Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 169, 650, 1481 i 1629)

- wprowadzono przepis, który zapobiegnie utrudnianiu i blokowaniu postępowania w związku ze stosowaniem prawa do ograniczenia przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 18 ust. 1 RODO.

11. Ustawa z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2093 oraz z 2018 r. poz. 12 i 1693)

- określono możliwość nieodpłatnego udostępniania przez spółkę danych osobowych przetwarzanych w związku z wykonywaniem zadań uprawnionym podmiotom na podstawie wniosku, za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- określono, że drogową spółką specjalnego przeznaczenia staje się administratorem danych osobowych, których administratorem był Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, w związku z decyzjami administracyjnymi i postanowieniami, umowami i porozumieniami.

W sektorze kultury:

1. Ustawa z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO.

2. Ustawa z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina (Dz. U. poz. 168)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- wprowadzono przepis regulujący kwestie podawania informacji o nadanych Odznakach w Biuletynie Informacji Publicznej;
- określono okres przetwarzania danych osobowych.

3. Ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1983)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych.

4. Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

W sektorze finansów:

1. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314, 1356, 1499 i 1629)

- określono minimalne środki techniczne i organizacyjne służące zabezpieczeniu danych.

2. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2017 r. poz. 869 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 650, 771, 1629 i 2126)

- umożliwiono realizację obowiązku wynikającego z art. 13 RODO poprzez podanie informacji na stronie podmiotowej w BIP, na stronie internetowej lub w siedzibie organu;
- wymieniono techniczne i organizacyjne środki zabezpieczeń zapobiegających nadużyciom.

3. Ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 377, 650, 723 i 1669)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- wskazano, iż obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej doradców podatkowych nie ustaje w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

4. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - wyłączenie obowiązków administratora przewidzianych w art. 15 RODO, w zakresie w jakim jest to niezbędne do prawidłowej realizacji zadań dotyczących zapobiegania przestępstwom, zgodnie z art. 106d i art. 106a ustawy, oraz przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (art. 106);
- umożliwiono podejmowanie decyzji w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych, w tym profilowanie, w procesie oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego;
- umożliwiono przetwarzanie przez banki danych osobowych o kandydacie na członka zarządu lub rady nadzorczej, w zakresie, w jakim jest to konieczne do oceny spełnienia przez niego warunków.

5. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;

- umożliwiono profilowanie;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych.

6. Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO – art. 15;
- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- dodano przepis umożliwiający przekazywanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- umożliwiono Komisji Nadzoru Finansowego przekazanie organowi nadzoru państwa trzeciego informacji dotyczących sprawy indywidualnie prowadzonej przez Komisję, jeśli spełnione są odpowiednie warunki oraz wyrażenie zgody na dalsze przekazanie tych informacji organowi nadzoru innego państwa trzeciego.

7. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, z późn. zm.)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - wyłączenie obowiązków określonych w art. 15;
- dodano przepis umożliwiający przekazywanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

8. Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, 650, 685 i 1075)

- dodano przepis umożliwiający KNF przetwarzanie danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO, o ile zostały jej dobrowolnie przekazane przez osobę, której dane te dotyczą lub przez podmiot, który w sposób uprawniony dysponuje tymi danymi;
- określono maksymalny okres przetwarzania danych;
- wskazano, iż wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań, innych czynności nadzorczych, a także na korzystanie z innych uprawnień, które przysługują Komisji.

9. Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003, z późn. zm.)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

10. Ustawa z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 425)

- doprecyzowano minimalne środki techniczne i organizacyjne służące zabezpieczeniu danych.

11. Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669)

- potwierdzono objęcie obowiązkiem zachowania tajemnicy Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych;
- nadano zakładom ubezpieczeń uprawnienia do przetwarzania danych osobowych w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa na ich szkodę w celu i w zakresie niezbędnym do zapobiegania temu przestępstwu;
- umożliwiono zakładom ubezpieczeń podejmowanie decyzji w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych, w tym profilowanie, w procesie oceny ryzyka ubezpieczeniowego oraz wykonywania czynności ubezpieczeniowych, o których mowa w art. 4 ust. 9 pkt 1 i 2 ustawy;
- uregulowano kwestie dotyczące przetwarzania danych osobowych dotyczących wyroków skazujących i naru-

szeń prawa;

- zastąpiono wymóg wyrażenia pisemnej zgody zgodą ubezpieczonego, osoby na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia lub jej przedstawiciela ustawowego na pozyskiwanie przez zakład ubezpieczeń informacji o stanie zdrowia od podmiotów wykonujących działalność leczniczą oraz informacji od Narodowego Funduszu Zdrowia o nazwach i adresach placówek medycznych, które udzielały świadczeń zdrowotnych. Zmiana ta wynika z bezpośredniego stosowania art. 9 ust. 1 lit. a rozporządzenia RODO;
- określono wyłączenie obowiązków zakładu ubezpieczeń przewidzianych w art. 15 RODO, w zakresie w jakim jest to niezbędne do prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom.

12. Ustawa z dnia 29 kwietnia 2016 r. o szczególnych zasadach wykonywania niektórych zadań z zakresu informatyzacji działalności organów Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2192)

- zaktualizowano przepisy tak, by w przypadku danych osobowych przetwarzanych przez spółkę celową możliwe było stosowanie ograniczeń/wyłączeń przewidzianych w art. 3-5 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych;
- wprowadzono odwołanie ogólne do przepisów o ochronie danych osobowych zamiast obecnie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych;
- określono środki techniczne i organizacyjne zabezpieczenia danych osobowych;
- uregulowano nadzór nad zgodnością przetwarzania danych osobowych gromadzonych przez spółkę celową.

13. Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2017 r. poz. 1858)

- sprecyzowano środki techniczne i organizacyjne służące zabezpieczeniu danych.

14. Ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, z późn. zm.)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- umożliwiono profilowanie;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych;
- doprecyzowano sposób stosowania wybranych przepisów RODO – umożliwienie realizowania obowiązków wynikających z art. 13 RODO na stronie podmiotowej w BIP lub na stronie internetowej oraz siedzibie.

15. Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. 648 oraz z 2018 r. poz. 723 i 1499)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 RODO;
- określono środki techniczne i organizacyjne służące zabezpieczeniu danych.

16. Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów (Dz. U. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 138, 1000, 1039 i 1539)

- uchylono przepis odsyłający do art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

17. Ustawa z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2018 r. poz. 398 i 1669)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono administratora danych osobowych;
- sprecyzowano środki służące zabezpieczeniu danych;

- wskazano, iż Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych nie przysługuje prawo dostępu do informacji objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej.

18. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 1373)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych biometrycznych.

19. Ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, z późn. zm.)

- wprowadzono regulację dotyczącą odpowiedniego stosowania, do działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych art. 22aa ust. 1 oraz ust. 10-17 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

20. Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1937 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 685, 723 i 1637)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych przez Fundusz, podmiot realizujący wypłaty środków gwarantowanych deponentom, instytucję pomostową oraz podmiot zarządzający aktywami.

21. Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. 723, 1075 i 1499)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO.

22. Ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458, 1669 i 1693)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO i ich obowiązki;
- uregulowano obowiązek zachowania w poufności danych osobowych oraz sposobu ich zabezpieczenia;
- określono, że na administratorach danych osobowych oraz na podmiotach zapewniających organom właściwym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych siedzibę, obsługę prawną i administracyjno-techniczną, ciąży obowiązek zabezpieczenia danych osobowych;
- uregulowano kwestię udzielania przez administratorów danych upoważnień do przetwarzania danych osobowych;
- określono sposób realizacji obowiązków informacyjnych przewidzianych w art. 13 ust. 1 i 2 RODO;
- ograniczono ewentualne negatywne skutki powoływania się na art. 18 ust. 1 RODO zastrzegając, iż nie wstrzymuje ono ani nie ogranicza wykonywania zadań przez organy właściwe w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

23. Ustawa z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2018 r. poz. 613)

- wprowadzono regulację dotyczącą odpowiedniego stosowania do oceny rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania jednostką zarządzającą ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

24. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.)

- umożliwiono profilowanie;
- doprecyzowano sposób realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 i 2 RODO;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych i biometrycznych.

W sektorze statystyki publicznej:

1. Ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 997, 1000, 1629 i 1669)

- zmodyfikowano i doprecyzowano przepisy dotyczące służb statystyki publicznej (m.in. definicje, działania, źródła danych);
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych i biometrycznych;
- wymieniono pseudonimizację jako jeden z możliwych środków zabezpieczenia danych osobowych;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO – art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21 RODO.

W sektorze rodziny i pracy:

1. Ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828 oraz z 2018 r. poz. 650)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO – możliwość wypełnienia obowiązku informacyjnego poprzez umieszczenie informacji o przetwarzaniu danych osobowych w widocznym miejscu w budynku, w którym realizowane są usługi.

2. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952, z późn. zm.)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych.

3. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 i 1693)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO – umożliwienie realizacji obowiązków informacyjnych poprzez umieszczenie informacji w widocznym miejscu w budynku;
- wprowadzono ustawowe upoważnienie do przetwarzania danych osobowych osób, do których stosuje się ustawę o pomocy społecznej, oraz członków ich rodzin, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań wynikających z tej ustawy.

4. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, 1149, 1544, 1629, 1669 i 2077)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych.

5. Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2018 r. poz. 603, 650, 1544 i 1629)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych.

6. Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, 1076 i 1544)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- uszczegółowiono przepisy dotyczące technicznych i organizacyjnych zabezpieczeń danych.

7. Ustawa z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny (Dz. U. z 2017 r. poz. 1832 i 2161 oraz z 2018 r. poz. 1544 i 1669)

- określono minimalne wymogi dotyczące zabezpieczenia przetwarzanych danych osobowych.

8. Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2018 r. poz. 2134)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- dodano przepis dotyczący zabezpieczenia technicznego i organizacyjnego przetwarzanych danych osobowych;
- dodano przepis dotyczący udostępniania danych właściwym organom w celu umożliwienia przeprowadzenia audytu i inspekcji;
- uregulowano kwestie związane z przetwarzaniem danych osobowych wnioskodawców składających wnioski o świadczenie z Programu „Rodzina 500+” za pomocą systemów teleinformatycznych banków krajowych i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych;
- ustanowiono, iż przetwarzanie danych osobowych przez podmiot przetwarzający (bank krajowy świadczący usługi drogą elektroniczną, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych) odbywa się na podstawie ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, z zachowaniem wymogów określonych w art. 28 RODO.

9. Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000, 1076, 1608 i 1629)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- wskazano kategorie danych osobowych, które są niezbędne do pozyskania przez pracodawcę w związku z podejmowaniem przez niego działań przed zawarciem umowy o pracę oraz po jej zawarciu;
- dopuszczono przetwarzanie innych danych pracownika za jego zgodą;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych, w tym możliwość pobierania danych biometrycznych od pracownika w sytuacjach, w których podanie takich danych będzie niezbędne ze względu na kontrolę dostępu do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie może narazić pracodawcę na szkodę lub dostępu do pomieszczeń wymagających szczególnej ochrony;
- wprowadzono regulację wyłączającą możliwość monitorowania pomieszczeń zakładowej organizacji związkowej oraz doprecyzowano zasady dotyczące instalacji monitoringu wizyjnego w pomieszczeniach sanitarnych;
- wprowadzono zmiany redakcyjne oraz doprecyzowujące zakres orzeczeń lekarskich, których może żądać pracodawca oraz tryb zwrotu orzeczeń.

10. Ustawa z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1316, 1608 i 1669)

- określono, iż udostępnienie danych pracodawcy odbywa się w formie oświadczenia;
- wyznaczono okres przetwarzania danych;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych.

11. Ustawa z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze skróceniem okresu przechowywania akt pracowniczych oraz ich elektroniczną (Dz. U. poz. 357)

- dodano przepis dotyczący rachunku bankowego.

12. Ustawa z dnia 31 maja 1996 r. o o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1001 oraz z 2018 r. poz. 1552)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

13. Ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956–1989 (Dz. U. poz. 741, z 2011 r. poz. 622 oraz z 2014 r. poz. 496)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

14. Ustawa z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 690)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

15. Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

16. Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 399, 730 i 1608)

- określono minimalny zakres danych gromadzonych przez ministra w związku z prowadzeniem listy mediatorów;
- ustalono, iż przetwarzanie innych danych będzie możliwe za zgodą osoby ubiegającej się o uzyskanie wpisu.

17. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1390)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO.

18. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 554, 650, 1000, 1544 i 1669)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres zabezpieczeń technicznych i organizacyjnych;
- określono obowiązki osób przetwarzających dane.

19. Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000, 1076 i 1925)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych, w tym danych wrażliwych;
- nadano uprawnienia do zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych;
- określono, iż wojewoda pełni bezpośredni nadzór nad powiatowymi zespołami poprzez wojewódzki zespół.

20. Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2148)

- dostosowano przepisy ustawy do zmian w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270).

21. Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.)

- doprecyzowano sposób realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 i 2 RODO.

W sektorze sportu i turystyki:

1. Ustawa z dnia 21 kwietnia 2017 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. 1051)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- określono że wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację zadania, o którym mowa w ust. 1;
- wyznaczono okres przetwarzania danych osobowych;
- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych.

W sektorze zdrowia:

1. Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2018 r. poz. 617, z późn. zm.)
 - określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
 - określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
 - uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych.
2. Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1371 oraz z 2018 r. poz. 1375)
 - określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO.
3. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510, z późn. zm.)
 - określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
 - określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.
4. Ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 1318 i 1524 oraz z 2018 r. poz. 1115 i 1515)
 - określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
 - określono organy uprawnione do otrzymania danych;
 - określono warunki pobierania opłat za udostępnienie dokumentacji medycznej;
 - zobowiązano osoby, które w związku z realizacją umowy o powierzeniu przetwarzania danych osobowych, o której mowa w art. 28 ust. 3 RODO, uzyskały dostęp do informacji związanych z pacjentem do zachowania ich w tajemnicy, także po śmierci pacjenta.
5. Ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2017 r. poz. 1845 oraz z 2018 r. poz. 697, 1515 i 1544)
 - określono zasady udostępniania danych w celach naukowych i statystycznych;
 - uchylono odesłanie do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.
6. Ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878)
 - uregulowano kwestie dotyczące organu obowiązane do ochrony praw osób korzystających ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez szpital psychiatryczny;
 - wprowadzono podstawę prawną do stosowania monitoringu wizyjnego.
7. Ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o leczeniu niepłodności (Dz. U. z 2017 r. poz. 865)
 - uchylono przepisy odnoszące się do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.
8. Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej (Dz. U. poz. 2217 oraz z 2018 r. poz. 1000 i 1544)
 - określono miejsce przechowywania danych;
 - wskazano podstawę prawną do przetwarzania i udostępniania danych osobowych.
9. Ustawa z dnia 8 września 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2195 oraz z 2018 r. poz. 650, 1115, 1544, 1629 i 1669)
 - określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
 - określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO;
 - wskazano na możliwość realizowania obowiązków wynikających z art. 13 na stronie podmiotowej w BIP lub na stronie internetowej oraz siedzibie.

10. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono kto może przetwarzać dane utrwalone za pomocą urządzeń monitorujących.

11. Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 160, z późn. zm.)

- uregulowano kwestie stosowania monitoringu wizyjnego w podmiotach wykonujących działalność leczniczą.

W sektorze sprawiedliwości:

1. Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1184, 1467 i 1669)

- wskazano, iż obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ustaje w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez adwokata w związku z udzielaniem pomocy prawnej występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18, art. 19 RODO, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez adwokata tajemnicy zawodowej;
- określono, że art. 21 ust. 1 RODO nie stosuje się w przypadku danych osobowych pozyskanych przez adwokata w związku z udzielaniem pomocy prawnej.

2. Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115)

- wskazano, iż obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej, nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przez radcę prawnego w związku z udzielaniem pomocy prawnej występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18, art. 19 RODO, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez radcę prawnego tajemnicy zawodowej;
- określono, że art. 21 ust. 1 RODO nie stosuje się w przypadku danych osobowych pozyskanych przez radcę prawnego w związku z udzielaniem pomocy prawnej.

3. Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2291 oraz z 2018 r. poz. 398, 723, 1469, 1629 i 1669)

- wskazano, iż obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ustaje w przypadku gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych przy wykonywaniu czynności notarialnych występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - przepisy art. 15 ust. 1 i 3, art. 18, art. 19 RODO, stosuje się w zakresie, w jakim nie naruszają obowiązku zachowania przez notariusza tajemnicy zawodowej;
- określono, że przepisu art. 21 RODO nie stosuje się w przypadku danych osobowych pozyskanych przez notariusza przy dokonywaniu czynności notarialnych.

4. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1921)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 nie stosuje się w postępowaniach

sądowych;

- wskazano, że w ramach przetwarzania danych osobowych w postępowaniach sądowych obowiązki wynikające z art. 13 RODO realizuje się na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w budynku sądu;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- zawarto szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez sądy (szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych osobowych, dla których administratorami są sądy, a zatem przetwarzanych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości).

5. Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1218 i 1544)

- usunięto odwołanie do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

6. Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1014)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych, w tym danych wrażliwych;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono podmioty, od których kurator może pozyskiwać dane wrażliwe oraz je przetwarzać na potrzeby postępowania sądowego.

7. Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 23, z późn. zm.)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - przepisów art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 RODO, nie stosuje się;
- określono, iż w związku z przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach sądowych wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 13 RODO, następuje przez umieszczenie informacji określonych w art. 13 RODO na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w widocznym miejscu w budynku sądu;
- zawarto szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez sądy (szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych osobowych, dla których administratorami są sądy, zgodnie z art. 175da i art. 175db ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, a zatem przetwarzanych przez sądy w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości).

8. Ustawa z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1874)

- zmiana odsyła do odpowiedniego stosowania określonych przepisów dotyczących ochrony danych osobowych zawartych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze i ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

9. Ustawa z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771, 1443 i 1669)

- określono kwestie dotyczące teletransmisji danych;
- określono sposób realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 i art. 15 RODO, sposób korzystania z praw wynikających z art. 16 i art. 18 RODO.

10. Ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2107)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów - art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 nie stosuje się w postępowaniach sądowych;
- w ramach przetwarzania danych osobowych w postępowaniach sądowych obowiązki wynikające z art. 13 RODO realizuje się na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w budynku sądu;
- zawarto szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez sądy (szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych

osobowych, dla których administratorami są sądy, a zatem przetwarzanych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości).

11. Ustawa z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1505 oraz z 2018 r. poz. 1669)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO – art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19, art. 21;
- wskazano, iż obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ustaje w przypadku, gdy z żądaniem ujawnienia informacji uzyskanych w związku z tłumaczeniem występuje Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych.

12. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 883 oraz z 2018 r. poz. 398)

- określono okres przetwarzania danych osobowych.

13. Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 405)

- wskazano administratora danych zgromadzonych w rejestrze.

14. Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r. poz. 5, 650, 771, 847, 848, 1045 i 1443)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19 nie stosuje się w postępowaniach sądowych;
- określono, że obowiązki wynikające z art. 13 RODO realizuje się na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w budynku sądu;
- zawarto szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez sądy (szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych osobowych, dla których administratorami są sądy, a zatem przetwarzanych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości).

15. Ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - przepisów art. 15, art. 16 – w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania, oraz art. 18 i art. 19, których nie stosuje się;
- określono, że obowiązki wynikające z art. 13 RODO realizuje się na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w budynku Trybunału;
- zawarto szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez sądy (szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych osobowych, dla których administratorami są sądy, a zatem przetwarzanych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości).

16. Ustawa z dnia 26 marca 1982 r. o Trybunale Stanu (Dz. U. z 2016 r. poz. 2050)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono, iż nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w ramach prowadzonych przez Trybunał Stanu postępowań wykonuje Krajowa Rada Sądownictwa;
- zawarto szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez sądy (szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych osobowych, dla których administratorami są sądy, a zatem przetwarzanych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości).

17. Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 624, 1045, 1443 i 1669)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO.

18. Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 389, 848, 1045 i 1443)

- zawarto szczególną regulację dotyczącą nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez sądy (szczególny tryb nadzoru proponowany w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości dotyczy jedynie przetwarzania tych danych osobowych, dla których administratorami są sądy, a zatem przetwarzanych w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości).

19. Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2018 r. poz. 1916)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

20. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077)

- określono, iż groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej; nie stanowi groźby zapowiedź spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem lub zachowaniem zagrożonym administracyjną karą pieniężną.

21. Ustawa z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 oraz z 2018 r. poz. 723, 1544 i 1669)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - art. 15 ust. 1 i 3, art. 18 i art. 19 oraz art. 21;
- określono okres przechowywania danych.

22. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1309 i 1669)

- doprecyzowano sposób realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 i art. 15 RODO, sposób korzystania z praw wynikających z art. 16 i art. 18 RODO.

W sektorze gospodarki morskiej, gospodarki wodnej, rybołówstwa i żeglugi śródlądowej:

1. Ustawa z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich (Dz. U. z 2016 r. poz. 1207)

- określono podmioty wykonujące nadzór nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach przed izbami morskimi oraz zadania wykonywane w ramach nadzoru.

2. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2128 oraz z 2018 r. poz. 1137 i 1694)

- doprecyzowano sposób realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 RODO;
- wskazano, iż wystąpienie z żądaniem ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie wpływa na realizację przeprowadzanej przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej kontroli lub inspekcji.

3. Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1476)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych w zakresie ogłoszenia o uprawnionym do rybactwa.

4. Ustawa z dnia 10 lipca 2015 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1267)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w zakresie systemu informatycznego.

5. Ustawa z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 925 i 1669)

- określono sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 RODO.

6. Ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205 oraz z 2018 r. poz. 317, 1338 i 1563)

- określono sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 RODO.

7. Ustawa z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 514 i 650)

- określono sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 RODO;
- określono sposób realizacji art. 18 ust. 1 RODO.

8. Ustawa z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1970)

- określono sposób realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 RODO;
- określono sposób realizacji art. 18 ust. 1 RODO.

W sektorze obrony narodowej:

1. Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 430, 1650 i 1544)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych;
- uregulowano pojęcie oraz prawo do przetwarzania informacji w ramach prowadzenia analizy oświadczeń o stanie majątkowym;
- wprowadzono obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej przez osoby przetwarzające szczególne kategorie danych osobowych.

2. Ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173 i 138)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- uregulowano pojęcie oraz prawo do przetwarzania informacji w ramach prowadzenia analizy oświadczeń o stanie majątkowym.

3. Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 937 i 2018)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- wskazano, iż osoby przetwarzające dane muszą posiadać pisemne upoważnienie i złożyć oświadczenie o zachowaniu ich w poufności.

4. Ustawa z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 2225 oraz z 2018 r. poz. 138 i 730)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;

- uzupełniono katalog organów i instytucji zobligowanych do pomocy i udzielania informacji wojskowym organom emerytalnym w sprawach świadczeń.

W sektorze spraw wewnętrznych i administracji:

1. Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 620 i 1669)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- określono podmioty będące współadministratorami danych;
- umożliwiono realizację obowiązku wynikającego z art. 13 RODO poprzez zamieszczenie informacji na stronie podmiotowej w BIP lub na stronie internetowej oraz w siedzibie;
- wyznaczono okres przetwarzania danych osobowych.

2. Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1313, 1592 i 1669)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- zaproponowano budowę systemu ochrony danych osobowych w Państwowej Straży Pożarnej na poziomie Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej, Szkoły Głównej Służby Pożarniczej, szkół Państwowej Straży Pożarnej, Centrum Naukowo-Badawczego Ochrony Przeciwpożarowej, Centralnego Muzeum Pożarnictwa, komend wojewódzkich Państwowej Straży Pożarnej oraz komend miejskich Państwowej Straży Pożarnej I kategorii;
- określono okres przetwarzania danych osobowych.

3. Ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, 138, 730 i 912)

- określono katalog organów i instytucji zobligowanych do pomocy i udzielania informacji organom emerytalnym w sprawach świadczeń.

4. Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2163)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO;
- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- wyznaczono okres przetwarzania danych osobowych.

5. Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 481, 730 i 912)

- określono zasady udostępniania dokumentów niezbędnych do wydania orzeczenia lekarskiego
- określono uprawnienia komisji lekarskich do pozyskiwania drogą elektroniczną danych od innych podmiotów;
- określono tryb postępowania w przypadku awarii systemów teleinformatycznych.

6. Ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1401 i 1560)

- uregulowano kwestie przetwarzania danych wrażliwych i biometrycznych;
- określono okres przetwarzania danych osobowych.

7. Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1482)

- wskazano organ upoważniony do przetwarzania danych;
- określono minimalne wymagania dotyczące osób uprawnionych do przetwarzania danych osobowych (w tym danych wrażliwych);
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

8. Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz. U. poz. 1241, z 2013 r. poz. 7 oraz z 2018 r. poz. 1115)

- wskazano organ upoważniony do przetwarzania danych;
- określono minimalne wymogi dotyczące osób uprawnionych do przetwarzania danych osobowych (w tym danych wrażliwych);
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

9. Ustawa z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 867 i 1115)

- uregulowano kwestie przetwarzania danych osobowych gromadzonych w systemie teleinformatycznym;
- określono sposób realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 RODO (poprzez zamieszczenie informacji na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej oraz w siedzibie ministra właściwego do spraw administracji publicznej, wojewodów lub starostów lub prezydentów miast na prawach powiatu, służby, inspekcje lub straż wchodzącą w skład zespolonej administracji wojewódzkiej) oraz ograniczenia realizacji prawa wynikającego z art. 15 RODO.

W sektorze środowiska:

1. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2018 r. poz. 2033)

- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

2. Ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 792 i 1669)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - umożliwienie realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 RODO poprzez zamieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Prezesa Agencji, na stronie internetowej oraz w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie Agencji.

3. Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1271 i 1669)

- określono zakres przetwarzania danych osobowych;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych.

4. Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, 1000, 1479, 1544, 1564, 1592)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- wskazano administratora danych osobowych;
- określono okresy przetwarzania danych osobowych w zależności od ich kategorii;
- doprecyzowano minimalne warunki zabezpieczenia danych.

5. Ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 1471 i 1479)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO (art. 15 ust. 1 lit. g);
- wskazano, iż wystąpienie przez osobę, której dane dotyczą, z żądaniem ograniczenia przetwarzania danych osobowych, określonym w art. 18 ust. 1 RODO, nie wstrzymuje ani nie ogranicza wykonywania zadań przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska.

6. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 i 1629)

- dodano podstawę do podania we wzorze deklaracji informacji o przetwarzaniu danych osobowych zbieranych na podstawie deklaracji.

7. Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2018

r. poz. 1201)

- wprowadzono środki służące zabezpieczeniu danych.

W sektorze edukacji narodowej:

1. Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967)

- usunięto odwołanie do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

2. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2018 r. poz. 1457, 1560, 1669)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- nałożono na nauczycieli oraz innych pracowników przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego, szkół, placówek, organów prowadzących, organów sprawujących nadzór pedagogiczny oraz innych podmiotów realizujących zadania i obowiązki określone w ustawie, realizujących czynności związane z przetwarzaniem tzw. danych wrażliwych, obowiązku zachowania w tajemnicy informacji, które powzięli w związku z wykonywaniem pracy lub pełnieniem funkcji;
- wprowadzono wymóg udzielenia wyraźniej zgody (ucznia, albo, w przypadku ucznia niepełnoletniego, rodzica) na przetwarzanie określonych informacji w konkretnych celach;
- usunięto odwołanie do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

3. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, 1000, 1269, 1669)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych;
- nałożono na nauczycieli oraz innych pracowników przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego, szkół, placówek, organów prowadzących, organów sprawujących nadzór pedagogiczny oraz innych podmiotów realizujących zadania i obowiązki określone w ustawie, realizujących czynności związane z przetwarzaniem tzw. danych wrażliwych, obowiązku zachowania w tajemnicy informacji, które powzięli w związku z wykonywaniem pracy lub pełnieniem funkcji;
- wprowadzono wymóg udzielenia wyraźniej zgody (ucznia, albo, w przypadku ucznia niepełnoletniego, rodzica) na przetwarzanie określonych informacji w konkretnych celach;
- określono wyjątki zwalniające z zachowania tajemnicy informacji.

W sektorze nauki i szkolnictwa wyższego:

1. Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668 i 2024)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO – art. 15, art. 16, art. 18 i art. 21;
- określono wyłączenia stosowania RODO w ww. zakresie przy realizacji badań naukowych i prac rozwojowych ze względu na specyfikę działalności badawczo-rozwojowej i gwarantowanej przez prawo wolności badawczej.

W sektorze inwestycji i rozwoju:

1. Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431 i 1544)

- wskazano administratora danych osobowych gromadzonych w centralnym systemie teleinformatycznym.

2. Ustawa z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1285)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO.

3. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1669)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO w zakresie wystąpień zawierających dane osobowe osób trzecich, które nie skutkują wszczęciem postępowania administracyjnego, przysługuje w zakresie, w jakim nie ma wpływu na ochronę praw i wolności

osoby, od której dane pozyskano.

3. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, 1276, 1469 i 1669)
 - określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - prawa, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO przysługują w zakresie, w jakim nie mają wpływu na ochronę praw i wolności osób, których dane dotyczą.
4. Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1725 oraz z 2018 r. poz. 1669)
 - określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO - art. 15 ust. 1 lit. g RODO;
 - wskazano, iż wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO, przez osobę, której dane dotyczą, nie może wpływać na skuteczne i efektywne wykonywanie zadań.
5. Ustawa z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1345)
 - doprecyzowano sposób stosowania wybranych przepisów RODO – możliwość realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 i 2 RODO poprzez zamieszczenie informacji o zbieraniu danych osobowych na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na swojej stronie internetowej;
 - określono, że prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO przysługuje, o ile nie wpływa na ochronę praw i wolności osób, których dane dotyczą;
 - określono, że wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO (tj. prawo żądania przez osobę, której dane osobowe dotyczą, ograniczenia przetwarzania jej danych) nie wpływa na przebieg postępowań planistycznych.
6. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945)
 - doprecyzowano sposób stosowania wybranych przepisów RODO - możliwość realizacji obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 i 2 RODO poprzez zamieszczenie informacji o zbieraniu danych osobowych na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie, a w przypadku niektórych czynności, dodatkowo w obwieszczeniu/ogłoszeniu;
 - określono, że prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO, przysługuje, o ile nie wpływa na ochronę praw i wolności osób, których dane dotyczą.
7. Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1570 oraz z 2018 r. poz. 650)
 - określono, że wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 RODO nie wpływa na realizację zadań polegających na gromadzeniu informacji o wynikach zleconych badań próbek wyrobów budowlanych, przeprowadzonych kontrolach wyrobów budowlanych wprowadzonych do obrotu lub udostępnianych na rynku krajowym, wydanych postanowieniach, decyzjach i opiniach oraz prowadzeniu krajowego wykazu zakwestionowanych wyrobów budowlanych, o którym mowa w art. 15 ustawy.
8. Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1398)
 - wskazano organy odpowiedzialne za realizację obowiązków wynikających z RODO;
 - doprecyzowano sposób stosowania wybranych przepisów RODO – umożliwiono realizację obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 i 2 RODO poprzez zamieszczenie informacji o zbieraniu danych osobowych na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej lub na stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w siedzibie wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, dodatkowo w obwieszczeniu i ogłoszeniu,
 - określono, że prawo, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. g RODO przysługuje, jeżeli nie wpływa na ochronę praw i wolności osób, których dane dotyczą;
 - określono minimalne wymogi dotyczące zabezpieczeń danych.

9. Ustawa z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2018 r. poz. 1984)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO;
- określono zakres przetwarzanych danych osobowych;
- określono okres przechowywania danych;
- określono zabezpieczenia, którym podlegają dane.

W sektorze przedsiębiorczości i technologii:

1. Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647, 1544 i 1629)

- uchylono art. 50.

2. Ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 470, 650, 723, 730, 771, 1000 i 1104)

- określono ograniczenie stosowania art. 19 oraz art. 21 ust. 1 RODO;
- określono zakres przetwarzanych danych osobowych przez uczestników systemu udostępniania informacji gospodarczych, do którego nie stosuje się niektórych przepisów RODO.

3. Ustawa z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2012 r. poz. 392, z 2015 r. poz. 1064 oraz z 2018 r. poz. 1669)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych, w tym danych wrażliwych.

4. Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. 2017 r. poz. 683 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650)

- doprecyzowano sposób realizacji obowiązku informacyjnego przez mikroprzedsiębiorców.

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów:

1. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1559)

- wskazano Szefa Służby Cywilnej jako podmiot przetwarzający dane osobowe.

2. Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1182, 1669, 1735 i 2024)

- upoważniono Kancelarię Prezesa Rady Ministrów do prowadzenia listy członków organów zarządzających i nadzorczych spółek oraz pełnomocników wspólnika, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników, osób będących akcjonariuszami spółek z udziałem Skarbu Państwa oraz osób, które złożyły egzamin, o którym mowa w art. 19 ust. 1 lit. h-j ustawy, oraz osób, które uzyskały uprawnienia do zasiadania w organach nadzorczych na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów;
- Kancelaria Prezesa Rady Ministrów została wskazana jako współadministrator danych osobowych osób, w zakresie wykonywania uprawnień przekazanych przez Prezesa Rady Ministrów.

3. Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260 oraz z 2018 r. poz. 1669 i 2159)

- określono, iż minister właściwy do spraw gospodarki może powierzyć, w drodze porozumienia, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wykonywanie zadań związanych z wdrożeniem, utrzymaniem i rozwojem systemu

teleinformatycznego wspierającego wykonywanie umów o komercjalizacji i prywatyzacji, w którym przetwarzane będą dane osobowe nabywców akcji i udziałów spółek Skarbu Państwa oraz nabywców mienia Skarbu Państwa w ramach prywatyzacji bezpośredniej, w tym będących dłużnikami Skarbu Państwa z tytułu zobowiązań cenowych i pozacenowych.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362)

- określono podmioty wykonujące obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO;
- wskazano, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub minister właściwy do spraw rolnictwa może ujawnić dane osobowe podmiotu udzielającego pomocy lub beneficjenta pomocy.

Urząd Zamówień Publicznych:

1. Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1986)

- określono ograniczenia w stosowaniu wybranych przepisów RODO
- umożliwiono realizację obowiązku wynikającego z art. 13 RODO poprzez zamieszczenie wymaganych informacji w ogłoszeniu o zamówieniu, ogłoszeniu o konkursie, w specyfikacji istotnych warunków zamówienia lub w regulaminie konkursu;
- dostosowano sposób realizacji uprawnień wynikających z art. 15 RODO do uwarunkowań wynikających ze stosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych;
- określono, że sposób realizacji uprawnień wynikających z art. 16 RODO nie może skutkować zmianą wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu ani zmianą postanowień umowy w zakresie niezgodnym z ustawą,
- dostosowano również sposób realizacji uprawnień wynikających z art. 18 RODO;
- określono zakres dozwolonego przetwarzania danych;
- ograniczono zasadę jawności w zamówieniach publicznych w przypadku przetwarzania danych osobowych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa, o których mowa w art. 10 RODO, co do celu (korzystanie ze środków ochrony prawnej uregulowanych w Dziale VI ustawy z dnia 29 stycznia – Prawo zamówień publicznych) oraz do czasu przetwarzania (do upływu terminu na ich wniesienie);
- określono, iż osoby upoważnione do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 RODO, zobowiązane będą do zachowania poufności w zakresie udostępnionych im informacji i danych.

2. Ustawa z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. poz. 1920 oraz z 2018 r. poz. 1669 i 1693)

- wprowadzono ograniczenie zasady jawności, a więc dostępu do danych osobowych dotyczących wyroków i skazań, w odniesieniu do celu przetwarzania (korzystanie ze środków ochrony prawnej uregulowanych w Rozdziale 10 ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi oraz do czasu przetwarzania (do upływu terminu na ich wniesienie);
- umożliwiono realizację obowiązku wynikającego z art. 13 RODO poprzez zamieszczenie wymaganych informacji w ogłoszeniu o koncesji, wstępnym ogłoszeniu informacyjnym, zaproszeniu do ubiegania się o zawarcie umowy koncesji lub w dokumentach koncesji;
- określono, że w przypadku, gdy w postępowaniu o zawarcie umowy koncesji albo po jego zakończeniu wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 15 ust. 1-3 RODO, wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku, zamawiający może żądać od osoby, której dane dotyczą wskazania dodatkowych informacji mających na celu sprecyzowanie żądania, w szczególności nazwy lub daty postępowania o zawarcie umowy koncesji;
- określono, że sposób realizacji uprawnień wynikających z art. 16 RODO nie może skutkować zmianą wyniku postępowania o zawarcie umowy koncesji ani zmianą postanowień umowy w zakresie niezgodnym z ustawą oraz naruszeniem integralności przechowywanej dokumentacji postępowania;
- dostosowano również sposób realizacji uprawnień wynikających z art. 18 RODO;
- określono okres dozwolonego przetwarzania danych;
- zobowiązano osoby upoważnione do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 10 RODO, do

zachowania poufności w zakresie udostępnionych im informacji i danych.

Rzecznik Praw Obywatelskich:

1. Ustawa z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 2179)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych, w tym danych wrażliwych.

Rzecznik Praw Dziecka:

1. Ustawa z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka (Dz. U. z 2017 r. poz. 922)

- określono podstawę prawną przetwarzania danych osobowych, w tym danych wrażliwych;
- usunięto przepis dotyczący ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

1. Ustawa z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2018 r. poz. 400, 730 i 1567)

- zapewniono możliwość zwrócenia się przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do właściwych organów, organizacji lub instytucji o przekazanie informacji, które mogą mieć istotne znaczenie w sprawie o nadanie orderu lub odznaczenia;
- uchylono art. 37a.

2. Ustawa z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 1829)

- zapewniono możliwość zwrócenia się przez Prezydenta Rzeczypospolitej do właściwych organów o udzielenie informacji, które mogą mieć istotne znaczenie w sprawie o nadanie obywatelstwa polskiego lub w sprawie o zrzeczenie się obywatelstwa.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

RODO, co do zasady, jest aktem prawnym bezpośrednio obowiązującym. Oznacza to, że od dnia 25 maja 2018 r. ma bezpośrednie zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Celem reformy europejskich przepisów o ochronie danych osobowych jest, z jednej strony zagwarantowanie należytej ochrony obywatelom, z drugiej zapewnienie w całej Unii Europejskiej spójnego i jednolitego poziomu ochrony danych osób fizycznych, tak aby umożliwić swobodny przepływ danych osobowych w Unii oraz ułatwić funkcjonowanie przedsiębiorstw na jednolitym rynku cyfrowym.

RODO - szanując odmienności porządków i tradycji prawnych poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej - pozostawiło pewne kwestie do uregulowania i doprecyzowania w prawie krajowym poszczególnym państwom członkowskim. W efekcie we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej od blisko dwóch lat prowadzono przeglądy legislacyjne mające na celu dostosowanie (zmianę bądź uchylenie) przepisów krajowych w zakresie ochrony danych osobowych do wymogów RODO.

Większość państw nie ma jeszcze wypracowanych finalnych wersji projektów aktów prawnych wdrażających RODO - są na etapie prac rządowych bądź konsultacji publicznych.

Zaawansowane prace nad przepisami wprowadzającymi toczą się w Austrii, Finlandii, Szwecji, Słowenii, Estonii, Węgrzech i Niemczech¹. W przypadku tych ostatnich mowa jest o ok. 200 ustawach, przy czym dokonano już zmian w przepisach podatkowych i dotyczących ubezpieczeń społecznych. Nad przepisami sektorowymi pracują też, w zakresie swoich kompetencji, rządy landów. Obok Niemiec przepisy wdrażające uchwalono także w Austrii². Warto zauważyć, że niemiecki akt prawny stanowi wdrożenie zarówno RODO, jak i tzw. dyrektywy policyjnej³, czyli obu elementów pakietu reformującego unijne zasady ochrony danych osobowych. Według informacji z grupy Unii Europejskiej, monitorującej wdrażanie rozporządzenia, której ostatnie spotkanie odbyło się na przełomie lutego i

marca 2018 r., pod obrady parlamentów poszczególnych krajów zostały przekazane ustawy o ochronie danych przez kilka zaledwie krajów: Dania (10.2017), Hiszpania (11.2017), Francja (12.2017), Finlandia (03.2018), Irlandia (01.2018), Holandia (12.2017), Rumunia (03.2018), Wielka Brytania (09.2017), Luksemburg (09.2017). Do tych Państw w kwietniu dołączyła Polska. Wdrożenie RODO, jako aktu unijnego, nie dotyczy państw OECD nie będących członkami Unii Europejskiej. Warto przy tym zwrócić uwagę, że OECD wydała własne wytyczne w sprawie ochrony danych osobowych, których ostatnia aktualizacja miała miejsce w 2013 r.

Kraje członkowskie OECD prowadzą stały dialog dotyczący kwestii związanych z cyfryzacją, otwartością danych w dobie rozwoju ekonomii opartej na danych i wynikających stąd zagrożeń⁵. Prace te mają charakter wymiany doświadczeń i dobrych praktyk w szerokim zakresie tematycznym⁶ i tym samym nie sposób traktować ich jako źródło sprawdzonych rozwiązań w zakresie stanowienia prawa.

Państwami spoza Unii Europejskiej, które zadeklarowały wolę stosowania RODO, są Islandia, Lichtenstein i Norwegia, co ma związek z ich przynależnością do Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Również Wielka Brytania, pomimo Brexitu, zdecydowała się w pełni wdrożyć przepisy RODO.

1. Gesetz zur Anpassung des Datenschutzrechts an die Verordnung (EU) 2016/679 und zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/680.
2. Bundesgesetz, mit dem das Datenschutzgesetz 2000 geändert wird (DatenschutzAnpassungsgesetz 2018).
3. Dyrektywa 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową rady 2008/977/WSISW.
4. *The OECD Privacy Framework* - <http://www.oecd.org/internet/ieconomy/privacy-guidelines.htm>.
5. OECD Digital Economy Project - <http://www.oecd.org/sti/ieconomy/information-security-and-privacy.htm>.
6. Going Digital - <http://www.oecd.org/going-digital/> | <http://www.oecd.org/sti/ieconomy/information-security-and-privacy.htm>.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Osoby uczestniczące w procedurze aplikowania o publiczne środki dystrybuowane na szczeblu centralnym lub samorządowym w formie: dotacji, stypendiów, nagród	Brak dokładnych danych	Brak danych	Uzyskają uprawnienia podmiotu danych wynikające z przepisów o ochronie danych osobowych i RODO. Sprecyzowanie okresu przetwarzania danych osobowych osób uczestniczących w procedurze oraz wprowadzenie okresowych przeglądów tych danych.
Podmioty, którym nadano Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”	W 2016 r. łącznie 361 podmiotów	Ewidencja Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego	Uzyskają uprawnienia podmiotu danych wynikające z przepisów o ochronie danych osobowych i RODO. Sprecyzowanie okresu przechowywania danych osobowych podmiotów.
Podmioty, którym nadano odznakę honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej”	W 2016 r. 995 podmiotów	Ewidencja Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego	Uzyskają uprawnienia podmiotu danych wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO. Sprecyzowanie okresu

			przechowywania danych osobowych podmiotów.
Klienci banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych	Brak danych		Uzyskają uprawnienia podmiotu danych wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO. Możliwość przekazania danych biometrycznych celem identyfikacji tożsamości klientów.
Ubezpieczeni, osoby na rachunek których ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia, przedstawiciele ustawowi osób na rachunek których ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia	Brak danych	Brak danych	Wymóg wyrażenia wyrażnej zgody na przetwarzanie danych osobowych szczególnie chronionych (o stanie zdrowia). Uzyskają uprawnienia podmiotu danych wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Klienci dostawców usług płatniczych	Brak danych		Możliwość przetwarzania danych biometrycznych w celu weryfikowania tożsamości klientów oraz uwierzytelniania dokonywanych przez nich czynności.
Świadczeniobiorcy/inne osoby	47 771 444	NFZ (dane z Centralnego Wykazu Ubezpieczonych na koniec IV kwartału 2017 r.)	Możliwość przetwarzania danych ubezpieczonych.
Osoby znajdujące się w Rejestrze Sprawców Przepięstw na Tle Seksualnym			Uregulowanie kwestii związanych z przetwarzaniem danych osobowych przez organy administrujące oraz pełniące nadzór (dodatkowo udostępnianie informacji dla celów statystycznych i naukowych, możliwość gwarancji dostępu do informacji oraz procedura korygowania nieprawidłowych danych).
Obywatele Rzeczypospolitej Polskiej	38 mln	GUS 2015 r.	Uregulowanie materii prawnej związanej z odpowiedzialnością, administracją i nadzorem nad systemami teleinformatycznymi oraz postępowaniami prowadzonymi w formie papierowej w wymiarze sprawiedliwości zapewniającymi bezpieczne przetwarzanie danych

			<p>osobowych.</p> <p>Zwiększenie pewności obrotu poprzez określenie podstawy prawnej przetwarzania danych osobowych oraz przypadków w których poszczególne podmioty wykonują obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO.</p> <p>Dane osobowe konsumentów będą pozyskiwane w związku z przekazywanymi przez nich skargami na funkcjonowanie przedsiębiorców w związku z realizacją obowiązków wynikających z ustaw o Inspekcji Handlowej i o systemie monitorowania jakości paliw oraz w związku z przekazywanymi przez nich wnioskami o prowadzenie polubownych postępowań.</p>
Podmioty, których dane osobowe są przetwarzane przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania ustawowych zadań, uprawnień i obowiązków	niemożliwa do określenia		W zakresie ograniczenia bezpośredniego stosowania niektórych przepisów RODO.
Obywatele, których dane przetwarzane są w rejestrze PESEL, Rejestrze Dowodów Osobistych, Rejestrze Stanu Cywilnego i Centralnej Ewidencji Wydanych i Unieważnionych Dokumentów Paszportowych			Uzyskają uprawnienia wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Członkowie kadry narodowej - medaliści i finaliści igrzysk olimpijskich, paraolimpijskich i głuchych, mistrzostw świata i Europy w kategorii seniora i młodzieżowca oraz medaliści mistrzostw świata i Europy w kategorii juniora	1000	MSiT, wykaz członków kadry narodowej	Uzyskają uprawnienia podmiotu danych wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Trenerzy	690	Dane MSiT	Uzyskają uprawnienia podmiotu danych wynikające z

			projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Osoby zainteresowane uprawianiem turystyki wodnej ubiegające się o patenty żeglarskie	Ponad 40 000 osób corocznie otrzymuje patenty żeglarskie oraz patenty i licencje motorowodne (dane za 2017 r.). Corocznie przeprowadzane jest ok. 3500 egzaminów	Dane uzyskane z Polskiego Związku Żeglarskiego oraz Polskiego Związku Motorowodnego i Narciarstwa Wodnego (podmioty upoważnione do wydawania dokumentów); Dane własne	Uzyskują uprawnienia podmiotu danych wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Podmioty ubiegające się o upoważnienie do egzaminowania	ok. 150-200 corocznie wniosków o wydanie decyzji lub zmianę pierwotnej decyzji o zgodzie na egzaminowanie	Dane własne	Uzyskują uprawnienia podmiotu danych wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Osoby, w interesie których interweniują jednostki ochrony przeciwpożarowej	statystyka za 2017 r. wskazuje, że Państwowa Straż Pożarna w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego interweniowała w 480633 przypadkach, co oznacza, że w każdym z nich potencjalnie wystąpiła konieczność przetwarzania danych osobowych	Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej	Ochrona danych osobowych osób uczestniczących w realizacji ustawowych zadań przez jednostki ochrony przeciwpożarowej (m.in. zgłaszający, poszkodowani, świadkowie etc.).
Osoby, w interesie których interweniuje Państwowa Straż Pożarna	statystyka za 2017 r. wskazuje, że Państwowa Straż Pożarna interweniowała w ramach systemu ratowniczo-gaśniczego w 480633 przypadkach, co oznacza, że w każdym z nich potencjalnie wystąpiła konieczność przetwarzania	Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej	Uzyskują ustawowe uzasadnienie (podstawę prawną) przetwarzania danych osobowych. Obowiązek stosowania przepisów RODO z przewidzianymi w ustawie zaopatrzeniowej ograniczeniami.

	danych osobowych		
Zlecający usługę detektywistyczną	Brak danych		Możliwość powierzenia firmom detektywistycznym realizacji usługi detektywistycznej.
Studenci	1 262 862 studentów	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on” (według stanu na dzień 26 marca 2018 r.)	Wyraźnie wskazano podmioty uprawnione do przetwarzania danych osobowych tych grup osób fizycznych. Precyzyjnie wskazano administratora tych danych osobowych. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Doktoranci	72 463 doktorantów	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on” (według stanu na dzień 26 marca 2018 r.)	Wyraźnie wskazano podmioty uprawnione do przetwarzania danych osobowych tych grup osób fizycznych. Precyzyjnie wskazano administratora tych danych osobowych. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Osoby, którym nadano stopień doktora i doktora habilitowanego	Nadane stopnie doktora w 2017 r. - 5 586. Nadane stopnie doktora habilitowanego w 2017 r. - 1652	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Precyzyjnie wskazano administratora danych osobowych. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Osoby, którym nadano tytuł profesora	Nadane tytuły profesorskie w 2017 r. - 295	Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Precyzyjnie wskazano administratora danych osobowych. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Osoby ubiegające się o nagrody Prezesa Rady Ministrów oraz Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Nadane stopnie doktora w 2017 r. - 5 586; Nadane stopnie doktora habilitowanego w 2017 r. - 1652	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Precyzyjnie wskazano administratora danych osobowych. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Osoby ubiegające się o członkostwo w Centralnej Komisji do Spraw Stopni	Osoby z tytułem profesora -		Precyzyjnie wskazano administratora danych osobowych. Określono

i Tytułów	11 512		wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Uczestnicy egzaminów certyfikowanych z języka polskiego	2803	NAWA	Precyzyjnie wskazano administratora danych osobowych tych osób. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Studenci i doktoranci, którzy zawarli umowę o kredyt studencki	ok. 120 tys.	MNiSW, Bank Gospodarstwa Krajowego	Wskazanie administratora danych osobowych przetwarzanych w związku z umarzaniem kredytów i pożyczek studenckich.
Osoby uczestniczące w realizacji badań naukowych i prac rozwojowych	ok. 100 tys.	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym	Możliwość wykorzystywania danych osobowych, w tym tzw. danych wrażliwych, do celów badawczych.
Osoby zdające egzamin w MŚ	100 osób rocznie	dane własne Ministerstwa Środowiska	Konieczność podawania danych osobowych w trakcie procedury przygotowania i przeprowadzenia egzaminu.
Osoby, których dane osobowe są przetwarzane w związku z przyjmowaniem, weryfikacją i przetwarzaniem informacji o zdarzeniach radiacyjnych lub o próbach nielegalnego przewozu przez granicę substancji promieniotwórczych	ok. 40 zgłoszeń dziennie	dane własne Prezesa PAA	Wskazanie w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe, że obowiązek informacyjny wynikający z art. 13 RODO będzie realizowany przez zamieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej.
Osoby, których dane są przetwarzane podczas kontroli jednostek organizacyjnych	3800 jednostek	Rejestr jednostek organizacyjnych wykonujących działalność związaną z narażeniem na promieniowanie jonizujące prowadzony przez Prezesa PAA	Wskazanie w ustawie zakresu przetwarzanych danych osobowych oraz wyłączenie stosowania art. 13 RODO
Osoby ubiegające się o świadczenia rodzinne oraz członkowie ich rodzin	ok. 7 000 000	Dane administracyjne	
Osoby ubiegające się o świadczenia z funduszu alimentacyjnego i członkowie ich rodzin oraz dłużnicy alimentacyjni	ok. 1 100 000	Dane administracyjne	

Osoby objęte wspieraniem rodziny, osoby tworzące rodzinną pieczę zastępczą i dzieci umieszczone w pieczy zastępczej, osoby usamodzielniane, osoby, które chcą adoptować dziecko i dzieci kwalifikowane do adopcji	ok. 300 000	Dane administracyjne	
Członkowie rodzin wielodzietnych	ok. 5 000 000	Dane administracyjne	
Osoby ubiegające się o świadczenia wychowawcze oraz członkowie ich rodzin	ok. 12 000 000	Dane administracyjne	
Bezrobotni i poszukujący pracy (stan na styczeń 2018 r.)	Bezrobotni – 1 133 738. Poszukujący pracy – 27 890	Sprawozdanie MRPiPS-01 o rynku pracy	Wzrost ochrony związanej z przetwarzaniem danych osobowych przez publiczne służby zatrudnienia.
Osoby korzystające ze świadczeń pomocy społecznej	ok. 1 600 000	Sprawozdanie MPiPS-03-R za I-XII 2016 r.	Uzyskanie gwarancji, że dane osobowe będą przetwarzane na podstawie przepisów prawa, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych.
Osoby, których krewni stracili życie wskutek walki z narzuconym systemem totalitarnym lub wskutek represji totalitarnych lub czystek etnicznych w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. do dnia 31 lipca 1990 r. i miejsce ich pochowania nie jest znane	50 000 – 100 000 tys. osób	Publikacje naukowe zawierające informacje o stratach poniesionych przez naród polski wskutek walki z narzuconym systemem totalitarnym lub wskutek represji totalitarnych lub czystek etnicznych w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. – 31 lipca 1990 r.	Osoby te mogą przekazać swój materiał genetyczny do porównania, wraz z danymi osobowymi. Dane te w związku z sytuacją opisaną poniżej mogą trafić do IPN.
Osoby których dotyczą dokumenty zgromadzone w archiwum Instytutu Pamięci	Brak danych	Brak danych	Dane osobowe tych osób będą chronione na podstawie ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.
Użytkownicy zasobu archiwalnego archiwów państwowych	ok. 30 000* (czytelnie); ok. 280 000* (Internet) * w skali 1 roku	Sprawozdania KN1 z działalności archiwów państwowych	Ograniczenie dostępu do chronionych danych osobowych zawartych w materiałach archiwalnych.
Użytkownicy zasobu archiwalnego jednostek państwowej sieci	Brak danych	Brak dostępu do części źródeł	Ograniczenie dostępu do chronionych danych osobowych zawartych w

archiwalnej inni niż archiwa państwowe			materiałach archiwalnych.
Oficerowie zawodowi, z wyjątkiem oficerów zajmujących stanowiska sędziów sądów wojskowych oraz stanowiska prokuratorów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz podoficerowie pełniący zawodową służbę wojskową w organach finansowych i logistycznych	Obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych objętych jest około 27 000 żołnierzy. Zaproponowane zmiany nie zwiększą tej grupy osób	Dane własne	Proponowane regulacje prawne mają charakter dostosowujący oraz wypełniają zasadę generalną, że umocowanie podmiotu do przetwarzania danych osobowych powinno być uregulowane w akcie rangi ustawowej.
Żołnierze zawodowi pełniący zawodową służbę wojskową, żołnierze rezerwy, funkcjonariusze lub byli funkcjonariusze – kandydaci do służby w Żandarmerii Wojskowej. Pracownicy resortu obrony narodowej, pracownicy sektora publicznego i prywatnego – kandydaci do pracy w Żandarmerii Wojskowej	1 100 osób Zaproponowane zmiany nie zwiększą tej grupy osób	Dane własne	Proponowane regulacje prawne mają charakter dostosowujący oraz spełniają zasadę generalną, że umocowanie podmiotu do przetwarzania danych osobowych powinno być uregulowane w akcie rangi ustawowej.
Żołnierze zarejestrowani w systemie, uprawnieni do posiadania broni i amunicji	ok. 10 000 osób Zaproponowane zmiany nie zwiększą tej grupy osób	Dane własne	Proponowane regulacje prawne mają charakter dostosowujący oraz spełniają zasadę generalną, że umocowanie podmiotu do przetwarzania danych osobowych powinno być uregulowane w akcie rangi ustawowej.
Żołnierze zawodowi, byli żołnierze i w szczególnych przypadkach członkowie rodzin żołnierzy	ok. 48 000	Liczba osób korzystających z pomocy rekonwersyjnej znajdujących się w bazie SI REKONWERSJA	
<u>Administratorzy danych:</u> zamawiający, wykonawca, uczestnik konkursu, Prezes Urzędu Zamówień Publicznych, Prezes Krajowej Izby Odwoławczej	Zamawiający ogółem: ok. 35 116	Sprawozdanie Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych o funkcjonowaniu systemu zamówień publicznych w 2016 r.	Projektowane regulacje będą miały wpływ na zakres oraz sposób realizacji uprawnień i obowiązków wynikających z RODO.

<p><u>Osoby fizyczne, których dane osobowe dotyczą:</u> wykonawca, uczestnik konkursu, podwykonawca, podmiot trzeci - będący osobami fizycznymi, pracownicy, współpracownicy wykonawcy uczestnika konkursu, podwykonawcy, podmiotu trzeciego, zamawiającego, pełnomocnicy będący osobami fizycznymi</p>	<p>Wykonawcy ogółem: ok. 140 000</p>	<p>Sprawozdanie Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych o funkcjonowaniu systemu zamówień publicznych 2015 r. – ogólna liczba zamówień udzielonych w oparciu o procedury określone ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych</p>	
<p>Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego</p>	<p>Wykonawcy ogółem: ok. 140 000</p>		<p>Uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych. Przyjmuje obowiązek stosowania zobowiązań wynikających z RODO.</p>
<p>Minister Obrony Narodowej</p>			<p>W związku z pełnieniem roli organizatora państwowych instytucji kultury: – uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych; – przyjmuje obowiązek stosowania zobowiązań wynikających z RODO.</p>
<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa</p>	<p>1</p>		<p>Podmiot został wprost wskazany w przepisie prawnym jako pełniący funkcję administratora określonych danych osobowych, co wyeliminuje wątpliwości w tym zakresie oraz zapewni prawidłowe stosowanie przez niego RODO.</p>
<p>Ministerstwo Spraw Zagranicznych</p>	<p>1</p>	<p>GUS</p>	<p>Zapewnienie wydzielonej sieci zapewniającej łączność elektroniczną umożliwiającą dostęp konsulom do rejestru PESEL, Rejestru Dowodów Osobistych oraz komunikacji pomiędzy ewidencjami paszportowymi a Centralną Ewidencją Wydanych i Unieważnionych Dokumentów Paszportowych.</p>
<p>Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p>	<p>1</p>	<p>GUS</p>	<p>Udział w realizacji zadań związanych z rozwojem rejestru PESEL, Rejestru</p>

			Dowodów Osobistych, Rejestru Stanu Cywilnego oraz zapewnieniem poprawności danych w tych rejestrach. Zapewnienie wydzielonej sieci umożliwiającej dostęp uprawnionych do rejestru PESEL, Rejestru Dowodów Osobistych, Rejestru Stanu Cywilnego i Centralnej Ewidencji Wydanych i Unieważnionych Dokumentów Paszportowych.
Minister Sprawiedliwości	1	MS	Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z pełnienia funkcji administratora systemów teleinformatycznych funkcjonujących w wymiarze sprawiedliwości oraz nadzoru nad działalnością poszczególnych organów.
Minister właściwy do spraw finansów publicznych			Podmiot został wprost wskazany w przepisie prawnym jako pełniący funkcję administratora określonych danych osobowych, co wyeliminuje wątpliwości w tym zakresie oraz zapewni prawidłowe stosowanie przez niego RODO.
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki	1		Doprecyzowanie zakresu administrowania danymi osobowymi.
Dyrektor Generalny Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa	1		Doprecyzowanie czynności technicznych wykonywanych przez podmiot w związku z prowadzeniem rejestru rolników.
Sądy powszechne	317 sądów rejonowych, 45 sądów okręgowych, 11 sądów apelacyjnych.		Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z prowadzenia postępowań w wymiarze sprawiedliwości oraz nadzoru nad działalnością poszczególnych organów.

Podmioty chronionych danych osobowych występujących w materiałach archiwalnych w państwowej sieci archiwalnej	Brak danych (faktycznie oddziaływanie dotyczy całości populacji krajowej: ok. 38 mln osób)	Nie prowadzono badań – brak źródeł (GUS)	Ochrona chronionych danych osobowych przed przetwarzaniem do celów innych niż te, do których były one pierwotnie zebrane, bez wiedzy ani zgody osób, których te dane dotyczą.
Archiwa państwowe Archiwa wyodrębnione* (* bez archiwów jednostek podległych i nadzorowanych przez ministrów) Jednostki państwowej sieci archiwalnej inne niż archiwa państwowe i wyodrębnione	33 13 Brak danych	Sprawozdania KN1 (GUS) z działalności archiwów państwowych. Ustawa o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (art. 29) Nie prowadzono badań – brak źródeł	Zwiększenie liczby obowiązków informacyjnych wobec obywateli; modyfikacja pomocy ewidencyjnych niespełniających rygorów ochrony danych; utworzenie stanowisk (wydzielenie zadań); modyfikacja systemów teleinformatycznych, w których przetwarzane są dane osobowe; dodanie obowiązku pseudonimizacji udostępnianych danych osobowych (jeśli przepisy szczególne nie stanowią inaczej).
Jednostki samorządu terytorialnego	2478 gmin i 66 miast na prawach powiatów		Osoby reprezentujące wnioskodawców oraz osoby wskazane we wnioskach o dotację uzyskują uprawnienia podmiotu danych wynikające z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO. Jednostka samorządu terytorialnego, w celu zaspokajania potrzeb wspólnoty samorządowej w zakresie ochrony zdrowia oraz finansowania tych świadczeń, odpowiada za przetwarzanie danych osobowych. Określenie wzoru wniosku o wypłatę dodatku energetycznego w drodze uchwały rady gminy. Wprowadzenie maksymalnego 5-letniego okresu przechowywania danych osobowych w związku z wypłaceniem dodatku energetycznego.
Urzędy centralne pełniące rolę organizatora państwowych instytucji kultury	83		W związku z pełnieniem roli organizatora państwowych instytucji kultury: – uzyskują ustawową podstawę do przetwarzania danych osobowych; – przyjmują obowiązek

			stosowania zobowiązań wynikających z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Państwowe instytucje kultury	68 Uwzględniono instytucje kultury prowadzone przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz współprowadzone, wpisane do rejestru prowadzonego przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz instytucji kultury, dla których organizatorem jest Minister Obrony Narodowej.	Rejestr instytucji kultury, dla których organizatorem jest Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 04.05.2017 r. Rejestr instytucji kultury, dla których organizatorem jest Minister Obrony Narodowej (bip.mon.gov.pl), dostęp: 26.05.2017 r.	Podmioty te uzyskują ustawową podstawę do przetwarzania danych osobowych oraz przyjmują obowiązek stosowania zobowiązań wynikających z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Samorządowe instytucje kultury	5155 (Wielkość szacunkowa; uwzględniono: wojewódzkie, powiatowe i gminne biblioteki publiczne - bez filii, bibliotek działających w strukturach innych instytucji), domy i ośrodki kultury (bez filii, świetlic i klubów), muzea samorządowe, (bez oddziałów), samorządowe galerie, teatry i instytucje muzyczne (bez instytucji wpisanych do rejestru Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego), samorządowe kina	Kultura 2015, GUS wrzesień 2015 r.	Podmioty te uzyskują ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych oraz przyjmują obowiązek stosowania zobowiązań wynikających z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Generalny Konserwator Zabytków	1		Uzyskuje ustawową podstawę do przetwarzania danych osobowych.

			Przyjmuje obowiązek stosowania zobowiązań wynikających z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Wojewódzki konserwator zabytków	16		Uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych. Przyjmuje obowiązek stosowania zobowiązań wynikających z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Właściwy dyrektor urzędu morskiego	3		Uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych. Przyjmuje obowiązek stosowania zobowiązań wynikających z projektowanych przepisów o ochronie danych osobowych i RODO.
Administracyjne organy egzekucyjne	<ul style="list-style-type: none"> - 388 naczelników urzędów skarbowych, - 47 - właściwych organów gminy o statusie miasta, - właściwe organy gminy prowadzące postępowanie egzekucyjne na podstawie porozumień, - 21 przewodniczących komisji orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w pierwszej instancji, - 43 dyrektorów oddziału ZUS, - 10 dyrektorów oddziałów regionalnych Agencji Mienia Wojskowego, - 16 marszałków województw. 	<ul style="list-style-type: none"> - Art. 19 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz: - rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 393), - załącznik do ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o zmianie zakresu działania niektórych miast oraz miejskich strefach usług publicznych (Dz. U. z 1997 r. poz. 224) - oraz ustawa z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1817), - ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. 	Dostęp do danych osobowych w zakresie niezbędnym do wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego i zabezpieczającego.

		<p>poz. 1458, 1669 i 1693), -</p> <p>- załącznik do zarządzenia Nr 10 Prezesa ZUS z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie terenowych jednostek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,</p> <p>- rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 27 grudnia 2016 r. w sprawie nadania statutu Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2017 r. poz. 18),</p> <p>- ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1161),</p> <p>- art. 30 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, z późn. zm.)</p>	
Organy właściwe w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych	<p>Główna Komisja Orzekająca w sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych;</p> <p>Wspólna Komisja Orzekająca;</p> <p>3 międzyresortowe komisje orzekające;</p> <p>Komisja Orzekająca przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów;</p> <p>16 regionalnych komisji orzekających przy regionalnych izbach obrachunkowych;</p> <p>rzecznicy dyscypliny finansów publicznych właściwi w sprawach rozpatrywanych przez te komisje;</p> <p>Minister Finansów; zawiadamiający, o których mowa w art. 93 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o</p>	ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych	Przetwarzanie danych osobowych w zakresie niezbędnym do wszczęcia i prowadzenia postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych i wykonania orzeczeń.

	odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.		
Banki komercyjne, banki spółdzielcze i oddziały instytucji kredytowych	Odpowiednio: 36, 558 i 27	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania działalności banków do regulacji RODO, które będą bezpośrednio stosowane. Możliwość skorzystania przez banki z wyłączenia w zakresie wykonywania określonych obowiązków informacyjnych RODO, w przypadkach wskazanych w projektowanych przepisach. Możliwość skorzystania z rozwiązań biometrycznych celem weryfikowania tożsamości klientów (pod warunkiem uzyskania wyraźnej zgody klienta banku).
Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe	40	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do regulacji RODO, które będą bezpośrednio stosowane. Możliwość skorzystania przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe z wyłączenia w zakresie wykonywania określonych obowiązków informacyjnych RODO, w przypadkach wskazanych w projektowanych przepisach. Możliwość skorzystania z rozwiązań biometrycznych celem weryfikowania tożsamości klientów (pod warunkiem uzyskania wyraźnej zgody klienta spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej).
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny (UFG)	1		Umożliwienie przetwarzania danych, w tym profilowania, w celu wykonywania określonych zadań ustawowych w związku z wejściem w życie RODO.
Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (PBUK)	1		Umożliwienie przetwarzania danych w celu wykonywania zadań ustawowych w związku z wejściem w życie RODO.

Zakłady ubezpieczeń	27 zakładów ubezpieczeń na życie - dział I 33 zakłady ubezpieczeń osobowych i majątkowych – dział II oddziały zakładów ubezpieczeń państw członkowskich UE oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA)	www.knf.gov.pl	Wymóg odebrania wyraźnej zgody na przetwarzanie danych osobowych szczególnie chronionych o stanie zdrowia. Umożliwienie zakładowi ubezpieczeń przetwarzania danych osobowych w przypadku popełnienia przestępstwa na jego szkodę w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania temu przestępstwu. Dopuszczenie zbierania przez zakład ubezpieczeń danych osób fizycznych dotyczących braku skazań za przestępstwa w związku wykonywaniem działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego i dystrybucji ubezpieczeń.
Dostawcy usług płatniczych (krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych)	44 krajowe instytucje płatnicze, 1344 biura usług płatniczych	44 krajowe instytucje płatnicze, 1344 biura usług płatniczych	Możliwość skorzystania z rozwiązań biometrycznych w celu weryfikowania tożsamości klientów oraz uwierzytelniania dokonywanych przez nich czynności. Wyłączenie stosowania RODO w przypadkach określonych w projekcie.
1) towarzystwa funduszy inwestycyjnych; 2) fundusze inwestycyjne otwarte; 3) specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte; 4) fundusze inwestycyjne zamknięte; 5) zarządzający ASI.	1) 65; 2) 44; 3) 53; 4) 832; 5) 10	1) 65; 2) 44; 3) 53; 4) 832; 5) 10	Konieczność dostosowania się do nowych regulacji wynikających z projektu.
1) banki prowadzące działalność maklerską; 2) domy maklerskie; 3) zagraniczne firmy inwestycyjne działające na terytorium RP w formie oddziału	1) 12; 2) 48; 3) 14	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania się do nowych regulacji wynikających z projektu.
Komisja Nadzoru Finansowego	1		Konieczność dostosowania zasad działania KNF do nowych regulacji wynikających z RODO, zgodnie z projektowanymi zmianami ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.
Narodowy Bank Polski	Centrala i 16 Oddziałów	Osoby, których dane dotyczą (kilkaset) - dane biometryczne	Możliwość skorzystania z rozwiązań biometrycznych w

	Okręgowych	dla zapewnienia bezpieczeństwa działań operacyjnych w NBP. Wszystkie podmioty rynku finansowego (około 13 000 w tym 616 banków) oraz bezpośrednio osoby fizyczne (około 100) – dla celów związanych ze sprawozdawczością	celu weryfikowania i jednoznacznego ustalenia tożsamości osób fizycznych. Ograniczenie obowiązków informacyjnych wynikających z art. 13 RODO poprzez zamieszczenie adekwatnego zakresu informacji na stronie podmiotowej Narodowego Banku Polskiego w BIP lub na stronie internetowej. Ograniczenie obowiązków informacyjnych wynikających z art. 15 ust. 3 RODO. Określenie sposobu realizacji z art. 16 RODO poprzez ponowne przekazanie danych. Dotyczy danych osób fizycznych przekazywanych przez podmioty rynku finansowego lub otrzymywanych bezpośrednio od osób fizycznych.
Wojewodowie	16		Konieczność realizacji zadań w zakresie administrowania SWD PRM i przetwarzania danych w tym systemie zgodnie z RODO. Obsługa spraw związanych z wydawaniem paszportów w kraju. Określenie podstawy prawnej przetwarzania danych osobowych oraz przypadków w których wykonują obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO
Minister Zdrowia	1	rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Zdrowia (Dz. U. poz. 95)	Przeprowadzanie kontroli. Konieczność realizacji zadań w zakresie administrowania SWD PRM i przetwarzania danych w tym systemie zgodnie z RODO.
Podmioty prowadzące rejestry medyczne	6	Art. 19 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia.	Usunięcie przepisu dotyczącego obowiązku informacyjnego podmiotów prowadzących rejestry medyczne w stosunku do osób, których dane są przetwarzane w rejestrach.
Narodowy Fundusz Zdrowia	1	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510, z późn. zm.)	Narodowy Fundusz Zdrowia, jako instytucja odpowiadająca za przetwarzanie danych osobowych, w tym danych wrażliwych, na podstawie

			ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510, z późn. zm.).
Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych	1		Zmiana przepisów ma umożliwić dostosowanie obecnie obowiązujących przepisów prawa do RODO.
Okręgowe rady aptekarskie i Naczelna Rada Aptekarska	ora – 20 NRA - 1		Zmiana przepisów ma umożliwić dostosowanie obecnie obowiązujących przepisów prawa do RODO.
Naczelna Rada Lekarska	1		Zmiana przepisów ma umożliwić dostosowanie obecnie obowiązujących przepisów prawa do RODO.
Instytut Hematologii i Transfuzjologii w Warszawie	1	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Hematologii (Dz. U. poz. 268)	Przeprowadzanie kontroli w centrach krwiodawstwa i krwiolecznictwa.
Centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa: - Regionalne Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa – RCKiK (21), - Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji – CKiK MSWiA (1), - Wojskowe Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa – WCKiK (1)	23	– rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowego trybu przekształcania wojewódzkich stacji krwiodawstwa, rejonowych stacji krwiodawstwa i punktów krwiodawstwa w regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa (Dz. U. poz. 1261), – rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 1282), – rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 28 października 2004 r. w sprawie utworzenia Wojskowego Centrum Krwiodawstwa i	Bycie kontrolowanym przez Instytut.

		Krwiolecznictwa (Dz. U. poz. 2433).	
Pracownicy Centrum Kształcenia Podyplomowego Pielęgniarek i Położnych, osoby upoważnione przez ministra właściwego do spraw zdrowia do wykonywania czynności kontrolnych, w szczególności przez krajowych i wojewódzkich konsultantów w dziedzinach pielęgniarstwa i pielęgniarstwa ginekologiczno-położniczego, lub przez przedstawicieli okręgowej rady pielęgniarek i położnych właściwej dla miejsca prowadzenia kształcenia teoretycznego oraz przedstawicieli Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych.	1	Wewnętrzne	Wprowadzenie uprawnienia dla osób wykonujących czynności kontrolne do przetwarzania danych osobowych w zakresie niezbędnym do przeprowadzania celu kontroli
Lekarze i lekarze dentyści odbywający staż podyplomowy	Ok. 4000 osób rocznie	Dane własne Ministerstwa Zdrowia	Zmiana podstawy prawnej w zakresie ochrony danych osobowych
Lekarze i lekarze dentyści odbywający szkolenie specjalizacyjne	25.066 osób	Dane Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (stan na 15 marca 2018 r.)	Zmiana podstawy prawnej w zakresie ochrony danych osobowych
Państwa członkowskie UE/EFTA	31		Przekazywanie informacji dotyczących transgranicznej opieki zdrowotnej.
Agencja Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji	1	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych	Agencja Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, jako instytucja przetwarzająca dane na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.
Organy administracji publicznej zajmujące się sprawami z zakresu działalności administracji rządowej transport i łączność	23	Dane własne Ministerstwa Infrastruktury	Projektowane zmiany mają na celu zapewnienie realizacji zadań publicznych związanych z wykonywaniem władztwa publicznego poprzez ograniczenie niektórych

			obowiązków wynikających z RODO.
Poczta Polska S.A.	1	Dane własne Ministerstwa Infrastruktury	Projektowane zmiany mają na celu zapewnienie realizacji zadań publicznych związanych z wykonywaniem władztwa publicznego poprzez ograniczenie niektórych obowiązków wynikających z RODO.
Trybunał Konstytucyjny	1	Dane własne Ministerstwa Sprawiedliwości	Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z prowadzenia postępowań w wymiarze sprawiedliwości oraz nadzoru nad działalnością poszczególnych organów.
Sąd Najwyższy	1	Dane własne Ministerstwa Sprawiedliwości	Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z prowadzenia postępowań w wymiarze sprawiedliwości oraz nadzoru nad działalnością poszczególnych organów.
Sądy administracyjne	16 Wojewódzkich Sądów Administracyjnych i Naczelny Sąd Administracyjny		Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z prowadzenia postępowań w wymiarze sprawiedliwości oraz nadzoru nad działalnością poszczególnych organów.
Sądy wojskowe	2 Wojskowe Sądy Okręgowe, 10 Wojskowych Sądów Garnizonowych		Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z prowadzenia postępowań w wymiarze sprawiedliwości oraz nadzoru nad działalnością poszczególnych organów.
Krajowa Rada Sądownictwa	1		Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z prowadzenia

			postępowań w wymiarze sprawiedliwości oraz nadzoru nad działalnością poszczególnych organów.
Samorządy zawodowe (adwokaci, radcy prawni, notariusze, komornicy, tłumacze przysięgli, doradcy restrukturyzacyjni, lekarze sądowi)	Brak informacji		Nadanie uprawnień oraz kompetencji do przetwarzania danych osobowych wynikających z wykonywania zawodu zaufania publicznego (dodatkowo kwestie związane z dostępem do wykonywania zawodu).
Konsulowie Rzeczypospolitej Polskiej		Analiza własna	Obsługa spraw związanych z wydawaniem paszportów za granicą.
Organy administracji publicznej zajmujące się sprawami z zakresu działu administracji rządowej budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo	20		Projektowane zmiany mają na celu zapewnienie realizacji zadań publicznych związanych z wykonywaniem władztwa publicznego poprzez ograniczenie niektórych obowiązków wynikających z RODO.
Polskie związki sportowe	68	Ministerstwo Sportu i Turystyki, wykaz polskich związków sportowych	Uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych.
Ministerstwo Sportu i Turystyki	1		Uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych.
Polska Agencja Antydopingowa (POLADA)	1		Projekt określa zasady przetwarzania danych osobowych przez POLADA, w związku z realizowaną kontrolą antydopingową.
Polska Organizacja Turystyczna (POT)	1		Projekt określa zasady przetwarzania danych osobowych przez POT.
Realizatorzy zadań z obszaru aktywności fizycznej m.in.: Polskie związki sportowe, stowarzyszenia, fundacje i inne podmioty prowadzące działalność w zakresie kultury fizycznej	Niemierzalne		Uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych.
Podmioty egzaminujące	Wydanych 230 decyzji o zgodzie na egzaminowanie	Dane własne	Uzyskuje ustawowe uzasadnienie przetwarzania danych osobowych.

Jednostki ochrony przeciwpożarowej, w tym Państwowa Straż Pożarna	11669 jednostek ochotniczych straży pożarnych poza systemem, 4376 jednostek ochotniczych straży pożarnych włączonych do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, 357 jednostek organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej, 90 jednostek Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej, 101 innych jednostek ochrony przeciwpożarowej (ZSP, ZSR, LSRG, TSP, TSR, IJOP) - stan na 31 grudnia 2017 r.	Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej	Ochrona danych osobowych personelu jednostek ochrony przeciwpożarowej.
Państwowa Straż Pożarna	29792 strażaków Państwowej Straży Pożarnej oraz 1958 pracowników cywilnych Państwowa Straż Pożarna, w tym 357 Administratorów Bezpieczeństwa Informacji w Państwowej Straży Pożarnej – stan na 31 grudnia 2017 r.	Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej	Ochrona danych osobowych osób uczestniczących w realizacji ustawowych zadań przez Państwową Straż Pożarną (m.in. zgłaszający, poszkodowani, świadkowie etc.).
Organy emerytalne i jednostki je obsługujące (Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Biuro Emerytalne Służby Więziennej, wojskowe biura emerytalne	3	Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiAS, 1 Biuro Emerytalne SW, 15 wojskowych biur emerytalnych	Uzyskują ustawowe uzasadnienie (podstawę prawną) przetwarzania danych osobowych. Obowiązek stosowania przepisów RODO z przewidzianymi w ustawie zaopatrzeniowej ograniczeniami.
Detektywi	2649 osób stan na dzień 12 marca 2018 r.	Rejestr detektywów prowadzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych	Zapewnienie możliwości wykonywania czynności detektywistycznych.
Przedsiębiorca wykonujący działalność w zakresie	1057 stan na dzień 12	Rejestr działalności regulowanej w zakresie usług	Zapewnienie możliwości wykonywania czynności

usług detektywistycznych	marca 2018 r.	detektywistycznych	detektywistycznych osobiście lub przez zatrudnionych detektywów.
Komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych	1 Centralna Komisja Lekarska 16 Rejonowych Komisji Lekarskich		Uzyskują ustawowe uzasadnienie (podstawę prawną) przetwarzania danych osobowych. Obowiązek stosowania przepisów RODO z przewidzianymi w ustawie o komisjach lekarskich ograniczeniami.
Publiczne szkoły, placówki i inne formy wychowania przedszkolnego, organy prowadzące publiczne szkoły i placówki, uczniowie i wychowankowie publicznych szkół i placówek, rodzice uczniów i wychowanków publicznych szkół i placówek	24 503 publiczne szkoły i placówki oświatowe (samodzielne i zespoły szkół), 3 793 463 uczniów i wychowanków oraz około 4 900 tys. rodziców	System informacji oświatowej 30 września 2017 r.	Przepisy wprowadzają możliwość zastosowania lub dalszego funkcjonowania monitoringu w publicznych szkołach i placówkach, jeżeli jest to środek adekwatny dla poprawy bezpieczeństwa uczniów, pracowników szkoły i ochrony mienia od 25 maja 2018 r. Określenie zasad jego stosowania pozytywnie wpłynie na zapewnienie bezpieczeństwa, a także ochronę podstawowych praw i wolności osób, których dane osobowe będą przetwarzane w związku z korzystaniem z tego narzędzia. Publiczne szkoły i placówki, które posiadają monitoring wizyjny będą musiały posiadać oceny adekwatności wprowadzonego rozwiązania dla zapewnienia bezpieczeństwa, a także odpowiednio oznaczyć miejsca monitorowane i odpowiednio rozmieścić urządzenia nagrywające oraz zapewnić właściwy czas przechowywania nagrań nie dłuższy niż 30 dni, chyba że są przedmiotem postępowania. Publiczne szkoły i placówki, które planują wprowadzenie monitoringu będą zobowiązane do podjęcia decyzji w uzgodnieniu z organem prowadzącym oraz po

			konsultacji ze społecznością szkolną, na podstawie oceny adekwatności jego wprowadzenia jako metody zapewnienia bezpieczeństwa uczniom i nauczycielom.
Inne formy wychowania przedszkolnego, szkoły, placówki, organy prowadzące, organy sprawujące nadzór pedagogiczny oraz inne podmioty realizujące zadania i obowiązki określone w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty oraz w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe	2 474 jednostek samorządu terytorialnego, 7 ministrów, 1 119 organów niepublicznych prowadzących publiczne szkoły i placówki	System informacji oświatowej 30 września 2017 r.	Doprecyzowanie obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych. Nałożenie na nauczycieli oraz innych pracowników przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego, szkół, placówek, organów prowadzących, organów sprawujących nadzór pedagogiczny oraz innych podmiotów realizujących zadania i obowiązki określone w ustawie o systemie oświaty oraz w ustawie – Prawo oświatowe, realizujących czynności związane z przetwarzaniem tzw. danych wrażliwych, obowiązku zachowania w tajemnicy informacji, które powzięli w związku z wykonywaniem pracy lub pełnieniem funkcji.
Dyrektorzy szkół i placówek	24 503 dyrektorów szkół i placówek	System informacji oświatowej 30 września 2017 r.	Doprecyzowanie zakresu obowiązków dyrektora szkoły lub placówki o zobowiązanie do odpowiedniego zabezpieczenia procesów przetwarzania danych osobowych przez szkołę lub placówkę, tak aby zapewnić ich zgodność z przepisami obowiązującymi w tym zakresie.
Uczelnie	395 uczelni	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on” (według stanu na dzień 26 marca 2018 r.)	Określono zakres uprawnień do przetwarzania danych osobowych w ramach realizacji zadań uczelni wynikających z przepisów ustaw lub statutu. W powyższym zakresie wskazano, że administratorem danych osobowych w uczelni będzie rektor.
Nauczyciele akademicy	97 275 nauczycieli akademickich	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on” (według stanu na dzień 26 marca 2018 r.)	Wyraźnie wskazano podmioty uprawnione do przetwarzania danych osobowych tych grup osób fizycznych. Precyzyjnie wskazano administratora tych danych osobowych. Określono

			wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Członkowie Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego			Określono zakres uprawnień tych podmiotów do przetwarzania danych osobowych w ramach realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy.
Członkowie Polskiej Komisji Akredytacyjnej			Określono zakres uprawnień tych podmiotów do przetwarzania danych osobowych w ramach realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy.
Rzecznik Praw Absolwenta	1		Określono zakres uprawnień tych podmiotów do przetwarzania danych osobowych w ramach realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy.
Jednostki prowadzące studia doktoranckie	607	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on” (według stanu na dzień 26 marca 2018 r.)	Wyłączenie stosowania art. 15, 16, 18 i 21 RODO do celów badań naukowych. Wprowadzenie możliwości przetwarzania danych osobowych „wrażliwych”, określonych w art. 9 ust. 1 RODO w zakresie niezbędnym do prowadzenia badań naukowych.
Jednostki organizacyjne posiadające uprawnienie do nadawania stopnia doktora i doktora habilitowanego	884 jednostki organizacyjne, w tym: - 773 jednostki organizacyjne szkół wyższych, - 69 instytutów naukowych PAN, - 42 instytuty badawcze	Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”	Wskazano w jakim zakresie podmioty te pełnią funkcję administratorów danych osobowych przetwarzanych na potrzeby realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy.
Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów	dane osób, którym nadano tytuł profesora (w 2017 r. 295 osób)		Wskazano w jakim zakresie podmioty te pełnią funkcję administratorów danych osobowych przetwarzanych na potrzeby realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy.
Podmioty uprawnione do przeprowadzania	26	MNiSW – lista podmiotów uprawnionych do	Wskazano kierownika podmiotu uprawnionego jako

egzaminów certyfikowanych z języka polskiego jako obcego		przeprowadzania egzaminów certyfikowanych	administratora danych osobowych przetwarzanych w związku z organizacją i przeprowadzaniem egzaminu. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących uczestnikom egzaminów i osobom powoływanym do komisji egzaminacyjnych na mocy przepisów RODO.
Egzaminatorzy języka polskiego jako obcego	71	MNiSW	Precyzyjnie wskazano administratora danych osobowych tych osób. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Uczestnicy programów NAWA	Brak danych		Precyzyjnie wskazano administratora danych osobowych tych osób. Określono wyłączenia w zakresie niektórych praw, przysługujących tym osobom na mocy przepisów RODO.
Administratorzy danych osobowych: minister właściwy do spraw nauki, Dyrektor NCN i Dyrektor NCBR	3		Ograniczenie niektórych obowiązków informacyjnych wobec osób fizycznych, których dane są przetwarzane.
Administratorzy danych osobowych: rzecznicy dyscyplinarni i komisje dyscyplinarne w PAN, instytutach badawczych i w MNiSW		Dane własne MNiSW	Ograniczenie niektórych obowiązków informacyjnych wobec osób fizycznych, których dane są przetwarzane.
GIOŚ	1		
WIOŚ	16		
Komisja egzaminacyjna powołana przez MŚ do przeprowadzenia egzaminu	6 osób	dane własne Ministerstwa Środowiska	umożliwienie weryfikacji tożsamości osób przystępujących do egzaminu.
Wójt, burmistrz lub prezydent miasta	2478	GUS	Przetwarzaniem danych osobowych na potrzeby realizacji zadań związanych z utrzymaniem czystości i porządku w gminach.
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	1		Umożliwienie przetwarzania danych w celu realizacji zadań, obowiązków lub uprawnień określonych w ustawie

			w związku z wejściem w życie RODO.
Regionalni dyrektorzy ochrony środowiska	16		Umożliwienie przetwarzania danych w celu realizacji zadań, obowiązków lub uprawnień określonych w ustawie w związku z wejściem w życie RODO.
Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami	1	Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	Nadanie upoważnienia do przetwarzania danych osobowych niezbędnych do wykonywania zadań ustawowych Krajowego ośrodka, związanych z prowadzeniem Krajowej bazy.
Marszałek województwa	16		Przetwarzanie danych osobowych na potrzeby BDO i postępowań ws. uzyskania świadectwa stwierdzającego kwalifikacje w zakresie gospodarowania odpadami.
Urzędy wojewódzkie i Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej	17	Dane administracyjne	
Żłobki, kluby dziecięce, dzienni opiekunowie	ok. 4300	Dane administracyjne	
Publiczne służby zatrudnienia	373 jednostki	Dane własne MRPIPS	Wskazanie konkretnych danych, które są przetwarzane w aplikacji centralnej oraz bazach danych osobowych urzędu wojewódzkiego, wojewódzkiego urzędu pracy, powiatowego urzędu pracy oraz zasad i okresu przetwarzania danych, w tym zasad udostępniania i wymiany danych pomiędzy poszczególnymi bazami oraz innymi organami wskazanymi w projekcie.
Pracodawcy i pracujący na własny rachunek (stan na IV kw. 2017 r.)	2 935 000	wg BAEL	Wzrost ochrony związanej z przetwarzaniem danych osobowych przez publiczne służby zatrudnienia.
Centra integracji społecznej Podmioty tworzące kluby integracji społecznej	177 270	Sprawozdanie w Centralnej Aplikacji Statystycznej – dane na koniec 2016 r.	Konieczność wdrożenia procedur związanych z dostosowaniem do nowych przepisów.
Samorządowe jednostki organizacyjne pomocy	ok. 6 000	Sprawozdanie MPiPS-03-R za I-XII 2016 r.	Konieczność wdrożenia procedur związanych z

społecznej		„Informacja na temat funkcjonowania ośrodków pomocy społecznej” „Powierzchnia i ludność w przekroju terytorialnym w 2016 r.” GUS Warszawa 2016 r.	dostosowaniem do nowych przepisów.
Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej	1		Określenie zasad przetwarzania danych w zakresie żeglugi śródlądowej.
Dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej	8		Określenie wyłączeń stosowania art. 13 ust. 1 i 2 oraz art. 18 ust. 1 RODO
Dyrektorzy urzędów morskich	3		Określenie wyłączeń stosowania art. 13 ust. 1 i 2 oraz art. 18 ust. 1 RODO
Izba Morska przy Sądzie Okręgowym w Szczecinie oraz Izba Morska przy Sądzie Okręgowym w Gdańsku z siedzibą w Gdyni	2		Określenie zasad przetwarzania danych osobowych.
Odwoławcza Izba Morska przy Sądzie Okręgowym w Gdańsku z siedzibą w Gdyni	1		Określenie zasad przetwarzania danych osobowych. Przyznanie funkcji nadzorczych nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach przed izbami morskimi.
Prezes Sądu Okręgowego w Gdańsku	1		Przyznanie funkcji nadzorczych nad przetwarzaniem danych osobowych w postępowaniach przed Odwoławczą Izbą Morską przy Sądzie Okręgowym w Gdańsku z siedzibą w Gdyni.
Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa	1		Określenie podstawy prawnej przetwarzania danych osobowych oraz przypadków w których wykonuje obowiązki administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO.
Dyrektorzy Regionalnych Zarządów Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie	11		Określenie podstawy prawnej przetwarzania danych publikowanych na stronie internetowej w zakresie uprawnionych do rybactwa.
Okręgowi inspektorzy rybołówstwa morskiego			Określenie sposobu realizacji obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 i 2 i wyłączenie stosowania art. 18 ust. 1 RODO.
Osoby fizyczne	Liczba niemożliwa do precyzyjnego określenia.		Zwiększenie pewności obrotu poprzez określenie zasad przetwarzania danych przez izby morskie, dyrektorów RZGW PGW Wody Polskie, Agencji Restrukturyzacji i

			Modernizacji Rolnictwa oraz w zakresie żeglugi śródlądowej.
Podmioty prowadzące niepubliczne systemy informacyjne, o których mowa w projektowanym art. 28 pkt 1 lit. d, wprowadzającym zmiany w art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej	ok. 7500	dane GUS	Obowiązek przekazywania danych - wykorzystanie niepublicznych źródeł danych w celach statystycznych.
Odbiorcy wyników informacji statystycznych – różne grupy podmiotów: społeczeństwo, organy administracji publicznej i samorządowej, podmioty gospodarki narodowej	trudna do oszacowania	ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej	Powszechny dostęp i możliwość wtórnego wykorzystania wyników informacji statystycznych dotyczących sytuacji ekonomicznej, demograficznej, społecznej oraz środowiska naturalnego w każdej dziedzinie życia społeczno-gospodarczego.
Podmioty będące administratorami bazy materiału genetycznego lub bazy materiału biologicznego przechowywanego w celu identyfikacji tożsamości osób, o których mowa w art. 53b ustawy o IPN (fundacje, stowarzyszenia, itp.)	Brak danych	Brak danych	Podmioty te w przypadku zaprzestania przetwarzania danych lub zamiaru zniszczenia zbiorów danych wraz z zawartością będą zobowiązane do przekazania danych osobowych i próbek materiału genetycznego i biologicznego do IPN.
Państwowa Komisja Wyborcza	1 (9 sędziów)		Rejestracja kandydatów i przyjmowanie zawiadomień o utworzeniu komitetów wyborczych. Kontrola rejestru wyborców.
Komisarze wyborczy	100		Przyjmowanie zawiadomień o utworzeniu komitetów wyborczych. Kontrola rejestru wyborców.
Krajowe Biuro Wyborcze	1 (centrala) + 49 delegatur		Obsługa Państwowej Komisji Wyborczej i komisarzy wyborczych.
Miasta i gminy	2478		Prowadzenie rejestru wyborców. Sporządzanie spisów wyborców.
Okręgowe i terytorialne komisje wyborcze	41 (Sejm), 2478 (miasta i gminy) 314 (powiaty) 16 (województwa) 13 (wybory do PE)		Rejestracja kandydatów na posłów, senatorów, posłów do PE, radnych, wójtów, burmistrzów i prezydentów miast.

Podmioty udzielające pomocy	Ok. 8700	Aplikacja udostępniona przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz aplikacja SHRIMP	Podmioty zostały wprost wskazane w przepisie prawnym jako pełniące funkcje administratorów określonych danych osobowych, co wyeliminuje wątpliwości w tym zakresie oraz zapewni prawidłowe stosowanie przez nich RODO.
Podmioty gospodarki narodowej z sektora prywatnego	4 140 000	GUS: Miesięczna informacja o podmiotach gospodarki narodowej w rejestrze REGON (bez osób fizycznych prowadzących wyłącznie indywidualne gospodarstwa rolne) — luty 2018	Podmioty zostaną poinformowane o publikacji przez Prezesa UOKiK oraz ministra właściwego do spraw rolnictwa danych osobowych dotyczących beneficjentów pomocy i podmiotów udzielających pomocy. Będą mogły zweryfikować swoją strategię w zakresie ubiegania się o pomoc (wzmocnić swoją sytuację na rynku), sprawdzić wykorzystane przez siebie limity pomocowe, pomóc właściwym organom w wykryciu pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym.
Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	1		Podmiot został wprost wskazany w przepisie prawnym jako pełniący funkcję administratora określonych danych osobowych, co wyeliminuje wątpliwości w tym zakresie oraz zapewni prawidłowe stosowanie przez niego RODO.
Organy KAS, Krajowa Szkoła Skarbowości, funkcjonariusze i osoby zatrudnione w KAS	Minister właściwy do spraw finansów publicznych – 1 Szef KAS – 1 Dyrektor KIS - 1 16 IAS 400 US, w tym 20 WUS (wyspecjalizowanych urzędów skarbowych) 16 UCS, w tym: 45 delegatur UCS 143 Oddziały celne Krajowa Szkoła	MF	Obowiązek stosowania przepisów.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Od chwili przyjęcia w dniu 27 kwietnia 2016 r. RODO Minister Cyfryzacji dołożył wszelkich starań, aby działania zmierzające do zapewnienia skutecznego stosowania RODO, były w pełni transparentne.

Po zakończeniu wstępnej analizy rozporządzenia i jego reperkusji dla polskiego porządku prawnego, eksperci Ministerstwa Cyfryzacji rozpoczęli serię spotkań konsultacyjnych z reprezentantami środowisk opiniotwórczych. Byli to: naukowcy, przedsiębiorcy, organizacje pozarządowe, związki wyznaniowe i praktycy ochrony danych osobowych z licznych instytucji państwowych i społecznych.

Spotkania stanowiły uzupełnienie prowadzonego przez ekspertów Ministerstwa przeglądu legislacyjnego i służyły zidentyfikowaniu wszystkich przepisów w polskim porządku prawnym, które wymagać mogą zmian. Omawiane były przy tym propozycje rozwiązań w poszczególnych ustawach sektorowych, w celu dostosowania ich do przepisów RODO. W efekcie powstał projekt, który Minister Cyfryzacji przedstawił opinii publicznej do konsultacji.

14 września 2017 r. projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o ochronie danych osobowych (nazwa do 19.04.2018 r.) w wersji opublikowanej na stronach Rządowego Centrum Legislacji (numer wykazu UC100) został przekazany pocztą elektroniczną do 189 podmiotów oraz udostępniony na stronie internetowej Ministerstwa Cyfryzacji. Dedykowany projektowi adres email (konsultacje.odo@mc.gov.pl) służył do przyjmowania uwag, dotyczących projektowanego pakietu ustaw. Do dnia 14 października 2017 r. Minister Cyfryzacji otrzymał 669 uwag do projektu, które zostały poddane szczegółowej analizie legislatorów. Były one też szczegółowo omawiane z poszczególnymi grupami społecznymi na kolejnych spotkaniach, które trwały praktycznie do kwietnia 2018 r. Efektem wypracowanych w konsultacjach kompromisów jest przedkładany projekt.

Szczegółowy raport z konsultacji w załączeniu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	4,315	0,4	0,52	0,65	0,79	0,93	1,07	1,21	1,36	1,51	1,66	14,415
budżet państwa	4,315	0,4	0,52	0,65	0,79	0,93	1,07	1,21	1,36	1,51	1,66	14,415
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	-4,315	-0,4	-0,52	-0,65	-0,79	-0,93	-1,07	-1,21	-1,36	-1,51	-1,66	-14,415
budżet państwa	-4,315	-0,4	-0,52	-0,65	-0,79	-0,93	-1,07	-1,21	-1,36	-1,51	-1,66	-14,415
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Zaplanowane wydatki są związane z obowiązkiem bezpośredniego stosowania przepisów											

RODO, a nie wywodzą się z przepisów przedkładanego projektu ustawy.
 Ewentualne konsekwencje finansowe wdrożenia proponowanych rozwiązań nie będą generować dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa, zostaną sfinansowane w ramach limitu wydatków ustalanego corocznie dla poszczególnych części budżetowych i nie będą stanowić podstawy do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w roku bieżącym i w kolejnych latach budżetowych.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Źródłem danych i przyjętych do obliczeń założeń są informacje uzyskane z poszczególnych resortów.

Stosowanie zaprojektowanych przepisów w niektórych przypadkach generuje potrzebę dostosowania systemów informatycznych, wymaga przeprowadzenia analiz systemów i procedur, a co za tym idzie skutkuje poniesieniem dodatkowych kosztów.

Niektóre koszty trudno jest oszacować, np. te dotyczące dostosowania istniejących systemów monitoringu wizyjnego w publicznych szkołach i placówkach do obowiązków wprowadzonych ustawą.

Poniżej analizy skutków wejścia w życie ustawy przygotowane przez MSWiA oraz MC, które zostaną sfinansowane w ramach wydatków planowanych w ustawie budżetowej na dany rok w budżetach poszczególnych dysponentów.

MSWiA:

Wydatki ogółem	0,055	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0,055
budżet państwa	0,055	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0,055
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Środki związane z finansowaniem działalności organu emerytalnego dotyczące zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych określone są w części 42 (sprawy wewnętrzne) w dziale 753 (obowiązkowe ubezpieczenia społeczne) w rozdziale 75301 (świadczenia pieniężne z zaopatrzenia emerytalnego). Wskazane środki będą realizowane w ramach planowanego budżetu Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na 2018 r.

Z treści przepisów RODO (w szczególności z art. 15 ust. 3) wynika potrzeba modyfikacji czterech systemów informatycznych posiadanych przez Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Poniżej wskazano systemy wymagające dostosowania do nowych wymagań funkcjonalnych, wraz z szacunkowymi kosztami tego dostosowania.

Lp.	Nazwa systemu	Szacunkowa kwota	Uwagi
1.	System SI Emeryt	40.000 zł	
2.	System Informatyczny Wspomagania Obsługi Prawnej (SIWOP)	15.000 zł	
3.	System FT-Fortech		Zmiany będą realizowane w ramach podpisanej umowy na wsparcie techniczne
4.	System eDok		Zmiany będą realizowane w ramach podpisanej w przyszłości umowy

MC:

Wydatki ogółem	0,95	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	2,85
budżet państwa	0,95	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	0,19	2,85
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Koszty związane z dostosowaniem do RODO rejestrów: PESEL, dowodów osobistych, stanu cywilnego oraz centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych zostaną pokryte z części 27 budżetu państwa pozostającej w gestii ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Rok 2018, czyli rok wejścia w życie ustawy, określony w tabeli jako rok „0”, jest pierwszym rokiem wydatkowania środków.

W kolejnych latach środki będą przeznaczone na utrzymanie przygotowanych i wdrożonych rozwiązań.

JST nie będą ponosić dodatkowych kosztów wdrożenia zmian.

MKIDN:

Wydatki ogółem	3,31	0,21	0,33	0,46	0,6	0,74	0,88	1,02	1,17	1,32	1,47	11,51
budżet państwa	3,31	0,21	0,33	0,46	0,6	0,74	0,88	1,02	1,17	1,32	1,47	11,51
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Wydatki budżetu państwa w związku ze zmianą przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach:

- jednorazowe - związane są z dostosowaniem środków ewidencyjnych zasobu archiwalnego, przetwarzanych w systemach teleinformatycznych (1 700 000 zł), modyfikacją systemów teleinformatycznych, w których przetwarzane są dane osobowe (1 190 000 zł), przeglądem systemów i procedur (272 000 zł);
- stałe – uzależnione od liczby żądań informacyjnych ze strony obywateli, zwiększenia zatrudnienia w celu obsługi nowych zadań, kosztów pseudonimizacji udostępnianych danych osobowych, które podlegają ochronie.

Wydatki ogółem	3,3	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1
budżet państwa	3,3	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Wydatki budżetu państwa w związku ze zmianą przepisów ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Wydatki budżetu państwa w związku ze zmianą przepisów ustawy o ochronie zabytków i opieki nad zabytkami:

- związane ze zmianą systemów teleinformatycznych.

Wydatki ogółem	0,01	0,11	0,23	0,36	0,5	0,64	0,78	0,92	1,07	1,22	1,37
budżet państwa	0,01	0,11	0,23	0,36	0,5	0,64	0,78	0,92	1,07	1,22	1,37
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki

Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	- konieczność przekazywania danych statystycznych – wykorzystanie pozaadministracyjnych źródeł danych; - powszechny dostęp do wynikowych informacji statystycznych, które mogą być wykorzystywane w różnych obszarach działalności gospodarczej, naukowo-badawczej; - umożliwienie profilowania w sektorze bankowym; - możliwość skorzystania z rozwiązań biometrycznych celem weryfikowania tożsamości klientów (pod warunkiem uzyskania wyraźnej zgody).						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	- konieczność przekazywania danych statystycznych - wykorzystanie pozaadministracyjnych źródeł danych; - powszechny dostęp do wynikowych informacji statystycznych, które mogą być wykorzystywane w różnych obszarach działalności gospodarczej, naukowo-badawczej.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	- wzrost bezpieczeństwa obywateli - dane osobowe będą przetwarzane przez podmioty na podstawie aktualnych przepisów o ochronie danych osobowych; - ograniczenie ryzyka nieuprawnionego wykorzystania danych osobowych obywateli; - zwiększenie bezpieczeństwa dzieci i młodzieży przebywających w publicznych szkołach i placówkach stosujących system monitoringu; - jasne zasady korzystania z monitoringu w miejscu pracy; - w zakresie zmian w obszarze statystyki publicznej powszechny dostęp do wynikowych informacji statystycznych, które mogą być wykorzystywane w różnych obszarach aktywności zawodowej, społecznej, politycznej.						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Przepisy ustawy ograniczają się głównie do złagodzenia stosowania niektórych przepisów RODO, na przykład dotyczących obowiązku informacyjnego, nie uchybiając jednak prawom osób, których dane są przetwarzane, a jedynie w pewnym stopniu zmniejszając obciążenia administracyjne spoczywające na organach administracji publicznej.</p> <p>Dodatkowo wprowadzone ograniczenia regulują wykonywanie niektórych zawodów i są niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań nałożonych przez ustawodawcę.</p> <p>Projektowane przepisy pozostawiają do uznania operatorom infrastruktury krytycznej możliwość wykorzystania systemów kontroli dostępu do chronionych stref w obiektach infrastruktury krytycznej m.in. bazujących na rozwiązaniach biometrycznych. Dlatego też wysokość ewentualnie poniesionych z tego tytułu kosztów jest uzależniona od skali i rodzaju wprowadzanych zabezpieczeń.</p> <p>Pośrednim pozytywnym, lecz niemierzalnym, skutkiem będzie możliwość korzystania z usług poprawnie funkcjonujących organów ochrony konkurencji i konsumentów.</p>
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ...

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ...

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Obciążenia regulacyjne wynikają bezpośrednio z przepisów RODO.

Ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO oprócz wprowadzenia koniecznych zmian ma na celu zminimalizowanie obciążeń tam, gdzie RODO pozostawiło pewną swobodę regulacyjną poszczególnym państwom członkowskim.

Określenie sposobu realizacji obowiązków informacyjnych przy przetwarzaniu danych osobowych wynikających z RODO poprzez zamieszczanie informacji w BIP lub na stronie internetowej oraz wyłączenie stosowania niektórych przepisów RODO wpłynie na ograniczenie obciążeń regulacyjnych dla organów administracji publicznej.

Dostęp Konsulów do rejestru PESEL i Rejestru Dowodów Osobistych ułatwi i skróci czas załatwiania spraw paszportowych.

Zwiększenie liczby procedur związanych z zapewnieniem funkcjonowania systemów kontroli dostępu do chronionych stref w obiektach infrastruktury krytycznej bazujących na rozwiązaniach biometrycznych (RCB).

W stosunku do pracodawców będą miały zastosowanie nowe obowiązki związane z koniecznością pobierania oświadczeń o wyrażeniu przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie lub pracownika zgody w oświadczeniu złożonym w postaci papierowej lub elektronicznej. Pracodawcy będą także zobowiązani do przestrzegania ustawowych wymogów wprowadzania monitoringu wizyjnego i w konsekwencji odpowiednich procedur umożliwiających zastosowanie tej instytucji.

9. Wpływ na rynek pracy

Brak wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: wolność i prawa	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☒ zdrowie
---	--	---

obywateli		
Omówienie wpływu	Projektowane przepisy sektorowe zwiększą kontrolę obywateli nad przetwarzaniem ich danych osobowych, a także ograniczą przetwarzanie tych danych do celów innych niż te, dla których je zgromadzono albo wytworzono.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
<p>Ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania RODO powinna wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 92 pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia ogłoszenia;</p> <p>2) art. 95 pkt 1 i 2, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.</p>		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
<p>Co do zasady, efekty wejścia w życie projektu będą natychmiastowe i nie wymagają pomiaru, a w przypadku powzięcia informacji o niewłaściwym funkcjonowaniu proponowanych rozwiązań w najbliższym możliwym terminie dokonane zostaną niezbędne zmiany.</p> <p>Natomiast poniżej przedstawiamy zaproponowane przez niektóre resorty formy monitorowania:</p> <ul style="list-style-type: none"> - organy prowadzące szkoły w terminie do dnia 31 stycznia 2019 r. wypełnią ankietę on-line udostępnioną w ramach monitorowania realizacji nadzoru pedagogicznego w zakresie stosowania przepisów dotyczących monitoringu w szkołach i placówkach, do 28 lutego 2019 r. kuratorzy oświaty prześlą zbiorcze wyniki ankiet ministrowi właściwemu ds. oświaty i wychowania, - efekty projektu w zakresie działalności archiwalnej archiwów państwowych będą monitorowane poprzez analizę rocznych sprawozdań tych jednostek, z uwzględnieniem liczby informacji udzielonych obywatelom w zakresie projektowanych przepisów (bezpłatnie i za odpłatnością), a także liczby chronionych danych osobowych poddanych pseudonimizacji w toku udostępniania materiałów archiwalnych, - ewaluacja efektów przepisów w zakresie sektora zdrowia nastąpi po wejściu w życie rozporządzenia i będzie się odbywać na bieżąco w ramach bieżącej działalności resortu z uwzględnieniem postulatów zgłaszanych przez stronę społeczną, wniosków dotyczących zmian tych przepisów, trudności z interpretacją konkretnych przepisów a ewentualne konkluzje z tak prowadzonych analiz przełożą się na ewentualne korekty w drodze nowelizacji przepisów. 		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
<p>Rozporządzenie 2016/679: http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2016.119.01.0001.01.POL&toc=OJ:L:2016:119:TOC Ocena skutków RODO: http://ec.europa.eu/justice/data-protection/document/review2012/sec_2012_72_en.pdf Dokładna kalkulacja w zakresie Oceny Skutków Regulacji w ustawie o ochronie zabytków i opieki nad zabytkami - EXCEL</p>		

Warszawa, dnia 23 października 2018 r.

Raport z konsultacji projektu Ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679

Minister Cyfryzacji pierwsze kroki, zmierzające do zapewnienia skutecznego stosowania ogólnego Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (RODO) z 27 kwietnia 2016 r. podjął natychmiast po jego opublikowaniu. Wszystkie podjęte działania były realizowane z zachowaniem pełnej transparentności.

Po zakończeniu wstępnej analizy rozporządzenia i jego reperkusji dla polskiego porządku prawnego, eksperci Ministerstwa Cyfryzacji (MC) rozpoczęli serię spotkań konsultacyjnych. Brali w nich udział reprezentanci środowisk opiniotwórczych: naukowcy, przedsiębiorcy, organizacje pozarządowe, związki wyznaniowe i praktycy ochrony danych osobowych z licznych instytucji państwowych i społecznych.

Regularne, otwarte spotkania, organizowane w siedzibie Ministerstwa Cyfryzacji, umożliwiały zainteresowanym interesariuszom zadawanie dowolnych pytań, dotyczących podejmowanych w Ministerstwie prac. Spotkania te były też transmitowane w kanałach MC w mediach społecznościowych.

Spotkania służyły zidentyfikowaniu wszystkich przepisów w polskim porządku prawnym, które wymagać mogą zmian. Omawiane były przy tym propozycje przepisów w poszczególnych ustawach sektorowych, celem dostosowania ich do przepisów RODO z jednoczesnym zachowaniem zgodności z polskim systemem prawnym.

Udział ekspertów Ministerstwa w konferencjach naukowych, forach branżowych oraz seminariach również stanowił okazję do poznania opinii reprezentantów poszczególnych środowisk na temat wpływu projektowanych przepisów na ich działalność. Z uwagą przyjmowano sugestie koniecznych zmian.

W pierwszej serii debat poświęconych projektowi, odbyły się m.in.:

- spotkanie pracowników Ministerstwa Cyfryzacji z przedstawicielami środowiska akademickiego - 9 grudnia 2016 r. w Ministerstwie Cyfryzacji. W spotkaniu uczestniczyli naukowcy, specjalizujący się w ochronie danych osobowych. Przedstawili oni Ministrowi Cyfryzacji swoje doświadczenia w zakresie stosowania obowiązującej ustawy o ochronie danych osobowych z roku 1997 oraz poglądy, dotyczące nowych unijnych ram prawnych ochrony danych osobowych,
- konferencja adresowana do kościołów i związków wyznaniowych - 2 lutego 2017 r. w Ministerstwie Cyfryzacji. Celem wydarzenia było przekazanie informacji na temat zmieniającego się stanu prawnego w kontekście zmian w zasadach ochrony danych osobowych, wynikających z RODO. Spotkanie było otwarte dla przedstawicieli wszystkich zarejestrowanych na terytorium Polski kościołów i związków wyznaniowych. Zaproszenia na

wydarzenie kierowane były do tych organizacji pocztą elektroniczną oraz publikowane w ogłoszeniu na stronie internetowej Ministerstwa i w Biuletynie Informacji Publicznej MC.

- spotkanie dedykowane przedsiębiorcom, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP - 3 lutego 2017 r.
- konferencja na temat krajowej reformy ochrony danych osobowych w kontekście RODO z udziałem przedstawicieli organizacji pozarządowych - 29 maja 2017 r. Na spotkaniu reprezentowane były m.in.: Helsińska Fundacja Praw Człowieka, Amnesty International, Fundacja im. Stefana Batorego, Pracodawcy RP, Sieć Obywatelska Watchdog Polska, Komisja Praw Człowieka przy Naczelnej Radzie Adwokackiej, Fundacja ePaństwo oraz Centrum Cyfrowe.

Od początku prac nad ustawą legislatorzy MC odbyli dziesiątki spotkań z organizacjami pozarządowymi i branżowymi oraz izbami gospodarczymi. Drzwi MC były otwarte dla wszystkich interesariuszy. Eksperti czy to przyjmując reprezentantów organizacji w siedzibie MC, czy uczestnicząc w konferencjach naukowych, forach branżowych oraz warsztatach, poświęconych reformie ochrony danych osobowych, wsłuchiwali się w zgłaszane przez uczestników kwestie sporne i notowali wątpliwości. Wszystkie uwagi były wnikliwie analizowane przez zespół legislacyjny.

Minister Cyfryzacji prowadząc otwarty dialog społeczny miał na celu czynne zaangażowanie resortu w debatę publiczną, poświęconą reformie ochrony danych osobowych.

Już 28 marca 2017 r. na stronie internetowej MC udostępniony został wstępny projekt części przepisów projektowanej ustawy. Decyzja o udostępnieniu części wypracowanych w efekcie dialogu społecznego przepisów projektu podyktowana została ogromnym zainteresowaniem opinii publicznej oraz chęcią zaangażowania do współtworzenia nowych przepisów jak największego grona interesariuszy przy zachowaniu pełnej transparentności procesu.

Zebrane w wyniku tej działalności postulaty były poddane wnikliwej ocenie Ministra Cyfryzacji i miały wpływ na kształt projektu ustawy przepisy wprowadzające ustawę o ochronie danych osobowych z dn. 13 września 2017 r., który został opublikowany w Biuletynie Informacyjnym Rządowego Centrum Legislacyjnego i przekazany do konsultacji społecznych pismem z dn. 14 września 2017 r.

Pismo Ministra Cyfryzacji (sygnatura DP-WLI.0211.2.2017), zapraszające do udziału w konsultacjach publicznych i do opiniowania projektu ustawy przepisy wprowadzające ustawę o ochronie danych osobowych zostało przekazane pocztą elektroniczną do organizacji społecznych, związków pracodawców i stowarzyszeń branżowych w łącznej liczbie 189 podmiotów. Informacja o rozpoczęciu konsultacji społecznych (wraz z projektem ustawy w wersji z dn. 13.09.2017 r.) ukazała się na stronie internetowej Ministerstwa Cyfryzacji www.mc.gov.pl¹ Zaproszenie do udziału w konsultacjach było też szeroko dystrybuowane w mediach społecznościowych².

¹ Zakładka konsultacje publiczne: <https://www.gov.pl/cyfryzacja/konsultacje-spoeczne-projektu-przepisow-wdrazajacych-ogolne-rozporzadzenie-o-ochronie-danych-rod>

² Statystyki dostępne pod linkiem: <http://blog.mc.gov.pl/?p=153>

Dla potrzeb przyjmowania uwag w domenie mc.gov.pl stworzono dedykowany projektowi adres e-mail: konsultacje.odo@mc.gov.pl

W toku konsultacji, trwających formalnie do 13 października 2017 r. Minister Cyfryzacji otrzymał 442 uwagi do projektu ustawy przepisy wprowadzające UODO. Uwagi zgłosiły osoby fizyczne oraz organizacje branżowe i pozarządowe oraz instytucje/firmy:

Amerykańska Izba Handlowa w Polsce; ASPIRE; C&C Kancelaria prawna Ciszek sp.k; ENSIS Kancelaria Doradztwa Prawnego Cioczek & Szajdziński Spółka Cywilna; eRecruitment Solutions sp. z o.o; Europejska Federacja Doradców Finansowych Polska – EFPF Polska; Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”; Fundacja Bezpieczna Cyberprzestrzeń; Fundacja ePaństwo; Fundacja Panoptikon; Fundacja Rozwoju Rynku Finansowego; Grupa Doradcza Sienna Sp. z o.o; Clifford Chance, Janicka, Krużewski, Namiotkiewicz i wspólnicy sp.k.; IAB Polska; INFARMA Związek Pracodawców Innowacyjnych Firm Farmaceutycznych; Instytut Łączności; Instytut Maszyn Matematycznych; ISACA; Izba Domów Maklerskich; Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego; Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych; Izba Gospodarki Elektronicznej; Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami (IZFiA); Kancelaria Prawna HTP Puniewska Waszczyńska sp.k. z siedzibą we Wrocławiu; Komitet Sterujący (branża medyczna); Konfederacja Lewiatan; Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce – Związek Pracodawców (KPF); Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich; Kontomierz.pl; Krajowa Izba Rozliczeniowa; Krajowa Rada Kuratorów; Krajowa Rada Notarialna; Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa; Microsoft Sp. z o.o; Naczelna Rada Lekarska; Narodowy Bank Polski; Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych OPZZ; Ośrodek Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych (OBSiL KRRP); PBUK; PERSONA Magdalena Korga; Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji [PIIT]; Polska Izba Ochrony; Polska Izba Ubezpieczeń; Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji; Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności Związków Pracodawców; Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego; Polska Unia Szpitali Klinicznych; Polski Związek Instytucji Pożyczkowych – Związek Pracodawców; Polskie Forum HR; Polskie Stowarzyszenie Marketingu SMB; Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej; Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”; Rzecznik Praw Pacjenta; Sendero Tax&Legal; Stowarzyszenia Filmowców Polskich - Związek Autorów i Producentów Audio wizualnych (ZAPA); Stowarzyszenie Archiwizjoner; Stowarzyszenie Autorów ZAiKS; Stowarzyszenie Filmowców Polskich; Stowarzyszenie ISSA Polska; Stowarzyszenie Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej; Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny; URBANEK i Wspólnicy Sp. k. Kancelaria Prawna; Związek Banków Polskich; Związek Pracodawców Business Center Club; Związek Pracodawców Polska Miedź; Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego; Związek Pracodawców Technologii Cyfrowych Lewiatan.

Dodatkowe 227 uwag przekazały Ministrowi Cyfryzacji następujące organy:

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Główny Inspektor Transportu Drogowego; Główny Urząd Statystyczny; Instytut Pamięci Narodowej; Komisja Nadzoru Finansowego; Krajowa Rada Sądownictwa; Krajowe Biuro Wyborcze; Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Sosnowcu; Naczelna Dyrekcja Archiwów Państwowych; Naczelna Rada Adwokacka; Naczelny Sąd Administracyjny; Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej; Rządowe Centrum Bezpieczeństwa; Rzecznik Finansowy; Rzecznik Praw Obywatelskich; Służba Kontrwywiadu Wojskowego; Służba Wywiadu Wojskowego; Straż Graniczna; UOKiK; Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego, Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego, Urząd Marszałkowski Województwa

Zachodniopomorskiego, Urząd Miasta Łodzi, Urząd Miasta Poznania, Urząd Miasta Ruda Śląska oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Podsumowanie statystyczne otrzymanych uwag zawiera dołączona tabela.

Podobnie jak we wcześniejszych etapach prac legislacyjnych także te uwagi były przedmiotem analizy zespołu legislacyjnego Ministra Cyfryzacji.

Także po formalnym zakończeniu konsultacji społecznych przedstawiciele Ministra Cyfryzacji w miarę możliwości przyjmowali zaproszenia od organizacji pozarządowych na spotkania służące omówieniu zgłaszanych uwag.

Konsultacje te dotyczyły m.in.:

- przepisów wprowadzających z zakresu prawa pracy (26 marca 2018, spotkanie z Pracodawcami RP),
- przepisów regulujących badania kliniczne (Stowarzyszenie Na Rzecz Dobrej Praktyki Badań Klinicznych w Polsce (16 listopada 2017r.),
- ustaw regulujących sektor usług finansowych (kongres ZBP i PIU 6 października 2017 r i 5 października Forum Samorządowe Kapitału i Finansów),
- projektowanych zmian w ustawie oświatowej (spotkanie z Dyrektorami Centralnej i Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej 4 kwietnia, oraz Konferencja Edukacji Przyszłości w Lublinie 11 kwietnia –z dyrektorami szkół).

Liczba przepisów krajowych, które zidentyfikowano w procesie przeglądu legislacyjnego jako wymagające zmiany, a tym samym ujętych w projekcie ustawy przełożyła się na ogromną liczbę uwag, wniesionych w wyniku konsultacji publicznych. W trosce o rzetelną ich analizę, uwzględniając specyfikę zadań poszczególne resorty, Minister Cyfryzacji na bieżąco prowadził rozmowy i spotkania z członkami Rady Ministrów, we właściwości których znajdują się poszczególne przepisy.

W procesie wypracowywania przedłożonej treści projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 Minister Cyfryzacji, uwzględniając ogromny zakres koniecznych zmian, zwrócił się także do pozostałych członków Rady Ministrów z prośbą o odniesienie się do wniesionych w procesie konsultacji społecznych uwag. Tabele uwag podzielone sektorowo były w dniach od 25 stycznia 2018 r. do 09 lutego 2018 r. przekazane do poszczególnych resortów w zakresie ich właściwości.

Odpowiedzi poszczególnych resortów, które wpłynęły do Ministra Cyfryzacji zostały opublikowane na stronie: Rządowego Centrum Legislacji pod linkiem:

<https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12302951/katalog/12457700#12457700>

Równoległe do opisanych wyżej działań, zespół legislacyjny Ministra Cyfryzacji kontynuował spotkania robocze z udziałem reprezentantów zainteresowanych organizacji. I tak dla przykładu:

- 9 marca 2018 r. w Ministerstwie Cyfryzacji odbyło się spotkanie z udziałem Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Pacjenta, Rzecznika Praw Dziecka, UOKiK, UKE i NBP.

- przedstawiciele Departamentu Prawnego oraz Departamentu Zarządzania Danymi MC uczestniczyli w spotkaniach Zespołu roboczego ds. rozwoju innowacji finansowych (FinTech) pod przewodnictwem KNF. Na spotkaniach tych omawiano m.in. wybrane kwestie dotyczących ochrony danych osobowych pod kątem proponowanych zmian legislacyjnych w przepisach regulujących rynek finansowy w kontekście RODO.
- Marek Zagórski (wówczas Sekretarz Stanu w Ministerstwie Cyfryzacji) oraz dr Maciej Kawecki, Dyrektor Departamentu Zarządzania Danymi uczestniczyli w posiedzeniu zespołu problemowego ds. prawa pracy Rady Dialogu Społecznego, które odbyło się 7 marca 2018 r. pod przewodnictwem Jacka Męciny. Przedmiotem dyskusji był projekt ustawy przepisy wprowadzające ustawę o ochronie danych osobowych, szczególnie w zakresie proponowanych zmian w Kodeksie Pracy. Minister Zagórski oraz Dyrektor Maciej Kawecki odnieśli się do uwag zgłoszonych przez stronę społeczną Zespołu.

Konsultacje publiczne 14.09.2017 – 13.10.2017 r. - Lista przepisów, do których zgłoszono najwięcej

uwag:

Nazwa ustawy	Liczba uwag
ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r., poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60 i 962)	96
ustawa z dnia 14 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 800, 1984 i 2255)	79
ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1489, z późn. zm.)	17
ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170)	17
ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm.)	15
ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1572 i 1997 oraz z 2017 r. poz. 1089)	15
ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233, 1579 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1139)	13
ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2016 r. poz. 1030 i 1579)	13
ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach	11

prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233, 1579 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1139)	
ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068 oraz z 2017 r. poz. 60)	10

Wszystkie uwagi – także te wpływające do Ministra Cyfryzacji po 14 października 2017 r. były na bieżąco analizowane i - w uzasadnionych przypadkach - uwzględniane w projekcie ustawy.

Przedstawiciele Ministerstwa Cyfryzacji uczestniczyli w roboczych spotkaniach z Komisją Europejską. Spotkania poświęcone były najbardziej problematycznym dla Ministerstwa Cyfryzacji przepisom rozporządzenia 2016/679 o ochronie danych osobowych podlegającym wdrożeniu do polskiej przestrzeni prawnej nową ustawą o ochronie danych osobowych. W szczególności konieczne było otrzymanie potwierdzenia ze strony Komisji Europejskiej dopuszczalności doprecyzowania w prawie krajowym treści niektórych przepisów, które wprost nie uprawniają państw członkowskich do takiego działania.

Brak podmiotów które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

W efekcie wielomiesięcznej pracy z zainteresowanymi instytucjami i podmiotami powstał projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 przedłożony Radzie Ministrów.

Warszawa, 16 listopada 2018 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1409.2017/174/JS

dot.: RM-10-168-18 z 14.11.2018 r. (Tekst ostateczny)

20 -11- 2018
RM-106418-2018

Pan
Jacek Sasin
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

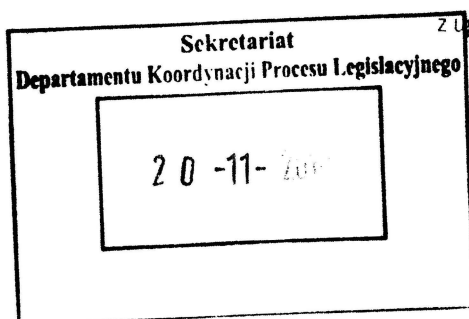
Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do wiadomości:
Pan Marek Zagórski
Minister Cyfryzacji

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

ROZPORZĄDZENIE

RADY MINISTRÓW

z dnia

zmieniające rozporządzenie w sprawie sposobu i trybu udostępniania materiałów archiwalnych znajdujących się w archiwach wyodrębnionych

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie sposobu i trybu udostępniania materiałów archiwalnych znajdujących się w archiwach wyodrębnionych (Dz. U. poz. 1161) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4 w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej, jeśli zostały podane do wykorzystania;

1b) podpis odręczny lub kwalifikowany podpis elektroniczny, lub podpis zaufany;”;

2) w § 5 w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej, jeśli zostały podane do wykorzystania;

1b) podpis odręczny lub kwalifikowany podpis elektroniczny, lub podpis zaufany;”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Projektowana zmiana przepisów rozporządzenia ma na celu dostosowanie ich do zmiany przepisów w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650), dalej jako „unza”, w zakresie dodanego art. 16d ust. 2a. Rozporządzenie zostało wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 17 ust. 3 powołanej ustawy, a w konsekwencji niezbędna była harmonizacja ich przepisów.

Dodanie w unza katalogu danych osobowych, stanowiących treść zgłoszenia, którym inicjowany jest proces udostępniania materiałów archiwalnych, zostało przewidziane w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenie 2016/679 (o ochronie danych). Wymóg sprecyzowania, jakie dane osobowe poddane są przetwarzaniu do określonych celów administratora, wynika bezpośrednio z szeregu przepisów rozporządzenia 2016/679, szczególnie ze względu na zasadę adekwatności. W dotychczasowym brzmieniu unza (art. 16d ust. 2) ustawodawca posłużył się jedynie zwrotem „po pisemnym zgłoszeniu”, nie charakteryzując składników jego treści. Było to niezgodne z szeregiem przepisów rozporządzenia 2016/679, wymagającego ścisłego określenia, jakie dane osobowe poddane są przetwarzaniu do poszczególnych celów administratora – szczególnie ze względu na zasadę adekwatności.

JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	Projekt nie wymaga finansowania.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń												

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
Niemierzalne									

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projekt nie ma wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.											
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
--	--

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Brak wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu	Brak wpływu.
------------------	--------------

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Akt prawny będzie skuteczny od chwili wejścia w życie i będzie miał stałe skutki w zakresie identyfikacji użytkowników zasobów archiwalnych.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie przewiduje się ewaluacji efektów.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

**zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad i trybu gromadzenia,
ewidencjonowania, kwalifikowania, klasyfikacji oraz udostępniania materiałów
archiwalnych tworzących zasób jednostek publicznej radiofonii i telewizji**

Na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 22 maja 2006 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu gromadzenia, ewidencjonowania, kwalifikowania, klasyfikacji oraz udostępniania materiałów archiwalnych tworzących zasób jednostek publicznej radiofonii i telewizji (Dz. U. poz. 680) § 33 otrzymuje brzmienie:

„§ 33. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji udostępniają materiały archiwalne na podstawie zgłoszenia w postaci papierowej lub elektronicznej, dokonanego przez podmiot zainteresowany, zwany dalej „wnioskodawcą”.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać następujące dane:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę wnioskodawcy;
- 2) adres zamieszkania albo adres siedziby wnioskodawcy, a w przypadku wnioskodawcy będącego osobą fizyczną – także rodzaj i numer dokumentu tożsamości;
- 3) adres korespondencyjny;
- 4) numer telefonu lub adres poczty elektronicznej, jeśli zostały podane do wykorzystania;

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. poz. 2321).

5) tytuł dokumentu lub temat, którego udostępnienie dotyczy;

6) cel i postać udostępnienia;

7) podpis odręczny lub kwalifikowany podpis elektroniczny, lub podpis zaufany.

3. O możliwości udostępnienia lub o odmowie udostępnienia materiałów archiwalnych jednostki publicznej radiofonii i telewizji informują wnioskodawcę niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie miesiąca od otrzymania zgłoszenia. W przypadku odmowy udostępnienia informacja musi zawierać pisemne uzasadnienie.

4. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji prowadzą rejestr zgłoszeń o udostępnienie, udostępnień oraz odmów udostępnienia materiałów archiwalnych.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

UZASADNIENIE

Projektowana zmiana przepisów rozporządzenia ma na celu dostosowanie ich do zmiany przepisów w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650), dalej jako „unza”, w zakresie dodanego art. 16d ust. 2a. Rozporządzenie zostało wydane na podstawie upoważnienia zawartego w powołanej ustawie, a w konsekwencji niezbędna była harmonizacja ich przepisów.

Dodanie w unza katalogu danych osobowych, stanowiących treść zgłoszenia, którym inicjowany jest proces udostępniania materiałów archiwalnych, zostało przewidziane w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenie 2016/679 (o ochronie danych). Wymóg sprecyzowania, jakie dane osobowe poddane są przetwarzaniu do określonych celów administratora, wynika bezpośrednio z szeregu przepisów rozporządzenia 2016/679, szczególnie ze względu na zasadę adekwatności. W dotychczasowym brzmieniu unza (art. 16d ust. 2) ustawodawca posłużył się jedynie zwrotem „po pisemnym zgłoszeniu”, nie charakteryzując składników jego treści. Było to niezgodne z szeregiem przepisów rozporządzenia 2016/679, wymagającego ścisłego określenia, jakie dane osobowe poddane są przetwarzaniu do poszczególnych celów administratora – szczególnie ze względu na zasadę adekwatności.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad i trybu gromadzenia, ewidencjonowania, kwalifikowania, klasyfikacji oraz udostępniania materiałów archiwalnych tworzących zasób jednostek publicznej radiofonii i telewizji</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia</p> <p>Źródło: art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650)</p> <p>Nr w wykazie prac</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Sposób wszczynania procesu udostępniania materiałów archiwalnych tworzących zasób jednostek publicznej radiofonii i telewizji uzgadnia się ze zmianą przepisów w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach w zakresie dodanego art. 16d ust. 2a.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Określone w dotychczasowym brzmieniu rozporządzenia udostępnianie materiałów archiwalnych na wniosek zastępuje się formą udostępniania na zgłoszenie osoby zainteresowanej. Stosowanie terminu „wniosek” mylnie sugerowało powszechne stosowanie w takich sprawach władczych rozstrzygnięć dysponenta materiałów archiwalnych, w szczególności podejmowanych w trybie postępowania administracyjnego. Wprowadzenie na to miejsce terminu „zgłoszenie” wymaga sprecyzowania, jakie dane osobowe będą w nim przetwarzane. Zbieranie uwzględnionych danych w procesie udostępniania uzyska niesporną podstawę prawną, zharmonizowaną z normą ustawową.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Wymóg sprecyzowania, jakie dane osobowe poddane są przetwarzaniu do określonych celów administratora, wynika bezpośrednio z szeregu przepisów rozporządzenia 2016/679, szczególnie ze względu na zasadę adekwatności. Rekomendacja N° 13 (2000) Komitetu Ministrów Rady Europy w sprawie europejskiej polityki dostępu do archiwów wskazuje dostęp na żądanie (zgłoszenie) osoby zainteresowanej jako podstawową formę pozyskiwania informacji w publicznych archiwach.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Użytkownicy archiwów	Brak danych.		Uproszczenie procedury
Użytkownicy archiwów	Brak danych.		Prawomocność przetwarzania danych

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Nie prowadzono odrębnych konsultacji dla projektu. Jest on formalną konsekwencją prac nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych: projekt nie wpływa na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]										
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Uproszczenie procedur dostępu do zasobów archiwalnych może mieć niewielki, niemierzalny wpływ na funkcjonowanie małych i średnich przedsiębiorstw, korzystających do celów działalności gospodarczej z archiwaliów publicznej radiofonii i telewizji. Nie przewiduje się innego wpływu.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Brak wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu	Brak wpływu.
------------------	--------------

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Akt prawny będzie skuteczny od chwili wejścia w życie i będzie miał stałe skutki w zakresie identyfikacji użytkowników zasobów archiwalnych.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie przewiduje się ewaluacji efektów.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie Systemu Wspomagania Decyzji Państwowej Straży Pożarnej

Na podstawie art. 14g ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z dnia 2018 r. poz. 620 i 1669) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa minimalny zbiór funkcjonalności Systemu Wspomagania Decyzji Państwowej Straży Pożarnej, sposób funkcjonowania tego systemu w sytuacjach awaryjnych oraz sposób przydzielania, zawieszania oraz uchylania dostępu do tego systemu użytkownikom Państwowej Straży Pożarnej oraz jednostkom ochrony przeciwpożarowej.

§ 2. 1. Użyte w rozporządzeniu skróty oznaczają:

- 1) ustawa o ochronie przeciwpożarowej – ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej;
- 2) ustawa o systemie powiadamiania ratunkowego – ustawę z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 867 i 1115);
- 3) ustawa – Prawo telekomunikacyjne – ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1907, z późn. zm.);
- 4) centra – centra powiadamiania ratunkowego, o których mowa w ustawie o systemie powiadamiania ratunkowego;
- 5) sieć teleinformatyczna na potrzeby obsługi numerów alarmowych – sieć teleinformatyczną na potrzeby obsługi numerów alarmowych, o której mowa w art. 2 pkt 5 ustawy o systemie powiadamiania ratunkowego.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) sytuacji awaryjnej – należy przez to rozumieć brak możliwości przyjęcia zgłoszeń alarmowych i obsługi zdarzeń za pośrednictwem Systemu Wspomagania Decyzji Państwowej Straży Pożarnej;
- 2) instancji – należy przez to rozumieć wydzielony węzeł przetwarzania Systemu Wspomagania Decyzji Państwowej Straży Pożarnej obejmujący urządzenia informatyczne i oprogramowanie.

§ 3. SWD PSP posiada funkcjonalności umożliwiające:

- 1) obsługę przyjęcia zgłoszeń i rejestracji zdarzeń;
- 2) alarmowanie i powiadamianie sił i środków krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego;

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 97 i 225).

- 3) dysponowanie sił i środków krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego do działań ratowniczych;
- 4) nadzorowanie i koordynowanie działań ratowniczych;
- 5) sporządzanie dokumentacji z prowadzonych działań;
- 6) wymianę informacji i danych między wszystkimi jednostkami organizacyjnymi Państwowej Straży Pożarnej;
- 7) prowadzenie szczegółowej ewidencji sił i środków Państwowej Straży Pożarnej, Ochotniczej Straży Pożarnej, Zakładowych Straży Pożarnych i Zakładowych Służb Ratowniczych oraz innych wymienionych w art. 15 pkt 1a-8 ustawy o ochronie przeciwpożarowej;
- 8) prowadzenie ewidencji dostępnych dla Państwowej Straży Pożarnej sił i środków innych zasobów pochodzących z instytucji i organizacji wspierających Państwową Straż Pożarną;
- 9) współpracę z urządzeniami łączności oraz urządzeniami umożliwiającymi śledzenie pojazdów, nadzór, alarmowanie i powiadamianie sił i środków krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, a także sterowanie automatyką przemysłową wykorzystywaną w jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej;
- 10) generowanie analiz, raportów, zestawień i statystyk;
- 11) pozyskiwanie danych przestrzennych, udostępnianych za pośrednictwem systemu, o którym mowa w art. 40 ust. 3e ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1669), z Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii;
- 12) korzystanie z usług danych przestrzennych, udostępnionych za pośrednictwem systemu, o którym mowa w art. 40 ust. 3e ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, z Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii;
- 13) wymianę informacji z centrum za pośrednictwem interfejsu komunikacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 2 ustawy o systemie powiadamiania ratunkowego;
- 14) pozyskiwanie i prezentacja danych dotyczących lokalizacji zakończenia sieci, z którego zostało wykonane połączenie do numeru alarmowego, oraz danych dotyczących abonenta, o których mowa w art. 78 ust. 2 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, za pośrednictwem centralnego punktu systemu centrów powiadamiania ratunkowego, o którym mowa w art. 78 ust. 4 pkt 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, lub przekazanych z centrum;
- 15) współpracę z innymi systemami teleinformatycznymi za pośrednictwem interfejsów zrealizowanych w architekturze otwartej;
- 16) zarządzanie danymi osobowymi.

§ 4. SWD PSP realizuje funkcjonalności, o których mowa w § 3, przez mechanizmy zapewniające:

- 1) zachowanie ciągłości jego funkcjonowania;
- 2) uwierzytelnianie i autoryzację użytkowników;
- 3) pełną rozliczalności działań w systemie;
- 4) utrzymanie bezpieczeństwa przetwarzanych danych.

§ 5. Komunikacja między elementami SWD PSP znajdującymi się we wszystkich jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej odbywa się przez sieć

teleinformatyczną na potrzeby obsługi numerów alarmowych lub z wykorzystaniem technologii Virtual Private Network (VPN) realizowanej w oparciu o sieć Internet.

§ 6. SWD PSP komunikuje się z systemami, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o systemie powiadamiania ratunkowego, art. 78 ust. 4 pkt 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz art. 40 ust. 3e ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, przez sieć teleinformatyczną na potrzeby obsługi numerów alarmowych.

§ 7. W przypadku zaistnienia sytuacji awaryjnej:

- 1) przyjmowanie zgłoszeń alarmowych z centrum następuje w drodze połączeń telefonicznych;
- 2) obsługa zgłoszeń alarmowych odbywa się na stanowiskach kierowania Państwowej Straży Pożarnej z wykorzystaniem połączeń telefonicznych lub urządzeń radiowych.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...

MINISTER

SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

UZASADNIENIE

Nowelizacja ustawy z 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 620 i 1669) mająca na celu dostosowanie przepisów krajowych służących stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.), szczególnie zmian w zakresie art. 14g wymusiła dokonanie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 grudnia 2013 roku w sprawie Systemu Wspomagania Decyzji Państwowej Straży Pożarnej w zakresie zapisów dotyczących art. 14g ust. 3 pkt 2.

W § 3 zawierającym katalog funkcjonalności SWD PSP dodano pkt 16 zarządzanie danymi osobowymi. System powinien posiadać funkcjonalności umożliwiające realizację praw osoby, o których mowa w rozdziale III RODO – prawa osoby, której prawa dotyczą, m.in. realizacja procesu związanego z anonimizacją, pseudonimizacją, możliwością powiadomienia w przypadku naruszenia, czy zaprzestania przetwarzania danych oraz inne.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

**w sprawie egzaminu ze znajomości wykonywania polowania oraz zasad ochrony
przyrody**

Na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2018 r. poz. 2033) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) liczbę członków i skład komisji egzaminacyjnej przeprowadzającej egzamin ze znajomości wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody, zwany dalej „egzaminem”;
- 2) sposób przeprowadzania egzaminu;
- 3) wzór zaświadczenia stwierdzającego złożenie egzaminu z wynikiem pozytywnym.

§ 2. 1. W skład komisji egzaminacyjnej przeprowadzającej egzamin wchodzi 6 członków:

- 1) przedstawiciel ministra właściwego do spraw środowiska – jako przewodniczący;
- 2) przedstawiciel Polskiego Związku Łowieckiego;
- 3) przedstawiciel Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe;
- 4) ekspert z dziedziny ochrony przyrody;
- 5) ekspert z dziedziny gospodarki łowieckiej;
- 6) ekspert z dziedziny zasad posiadania i posługiwania się myśliwską bronią palną – przedstawiciel Komendanta Głównego Policji.

2. Egzamin przeprowadza się, gdy komisję egzaminacyjną reprezentuje co najmniej 5 osób, w tym przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

3. Pracami komisji egzaminacyjnej kieruje jej przewodniczący.

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 96).

§ 3. 1. Egzamin przeprowadza się w terminie oraz miejscu wyznaczonym przez przewodniczącego komisji egzaminacyjnej.

2. O terminie oraz miejscu przeprowadzenia egzaminu zawiadamia się na piśmie osoby dopuszczone do egzaminu, nie później niż na 14 dni przed dniem rozpoczęcia części pisemnej egzaminu; w zawiadomieniu można wskazać pomoce i materiały, na podstawie których będą mogły przygotowywać się osoby dopuszczone do egzaminu.

§ 4. Egzamin przeprowadza się co najmniej raz na pół roku, w sposób zapewniający sprawdzenie znajomości przepisów:

- 1) ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie;
- 2) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 r. poz. 1614) oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie;
- 3) ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1839 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 651 i 730) oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie.

§ 5. Egzamin składa się z części pisemnej i ustnej.

§ 6. 1. Część pisemna egzaminu trwa 90 minut i polega na zaznaczeniu, w arkuszu testowym, jednej spośród kilku proponowanych odpowiedzi na pytania w nim zawarte.

2. Pisemne zestawy egzaminacyjne składające się z 30 pytań testowych przygotowuje przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

3. Część ustna egzaminu polega na udzieleniu ustnej odpowiedzi na pytania zadane przez wszystkich członków komisji egzaminacyjnej; członkowie komisji egzaminacyjnej mogą zadawać pytania uzupełniające.

4. Warunkiem przystąpienia do części ustnej egzaminu jest udzielenie, przez osobę przystępującą do egzaminu, prawidłowej odpowiedzi na nie mniej niż 60% pytań w części pisemnej.

5. Obsługę organizacyjną i techniczną egzaminu zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw środowiska.

§ 7. 1. Komisja egzaminacyjna uznaje egzamin za złożony z wynikiem pozytywnym po wydaniu przez większość członków komisji egzaminacyjnej pozytywnej oceny z części ustnej egzaminu; w razie równej liczby głosów członków komisji egzaminacyjnej, o wyniku egzaminu decyduje głos przewodniczącego komisji egzaminacyjnej.

2. Z przeprowadzanego egzaminu sporządza się protokół, w którym zamieszcza się:

- 1) imiona i nazwiska członków komisji egzaminacyjnej;
- 2) datę i miejsce przeprowadzania egzaminu;
- 3) imiona i nazwiska osób przystępujących do każdej z części egzaminu, ze wskazaniem uzyskanych przez te osoby wyników egzaminu;
- 4) własnoręczne podpisy członków komisji egzaminacyjnej.

3. Arkusze testowe stanowią integralne części protokołu.

§ 8. Wzór zaświadczenia stwierdzającego złożenie egzaminu z wynikiem pozytywnym stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 7 lutego 2005 r. w sprawie egzaminu ze znajomości wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody (Dz.U. poz. 230), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 177 pkt 2 ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...).

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia (poz. ...)

WZÓR

ZAŚWIADCZENIE NR ...

**O ZŁOŻENIU Z WYNIKIEM POZYTYWNYM EGZAMINU ZE ZNAJOMOŚCI
WYKONYWANIA POLOWANIA ORAZ ZASAD OCHRONY PRZYRODY**

Komisja egzaminacyjna powołana przez Ministra Środowiska stwierdza, że Pan/i
....., urodzony/a w dniu r.
w, numer PESEL,
złożył/a
w dniu r. z wynikiem pozytywnym egzamin ze
znajomości wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody.

(pieczęć okrągła
Ministerstwa Środowiska)

Podpis przewodniczącego
komisji egzaminacyjnej:

.....

Warszawa, dnia r.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia zastępuje rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 7 lutego 2005 r. w sprawie egzaminu ze znajomości wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody (Dz. U. poz. 230), które stanowi wykonanie upoważnienia określonego w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz.U. z 2017 r. poz. 1295, z późn. zm.).

Wydanie nowego rozporządzenia wynika z konieczności dostosowania wzorów formularzy do zmian, jakie w ustawie z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...). W stosunku do obowiązującego rozporządzenia przeniesione na grunt ustawowy zostały przepisy mówiące o zawartości wniosku o dopuszczenie do egzaminu oraz obowiązek okazania dokumentu potwierdzającego tożsamość komisji egzaminacyjnej.

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na mikro-, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Nie zachodzi konieczność przedkładania projektu rozporządzenia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji oraz uzgodnienia.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacji.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Wejście w życie w ciągu 14 dni od opublikowania nie stoi w sprzeczności z zasadami demokratycznego państwa prawa.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

**w sprawie odznaki honorowej „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa
Fryderyka Chopina”**

Na podstawie art. 6 ust. 11 ustawy z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina (Dz. U. poz. 168) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa tryb rozpatrywania wniosku o nadanie odznaki honorowej „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina”, zwanej dalej „Odznaką”, sposób wręczania Odznaki i noszenia miniatury Odznaki, tryb działania Komisji do spraw opiniowania wniosków o nadanie Odznaki, zwanej dalej „Komisją”, w tym sposób wybierania Przewodniczącego i Sekretarza, wzór wniosku o nadanie Odznaki, wzór Odznaki i jej miniatury, wzór legitymacji potwierdzającej nadanie Odznaki.

§ 2. 1. Wniosek o nadanie Odznaki honorowej „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina”, zwany dalej „wnioskiem”, składa się do Narodowego Instytutu Fryderyka Chopina.

2. Wzór wniosku określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. W razie stwierdzenia braków formalnych Narodowy Instytut Fryderyka Chopina, powiadamia o tym fakcie wnioskodawcę, który jest zobowiązany do ich usunięcia w terminie 7 dni.

§ 3. Wniosek pozostawia się bez rozpoznania w przypadku:

- 1) nieusunięcia braków formalnych wniosku w terminie, o którym mowa w ust. 1;
- 2) stwierdzenia, że został złożony ponownie wniosek tej samej treści;
- 3) wycofania wniosku przez wnioskodawcę.

§ 4. 1. Przewodniczącego oraz Sekretarza Komisji wybierają jej członkowie w drodze głosowania jawnego, zwykłą większością głosów.

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. poz. 2321).

2. Posiedzenie Komisji zwołuje Minister.

3. Do ważności posiedzenia Komisji wymagana jest obecność co najmniej połowy jej członków.

4. Uchwały komisji podejmowane są w głosowaniu jawnym, zwykłą większością głosów. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego komisji.

§ 5. 1. Odznaka jest kopią pracy rzeźbiarskiej „Chopin” autorstwa Jana Nalborczyka, w formie plakiety o wymiarach 36 cm x 45 cm, wykonaną w brązie.

2. Odznace towarzyszy metalowa, pozłacana miniatura wizerunku Fryderyka Chopina wpisana w obręcz o średnicy 20 mm.

3. Wzór Odznaki, o której mowa w ust. 1 określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

4. Wzór miniatury Odznaki, o której mowa w ust. 2 określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 6. 1. Odznakę wraz z legitymacją stwierdzającą jej nadanie wręcza Minister lub osoba przez niego upoważniona.

2. Wzór legitymacji, o której mowa w ust. 1 określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 7. Miniaturę Odznaki nosi się po prawej stronie piersi.

§ 8. W przypadku zgubienia, zniszczenia lub kradzieży Odznaki, a także legitymacji, na wniosek odznaczonego wydaje się ich duplikaty za zwrotem kosztów.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie ...

**MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji z art. 6 ust. 11 ustawy z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina (Dz. U. poz. 168). Przepis ten zobowiązuje ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego do określenia trybu rozpatrywania wniosku o nadanie odznaki honorowej „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina”, sposobu wręczania Odznaki i noszenia miniatury Odznaki, trybu działania komisji do spraw opiniowania wniosków o nadanie Odznaki, w tym sposób wybierania Przewodniczącego i Sekretarza, wzoru wniosku o nadanie Odznaki, wzoru Odznaki i jej miniatury, wzoru legitymacji potwierdzającej nadanie Odznaki, uwzględniając wyeliminowanie możliwości ponownego składania wniosku o tej samej treści, sprawne przeprowadzenie postępowania o nadanie Odznaki, ujednoczenie sposobu składania wniosków o nadanie Odznaki, wzornictwo stosowane w polskiej falerystyce oraz godne i uroczyste uhonorowanie osób fizycznych oraz jednostek organizacyjnych, którym jest nadawana Odznaka.

Wydanie nowego rozporządzenia w sprawie odznaki honorowej „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina” jest konieczne ze względu na zmianę ustawy z dnia 3 lutego 2001 r. o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina, wprowadzoną ustawą z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...). Przed nowelizacją, w przedmiotowym zakresie obowiązywało rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie odznaki honorowej „Zasłużony dla Ochrony Dziedzictwa Fryderyka Chopina” (Dz. U. poz. 1234).

W wyniku zmiany ustawy o ochronie dziedzictwa Fryderyka Chopina kwestie dotyczące powoływania Komisji do spraw opiniowania wniosków o nadanie Odznaki zostały uregulowane na poziomie ustawy, przed nowelizacją przepisy te znajdowały się w ww. akcie wykonawczym.

W świetle projektowanego rozporządzenia posiedzenia Komisji zwoływał będzie Minister.

Dotychczas posiedzenia Komisji mogły być zwołane tylko jeden raz w roku, w styczniu.

Projekt rozporządzenia nie określa liczby posiedzeń w ciągu roku, ani wskazanym miesiącem, w którym Minister powinien zwołać posiedzenie. Zmiana ta ma na celu umożliwienie zwoływania Komisji w razie potrzeb, wynikających z ilości napływających wniosków.

W związku z powyższym nie określono terminu składania wniosków.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OBRONY NARODOWEJ¹⁾

z dnia

**w sprawie sposobu i trybu prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego do Żandarmerii
Wojskowej oraz wzoru ankiety kwalifikacyjnej i wniosku o przeprowadzenie
postępowania kwalifikacyjnego**

Na podstawie art. 8a ust. 14 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 430, 650 i 1544) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Postępowanie kwalifikacyjne do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej wszczyna złożenie wniosku o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego oraz ankiety kwalifikacyjnej.

2. Do wniosku i ankiety, o których mowa w ust. 1, załącza się:

- 1) kserokopie dokumentów potwierdzających posiadane wykształcenie i kwalifikacje zawodowe;
- 2) kserokopie świadectw pracy lub służby;
- 3) kserokopie innych dokumentów, jeżeli obowiązek ich złożenia wynika z odrębnych przepisów albo są niezbędne do przeprowadzenia kwalifikacji.

§ 2. 1. Wzór wniosku o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Wzór ankiety kwalifikacyjnej określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 3. Postępowanie kwalifikacyjne obejmuje:

- 1) analizę złożonego wniosku i ankiety oraz załączonych dokumentów;
- 2) czynności określone w art. 8a ust. 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych.

§ 4. Oryginały dokumentów, o których mowa w § 1 ust. 2, kandydat przedkłada do wglądu podczas rozmowy kwalifikacyjnej.

¹⁾ Minister Obrony Narodowej kieruje działem administracji rządowej – obrona narodowa, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Obrony Narodowej (Dz. U. poz. 99).

§ 5. Dokumentację, o której mowa w § 1, analizuje komórka organizacyjna Żandarmerii Wojskowej właściwa do spraw kadrowych.

§ 6. 1. Czynności, o których mowa w art. 8a ust. 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych przeprowadza komisja kwalifikacyjna powołana przez Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej albo właściwego komendanta jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej.

2. Kandydat może zostać poddany badaniu na zawartość w organizmie środka odurzającego lub innego podobnie działającego środka lub substancji.

3. Czynności, o których mowa w § 3 pkt 2 mogą być realizowane niezależnie od siebie, w kolejności określonej przez komisję, o której mowa w ust. 1.

§ 7. Przed rozpoczęciem rozmowy kwalifikacyjnej kandydat do służby lub pracy okazuje dokument potwierdzający jego tożsamość.

§ 8. Ocena kandydata w ramach prowadzonej rozmowy kwalifikacyjnej jest dokonywana przez ustalenie jego predyspozycji do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej.

§ 9. Podczas rozmowy kwalifikacyjnej ocenie podlega:

- 1) umiejętność komunikowania się;
- 2) motywacja do podjęcia służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej;
- 3) prezencja.

§ 10. 1. Komisja, o której mowa w § 6 ust. 1, sporządza ocenę kandydata do służby lub pracy w zakresie kryteriów, o których mowa w § 9.

2. Ocenę, o której mowa w ust. 1, wpisuje się do ankiety kwalifikacyjnej kandydata do służby lub pracy w części B pkt 1.

3. Nieprzystąpienie do rozmowy kwalifikacyjnej jest równoznaczne z uzyskaniem przez kandydata do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej negatywnego wyniku.

§ 11. Informacje uzyskane w poszczególnych etapach postępowania, o których mowa w § 3, wpisuje się do ankiety kwalifikacyjnej kandydata do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej.

§ 12. 1. Odmowa poddania się czynnościom i badaniom, o których mowa w § 3 powoduje odstąpienie od dalszego przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego.

2. Negatywny wynik czynności i badań, o których mowa w § 3 może spowodować odstąpienie od dalszego przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego.

§ 13. W przypadku, o którym mowa w § 11 ust. 2 Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej może wydać zgodę na dalsze prowadzenie postępowania kwalifikacyjnego ze względu na potrzeby kadrowe.

§ 14. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej albo komendanci jednostek organizacyjnych Żandarmerii Wojskowej, mogą odmówić przeprowadzenia wobec kandydata postępowania kwalifikacyjnego lub je przerwać w każdym czasie, bez podania przyczyny, w przypadku:

- 1) niespełnienia przez kandydata wymogów wynikających z przepisów ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173 i 138);
- 2) niespełnienia przez kandydata wymogów wynikających z przepisów rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 14 grudnia 2001 r. w sprawie dodatkowych warunków fizycznych i psychicznych oraz kwalifikacji żołnierzy Żandarmerii Wojskowej (Dz. U. poz. 1826, z 2003 r. poz. 1628, z 2004 r. poz. 2367 oraz z 2006 r. poz. 1715);
- 3) braku wolnych stanowisk w określonej jednostce organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej, odpowiadających posiadanym przez kandydata kwalifikacjom;
- 4) niezłożenia wymaganych dokumentów;
- 5) zatajenia lub podania nieprawdziwych danych w ankiecie kwalifikacyjnej;
- 6) przystąpienia do ponownego postępowania kwalifikacyjnego mimo uzyskania przez kandydata w poprzednim postępowaniu kwalifikacyjnym negatywnego wyniku.

§ 15. Badania psychologiczne w Żandarmerii Wojskowej prowadzą psycholodzy.

§ 16. Bezpośrednio przed przystąpieniem do badania psychologicznego kandydat do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej zapoznaje się z zakresem i sposobem przeprowadzenia tego badania oraz składa pisemne oświadczenia, określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

§ 17. 1. Badania psychologicznego nie przeprowadza się, jeżeli kandydat do służby, składając oświadczenie, o którym mowa w § 16, potwierdzi, że:

- 1) w dniu przeprowadzania badania psychologicznego jest w złej kondycji psychofizycznej;
- 2) w ciągu 24 godzin przed przystąpieniem do badania psychologicznego spożywał napoje alkoholowe lub inne środki o podobnym działaniu, w szczególności leki i środki odurzające;

- 3) w ciągu 12 miesięcy przed dniem przystąpienia do badania psychologicznego przystąpił do badania psychologicznego w ramach wcześniej prowadzonego wobec niego postępowania kwalifikacyjnego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, kandydatowi do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej.

można wyznaczyć dodatkowy termin przeprowadzenia badania psychologicznego.

§ 18. 1. Badanie psychologiczne obejmuje ocenę kandydata do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej w zakresie:

- 1) sprawności procesów poznawczych;
- 2) predyspozycji intelektualnych;
- 3) zachowań społecznych;
- 4) stabilności emocjonalnej;
- 5) cech charakterologicznych i osobowości;
- 6) postawy wobec pracy i innych obowiązków;
- 7) posiadania albo braku posiadania cech szczególnie predysponujących do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej oraz na stanowiska w tej formacji wymagające szczególnych predyspozycji.

2. Badanie psychologiczne realizowane w trakcie kwalifikacji na stanowiska polega na:

- 1) wypełnieniu kwestionariusza wywiadu psychologicznego;
- 2) wypełnieniu testów psychologicznych;
- 3) przeprowadzeniu rozmowy psychologicznej;
- 4) obserwacji;
- 5) zastosowaniu technik pomocniczych badających predyspozycje kandydata do objęcia stanowiska.

§ 19. 1. Po przeprowadzeniu badania psychologicznego na podstawie wyników badań, o których mowa w § 18 ust. 2, psycholog:

- 1) dokonuje analizy psychologicznej wyników uzyskanych z badania psychologicznego;
- 2) sporządza opinię psychologiczną.

2. Otrzymanie przez kandydata do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej pozytywnej opinii psychologicznej jest równoznaczne z uzyskaniem przez niego pozytywnego wyniku z badania psychologicznego.

§ 20. Egzamin ze sprawności fizycznej kandydata do służby w Żandarmerii Wojskowej przeprowadza komisja powołana przez Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej albo komendantów jednostek organizacyjnych Żandarmerii Wojskowej.

§ 21. Przed przystąpieniem do egzaminu ze sprawności fizycznej kandydat do służby w Żandarmerii Wojskowej zapoznaje się z celem, zakresem i sposobem przeprowadzania tego egzaminu oraz sposobem jego oceniania.

§ 22. 1. Kandydat do służby w Żandarmerii Wojskowej przystępuje do egzaminu ze sprawności fizycznej po okazaniu zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania ćwiczeń fizycznych, wystawionego nie wcześniej niż 14 dni przed dniem przystąpienia do egzaminu.

2. Kandydat do służby w Żandarmerii Wojskowej jest obowiązany zapoznać się z zasadami wykonywania prób sprawnościowych oraz sposobem ich oceniania.

3. W przypadku niewłaściwego wykonania próby sprawnościowej kandydat do służby w Żandarmerii Wojskowej ma prawo do jej jednorazowego powtórzenia.

§ 23. 1. Zakres egzaminu ze sprawności fizycznej jest zróżnicowany ze względu na płeć i wiek kandydatów do służby w Żandarmerii Wojskowej.

2. Wynik z testu sprawności fizycznej wpisuje się do karty sprawdzianu sprawności fizycznej.

3. Zakres i sposób przeprowadzania testu sprawności fizycznej dla kandydatów do służby w Żandarmerii Wojskowej oraz sposób oceny jego wyników określa rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 lutego 2010 r. w sprawie przeprowadzania sprawdzianu sprawności fizycznej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 848).

§ 24. 1. Badanie psychofizjologiczne realizuje komórka wewnętrzna Komendy Głównej Żandarmerii Wojskowej.

2. Przeprowadzenie psychofizjologicznych badań poligraficznych ma na celu ustalenie zdolności i predyspozycji kandydatów do objęcia odpowiednich stanowisk.

§ 25. 1. Egzamin z poziomu znajomości języka angielskiego składa się z dwóch części:

- 1) testu jednokrotnego wyboru;
- 2) rozmowy kwalifikacyjnej.

2. Test składa się z 30 pytań, na każde z pytanie jest cztery odpowiedzi, w tym jedna jest prawidłowa.

3. Test ma na celu sprawdzenie znajomości słownictwa, form gramatycznych oraz prawidłowego szyku zdań oraz określenie poziom znajomości języka angielskiego, w kategoriach:

- 1) odpowiedzi na pytania 1–10 – poziom podstawowy;
- 2) odpowiedzi na pytania 11–20 – poziom średnio zaawansowany;
- 3) odpowiedzi na pytania 21–30 – poziom zaawansowany.

4. Do sprawdzianu językowego przystępują kandydaci do służby w Żandarmerii Wojskowej, bez względu na posiadaną udokumentowaną znajomość języka angielskiego.

§ 26. Zawiadomienie o odmowie przyjęcia do służby w Żandarmerii Wojskowej nie zawiera informacji o przyczynie odmowy przyjęcia do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej.

§ 27. Kandydat, wobec którego pozytywnie zakończono postępowanie kwalifikacyjne może zostać przyjęty do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej nie później niż w ciągu 12 miesięcy od zakończenia postępowania kwalifikacyjnego.

§ 28. W przypadku odstąpienia od prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego z powodu uzyskania przez kandydata do służby lub pracy w Żandarmerii Wojskowej negatywnego wyniku z:

- 1) egzaminu sprawności fizycznej, rozmowy kwalifikacyjnej oraz egzaminu z poziomu znajomości języka angielskiego kandydat może ponownie przystąpić do postępowania kwalifikacyjnego nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od dnia odstąpienia od jego przeprowadzenia;
- 2) badania psychologicznego, z ustalenia zdolności fizycznej i psychicznej kandydat może ponownie przystąpić do postępowania kwalifikacyjnego nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy od zakończenia kwalifikacji.

§ 29. Do postępowań kwalifikacyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie

MINISTER OBRONY NARODOWEJ

.....
(miejscowość, data)

.....
(stopień¹⁾, imię i nazwisko)

.....
(stanowisko służbowe, funkcja)

.....
(numer telefonu komórkowego)

KOMENDANT

.....
W²⁾

WNIOSK

Proszę o przeprowadzenie wobec mnie postępowania kwalifikacyjnego jako kandydata:

- 1. do zawodowej służby wojskowej lub** *(niepotrzebne skreślić)*
- 2. do pracy** *(niepotrzebne skreślić)*

W.....
(Komenda Główna, Oddział, Wydział)

Żandarmerii Wojskowej w
(miejscowość)

Nadmieniam, że posiadam następujące kwalifikacje:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

(dodatkowe kwalifikacje – proszę wpisać najważniejsze lub dołączyć załącznik)

Załącznik 1. Ankieta kwalifikacyjna kandydata.

2. Pozostałe dokumenty potwierdzające dodatkowe umiejętności i osiągnięcia.

.....
(czytelny podpis)

1) w przypadku żołnierzy zawodowych

2) wpisać właściwą jednostkę organizacyjną Żandarmerii Wojskowej

.....
 (pieczęć nagłówkowa jednostki organizacyjnej)

WZÓR

Sygn. Akt / Numer kartoteki

miejsce
 na fotografię
 4 x 3,5 cm

ANKIETA KWALIFIKACYJNA NR

CZEŚĆ A DANE PERSONALNE

1. Dane kandydata:

- a) nazwisko
- b) nazwiska poprzednie (również nazwisko rodowe)
- c) imiona imię ojca imię i nazwisko panięńskie matki
- d) imiona poprzednie (w razie ich zmiany)
- e) data urodzenia miejsce urodzenia
- f) posiadane obywatelstwo (a)
- g) posiadane uprzednio obywatelstwa
- h) w przypadku zmiany obywatelstwa proszę podać:
- na jakie imiona i nazwisko wydano akt o zmianie lub utracie obcego obywatelstwa albo akt uzyskania posiadanego obecnie obywatelstwa
 - data wydania
 - numer i nazwa dokumentu
 - wydany przez

- i) dowód osobisty: seria i numer
- wydany przez
- data wydania
- j) nr PESEL
- k) posiadany stopień wojskowy lub z innej służby[†]
- l) seria i nr książeczki wojskowej
- wydana przez
- data wydania
- m) aktualne miejsce zamieszkania
-
- (państwo, miasto, ulica, nr domu, nr mieszkania, kod pocztowy, nr telefonu domowego, numer telefonu komórkowego)
-
- n) aktualne miejsce zamieszkania powyżej 3 miesięcy
-
- (państwo, miasto, ulica, nr domu, nr mieszkania, kod pocztowy, nr telefonu domowego)
-
- o) paszport: seria i nr
- wydany przez
- termin ważności:
- p) aktualne miejsce (a) pracy, służby:
1.
- (nazwa oraz nr REGON pracodawcy)
-
- (adres: państwo, miasto, ulica, nr domu, kod pocztowy, nr telefonu służbowego, nr faxu)
-
- (zajmowane stanowisko lub charakter wykonywanych prac, wysokość miesięcznych poborów/dochodów netto)
2. Inne dochody
- (źródło, wysokość)
3. Data wysługi zerowej lub liczba lat w służbach mundurowych

[†] stopień w instytucji określonej w art. 17a ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (POLICJA, ABW, SKW, SWW, SOP, SG, SW, AW, BOR, PSP, UOP)

q. dane dotyczące służby (zatrudnienia)*:

Okres		Pełna nazwa zakładu pracy i jego pełny adres.	Ostatnie zajmowane stanowisko.
od	do		

r) posiadane wykształcenie i tytuły zawodowe lub naukowe:

.....

(wyższe, średnie, podstawowe)

s) dane, dotyczące ukończenia uczelni, szkół i kursów*:

Okres nauki		Nazwy i adresy wszystkich szkół, uczelni (w tym kierunek studiów) i kursów zawodowych.	Uzyskane dyplomy, świadectwa ukończenia, specjalizacje.
od	do		

* W przypadku niewystarczającej ilości miejsca dołączyć oddzielny załącznik.

- Oświadczam, że zapoznałem/am się z trybem przeprowadzenia i zakończenia postępowania kwalifikacyjnego do służby (pracy) w Żandarmerii Wojskowej i zgadzam się na przeprowadzenie wobec mnie postępowania kwalifikacyjnego zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu..... (Dz. U. poz.)
- Oświadczam, że aktualnie wniosek o przyjęcie mnie do służby (pracy) do Żandarmerii Wojskowej złożyłem/am wyłącznie w
- Oświadczam, że w stosunku do mnie nie toczyło się i nie toczy się postępowanie kwalifikacyjne na stanowisko w jednostce organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej.
- Oświadczam, iż w stosunku do mnie toczyło się postępowanie kwalifikacyjne na stanowisko w jednostce organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej. Zostałem poinformowany o zakończeniu postępowania kwalifikacyjnego dnia z wynikiem

Oświadczam, iż dane zawarte w kwestionariuszu są zgodne z moją wiedzą, świadom (a), że każde fałszywe stwierdzenie lub pominięcie istotnego faktu będzie wystarczającym powodem do wstrzymania postępowania sprawdzającego i może stanowić podstawę odmowy przyjęcia do służby (pracy) w Żandarmerii Wojskowej.

.....

*(Miejsce na obowiązek informacyjny wynikający z przepisów o ochronie danych osobowych:
 - uzupełniany przez właściwego kierownika jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej,
 określonego w art. 8a ust. 2 ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych)*

.....
 (podpis osoby wypełniającej kwestionariusz)

Miejscowość

Data

CZĘŚĆ B

WYNIKI POSTĘPOWANIA KWALIFIKACYJNEGO

1. Wynik rozmowy kwalifikacyjnej

.....
(decyzja o kwalifikacji wstępnej kandydata i rozpoczęciu procedur sprawdzeniowych)
.....
.....
.....

.....
(data i miejsce rozmowy)

.....
(stopień, imię i nazwisko, podpis osoby przeprowadzającej rozmowę)

2. Wynik badania psychologicznego

.....
(określenie predyspozycji psychicznych)
.....
.....
.....

.....
(data i miejsce badania)

.....
(stopień, imię i nazwisko, podpis osoby **przeprowadzającej badanie**)

3. Wynik badania psychofizjologicznego

.....
(określenie predyspozycji do służby/pracy)
.....
.....
.....

.....
(data i miejsce badania)

.....
(stopień, imię i nazwisko, podpis osoby **przeprowadzającej badanie**)

4. Wyniki egzaminu ze sprawności fizycznej

.....
(wnioski , ogólna ocena egzaminu)
.....
.....
.....

..... (data i miejsce egzaminu) (stopień, imię i nazwisko, podpis osoby przeprowadzającej egzamin)

5. Wynik egzaminu z poziomu znajomości języka angielskiego

.....
(stopień znajomości języków obcych, wnioski)
.....
.....
.....

..... (data i miejsce sprawdzianu) (stopień, imię i nazwisko, podpis osoby przeprowadzającej sprawdzian)

6. Wyniki przeprowadzenia wywiadu środowiskowego

.....
(wyniki z wywiadu, wnioski końcowe)
.....
.....
.....

..... (data i miejsce) (stopień, imię i nazwisko, podpis osoby kwalifikującej)

7. Wyniki sprawdzeń w kartotekach niedostępnych powszechnie

.....
(wyniki sprawdzeń – figuruje w kartotece / nie figuruje w kartotece)
.....
.....
.....
.....

.....
(data i miejsce)

.....
(stopień, imię i nazwisko, podpis osoby kwalifikującej)

8. Wynik postępowania kwalifikacyjnego

.....
(wnioski z rozmowy kwalifikacyjnej)
.....
.....
.....
.....

.....
(data i miejsce)

.....
(stopień, imię i nazwisko , podpis
przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej)

**NIEZBĘDNE ELEMENTY PISEMNEGO OŚWIADCZENIA KANDYDATA DO
SŁUŻBY LUB PRACY W ŻANDARMERII WOJSKOWEJ**

Oświadczenie kandydata do służby/pracy w Żandarmerii Wojskowej zawiera:

- 1) potwierdzenie, że w dniu przeprowadzania badania psychologicznego znajduje się w dobrej albo złej kondycji psychofizycznej;
- 2) stwierdzenie, czy w ciągu 24 godzin przed rozpoczęciem badania psychologicznego spożywał on napoje alkoholowe lub inne środki o podobnym działaniu, w szczególności leki, środki odurzające, substancje psychoaktywne;
- 3) stwierdzenie, że w ciągu 12 miesięcy przed dniem przeprowadzenia badania psychologicznego przystąpił albo nie przystąpił do badania psychologicznego w ramach postępowania kwalifikacyjnego do służby/pracy w Żandarmerii Wojskowej;
- 4) określenie miejscowości i daty złożenia oświadczenia;
- 5) czytelny podpis kandydata do służby/pracy w Żandarmerii Wojskowej.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 8a ust. 14 ustawy z dnia 24 lipca 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 430, 650 i 1544).

Wydanie tego rozporządzenia jest konieczne ponieważ obecnie regulacje w zakresie prowadzenia kwalifikacji do pracy i służby w Żandarmerii Wojskowej zawarte są w decyzji Ministra Obrony Narodowej.

Projektowane rozporządzenie w całości oparto o dotychczasowo przyjęte praktyki oraz rozwiązania zawarte w powołanej wyżej decyzji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) projektowane rozporządzenie nie podlega notyfikacji.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Projekt nie generuje dodatkowych kosztów finansowych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Nie dotyczy.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian	0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektu rozporządzenia nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora przedsiębiorstw.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☒ nie dotyczy												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).						☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy						
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.						☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy						
Komentarz:												
9. Wpływ na rynek pracy												

Zmiany nie będą miały wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu	Projekt nie wpływa na wskazane powyżej obszary.
------------------	---

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wraz z wejściem aktu prawnego w życie.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie dotyczy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA RODZINY PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia

w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy

Na podstawie art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, 1544, 1629, 1669 i 2077) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa tryb rejestracji i sposób prowadzenia rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy, zakresy informacji niezbędnych do rejestracji oraz informacji gromadzonych o osobach zarejestrowanych, a także dokumenty niezbędne do ustalenia statusu i uprawnień rejestrowanych osób oraz treść oświadczenia o prawdziwości danych składanego przez bezrobotnego lub poszukującego pracy pod rygorem odpowiedzialności karnej.

§ 2. 1. W celu dokonania rejestracji osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny:

1) zgłasza się do powiatowego urzędu pracy, właściwego ze względu na miejsce zameldowania stałego lub czasowego, a jeżeli nie jest zameldowana – do powiatowego urzędu pracy, na którego obszarze działania przebywa, zwanego dalej „właściwym powiatowym urzędem pracy”, albo

2) wypełnia wniosek o dokonanie rejestracji za pośrednictwem formularza elektronicznego, dostępnego w systemach teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków do publicznych służb zatrudnienia, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zwanej dalej „ustawą”, lub za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej, o której mowa w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669).

2. W celu dokonania rejestracji osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy:

1) zgłasza się do wybranego albo wybranych powiatowych urzędów pracy, albo

2) wypełnia wniosek o dokonanie rejestracji za pośrednictwem formularza elektronicznego, dostępnego w systemach teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków do publicznych służb zatrudnienia lub za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

¹⁾ Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – praca, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. poz. 2329).

3. Osoba, o której mowa w art. 64 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.²⁾; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5, str. 72, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 883/2004”, przyjeżdżająca do Rzeczypospolitej Polskiej w celu poszukiwania pracy, zwana dalej „osobą pobierającą zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa”, może być zarejestrowana jako poszukująca pracy tylko w jednym, właściwym powiatowym urzędzie pracy.

§ 3. 1. Osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 może przed zgłoszeniem się we właściwym powiatowym urzędzie pracy przekazać do tego urzędu dane i informacje, o których mowa w § 5 ust. 6 i 7, za pośrednictwem formularza elektronicznego, dostępnego w systemach teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków do publicznych służb zatrudnienia lub za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

2. Osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy w trybie określonym w § 2 ust. 2 pkt 1 może przed zgłoszeniem się w wybranym powiatowym urzędzie pracy, w którym ubiega się o rejestrację, przekazać do tego urzędu, w sposób określony w ust. 1, dane i informacje, o których mowa w § 5 ust. 6 pkt 1–6 i 8–26 oraz ust. 7, zaś w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – również dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość.

3. Cudzoziemiec ubiegający się o zarejestrowanie jako bezrobotny w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 może przed zgłoszeniem się we właściwym powiatowym urzędzie pracy przekazać do tego urzędu, w sposób określony w ust. 1, dane i informacje, o których mowa w § 5 ust. 6 i 7, a także informacje o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a–g i j–l oraz pkt 3 i 4 ustawy.

4. Cudzoziemiec ubiegający się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy w trybie określonym w § 2 ust. 2 pkt 1 może przed zgłoszeniem się w powiatowym urzędzie pracy, w którym ubiega się o rejestrację, przekazać do tego urzędu, w sposób określony w ust. 1, dane i informacje, o których mowa w § 5 ust. 6 pkt 1–6 i 8–26 oraz ust. 7, zaś w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji –

²⁾ Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 43; Dz. Urz. UE L 344 z 29.12.2010, str. 1; Dz. Urz. UE L 338 z 22.12.2010, str. 35; Dz. Urz. UE L 149 z 8.6.2012, str. 4; Dz. Urz. UE L 349 z 19.12.2012, str. 45; Dz. Urz. UE L 158 z 10.6.2013, str. 1; Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2013, str. 27; Dz. Urz. UE L 76 z 22.3.2017, str. 13.

również dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość, a także informacje o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-g i j-l oraz pkt 3 i 4 ustawy.

5. Po przekazaniu przez osoby, o których mowa w ust. 1-4, wymaganych danych i informacji powiatowy urząd pracy wyznacza termin stawiennictwa w urzędzie, nie dłuższy niż 7 dni roboczych od dnia przekazania danych i informacji w sposób określony w ust. 1, w celu dostarczenia wszystkich wymaganych na potrzeby rejestracji dokumentów i dokonania rejestracji.

6. W przypadku niestawiennictwa w powiatowym urzędzie pracy w terminie, o którym mowa w ust. 5, dane przekazane przez osoby, o których mowa w ust. 1-4, w sposób określony w ust. 1, są usuwane z systemu teleinformatycznego publicznych służb zatrudnienia, zwanego dalej „systemem psz”.

§ 4. 1. Osoba pobierająca zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa, ubiegająca się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy w trybie określonym w § 2 ust. 2 pkt 1, w wyjątkowych przypadkach wynikających z obiektywnych okoliczności lub przeszkód uniemożliwiających rejestrację we właściwym powiatowym urzędzie pracy w terminie wyznaczonym przez instytucję właściwą, może przed zgłoszeniem się we właściwym powiatowym urzędzie pracy zgłosić się do właściwego wojewódzkiego urzędu pracy i przekazać pracownikowi wojewódzkiego urzędu pracy dane i informacje, o których mowa w § 5 ust. 6 pkt 1 i 2 oraz 4-25, w § 5 ust. 7, numer PESEL, o ile posiada, a także informacje o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-g i l-n oraz pkt 3 i 4 ustawy.

2. Po uzyskaniu od osoby pobierającej zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa danych i informacji, o których mowa w § 5 ust. 6 pkt 1 i 2 oraz 4-25, w § 5 ust. 7, numeru PESEL, o ile posiada, a także informacji o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-g oraz l-n oraz pkt 3 i 4 ustawy, wojewódzki urząd pracy niezwłocznie przekazuje te dane do właściwego powiatowego urzędu pracy.

3. Niezwłocznie po uzyskaniu z wojewódzkiego urzędu pracy danych, o których mowa w § 5 ust. 6 pkt 1 i 2 oraz 4-25, w § 5 ust. 7, numeru PESEL, o ile posiada, a także informacji o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-g i l-n oraz pkt 3 i 4 ustawy, właściwy powiatowy urząd pracy wyznacza osobie pobierającej zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa możliwie najkrótszy termin stawiennictwa, celem dokonania rejestracji.

4. W przypadku gdy osoba pobierająca zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa stawia się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w terminie, o którym mowa w ust. 3, rejestracji dokonuje się z dniem zgłoszenia się tej osoby w wojewódzkim urzędzie pracy i przekazania przez nią danych i informacji, o których mowa w § 5 ust. 6 pkt 1 i 2 oraz 4-25, w § 5 ust. 7, numeru PESEL, o ile posiada, a także informacji o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-g i l-n oraz pkt 3 i 4 ustawy.

5. W przypadku gdy osoba pobierająca zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa stawia się we właściwym powiatowym urzędzie pracy po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3, rejestracji dokonuje się z dniem zgłoszenia się tej osoby w powiatowym urzędzie pracy.

§ 5. 1. Osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy w trybie określonym odpowiednio w § 2 ust. 1 pkt 1 albo ust. 2 pkt 1 przedkłada do wglądu pracownikowi powiatowego urzędu pracy dokonującemu rejestracji:

- 1) dowód osobisty lub inny dokument tożsamości;
- 2) odpowiednio: świadectwa ukończenia szkoły, dyplomy lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lub zaświadczenia o ukończeniu szkolenia;
- 3) świadectwa pracy i inne dokumenty niezbędne do ustalenia jej uprawnień przysługujących na podstawie przepisów ustawy;
- 4) dokumenty stwierdzające przeciwwskazania do wykonywania określonych prac, jeżeli takie posiada.

2. Osoba niepełnosprawna ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy, oprócz dokumentów, o których mowa w ust. 1, przedkłada dokumenty potwierdzające stopień niepełnosprawności.

3. Osoba, która nie jest zameldowana albo jest zameldowana na pobyt stały w innej miejscowości niż miejsce zameldowania na pobyt czasowy, przy ubieganiu się o zarejestrowanie jako bezrobotny składa oświadczenie, że nie jest zarejestrowana jako bezrobotny w innym powiatowym urzędzie pracy.

4. Przepisy ust. 1 pkt 1 i 4 oraz ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio do osoby pobierającej zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa.

5. Powiatowy urząd pracy może sporządzać kserokopie oraz dokonać zeskanowania dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, w zakresie niezbędnym do ustalenia statusu i uprawnień.

6. Osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 1, przekazuje pracownikowi powiatowego urzędu pracy w trakcie rejestracji następujące dane i informacje:

- 1) imię (imiona) i nazwisko;
- 2) obywatelstwo albo obywatelstwa;
- 3) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz imiona rodziców i nazwisko rodowe;
- 4) data i miejsce urodzenia;
- 5) płeć;
- 6) stan cywilny oraz informację o pozostawaniu albo niepozostawaniu małżonka w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy;
- 7) liczbę dzieci na utrzymaniu, a w przypadku ich zgłaszania do ubezpieczenia zdrowotnego dodatkowo: imię i nazwisko, numer PESEL, datę urodzenia, stopień pokrewieństwa, informację czy jest osobą bezrobotną, stopień niepełnosprawności, datę początku i końca niepełnosprawności oraz adres zamieszkania, o ile jest inny niż w przypadku bezrobotnego;
- 8) adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy oraz adres do doręczeń i adres zamieszkania;
- 9) adres poczty elektronicznej lub numer telefonu lub inny sposób kontaktu, jeżeli posiada z zastrzeżeniem ust. 13;
- 10) informacje dotyczące wykształcenia, ukończonych szkół, szkoleń;

- 11) informacje dotyczące rodzaju i stopnia niepełnosprawności oraz przeciwwskazań do wykonywania zawodu, jeżeli dotyczy;
- 12) informacje o byciu dłużnikiem alimentacyjnym w rozumieniu przepisów o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, jeżeli dotyczy;
- 13) numer rachunku płatniczego;
- 14) dane dotyczące doświadczenia zawodowego;
- 15) informacje o gotowości do wyrażenia zgody albo jej braku na:
 - a) udział w badaniach rynku pracy prowadzonych przez publiczne służby zatrudnienia, organy administracji rządowej lub samorządowej lub na ich zlecenie,
 - b) przetwarzanie danych osobowych wraz z ich zakresem na podstawie przepisów Unii Europejskiej o sieci EURES,
 - c) otrzymywanie informacji o propozycjach odpowiedniej pracy lub innej pomocy z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych;
- 16) zawody wyuczone, zawody wykonywane i kwalifikacje wyodrębnione w zawodach;
- 17) znajomość języków obcych z określeniem poziomu ich znajomości;
- 18) posiadane uprawnienia zawodowe;
- 19) okresy zatrudnienia z podaniem nazwy pracodawcy, zajmowanego stanowiska pracy, wymiaru czasu pracy i podstawy wykonywania pracy;
- 20) okresy wykonywania innej pracy zarobkowej i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności;
- 21) inne okresy zaliczane do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych, o których mowa w ustawie;
- 22) sposoby rozwiązania stosunku lub stosunków pracy (stosunku lub stosunków służbowych) w ostatnich 6 miesiącach przed dniem rejestracji w zakresie koniecznym do ustalenia uprawnień do zasiłku dla bezrobotnych;
- 23) fakty niezbędne do ustalenia możliwości przyznania statusu bezrobotnego, o których mowa w art. 2 pkt 2 ustawy;
- 24) informacje o zainteresowaniu podjęciem szkolenia, w tym kierunku szkoleń;
- 25) informacje o preferowanej pracy:
 - a) zawód, w którym osoba ta chciałaby pracować i ma ku temu odpowiednie kompetencje i kwalifikacje bądź uprawnienia potwierdzone stosownymi dokumentami lub udokumentowaną ciągłość pracy w okresie minimum 6 miesięcy,
 - b) rodzaj umowy stanowiącej podstawę wykonywania pracy, system i rozkład czasu pracy, praca zmianowa, wymiar czasu pracy, dyspozycyjność, w tym gotowość do wyjazdów służbowych,
 - c) oczekiwany poziom wynagrodzenia oraz system wynagradzania,
 - d) zainteresowanie podjęciem pracy poza miejscem zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą w państwach, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a–c ustawy,
 - e) maksymalny akceptowalny czas dojazdu do miejsca pracy,
 - f) możliwa data rozpoczęcia pracy i preferowany okres wykonywania pracy;
- 26) informacje o korzystaniu ze świadczeń z pomocy społecznej.

7. Osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 1, może przekazać pracownikowi powiatowego urzędu pracy w trakcie rejestracji informacje dotyczące preferowanego rodzaju działalności gospodarczej według sekcji Polskiej Klasyfikacji Działalności, w którym skłonna byłaby podjąć pracę oraz inne informacje związane z preferowaną pracą.

8. Osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 1, przekazuje pracownikowi powiatowego urzędu pracy w trakcie rejestracji dane i informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1–6 i 8–26, zaś w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – również dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość, oraz może przekazać informacje, o których mowa w ust. 7.

9. Cudzoziemiec ubiegający się o zarejestrowanie jako bezrobotny w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 przekazuje pracownikowi powiatowego urzędu pracy w trakcie rejestracji dane i informacje, o których mowa w ust. 6, a także informacje o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a–g i j–l oraz pkt 3 i 4 ustawy, oraz może przekazać informacje, o których mowa w ust. 7.

10. Cudzoziemiec ubiegający się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy w trybie określonym w § 2 ust. 2 pkt 1 przekazuje pracownikowi powiatowego urzędu pracy w trakcie rejestracji dane i informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1–6 i 8–26, zaś w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – również dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość, a także informacje o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a–g i j–l oraz pkt 3 i 4 ustawy, oraz może przekazać informacje, o których mowa w ust. 7.

11. Osoba uwierzytelniona w systemach teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków w postaci elektronicznej do publicznych służb zatrudnienia w sposób określony w art. 4 ust. 9 ustawy, ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 2, podaje we wniosku o dokonanie rejestracji dane i informacje, o których mowa w ust. 6, oraz może podać informacje, o których mowa w ust. 7, zapisywane w systemie psz, załącza do wniosku zeskanowane dokumenty, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz wskazuje właściwy powiatowy urząd pracy.

12. Osoba uwierzytelniona w systemach teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków w postaci elektronicznej do publicznych służb zatrudnienia w sposób określony w art. 4 ust. 9 ustawy, ubiegająca się o zarejestrowanie jako

poszukujący pracy w trybie określonym w § 2 ust. 2 pkt 2 podaje we wniosku o dokonanie rejestracji dane i informacje, o których mowa ust. 6 pkt 1–6 i 8–26, zaś w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – również dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość, oraz może podać informacje, o których mowa w ust. 7, zapisywane w systemie psz, oraz wskazuje wybrany albo wybrane powiatowe urzędy pracy.

13. Cudzoziemiec uwierzytelniony w systemach teleinformatycznych umożliwiającym wnoszenie wniosków w postaci elektronicznej do publicznych służb zatrudnienia w sposób określony w art. 4 ust. 9 ustawy, ubiegający się o zarejestrowanie jako bezrobotny w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 2, podaje we wniosku o dokonanie rejestracji dane i informacje, o których mowa w ust. 6, a także informacje o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a–g i j–l oraz pkt 3 i 4 ustawy, oraz może podać informacje, o których mowa w ust. 7, załącza do wniosku zeskanowane dokumenty, o których mowa w ust. 1, oraz wskazuje właściwy powiatowy urząd pracy.

14. Cudzoziemiec uwierzytelniony w systemach teleinformatycznych umożliwiającym wnoszenie wniosków w postaci elektronicznej do publicznych służb zatrudnienia w sposób określony w art. 4 ust. 9 ustawy, ubiegająca się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy w trybie określonym w § 2 ust. 2 pkt 2, podaje we wniosku o dokonanie rejestracji dane i informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1–6 i 8–26, zaś w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – również dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka: imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość, a także informacje o statusie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a–g i j–l oraz pkt 3 i 4 ustawy, oraz może podać informacje, o których mowa w ust. 7, załącza do wniosku zeskanowane dokumenty, o których mowa w ust. 1, oraz wskazuje wybrany albo wybrane powiatowe urzędy pracy.

15. Osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy obowiązana jest podać adres poczty elektronicznej w przypadku gdy wyrazi zgodę na przetwarzanie danych osobowych wraz z ich zakresem na podstawie przepisów Unii Europejskiej o sieci EURES.

§ 6. 1. Osobie ubiegającej się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy jest zakładana, w postaci elektronicznej, karta rejestracyjna bezrobotnego albo karta rejestracyjna poszukującego pracy, zwana dalej „kartą rejestracyjną”.

2. Dane zawarte w kartach rejestracyjnych tworzą rejestr bezrobotnych i poszukujących pracy.

3. Rejestr bezrobotnych i poszukujących pracy stanowi elektroniczny zbiór danych o bezrobotnych i poszukujących pracy, uzyskanych w trakcie rejestracji oraz w trakcie posiadania statusu bezrobotnego albo poszukującego pracy, w tym w szczególności danych dotyczących proponowanych i udzielanych form pomocy określonej w ustawie, pozbawienia posiadanego statusu oraz przyczyn tego pozbawienia.

4. Elektroniczna postać rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy nie wyłącza utrwalania wybranych danych i dokumentów w postaci papierowej, w szczególności własnoręcznie podpisanych oświadczeń, składanych przez osoby ubiegające się o zarejestrowanie w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy w trakcie rejestracji oraz przez osoby zarejestrowane w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy w trakcie pozostawania w rejestrze.

§ 7. 1. Powiatowy urząd pracy, przed zarejestrowaniem osoby jako bezrobotny, sprawdza w rejestrze centralnym udostępnianym przez ministra właściwego do spraw pracy, czy rejestrująca się osoba nie jest zarejestrowana w innym powiatowym urzędzie pracy.

2. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia powiatowym urządům pracy z rejestru centralnego dane określone w § 6 ust. 3, celem wykluczenia rejestracji osoby jako bezrobotny w więcej niż jednym powiatowym urzędzie pracy.

3. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia powiatowym urządům pracy z rejestru centralnego dane osób bezrobotnych i poszukujących pracy wyłącznie w zakresie niezbędnym dla realizacji ich ustawowych obowiązków.

4. W trakcie rejestracji powiatowy urząd pracy zapewnia poufność, w szczególności polegającą na przeprowadzaniu rejestracji w taki sposób, aby dane przekazywane przez osobę ubiegającą się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy oraz składane przez tę osobę oświadczenia nie były narażone na dostanie się do wiadomości osób trzecich.

5. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do udostępniania danych przez ministra właściwego do spraw pracy wojewódzkim urządům pracy.

§ 8. 1. Rejestracji osoby ubiegającej się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy dokonuje się w dniu, w którym osoba:

1) zgłosiła się do powiatowego urzędu pracy – po poświadczeniu przez nią własnoręcznym podpisem przekazanych przez nią danych i złożeniu, w obecności pracownika powiatowego urzędu pracy i pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, oświadczenia o prawdziwości przekazanych danych i informacji oraz o zapoznaniu się z warunkami zachowania statusu w brzmieniu: „Świadomy odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, oświadczam, iż wszelkie podane przeze mnie w trakcie rejestracji dane i informacje są zgodne ze stanem faktycznym oraz zostałem pouczone o warunkach zachowania statusu bezrobotnego/poszukującego pracy”;

2) złożyła wniosek wraz z zeskanowanymi i dołączonymi do wniosku dokumentami oraz oświadczeniem, o którym mowa w pkt 1, w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 2 albo w ust. 2 pkt 2.

2. Jeżeli osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy w trybie określonym odpowiednio w § 2 ust. 1 pkt 1 albo ust. 2 pkt 1 była wcześniej zarejestrowana w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy, ponowna rejestracja polega na dokonaniu uzupełnienia lub modyfikacji danych i informacji dotyczących osoby

istniejących w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy. Jeżeli nie nastąpiła zmiana w danych przekazanych w trakcie ostatniej rejestracji, osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy przedkłada do wglądu pracownika powiatowego urzędu pracy dowód osobisty albo inny dokument tożsamości wraz z oświadczeniem, że przekazane uprzednio dane nie uległy zmianie.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do osoby ubiegającej się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy w trybie określonym odpowiednio w § 2 ust. 1 pkt 2 albo ust. 2 pkt 2, z tym że osoba ta zeskanowane dokumenty, o których mowa w ust. 2, załącza do wniosku o rejestrację.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do osoby pobierającej zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa, z tym że taką osobę rejestruje się jako poszukującego pracy po zapoznaniu się przez nią z obowiązkami wynikającymi z art. 33 ust. 3 ustawy.

5. W szczególnie uzasadnionych przypadkach starosta, mając na uwadze obiektywne okoliczności lub przeszkody uniemożliwiające przedłożenie kompletu dokumentów oraz wymaganych danych, może wyrazić zgodę na rejestrację jako bezrobotnej albo poszukującej pracy osoby nieposiadającej kompletu dokumentów lub która nie przekazała wymaganych danych.

6. Powiatowy urząd pracy po dokonaniu rejestracji uzupełnia dane o osobie zarejestrowanej o podstawowy rodzaj działalności ostatniego pracodawcy tej osoby przed rejestracją według Polskiej Klasyfikacji Działalności oraz o datę ukończenia ostatniej szkoły i niezwłocznie przekazuje wszystkie dane do rejestru centralnego, o którym mowa w § 7 ust. 1.

7. Powiatowy urząd pracy przekazuje osobie zarejestrowanej kopię lub wydruk złożonego przez nią oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, wydruk danych z karty rejestracyjnej oraz informację o przysługujących jej prawach i obowiązkach wynikających z ustawy oraz formach pomocy określonych w ustawie.

8. Osobie zarejestrowanej w trybie określonym w § 2 ust. 1 pkt 2 albo ust. 2 pkt 2, dane i informacja, o których mowa w ust. 7, oraz decyzja wydana przez powiatowy urząd pracy w wyniku postępowania mogą być przekazane za pomocą systemów teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków do publicznych służb zatrudnienia.

9. Osoba zarejestrowana jako bezrobotny albo poszukujący pracy zawiadamia powiatowy urząd pracy:

- 1) osobiście, albo
 - 2) za pośrednictwem formularza elektronicznego, udostępnianego w sposób określony w § 2 ust. 1 pkt 2
- o wszelkich zmianach w danych i informacjach przekazanych w trakcie rejestracji oraz w złożonych oświadczeniach, w terminie 7 dni od dnia ich wystąpienia.

§ 9. Rejestracji osoby ubiegającej się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy nie dokonuje się w przypadku:

- 1) nieprzedłożenia dokumentów, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 1–3 oraz ust. 2 i 3, lub
- 2) odmowy przekazania wymaganych danych, lub
- 3) odmowy poświadczenia przekazanych danych i oświadczeń w sposób określony w § 8 ust. 1 pkt 1, lub
- 4) złożenia wniosku o rejestrację przez osobę, która nie została uwierzytelniona w systemie teleinformatycznym w sposób określony w § 8 ust. 1 pkt 2, lub

5) niestawiennictwa w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, o którym mowa w § 3 ust. 5.

§ 10. 1. Osoba zarejestrowana jako bezrobotny, która zamierza zmienić miejsce zameldowania, w przypadku gdy skutkuje to zmianą właściwości powiatowego urzędu pracy, informuje:

1) osobiście, albo

2) za pośrednictwem formularza elektronicznego, udostępnianego w sposób określony w § 2 ust. 1 pkt 2

– powiatowy urząd pracy właściwy dla jej dotychczasowego miejsca zameldowania o terminie tej zmiany i składa wnioski o przesłanie danych i informacji zgromadzonych w jej karcie rejestracyjnej oraz kopii dokumentów zgromadzonych w postaci papierowej do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na planowane miejsce zamieszkania.

2. Powiatowy urząd pracy wprowadza do karty rejestracyjnej informację o powiatowym urzędzie pracy właściwym ze względu na planowane miejsce zameldowania bezrobotnego, wyłącza kartę bezrobotnego z rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy oraz przesyła do tego urzędu dane dotyczące osoby bezrobotnej zawarte w jej karcie rejestracyjnej w postaci elektronicznej oraz kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1, w postaci papierowej.

3. Osoba, która zmieniła miejsce zameldowania, o którym mowa w ust. 1, zgłasza się w powiatowym urzędzie pracy właściwym dla aktualnego miejsca zameldowania w terminie do 14 dni od dnia zmiany miejsca zameldowania.

4. Powiatowy urząd pracy, właściwy dla aktualnego miejsca zameldowania osoby, o której mowa w ust. 1, po zgłoszeniu się tej osoby do urzędu zakłada jej kartę rejestracyjną w postaci elektronicznej oraz dołącza kopie dokumentów w postaci papierowej otrzymane z poprzedniego urzędu pracy do dokumentacji tej osoby.

5. W przypadku niestawiennictwa w powiatowym urzędzie pracy osoby, o której mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w ust. 3, powiatowy urząd pracy, który otrzymał kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1, informuje powiatowy urząd pracy, z którego je otrzymał, o braku stawiennictwa oraz zwraca do tego urzędu otrzymane kopie dokumentów.

6. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio do osoby pobierającej zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa.

§ 11. Bezrobotnego lub poszukującego pracy wyłącza się z rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy w przypadku utraty odpowiednio statusu bezrobotnego albo poszukującego pracy.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... 2019 r.³⁾.

MINISTER

RODZINY, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 listopada 2012 r. w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy (Dz. U. poz. 1299), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 177 pkt 4 ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Opis proponowanych rozwiązań

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, z późn. zm.), w związku ze zmianami wprowadzonymi w tej ustawie ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...).

Projektowane rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy ma zastąpić dotychczas obowiązujące rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy (Dz. U. z 2012 r. poz. 1299). Zmiany wprowadzone w projektowanym rozporządzeniu w porównaniu do obecnie obowiązującego rozporządzenia mają głównie charakter porządkowy i dostosowawczy do zmienionych uregulowań ustawy o promocji zatrudnienia (...).

Projekt określa szczegółowo tryb rejestracji i sposób prowadzenia rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy, zakresy informacji niezbędnych do rejestracji oraz informacji gromadzonych o osobach zarejestrowanych, wymagane przy rejestracji dokumenty niezbędne do ustalenia statusu oraz uprawnień rejestrowanych osób oraz treść oświadczenia o prawdziwości danych składanego przez bezrobotnego lub poszukującego pracy.

Główna zmiana polega na doprecyzowaniu katalogu danych i informacji, które osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny czy poszukujący pracy przekazuje podczas rejestracji.

Opis szczegółowy:

W § 2 projektu, w ust. 1 i 2, określono tryby rejestracji. Zgodnie z tymi trybami, rejestracji można dokonać zgłaszając się osobiście w powiatowym urzędzie pracy, właściwym terytorialnie (dla osoby ubiegającej się o zarejestrowanie jako bezrobotny) lub wybranym/wybranych (dla osoby ubiegającej się o zarejestrowanie jako poszukujący pracy), bądź drogą elektroniczną, poprzez wypełnienie wniosku o dokonanie rejestracji za pośrednictwem formularza elektronicznego, dostępnego w systemach teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków do publicznych służb zatrudnienia, udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy, oraz za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej, o której mowa w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669).

W § 3 projektu uregulowano możliwość przekazania przez osobę ubiegającą się o zarejestrowanie jako bezrobotny lub poszukujący pracy drogą elektroniczną do powiatowego urzędu pracy, przed zgłoszeniem się w nim osobiście, danych zbieranych w trakcie rejestracji. Powyższe ma na celu przyspieszenie i usprawnienie późniejszej rejestracji jako bezrobotny lub poszukujący pracy, z uwagi na możliwość wykorzystania przez pracownika urzędu wprowadzonych już przez osobę rejestrującą się danych. Na potrzeby realizacji powyższego procesu, udostępniony zostanie formularz elektroniczny, o którym mowa w ust. 1 tego paragrafu. Po przekazaniu przez osobę ubiegającą się o zarejestrowanie danych w sposób, o którym tu mowa, zostanie jej wyznaczony termin stawiennictwa w powiatowym urzędzie pracy, nie dłuższy niż 7 dni robocze od dnia przekazania danych, celem dostarczenia przez nią wymaganych na potrzeby rejestracji dokumentów i dokonania rejestracji.

W celu skorzystania z pełnej rejestracji elektronicznej konieczne jest aby osoba była uwierzytelniona w systemach teleinformatycznych umożliwiającym wnoszenie wniosków w postaci elektronicznej do publicznych służb zatrudnienia.

W całym rozporządzeniu w zakresie zasiłków dla bezrobotnych transferowanych z innego państwa Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Konfederacji Szwajcarskiej zrezygnowano z odnoszenia się do przepisów art. 69 rozporządzenia nr 1408/71, które obecnie nie obowiązuje już w stosunkach z żadnym z ww. państw.

Propozycja zawarta w § 4 projektu ma na celu ułatwienie rejestracji osobom przyjeżdżającym do Polski z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Szwajcarii. Zgodnie z art. 64 ust. 1 lit. b rozporządzenia 883/2004 jednym z warunków transferu zasiłku do innego państwa członkowskiego – państwa poszukiwania pracy – jest rejestracja, jako poszukujący pracy, w służbach zatrudnienia państwa poszukiwania pracy. Prawo do pobierania transferowanego zasiłku na terytorium innego państwa przysługuje dopiero od dnia rejestracji jako osoba poszukująca pracy w służbach zatrudnienia państwa, do którego bezrobotny udaje się w celu poszukiwania pracy. Jeśli jednak bezrobotny zarejestruje się w instytucji tego państwa w ciągu siedmiu dni od czasu wyjazdu z państwa właściwego, to ma prawo do pobierania transferowanego zasiłku dla bezrobotnych także za okres podróży. W przeciwnym razie prawo do transferu zasiłku za okres pomiędzy wyjazdem z państwa właściwego a rejestracją w państwie poszukiwania pracy nie przysługuje. W świetle ww. przepisów nie ulega wątpliwości, że w interesie osób ubiegających się o pobieranie w Polsce transferowanego z innego państwa zasiłku dla bezrobotnych leży ich jak najszybsza rejestracja jako poszukujący pracy w powiatowym urzędzie pracy. Często jednak osoby, o których tu mowa, posiadające dokumenty potwierdzające prawo do pobierania transferowanego zasiłku, kierują się w pierwszej kolejności do wojewódzkiego urzędu pracy, który jest instytucją właściwą w sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Biorąc pod uwagę, że wojewódzkie urzędy pracy zlokalizowane są w większości przypadków w innej miejscowości niż właściwy terytorialnie powiatowy urząd pracy, osoby ubiegające się o transfer zasiłku dla bezrobotnych z innego państwa mogą nie zdążyć zarejestrować się jeszcze tego samego dnia w powiatowym urzędzie pracy, co może z kolei wpłynąć na przekroczenie terminu rejestracji określonego w przepisach rozporządzenia 883/2004, a w konsekwencji na utratę części zasiłku transferowanego z innego państwa. Celem proponowanego § 4 jest umożliwienie powiatowym urządzeniom pracy rejestracji ww. osób z dniem ich stawienia się w instytucji właściwej, tj. wojewódzkim urzędzie pracy, co pozwoliłoby na uniknięcie opisanych powyżej sytuacji.

W § 5 projektu wymieniono dokumenty, które osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny lub poszukujący musi przedłożyć celem dokonania rejestracji, a także wymieniono zakres danych i informacji jakie osoba ta musi oraz może podać podczas rejestracji. W porównaniu z obecnie obowiązującymi przepisami o rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy, nowoprojektowane przepisy dodają kilka informacji jakie powinny być podane podczas rejestracji, a które dotyczą preferowanej pracy tj. rodzaj umowy stanowiącej podstawę wykonywania pracy, system i rozkład czasu pracy, praca zmianowa, wymiar czasu pracy, dyspozycyjność, w tym gotowość do wyjazdów służbowych, oczekiwany poziom wynagrodzenia oraz system wynagradzania, zainteresowanie podjęciem pracy poza miejscem zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą

w państwach, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c ustawy, czas dojazdu do miejsca pracy, możliwa data rozpoczęcia pracy i preferowany okres wykonywania pracy. Podczas rejestracji trzeba będzie również podać informacje o gotowości do wyrażenia zgody albo jej braku na udział w badaniach rynku pracy oraz na przetwarzanie danych osobowych wraz z ich zakresem na podstawie przepisów Unii Europejskiej o sieci EURES. Katalog został też uzupełniony o informacje o korzystaniu ze świadczeń z pomocy społecznej. Zgodnie z projektowanym rozporządzeniem osoba rejestrująca się będzie mogła fakultatywnie podać informacje dotyczące preferowanego rodzaju działalności gospodarczej sekcji PKD, w których skłonna byłaby podjąć pracę oraz inne istotne informacje związane z preferowaną pracą. Ma to na celu ulepszenie procesu dopasowania ofert pracy do zarejestrowanych bezrobotnych i poszukujących pracy. Regulacja zawarta w ust. 4 tego paragrafu ma na celu doprowadzenie do sytuacji, w której osoba ubiegająca się o pobieranie w Polsce zasiłku dla bezrobotnych z innego państwa na zasadach koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – która pomimo rejestracji jako poszukujący pracy powinna podlegać kontroli jak bezrobotny – byłaby zobowiązana do przedłożenia w powiatowym urzędzie pracy dokumentów wymaganych przy rejestracji osoby bezrobotnej. Osoba ta byłaby jednak zwolniona ze składania dokumentów potwierdzających jej wykształcenie i kwalifikacje zawodowe (§ 5 ust. 1 pkt 2) oraz uprawnienia do zasiłku dla bezrobotnych (§ 5 ust. 1 pkt 3). Zwolnienie osoby ubiegającej się o pobieranie w Polsce zasiłku dla bezrobotnych z innego państwa na zasadach koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego z obowiązku przedłożenia dokumentów potwierdzających jej uprawnienia do zasiłku dla bezrobotnych jest uzasadnione faktem, że osoba taka, jako bezrobotny z prawem do zasiłku w innym państwie, nie może ubiegać się o prawo do zasiłku dla bezrobotnych w Polsce. Ponadto, osoba, o której tu mowa, jest często cudzoziemcem, który swoje wykształcenie i kwalifikacje zawodowe zdobywał poza granicami Polski. W konsekwencji bezwzględne żądanie dokumentów potwierdzających ww. kwalifikacje – najczęściej sporządzonych w języku obcym – przez powiatowy urząd pracy nie wydaje się uzasadnione, biorąc pod uwagę ograniczony (do trzech lub sześciu miesięcy zgodnie z przepisami rozporządzenia 883/2004) czas poszukiwania pracy przez taką osobę na terytorium Polski.

W § 6 projektu znalazły się uregulowania dotyczące karty rejestracyjnej oraz ewidencji. Wskazano, że rejestr bezrobotnych i poszukujących pracy to elektroniczny zbiór danych o bezrobotnych i poszukujących pracy, uzyskanych w trakcie rejestracji oraz w trakcie posiadania statusu bezrobotnego lub poszukującego pracy, w tym w szczególności danych dotyczących proponowanych i udzielanych form pomocy określonej w ustawie o promocji zatrudnienia (...), pozbawienia posiadanego statusu oraz przyczyn tego pozbawienia. W trakcie pracy z bezrobotnym, na każdym jej etapie, zamieszczane w nim będą informacje dotyczące przebiegu tej pracy, takie jak np. wyniki rozmowy z pośrednikiem pracy, informacje dotyczące skierowania na formę aktywizacyjną, itp.

W dobie powszechnej informatyzacji, prowadzenie rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy w formie elektronicznej jest uzasadnione. Stanowi odpowiedź na aktualny trend w zakresie powszechnego odstępowania od dokumentacji w formie papierowej na rzecz formy elektronicznej. W ust. 4 tego paragrafu zapisano, że elektroniczna forma rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy nie wyklucza utrwalania wybranych danych i dokumentów w postaci papierowej, w szczególności własnoręcznie podpisanych oświadczeń, składanych przez osoby ubiegające się o zarejestrowanie jako bezrobotny lub poszukujący pracy w trakcie rejestracji oraz przez osoby zarejestrowane w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy w trakcie pozostawania w rejestrze, jak np. oświadczenia o osiągnięciu przychodu, oświadczenia dotyczącego usprawiedliwienia niestawiennictwa w urzędzie we wskazanym terminie, itp.

W § 7 projektu uregulowano kwestię spoczywającego na powiatowym urzędzie pracy obowiązku sprawdzenia przed zarejestrowaniem osoby jako bezrobotny, czy nie jest ona zarejestrowana w innym powiatowym urzędzie pracy. Celem wykluczenia ewentualnej wielokrotnej rejestracji jako bezrobotny w kilku urzędach pracy, minister właściwy do spraw pracy udostępnia powiatowym urządcom pracy dane, o których mowa w ust. 2. W ust. 4 tego paragrafu zapisano ponadto, że proces rejestracji powinien zostać przeprowadzony w taki sposób, aby dane przekazywane przez osobę ubiegającą się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy oraz składane przez nią oświadczenia nie były narażone na dostanie się do wiadomości osób trzecich.

Przepisy zawarte w § 8 ust. 1 projektu określają sam proces rejestracji, wskazując, w którym momencie, w zależności od trybu rejestracji, dochodzi do zarejestrowania osoby jako bezrobotny lub poszukujący pracy oraz złożenie jakich oświadczeń jest w tym procesie wymagane. W ust. 2 tego paragrafu wskazano z kolei na czym polega odformalizowana rejestracja w sytuacji, gdy bezrobotny lub poszukujący pracy był już zarejestrowany w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy.

Przepis § 8 ust. 4 ma na celu objęcie nim bezrobotnych pobierających zasiłek dla bezrobotnych z innego państwa Unii Europejskiej lub z Islandii, Liechtensteinu, Norwegii albo Szwajcarii na zasadach koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Regulacja ta stanowi dostosowanie do wynikającej z art. 55 ust. 5 rozporządzenia 987/2009 zasady, że osoby przyjeżdżające do Polski w celu pobierania z innego państwa członkowskiego zasiłku dla bezrobotnych powinny rejestrować się jako poszukujące pracy, lecz powiatowe urzędy pracy mają obowiązek kontrolować ww. poszukujących pracy, tak jakby chodziło o bezrobotnych. W konsekwencji takie osoby powinny być informowane o obowiązkach bezrobotnego wynikających z art. 33 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia (...).

Dodatkowo w § 8 ust. 5 wprowadzono, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, możliwość dla starosty do wyrażenia zgody na rejestrację jako bezrobotny osoby nie posiadającej kompletu dokumentów.

Przepis § 8 ust. 6 ma zapewnić obieg informacji o osobach zarejestrowanych i wprowadzenie danych o tych osobach do rejestru centralnego. Powiatowe urzędy pracy po dokonaniu rejestracji niezwłocznie przekazują dane o osobach zarejestrowanych do rejestru centralnego prowadzonego przez ministra właściwego do spraw pracy.

W § 8 ust. 7 i 8 określono obowiązek powiatowego urzędu pracy do przekazania osobie zarejestrowanej kopii lub wydruku złożonego przez nią oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 i 2 tego paragrafu, wydruku danych z karty rejestracyjnej oraz informacji o przysługujących jej prawach i obowiązkach wynikających z ustaw o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i formach pomocy określonych w tej ustawie.

W § 8 ust. 9 wskazano ponadto obowiązek zarejestrowanego do informowania powiatowego urzędu pracy o wszelkich zmianach w danych przekazanych w trakcie rejestracji oraz w złożonych oświadczeniach, w terminie 7 dni od dnia ich wystąpienia. Powyższe jest konieczne do monitorowania, czy bezrobotny lub poszukujący pracy cały czas spełnia warunki ustawowe do zachowania nabytego statusu.

W § 9 projektu określono, w jakim przypadku rejestracja jako bezrobotny albo poszukujący pracy nie zostanie dokonana.

W § 10 projektu uregulowano sytuację, w której osoba zarejestrowana jako bezrobotny zmienia miejsce zamieszkania skutkujące zmianą właściwości terytorialnej powiatowego urzędu pracy. W ust. 6 tego paragrafu uregulowano ponadto, że przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio do osoby, o której mowa w art. 64 rozporządzenia 883/2004, przyjeżdżającej do Rzeczypospolitej Polskiej w celu poszukiwania pracy.

Kolejną proponowaną zmianą jest uchylenie obowiązującego obecnie § 12 ust. 3 rozporządzenia w sprawie rejestracji osób bezrobotnych i poszukujących pracy i przeniesienie tego przepisu do rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu przyznawania zasiłku. Powyższy przepis ma na celu ułatwienie wojewódzkim urzędom pracy zbierania informacji na temat pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez osobę, której zasiłek przyznano na zasadach art. 65 rozporządzenia 883/2004, tj. osobę, która nie spełniła warunku ostatniego okresu pracy w Polsce. W myśl art. 65 ust. 6 i 7 rozporządzenia 883/2004 Polska ma prawo do otrzymania zwrotu zasiłku wypłaconego na rzecz takiej osoby od państwa jego ostatniej pracy. Warunkiem otrzymania tego zwrotu jest jednak złożenie wniosku wraz ze wskazaniem m.in. pełnego okresu i wysokości rzeczywiście pobranego przez zainteresowaną osobę zasiłku. Ze względu na przedmiot regulacji zasadne wydaje się, aby przepis ten znalazł w rozporządzeniu w sprawie przyznawania zasiłku.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... 2019 r.

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stosowania prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Problematyka regulowana w projekcie rozporządzenia jest zgodna z przepisami prawa Unii Europejskiej i nie podlega obowiązkowi przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Rodziny Pracy i Polityki Społecznej w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Stanisław Szwed, Sekretarz Stanu w MRPiPS</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Beata Czajka – Zastępca Dyrektora Departamentu Rynku Pracy tel. 22 461 64 00</p>	<p>Data sporządzenia 09.11.2018 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe Art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 1265, 1544, 1629, 1669 i 2077)</p> <p>Nr w wykazie prac</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie realizuje upoważnienie ustawowe zawarte w art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zwanej dalej „ustawą”. W związku ze zmianami wprowadzonymi w tej ustawie ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...), utraci moc obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 listopada 2012 r. w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy (Dz. U. poz. 1299). Konieczne jest zatem wydanie nowego rozporządzenia w tym zakresie przez ministra właściwego do spraw pracy.

Rozporządzenie określa szczegółowo tryb rejestracji i sposób prowadzenia rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy, zakresy informacji niezbędnych do rejestracji oraz informacji gromadzonych o osobach zarejestrowanych, wymagane przy rejestracji dokumenty niezbędne do ustalenia statusu oraz uprawnień rejestrowanych osób oraz treść oświadczenia o prawdziwości danych składanego przez bezrobotnego lub poszukującego pracy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozporządzenie ma na celu umożliwienie rejestracji jako bezrobotny lub poszukujący pracy. W rozporządzeniu określono tryby rejestracji. Zgodnie z tymi trybami, rejestracji można dokonać zgłaszając się osobiście w powiatowym urzędzie pracy bądź drogą elektroniczną. W rozporządzeniu wymieniono dokumenty, które osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny lub poszukujący musi przedłożyć celem dokonania rejestracji, a także wymieniono zakres danych i informacji jakie osoba ta musi oraz może podać podczas rejestracji. W rozporządzeniu znalazły się uregulowania dotyczące karty rejestracyjnej oraz ewidencji. W rozporządzeniu uregulowano także kwestię spoczywającego na powiatowym urzędzie pracy obowiązku sprawdzenia przed zarejestrowaniem osoby jako bezrobotny, czy nie jest ona zarejestrowana w innym powiatowym urzędzie pracy.

Rozporządzenie określa ponadto sam proces rejestracji. W rozporządzeniu uregulowano sytuację, w której osoba zarejestrowana jako bezrobotny zmienia miejsce zamieszkania skutkujące zmianą właściwości terytorialnej powiatowego urzędu pracy. W rozporządzeniu wskazano także w jakim przypadku bezrobotnego oraz poszukującego pracy wyłącza się z rejestru bezrobotnych i poszukujących pracy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Polska posiada unikalny w skali Europy rządowo-samorządowy model PSZ, zatem nie ma podstaw dla dokonywania porównań. Z uwagi na różne uwarunkowania gospodarcze i systemowe, nie jest możliwe porównanie sposobów rejestracji stosowanych w poszczególnych krajach.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Bezrobotni	Bezrobotni – 1 081 746 osób w końcu 2017 r.	Sprawozdanie MRPiPS-01 o rynku pracy	Możliwość rejestracji jako bezrobotny czy poszukujący pracy

Powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy	356	Dane własne MRPiPS	Rejestracja bezrobotnych poszukujących pracy
--------------------------------------	-----	--------------------	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przedłożony do zaopiniowania w trybie ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1881 oraz z 2018 r. poz. 1608) oraz ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2015 r. poz. 2029 oraz z 2018 r. poz. 1608) następującym podmiotom:

1. Związkowi Pracodawców Business Centre Club;
2. Forum Związków Zawodowych;
3. NSZZ „Solidarność”;
4. Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej;
5. Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych;
6. Konfederacji „Lewiatan”;
7. Związkowi Rzemiosła Polskiego;
8. Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców.

Projekt rozporządzenia zostanie jednocześnie skierowany do zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego w trybie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240, z późn. zm.).

Stosownie do przepisów uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt zostanie przedłożony do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt rozporządzenia zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków finansowych dla sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego i Funduszu Pracy.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							

Skutki w ujęciu niepieniężnym rozwiązań wprowadzanych projektem ustawy

W ujęciu niepieniężnym	duże i średnie przedsiębiorstwa	Brak wpływu.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu.

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Umożliwienie dokonania rejestracji drogą elektroniczną, poprzez wypełnienie wniosku o dokonanie rejestracji za pośrednictwem formularza elektronicznego stanowi ułatwienie dla obywateli, pozwala zaoszczędzić czas, przyspiesza kontakt z urzędem.
Niemierzalne		

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ...

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ...

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane zmiany powinny mieć pozytywny wpływ na rynek pracy przez umożliwienie rejestracji, w tym elektronicznej, w powiatowym urzędzie pracy, a co za tym idzie korzystanie z pomocy oferowanej przez powiatowe urzędy pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne: ...

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

.... 2019 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie jest przewidywane przygotowanie OSR ex-post, ani dokonanie ewaluacji rozwiązań wprowadzonych projektowanym rozporządzeniem.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA CYFRYZACJI¹⁾

z dnia

w sprawie określenia wzorów wniosków o udostępnienie danych z ewidencji paszportowych, centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych oraz dokumentacji związanej z dokumentami paszportowymi

Na podstawie art. 54h ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1919) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wzór wniosku o udostępnienie danych w trybie jednostkowym z ewidencji paszportowej oraz centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych – stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) wzór wniosku o udostępnianie danych w trybie pełnej teletransmisji danych z centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych – stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) wzór wniosku o udostępnienie dokumentacji związanej z dokumentami paszportowymi – stanowiący załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem...

MINISTER CYFRYZACJI

¹⁾ Minister Cyfryzacji kieruje działem administracji rządowej – informatyzacja, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 kwietnia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Cyfryzacji (Dz. U. poz. 761).

Wzór wniosku o udostępnienie danych w trybie jednostkowym z ewidencji paszportowej oraz centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych

					
--	--	--	--	--	--	-------

..... (dane organu, do którego kierowany jest wniosek)	WNIOSEK O UDOSTĘPNIENIE DANYCH JEDNOSTKOWYCH,		Adnotacja o wpływie wniosku
	☐	Z EWIDENCJI PASZPORTOWEJ	
	☐	Z CENTRALNEJ EWIDENCJI WYDANYCH I UNIEWAŻNIONYCH DOKUMENTÓW PASZPORTOWYCH	

I.A. DANE WNIOSKODAWCY			
1. Imię	2. Drugie imię	3. Adres	4. Adres korespondencyjny
5. Nazwisko			
6. Nazwa	7. Tel.	8. Faks	9. E-mail

I.B. DANE PEŁNOMOCNIKA WNIOSKODAWCY			
1. Imię	2. Drugie imię	3. Adres	4. Adres korespondencyjny
5. Nazwisko			
6. Nazwa	7. Tel.	8. Faks	9. E-mail

II. DANE OSOBY, KTÓREJ WNIOSEK DOTYCZY¹			
1. Nazwisko	2. Poprzednie nazwisko		3. Nazwisko rodowe
4. Imię	5. Drugie imię	6. Numer PESEL	7. Data urodzenia
8. Miejsce urodzenia	9. Imię ojca	10. Imię matki	11. Seria i nr dokumentu paszportowego
12. Ostatnie znane miejsce zameldowania	12a. Kod pocztowy	12b. Miejscowość	
12c. Ulica	12d. Numer domu	12e. Numer lokalu	
13. Inne			

III. ZAKRES ŻĄDANYCH DANYCH O OSOBIE WSKAZANEJ W PKT II	
☐ Seria i numer aktualnego dokumentu paszportowego	☐ Inne ²

IV. UZASADNIENIE POTRZEBY UZYSKANIA DANYCH³

V. ZAŁĄCZNIKI
1. Dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej za jego złożenie ⁴
2. Inne

(data wypełnienia wniosku (dd/mm/rr))

(podpis/pieczeń wnioskodawcy
lub pełnomocnika)

- ¹ Wnioskodawca wskazuje jedynie te dane o osobie, której wniosek dotyczy, które są mu znane i które pozwolą na jej wyszukanie w ewidencji paszportowej lub centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych.
- ² Pełny zakres danych gromadzonych w ewidencji paszportowej i centralnej ewidencji wydanych i unieważnionych dokumentów paszportowych określony został w art. 45a ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych.
- ³ Należy wskazać do realizacji jakich zadań niezbędne są pozyskiwane danych.
- ⁴ Dotyczy sytuacji, gdy wnioskodawca działa przez pełnomocnika.

Załącznik nr 2

**WZÓR WNIOSKU O UDOSTĘPNIANIE DANYCH Z CENTRALNEJ EWIDENCJI WYDANYCH
I UNIEWAŻNIONYCH DOKUMENTÓW PASZPORTOWYCH W TRYBIE PEŁNEJ
TELETRANSMISJI DANYCH**

..... (dane organu, do którego kierowany jest wniosek)	WNIOSEK O UDOSTĘPNIANIE DANYCH ZA POMOCĄ URZĄDZEŃ TELETRANSMISJI DANYCH, ☐ Z CENTRALNEJ EWIDENCJI WYDANYCH I UNIEWAŻNIONYCH DOKUMENTÓW PASZPORTOWYCH	Adnotacja o wpływie wniosku
---	--	-----------------------------

I.A. DANE WNIOSKODAWCY	
1. Nazwa podmiotu	2. Adres siedziby podmiotu

I.B. DANE OSOBY REPREZENTUJĄCEJ WNIOSKODAWCĘ			
1. Imię i nazwisko	2. Stanowisko	3. Tel.	4. Faks
		5. E-mail	

I.C. DANE OSOBY UPRAWNIONEJ DO KONTAKTÓW W SPRAWACH TECHNICZNYCH			
1. Imię i nazwisko	2. Stanowisko	3. Tel.	4. Faks
		5. E-mail	

II. PODSTAWA PRAWNA UPOWAŻNIAJĄCA DO UZYSKANIA DANYCH
.....

III. OPIS WYKONYWANYCH ZADAŃ LUB PROWADZONEJ DZIAŁALNOŚCI UZASADNIAJĄCY UZYSKANIE DANYCH
.....

IV. OŚWIADCZAM, ŻE:
§ 1. Uzyskane dane będą wykorzystywane wyłącznie do celu, dla którego zostały udostępnione. § 2. Wnioskodawca posiada i stosuje mechanizmy umożliwiające identyfikację i rejestrację osób uzyskujących dostęp do danych oraz rejestrujące zakres udostępnionych danych i datę udostępnienia danych. § 3. Wnioskodawca posiada zabezpieczenia techniczne i organizacyjne chroniące przed uzyskaniem dostępu do danych przez inne osoby i podmioty, tj.: - opracowano i wdrożono politykę bezpieczeństwa danych osobowych, - opracowano i wdrożono instrukcję zarządzania systemem informatycznym służącym do przetwarzania danych osobowych, - wyznaczono administratora bezpieczeństwa informacji lub administrator danych wykonuje jego obowiązki, - do przetwarzania danych dopuszczono wyłącznie osoby posiadające upoważnienie administratora danych, a w jednostce prowadzona jest ewidencja osób upoważnionych, - zastosowano środki bezpieczeństwa na poziomie wysokim w rozumieniu rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (Dz. U. poz. 1024).

<table border="1" style="margin: auto;"> <tr> <td style="width: 20px; height: 20px;"></td> <td style="width: 20px; height: 20px;"></td> <td style="width: 20px; height: 20px;"></td> <td style="width: 20px; height: 20px;"></td> <td style="width: 20px; height: 20px;"></td> <td style="width: 20px; height: 20px;"></td> <td style="width: 20px; height: 20px;"></td> </tr> </table> (data wypełnienia wniosku (dd/mm/rr))							 (podpis/pieczęć wnioskodawcy lub pełnomocnika)

..... (dane organu, do którego kierowany jest wniosek)	WNIOSEK O UDOSTĘPNIENIE DOKUMENTACJI ZWIĄZANEJ Z DOKUMENTAMI PASZPORTOWYMI	Adnotacja o wpływie wniosku
---	---	-----------------------------

I.A. DANE WNIOSKODAWCY								
1. Imię	2. Drugie imię	3. Adres			4. Adres korespondencyjny			
5. Nazwisko								
6. Nazwa		7. Tel.	8. Faks		9. E-mail			

I.B. DANE PEŁNOMOCNIKA WNIOSKODAWCY								
1. Imię	2. Drugie imię	3. Adres			4. Adres korespondencyjny			
5. Nazwisko								
6. Nazwa		7. Tel.	8. Faks		9. E-mail			

II. DANE OSOBY, KTÓREJ WNIOSEK DOTYCZY¹								
1. Nazwisko			2. Poprzednie nazwisko			3. Nazwisko rodowe		
4. Imię	5. Drugie imię	6. Numer PESEL			7. Data urodzenia			
8. Miejsce urodzenia			9. Imię ojca	10. Imię matki	11. Seria i nr dokumentu paszportowego			
12. Ostatnie znane miejsce zameldowania			12a. Kod pocztowy		12b. Miejscowość			
12c. Ulica			12d. Numer domu		12e. Numer lokalu			
13. Inne								

III. ŻĄDANE DOKUMENTY								
☐ Formularz odbioru dokumentu paszportowego			☐ Unieważnione dokumenty paszportowe nieprzekazane posiadaczom lub członkom rodziny zgłaszającym zgon					
☐ Nieodebrane dokumenty paszportowe po upływie 6 miesięcy od ich wydania			☐ Unieważnione dokumenty paszportowe znalezione przez osoby trzecie					
			☐ Inne					
.....								

IV. UZASADNIENIE POTRZEBY UZYSKANIA DOKUMENTACJI²								

V. ZAŁĄCZNIKI								
☐ 1. Dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej za jego złożenie ³								
☐ 2. Inne								

Zobowiązuję się do wykorzystania uzyskanych danych wyłącznie do realizacji celu wykazanego w pkt IV wniosku.

.....
(data wypełnienia wniosku (dd/mm/rr)) (podpis/pieczęć wnioskodawcy lub pełnomocnika)

¹ Wnioskodawca wskazuje jedynie te dane o osobie, której wniosek dotyczy, które są mu znane i które pozwolą na jej wyszukanie.

² W przypadku powoływania się na interes prawny wnioskodawcy jest obowiązany wskazać przepis prawa materialnego, na podstawie którego jest uprawniony do żądania udostępnienia dokumentacji.

³ Dotyczy sytuacji, gdy wnioskodawca działa przez pełnomocnika.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA¹⁾

z dnia

**w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące
działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia**

Na podstawie art. 38 ust. 9 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb udzielania zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą informacji o stanie zdrowia ubezpieczonych lub osób, na rachunek których ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia;
- 2) tryb udzielania zakładom ubezpieczeń przez Narodowy Fundusz Zdrowia danych o nazwach i adresach świadczeniodawców, którzy udzielili świadczeń opieki zdrowotnej w związku z wypadkiem lub zdarzeniem losowym będącym podstawą ustalenia ich odpowiedzialności oraz wysokości odszkodowania lub świadczenia;
- 3) sposób ustalania wysokości opłat za udzielenie informacji, o których mowa w pkt 1 i 2.

§ 2. 1. Wystąpienie zakładu ubezpieczeń do podmiotu wykonującego działalność leczniczą o przekazanie informacji, o którym mowa w art. 38 ust. 6 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zwanej dalej „ustawą”, zawiera:

- 1) oznaczenie zakładu ubezpieczeń, adres jego siedziby, numer NIP;
- 2) podstawę prawną upoważniającą do otrzymania informacji oraz zakres tej informacji;
- 3) imię i nazwisko lekarza upoważnionego przez zakład ubezpieczeń do wystąpienia o udzielenie informacji;
- 4) informacje umożliwiające wyszukanie żądanych danych o ubezpieczonym lub osobie, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia:

¹⁾ Minister Zdrowia kieruje działem administracji rządowej – zdrowie, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Zdrowia (Dz. U. poz. 95).

- a) imię (imiona) i nazwisko,
- b) datę urodzenia,
- c) adres miejsca zamieszkania,
- d) numer PESEL, jeżeli zakład ubezpieczeń dysponuje tą informacją,
- e) rodzaj, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość, jeżeli zakład ubezpieczeń dysponuje tymi informacjami.

2. Do wystąpienia, o którym mowa w art. 38 ust. 6 ustawy, dołącza się oświadczenie zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia, albo jej przedstawiciela ustawowego.

3. Informacje, o których mowa w art. 38 ust. 7 ustawy, podpisuje osoba wykonująca zawód medyczny upoważniona przez podmiot wykonujący działalność leczniczą obowiązany do ich udzielenia.

§ 3. Wysokość opłat za udzielenie informacji, o których mowa w art. 38 ust. 1 ustawy, określa podmiot wykonujący działalność leczniczą obowiązany do udzielenia informacji, z uwzględnieniem kosztów poniesionych przez ten podmiot niezbędnych do wytworzenia, przetworzenia i udzielenia informacji.

§ 4. 1. Wystąpienie zakładu ubezpieczeń do Narodowego Funduszu Zdrowia o przekazanie informacji, o których mowa w art. 38 ust. 8 ustawy, zwane dalej „wystąpieniem”, zawiera:

- 1) oznaczenie zakładu ubezpieczeń, adres jego siedziby, numer NIP;
- 2) podstawę prawną upoważniającą do otrzymania informacji;
- 3) informację o wypadku lub innym zdarzeniu losowym będącym podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, obejmującą datę tego zdarzenia oraz jego rodzaj;
- 4) informacje umożliwiające wyszukanie żądanych danych o ubezpieczonym:
 - a) imię (imiona) i nazwisko,
 - b) datę urodzenia,
 - c) adres miejsca zamieszkania,
 - d) numer PESEL, a jeżeli zakład ubezpieczeń nie dysponuje tą informacją, rodzaj, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 5) wskazanie okresu, w jakim mogły być udzielane świadczenia w związku z wypadkiem lub innym zdarzeniem losowym, o którym mowa w pkt 3;

6) wskazanie oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, do którego kierowane jest wystąpienie.

2. Do wystąpienia dołącza się dołącza się oświadczenie zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego albo jego przedstawiciela ustawowego, o której mowa w art. 38 ust. 8 ustawy.

3. Wystąpienie podpisuje osoba uprawniona do reprezentowania zakładu ubezpieczeń.

4. Wystąpienie wnosi się w postaci elektronicznej opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem zaufanym.

5. Oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia udziela pisemnej odpowiedzi na wystąpienie w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, po otrzymaniu opłaty, o której mowa w § 5.

6. Informacje, o których mowa w art. 38 ust. 8 ustawy, podpisuje dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia albo osoba przez niego upoważniona.

§ 5. Wysokość opłaty za udzielenie informacji, dotyczących jednego ubezpieczonego, o których mowa w art. 38 ust. 8 ustawy, stanowi równowartość 0,017 przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, począwszy od pierwszego dnia następnego miesiąca po ogłoszeniu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270).

§ 6. Udzielenie informacji, o których mowa w art. 38 ust. 7 i 8 ustawy, następuje z zachowaniem poufności i ochrony danych osobowych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER ZDROWIA

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 13 października 2016 r. w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia (Dz. U. poz. 1754), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art.177 pkt 5 ustawy z dnia ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Wydanie nowego rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia wynika ze zmian wprowadzonych ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (Dz. U. poz. ...) do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669). Wprowadzone zmiany obejmują modyfikację w zakresie sposobu udzielenia zgody na przetwarzanie danych osobowych dotyczących zdrowia osoby, której dane dotyczą lub jej przedstawiciela ustawowego poprzez „udzielenie zgody” zamiast „zgody pisemnej” (w art. 38 ust. 6 i 8 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). Mając na względzie zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej Minister Zdrowia zobowiązany jest do wydania nowego rozporządzenia.

W § 2 ust. 2 zaproponowano wymóg dołączania do wystąpienia zakładów ubezpieczeń, o którym mowa w art. 38 ust. 6 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oświadczenia zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia albo jej przedstawiciela ustawowego.

W § 4 ust. 2 zaproponowano wymóg dołączania do wystąpienia zakładów ubezpieczeń, o którym mowa w art. 38 ust. 8 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oświadczenia zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia albo jej przedstawiciela ustawowego.

W pozostałym zakresie przepisy projektowanego rozporządzenia są tożsame z przepisami rozporządzenia Ministra Zdrowia dnia 13 października 2016 r. w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia (Dz. U. poz. 1754).

Proponuje się, aby rozporządzenie weszło w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawcy regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, s. 42).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Zdrowia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, w związku z art. § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29

października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

<p>Nazwa projektu</p> <p>Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Zdrowia, Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia 18 października 2018 r.</p> <p>Źródło: Art. 38 ust. 9 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669)</p> <p>Nr w wykazie prac Ministra Zdrowia:</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Wydanie nowego rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia wynika ze zmian wprowadzonych ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669). Wprowadzone zmiany obejmują modyfikację w zakresie sposobu udzielenia zgody na przetwarzanie danych osobowych dotyczących zdrowia osoby, której dane dotyczą lub jej przedstawiciela ustawowego poprzez udzielenie „zgody” zamiast „zgody pisemnej” (w art. 38 ust. 6 i 8 ustawy).

Mając na uwadze powyższe zachodzi konieczność wydania nowego rozporządzenia, które zastąpi dotychczasowe rozporządzenie Ministra Zdrowia dnia 13 października 2016 r. w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia (Dz. U. poz. 1754).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zmiany wprowadzone w projektowanym rozporządzeniu są konsekwencją zmian jakie przewidziano w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669), zwanej dalej „ustawą”, po nowelizacji ustawą z dnia ...o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679.

W § 2 ust. 2 projektu rozporządzenia zaproponowano wymóg dołączania do wystąpienia zakładów ubezpieczeń, o którym mowa w art. 38 ust. 6 ustawy oświadczenia zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia albo jej przedstawiciela ustawowego.

W § 4 ust. 2 projektu rozporządzenia zaproponowano wymóg dołączania do wystąpienia zakładów ubezpieczeń, o którym mowa w art. 38 ust. 8 ustawy oświadczenia zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia albo jej przedstawiciela ustawowego.

W pozostałym zakresie przepisy projektowanego rozporządzenia są tożsame z przepisami rozporządzenia Ministra Zdrowia dnia 13 października 2016 r. w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia (Dz. U. poz. 1754).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak informacji

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Zakłady ubezpieczeń	60 (dane według stanu na IV kwartał 2017 r.): 27 – zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność w zakresie ubezpieczeń	Komisja Nadzoru Finansowego	Obowiązek dołączenia do wystąpienia o których mowa w art. 38 ust. 6 i 8 ustawy oświadczenia o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby na rachunek której ma zostać zawarta umowa

	na życie 33 - zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność w zakresie pozostałych ubezpieczeń osobowych oraz ubezpieczeń majątkowych		ubezpieczenia, albo jej przedstawiciela ustawowego. Dotychczas wymagana była zgoda pisemna.
Podmioty wykonujące działalność leczniczą	Brak danych.		Obowiązek udzielania informacji zakładom ubezpieczeń pod warunkiem dołączenia do wystąpienia oświadczenia zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia, albo jej przedstawiciela ustawowego. Dotychczas wymóg dołączenia kopii pisemnej zgody.
Narodowy Fundusz Zdrowia	1 (centrala+16 oddziałów wojewódzkich)	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz.1938, z późn zm.)	Obowiązek przekazywania danych zakładom ubezpieczeń pod warunkiem dołączenia do wystąpienia oświadczenia zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub jej przedstawiciela ustawowego. Dotychczas wymóg dołączenia kopii pisemnej zgody.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania następującym podmiotom: Naczelnej Radzie Lekarskiej, Naczelnej Radzie Pielęgniarek i Położnych, Naczelnej Radzie Aptekarskiej, Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Sekretariatowi Ochrony Zdrowia Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Ogólnopolskiemu Związkowi Zawodowemu Lekarzy, Ogólnopolskiemu Związkowi Zawodowemu Pielęgniarek i Położnych, Krajowemu Sekretariatowi Ochrony Zdrowia NSZZ „Solidarność 80”, Forum Związków Zawodowych, Unii Metropolii Polskich, Związkowi Powiatów Polskich, Związkowi Miast Polskich, Związkowi Gmin Wiejskich RP, Unii Miasteczek Polskich, Konwentowi Marszałków RP, Federacji Związków Gmin i Powiatów RP, Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej, Konfederacji „Lewiatan”, Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Rzecznikowi Finansowemu, Związkowi Rzemiosła Polskiego, Związkowi Pracodawców Business Centre Club, Instytutowi Praw Pacjenta i Edukacji Zdrowotnej, Federacji Pacjentów Polskich, Obywatelskiemu Stowarzyszeniu - Dla Dobra Pacjenta, Ogólnopolskiej Federacji Organizacji Pozarządowych, Radzie Dialogu Społecznego oraz Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	

Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie) – samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie) – samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego.
---------------------	--

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie wprowadza nowych rozwiązań dla podmiotów wykonujących działalność leczniczą (za wyjątkiem dołączenia do wystąpienia oświadczenia zakładu ubezpieczeń o posiadaniu zgody ubezpieczonego lub osoby, na rachunek której ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia, albo jej przedstawiciela ustawowego) w relacjach z zakładami ubezpieczeń w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów, tj. rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 października 2016 r. w sprawie informacji udzielanych zakładom ubezpieczeń przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz Narodowy Fundusz Zdrowia (Dz. U. poz. 1754) . Ewentualne koszty po stronie Narodowego Funduszu Zdrowia pokryją opłaty za przekazanie danych.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
Niemierzalne									

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

X nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

- tak
 nie
 nie dotyczy

- zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

- zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

- tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

- środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne:

- demografia
 mienie państwowe

- informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na pozostałe obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowane jest wejście w życie rozporządzenia po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie dotyczy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.